

Quan Ni Ni

tu
nha
nhi

Uợ Mỉnh Mỉnh Nuôi

Quan Ng Ng

Ebook được tạo bởi DTU EBOOK

Đô Thị, Đàm Mỹ, Sủng

*Bạn đang đọc truyện **Uợ Mỉnh Mỉnh Nuôi** của tác giả **Quan Ng Ng**. Năm sáu tuổi, Khương Nghi tới Lục gia, vì là con trai của tài xế riêng của gia đình, thế nên Khương Nghi năm ấy cũng trở thành tùy tùng, luôn đi theo thiếu gia Lục Lê.*

Ba của Khương Nghi cũng lo lắng cho con mình, vì mọi người đều nói tính khí thiếu gia này không được tốt.

Sau đó, ba cậu lại bắt gặp cảnh thiếu gia tôn quý nhà họ Lục đang khom người, cau mày ủ chân cậu con trai gầy ốm nhà mình, đợi ấm lên rồi mang đôi vớ vào.

- ---Từ nhỏ tính tình Lục Lê đã không tốt, cho đến năm sáu tuổi gặp được Khương Nghi.

Hắn chưa từng gặp người bạn đồng trang lứa nào như Khương Nghi cả.

Hắn gọi Khương Nghi là búp bê.

Búp bê của hắn bé bé xinh xinh, thường ngồi lặng lẽ một góc đợi hắn, chỉ có điều sức khỏe không tốt lắm, thường xuyên phải uống rất nhiều thuốc.

Họ học chung một trường và sống chung một nhà.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: 25: 1](#)
- [Chương 26: 26: 2](#)
- [Chương 27: 27: Chương 26](#)
- [Chương 28: 28: Chương 27](#)
- [Chương 29: 29: Chương 28](#)
- [Chương 30: 30: Chương 28–2](#)
- [Chương 31: 31: Chương 29](#)
- [Chương 32: 32: Chương 30](#)
- [Chương 33: 33: Chương 31](#)

- [Chương 34: 34: Chương 32](#)
- [Chương 35: 35: Chương 33](#)
- [Chương 36: 36: Chương 34](#)
- [Chương 37: 37: Chương 35](#)
- [Chương 38: 38: Chương 36](#)
- [Chương 39: 39: Chương 37](#)
- [Chương 40: 40: Chương 38](#)
- [Chương 41: 41: Chương 39](#)
- [Chương 42: 42: Chương 40](#)
- [Chương 43: 43: Chương 41](#)
- [Chương 44: 44: Chương 42](#)
- [Chương 45: 45: Chương 43](#)
- [Chương 46: 46: Chương 44](#)
- [Chương 47: 47: Chương 45](#)
- [Chương 48: 48: Chương 46](#)
- [Chương 49: 49: Chương 47](#)
- [Chương 50: 50: Chương 48](#)
- [Chương 51: 51: Chương 49](#)
- [Chương 52: 52: Chương 50](#)
- [Chương 53: 53: Chương 51](#)
- [Chương 54: 54: Chương 52](#)
- [Chương 55: 55: Chương 53](#)
- [Chương 56: 56: Chương 54](#)
- [Chương 57: 57: Chương 55](#)
- [Chương 58: 58: Chương 56](#)
- [Chương 59: 59: Chương 57](#)
- [Chương 60: 60: Chương 58](#)
- [Chương 61: 61: Chương 59](#)
- [Chương 62: 62: Chương 60](#)
- [Chương 63: 63: Chương 61](#)
- [Chương 64: 64: Chương 62](#)
- [Chương 65: 65: Chương 63](#)
- [Chương 66: 66: Chương 64](#)
- [Chương 67: 67: Chương 65](#)
- [Chương 68: 68: Chương 66](#)
- [Chương 69: 69: Chương 67](#)

- [Chương 70: 70: Chương 68](#)
- [Chương 71: 71: Chương 69](#)
- [Chương 72: 72: Chương 70](#)
- [Chương 73: 73: Chương 71](#)
- [Chương 74: 74: Chương 72](#)
- [Chương 75: 75: Chương 73](#)
- [Chương 76: 76: Chương 74](#)
- [Chương 77: 77: Chương 75](#)
- [Chương 78: 78: Chương 76](#)
- [Chương 79: 79: Chương 77](#)
- [Chương 80: 80: Chương 78](#)
- [Chương 81: 81: Chương 79](#)
- [Chương 82: 82: Chương 80](#)
- [Chương 83: 83: Chương 81](#)
- [Chương 84: 84: Chương 82](#)
- [Chương 85: 85: Chương 83](#)
- [Chương 86: 86: Chương 84](#)
- [Chương 87: 87: Chương 85](#)
- [Chương 88: 88: Chương 86](#)
- [Chương 89: 89: Chương 87](#)
- [Chương 90: 90: Chương 88](#)
- [Chương 91: 91: Chương 89](#)
- [Chương 92: 92: Chương 90](#)
- [Chương 93: 93: Chương 91](#)
- [Chương 94: 94: Chương 92](#)
- [Chương 95: 95: Chương 93](#)
- [Chương 96: 96: Chương 94](#)
- [Chương 97: 97: Chương 95](#)
- [Chương 98: 98: Chương 96](#)
- [Chương 99: 99: Chương 97](#)
- [Chương 100: 100: Chương 98](#)
- [Chương 101: 101: Chương 99](#)
- [Chương 102: 102: Chương 100](#)
- [Chương 103: 103: Chương 101](#)
- [Chương 104: 104: Chương 102](#)
- [Chương 105](#)

- [Chương 106](#)
- [Chương 107](#)
- [Chương 108: Phiên Ngoại 1](#)
- [Chương 109: Phiên Ngoại 2](#)
- [Chương 110: Phiên Ngoại 3](#)

Chương 1: Chương 1

Trời âm u xám xịt, những giọt mưa tí tách hợp thành dòng rơi xuống rồi văng tung tóe khắp nơi.

Khương Nghi ngồi dưới mái hiên nhìn không chớp mắt nước bắn lên từ giếng nước, cực kỳ chăm chú.

Thoạt nhìn cậu thấp bé hơn hẳn các bạn đồng trang lứa, rất khó nhận ra cậu đã sáu tuổi rồi, mái tóc đen mượt hơi ẩm ướt dính vào gò má trắng như tuyết lộ ra vẻ ốm yếu.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi đang ngăn người nhìn giếng nước chuyển sự chú ý sang một bóng đen cạnh bồn hoa phía xa.

Trong mưa bụi mờ mịt mang, bóng đen kia bị lùm cây che khuất quá nửa nên không thấy rõ lắm.

Khương Nghi phân vân nhìn bóng đen mơ hồ kia.

Mưa rơi lộp độp, cậu do dự một lát rồi leo xuống ghế đầu, cầm cây dù cạnh thềm chậm rãi đi đến bồn hoa phía xa.

Cành lá trong bồn bị mưa quật ngã nghiêng, Khương Nghi che dù ngăn cơn nhìn cậu bé co ro trú mưa dưới bồn hoa.

Cậu bé này khoảng chừng sáu bảy tuổi, toàn thân ướt đẫm cực kỳ chặt vật, mái tóc màu vàng nhạt dính bết vào má, nước chảy xuống không ngừng.

Nghe thấy động tĩnh, cậu bé ôm chặt ba lô cạnh gác ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ kiêu căng mà những đứa trẻ bình thường không có được, đôi mắt xinh đẹp màu xanh nhạt, bờ môi tái nhợt vì lạnh, hung tợn trông Khương Nghi như chú sói con bị chọc giận.

Hai mắt hắt đỏ hoe, tức tối gần từng chữ với vẻ thù địch: "I wont go back! (Tôi không về đâu!)"
"Get lost! (Biển đi!)"

Khuong Nghi nghe không hiểu, đôi mắt đen trong veo lộ ra vẻ ngây thơ xen lẫn mờ mịt, nghiêng đầu ngồi xổm trước bồn hoa nhìn cậu bé.

Ừ từ nhỏ sức khỏe cậu đã yếu nên rất hiếm khi ra ngoài, sau khi chuyển nhà đừng nói bạn chơi chung mà ngay cả bạn đồng trang lứa cũng rất ít thấy.

Giờ gặp cậu bé này trạc tuổi mình thì không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết mà trẻ con hay có.

Thấy cậu bé lạnh đến nổi sắc mặt trắng bệch, Khuong Nghi cúi đầu lấy ra chiếc khăn tay nhỏ ở nhà trẻ của mình đưa cho hắn.

Cậu bé đầu tiên là sưng sò, sau đó hung dữ trừng cậu: "Dont come here! (Không được tới đây)"
Khuong Nghi bị trừng thì hơi hoảng, cậu giật mình rồi tui thân mếu máo.

Một giây sau, bụng cậu bé đổi diện phát ra mấy tiếng ọc ọc cực kỳ vang dội, ngay cả tiếng mưa rơi lộp độp cũng không át được.

Cậu bé ướt như chuột lột lập tức cứng đờ, gò má ửng đỏ, lấy ba lô ướt đẫm che bụng lại rồi xu mặt mím môi không nói lời nào.

Khuong Nghi cũng nghe được nên ngẩn ngơ nhìn cậu bé đang đỏ bừng mặt.

Tính cậu vốn hiền lành, dù mới nãy bị dọa sợ nhưng thấy bộ dạng chật vật của cậu bé, sau khi sụt sịt một cái thì nỗi tui thân đã vơi đi không ít, lại cảm thấy cậu bé toàn thân ướt đẫm như chó con rơi xuống nước thật tội nghiệp nên nhỏ giọng hỏi: "Cậu đói bụng à?"

Cậu bé sống ở nước ngoài từ nhỏ nên chỉ nghe hiểu chút ít tiếng Trung, tuy đã đói đến hoa cả mắt nhưng vẫn mạnh miệng nói mình không đói bằng tiếng Anh.

Khuong Nghi ngồi xổm xuống, tương hắn nói đói bụng nên quay đầu bảo hắn: "Cậu chờ chút nha."

"

Dứt lời cậu đứng dậy đi tới mái hiên.

Hắn ngăn người nhìn theo bóng lưng cậu bé tóc đen che dù đi càng lúc càng xa.

Dưới bồn hoa yên tĩnh lại.

Mưa to như hạt đậu rơi vào mắt đau rất không mở ra được, quần áo ướt đẫm bị gió thổi qua làm hắn run lập cập.

Thấy Khương Nghi đi xa, cậu bé chưa từng nếm mùi đau khổ cắn chặt răng, cố tỏ ra không quan tâm nhưng hốc mắt lại nhìn không được nóng lên.

Hắn khom lưng co ro dưới bồn hoa, càng nghĩ càng tủi thân, ôm chặt ba lô đựng vé máy bay trước ngực, đổ hoe mắt giận dữ nghĩ mình nhất định phải về Anh quốc.

Ở đây hắn chẳng quen biết ai, mọi người đều ép hắn học tiếng Trung, hắn không muốn ở lại nơi này nữa.

Khương Nghi trở lại dưới mái hiên rồi vào bếp lấy một quả cà chua.

Cậu bỏ cà chua vào chiếc túi lớn trước quần yếm của mình rồi lại che dù đi tới bồn hoa.

Quả nhiên cậu bé co ro dưới bồn hoa vẫn chưa đi mà run cầm cập trong màn mưa lạnh buốt.

Khương Nghi ngồi thụp xuống rồi cúi đầu lấy cà chua ra khỏi túi, rút rờ đưa cho cậu bé.

Trên đường tới đây quần áo cậu bị dính mưa, tóc đen ướt sũng dính vào gò má trắng nõn, thân hình bé nhỏ ngồi xổm dưới đất, tán dù to quá cỡ phủ lên người hết như cây nấm nhỏ thò đầu ra khỏi ô.

Nghe thấy động tĩnh, cậu bé đang lạnh run ngo ngác nhìn Khương Nghi trước mặt.

Khương Nghi vẫn còn hơi sợ nhưng thấy cậu bé không trườn mình nữa thì thở phào nhẹ nhõm, cậu cong mắt cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ trên má.

Cậu thấy cậu bé im lặng một hồi, có lẽ đói không chịu nổi nữa nên rút cuộc đưa tay nhận lấy quả cà chua rồi ăn ngấu nghiến như hổ đói, chỉ cắn hai ba miếng đã hết sạch.

Ăn xong cà chua, cậu bé ướt đẫm cả người ôm đầu gối không nói gì, thật lâu sau mới quay về phía Khương Nghi mở miệng nói cảm ơn bằng tiếng Anh.

Khương Nghi nghe không hiểu, chỉ biết tròn xoe mắt nhìn hẩn.

Cậu bé vắt óc suy nghĩ thật lâu, hơn nửa ngày sau mới ngượng ngịu thốt ra một câu tiếng Trung không lưu loát lắm.

Câu này thì Khương Nghi nghe hiểu, là cảm ơn.

Cậu ngồi xổm lức đầu rồi hỏi khẽ: "Ba mẹ cậu đâu?"

Cậu bé mím môi không đáp.

Nước mưa đọng trên mặt đất càng lúc càng nhiều, Khương Nghi ngồi xổm trước bồn hoa, ông quần không xắn lên bị ướt một khúc lúm cổ chân lạnh theo, cậu đành phải đứng dậy đi đến dưới mái hiên.

Nào ngờ cậu bé ướt sũng kia cũng ôm ba lô đứng dậy đi theo cậu.

Cậu đi hai bước, cậu bé cũng đi hai bước, cậu dừng lại, cậu bé cũng dừng theo.

Khương Nghi quay đầu lại, phát hiện cậu bé mím chặt môi, đôi mắt màu xanh lam nhìn cậu chằm chú, tóc vàng ướt nhẹp bết vào má, thấy cậu nhìn thì lập tức cúi đầu xuống.

Hẩn cứ thế đi theo Khương Nghi về nhà.

Dưới mái hiên rất sạch sẽ, Khương Nghi ngồi trên băng ghế nhỏ hắt hơi một cái, cậu xoa mũi nhìn sang cậu bé ngồi xổm trên thềm.

Cậu bé ướt sũng ngồi xổm dưới đất, tóc vẫn không ngừng nhỏ nước lùm đọng một vũng trên sàn nhà, hẩn ôm ba lô của mình, mặt cúi gằm, sụt sịt mũi có vẻ tủi thân lắm.

Khương Nghi nhớ đến chú chó con rơi xuống nước tên Little Bo-Peep trong phim hoạt hình, cũng là lông vàng mắt xanh, lang thang khắp nơi mà ăn không đủ no.

Cậu thấy hơi tội nên khẽ gọi cậu bé tới ngồi trên chiếc ghế đầu cạnh mình.

Cậu bé ướt đầm do dột đứng dậy đi tới chỗ ghế đầu bên cạnh Khương Nghi.

Li ngờ chưa đi được hai bước thì đôi giày bị ngâm nước của hắn phát ra tiếng "xì xì".

Không chỉ vậy mà giày còn vừa "xì xì" vừa phun nước ọc ọc ra khỏi lỗ thoát khí.

Sau khi kịp phản ứng, mặt cậu bé đỏ lên, sống chết gì cũng không chịu đi nữa mà đặt móng ngồi phịch xuống sàn.

Khương Nghi lại nháy xuống ghế đầu vào nhà lấy ra hai cái khăn, đưa cho cậu bé một cái.

Cậu bé vụng về cầm khăn lau tóc, lau nửa chừng cảm thấy quá phiền phức nên lắc mạnh đầu cho nước văng khỏi tóc.

Khương Nghi bị nước văng đầy mặt.

Cậu háp háy mắt nhưng cũng không giận mà chỉ cúi đầu lau mặt rồi tốt tính đưa luôn chiếc khăn trên tay mình cho cậu bé.

Tóc cậu bé mắt xanh rơi bù, ngồi trên sàn nhìn cậu, lúc cầm khăn vành tai hơi đỏ.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lục bên kia.

Hơn mười người hầu cầm ô vừa bước đi vội vã vừa gọi to: "Cậu chủ ——"

Trong mưa bụi mịn mù, flycam bay quanh khuôn viên rộng lớn của nhà họ Lục để tìm cậu bé bỏ trốn.

Quán gia mặc áo mưa gần như phát điên, đám người đã tìm hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng vẫn không tìm được Lục Lê.

Nghĩ tới đây, trong lòng quán gia như treo một tảng đá lớn, hoảng loạn như kiến bò trên chảo nóng.

Lục Lê là con một của nhà họ Lục, năm nay vừa tròn bảy tuổi, từ khi chào đời đã theo mẹ ra nước ngoài sống nên Trung Quốc vô cùng xa lạ với hắn.

Nhưng gần đây Lục lão gia liên tục hỏi thúc nên người nhà họ Lục đã đón Lục Bê về nước.

Sau khi về nước, vì rời xa nơi mình sống từ nhỏ nên Lục Bê phản ứng rất mạnh, kiên quyết không chịu học tiếng Trung, tính tình cũng hết sức ương ngạnh.

Xế chiều hôm nay, Lục Bê bảy tuổi thừa dịp bọn họ không chú ý giận dỗi đeo ba lô trốn đi.

Diện tích nhà họ Lục rộng hơn sáu ngàn mét vuông, một đứa bé bảy tuổi chỉ bằng sức mình không thể nào ra đến cổng được, camera trong phòng quan sát cũng cho thấy chiều nay không có bất kỳ chiếc xe nào ra vào.

Nhưng Lục Bê không biết nói tiếng Trung, trời lại đột nhiên đổ mưa nên cả nhà họ Lục cũng không dám lo là.

Tối gần chạng vạng, trời càng lúc càng tối, cổng lớn nhà họ Lục bị kéo sang hai bên, ánh đèn xuyên qua màn mưa lắt phắt, một chiếc xe màu đen chạy trong mưa.

Khuông Quốc Quân ngồi trên ghế lái xoay vô lăng, qua kính chiếu hậu nhìn thấy người đàn ông cầm điện thoại ngồi ở ghế sau luôn miệng xin lỗi: "Em yêu, anh cam đoan đây là lần duy nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"

"Arno nhất định sẽ không sao đâu, nó là con anh mà, anh còn sợ nó gặp chuyện hơn bất cứ ai khác ấy chứ."

"

"Em nghe anh nói đã!!"

Đầu đây bên kia hình như đã cúp ngang, người đàn ông hít sâu một hơi rồi ném điện thoại sang bên, chống trán nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt khó giấu được vẻ lo lắng.

Khuông Quốc Quân dời mắt đi, trong lòng bồn chồn, ông đã lái xe cho Lục gia nhiều năm mà đây là lần đầu tiên thấy sắc mặt ông chủ khó coi đến vậy.

Nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra, Khuông Quốc Quân có thể hiểu được tâm trạng Lục Đình.

Ông cũng có một cậu con trai trạc tuổi con ông chủ, nếu con mình trốn đi mà còn gặp mưa to chắc ông cũng

sẽ lo cuống lên.

Nghe nói đứa con bị lạc của Lục tổng ngay cả tiếng Trung cũng không biết nói.

Khương Quốc Quân thở dài đạp chân ga lái nhanh về phía ga ra dưới tầng hầm, sau khi dừng xe đúng thời gian quy định thì đưa Lục Đình lên thang máy.

Chẳng bao lâu sau, Khương Quốc Quân tan việc trở về nhà mình trong khuôn viên nhà họ Lục, vừa đi vừa nghĩ nếu đến khuya vẫn chưa tìm ra cậu chủ thì ông sẽ che dù đi tìm thử.

Dù sao chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng khiến ông cũng lo lắng theo.

Mười phút sau, Khương Quốc Quân đứng ở cửa nhà mình nhìn xuống cậu bé tóc vàng dưới mái hiên.

Tóc cậu bé nửa ướt nửa khô, ông quần xắn lên, hai chân để trần, nằm rạp trên sàn khăn trắng nhìn chăm chăm cò ca rô trước mặt.

Ông thấy cậu con trai ngoan hiền của mình chỉ vào cò ca rô trên sàn nghiêm túc nói với cậu bé: "Cậu thua rồi nhé."

"

Cậu bé hắt hơi một cái rồi nói xì xô xì xà cả tràng dài nghe không hiểu, đôi mắt màu xanh lam mở to với vẻ không tin nổi.

Khương Quốc Quân choáng nặng.

Ông run rẩy nhớ lại cậu chủ hôm nay đã khiến cả nhà họ Lục rối tinh rối mù, bảy tuổi, mắt xanh, tóc vàng, không biết nói tiếng Trung mà chỉ nói tiếng Anh.

Khương Quốc Quân lại run rẩy ngẩng đầu nhìn cậu bé mắt xanh tóc tai bù xù nằm rạp dưới mái hiên đang quay đầu nhìn mình với vẻ cảnh giác.

Khương Nghi ngồi xổm trên sàn cũng ngẩng lên, thấy Khương Quốc Quân thì mừng rỡ vẫy tay gọi: "Ba ba."

Khương Quốc Quân nuốt nước bọt rồi run giọng hỏi: "Bé ngoan, đây là ai thế?"

Khương Nghi ngoẹo đầu nghĩ ngợi rồi thành thật đáp: "Không biết ạ."

"

"Con nhặt được đó.

"

Cậu kiễng chân lên nghiêm túc thì thầm: "Ba ba, bạn ấy không có nhà, tội nghiệp lắm, giống như Little Bo-Peep vậy.

"

Little Bo-Peep là chó con lang thang trong phim hoạt hình hôm qua, lông vàng mắt xanh.

Ông nhìn cậu bé mắt xanh lăm cả nhà họ Lục nháo nhào rồi lại nhìn cậu con trai yêu quý thì thầm nói với mình đứa bé bơ vơ này thật đáng thương.

Hai mắt Khương Quốc Quân tối sầm, suýt nữa thì tắt thở.

.

Chương 2: Chương 2

Ban đêm, nhà họ Lục đèn đuốc sáng trưng.

Sau cơn mưa, nước từ ngọn cây nhỏ xuống tí tách, giọt nước lấm tẩm bám đầy trên cửa kính lớn sát đất.

Đại sảnh trống lẹ rộng thênh thang, mái vòm như kim giữa sảnh lấp lánh ánh đèn, trên bàn ăn kiểu Âu đặt một chiếc bình sứ trắng cao cổ cắm hoa thủy tiên.

Khương Nghi ngồi cạnh cha trên ghế salon ở đại sảnh, cái hiểu cái không hỏi: "Ba ba, vậy là Little Bo-Peep không phải vô gia cư đúng không?"

Cha Khương có vẻ hơi căng thẳng, xoa đầu Khương Nghi nói: "Ừ, bạn ấy là con trai ông chủ của ba ba!!"

Còn chưa nói hết thì một người đàn ông đi xuống cầu thang đại sảnh, tuổi gần tứ tuần, trên gương mặt nghiêm nghị lộ ra vẻ mệt mỏi.

Trông thấy người đàn ông, cha Khương vội vàng đứng dậy hỏi: "Lục tổng, cậu chủ thế nào rồi ạ?"

Vẻ mặt Lục Đình gian ra, ôn tồn nói: "Chẳng có gì nghiêm trọng cả, bác sĩ nói may mà nó không đàm mưa quá lâu, nếu bị hạ thân nhiệt sẽ rất tai hại."

"

"Lần này may nhờ có con của anh Khương."

"

Biết cậu chủ bảo bối của Lục gia không sao, cha Khương thở phào nhẹ nhõm rồi vội xua tay nói: "Đâu có gì, ngài khách sáo quá!!"

Lục Đình mỉm cười rồi khom người đối mặt với Khương Nghi trên ghế salon.

Điều hòa trong đại sảnh được bật hết cỡ, cậu bé tóc đen ngồi trên ghế khoác áo choàng người lớn trên vai,

vì áo quá rộng nên vạt áo màu trơn gần như bọc kín cả người cậu.

Nhìn cậu không hề giống một đứa trẻ sáu tuổi như hồ sơ ghi chép, bộ dạng xanh xao ốm yếu, đôi mắt long lanh đen láy, tóc mái lòa xòa trên lông mày.

Đó là một cậu bé rất xinh đẹp.

Tóc đen mềm mại, làn da tái nhợt chẳng có chút huyết sắc nào, ánh đèn vàng dịu tỏa xuống từ mái vòm như kim phủ lên hàng mi dài của cậu, chập chồn lay động, màu môi rất nhạt, vừa xinh đẹp vừa trầm lặng.

Lục Đình chợt hiểu ra Arno con mình nói "búp bê" rốt cuộc có ý gì.

Ông nhìn Khương Nghi rồi dịu giọng nói: "Cậu bạn nhỏ, chú muốn cảm ơn cháu vì chuyện hôm nay.

"

"Nếu không có cháu chắc con chú đã ngã bệnh nặng rồi.

"

Khương Nghi ngượng ngùng lắc đầu, ngoài cha Khương ra cậu rất ít khi gặp người lớn nên chỉ biết im lặng nằm góc áo cha Khương.

Lục Đình ngồi xổm xuống hỏi: "Chú nhờ cháu giúp thêm một việc được không?"

"Con chú tên là Arno, từ nhỏ nó đã sống ở nước ngoài, mãi đến gần đây mới về nước nên chưa quen nơi này lắm, lúc này ở trên lầu cũng không chịu uống thuốc.

"

"Nhưng chú nghe Arno nói cháu tốt lắm.

"

"Chú có thể nhờ cháu lên lầu ở với Arno một lát không?"

Khương Nghi tròn xoe mắt rồi do dự hồi lâu, sau khi hỏi ý cha Khương mới ngập ngừng gật đầu đồng ý.

Lục Đình mỉm cười vẫy tay gọi người hầu cách đó không xa để cô dẫn Khương Nghi lên lầu tìm Arno.

Cha Khương bối rối ngồi trên ghế salon lo lắng nhìn theo Khương Nghi lên lầu.

Trước đây ông từng nghe nhiều người nói tính tình con trai Lục tổng không tốt lắm.

Mồ sức khỏe Khương Nghi vốn đã yếu từ khi ra đời, gầy hơn các bạn cùng tuổi không ít, nếu cậu chủ ương bướng kia nổi giận thì bất nạt Khương Nghi quả thực dễ như trở bàn tay.

Có lẽ nhận ra cha Khương lo lắng nên Lục Đình tự tay rót trà cho ông, bảo ông yên tâm rồi nói sang những chuyện khác.

Trên lầu.

Khương Nghi nắm tay người hầu đi theo quản gia đứng trước cánh cửa phòng ngủ màu nâu London đóng chặt.

Quản gia đưa tay gõ cửa rồi nhẹ giọng nói bằng tiếng Anh: "Cậu chủ, bạn ngài tới rồi này."

"

Trong phòng vọng ra một câu tiếng Anh với ngữ khí mệt mỏi.

"Go away, I have no friends."

(Đi đi, cháu chẳng có bạn nào hết.

)"

Nhưng một lát sau, giọng nói bỗng nhiên im bặt, dường như nhớ ra điều gì nên trong phòng ngủ bỗng nhiên vang lên tiếng nháy xuống giường.

Tiếng bước chân rất gấp gáp, giẫm trên sàn gỗ phát ra tiếng "bịch bịch".

Arno mặc đồ ngủ chạy ra, vừa mở cửa đã thấy Khương Nghi.

Khương Nghi cũng nhìn cậu bé đứng ở cửa, mặc đồ ngủ, sắc mặt hơi tái, trên mặt vẫn mang theo vẻ kiêu căng, khi thấy cậu đôi mắt màu xanh lam vụt sáng lên.

Lúc hắn chạy ra giày cũng không kịp mang mà đi chân đất, trên trán dãn miêng hạ sốt, nhìn Khương

Nghi không chớp mắt.

Quản gia bên cạnh ngồi xuống báo Arno phải uống thuốc trước rồi mới được chơi với Khương Nghi.

Arno nhú mày nhưng vẫn bưng ly thuốc lên uống hết.

Quản gia tỏ vẻ kinh ngạc, tựa như không ngờ Arno sẽ chịu uống thuốc dễ dàng đến thế.

Arno liếm môi, vẫn còn nhớ đến ván cờ cuối cùng chiều nay nên nhìn chằm chằm Khương Nghi hỏi:

"Shall we continue? (Tụi mình đánh cờ tiếp nha?)"

Quản gia chuyển lời của Arno cho Khương Nghi.

Khương Nghi khẽ gật đầu đáp ứng.

Arno lập tức nắm tay Khương Nghi dẫn cậu vào phòng ngủ.

Đi nửa chừng, Arno chạy lại đóng ập cửa phòng ngủ, trước khi đóng còn thò ra nửa cái đầu để nẹt quản gia: "Dont come in."

(Không được vào)"

Quản gia thở dài nói bằng tiếng Anh: "Ngài không cho tôi vào thì bạn ngài không hiểu ngài nói gì đâu."

"

Hai đứa bé, một đứa chỉ biết nói tiếng Anh và nghe không hiểu tiếng Trung, một đứa chỉ biết nói tiếng

Trung và nghe không hiểu tiếng Anh thì làm sao chơi chung với nhau được?

Không chờ ông nói hết, Arno đã đóng sầm cửa lại.

Quản gia bắt lực nhìn Arno đóng cửa phòng, đành phải đứng chờ bên ngoài.

Trong phòng ngủ, Khương Nghi ngồi trên ghế salon nhìn sang Arno rồi an ủi với vẻ cảm thông: "Thật ra tó cũng ghét uống thuốc lắm."

"

"Nhưng ba ba nói phải uống thuốc thì mới mau hết bệnh được."

"

Arno ngồi trên thảm không nói gì mà chỉ nhìn cậu.

Khuong Nghi đứng đưa hai chân chậm rãi nói: "Trước kia tớ phải uống nhiều thuốc lắm.

"

"Nhưng giờ tớ khỏe hơn xưa nhiều rồi.

"

Trước kia cậu chỉ có thể nhìn lũ trẻ ngoài cửa sổ chơi đùa, thậm chí có lúc sợ gió nên không được mở cửa sổ, tiếng nô đùa ồn ã cũng không nghe được.

Cuối cùng Khuong Nghi nghiêm túc kết luận như người lớn: "Bởi vậy cậu cũng phải uống thuốc đúng giờ nha.

"

Mặc dù Arno nghe không hiểu nhưng dường như hắn đã tách biệt Khuong Nghi khỏi đám người nhà họ Lục trong nước nên không hề ghét Khuong Nghi lú lo huyên thuyên với mình mà nghiêm chỉnh ngồi trên thảm nghe cậu nói.

Chờ Khuong Nghi nói xong, Arno mới hỏi cậu đánh cờ tiếp với mình được không.

Khuong Nghi gật đầu đồng ý.

Thời gian dần trôi, kim đồng hồ trong phòng ngủ chấp lại với nhau, Khuong Nghi ngồi trên thảm buồn ngủ nhìn về phía cửa phòng.

Sức khỏe cậu luôn không tốt nên giờ đã đến lúc đi ngủ.

Khuong Nghi dời một con cờ rồi nói với Arno đang ngồi chống cằm trước mặt mình: "Tớ phải về rồi.

"

Arno tràn đầy phấn khởi nghe không hiểu, nghiêng đầu nhìn Khuong Nghi.

Khuong Nghi chỉ vào cánh cửa rồi làm động tác đi ra ngoài.

Arno tưởng cậu muốn đi tè nên dẫn cậu đến phòng vệ sinh trong phòng ngủ.

Khuong Nghi mở mắt nhìn bồn cầu sáng loáng dưới ánh đèn trong phòng vệ sinh rồi lại quay đầu nhìn Arno bên cạnh.

Một lát sau, Khuong Nghi vùng ra khỏi tay Arno đi tới cửa phòng ngủ.

Ban đầu Arno còn chưa hiểu gì, đến khi thấy Khuong Nghi đi ra cửa mới biết có lẽ cậu muốn về nhà.

Arno lập tức chạy tới đứng chặn trước mặt Khuong Nghi rồi buột miệng thốt ra một câu tiếng Anh, nói cậu không được đi.

Hắn không muốn Khuong Nghi về sớm như vậy.

Ở nhà họ Lục, Arno thà đóng cửa nhốt mình trong phòng chứ không muốn ra ngoài xem tivi, chơi game hay nói chuyện với người khác, dùng cách này để thể hiện sự chống đối của mình.

Đã lâu lắm rồi hắn không có ai chơi chung như hôm nay.

Khuong Nghi vẫn muốn đi nhưng lại bị Arno chặn cửa.

Arno bướng bỉnh lặp đi lặp lại câu không được đi.

Khuong Nghi mím môi nhưng vẫn ôn tồn nói chuyện với Arno.

Arno cao hơn cậu nửa cái đầu, đôi mắt màu xanh nhạt nhìn cậu từ trên xuống, ngoại hình hắn vốn đã hơi hung dữ, khi nghiêm mặt nhìn chằm chằm Khuong Nghi càng đáng sợ hơn.

Hai phút sau.

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng khóc.

Quán gia ngoài cửa nghe được vội vàng gõ cửa rồi hỏi bằng tiếng Anh: "Cậu chủ, có chuyện gì thế?"

Trong phòng ngủ, Arno bị dọa sợ mất mật, quỳnh quáng lau nước mắt cho Khuong Nghi một cách vụng vè, rồi rít xin lỗi bằng tiếng Anh.

Những giọt lệ to như hạt đậu trào ra từ mắt Khương Nghi, vành mắt đỏ hoe, lệ rơi đầm đìa trên má, chớp mũi đỏ bừng, thút thút nghẹn ngào nói: "Tớ muốn về nhà! !"

Cậu khóc nức nở, không hiểu tại sao cậu bạn trước mặt không cho mình về nhà tìm ba ba, lại sợ mình ở trên lầu lâu quá cha Khương sẽ về trước nên vừa sợ vừa tủi thân.

Arno không biết nói tiếng Trung nhưng thấy Khương Nghi khóc thì sốt ruột vắt hết óc suy nghĩ, hoảng đần độ thoát ra một từ tiếng Trung mà hẳn không hiểu, ụng ụng gọi Khương Nghi là "cục cưng" liên tục.

Arno nhớ trong video ông bà nội thường xuyên gọi mình như vậy.

Nghe xong Khương Nghi thoáng sùng sốt, sau đó càng khóc to hơn.

Cậu nghĩ cậu bạn tóc vàng mắt xanh này không cho mình về thì thôi đi, sao còn gọi bừa bãi như vậy nữa chứ.

Arno thấy gọi "cục cưng cục cưng" không có tác dụng gì thì càng thêm luống cuống, vây quanh Khương Nghi cố nhớ xem mình còn biết câu tiếng Trung nào nữa không, trong tiếng khóc ngày càng thảm thiết của Khương Nghi, hẳn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nói to mấy câu "chúc mừng phát tài".

Hắn nhớ mỗi năm chỉ cần nói câu này thì người chung quanh đều cười vui vẻ rồi lì xì cho hắn.

Câu tiếng Trung này nhất định là rất hay.

Khương Nghi nghe thấy "chúc mừng phát tài" thì sụt sịt một cái rồi òa lên khóc to hơn.

Quản gia đứng ngoài phòng ngủ gõ cửa mấy lần nhưng không ai mở cửa, đành phải vội vàng xuống lầu tìm Lục Đình.

Dưới lầu.

Lục Đình ngồi trên ghế salon tán gẫu với cha Khương.

Thấy Khương Nghi ở trên lầu càng lúc càng lâu, cha Khương dù đang nói chuyện phiếm vẫn thấy lo cho Khương Nghi nên liên tục nhìn lên lầu.

Biết cha Khương lo lắng, Lục Đình trấn an: "Mặc dù tính tình Arno hơi bướng nhưng nó thích Khương Nghi lắm.

"

Ông cam đoan với cha Khương Arno sẽ không bắt nạt Khương Nghi rồi thở dài cười khổ: "Thật ra đều do tôi làm cha không tốt, trước kia bạn quá không có thời gian ra nước ngoài thăm Arno.

"

"Sau này khi tôi nhận ra không ổn thì Arno đã quá xa cách với tôi rồi.

"

"Đặc biệt là sau khi tôi đưa Arno về nước, Arno rất ít khi nói chuyện với tôi, nhưng lúc này nó sốt mê sảng đã nói với tôi rất nhiều về Khương Nghi!!"

Cũng là một người cha nên cha Khương nghe xong rất đồng cảm và xúc động, nhịn không được cảm khái:

"Cậu chủ là một đứa trẻ ngoan, rồi cậu ấy sẽ hiểu lòng ngài thôi!!"

Còn chưa dứt lời thì quản gia hấp tấp đi xuống lầu rồi khom lưng thì thầm vào tai Lục Đình mấy câu.

Nụ cười ảo não của Lục Đình đông cứng, im lặng sững sờ.

Không đợi Lục Đình nói với cha Khương, trên lầu đã vang lên một tiếng khóc.

Cha Khương thất kinh vội hỏi: "Trên lầu xảy ra chuyện gì vậy?"

Quản gia ngại ngần đáp: "Tôi cũng không rõ tình hình cụ thể cho lắm, hình như cậu chủ nói gì đó làm cậu bạn kia khóc thì phải!!"

Hơn nữa càng khóc càng thương tâm.

Lục Đình hít sâu rồi bóp trán hỏi: "Nói gì?"

Quản gia càng nói càng e dè, giọng càng lúc càng nhỏ: "Hình như là cục cưng cục cưng gì đó, còn có chúc mừng phát tài thì phải?"

Lục Đình: "!!!"

Cha Khương thất kinh: "???"

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi lớn lên

Arno: Anh yêu em

Khương Nghi: Chúc mừng phát tài:).

Chương 3: Chương 3

Mười giờ tối.

Trên ghế salon trong đại sảnh nhà họ Lục, Khương Nghi nằm trên vai cha Khương, hai mắt đỏ hoe, lâu lâu lại thút thít mấy tiếng, nước mắt đầm đìa trên má, nức nở nói: "Ba ba, về nhà đi! !"

Cậu khóc thực sự rất tội nghiệp, hàng mi ướt đẫm nước, thanh âm nghẹn ngào mang theo giọng mũi nghe vừa yếu ớt vừa tủi thân.

Cha Khương luôn miệng đáp ứng rồi xót xa vỗ nhẹ lưng cậu.

Lục Đình đích thân tiễn hai cha con ra cổng rồi áy náy nói: "Xin lỗi anh Khương, ngày mai tôi sẽ bắt Arno xin lỗi bé Nghi đang hoảng! !"

Cha Khương vội vàng xoa tay, hoàn toàn không dám nhận câu này.

Lục gia nắm giữ vị trí đầu ngành nên biết bao người tranh nhau sút đầu mẻ trán để tạo dựng quan hệ, còn có không ít người muốn lấy lòng Lục gia.

Khương Nghi bị dọa khóc, dù ông có xót ruột cỡ nào cũng không dám để cậu chủ lá ngọc cành vàng nhà họ Lục xin lỗi con trai mình được.

Khương Nghi nằm trên vai cha dần bình tĩnh lại, chớp mũi ừng ực, tóc đen dính vào gò má trắng nõn, sụt sịt một cái rồi vừa khỏ sở thút thít vừa lễ phép nói: "Chào chú.

"

Trong lòng Lục Đình mềm nhũn, thầm nghĩ nếu con trai ngoan ngoãn nói với mình một câu như vậy thì đừng nói sao trên trời mà ngay cả mặt trăng ông cũng có thể hái xuống cho con mình.

Tiếc là lúc nào Arno cũng xụ mặt với ông cả.

Khi cha Khương bế Khương Nghi về nhà thì đã gần mười giờ rồi.

Về đến nhà, Khương Nghi còn đọng nước mắt trên mi nằm gục trên vai ông ngủ thiếp đi.

Cha Khương pha nước ấm xong mới đánh thức Khương Nghi dậy để tắm rửa.

Ông vừa gội đầu cho Khương Nghi vừa hỏi cậu có bị Arno xô đẩy hoặc bắt nạt kiểu nào khác không.

Khuong Nghi ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm chơi với vịt con, thành thật đáp: "Không ạ."

"

Cha Khương hơi phân vân, trong ấn tượng của ông Khương Nghi luôn rất hiểu chuyện và hiếm khi khóc nhẹ, nếu không bị bắt nạt sao lúc này lại khóc thảm thiết vậy chứ?

Khuong Nghi bóp vịt con phun nước rồi rầu rĩ nói: "Bạn ấy không cho con về nhà."

"

Nói đến đây, cậu ảm ức lẩm bầm: "Cô giáo ở nhà trẻ nói không được cãi nhau mà phải nói lý lẽ, con nói lý với bạn ấy nhiều lần mà bạn ấy cứ lăm ngơ con mãi thôi."

"

Cha Khương đỏ khóc đỏ cười: "Arno không hiểu tiếng Trung mà, có nói lý bao nhiêu thì bạn ấy cũng đâu biết con nói gì."

"

Khuong Nghi thoáng sùng sốt rồi ngẩn người nhìn vịt con bơi trên mặt nước: "Đúng nha."

"

Biết Khương Nghi khóc vì nguyên nhân này, cha Khương thở phào một hơi.

Khuong Nghi là trẻ sinh non, lúc mới ra đời chỉ nặng hơn ký rưỡi chút xíu, khi còn mặc tã đã dạo quanh Quỳ Môn Quan, có mấy lần suýt không qua khỏi.

Vì từ nhỏ sức khỏe đã yếu nên Khương Nghi rất hiếm khi ra ngoài, không có bạn đồng trang lứa chơi chung, cũng chẳng hiểu rõ thế giới bên ngoài lắm, cha Khương sợ Khương Nghi không phân biệt được

đâu là bắt nạt đâu là chơi đùa, lỡ bị bắt nạt sẽ để lại ám ảnh tâm lý mà không biết.

Giờ biết được nguyên nhân làm cha Khương nhẹ nhõm hơn nhiều, mau chóng tắm rửa sấy tóc cho Khương Nghi.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lục bên kia.

Trên lầu hai, một cậu bé mặc áo ngủ đứng trên cầu thang xoắn ốc, một tay bám vào lan can, môi mím chặt, mày nhíu lại nhìn hơi hụt hẫng.

Lục Đình nói với Arno trên lầu, "Khương Nghi theo cha về nhà rồi.

"

Arno đứng trên cầu thang một hồi mới xuống lầu thấp giọng hỏi Lục Đình: "Dad, will he come again tomorrow? (Ba ba, ngày mai bạn ấy có đến nữa không?)"

Lục Đình khựng lại, hồi lâu sau mới nói bằng tiếng Anh: "Có thể đến, cũng có thể không.

"

"Nhưng nếu con chịu xin lỗi bạn ấy, ba nghĩ chắc bạn ấy sẽ hết giận rồi lại đến thôi.

"

Nói tới đây, Lục Đình tỏ vẻ tiếc nuối: "Nhưng ba nhớ hình như con không biết nói tiếng Trung mà.

"

"Arno, bạn con nghe không hiểu lời xin lỗi của con thì làm sao tha lỗi cho con đây? Tiếc thật đây.

"

"Nhưng không sao đâu, bạn con xinh như vậy chắc sẽ được rất nhiều bạn Trung Quốc thích, đừng lo bạn ấy thiếu con sẽ không có bạn chơi cùng.

"

Arno lập tức biến sắc.

Hắn mở to đôi mắt màu xanh lam rồi gào lên một chữ "không".

Lục Đình nhìn Arno mặc đồ ngủ ôm gối đầu, nhìn vừa bực tức vừa ảo não.

Ông bật cười rồi nói bằng tiếng Anh: "Thôi lên lầu ngủ đi, ba nghĩ chắc ngày mai Khương Nghi sẽ đến thôi, còn bạn ấy có tha lỗi cho con hay không đều tùy thuộc vào con đấy, Arno."

"

Arno ủ rũ lên lầu.

Lục Đình vẫy tay với quản gia, bảo ông để một cuốn sách từ vựng tiếng Trung đơn giản vào phòng Arno.

Quản gia hơi băn khoăn, ông biết vì để Arno học tiếng Trung, những cuốn sách từ vựng đơn giản tương tự như vậy có rất nhiều, nhưng Arno chưa bao giờ mở ra xem cả, lần nào cũng ném sang một bên không thèm để ý.

Nhưng thấy ánh mắt Lục Đình, quản gia vẫn làm theo.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Nhà họ Lục im ắng.

Trên lầu hai, phòng ngủ Arno tắt đèn tối om.

Trong phòng ngủ, sau khi Arno biết chắc quản gia không còn ngoài cửa thì nhẹ nhàng bật đèn đầu giường rồi rón rén đi tới trước bàn trà, ngồi xuống thắm tim tòi gị đồ.

Chưa đầy mấy phút sau, ánh mắt hắn sáng lên, rút ra một quyển sách trên bàn rồi lại rón rén ôm sách về giường.

Arno trùm kín chăn bật đèn pin lên, lật ra cuốn sách từ vựng tiếng Trung đơn giản chưa từng xem lần nào rồi từ từ dùng bút chấm đọc tiếng Anh bên cạnh tiếng Trung.

"Xin chào, Hello"

"Cảm ơn, thank you"

"Tạm biệt, bye"

Arno cau mày lật hết trang này đến trang khác, rốt cuộc tìm được câu mình muốn ở trang thứ ba.

"Sorry, xin lỗi"

Mất hẳn sáng lên, rà bút chấm đọc đi đọc lại từ kia mấy lần, lẩm nhẩm đọc theo như muốn ăn tươi nuốt sống rồi mới vừa lòng thỏa ý lên trả sách về chỗ cũ.

Ngày hôm sau.

Cha Khương cứ tưởng đêm qua Lục Đình nói để Arno xin lỗi Khương Nghi chẳng qua chỉ là lời khách sáo.

Mãi đến lúc đi làm, cha Khương vẫn nghĩ như vậy.

Sau đó chính tai ông nghe thấy Lục Đình nói hy vọng ông đồng ý cho Khương Nghi đến nhà họ Lục thêm lần nữa để Arno xin lỗi Khương Nghi đang hoàng.

Ngay giây phút đó, cha Khương tròn tròn mắt.

Giây lát sau ông lập tức từ chối, nói chuyện hôm qua đều là trò đùa giữa trẻ con hết sức bình thường, cậu chủ không cần phải xin lỗi.

Nào ngờ Lục Đình lại kiên quyết đến không ngờ, quà cảm ơn hôm qua và quà tạ lỗi hôm nay đều đã chuẩn bị xong, còn bảo quản gia đích thân đi đón Khương Nghi.

Cha Khương do dự hồi lâu mới đồng ý.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lục, Khương Nghi được quản gia đích thân dẫn lên lầu hai đã nghe câu "xin lỗi" hơn ba mươi lần.

Cậu ngo ngác ngồi trên thảm, bắt đầu tự hỏi có phải hôm qua mình phản ứng quá mạnh không.

Mạnh đến nỗi Arno liên tục vây quanh cậu hơn hỏ nói hơn ba mươi câu "xin lỗi" bằng tiếng Trung.

Trong nhận thức của cậu, xin lỗi là từ thể hiện sự áy náy rất lớn, phải làm chuyện gì quá đáng lắm như đánh nhau hoặc cãi cọ ở nhà trẻ thì cô giáo mới bảo hai bên xin lỗi.

Arno luôn miệng xin lỗi cậu thì nhất định cậu có chỗ nào không đúng rồi.

Cậu muốn đi tè, Arno sẽ nghiêm túc xin lỗi cậu, thế là cậu ngượng ngừng nín lại.

Cậu muốn uống nước, Arno cũng sẽ xin lỗi cậu, thế là cậu yên lặng không uống nữa.

Suốt một tiếng đồng hồ, chỉ cần Khương Nghi đứng dậy hoặc định đi ra ngoài thì Arno sẽ lập tức xin lỗi cậu.

Khương Nghi hơi hoang mang.

Còn Arno lại hết sức vui vẻ.

Hắn cảm thấy mình đã tìm được cách hay để giao tiếp với Khương Nghi rồi, tiếng Trung quả là phong phú thật, chỉ một câu xin lỗi mà có thể diễn đạt nhiều ý nghĩa như vậy.

Hắn đâu cần học tiếng Trung làm gì, chỉ với một câu này hắn cũng có thể giao tiếp với Khương Nghi rồi.

Hắn không muốn Khương Nghi về nhà, chỉ cần một câu xin lỗi là xong.

Giờ xem ra "xin lỗi" mới là câu tiếng Trung hay nhất.

Hai mắt Arno sáng rực, ngồi dưới đất nói với Khương Nghi: "I'll get another chessboard."

Wait for me (Để tớ đi lấy bàn cờ khác, cậu chờ tớ một lát nhé)"

Ùi muốn Khương Nghi để nghe hiểu hơn, Arno còn cố ý nói thêm một câu xin lỗi phía sau.

Khương Nghi múm môi, nghe hai chữ xin lỗi kia, bàn chân gờ lên định đi lại hạ xuống.

Arno vui vẻ chạy tới phòng đồ chơi khác tìm bàn cờ mới.

Dưới lầu, một nam sinh mặc đồ thể thao vừa đi lên cầu thang vừa nói vào điện thoại: "Đến rồi đến rồi, yên tâm đi, nói thế nào con cũng là anh họ Arno mà, kiểu gì cũng an ủi được nó thôi."

"

Học sinh cấp hai Lục Tiều cúp điện thoại rồi cà lơ phất phơ theo quán gia lên lầu hai.

Lung hấn còn đeo ba lô, vừa tan học đã bị cha mẹ gọi tới nhà họ Lục để chơi với cậu em họ vừa từ nước ngoài về.

Nghe nói vì không quen sống trong nước mà cậu em họ này gây náo loạn bao nhiêu lần, cả Lục gia đều nhất trí rằng phải để các anh em nhỏ tuổi như hấn đến chơi với cậu em họ mới về nước này nhiều hơn.

Đến trước cửa phòng ngủ trên lầu hai, Lục Tiếu cấp tốc điều chỉnh nét mặt, nặn ra một nụ cười chuẩn bị nghênh đón cậu em họ chưa từng gặp mặt kia.

Quản gia mở cửa, người đầu tiên Lục Tiếu thấy là một cậu bé tóc đen xinh xắn ngoan hiền ngồi trên thảm, quay đầu nhìn hấn bằng đôi mắt to tròn long lanh.

Lục Tiếu lập tức vọt vào ôm chầm cậu bé nồng nhiệt hôn một cái: "Arno! Còn nhớ anh không?"
Quản gia ngậy ngẩn cả người.

Khuong Nghi cũng sùng sốt.

Arno cầm bàn cờ mới đứng ngoài cửa trợn to đôi mắt xanh rồi xù lông lên.

.

Chương 4: Chương 4

Lục Tiều vui vẻ ôm em họ bé bỏng, chỉ cảm thấy đứa bé trong ngực nhìn ngoan vô cùng.

*Nhìn mắt to long lanh kia, nhìn ánh mắt ngơ ngác kia, nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn kia!!
Ừa khoan, sao cứ thấy sai sai nhỉ.*

Lục Tiều đột nhiên sững sờ.

*Hắn nhớ hình như em họ mình là con lai mà?
Nhóc con lai chân chính đứng ở cửa tức giận phát ra một âm thanh mà Lục Tiều cả đời khó quên.*

Có lẽ đến hết kiếp này Lục Tiều vẫn không thể hình dung cụ thể rốt cuộc đó là âm thanh gì, chỉ biết nó bổ thẳng xuống đầu làm hắn giật bắn mình.

Theo sau là giọng nói rụt rè của quản gia: "Thiếu gia Lục Tiều, người ngài ôm không phải cậu chủ mà là bạn của cậu chủ đây ạ."

"

"/!"

"Cậu chủ Arno sau lưng ngài kia."

"

"/!"

Lục Tiều đỡ đầu cúi đầu nhìn Khương Nghi ngơ ngác bị hắn ôm vào lòng rồi lại quay đầu nhìn nhóc con lai Arno cầm bàn cờ đứng ngoài cửa phẫn nộ xù lông trừng hắn.

Nói nhóc con lai xù lông thật chẳng ngoa chút nào, giống hệt chú chó con ở nhà Lục Tiều lúc nào cũng như giữ chặt đồ ăn, hung dữ như răng trợn mắt như sói con vậy.

Lục Tiều cứng đờ tại chỗ.

Khuong Nghi chùi nước miếng dính trên má, vì nín tè mà nước mắt rung rung, giờ gặp được Lục Tiều biết nói tiếng Trung thì không để ý tới cái hôn lúc này mà đáp ứng bảo Lục Tiều mình muốn đi vệ sinh.

Arno vút bàn cờ xuống, thấy Khuong Nghi rơm rớm nước mắt trong lòng Lục Tiều thì càng tức giận hơn, xông vào phòng ngủ xổ ra một tràng tiếng Anh như súng máy.

Tiếc là một câu Khuong Nghi cũng nghe không hiểu, nhìn đến nổi mặt đỏ lên, thút thút nói với Lục Tiều mình muốn vào toilet.

Lục Tiều còn chưa kịp phản ứng thì nghe đứa bé xinh như búp bê trong lòng mình đòi đi vệ sinh gấp, thế là luống cuống tay chân định bế Khuong Nghi đi tè, nhưng Arno lại kiên quyết đứng chặn trước mặt hắn, sòng chết không cho hắn đi.

Trong phòng ngủ hỗn loạn tung bùng, quán gia vội vã ôm chặt Arno đang la hét nín quần Lục Tiều.

Khó khăn lắm quán gia mới giải thích rõ với Arno rằng người này không ưc hiếp Khuong Nghi, cũng không bắt cậu đi mà là Khuong Nghi muốn đi vệ sinh, nghe vậy Arno mới chịu buông tay.

Nhưng buông tay xong Arno lại nghiêm mặt nhìn chằm chằm đôi tay Lục Tiều chưa chịu thả Khuong Nghi xuống kia.

Hai phút sau.

Trước bồn cầu trong phòng vệ sinh, Arno nắm quần Khuong Nghi muốn giúp cậu cởi quần đi tè, hắn cắn răng nói lớn: "If you dont ask him, I can take you to the bathroom (Cậu đừng nhờ anh ta, tớ có thể dẫn cậu đi vệ sinh mà)"

Khuong Nghi gấp đến độ nghẹn đỏ mặt, nín quần khế gật đầu.

Arno nằng nặc đòi cởi quần giùm cậu, chưa đạt được mục đích thì chưa chịu thôi, chân thành nói: "You have to trust me (Cậu phải tin tớ chứ)"

Khuong Nghi hết chịu nổi rồi, cậu thả tay ra để Arno hoàn thành động tác giúp mình cởi quần, lúc này Arno mới xem như bảo vệ được địa vị của mình, nhẹ nhõm ra khỏi phòng vệ sinh.

Ngoài cửa, Lục Tiều ho khan một cái rồi lại nở nụ cười thân tình chào hỏi Arno đang cảnh giác nhìn hắn chằm chằm.

Arno không thêm để ý tới hắn mà tận tụy canh cửa toilet cho Khương Nghi, sợ người đầu tiên cậu thấy sau khi ra ngoài không phải là mình.

Lục Tiều còn giữ nguyên nụ cười trên mặt: "!!"

Hắn không chịu thua mà gọi tên Arno, cố thu hút sự chú ý của đứa nhỏ.

Arno không ngẩng đầu lên mà vẫn tập trung canh cửa toilet.

Lục Tiều càng bị làm ngơ thì càng nỗ lực hơn, nhưng một ánh mắt Arno cũng chẳng thêm cho hắn.

Tệ xong, Khương Nghi cố gắng kéo quần cao hết mức rồi mới dám đẩy cửa đi ra.

Có lẽ bị hành động cởi quần nhiệt tình của Arno làm giật mình, cộng thêm Lục Tiều nghe hiểu được tiếng Trung và biết đưa mình đến phòng vệ sinh nên Khương Nghi rút rè chọn ngồi cạnh Lục Tiều.

Arno ngẩn ngơ nhìn sang Khương Nghi phía xa.

Lục Tiều vui vẻ cầm món đồ chơi ổn định mang tặng Arno ung dung chơi đùa với Khương Nghi.

Quả nhiên Arno mới này còn làm ngơ hắn lập tức đem bàn cờ tới chen lên ghế salon, còn nguyệt hắn mấy cái.

Lục Tiều ngồi xếp bằng, cố ý chơi với Khương Nghi thật vui vẻ.

Khương Nghi vốn tràn ngập hiếu kỳ về thế giới bên ngoài, hơn nữa hiếm khi gặp bạn đồng trang lứa nên chẳng mấy chốc đã sinh ra cảm giác thân cận với Lục Tiều.

Lục Tiều kể chuyện hài cho cậu nghe, xếp máy bay giấy và éch giấy thu hút hết sự chú ý của cậu, chọc cậu cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ, hai mắt cong cong.

Bầu không khí trước mặt hết sức hòa thuận vui vẻ nhưng Arno hoàn toàn không hòa nhập được, một câu

tiếng Trung hần cũng nghe không hiểu nên chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, lâu lâu sốt ruột nói mấy câu tiếng Anh còn phải nhờ Lục Tiều từ bị phiên dịch lại cho Khương Nghi nghe.

Mặc dù ba người ngồi chung một ghế, chơi chung một trò nhưng hầu như Khương Nghi chỉ nói chuyện với Lục Tiều chứ không nói với hần.

Bồng Arno nóng như lửa đốt, chỉ muốn Lục Tiều ngồi lên máy bay giấy rồi theo ếch giấy nhảy ra ngoài cửa sổ quách cho xong.

Hần muốn bảo Khương Nghi đừng chơi với Lục Tiều nữa, nhưng Lục Tiều giả điếc không phiên dịch lại cho hần.

Hần cố vắt óc moi gạn nhưng phát hiện mình chỉ biết mấy từ tiếng Trung cụt ngủn, hoàn toàn không ráp được câu nào.

Thấy Khương Nghi và Lục Tiều càng lúc càng thân thiết, Arno đi tới đi lui quanh Khương Nghi, cố ý phát ra tiếng động thật lớn nhưng vẫn chẳng ích gì.

Arno nói câu.

Khương Nghi muốn xếp máy bay giấy, thế là hần cố ý nắm một tay Khương Nghi, cạy mạnh không cho cậu giật ra.

Khương Nghi cũng chỉ xoa tay bảo hần nắm nhẹ một chút, Arno ừ rừ không trả lời cậu.

Một lát sau Khương Nghi chọc hần, Arno giận dữ xụ mặt không nói lời nào.

Khương Nghi không biết Arno đang dỗi mà kiên nhẫn chọc chọc hần rồi gọi tên Arno.

Giọng cậu mềm mềm, âm cuối mang theo giọng mũi hệt như cái đuôi nhỏ đáng yêu, lúc gọi Arno nghe rất êm tai.

Để được nghe thêm mấy lần nữa, Arno cố tình xụ mặt, đến lần thứ ba mới nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi phòng má thổi chiếc máy bay giấy bị gấp méo xẹo trên lòng bàn tay mình.

Máy bay giấy lắc lư rơi vào cổ áo Arno.

Khương Nghi lộ ra lúm đồng tiền nhỏ xinh, nằm sấp trên bàn đung đưa hai chân, vui vẻ nói chiếc máy bay đầu tiên của Khương Nghi là cho Arno.

Khi Lục Tiều phiên dịch cho Arno nghe, hắn sững sờ.

Hắn cúi đầu nhìn máy bay giấy trên cổ áo mình, vì gấp bằng một tay nên xiêu xiêu vẹo vẹo nhìn hơi thảm.

Dường như Arno đã biết tại sao Khương Nghi lại nói câu này.

Bởi vì Lục Tiều nói với hắn: "He hopes for this paper plane to take you to the places you want."

"

(Bạn ấy hy vọng chiếc máy bay giấy này có thể đưa em đến bất cứ nơi nào mình muốn.

)

"Including your home country, England."

"

(Kể cả quê hương Anh quốc mà em mong nhớ.

).

Chương 5: Chương 5

Nắng chiều rực rỡ như vàng bị nấu chảy.

Hết giờ làm việc, cha Khương đến nhà họ Lục đón Khương Nghi.

Cha Khương vừa theo quán gia lên lầu vừa nơm nớp lo sợ, buồn rầu nghĩ thầm hy vọng hôm nay cậu chủ Lục gia đừng gây chuyện ồn ào như lần trước nữa.

Quán gia nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ trên lầu hai, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Hoàng hôn màu tím vàng rơi qua cửa sổ sát đất, những hạt bụi li ti bay lơ lửng trong ánh sáng nhạt nhòa, chắc vì chơi mệt rồi nên hai đứa bé ngủ thiếp đi cạnh nhau trên ghế salon.

Khương Nghi cuộn mình trên ghế đắp một tấm chăn nhỏ, còn Arno ngồi dưới thảm gối đầu lên ghế salon.

Khi Khương Nghi bị gọi dậy còn hơi mơ màng, nhưng thấy cha Khương đứng ở cửa thì lập tức dụi mắt rồi nhoẻn miệng cười nói: "Ba ba."

Arno cũng tỉnh giấc, mới đầu hắn cứ tưởng Lục Tiều đã về nhà lại mò đến nữa, trong lúc mơ hồ trợn to đôi mắt xanh nhìn ra cửa, phát hiện không phải Lục Tiều mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Nghi quay đầu vui vẻ nói với Arno: "Tớ phải về nhà rồi."

Quán gia phiên dịch cho Arno nghe, hắn mỉm môi gật đầu một cách miễn cưỡng.

Khương Nghi nhảy xuống ghế chạy đến chỗ cha Khương nhưng bị Arno túm áo kéo lại.

Ngôn Tinh Cổ Đại

Cha Khương ngoài cửa giật thót, chỉ sợ một giây sau Arno không chịu buông tay như hôm qua.

Khương Nghi quay đầu lại, Arno do dự một lát rồi nhìn chằm chằm vào gỗ dưới sàn hỏi khẽ: "Do you like to play with Lu Xiao? (Cậu có thích chơi với Lục Tiều không?)"

Quán gia khom lưng cười nói với Khương Nghi: "Cậu chủ hỏi ngài có thích chơi với thiếu gia Lục Tiều không?"

Khương Nghi lộ rõ vẻ vui sướng, vừa định nói thì bị Arno đưa tay bịt miệng.

Thấy vẻ mặt Khương Nghi, còi báo động trong lòng Arno hú inh ỏi, hắn lập tức khẩn trương rồi ngang ngạnh thốt ra một câu: "You dont like."

(Cậu không thích đâu)"

Nụ cười của quán gia cũng đỡ.

Khuong Nghi tròn xoe mắt, không hiểu câu này nghĩa là gì nên nhìn sang quán gia.

Quán gia lúng túng nói: "Cậu chủ nói ngài không thích đâu."

Arno vừa khần trương vừa trịnh trọng nói tiếp: "You like to play with me."

(Cậu thích chơi với tớ cơ)"

Quán gia im lặng giây lát, sau đó điềm tĩnh nói với Khuong Nghi đang ngơ ngác: "Cậu chủ nói ngài về nhà cẩn thận nhé."

Lần đầu tiên Khuong Nghi cảm nhận được sự quan tâm nhiệt tình từ cậu bạn này nên trịnh trọng gật đầu.

Arno thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Cha Khuong loáng thoáng hiểu được chút ít tiếng Anh đứng ở cửa nghĩ mãi mà không ra, cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Nhưng ông cũng chẳng nghĩ nhiều mà cảm ơn quán gia rồi dẫn Khuong Nghi về nhà, cảm thấy rốt cuộc chuyện này cũng đến hồi kết rồi.

Sáng hôm sau.

Lục Đình đang ngồi đọc báo ở bàn ăn trong đại sảnh thì nghe tiếng bước chân bịch bịch trên cầu thang.

Arno cầm con điều chỉnh mới cất công tìm ra, vừa xuống lầu vừa hớn hỏ hỏi: "Dad, when will he be here today? (Ba ba, hôm nay khi nào bạn ấy mới đến?)"

Lục Đình nhướng mày đặt tờ báo xuống rồi nhìn Arno hiềm khi chịu để ý mình đến trước mặt háo hức nhìn ông.

Sau khi suy nghĩ cả đêm, Arno đã chuẩn bị mấy trò chơi mới, nhất định sẽ vượt qua địa vị của Lục Tiều trong lòng Khuong Nghi để cậu cảm thấy chơi với hắn mới là vui nhất.

Nhưng Lục Đình một mực im lặng khiến Arno nhứu mày, sau đó nghe cha mình ung dung nói hôm nay Khuong Nghi phải đi nhà trẻ nên sẽ không tới.

Chẳng những vậy mà sau này Khuong Nghi cũng sẽ không đến nữa.

Trừ khi nhà trẻ được nghỉ lễ.

Lục Đình bung cà phê lên, nhàn nhã khoan thai ngắm vẻ mặt như gập sấm sét giữa trời quang của Arno.

Ở tuổi này, lẽ ra sau khi về nước Arno phải đi nhà trẻ nhưng hắn kiên quyết không chịu học tiếng Trung, sợ hắn sinh ra phản ứng căng thẳng nên giờ Lục gia chọn cách mời gia sư dạy kèm cho Arno từ mẫu giáo lên tiểu học.

Nhưng mười giáo viên tiếng Trung thì hết tám người bị Arno chọc giận bỏ dạy, Lục Đình đau đầu cũng

không chỉ một hai ngày.

Nghe tin này Arno bị sốc nặng.

Dường như hẳn không thể tin nổi, hoặc là nhất thời chưa chấp nhận được nên dù Lục Đình có nói gì hẳn cũng nghe không lọt.

Chạng vạng tối, ở nhà trẻ song ngữ Golden Sun.

Đã sắp tan học nhưng các học sinh lớp lá vẫn chưa về.

Khuong Nghi cầm đồng hồ điện thoại nhẹ giọng nói với đầu dây bên kia: "Ba ba, tối nay con về trễ một chút được không a?"

"Lớp con có bạn Tổng Từ Nghĩa tổ chức sinh nhật, con muốn ở lại nhà trẻ dự tiệc sinh nhật của bạn ấy."

Cha Khuong vui vẻ đồng ý rồi bảo cậu sau giờ làm ông sẽ đến nhà trẻ dự sinh nhật với cậu.

"Sao rồi?"

Chờ Khuong Nghi cúp điện thoại, cậu bé trước mặt hồi hộp hỏi: "Ba cậu có đồng ý không?"

Khuong Nghi khẽ gật đầu rồi cười lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: "Đồng ý rồi."

Hai mắt Tổng Từ Nghĩa sáng rực, cầm đồng hồ điện tử Khuong Nghi trả lại mình, do dự chốc lát rồi thu hết can đảm hỏi: "Khuong Nghi, lát nữa cắt bánh kem cậu ngồi cạnh tớ được không?"

Khuong Nghi ngẩn người, thật ra cậu và cậu bạn trước mặt cũng không thân lắm, chỉ chung nhóm mấy lần khi chơi trò đoàn tàu thôi.

Vì sức khỏe cậu yếu nên vận động quá mạnh sẽ bị mệt tim, vì vậy lúc chơi trò đoàn tàu còn làm liên lụy Tổng Từ Nghĩa nữa.

Khuong Nghi cứ tưởng Tổng Từ Nghĩa và các bạn cùng lớp đều không thích mình.

Dù sao cậu rất hay nghỉ học nên bỏ lỡ khá nhiều hoạt động tập thể.

Thấy Khuong Nghi im lặng, Tổng Từ Nghĩa thất vọng gãi đầu rồi lại tươi tỉnh nói: "Không sao, không ngồi cạnh tớ cũng được."

"Cậu ở lại dự tiệc sinh nhật tớ là tốt rồi."

Nói xong không đợi Khuong Nghi kịp phản ứng, Tổng Từ Nghĩa đã chạy mất.

Khuong Nghi ngồi trên băng ghế nhỏ có chút bối rối.

Nhà trẻ được trang hoàng lộng lẫy với những dải ruy băng và đèn lồng rực rỡ muôn màu, trên bàn dài bày đủ loại đồ ăn vặt và bánh kẹo.

Cha mẹ Tổng Từ Nghĩa làm nghề kinh doanh nên rất khá giả, hầu như mọi phụ huynh lớp lá đều đến dự buổi tiệc sinh nhật này.

Cha mẹ Tổng Từ Nghĩa cũng thắc mắc tại sao con mình không tổ chức sinh nhật ở biệt thự nhà hay khách sạn mà cứ nằng nặc đòi mở tiệc ở nhà trẻ.

Nghe con trai họ nói là vì trong lớp có cậu bạn thân không được khỏe lắm, nếu không tổ chức sinh nhật ở nhà trẻ thì rất có thể cậu bạn kia sẽ vắng mặt.

Mẹ Tổng nhìn một vòng, thấy đám trẻ vây quanh con mình đều cao lớn khỏe mạnh chứ không thấy cậu bạn thân ốm yếu trong truyền thuyết kia, thế là cùng với chồng mình trêu chọc con trai thẹn thùng không dám mời bạn nữ nào đó trong lớp nên mới mở tiệc sinh nhật ở nhà trẻ.

Khuong Nghi ngồi trong đám bạn cúi đầu chơi xếp hình, đến khi cha Khuong tới, mẹ Tổng để ý thấy mắt con trai mình sáng lên, quần lầy ông chào hỏi.

Mẹ Tổng dẫn con đến chào, giờ mới biết thì ra con trai mình không nói dối mà thật sự có một cậu bạn sức khỏe không tốt lắm.

Xinh như búp bê, mở miệng gọi "đi Tổng" cực kỳ ngoan.

Chỉ có điều nhìn không thân với con trai mình lắm, chẳng đáng gì đến hai chữ "bạn thân" cả.

Mẹ Tổng thấy con trai mình thẹn thùng không nói năng gì thì chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp, cười híp mắt xếp Khuong Nghi ngồi cạnh con mình.

Chẳng bao lâu sau, bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên trong lớp học náo nhiệt, hát xong đến lúc cắt bánh kem, Tổng Từ Nghĩa đưa miếng bánh đầu tiên cho Khuong Nghi.

Khuong Nghi bung bánh, cảm thấy cậu bạn xe lửa của mình thật tốt bụng, cậu tự hứa với lòng nếu lần sau còn chung nhóm với Tổng Từ Nghĩa thì sẽ cố chạy nhanh hơn để không làm hấn bị vạ lây nữa.

Cuối cùng đến mục tặng quà, Khuong Nghi tặng Tổng Từ Nghĩa một bộ bút màu mới.

Cậu bạn xe lửa ngồi cùng bàn với cậu hình như rất thích vẽ tranh nên cả đồng quà bắt mắt như vậy mà chỉ cất mỗi hộp bút màu cậu tặng vào ba lô.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lục.

Sau khi biết Khuong Nghi bận dự tiệc sinh nhật bạn học nên tối nay không có thời gian đến, Arno gọi điện cho mẹ mình bên kia bờ đại dương.

Qua điện thoại, hấn nghiêm túc hỏi người mẹ yêu dấu của mình: "Mom, can I celebrate my birthday again tomorrow? (Mẹ, ngày mai con mở tiệc sinh nhật lần nữa được không?)"

Mẹ hiền của hấn dụi dụi hỏi lại hấn: "What do you think? (Con thử nghĩ xem?)"

Tác giả có lời muốn nói:

Arno: Nếu thực sự không được thì mở tiệc sinh nhật cho bố mình cũng được..

Chương 6: Chương 6

Arno lại trở về cuộc sống trước đây.

Không có Khương Nghi đánh cờ với hắn, không có Khương Nghi nói chuyện với hắn, không có Khương Nghi chơi xếp hình với hắn.

Mỗi sáng thức dậy, việc đầu tiên hắn làm là chạy vội tới giờ lịch rồi đếm ngón tay tính xem chừng nào Khương Nghi được nghỉ.

Hắn nghĩ nếu tiếng Trung là thứ mình ghét nhất thì nhà trẻ chính là thứ mình ghét nhì, làm hắn cảm thấy như đang đối mặt với một kẻ địch vô cùng lợi hại vậy.

Nhà trẻ Trung Quốc chẳng khác nào một con quái thú ngoác miệng nuốt chửng Khương Nghi, tới ngày nghỉ mới chịu nhả cậu ra.

Đợi mãi mới đến ngày Khương Nghi nghỉ, nghe hắn cầu nhàu Khương Nghi lại cảm thấy không phải như vậy.

Cậu ngồi trên thảm bưng đưa hấu, nghiêng đầu nghiêm túc nói với Arno trước mặt: "Nhà trẻ là nơi bọn tớ học tập chứ không phải chỗ xấu đâu."

"

"Tôi mình đều đi nhà trẻ mà, nó không phải quái thú đâu."

"

Nghe quản gia phiên dịch, Arno nhếch môi không nói lời nào.

Hồi lâu sau hắn mới lẩm bẩm: "Do you also fold planes for others in kindergarten?" (Ồ nhà trẻ cậu có xếp

máy bay giấy cho các bạn khác không?)"

Khuong Nghi cắn muống nghi ngoi một lát rồi lắc đầu.

Arno thở phào, vẻ mặt không còn căng thẳng nữa.

Khuong Nghi mở to mắt chập nũi nói: "Tui mình toàn tặng bút màu thôi.

"

Arno: "!!"

Khi quán gia phiên dịch, sợ cậu chủ nhà mình không biết bút màu Trung Quốc là gì còn cố ý giải thích bằng tiếng Anh: "Đó là loại bút có thể vẽ ra đủ màu sắc khác nhau, một hộp mười hai cây hoặc ba mươi hai cây.

"

"Là một loại văn phòng phẩm khá phổ biến, cậu chủ cũng từng thấy rồi đó.

"

Làm sao Arno không biết chứ, hắn còn lên lấy bút màu viết ngược ngoặc tên Khuong Nghi trên máy bay giấy nữa cơ.

Nhưng một hộp bút màu có mười hai cây hay thậm chí là ba mươi hai cây!

Khuong Nghi chỉ mới xếp cho hắn một chiếc máy bay giấy thôi!

Ài có địa vị quan trọng hơn trong lòng Khuong Nghi chỉ cần nhìn qua là thấy ngay!

Khuong Nghi múc dưa hấu rồi nghiêng đầu, tựa như không hiểu tại sao Arno đổi diện bống đứng xụ mặt xuống.

Nhưng cậu cũng quen rồi.

Tĩnh tĩnh Arno hơi kỳ lạ chút thôi.

Khuong Nghi cúi đầu múc một muống dưa hấu đưa tới trước mặt Arno, Arno đang xụ mặt vô thức há miệng ra, kết quả bị đút dưa hấu đầy miệng.

Khuong Nghi hài lòng nhìn Arno quau quọ nhai dưa hấu, vẻ mặt cũng không còn hờn dỗi nữa.

Cậu lấy muống vè rồi vui vẻ nghĩ thầm mặc dù Arno dễ quạu nhưng so với Little Bo-Peep trên TV vẫn dễ dãi hơn nhiều.

Arno bị đút dưa hấu đầy miệng tức mà không nói được, thế là hùng hổ chạy tới bàn học xé liền tù tì mười một tờ giấy, nhất định phải để Khương Nghi hiểu được tầm quan trọng của chuyện này.

Kết quả khi Khương Nghi xếp đến chiếc máy bay thứ ba thì buồn ngủ dụi mắt, Arno lập tức giành lấy rồi cầm cúi xếp tiếp.

Chờ hẳn xếp đến chiếc thứ mười một, Khương Nghi đã nằm ngủ trên ghế salon.

Arno nắm tay Khương Nghi, nghiêm túc cầm tay cậu hoàn thành nếp gấp cuối cùng của máy bay giấy.

Hắn nhìn mười một chiếc máy bay xếp ngay ngắn trước mặt, hài lòng nghĩ nhất định lần này mình sẽ là người quan trọng nhất trong lòng Khương Nghi.

Hắn cất mười một chiếc máy bay giấy vào ngăn kéo rồi chạy đến trước ghế salon ngắm Khương Nghi ngủ, vừa ngắm vừa nghĩ cách để Khương Nghi không đi nhà trẻ nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui Arno vẫn chẳng tìm được cách nào hay, thế là quay đầu khiên tốn thỉnh giáo quản gia làm thế nào để Khương Nghi đừng tới nhà trẻ nữa.

Quản gia: "!!"

Arno phản khởi hỏi hẳn có thể mua lại nhà trẻ rồi đuổi hết giáo viên và học sinh được không, nếu vậy Khương Nghi sẽ không thể đi học nữa.

Quản gia nói nhà trẻ đắt lắm.

Arno nói mình có rất nhiều chi phiếu, mua một cái cũng không thành vấn đề, trước kia hẳn còn đòi ông nội mua trường đua ngựa nữa cơ, nếu thực sự không được thì hẳn sẽ gọi điện nhờ ông nội mua giùm.

Quản gia im lặng rất lâu mới nói ngài không thể đuổi giáo viên và học sinh bừa bãi được.

Arno suy nghĩ giây lát rồi nhượng bộ nói được thôi, vậy hẳn sẽ mua nhà trẻ rồi ngày nào cũng cho nghỉ học, nếu vậy Khương Nghi có thể chơi với hẳn mỗi ngày.

Quản gia hít sâu một hơi rồi mỉm cười nói ngài không thể làm vậy được đâu.

Arno nổi cáu, hờn dỗi nói cái gì cũng không được, Trung Quốc đúng là phiên phức đáng ghét mà.

Quản gia tê tái nghĩ thầm thảo nào Lục lão gia muốn đón Arno từ nước ngoài về nuôi, nếu không đón về chắc mấy năm nữa hắn sẽ hỏi có thể mua luôn Khương Nghi được không.

Cái này không được cái kia cũng không được, Arno nằm bò ra ghế salon nghịch lông mi đẹp vô thực của Khương Nghi, nhìn hàng mi đen nhánh cong vút như cánh bướm đập dờn.

Khương Nghi lẩm bẩm mấy tiếng nhưng vẫn ngủ rất ngoan.

Một lúc lâu sau, Khương Nghi tỉnh ngủ vừa mở mắt ra đã thấy đôi mắt xanh của Arno nhìn mình chằm chặp.

Khương Nghi dụi mắt, nghe thấy Arno hỏi mình.

"Shall I go to school with you? (Tôi đi học chung với cậu được không?)"

Nghe quản gia phiên dịch, Khương Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Arno sùng sốt, cúi kính hỏi cậu sao lại không được.

Khương Nghi thở dài rồi buồn rầu nói: "Arno, nhà trẻ không nhận học sinh bị 0 điểm đâu.

"

Arno: "!!"

Mặt hắn đỏ lên, muốn biện luận bằng lý lẽ để Khương Nghi biết mình ở Anh lần nào cũng đứng hạng nhất cả.

Nhưng sau đó Arno chợt nhận ra mình không biết tiếng Trung, đi thi kiểu gì cũng 0 điểm toàn quốc cho xem.

"Ba ba, có cách nào để nhà trẻ chịu nhận học sinh 0 điểm không ạ?"

Chạng vạng tối, Khương Nghi nắm tay cha Khương về nhà ngựa đầu nghiêm túc hỏi.

Cha Khương thắc mắc: "Sao tự dưng hỏi chuyện này?"

Lúc trước vì sợ Khương Nghi mãi mê xem Little Bo-Peep trên TV nên cha Khương bịa chuyện bảo cậu phải ngoan ngoãn học hành, nếu không đến lúc thi bị 0 điểm sẽ không được đi nhà trẻ.

Bởi vì nhà trẻ không nhận học sinh 0 điểm.

Khương Nghi lo lắng nói: "Arno muốn đi học nhưng bạn ấy chẳng biết chút tiếng Trung nào hết.

"

"Lúc thi kiểu gì bạn ấy cũng bị 0 điểm toàn quốc thôi.

"

Cha Khương: "!!"

Ông khó nhọc nói: "Chuyện này chắc ba Arno sẽ lo liệu!!"

Nếu cậu chủ Lục gia không đi học thì chỉ có thể là vì thành phố S trời sập một nửa nên không đi học được thôi.

Nhưng Khương Nghi có vẻ không mấy tin tưởng, trên đường về nhà vẫn cứ sầu lo, mãi đến lúc lên giường đắp chăn vẫn còn lo lắng.

Dù sao Arno cũng là người bạn đầu tiên của cậu, nếu Arno không đi học thì cậu sẽ buồn lắm.

Cha Khương vỗ lưng dỗ dành Khương Nghi, an ủi cậu rằng nhất định ba Arno sẽ có cách, ba Arno lợi hại lắm, sẽ không để Arno thất học đâu.

Khương Nghi mơ màng gật đầu, lúc này mới chịu ngủ.

Ngày hôm sau.

Bóp lá ở nhà trẻ song ngữ Golden Sun có một học sinh mới chuyển đến.

Tóc vàng, mắt xanh, trên mặt lộ ra vẻ kiêu căng, nghiêm nghị đứng trên bục giảng không nói lời nào.

Cô Lý dạy lớp lá nhiệt tình giới thiệu với cả lớp bạn học mới này tên Lục Lê, trước đây luôn sống ở nước ngoài nên không thạo tiếng Trung lắm, giờ chuyển đến lớp lá hy vọng mọi người sẽ giúp đỡ bạn nhiều hơn.

Dưới bục vang lên một tràng vỗ tay, hầu hết bạn học đều hiếu kỳ nhìn cậu bạn khác lạ này.

Khuong Nghi vui cực kỳ, khi Arno tới ngồi bên cạnh, cậu hỏi: "Sao cậu tới đây rồi?" Vì không có quần gia phiên dịch nên Arno nghe hiểu rất vất vả, hồi lâu sau mới hiểu được ý của Khuong Nghi, hắn huơ huơ tay, kết quả Khuong Nghi nhìn không hiểu mà vẫn nghiêngng đầu chờ hắn trả lời.

Giờ Arno mới vỡ lẽ tại sao cha Lục bảo hắn đi học chung với Khuong Nghi cũng được nhưng phải tự gánh chịu hậu quả.

Hắn có thể đến nhà trẻ với Khuong Nghi nhưng không có quần gia đi theo phiên dịch mà phải tự mày mò học nói tiếng Trung.

Chỉ không chỉ đơn giản là hứa với cha Lục học tiếng Trung cho giỏi.

Cũng may Khuong Nghi không bắt hắn trả lời mà vẽ hình trên vở rồi đưa cho Arno, nói cho Arno biết ý tứ đại khái, sau đó Arno đưa vở lại cho cậu, tạm thời làm phương tiện giao tiếp với nhau.

Kết quả học xong một tiết, vở của Khuong Nghi đã hết chỗ viết, Arno mãi mê chuyển vở qua lại quên cả trời đất.

Cô Lý trên bục giảng thấy Arno cả tiết học không ồm ỉ lần nào thì thở phào một hơi.

Nhà trẻ song ngữ Golden Sun là trường tư thục, các học sinh chuyển đến giữa chừng đều là con nhà có thể có tiền, hơn nữa hiệu trưởng còn dặn các cô giáo trong lớp phải chú tâm đến học sinh mới này nhiều hơn.

Các cô giáo đều đang suy đoán rốt cuộc học sinh con lai này có lai lịch thế nào mà vị hiệu trưởng luôn mắt cao hơn trời kia phải đích thân ra đón một cách cung kính.

Khi biết học sinh này sẽ vào lớp mình, trong lòng cô Lý không khỏi bồn chồn, đối với các giáo viên như cô thì ngán nhất là những học sinh có lai lịch không tầm thường.

Học sinh biết nghe lời còn đỡ, sợ nhất là mấy học sinh vừa có gia thế khủng vừa ngang tàng quậy phá.

Nhưng xem ra Arno mới chuyển đến ngoại trừ hay đeo bám một học sinh tên Khương Nghi trong lớp thì chẳng có tật xấu nào cả.

Cô Lý hết sức vui mừng.

Thế nhưng niềm vui này chẳng kéo dài được bao lâu.

Giữa trưa, Tổng Từ Nghĩa khi thế rào rạt dẫn theo một đám bạn học đến văn phòng cô mách tội, đối tượng bị mách chính là Arno.

Cô Lý ôn hòa hỏi xảy ra chuyện gì, Tổng Từ Nghĩa phẫn uất nói bạn học mới tới bắt nạt Khương Nghi.

Bọn trẻ tận mắt thấy Arno không chỉ giành cơm trưa của Khương Nghi mà còn nhá đồ mình ăn ra cho Khương Nghi ăn, cướp khăn tay của Khương Nghi, chọc Khương Nghi khóc.

Đám học sinh nhao nhao mách tội có vẻ bức xúc lắm.

Nghe xong cô Lý giật thót, đành phải theo đám học sinh đến nhà ăn.

Cạnh bàn ăn, Arno và Khương Nghi ngồi chung một chỗ, mắt Khương Nghi ướt sũng, khóc mắt và chớp mũi đều đỏ hoe.

Arno ngồi cạnh quả nhiên đang cầm thìa gắp sườn chua ngọt từ khay của Khương Nghi, đồ ăn trong khay cậu ít đến thảm thương.

Cô Lý đi tới ngồi xuống hỏi Arno bằng tiếng Anh tại sao lại cướp đồ ăn của Khương Nghi, nếu không đủ thì có thể đến cửa sổ lấy thêm, nhưng cướp đồ ăn của bạn là không đúng.

Arno nhúu mày im lặng.

Cô Lý lại hỏi hắn tại sao bắt Khương Nghi ăn đồ thừa của mình, Arno tròn tròn mắt như không thể tin nổi.

Cô Lý đành phải nói có bạn học tận mắt thấy buổi trưa phát đồ ăn vớt, hắn nhá tảo trong miệng ra ép Khương Nghi ăn.

Arno thở phào một hơi, nói mình không hề đưa đồ ăn thừa cho Khương Nghi ăn mà là đang làm sandwich cho Khương Nghi.

Nhìn miếng sandwich méo mó bên cạnh bàn ăn, hai lát bánh mì đặt chồng lên nhau, ở giữa kẹp một miếng táo Arno cắn ra, cô Lý im lặng mấy phút.

Sau đó cô hỏi chuyện khăn tay là thế nào, Arno nói mình muốn giúp Khương Nghi giặt khăn, kết quả lần đầu giặt chưa quen nên bị nước cuốn đi.

Cô Lý nghe lời, cuối cùng không hỏi Arno nữa mà hỏi Khương Nghi sao lại khóc.

Khương Nghi thật thà nói cả ngày Arno ngồi xổm nhìn các bạn nữ khác đút cơm đút nước cho búp bê, thế là cũng bắt chước đút nước cho cậu, kết quả nước nóng quá làm cậu bỏng lưỡi phát khóc.

Tác giả có lời muốn nói:

Arno: Lần đầu chăm vợ chưa kinh nghiệm lắm.

Chương 7: Chương 7

Nghe giải thích xong, cô Lý im lặng hiềm thấy.

Cô ngại ngần nhìn Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trên ghế rồi lại liếc nhìn Arno đang xụ mặt.

Khương Nghi đúng là một đứa trẻ cực kỳ xinh đẹp trong lớp, môi hồng răng trắng, tóc đen mắt đen, ngũ quan thanh tú, rặng ngời dưới nắng hệt như búp bê vậy.

Khương Nghi rơm rớm nước mắt nói xong còn sụt sịt một cái rồi áy náy lí nhí nói mình cũng có lỗi.

Cậu nói mình không nên kén ăn, không nên thấy Arno ăn tạp mà đem ớt chuông cà chua mình ghét và thịt sườn mình ăn không vào cho Arno hết.

Cô Lý dở khóc dở cười, lúc nào Khương Nghi cũng ăn rất chậm, cô cứ tưởng vì sức khỏe cậu yếu nên khi ăn phải nhai kỹ, vì vậy mới ăn chậm.

Ài ngờ vì kén ăn nên mới ăn chậm như thế.

Thảo nào mỗi lần đến nhà ăn, các bạn nhỏ khác đều reo hò nháy cẳng, chỉ có Khương Nghi ngồi cuối hàng ỉu xìu như gặp kẻ thù.

Cô xoa đầu Khương Nghi, bảo cậu không được kén ăn mà phải ăn nhiều thì mới khỏe được, chớp mũi Khương Nghi đỏ rức, yên lặng gật đầu.

Cuối cùng cô Lý lại dặn Arno không được ăn giùm Khương Nghi nữa, sức khỏe cậu yếu, nếu ăn quá ít sẽ suy dinh dưỡng và dễ bị bệnh.

Nghe xong Arno nghiêm túc gật đầu.

Sau khi biết rõ có sự, cô Bý thở phào nhẹ nhõm rồi giải thích cho các học sinh lớp lá đang bức xúc để chúng yên tâm.

Tổng Từ Nghĩa và đám bạn học mím môi, trơ mắt nhìn cậu bạn tóc vàng kia cùng ăn com với Khương Nghi rồi cùng dọn khay.

Giờ nghỉ trưa, trong phòng chỉ có tiếng máy điều hoà không khí kêu rừ rừ.

Khương Nghi ngủ trên giường nhỏ của mình, thò đầu ra thấy Arno thừa dịp cô giáo tuần tra lơ đãng âm thầm leo lên giường cậu.

Khương Nghi vội vàng trùm chăn kín đầu Arno rồi thì thầm hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"
Arno không nói lời nào mà nghiêm mặt lấy sandwich mình tự làm ra khỏi túi nhét vào miệng Khương Nghi.

Khương Nghi ngậy người.

Arno vừa lăm bằm ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút vừa ra sức nhét vào miệng Khương Nghi.

Hai phút sau.

Cô giáo tuần tra một tay cầm miếng sandwich bị cắn dở, một tay túm Arno, thủ phạm và tang vật đều có đủ.

Quai hàm Khương Nghi phồng lên, khoác chắn nhỏ trên người sừng sờ nhìn Arno bị cô giáo dắt về giường mình, muốn bò sang lại bị cô giáo đè xuống.

Arno bức bối cau mày, vừa lăm bằm sớm muộn gì cũng kêu ông nội mua lại nhà tré vừa bị cô giáo ấn đầu xuống không cho bò qua.

Mấy ngày kế tiếp, trưa nào Arno cũng kiên trì bèn bí leo lên giường Khương Nghi, bị xách về lại bò sang, hễ cô giáo vừa quay lưng đi thì trên giường Khương Nghi lại có thêm một Arno.

Điều làm cô giáo bức nhất là Arno leo lên giường thì thôi đi, đã vậy mỗi ngày hắn còn lấy đồ ăn trong túi

ra nhét vào miệng Khương Nghi nữa.

Bén lút giấu bánh quy hay trái cây cắt lát cũng xem như bình thường, cho đến một hôm nào đó, cô giáo móc từ miệng Khương Nghi ra khúc xương còn to hơn mặt cậu.

Chính là loại xương hàm canh thường thấy trong bếp.

Cô giáo không nhận được nữa đành phải tách giường Khương Nghi và Arno ra xa, một nhóc hướng Nam, một nhóc hướng Bắc.

Bạn học mới chuyển đến là Tống Tử Nghĩa, sau khi biết giường mình đối diện với giường Khương Nghi thì hấp tấp ôm gối chạy sang.

Arno ngồi trên giường mới tròng mắt nhìn tên tóc quăn vội vã chạy đi, nhìn hắn cười toe toét khoe tám cái răng với Khương Nghi.

Khương Nghi ôm gối mỉm cười với tên tóc quăn nhìn ngốc hết chỗ nói kia.

Arno xụ mặt, hậm hực túm lấy ga giường nghĩ thầm Khương Nghi đúng là vô lương tâm nhất trên đời.

Kết quả một giây sau, Khương Nghi ngẩng đầu lên vẫy tay lia lịa với hắn, hai mắt lóe sáng như sao.

Arno xụ mặt gật đầu, đắp chăn xong hắn nghĩ thầm Khương Nghi cũng tạm xem như có chút lương tâm đi.

Mỗi ngày ngủ trưa dậy, lớp lá đều được phát một món ăn nhẹ mà lũ trẻ ưa thích.

Vào mùa hè chủ yếu là sữa chua hoặc kem ly và một phần bánh bông lan nhỏ.

Vì sức khỏe yếu nên Khương Nghi không thể ăn đồ lạnh, thế là phần kem ly hoặc sữa chua của cậu đều bị một tên nhóc to béo trong lớp cướp đi.

Mới đầu tên béo Tề Niên kia còn nói một tiếng với Khương Nghi, sau này Tề Niên mặc định rằng phần ăn nhẹ buổi chiều của Khương Nghi thuộc về mình nên lần nào cũng ngang nhiên lấy đi kem ly hoặc sữa chua của cậu.

Khương Nghi vốn hiền lành, rất ít khóc nhè gây phiền hà cho cô giáo nên tất cả giáo viên lớp lá đều không biết chuyện này.

Nhưng sau khi Arno tới thì mọi chuyện hoàn toàn khác xưa.

Arno có tính chiếm hữu rất mạnh với đồ vật của Khương Nghi.

Hắn tuyệt đối không cho phép ai qua mặt mình lấy đồ của Khương Nghi, đừng nói là kem ly thuộc về cậu mà ngay cả những thứ cậu không cần, người khác cũng đừng hòng đụng vào.

Thế là mấy ngày liền Tề Niên đều bị dần mặt.

Hắn định lấy kem ly của Khương Nghi như thường lệ, nhưng cậu bạn tóc vàng mắt xanh kia lạnh lùng trừng hắn rồi bảo hắn cút xéo bằng tiếng Anh.

Mặc dù Tề Niên không hiểu tiếng Anh nhưng vẫn nhìn ra cậu bạn mới tới này đã giành mất kem ly thuộc về mình.

Tề Niên cực kỳ phẫn nộ, theo hắn thấy thì nắm đấm của mình mạnh nhất lớp, vì vậy hắn được quyền có thêm một phần kem ly, cho tới bây giờ Khương Nghi yếu xiu kia cũng chưa dám mách tội hắn lần nào, rõ ràng tên con lai này đang gây sự với hắn đây mà.

Tề Niên nén giận vài ngày, rồi cuộc ngày thứ tư bạo phát.

Trưa hôm đó, các học sinh lớp lá ăn xế như thường ngày, trong lúc phát đồ ăn, tên béo Tề Niên hung tợn gọi Arno đến cạnh hàng rào sắt ở cổng sau nhà trẻ, muốn giáo huấn Arno một trận ra trò sau lưng cô giáo.

Khương Nghi ngồi trong lớp cúi đầu xếp hình, chờ Arno đi đòi kem ly và bánh bông lan về.

Từ khi Arno tới, phần kem ly của cậu đều để dành cho hắn, lần nào Arno cũng tự đi đòi lại.

Tổng Từ Nghĩa ngồi trước bàn cậu bé bánh bông lan của mình ra, thừa dịp Arno vắng mặt vội vàng quay đầu háo hức hỏi Khương Nghi ăn bánh không.

Khuong Nghi lúc đầu nói mình chờ Arno về.

Tổng Từ Nghĩa hơi hụt hẫng nhưng vẫn bưng ghế đến cạnh Khuong Nghi, xung phong chờ chung với cậu.

Trước khi Arno xuất hiện, Tổng Từ Nghĩa rất ngại làm vậy vì sợ Khuong Nghi không thích nói chuyện sẽ bực mình.

Nhưng sau khi Arno tới, Tổng Từ Nghĩa mới phát hiện thì ra Khuong Nghi khác với những gì hắn nghĩ, vì Khuong Nghi hay bệnh xin nghỉ và hiếm khi tham gia hoạt động nên trong lớp là chẳng có mấy người được dịp nói chuyện với cậu.

Nhưng vì Khuong Nghi thật sự rất xinh nên không ít bạn học như Tổng Từ Nghĩa muốn chơi chung với cậu, chỉ là chẳng ai được toại nguyện cả.

Sau khi Arno xuất hiện, Tổng Từ Nghĩa và các bạn học khác mới phát hiện thì ra không phải Khuong Nghi chê chúng ồn ào nên không thích nói chuyện mà là tính cách Khuong Nghi vốn trầm lặng, một khi đã quen thuộc Khuong Nghi rất dễ bắt chuyện, nói năng hết sức nhỏ nhẹ.

Khuong Nghi ngồi trên ghế xếp hình được một nửa mà vẫn chưa thấy Arno về, Tổng Từ Nghĩa khuyên cậu ăn bánh của hắn trước đi, chắc Arno đi chơi với người khác rồi.

Chẳng bao lâu sau, Arno đem hai hộp sữa chua và bánh bông lan về.

Khi thấy Arno, Khuong Nghi ngây ngẩn cả người.

Nhìn Arno hơi nhếch nhác, quần áo lấm lem, cánh tay bị trầy một vết nhỏ, khóe môi cũng bầm xanh.

Khuong Nghi muốn xem những vết thương khác trên người Arno nhưng hắn không cho cậu xem mà nắm tay cậu, liếm khóe môi thản nhiên nói: "Lets get ice cream."

(Tự mình ăn kem đi)"

Tổng Từ Nghĩa trợn mắt đi quanh Arno, kích động đến nỗi tóc quăn cũng lắc lư theo: "Cậu đi đánh nhau đúng không? Cô giáo sẽ bắt cậu lên văn phòng cho mà xem."

Arno phớt lờ hắn, đưa kem ly trên tay cho Khuong Nghi rồi bẻ bánh nhét vào miệng cậu, nghiêm chỉnh thực hiện nhiệm vụ ép Khuong Nghi ăn nhiều hơn.

Lần đầu tiên Khương Nghi không ngoan ngoãn ăn đồ hắn đút như mọi lần mà mút chặt môi đứng tại chỗ nhìn hắn.

Arno khựng lại, tưởng miếng bánh lớn quá nên lại cúi đầu bẻ bánh ra nhỏ hơn rồi nhét vào miệng Khương Nghi.

Khương Nghi vẫn không chịu ăn mà nhìn vết thương trên tay hắn.

Kết quả chưa kịp nhìn kỹ thì cô Lý ngoài cửa gọi Arno tới văn phòng bằng tiếng Anh.

Khương Nghi nghe không hiểu tiếng Anh nhưng cũng đoán được cô Lý bảo Arno lên văn phòng——
Hễ trong lớp có ai đánh nhau gây chuyện thì sẽ bị cô Lý gọi đi ngay.

Cậu nói nhỏ: "Tớ đi chung với cậu."

"

Gần đây tới nào Arno cũng học tiếng Trung với gia sư nên có thể lờ mờ hiểu ý Khương Nghi, hắn lập tức biến sắc rồi nghiêm mặt nói không được.

Nói xong Arno nhờ tên tóc quăn nhìn ngọc muốn chết kia trông chừng Khương Nghi, còn mình thì đi theo cô Lý.

Tổng Từ Nghĩa vui ra mặt, đi quanh Khương Nghi lải nhải nói nhìn Lục Lê cũng đủ biết là Tiểu Bá Vương rồi, nhất định lần này cô Lý sẽ dạy dỗ Lục Lê nên thân.

Khương Nghi lẩm bẩm nói Arno không phải Tiểu Bá Vương đâu.

Tổng Từ Nghĩa tỏ vẻ xoắn xuýt, hắn không muốn Khương Nghi ghét mình nhưng cũng chẳng muốn hòa theo cậu nói Lục Lê không phải Tiểu Bá Vương, thế là đành ngậm miệng không nói tiếp nữa.

Trong văn phòng, tên béo Tề Niên sung húp mặt mũi gào khóc om sòm, cả người dơ hầy, trên trán còn dán băng cầm máu, chân đi cà nhấc, bộ dạng nhìn hết sức đáng thương.

Arno đứng cạnh hắn chẳng có biểu cảm gì, khóe môi bặm xanh một góc.

Cô Lý nhìn Arno rồi đầu đầu hỏi bằng tiếng Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh nhau với Tề Niên, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy làm mất hân bầm đen cả lên.

Theo cô biết thì cha mẹ Tề Niên cũng là dân có máu mặt, trong lớp Tề Niên là đứa hay gây chuyện thị phi nhất, mỗi lần gặp rắc rối đều ý có cha mẹ mà mặc sức càn quấy, cộng thêm nhà hân có tiền có thế nên cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

Arno thờ ơ không đáp.

Cô Lý nhớ lời dặn của hiệu trưởng nên không dám la mắng gay gắt mà nói tiếng Anh với Arno, nếu hân vẫn không chịu nói thì cô chỉ có thể đi hỏi Khương Nghi thôi.

Bởi vì trong lúc Tề Niên gào khóc, tên Khương Nghi xuất hiện liên tục.

Cô Lý kiên nhẫn đợi Arno trước mặt nói chuyện, đợi cực kỳ lâu, đợi đến khi sắp hết kiên nhẫn mới nghe được một câu.

Mặt Arno xám xịt, giọng nói lạnh lẽo, đôi mắt màu xanh lam của hân nhìn người ta chằm chằm hết như đang nhìn một tảng đá vô tri vô giác, âm trầm gần từng chữ: "He scolded Jiang Yi for not having a mother."

(Nó mắng đáng đời Khương Nghi bị mẹ bỏ.

)"

Cô Lý giật mình rồi vô thức nhìn sang Tề Niên mặt mũi sưng vù, nhớ lại cha mẹ Tề Niên là trường ban chủ nhiệm nên tất nhiên có cơ hội tiếp cận hồ sơ các học sinh trong lớp.

Đúng là Khương Nghi lớn lên trong gia đình đơn thân.

Mà Tề Niên nói câu này chẳng khác nào đang xát muối vào vết thương của một đứa bé cả.

Tác giả có lời muốn nói:

Arno: Chẳng ai cản được mình cho vợ ăn đầu.

Chương 8: Chương 8

Bốn giờ chiều.

Nhà trẻ song ngữ Golden Sun.

Trong văn phòng ẩm ỉ không ngọt, một phụ nữ trung niên tóc xù tức giận nói: "Cứ cho là con trai cưng của tôi cướp mấy chai sữa chua của nó thì đã sao?"

"Thằng nhóc kia chỉ vì mấy chai sữa chua mà đánh con trai cưng của tôi ra nông nổi này, nghèo quá chưa uống sữa chua bao giờ nên điên rồi à?"

Cô Lý cau mày nói: "Tề Tề Niên, xin ngài chú ý ngôn từ một chút!!"

Kết quả chưa nói hết câu đã bị mẹ Tề Niên nạt ngang: "Suy cho cùng đều là lỗi của giáo viên các cô hết!"

"Tôi tốn bao nhiêu tiền cho con mình học ở đây, kết quả lại bị đánh bầm dập thế này, tôi phải nói cho ra lẽ mới được!"

Đúng lúc đó Tề Niên gào lên khóc, nhất thời văn phòng rối tinh rối mù.

Trong khung cảnh náo loạn đó, Arno và Khương Nghi chụm đầu vào nhau trước bàn làm việc.

Arno lấy bánh mì trong túi ra nghiêm túc nhét vào miệng Khương Nghi, vừa nhét vừa càu nhàu bằng tiếng Anh thật lẩm chuyên, làm trẻ giờ ăn xế rồi.

Khương Nghi bị cô giáo gọi tới văn phòng hỏi đầu đuôi chuyện sữa chua, cậu há miệng định nói đi đôi diện hình như đang trừng tụi mình kìa, nhưng vừa nói một chữ đã bị nhét một mẩu bánh mì.

Quai hàm cậu nhúc nhích, cố gắng nuốt xuống rồi mở miệng nói: "Tớ thấy!!"

Arno lại lau tay lẹ mắt xé một miếng bánh nhét vào miệng cậu rồi bực bội cau mày nói: "Eat carefully."

(Tập trung ăn đi)"

Cô Lý: "!!!"

Thấy cảnh trước mắt, mẹ Tề Niên suýt tức điên lên.

Con trai cưng của bà ta bị đánh mặt mũi bầm dập, trên trán toàn là máu, gào khóc hết sức đáng thương, thế mà thủ phạm còn chụm đầu thì thào rồi đút cho nhau ăn nữa.

Bà ta là thành viên hội phụ huynh nên từ lâu đã biết hoàn cảnh Khương Nghi không tốt, gia đình đơn thân, cha cũng chỉ làm tài xế cho người khác.

Ở nhà bà ta thường dặn Tề Niên trong lớp phải chơi với Tống Tử Nghĩa chứ đừng giao du với những bạn học như Khương Nghi.

Có một câu rất hay, ngu tầm ngu mã tầm mã, thằng bé tóc vàng này chơi chung với con trai tài xế thì làm sao có gia cảnh khá giả được?

Mẹ Tề Niên vút túi xách hàng hiệu xuống bàn, vừa tức tối vừa khinh miệt nói: "Cô Lý, phiền cô mau gọi phụ huynh hai học sinh kia tới đi."

"

"Con mình cũng dạy không xong thì còn cho đi học làm gì."

"

"Mấy đứa này ra ngoài xã hội ai biết sẽ thành cái thứ gì."

"

"Thành cái thứ gì?"

Một giọng nói trầm thấp không giận tự uy vang lên mang theo mấy phần lạnh lùng.

Ngoài cửa văn phòng, hiệu trưởng lau mồ hôi trán đi cạnh một người đàn ông gần bốn mươi tuổi mặc vest màu xám nhạt, đôi mắt như chim ưng, gương mặt góc cạnh nhìn hao hao cậu bé tóc vàng kia, vẻ mặt lạnh nhạt.

Hiệu trưởng lập tức cười nịnh: "Tất nhiên cậu chủ Arno sẽ lớn lên thành người tài giỏi rồi!"

Mẹ Tề Niên thấy hiệu trưởng cúi đầu khom lưng với người đàn ông bên cạnh thì hơi chột dạ, nhưng sau lúc bối rối, thấy bộ dạng thê thảm của con mình thì vẫn hùng hổ đòi nói cho ra lẽ.

Lục Đình ngược mắt nhìn kẻ đầu tên Arno đang cúi đầu nghiêm túc đút bánh mì cho Khương Nghi, hoàn

toàn nhìn không ra hắn có máu liều đánh Tề Niên té cả trán.

Ông hồ hững gọi một tiếng: "Arno.

"

"Đặt bé Nghi ra ngoài cho ba nói chuyện.

"

Arno gật đầu rồi nắm tay Khương Nghi định đi.

Nào ngờ mẹ Tề Niên chặn hai đứa bé lại rồi rít lên the thé: "Chưa nói xong mà đi đâu hả."

Bà ta nhận ra có lẽ cha đứa bé tóc vàng kia không đơn giản như mình tưởng nên chữa mũi dùi sang Khương Nghi có gia cảnh kém cỏi, hung tợn nói: "Chừng nào phụ huynh thằng bé Khương Nghi này chưa đến thì nó không được đi!"

Lục Đình chẳng buồn nhú mày mà hơi nghiêng đầu, hiệu trưởng lập tức gọi bảo vệ ngăn mẹ Tề Niên lại để hai đứa bé ra khỏi văn phòng.

Lũ trẻ tùm tùm cách đó không xa, thấy Khương Nghi xuất hiện, Tổng Từ Nghĩa dẫn đám bạn chạy ùa tới, hần hần trương hỏi: "Khương Nghi, cậu không bị cô giáo mắng đấy chứ?"

Theo hần thấy thì Khương Nghi là học sinh ngoan nhất lớp, còn Tề Niên hay ỷ mình đồ con bắt nạt bạn học, trong lớp ai cũng biết mẹ Tề Niên cực kỳ hung dữ, Khương Nghi ở bên trong rất dễ bị ức hiếp.

Khương Nghi mồm mím lắc đầu, sau khi vào văn phòng, ngoại trừ bị hỏi trước đây có phải kem ly và sữa chua bị Tề Niên cướp đi hay không thì cậu chỉ nhớ mỗi bánh mì vị khoai lang tím của Arno.

Nhưng cậu vẫn nghiêm túc giải thích: "Arno không đánh nhau vô cớ đâu, vì Tề Niên lấy sữa chua của tớ, Arno bắt măn nên đòi Tề Niên trả lại sữa chua thôi.

"

Tổng Từ Nghĩa và bạn học chung quanh đều ngăn người nhưng hiểu ra rất nhanh, dù sao Tề Niên bắt nạt bạn học cũng không chỉ một hai ngày.

Khương Nghi nắm tay Arno, cố gắng xây dựng hình tượng tốt cho Arno với các bạn lớp lá, cậu cười khoe ra lúm đồng tiền nhỏ rồi nói: "Arno dễ gần lắm.

"

Arno không nói lời nào mà nghiêm mặt.

Khuong Nghi kéo khẻ miệng hần, nghiêm túc nói: "Arno, cười một cái nào.

"

Arno cúi đầu nhìn chằm chằm Khuong Nghi rồi nở nụ cười.

Khuong Nghi vui vẻ cười tíit mắt với Tống Tử Nghĩa và đám bạn học sau lưng hần: "Arno dễ gần lắm đúng không?"

Tống Tử Nghĩa và lũ trẻ đo dự nhìn nhau rồi tò mò nhìn sang Arno, cảm thấy hình như Arno cũng không dữ như mình tưởng.

Nhiều bạn học bắt đầu thử nói chuyện với Arno khiến Khuong Nghi dần yên tâm.

Sau đó bọn trẻ thấy Tề Niên khóc sụt sụt được cô Lý dắt ra, mặt mũi sưng húp cực kỳ đáng thương.

Các học sinh lớp lá im bất: "!!"

Chúng nhỏ mang máng hình như Tề Niên to béo là đứa có nắm đấm mạnh nhất trong lớp mà?

Có thể đánh Tề Niên ra nông nổi này mà còn nói Arno dễ gần sao?

Tống Tử Nghĩa và đám bạn đồ dẫn quay đầu nhìn Arno, thấy hần nằm bò ra bàn Khuong Nghi lười biếng nghịch tay cậu.

Khuong Nghi ôn hòa nghiêm túc bảo Arno phải cười nhiều hơn với các bạn, Arno suy nghĩ giây lát rồi ngẩng đầu cười ruồi với chúng.

Tống Tử Nghĩa và các bạn học sau lưng: "!!"

Thà đừng cười còn hơn.

Càng cười càng đáng sợ.

Khuong Nghi vui vẻ xoa đầu Arno một cái, sau đó háo hức nhìn Tống Tử Nghĩa nói: "Arno không phải Tiểu Bá Vương đúng không?"

Tống Tử Nghĩa đồ dẫn gật đầu.

Không phải Tiểu Bá Vương.

Tiểu Bá Vương sao xứng với Arno được, phải là khủng long bạo chúa mới đúng.

Khủng long bạo chúa Arno chậm rãi đứng dậy đi lấy sách tranh song ngữ để Khương Nghi dạy mình tiếng Trung.

Khương Nghi dạy Arno đọc tiếng Trung nhưng Arno luôn phát âm sai một từ nào đó nhiều lần.

Chẳng hạn như "ca ca".

Khương Nghi chỉ vào tấm thẻ nghiêm túc đọc đi đọc lại từ "ca ca" cho Arno nghe, Arno lơ ngơ gật đầu, sau đó lại đọc sai.

Khương Nghi thở dài, sầu muộn nghĩ mặc dù bây giờ Arno đã biết tí xíu tiếng Trung, cách điểm 0 hơi xa một chút nhưng với trí nhớ này thì cũng chẳng kém điểm 0 là bao.

Bốn giờ rưỡi chiều, tiếng chuông tan học ở nhà trẻ reo lên.

Giải quyết xong việc ở văn phòng, Lục Đình hồ hững nhìn người phụ nữ tái nhợt trước mặt và chồng bà ta khép nép ngồi bên cạnh, chẳng ai dám hó hé gì.

Lục Đình quay lại bảo hiệu trưởng đứng lúc tan học nên tiện thể đón con mình về luôn, hiệu trưởng cung kính đưa ông đến phòng học.

Trong lớp, Arno và Khương Nghi chụm đầu vào nhau đọc chữ trên thẻ.

Lục Đình đón Arno và Khương Nghi về, tuy không cố ý dặn dò hiệu trưởng nhưng hiệu trưởng thấy hai đứa trẻ đeo ba lô cùng lên một chiếc xe thì quệt mồ hôi trán một cái, sau đó thấp giọng báo cô Lý quan tâm đứa bé tên Khương Nghi kia nhiều hơn một chút.

Trên xe, Lục Đình nói với Khương Nghi chiều nay cha Khương phải chở giám đốc dự án nên không rảnh tới đón cậu, vì vậy ông đón cậu về luôn.

Giọng ông hơi hột, hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện lúc chiều, tựa như đó chỉ là một trò đùa cực kỳ vặt

vãnh, nhờ vậy Khương Nghi không còn canh cánh trong lòng nữa.

Arno hết sức mừng rỡ, bởi vì điều này có nghĩa là tới nay Khương Nghi sẽ cùng học tiếng Trung với mình.

Quả nhiên ăn tối xong, Khương Nghi ngoan ngoãn đến thư phòng học tiếng Trung với hân, chỉ là Khương Nghi chơi xếp hình còn hân phải học.

Trong lúc xếp hình, Khương Nghi nghe thấy Arno phát âm theo thầy dạy tiếng Trung cực kỳ chuẩn, hoàn toàn khác xa ban ngày, tuy thấy hơi lạ nhưng cậu cũng chẳng nghĩ nhiều.

Chắc tại ban ngày đầu óc Arno chậm tiêu còn ban đêm mới sáng dạ.

Khương Nghi vừa ghép mảnh cuối cùng vừa nghĩ vậy.

Hôm nay thầy tiếng Trung dạy cách xưng hô trong gia đình, nào là cô dì chú bác, Arno học một hồi đã chán.

Để khơi dậy hứng thú cho hân, thầy tiếng Trung bảo Khương Nghi cùng học chung, quả nhiên Arno lập tức phấn khởi hân lên.

Khi thầy dạy đến từ bạn đời, Arno chợt hỏi mỗi người đều có bạn đời à?

Thầy tiếng Trung gật đầu rồi giải thích bằng tiếng Anh rằng sau khi mỗi người có bạn đời sẽ tạo thành một gia đình mới rồi bắt đầu cuộc sống mới.

Arno nhú mày hỏi thầy nếu sau này Khương Nghi lấy vợ cũng sẽ có cuộc sống mới của mình sao?

Thầy tiếng Trung nói đương nhiên rồi, mỗi người đều tìm được bạn đời, Khương Nghi cũng sẽ tìm được vợ cho mình thôi.

Arno quay đầu nhìn Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trên ghế rồi vờn vờn hỏi thầy tiếng Trung nếu cậu không tìm được vợ thì sao?

Thầy tiếng Trung: "!!!"

Đây là lần đầu tiên ông thấy có người mong bạn thân của mình ế vợ như vậy.

Thầy tiếng Trung nhìn sang Khương Nghi xinh như búp bê rồi nói khéo với Arno điều đó không thể nào xảy ra đâu.

Khùng long bạo chúa Arno lập tức xụ mặt.

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Nghi: Cảm ơn cậu nha.

Chương 9: Chương 9

Dù nghe thầy tiếng Trung nói sau này Khương Nghi cũng sẽ có vợ, Arno vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Hắn quay đầu vùng vẫy giãy chết hỏi Khương Nghi sau này có muốn lấy vợ không?

Khương Nghi nghiêm túc gật đầu, còn huơ tay nói mình muốn mua cho vợ một ngôi nhà thật to nữa.

Arno: "!!"

Thầy dạy tiếng Trung khen Khương Nghi giỏi quá, còn bé thế mà đã có trách nhiệm rồi.

Vành tai Khương Nghi đỏ lên, nhìn như đang thẹn thùng.

Còn Arno tưởng tượng mai sau có người ngày ngày cùng Khương Nghi ăn cơm tắm rửa chơi đùa, còn ngủ chung một giường thì bắt đầu nổi quạu, cảm thấy kẻ phát minh ra vợ thật là phiền phức.

Vừa phiền vừa đáng ghét nữa.

Hắn cúi đầu chọc chọc sách tranh tiếng Trung.

Khương Nghi tưởng Arno đang lo sau này mình không có vợ nên vỗ vai an ủi hắn, nói chờ mai một lần lên hai người sẽ cùng cố gắng tìm vợ.

Arno xụ mặt nghĩ thà không nói còn hơn.

Hắn thà ngoan ngoãn đọc bác cả cậu hai cậu ba cậu út chứ không muốn nghe Khương Nghi nói muốn mua nhà lớn cho vợ mình.

Tám giờ rưỡi tối, cha Khương đứng giờ lên lầu hai đón Khương Nghi.

Trong phòng ngủ, Arno ngồi trên thảm hỏi Khương Nghi đêm nay ở lại ngủ chung với mình được không.

Khương Nghi lắc đầu rồi chân thành nói với Arno chờ sau này cưới vợ sẽ có người ngủ với hắn mỗi ngày, sẽ không còn cô đơn nữa.

Cậu trấn an Arno đừng sốt ruột mà cứ chờ lớn lên là được rồi.

Arno không muốn để cậu đi, sau khi nghĩ ngợi thì hai mắt sáng lên, bảo Khương Nghi trước hết cứ làm vợ hắn và ngủ chung với hắn đi, chờ sau này hắn tìm được vợ rồi tính sau.

Quản gia phiên dịch: "!!"

Phiên dịch xong, quản gia yên lặng lấy khăn ra lau mồ hôi trên trán.

Khương Nghi cảm thấy có gì đó sai sai, băn khoăn nói cả hai đều là con trai, cậu không làm vợ hắn được đâu.

Arno hùng hồn nói trẻ con khác người lớn, chờ sau này trưởng thành rồi tính.

Đôi mắt long lanh của Khương Nghi lộ vẻ mờ mờ, đứng dưới ánh đèn dịu dịu hết như viên bi trong suốt, lông mi dài chớp chớp, lúm đồng tiền nhỏ thấp thoáng trên gò má trắng nõn.

Arno càng nhìn càng thấy đáng yêu, nửa dọa nửa gạt Khương Nghi làm vợ mình đi, ban đêm trước khi ngủ hắn sẽ cùng chơi xếp hình với cậu.

Khương Nghi nửa hiểu nửa không gật đầu.

Hai mắt Arno sáng rực, hớn hỏ hỏi vậy đêm nay có phải Khương Nghi sẽ không về nữa không.

Khương Nghi thành thật nói: "Không được, tớ phải về với ba ba chứ."

"

Arno: "!!"

Khương Nghi vẫy tay với hắn, vừa ngoan vừa mềm nói: "Bái bai Arno, ngày mai gặp lại."

"

Arno đang phụng phịu: "!!"

Thấy Khương Nghi hoàn toàn không nhìn ra mình đang quạu, hắn tề tái gơ tay lên rồi chết lặng nói một câu bái bai.

Khương Nghi vui vẻ nắm tay cha Khương đi.

Trên đường về, cha Khương do dự rất lâu mới nhẹ giọng hỏi chuyện xảy ra ở nhà trẻ hôm nay.

Là người lớn, tất nhiên ông biết rõ trẻ con bắt nạt cô lập nhau chỉ có mấy lý do đơn giản, mà Khương Nghi là con trong gia đình đơn thân nên càng dễ bị kỳ thị hơn.

Khương Nghi nắm tay ông, chăm chú cúi đầu giẫm lên cái bóng dưới đất, nghe cha Khương hỏi thì nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới nói ra chuyện bị cướp sữa chua.

Cha Khương hỏi Khương Nghi có bị mắng không, cậu lắc đầu nói không có, Arno giúp mình đòi sữa chua về rồi.

Cha Khương thở phào một hơi, vừa định hỏi Khương Nghi có sợ không thì thấy cậu con trai luôn ngoan ngoan của mình xắn tay áo lên, vui vẻ tái hiện lại cảnh hôm nay Arno giúp mình đòi sữa chua thế nào.

Cha Khương: "!!"

Ông khó nhọc nói: "Giúp đỡ bạn bè rất đáng học hỏi nhưng cách này không cần học đâu!!"

Khương Nghi thu lại nắm đấm rồi lo ngo gật đầu, cảm thấy câu này rất có lý nên quyết định lần sau sẽ nói cho Arno nghe.

Ngày hôm sau.

Các học sinh lớp lá ở Golden Sun phát hiện Tề Niên chẳng những không đi học mà cốc nước và giường ngủ của Tề Niên đều bị bỏ trống.

Cô Lý giải thích vì lý do sức khỏe nên Tề Niên đã chuyển đến nhà trẻ gần hơn.

Tổng Từ Nghĩa và đám bạn học tròn xoe mắt quay đầu nhìn Arno.

Arno đang ngồi xồm trên sàn hăm hở nhìn bạn nữ lớp bên cạnh chăm búp bê, thỉnh thoảng lại quay đầu

nhìn búp bê Khương Nghi của mình một cái.

Chuyện Tề Niên chắc chẳng liên quan gì đến Arno đâu.

Tổng Từ Nghĩa gãi đầu, đám bạn học hai mặt nhìn nhau.

Tuy cô Lý đã giải thích tại sao Tề Niên rời đi nhưng vẫn có không ít phụ huynh biết chuyện, gần tốt nghiệp rất ít học sinh chuyển trường đột ngột, trẻ con không hiểu nguyên nhân trong đó nhưng người lớn lại biết.

Thế là nhiều phụ huynh căn dặn con mình đến lớp đừng bắt nạt cậu bạn tên Arno kia.

Nghe vậy các học sinh lớp lá mờ mờ nói Arno rất hiếm khi trò chuyện với chúng, mọi hoạt động của hắn chỉ toàn xoay quanh Khương Nghi thôi.

Đừng nói bắt nạt Arno mà ngay cả khi chơi trò điều hâu bắt gà con, Arno chỉ hận không thể đội Khương Nghi lên đầu phi nước đại, ngay cả góc áo Arno chúng còn không sờ được nữa là.

Khương Nghi hoàn toàn không biết những chuyện này mà cố gắng lôi kéo Arno tham gia trò chơi tập thể, vui mừng cảm thấy Arno đã hòa nhập vào các hoạt động nhóm rồi.

Gần cuối tháng Sáu, lớp lá nghênh đón lễ tốt nghiệp.

Cô giáo tuần tra buổi trưa và đi bếp ở nhà ăn nước mắt lưng tròng, dù sao từ nay về sau họ không phải gặp lại đứa bé tóc vàng nào đó nữa, kiên trì leo giường, kiên trì bung tã ngồi xổm sau bếp chờ lấy xương.

Gần đến lễ tốt nghiệp, lớp lá bắt đầu lên kế hoạch cho buổi diễn tốt nghiệp, quyết định sẽ đóng một vở kịch.

Hôm xác định kịch bản, các học sinh trong lớp bàn bạc khí thế ngất trời, cuối cùng rút thăm để quyết định vai diễn.

Arno tràn đầy tự tin, hắn cảm thấy tiểu tinh linh trong kịch bản nếu không phải Khương Nghi thì chẳng ai đóng được hết, dù sao tiểu tinh linh cũng rất đáng yêu, cả lớp chỉ có Khương Nghi mới đáng yêu thôi! Hiếm hoi lắm Tổng Từ Nghĩa mới tán thưởng ý kiến của hắn, đây là lần đầu tiên cả hai cùng nhất trí với nhau.

Hôm rút thăm, Arno và Tống Tử Nghĩa đều nhường Khương Nghi rút thăm trước rồi hăm hờ chờ kết quả rút thăm của cậu.

Khương Nghi trình trọng lên bục giảng rút thăm, khi mở tờ giấy ra thì thoáng sùng sốt, sau đó tươi cười khoe lúm đồng tiền nhỏ, hai mắt lóe sáng như sao.

Arno và Tống Tử Nghĩa nhìn nhau, nghĩ thầm chắc là ổn rồi.

Khương Nghi hăng hái đi xuống cầm tờ giấy gọi tên Arno, vui vẻ gọi thật nhiều lần, âm cuối mềm mềm như cái đuôi nhỏ phe phẩy.

Arno nhếch miệng cười hỏi: "Sao rồi?"

Mắt Khương Nghi sáng lấp lánh, hớn hờ nói: "Arno! Tôi sẽ đóng vai cây non đó!"

Arno: "???"

Tống Tử Nghĩa: "???"

Tống Tử Nghĩa không tin, lên bục giảng rút được vai chúa tể rừng xanh.

Hắn cầm tờ giấy hỏi hết các bạn học nhưng không còn ai xui xẻo phải đóng vai cây non nữa.

Ngoại trừ Khương Nghi.

Khóe miệng Arno giật một cái, cảm thấy Khương Nghi đứng đưa hai chân không giống cây non chút nào mà giống cây nấm vui vẻ nghiêng qua nghiêng lại hơn.

Thế là hắn cầm tờ giấy đóng vai kỵ sĩ mình rút được đối với một bạn học khác xui xẻo rút trúng vai cây non.

Bạn học kia mới đầu hết sức thất vọng vì nhân vật này không có lời thoại, sau khi biết Arno đối vai kỵ sĩ với mình thì kích động vô cùng, luôn miệng đáp ứng.

Thời gian diễn tập là một tuần, lúc này cha Khương biết Khương Nghi sắp tham gia buổi diễn tốt nghiệp, còn được lên sân khấu thì hỏi Khương Nghi đóng vai gì, vánh tai cậu đỏ lên vì ngượng ngùng, nói tạm thời phải giữ bí mật.

Cha Khương cười ha ha rồi gật đầu, xoa tay nghĩ đến lúc đó nhất định phải mượn máy ảnh để lưu lại kỷ

niệm cho con trai cưng của mình mới được.

Sau khi Lục Đình nghe nói về buổi diễn tốt nghiệp, trong lúc ăn sáng cũng hỏi Arno đóng vai gì, dù sao đây cũng là buổi diễn tốt nghiệp đầu tiên trong đời Arno, Arno bình tĩnh nói với ông đó là một vai quan trọng được ở trên sân khấu rất lâu.

Lục Đình nhúm mày, đoán chừng hiệu trưởng có ý dành ưu đãi cho Lục gia nên bảo Arno phải diễn thật hay vào.

Arno điềm tĩnh gật đầu, chỉ một cái cây thôi mà, có khó diễn hơn nữa cũng chẳng đi đến đâu.

Sau một tuần tập luyện, cuối cùng buổi diễn tốt nghiệp của lớp lá cũng đến.

Hôm đó cả hội trường ăn mặc hết sức trang trọng, Lục Đình ngồi ở hàng ghế đầu với tư cách nhà đầu tư, bên cạnh là các nhân vật cộm cán ở thành phố S kéo nhau đến xem cậu chủ Lục gia diễn xuất.

Trong phòng hóa trang sau sân khấu, Khương Nghi mặc bộ đồ cây non để lộ khuôn mặt trắng nõn ở giữa, cậu lắc lư đi mấy bước rồi vui vẻ ngồi xổm xuống hỏi Arno mình diễn có đạt không.

Arno cũng mặc đồ cây non, mới đầu còn chề đạo cụ này nhìn ngổ muốn chết, nhưng ngẩng đầu lên thấy Khương Nghi ngồi xổm dưới đất, hai mắt sáng ngời tươi cười với mình thì lại cảm thấy hình như đạo cụ này cũng chẳng đến nỗi nào.

Hắn gỡ gỡ lá cây của Khương Nghi nói giống lắm.

Khương Nghi có qua có lại, khen hắn còn giống cây đa hơn cây đa ngoài cổng nhà trẻ nữa.

Arno đã dần hiểu được không ít tiếng Trung: "!! Cảm ơn nha.

"

Chẳng bao lâu sau thì vở kịch mở màn, Khương Nghi và Arno mặc đồ cây non lập tức chạy lên sân khấu ngồi xổm như cảm rễ ở đó.

Ánh đèn trên sân khấu cực kỳ chói mắt, cha Khương giờ máy ảnh lên tìm một vòng nhưng không thấy Khương Nghi đâu, tuy hơi băn khoăn nhưng cũng không nghĩ nhiều, đoán chừng lát nữa Khương Nghi mới xuất hiện.

Lục Đình ngồi ở hàng ghế đầu cũng gio điện thoại lên, trong điện thoại là người vợ bên kia bờ đại dương của ông, bà ngờ vực hỏi: "Chẳng phải anh nói Arno cũng lên sân khấu biểu diễn à?"
Lục Đình dừng lại, cau mày tìm một vòng rồi lùn thình.

Cảnh trên sân khấu lại thay đổi, đủ loại âm thanh vang lên, mẹ Lục trong video nhìn một vòng nhưng vẫn không tìm được Arno, bà nhú mày nói: "Sắp kéo màn rồi mà sao Arno còn chưa ra sân nữa?"
Lục Đình nói khéo: "Ừm!! Em yêu, có khi nào Arno của em đóng vai một cái cây không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Khuong baby (mắt sáng long lanh): Cây!

Arno (điềm tĩnh): Được thôi

Khuong baby chính là tiểu thiên sứ siêu cấp đáng yêu (ôm ôm), là bé ngoan rút trứng cây non cũng vui nữa
~.

Chương 10: Chương 10

Lục Đình tiếp tục nói khéo: "Hay nói cách khác là, em yêu, em xem cái cây trong góc kia có giống Arno không?"

"!/"

Mẹ Lục bên kia im lặng hai phút, sau đó bảo Lục Đình phóng to camera lên.

Trong màn hình, mẹ Lục thấy Arno mặc đồ cây non ngồi xổm trên sàn, bên cạnh là một cậu bé cũng mặc đồ cây non cực kỳ xinh đẹp đáng yêu, hai mắt cong cong, nắm tay con trai bà lắc đầu qua lại theo tiếng nhạc, trên gò má trắng nõn có lúm đồng tiền nhỏ nhỏ.

Còn cậu con trai luôn ương bướng của bà giờ đang ngoan ngoãn nắm tay đứa bé kia nghiêm túc lắc đầu theo nhạc, thỉnh thoảng nhìn sang đứa bé bên cạnh còn cười hở răng mè.

Mẹ Lục bên kia bờ đại dương chậm rãi nói: "Lục Đình.

"

"Anh lên đánh tráo con trai chúng ta rồi đúng không?"

Lục Đình: "!/"

Ông bóp trán nói: "Đâu có.

"

Nếu một tháng trước ai đó với ông đứa con trai yêu dấu bướng bỉnh cứng đầu kia sẽ có ngày ngồi xổm dưới đất, đầu đội nhánh cây lắc qua lắc lại theo tiếng nhạc như Peashooter trong Plants vs Zombie, Lục Đình cũng sẽ hoài nghi có người đánh tráo con mình.

Mẹ Lục xưa nay luôn sát phạt quyết đoán hít sâu một hơi rồi đau đầu nói: "Tốt nhất anh nên nghĩ xem phải giải thích với ông bà ngoại Arno thế nào đi.

Giải thích tại sao cháu ngoại bảo bối của họ sau khi về nước lại đóng vai một cái cây gặt gù đắc ý trong buổi diễn tốt nghiệp.

Lục Đình không trả lời mà ung dung bảo vợ nhìn đứa bé bên cạnh Arno, nói đó là bạn Arno mới quen trong nước.

Mẹ Lục không tin, dù sao Arno cũng chẳng mấy vui vẻ khi về nước, lần trước còn náo loạn bỏ nhà trốn đi, nhưng sau đó bà thấy Arno ngồi xồm trên sân khấu làm cây mai cũng chán nên nghịch tay đứa bé xinh đẹp bên cạnh.

Cậu bé kia đóng vai cây non hết sức nhập tâm, lâu lâu còn xoay đầu Arno lại rồi nghiêm túc bảo hẳn làm cây cho thật giống.

Arno lập tức nghe lời quay đầu lại rồi ngồi xồm trên sàn ngoan ngoãn làm cây non.

Mẹ Lục sững sờ rất lâu, quả thật bà chưa từng thấy Arno thân thiết với ai như vậy cả.

Trước kia rất nhiều người muốn con mình tiếp xúc với Arno, hy vọng có thể thông qua cậu chủ nhỏ này để tạo dựng quan hệ nhưng Arno không mấy hứng thú, gặp ai cũng chẳng thêm đoái hoài.

Đây là lần đầu mẹ Lục thấy Arno thân thiết với bạn cùng trang lứa như vậy.

Bên kia cha Khương đảo dắc lưn nửa ngày, rồi cuộc tìm được Khương Nghi đóng vai cây non.

Ông im lặng mấy giây, nhìn cây non Khương Nghi lắc đầu theo nhạc hết sức vui vẻ thì tự an ủi mình cây non cũng có diễn xuất của cây non chứ bộ.

Con trai ông diễn quá là sinh động như thật, mấy trăm dặm quanh đây không có cây nào giống như Khương Nghi hết.

Cha Khương giờ máy ảnh lên phần khởi chụp Khương Nghi, kết quả càng chụp càng buồn bực.

Cái cây bên cạnh Khương Nghi cứ dính sát vào cậu, ông muốn chụp riêng con trai cưng của mình trên sân khấu cũng không được nữa.

Thôi kệ đi.

Đội rửa ảnh xong cắt bớt cái cây kia cũng được.

Cha Khương đặc ý cầm máy ảnh như fan only chụp cây non đáng yêu lắc qua lắc lại không biết mệt mỏi.

Sau khi vô kịch kết thúc, các bạn nhỏ lớp lá xúm lại ăn bánh kem.

Khương Nghi ngồi trên ghế, bên cạnh là Tống Tử Nghĩa rung rung nước mắt, đau lòng hỏi cậu sau này sẽ học trường nào, có còn gặp lại nhau nữa không.

Khương Nghi cũng buồn bã sụt sịt một cái rồi an ủi sau này nhất định có thể gặp lại mà, Tống Tử Nghĩa bịn rịn tặng cậu một bộ xếp hình.

Khương Nghi còn nhớ cậu bạn cùng đội xe lửa với mình thích vẽ tranh nên tặng Tống Tử Nghĩa ba mươi sáu cây bút màu, Tống Tử Nghĩa cảm động đến nỗi nước mắt rơi lã chã, nói bộ bút màu lần trước vẫn chưa nữ dùng.

Giờ có hai bộ thật sự quá tốt rồi, rốt cuộc hẳn cũng nữ dùng một bộ.

Arno lâu nay luôn ngó chừng bút màu của Tống Tử Nghĩa mỗi giờ mỗi khắc: "!!"

Ngày nào hẳn cũng tự hỏi bao giờ Tống Tử Nghĩa mới xài hết bộ bút màu Khương Nghi tặng, kết quả Tống Tử Nghĩa lại nói cho hẳn biết bộ bút màu lâu nay dùng là đồ giả.

Vậy Tống Tử Nghĩa suốt ngày ôm bút giả khoe khoang trước mặt hẳn làm gì chứ???

Arno tức nghẹn, nhớ lại trước đây mình cứ nhìn chằm chằm bộ bút màu kia thì điên tiết chọc chọc bánh kem trong chén giấy.

Tống Tử Nghĩa đau lòng thấy Arno hoàn toàn chẳng có vẻ gì là buồn rầu thì ngờ vực hỏi Arno sao không buồn, mẹ hẳn nói tốt nghiệp xong các bạn học phải xa nhau.

Arno thích Khương Nghi như vậy mà sao không buồn chút nào cả?

Arno đặc ý bảo hẳn giờ Khương Nghi đã là vợ mình rồi, hai người sẽ không xa nhau đâu, chờ hẳn tìm được vợ thật rồi mới tách ra.

Tổng Từ Nghĩa khóc tèm lem nước mắt nước mũi lập tức ngậy người.

Lục Đình ngồi cạnh Arno và cha Khương đang lau miệng cho Khương Nghi phá lên cười ha ha, hiển nhiên là thường xuyên nghe thấy câu này nhưng chỉ xem như lời nói trẻ con nên cũng chẳng để ý.

Trước khi buổi tụ họp ăn bánh kem và trao đổi quà nóng kết thúc, Khương Nghi nhận được không ít quà, thậm chí còn có mấy bạn nữ đưa cho cậu một con búp bê.

Khương Nghi biết mấy bạn nữ kia là đối tượng trọng điểm chăm búp bê mà trước đó Arno hay chăm chú quan sát, búp bê cũng là tặng cho Arno.

Vì bình thường Arno luôn nghiêm mặt nên các bạn nữ ngại đưa búp bê cho hẳn, thế là giao lại cho Khương Nghi, còn nhiệt tình cổ vũ Arno thích búp bê đừng từ bỏ sở thích của mình.

Khương Nghi cảm động hết sức, vui mừng cảm thấy Arno đã thật sự hòa nhập vào lớp lá, là một thành viên của lớp rồi.

Nhưng khi Arno nhìn thấy búp bê Barbie tóc vàng mặc váy thì hơi xụ mặt.

Khương Nghi nhét búp bê vào ngực hẳn rồi nghiêm túc dặn Arno giữ cho kỹ.

Arno nhếch miệng lẩm bẩm đã có một búp bê lớn rồi giờ lại có thêm một búp bê nhỏ nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy Barbie tóc vàng.

Sau buổi diễn tốt nghiệp, trên đường về Lục Đình nhận được tin dự án xảy ra vấn đề, vì tối nay phải dự buổi diễn nên ông đã gác công việc lại, giờ không thể không về công ty xử lý được.

Lục Đình cứ tưởng Arno sẽ buồn lắm, dù sao cũng chẳng có đứa trẻ nào vui khi cha mẹ mình thường xuyên tặng ca đến tới mịt cả, ai ngờ hai mắt Arno sáng lên rồi hỏi ông bằng tiếng Anh có phải chú Khương cũng tặng ca theo ông không.

Nếu chú Khương cũng tặng ca thì hôm nay Khương Nghi có thể ngủ chung với hẳn rồi!

Lục Đình nói đúng vậy, thế là lập tức trông thấy Arno hớn hỏ giục ông mau tặng ca đi, coi chừng đến muộn sẽ bị thất nghiệp đấy.

Lục Đình: "!!!"

Bên cạnh ông là cha Khương đang lái xe, cha Khương cũng nói với Khương Nghi ngồi ở ghế sau đêm nay mình phải tăng ca, Khương Nghi nhẹ giọng nói ba ba vất vả rồi, ba ba cố lên, ba ba về sớm chút nha.

Ngọt ngọt mềm mềm, vừa ngoan vừa đáng yêu.

Còn con trai mình thì tràn đầy mơ ước sau này tối nào mình cũng tăng ca, hi hửng đến nỗi cười hở răng mèo.

Lục Đình té tái cõi lòng.

Hơn chín giờ đêm, trước khi Arno dẫn Khương Nghi xuống xe, Lục Đình dặn dò Arno ban đêm đi ngủ đừng hoảng một chút, không được làm Khương Nghi khóc, nếu không sau này đừng hôn ngủ chung với Khương Nghi nữa.

Cha Khương vội xua tay nói không sao không sao, trẻ con chơi đùa đừng để ý làm gì.

Arno nắm tay Khương Nghi gạt đầu lia lịa, không kịp chờ đợi dẫn cậu vào cổng.

Quản gia mỉm cười theo sau hai đứa bé, bảo Arno dắt Khương Nghi đi chậm một chút kéo ngà.

Trong buổi diễn tốt nghiệp, mặc dù Khương Nghi và Arno đóng vai cây non nhưng trên mặt vẫn phải trang điểm, sau khi lên lầu chuyện thứ nhất là bị quản gia đưa đi tắm rửa.

Trong phòng tắm, Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trong bồn để Arno xoa bọt lên tóc, quản gia và người hầu bắt đầu đi đứng một bên nhìn cậu chủ nhà mình tóc dính đầy bọt phấn khởi gọi đầu cho Khương Nghi.

Khương Nghi hắt hơi một cái làm bọt trên đầu bay lên, suýt nữa thì lọt vào miệng Arno.

Arno nghiêm túc bảo cậu đừng nhúc nhích.

Khương Nghi lập tức khấn trương ngồi thẳng lại với cái đầu đầy bọt.

Sau khi xả tóc cho Khương Nghi, cậu lại xung phong gọi đầu cho Arno.

Khương Nghi ngồi trên ghế nghiêng tức xoa tóc vàng của Arno, thấy Arno hết như chú chó bị nghiêng đầu nhìn mình lom lom.

Nửa tiếng sau, hai đứa trẻ chơi chán định quần khăn tắm ra ngoài, thế là quản gia xách hai tay hai nhóc bỏ vào bồn tắm lại cho sạch.

Tắm xong Khương Nghi mặc áo ngủ màu sữa, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, ôm gối nhỏ theo Arno leo lên giường.

Arno phản kích vô cùng.

Tác giả có lời muốn nói:

Arno: Lần đầu ngủ chung với vợ.

Chương 11: Chương 11

Trước đây Arno học nhà trẻ ở Anh từng thấy các bạn cùng lớp có em trai hoặc em gái.

Chúng kể về em mình một cách triu mến, còn khoe khoang ưu điểm của em mình nữa.

Nhưng lúc đó Arno chỉ thấy phiền mà thôi.

Trẻ con cả người toàn mùi sữa chỉ biết khóc suốt ngày, hẳn hoàn toàn tương tượng không ra có chỗ nào đáng yêu cả.

Nhưng Khương Nghi thì khác.

Cậu mặc áo ngủ màu sữa, ôm gối đầu nhỏ, tóc đen mềm mại, gò má trắng nõn có lúm đồng tiền, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hẳn, vì trước khi ngủ uống sữa nên tỏa ra mùi hương thơm ngọt như chiếc bánh nếp nhỏ cực kỳ đáng yêu.

Cậu gọi tên hẳn bằng giọng mũi mềm mềm cũng rất đáng yêu.

Có lẽ vì lần đầu ngủ chung giường với người khác, Arno liềm răng nanh, trong lòng dâng lên một sự hưng phấn mãnh liệt, kích động lạ thường.

Dường như hẳn không biết làm sao với cảm xúc phấn khích này nên nghiêng đầu nhìn chằm chằm Khương Nghi hồi lâu rồi đột nhiên cắn cậu một cái.

Khương Nghi đang chơi xếp hình thì cảm thấy cổ tay bị cắn, răng nanh mài mài không nhẹ không nặng lộ ra sự phấn khích thân mật kỳ lạ, cứ như thể muốn nuốt chửng cậu vào bụng.

Khương Nghi ngẩn người rồi mờ mịt hỏi: "Arno, cậu đói à?"

Arno vẫn chưa thỏa mãn ngâm làn da mịn màng kia, hàm hồ lẩn bắm mấy câu.

Khương Nghi cảm thấy Arno quá xui xẻo, tối nay nhà trẻ tốt nghiệp mà cũng không được ăn no.

Cậu vỗ đầu Arno bảo hắn nhả ra, định xuống giường lục ba lô của mình xem có bánh quy hay kẹo gì không.

Arno nói lỏng miệng rồi cánh giác ôm cậu, nghiêm mặt lăm bằm không cho cậu đi.

Khương Nghi nghiêng đầu chỉ vào bụng Arno ra hiệu hắn đang đói.

Arno liếm răng nanh rồi cắn má Khương Nghi một cái, không nỡ cắn mạnh mà chỉ để lại một dấu răng mờ mờ, sau đó nghiêm túc thốt ra hai chữ tiếng Trung rõ ràng.

"No rồi.

"

Khương Nghi: "!!"

Cậu gượng gạo nói: "À.

"

Khương Nghi cảm thấy có thể Arno đã lây nhiễm thói hư tật xấu gì đó, giống như chú chó hoang Little Bo-Peep vậy, lúc đầu đi lang thang cái gì cũng không biết, cái gì cũng muốn ngâm vào miệng.

Cậu lo lắng tự nhủ khi nào về nhà phải hỏi cha Khương xem tật thích cắn lung tung như Little Bo-Peep có cách gì chữa được không.

Arno không biết Khương Nghi đang nghĩ gì mà chỉ ôm cậu thật chặt như ôm búp bê thuộc về mình.

Arno rất thích cảm giác này, Khương Nghi trong lòng xinh đẹp, tươi tắn, đáng yêu, mềm mại, hơn nữa còn thuộc về mình.

Ý nghĩ này làm hắn cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Khương Nghi vùi mặt vào đệm ngáp một cái, cả người bị Arno ôm chặt, ngoan ngoãn nói bằng giọng mũi

ngủ: "Arno, ngủ ngon nha.

"

Để giữ hình tượng, Arno giả bộ điềm tĩnh nói: "Ừ, ngủ ngon.

"

Kết quả chờ Khương Nghi ngủ say, hắn lén lút mở mắt ra nghịch lông mi dài cong vút của Khương Nghi, chơi hồi lâu lại vụng trộm cắn má cậu một cái rồi mới vừa lòng thỏa ý nằm ngủ.

Trước khi ngủ Arno đã nghĩ kỹ ngày mai sẽ dẫn Khương Nghi chơi gì, lần trước chơi điều, cậu không thể chạy quá lâu nên hắn cầm dây điều cho cậu, đợi đến khi điều bay lên mới đưa cho Khương Nghi cầm chơi.

Hắn còn muốn cho Khương Nghi xem chú ngựa con của mình trong lớp cưỡi ngựa nữa, chú ngựa kia màu đỏ thẫm rất hiền lành nghe lời, nhất định Khương Nghi sẽ thích lắm.

Rạng sáng, gió đêm hơi lạnh thổi cành cây ngoài cửa sổ đung đưa xào xạc.

Trên giường lớn trong phòng ngủ tối om, cậu bé tóc đen dường như đang cực kỳ khó chịu, toàn thân nóng hổi, khuôn mặt đỏ bừng, mũi sịt sịt liên tục, tóc mềm ướt nhẹp dính bết vào gò má.

Khương Nghi cuộn mình mơ màng phát ra tiếng lẩm bẩm khó chịu, lúc thì gọi ba, lúc lại nghẹn ngào gọi mẹ.

Trời vừa rạng sáng, Arno tái mặt chạy chân đất trên hành lang, tay chân lạnh toát vì hoảng sợ, ra sức đập cửa phòng Lục Đình.

Chẳng bao lâu sau Lục Đình mở cửa, trông thấy lông ngực Arno phấp phồng dữ dội, sắc mặt trắng bệch, sột ruột đến độ giọng nói run rẩy: "Dad, something has happened to Jiang Yi.

(Ba ba, Khương Nghi xảy ra chuyện rồi.

)"

Lục Đình biến sắc.

Hai giờ sáng, nhà họ Lục đèn được sáng trưng.

Cha Khương vội vàng chạy tới chưa kịp thay áo ngủ vì sợ chậm trễ.

Trong phòng ngủ trên lầu hai, bác sĩ riêng của Lục gia đã thu dọn xong đồ đạc, dọn đồ Lục Đình những điều cần chú ý, còn cha Khương được quản gia dẫn tới phòng ngủ.

Khương Nghi nằm trên giường lớn đã hạ sốt, sắc mặt tái nhợt, vì khó chịu nên thân thể co ro, mí mắt ửng đỏ, lông mi cong dài ướt nhẹp nhìn cực kỳ tội nghiệp như thú con gầy yếu, vì bị bệnh nên càng thêm tiều tụy.

"Chắc vì lúc tắm nhiễm lạnh cộng thêm sức khỏe yếu nên nửa đêm mới sốt!!"

Lục Đình áy náy thở dài rồi thấp giọng nói: "Lẽ ra tôi không nên cho Arno ngủ chung với Khương Nghi."

"

Dù Arno có cẩn thận đến đâu đi nữa thì ông cũng không nên giao Khương Nghi cho Arno.

Cha Khương lắc đầu cười khổ: "Sức khỏe con tôi từ nhỏ đã kém, sinh bệnh là chuyện bình thường nên đâu thể trách cậu chủ được."

"

Ông đi tới chỗ Khương Nghi trên giường lớn, phát hiện Arno ngồi ở đầu giường, cúi gằm mặt im lặng hồi lâu không nói lời nào.

Cha Khương thăm dò nhiệt độ cơ thể Khương Nghi, theo kinh nghiệm chăm sóc cậu lâu năm ông biết không có vấn đề gì nghiêm trọng nên an ủi Arno vài câu.

Arno vẫn im lặng cúi đầu, thật lâu sau hắt ngẩng đầu lên, cha Khương mới phát hiện cậu chủ luôn ương bướng này thế mà đỏ hoe mắt, răng nghiến chặt, trên mặt còn đọng vệt nước mắt, thì thào nói: "Xin lỗi chú Khương."

"

Cha Khương thở dài: "Không sao đâu Arno, chú biết cháu không cố ý mà, chỉ là Khương Nghi không giống những đứa trẻ khác."

"

"Nó dễ bệnh hơn người bình thường nhiều lắm."

"

Arno lặng thinh.

Cha Khương an ủi hẳn: "Ngủ đi Arno, sáng mai Khương Nghi sẽ tỉnh thôi, đừng lo."

"

Nhưng Arno làm sao ngủ được, từ khi hẳn phát hiện toàn thân Khương Nghi nóng hổi, mê man co ro trong ngực mình thì lập tức hoảng loạn, nỗi khiếp đảm khi phát hiện dù mình có gọi thế nào Khương Nghi cũng không phản ứng cho đến giờ vẫn chưa thể tiêu tan.

Arno cúi thấp đầu rồi rón rén cầm ngón tay Khương Nghi, dường như đến giờ phút này hẳn mới thật sự hiểu được Khương Nghi mỗi ngày phải uống rất nhiều thuốc và mềm giọng gọi hẳn Arno yếu ớt cỡ nào.

Yếu ớt đến nỗi chỉ tắm lâu một chút cũng có thể sốt cao.

Hơn bốn giờ sáng.

Khương Nghi hạ sốt tỉnh lại vẫn hơi khó chịu, đôi môi tái nhợt khe nhếch, hồi lâu sau mới quay đầu nhìn sang mép giường bên cạnh.

Cha Khương ngủ trên ghế đầu giường, bên cạnh là một cậu bé có mái tóc vàng óng gục đầu lên mép giường.

Vì bị bệnh nên Khương Nghi hơi mù mắt, hồi lâu sau mới nhận ra người nằm ở mép giường là Arno.

Cậu mơ màng tự hỏi tại sao Arno lại nằm ở đó, gần người suy nghĩ một hồi mới nhớ ra vì mình ngã bệnh.

Cậu nhỏ giọng gọi Arno một tiếng.

Arno tựa đầu lên mép giường bên cạnh lập tức phản ứng theo bản năng, mắt còn chưa mở đã ngẩng phắt đầu lên.

Khương Nghi bảo Arno đi ngủ, ai ngờ Arno không nói không rằng kiên quyết canh giữ bên giường như cọc gỗ.

Khuong Nghi buồn ngủ nên đành phải nói Arno mau lên giường ngủ chung với mình.

Cậu mơ màng dặn Arno ngủ xa mình một chút, bởi vì ba ba nói bệnh này sẽ lây.

Bị bệnh rất khó chịu nên cậu không muốn để Arno cũng khó chịu như mình.

Arno vẫn không lên giường mà vụng về bắt chước cha Khuong nhẹ nhàng vỗ lưng Khuong Nghi ru cậu ngủ.

Khuong Nghi vốn đã mê man càng thêm buồn ngủ, lẩm bẩm vài câu rồi ngủ say.

Hơn năm giờ sáng, cha Khuong tỉnh dậy theo thói quen đi thay khăn đắp trên trán Khuong Nghi nhưng phát hiện khăn khô ráo như đã được ai thay.

Arno nằm gục ở đầu giường cũng ngủ mê mết.

Cha Khuong bật cười rồi khom lưng bế Arno lên giường.

Sáng hôm sau, khi Arno thức giấc thì phát hiện trên giường lớn chỉ còn mỗi mình hắn.

Mới đầu hắn hơi hoảng, đi chân đất một vòng mới hiểu ra rất có thể Khuong Nghi được cha Khuong đón về nhà rồi.

Arno mím môi, mặc đồ ngủ vội vàng chạy xuống lầu định xin Lục Đình cho mình đến nhà thăm Khuong Nghi.

Nào ngờ ở bàn ăn trong đại sảnh dưới lầu, Khuong Nghi còn dán miếng hạ sốt ngòì trên ghế uống từng ngụm cháo, sắc mặt hơi tái.

Thấy Arno xuống, Khuong Nghi cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ, vui vẻ chào hắn bằng giọng mũi yếu ớt vì bệnh: "Buổi sáng tốt lành, Arno."

"

Chương 12: Chương 12

Khương Nghi ngồi trước bàn ăn vẫn còn hơi xanh xao, mặc dù khó chịu cả đêm nhưng đôi mắt ướt át vẫn cong lên, nở nụ cười hồn nhiên với Arno.

Tuy còn nhỏ nhưng vì bị bệnh thường xuyên nên khả năng chịu đựng ốm đau của Khương Nghi cao hơn hẳn những đứa trẻ bình thường.

Trước kia mỗi lần bị sốt bệnh, cha Khương sẽ mềm lòng cho cậu xem Little Bo-Peep thêm một lát, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm Khương Nghi mãn nguyện rồi.

Huống chi lần này còn có Arno bên cạnh nên Khương Nghi vui hơn nhiều so với trước đây bị bệnh chỉ có một mình.

Nhưng hình như Arno không hề nghĩ vậy.

Có lẽ hẳn cảm thấy Khương Nghi bị bệnh là tại mình nên cả ngày như gặp kẻ địch, mỗi giờ mỗi khắc tinh thần đều căng như dây đàn.

Khương Nghi hắt xì, Arno sẽ lập tức lấy nhiệt kế ra rồi lo lắng nhét dưới cánh tay cậu.

Chẳng cần biết có đúng vị trí hay không, ít nhất cũng làm cho ra dáng, tác dụng an ủi lớn hơn tác dụng thực tế.

Arno không biết đọc nhiệt kế, Khương Nghi cũng không biết, lần đầu đo xong nhiệt độ thấp, hai đứa bé nằm sấp trên ghế salon chụm đầu vào nhau lắm bảu nghiền cứu nhiệt kế thủy ngân.

Lúc nói chuyện Khương Nghi mang theo giọng mũi vì bệnh, thanh âm non nớt bập bẹ nói vạt này thật khó đọc nha.

Arno suy nghĩ hơn nửa ngày rồi miễn cưỡng nói ra kết luận của mình: Đúng là nhìn không ra thật.

Cuối cùng quán gia đi ngang qua trông thấy lập tức đi tới cầm nhiệt kế giải đáp vấn đề hóc búa cho hai đứa trẻ.

Thế là những ngày tiếp theo, giọng Arno luôn quanh quẩn trong nhà họ Lục.

Cứ cách một thời gian ngắn, Arno lại bùng nhiệt kế đi khắp thế giới tìm quán gia.

Quán gia tưới hoa phải đọc nhiệt kế, tía cây phải đọc nhiệt kế, tính toán đồ ăn phải đọc nhiệt kế, thậm chí lúc đi vệ sinh, cửa toilet cũng bị đập rầm rầm.

Quán gia giật nảy mình, sợ có chuyện gì nên hấp tấp mặc quần rồi mở cửa toilet, trông thấy cậu chủ nhà mình khẩn trương bùng nhiệt kế nghiêm túc nhờ ông xem giúp, hình như Khương Nghi trở bệnh nặng rồi.

Quán gia cúi đầu nhìn, phát hiện nhiệt kế được Arno thành kính bùng trên tay bị cầm ngược.

"!!"

Ông im lặng mấy phút rồi lục tìm một cây súng bắn nhiệt độ đưa cho Arno.

Khương Nghi ngồi trên ghế salon rầu rĩ bùng nước nóng, lẩm bẩm nói mình không muốn uống, Arno nghiêm túc lắc đầu nói không được.

Ông nội và ông bà ngoại hẳn đều nói bị bệnh phải uống nước nóng mới khoẻ.

Khương Nghi sụt sịt một cái rồi ù xù ậm ừ.

Arno nghiêm mặt đổ bớt một nửa nước nóng cho cậu.

Khương Nghi lại vui vẻ nói cảm ơn Arno.

Arno nghiêm mặt không nói lời nào.

Chỉ mấy ngày sau bệnh của Khương Nghi đã gần như khỏi hẳn, cậu cảm thấy mình đã có thể nhảy nhót

tung bùng, nhưng trong mắt Arno cậu vẫn chậm chạp như ốc sên nhỏ vậy.

Arno cảm thấy ốc sên nhỏ cũng rất tốt, bất kể đi đâu Khương Nghi cũng nằm trong tầm mắt hân cả.

Vì bị bệnh nên Khương Nghi không được ở máy lạnh quá lâu, nhưng tháng Bảy trời nóng như thiêu đốt, quán gia khiêng một cây quạt lớn vào phòng ngủ.

Khương Nghi rất thích quạt lớn xoay xoay, Arno cũng hơi thích vì hai người có thể ngồi cạnh nhau trước quạt hóng gió, có thể dựa sát vào Khương Nghi.

Khương Nghi cảm thấy cả người Arno như lò sưởi lớn làm cậu hơi sầu muộn, nếu là mùa đông thì cậu rất thích nhưng mùa hè dễ ra mồ hôi, Arno kê sát vào cậu làm hai người thường xuyên toát mồ hôi đầy mình.

Chỉ tiếc là những ngày tháng đó chẳng kéo dài được bao lâu, Khương Nghi nghe cha Khương nói rất có thể Arno sẽ về Anh vào tháng Bảy và phải ở đó một thời gian ngắn mới về lại.

Nghe được tin này, Khương Nghi ngồi lặng đi.

Thật lâu sau cậu mới cắn muống iu xù gật đầu.

Nhưng sau lúc buồn bã, Khương Nghi lại thấy mừng cho Arno.

Dù sao Arno cũng sinh ra và lớn lên ở Anh, lần trước giận đối bỏ nhà trốn đi cũng là vì muốn về Anh, giờ được về chắc Arno sẽ vui lắm.

Sau đó Khương Nghi nhờ cha Khương dẫn mình đi mua quà chia tay, nghiêm túc chọn cho Arno một đôi giày không rỉ nước.

Dù sao lần đầu gặp nhau, giày Arno đã phun nước xì xì nên cậu muốn tặng Arno một đôi giày không phun nước ra ngoài.

Trong lúc Khương Nghi tỉ mỉ chọn quà chia tay thì ở chỗ Arno đang gà bay chó chạy.

Lục Đình hết sức đau đầu, trước kia Arno cứ đòi về cho bằng được, còn giờ Arno lại hỏi ông có thể ở Anh một tuần và Trung Quốc một tuần được không.

Lục Đình nói sân bay không phải do nhà mình mở, Arno nói ông ngoại có máy bay riêng.

Lục Đình lại nói trẻ con không được đi máy bay nhiều vì sẽ không cao lên nữa.

Arno nói nhất định là do máy bay rồi, đổi máy bay khác sẽ không sao đâu.

Cuối cùng Lục Đình đành nói bằng tiếng Anh: "Arno, mẹ con nhớ con lắm đó."

"

Arno lập tức ù xù.

Nói thật thì hần cũng rất nhớ nước Anh, nhưng nếu hần đi Anh thì không thể đóng gói Khương Nghi mang theo mà chỉ có thể đi một mình.

Lục Đình cũng rất bất lực, mặc dù mẹ Arno bên kia đã đồng ý từ nay về sau Arno sẽ sống ở Trung Quốc nhưng ông cũng không thể để Arno ở Trung Quốc quanh năm suốt tháng được mà phải cho hần về Anh thường xuyên.

Cuối cùng Arno đành thỏa hiệp, khi buồn rầu đi tìm Khương Nghi, hần tưởng tượng ra cảnh mình ôm Khương Nghi khóc lóc sụt sùi như trong phim, kết quả đến nhà cậu mới phát hiện cậu đã chuẩn bị xong quà chia tay cho mình luôn rồi.

Arno: "!!!"

Hần tức gần chết, hờn dỗi nói không thêm quà này đâu.

Khương Nghi nhất quyết đưa quà cho hần, còn nghiêm túc nói nhất định hần sẽ thích lắm.

Thế là Arno nổi giận đùng đùng xách quà chia tay về, mở ra thì thấy một đôi ủng đi mưa bằng nhựa.

Phía trên còn in hình bò sữa.

Hôm ra sân bay, Lục Đình đích thân đưa Arno đi, kết quả nhìn thấy dưới bộ vest chín chu đất trên của Arno là một đôi ủng đi mưa.

Lục Đình: "!!!"

Arno xụ mặt không nói lời nào, lúc lên xe giậtm đôi ủng đi mưa xuống đất bịch bịch.

Lục Đình muốn bảo Arno về thay giày, nhưng khi biết đó là quà Khương Nghi tặng thì đắn đo không lên tiếng.

Hay là con trai mình muốn để món quà đầy tình hữu nghị này bay qua trời cao vạn dặm!!?
Khương Nghi chẳng biết món quà này có bay qua trời cao vạn dặm hay không mà chỉ biết hơn mười phút sau khi tiễn Arno đi, điện thoại nhà mình reo lên.

Cậu kiễng chân lên rồi lễ phép nói với người trong điện thoại: "A lô, xin chào.

"

Đầu dây bên kia lặng thinh, hồi lâu sau mới buồn buồn nói: "Là tớ, Arno đây.

"

Khương Nghi ngẩn người hỏi Arno xảy ra chuyện gì.

Arno ngang nhiên nói không có chuyện gì thì không thể gọi cho cậu sao?
Khương Nghi xoa mũi nói được chứ.

Arno hài lòng, một lát sau lại buồn rầu nói sau khi về Anh sẽ không có ai chơi đùa và đánh cờ với mình nữa, Khương Nghi an ủi hẳn có thể tìm bạn thân ở Anh mà.

Nghe xong Arno lập tức nổi quạu, tức giận nói mình không thêm tìm đâu, hai người đã là bạn thân nhất trên đời rồi, không thể có bạn thân nào khác nữa.

Khương Nghi hơi khó hiểu, nhưng nghe giọng quạu quọ của Arno thì vẫn đồng ý với cách nói này của hẳn.

Mặc dù Khương Nghi đã đồng ý nhưng Arno vẫn hơi cảnh giác, dạn đi dạn lại Khương Nghi tuyệt đối không được thân với người khác, cũng không được xếp máy bay giấy cho ai nữa.

Khương Nghi lẩm bẩm đáp ứng, Arno mới bịn rịn cúp điện thoại.

Từ tháng Bảy đến tháng Chín, mỗi ngày việc Khương Nghi làm nhiều nhất chính là nghe điện thoại của Arno.

Lúc ăn cơm sẽ có điện thoại, trước khi ngủ sẽ có điện thoại, buổi chiều chơi xếp hình cũng sẽ có điện thoại.

Khuong Nghi đoán chắc Arno đã đeo luôn điện thoại trên cổ, nếu không làm sao mỗi ngày có thể gọi cho cậu nhiều cuộc thế chứ?

Arno rất bất mãn với nhận xét này, hẳn tự nhủ còn không phải vì Khuong Nghi là nhóc vô lương tâm nhất trên đời sao, hẳn rất sợ buổi chiều nào đó Khuong Nghi ngủ một giấc tỉnh lại sẽ mơ màng quên sạch Arno như xóa file trong máy tính vậy.

Khuong Nghi không hề biết ý nghĩ của Arno, cậu chỉ biết Arno ở Anh nhìn thấy một con cóc cũng hấp tấp gọi điện nói cho cậu biết.

Lúc trước cậu cứ tưởng Arno đi Anh mình sẽ nhớ hẳn lẫn, chờ Arno đi rồi mới biết thì ra ở Anh cũng có cóc, thì ra Arno nói nhiều như vậy.

Về sau, cạnh bàn điện thoại ở nhà Khuong Nghi đặt một chiếc ghế nhỏ chuyên dùng để ứng phó với những cuộc điện thoại của Arno.

Từ tháng Bảy đến tháng Chín nói nhanh cũng không nhanh, nói dài cũng không dài, như ngày nào đó Khuong Nghi vừa mở mắt thì nghe cha Khuong nói mình sắp lên tiểu học rồi.

Khuong Nghi hết sức vui vẻ, dù sao ấn tượng của cậu về trường học chỉ mới dừng lại ở nhà trẻ, cảm thấy tiểu học và nhà trẻ cũng như nhau cả thôi.

Cha Khuong vốn đã chọn sẵn mấy trường, vừa định làm thủ tục nhập học thì lại bị ông chủ mình cản lại.

Lục Đình bảo ông nếu được thì hy vọng Khuong Nghi có thể học chung trường với Arno, mọi chi phí đều do Lục gia chịu, mong cha Khuong suy nghĩ lại.

Nghe xong cha Khuong ngáy ngẩn cả người, trường tiểu học của cậu chủ Lục gia nhất định sẽ là trường điểm, không phải cử làm tiền thì sẽ được nhận mà tuyển chọn vô cùng khắt khe, gia đình các học sinh ở đó không phú thì quý.

Khỏi cần nghĩ cũng biết tài nguyên giáo dục mà Khuong Nghi nhận được khi học ở đó sẽ tốt hơn nhiều so với mấy trường ông chọn.

Sau lúc đắn đo, cha Khương căn răng gật đầu, Lục Đình cười nói nếu ông không đồng ý chắc Arno sẽ quậy tung trời, bằng bất cứ giá nào cũng phải học chung với Khương Nghi.

Cha Khương về nhà nói chuyện này với Khương Nghi, cậu cũng rất vui vẻ, đếm ngón tay tính ngày tựu trường vì Arno bảo cậu khi nào khai giảng sẽ về nước để đi học chung với cậu.

Kết quả hôm khai giảng, vì thời tiết ở Anh nên máy bay của Arno hoãn chuyến, đành phải bỏ lỡ lễ khai giảng.

Thế là ngày khai giảng đầu tiên, Khương Nghi một mình đeo cặp đến trường tiểu học thí điểm.

Khương Nghi được xếp vào lớp 1/1 và có bảng tên của mình, khi lên bục giảng tự giới thiệu có không ít bạn học bên dưới nhìn cậu.

Lúc chọn chỗ ngồi, Khương Nghi chọn vị trí cuối lớp.

Trước bàn cậu là một nam sinh tóc quăn tên Ứng Trác Hàn, bộ dạng hung hăng phách lối, tính nết cũng y chang, chung quanh có mấy tiểu tùy tùng đi theo hắn từ nhà trẻ lên tiểu học, giờ vẫn xúm xít vây quanh hắn như trước.

Ứng Trác Hàn cũng chọn chỗ ngồi không có ai bên cạnh như Khương Nghi, bạn học chung quanh hỏi tới thì Ứng Trác Hàn hừ lạnh một tiếng như sư tử con kiêu ngạo, vênh váo nói hắn cóc thèm ngồi chung với ai hết.

Kết quả đến lúc đi học, Khương Nghi mới phát hiện ngay cả bút chì Ứng Trác Hàn cũng không biết gọt.

Hồi ở nhà trẻ, vì nhà Ứng Trác Hàn rất giàu nên luôn có một đám tiểu tùy tùng đi theo, chưa bao giờ phải tự mình gọt bút chì, giờ đến lớp buồn chán lại cúi đầu cầm bút chì đâm cục gọt quên cả trời đất, đến khi kịp phản ứng thì cả hộp chì bấm đều bị hắn làm gãy.

Hắn muốn sai tiểu tùy tùng gọt cho mình một cây, kết quả ở tiểu học không được tùy ý nói chuyện như nhà trẻ, hắn vừa mở miệng đã bị giáo viên toán trên bục nhắc nhở.

Thấy bạn học chung quanh cầm bút chì, giáo viên toán cũng sắp xuống kiểm tra, Ứng Trác Hàn đi học lần đầu không khỏi luống cuống.

Truyện Truyện Teen

Khuong Nghi thấy tóc quăn của Ứng Trác Hàn khá giống Tống Tử Nghĩa nên hơi có thiện cảm, thế là cầm một cây bút chì gọt sẵn gỗ nhẹ vào vai Ứng Trác Hàn.

Ứng Trác Hàn quay đầu thấy bút chì như thấy cứu tinh nên vội vàng chụp lấy, khi giáo viên toán đi tới thì giả vờ giả vọt viết số.

Đến lúc tan học, Khuong Nghi dọn dẹp hộp bút, nhìn thấy Ứng Trác Hàn quay đầu vênh vào hỏi cậu học nhà trẻ nào.

Khuong Nghi nói nhà trẻ Golden Sun.

Ứng Trác Hàn và tiểu tùy tùng bên cạnh liếc nhau một cái, hoàn toàn chưa từng nghe tên nhà trẻ này, cũng chẳng biết là nhà trẻ tư thục ở xóm nào nữa.

Đầu vào trường tiểu học thí điểm rất khó nên hầu hết học sinh vào đây đều học chung một nhà trẻ như Ứng Trác Hàn và đám tiểu tùy tùng bên cạnh.

Nghe tên nhà trẻ không biết ở xóm nào, Ứng Trác Hàn nhìn Khuong Nghi từ trên xuống dưới một lượt, sau đó vánh tai hơi đỏ lên, do dự nói cho phép Khuong Nghi làm tiểu tùy tùng của mình.

Mặc dù học ở nhà trẻ không có tiếng tăm nhưng đáng đáp Khuong Nghi lại khá vừa mắt.

Đồng phục của trường tiểu học thí điểm là áo sơ mi sọc xanh trắng và quần soóc, rõ ràng cũng mặc đồng phục nhưng người trước mặt nhìn rất ngoan hiền, tóc đen mềm mượt, lông mi dài vô thực, tuy hơi xanh xao nhưng xinh đẹp cực kỳ.

Khuong Nghi chậm rãi dọn dẹp hộp bút của mình.

Ứng Trác Hàn tưởng cậu đồng ý nên vui vẻ ra mặt, khóe miệng nhếch lên, hẩn uy nghiêm quét mắt nhìn mấy tiểu tùy tùng của mình rồi lại uy nghiêm phất tay cho chúng giải tán.

Chờ đám tiểu tùy tùng đi xong, Ứng Trác Hàn nhìn chỗ trống bên cạnh Khuong Nghi rồi ngẩng mặt lên nghiêm túc nói: "Xét biểu hiện của cậu lúc này không tệ, tôi có thể miễn cưỡng ngồi chung với cậu."

"

Thấy Khương Nghi vẫn không ngẩng đầu, Ứng Trác Hàn nóng nảy nói: "Tôi chưa bao giờ ngồi chung bàn với ai đâu đây."

"

"Cậu mau dọn đồ của tôi tới đây đi, sau đó cậu sẽ được thăng cấp làm tiểu tùy tùng số một của tôi!!"
Khương Nghi lắc đầu rồi chậm rãi nói: "Không được đâu."

"

"Chỗ này có người rồi."

"

Vị trí này là của Arno, dù Ứng Trác Hàn có tóc quăn như Tống Tử Nghĩa cũng không được.

"

Chương 13: Chương 13

Khuong Nghi từ chối làm tiểu tùy tùng số một là điều hết sức chấn động.

Ứng Trác Hàn bị sốc nặng.

Dù sao từ nhỏ hắn đã được cả đám người lớn nhìn nọt tăng bốc, bên cạnh còn có một bày tiểu tùy tùng.

Sau lúc kinh ngạc Ứng Trác Hàn lại nổi cáu, lần đầu tiên hắn hạ mình cho phép người khác ngồi chung bàn với mình, ai ngờ lại bị cự tuyệt.

Ứng Trác Hàn tức giận thở hồng hộc ngồi phịch xuống ghế rồi hất mặt lên, hung tợn nghĩ thầm tiêu đời Khuong Nghi rồi, cậu vĩnh viễn đừng mơ làm tiểu tùy tùng số một của hắn!
Dọn xong hộp bút chì, Khuong Nghi chọc chọc Ứng Trác Hàn trước mặt.

Ứng Trác Hàn quay phắt lại rồi vênh mặt nói như sư tử con kiêu ngạo: "Tôi nói cho cậu biết, giờ cậu có hỏi hận cũng vô ích! !"

Khuong Nghi nghiêng đầu nói: "Bút chì.

"

"Trả lại tớ được không?"

"! !"

Mặt Ứng Trác Hàn đỏ bừng, chớp lấy mở bút chì đủ loại của mình đưa hết cho Khuong Nghi ngồi phía sau.

Đồng bút của hắn quý hiếm lắm đấy, ở ngoài mua không được đâu!

Khuong Nghi nhìn đồng bút trên bàn học rồi lựa ra bút chì của mình, sau đó trả chỗ còn lại cho Ứng Trác Hàn.

Ứng Trác Hàn tức nghẹn: "Cậu không lấy à?"

Khương Nghi lắc đầu, giờ cậu cảm thấy cậu bạn tóc quăn trước mặt này không giống Tống Tử Nghĩa lắm vì hần hơi dữ một chút.

Ứng Trác Hàn nháy xuống ghế rồi trừng mắt đi quanh cậu mấy vòng, mái tóc quăn rung rung.

Khương Nghi đang viết tên trên vở dùng tay lại, cảm thấy Ứng Trác Hàn này giống Tống Tử Nghĩa ở chỗ cứ thích đi vòng quanh cậu.

Sau đó mỗi lần nghỉ giữa tiết, Ứng Trác Hàn đều lấy từ trong cặp ra đủ loại đồ chơi đặt trên bàn học Khương Nghi để thu hút sự chú ý của cậu, kiên trì không biết mệt mỏi là gì.

Hắn không tin Khương Nghi chẳng có chút hứng thú nào với mấy món đồ chơi mới lạ này.

Khương Nghi kiên nhẫn trả lại rồi nghe Ứng Trác Hàn đi quanh mình huyền thuyên nói đồ chơi tuyệt cỡ nào, cậu phiền muộn nghĩ sao bạn học mới này lắm lời thế không biết.

Khương Nghi thờ dãi như ông cụ non, quyết định ra sau phòng học lấy nước để bạn học mới nghỉ miệng một lát.

Thấy Khương Nghi định đi lấy nước, hai mắt Ứng Trác Hàn sáng lên, lập tức ra lệnh cho tiểu tùy tùng của mình đi giúp Khương Nghi hứng nước.

Hắn đắc ý nghĩ thâm rớt cuộc lần này có thể để Khương Nghi đến từ nhà trẻ không biết ở xó nào kia nhìn xem hắn lợi hại đến mức nào, có thể sai bảo nhiều người như vậy.

Nếu Khương Nghi làm tiểu tùy tùng số một của hắn thì có thể ra lệnh cho tiểu tùy tùng số hai số ba, người bên cạnh hắn muốn thăng tiến phải cạnh tranh khốc liệt lắm đây!

Nhưng Khương Nghi không đưa cốc cho tiểu tùy tùng của hắn mà tự mình ra sau phòng học lấy nước.

Ứng Trác Hàn cảm thấy đám tiểu tùy tùng này thật vô dụng nên xắn tay áo lên hùng hổ đi tới.

Khương Nghi đặt cốc xuống để vào toilet, Ứng Trác Hàn hùng hổ bám theo cậu kè kè.

Cậu vào nhà vệ sinh, Ứng Trác Hàn cũng vào nhà vệ sinh, cậu rửa tay, Ứng Trác Hàn cũng rửa tay, cậu

về lớp, Ứng Trác Hàn cũng về lớp.

Cậu chậm rãi cầm cốc nước, Ứng Trác Hàn thấy ngứa mắt nên hung hăng giúp cậu bưng nước về chỗ ngồi.

Trong lớp, đám tiểu tùy tùng của Ứng Trác Hàn bữa khoản nói thầm: "Sao tớ thấy đại ca mới giống tùy tùng của Khương Nghi ấy nhỉ?"

Một tiểu tùy tùng khác gãi đầu mờ mịt nói: "Hình như đúng vậy đó!!"

Khương Nghi cũng rất bữa khoản, nhưng cha Khương đã dạy cậu khi người khác giúp mình phải nói cảm ơn, mặc dù Ứng Trác Hàn hơi ồn ào nhưng nghĩ ngợi một hồi cậu vẫn nói cảm ơn hẳn.

Ứng Trác Hàn đắc ý nghĩ mình không bị Khương Nghi từ chối nên lợi hại hơn nhiều so với đám tiểu tùy tùng bị cự tuyệt kia, thế là càng thêm hăng hái, nói sau này hẳn có thể miễn cưỡng giúp Khương Nghi hứng nước.

Khương Nghi nghĩ thầm thì ra cậu bạn tóc quăn này cũng xem giúp người là niềm vui như Tống Tử Nghĩa, mặc dù hơi nhiệt tình quá mức.

Khương Nghi lắc đầu nói không cần nhưng Ứng Trác Hàn hoàn toàn bỏ ngoài tai, chuông tan học vừa reo lên thì hẳn đã chớp lấy bình nước của cậu chạy ù tới máy nước, nhanh đến mức đám tiểu tùy tùng không kịp phản ứng.

Sau mỗi tiết học, Khương Nghi luôn có một bình nước mới.

Buổi chiều tan học, Ứng Trác Hàn nghênh ngang dẫn theo đám tiểu tùy tùng ra về, trước khi đi còn dặn Khương Nghi ngày mai đổi bình nước to một chút, bình này nhỏ quá chẳng có chút thách thức nào, không đủ cho hẳn phát huy sức mạnh.

Khương Nghi: "!!!"

Cậu ợ khẽ một cái rồi xoa bụng nhỏ tròn vo của mình, sàu muộn nghĩ ngày mai phải giấu bình nước đi mới được, cứ đà này e là nước trong lớp sớm muộn gì cũng bị bạn học nhiệt tình quá mức kia hứng hết sạch.

Cậu đeo cặp lên rồi chậm rãi đi về nhà.

Cha Khương đã chờ sẵn ngoài cổng trường, sau khi Khương Nghi lên xe lập tức hỏi cậu ngày đầu tiên khai giảng thế nào, Khương Nghi gượng gạo nói bạn học mới đều rất nhiệt tình.

Thậm chí còn nhiệt tình quá mức là đằng khác.

Bạn đang đọc ??????????????ên????ai ++?????????i?????????????UY Ê X .????n ++
 Cha Khương hết sức vui mừng, căn dặn Khương Nghi phải hòa đồng với các bạn trong lớp, đừng quá nhút
 nhát mà phải kết bạn nhiều một chút.

Khương Nghi trịnh trọng gật đầu.

Hơn sáu giờ chiều Trương Nghi về đến nhà, cậu bỏ cặp xuống rồi chạy đến ghế nhỏ trong phòng khách chờ điện thoại của Arno.

Nhưng khi Khương Nghi đang gỏi đầu lên bàn nghịch dây điện thoại thì hai mắt bỗng nhiên bị bịt kín.

Bên tai cậu vang lên một câu tiếng Trung rành rọt đầy phần khích: "Đoán xem tớ là ai nào?"
 Khương Nghi sững sờ, giọng nói bên tai rất quen nhưng hình như cậu vẫn chưa tin lắm nên ngập ngừng nói khẽ: "Arro?"

Lục Lê liếm răng nanh, mau chóng buông tay ra rồi dè dặt nhìn Khương Nghi.

Hai mắt Khương Nghi sáng rực, hình như Arno đã cao lên không ít, vẻ kiêu ngạo trên mặt cũng chẳng giảm đi chút nào.

Đổi mặt với Khương Nghi, Lục Lê ra về điềm tỉnh mấy giây, rồi cuộc nhin không được chen chung với cậu trên ghê nhỏ rồi ca cảm với cậu thời tiết đáng chết này làm hẳn về trễ mất một ngày.

Khương Nghi ngoan ngoãn nghe Arno nói, sau đó cảm thấy có gì đó sai sai, Arno toàn nói bằng tiếng Trung, hơn nữa còn lưu loát hơn trước rất nhiều.

Cậu tò mò hỏi Arno chuyện này là sao, Arno vừa chỉ vào mình vừa chỉ vào cậu, ra vẻ thâm trầm nhưng không giấu được đắc ý nói ba chữ: "Giống nhau rồi."

!!

Hắn đã học xong tiếng Trung nên giờ cả hai đều như nhau, nói chuyện không cần xen lẫn tiếng Trung và tiếng Anh hay chấp vá lung tung, cũng không cần tìm quản gia phiên dịch nữa.

Tình ban thân nhất đời của hai người sẽ càng thêm bền chặt khăng khít.

Tuy Khương Nghi không biết gì nhưng vẫn vui vẻ vỗ tay khen Arno thật giỏi.

Nhìn Khương Nghi vỗ tay như hải cẩu, Arno lập tức cảm thấy những ngày học tiếng Trung hoa mắt váng đầu ở Anh vô cùng xứng đáng.

Hai đứa bé chen chung một ghế đến tận giờ cơm tối, hẹn nhau ngày mai cùng đến trường rồi mới lưu luyến tạm biệt.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi đeo cặp vào lớp với Arno.

Ái ngờ cậu vừa bước chân vào phòng học đã nghe thấy Ứng Trác Hàn nói oang oang: "Khương Nghi! Cậu đổi bình nước chưa đây?"

Arno nhú mày nhìn về phía nam sinh gọi tên Khương Nghi.

Một giây sau, hắc lãnh mặt đeo cặp đi theo cậu.

Quả nhiên tóc quăn vẫn đáng ghét nhất trên đời.

Khương Nghi xoa mũi thành thật nói chưa đổi.

Ứng Trác Hàn không quan tâm câu nói này của Khương Nghi mà trở mắt nhìn cậu bé tóc vàng đi sau lưng Khương Nghi, đặt cặp sách lên bàn bên cạnh Khương Nghi ngay trước mặt hắn.

Ứng Trác Hàn suýt nhảy dựng lên.

Hôm qua hắn còn chưa ngồi chỗ này đâu, dựa vào cái gì tên nhóc tóc vàng này mới đến mà đã được ngồi rồi?

Chẳng lẽ đến giành tiểu tỳ tưng số một Khương Nghi với hắn sao?

Ứng Trác Hàn cảnh giác nhìn Arno như gặp phải đối thủ đáng gờm.

Arno cũng chẳng khá hơn là bao, trong lòng cảm tức nghĩ sao mấy kẻ tóc quăn trên đời này đều đáng ghét thế chứ?

Khuong Nghi không hề hay biết mà vui vẻ ngồi chung bàn với Arno, cậu lấy một trái quýt ra khỏi cặp đưa cho Ứng Trác Hàn rồi cảm ơn hắn hôm qua lấy nước giùm mình.

"!!"

Arno nhìn chằm chằm trái quýt trong tay Khuong Nghi, ánh mắt tối đi, chẳng nói năng gì.

Ứng Trác Hàn nhận lấy quýt, thấy ánh mắt tên nhóc tóc vàng dán chặt vào trái quýt thì vô thức uốn ngược lên, hùng dũng oai vệ khi phách hiên ngang nói một tiếng cảm ơn với Khuong Nghi.

Chẳng bao lâu sau, Ứng Trác Hàn lại quay đầu đưa cho Khuong Nghi một cây bút chì rồi nói: "Cảm ơn cậu hôm qua gọt bút chì cho tớ nhé."

"

Arno đang viết tên chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn Khuong Nghi cầm cây bút chì kia, đôi mắt long lanh hơi cong lên, nói không cần cảm ơn.

Hồi lâu sau, Arno mới thấp giọng hỏi: "Hôm qua cậu gọt bút chì cho cậu ta à?"

Khuong Nghi chỉ vào tên Arno viết sai: "Ừ, cậu ấy cũng có tóc quăn như Tổng Tư Nghĩa vậy."

"

"Cậu nghĩ Tổng Tư Nghĩa sẽ học trường nào?"

Arno im lặng cầm gôm tẩy đi chữ mình viết sai.

Trong tiết học đầu tiên, vì hôm qua chưa tới lớp nên Arno phải lên bục tự giới thiệu.

Trên bục giảng, hắn thấy tên tóc quăn đáng ghét kia quay đầu nói gì đó với Khuong Nghi làm cậu nở nụ cười.

Arno lạnh mặt đi xuống bục giảng, lúc đi ngang qua chỗ Ứng Trác Hàn vô tình đụng lệch bàn hắn.

Ứng Trác Hàn tức giận trừng Arno.

Chuông tan học reo lên, Arno muốn đi lấy nước nóng cho Khuong Nghi như khi ở nhà trẻ nhưng Ứng Trác Hàn ngồi trước bàn đã nhanh chân hơn hắn, lấy thẻ sét đánh không kịp bịt tai chộp lấy bình nước của Khuong Nghi rồi lao tới máy nước sau lớp.

Khương Nghi nghiêng đầu cảm thán bạn học mới thật nhiệt tình, hôm qua đã lấy nước cho cậu cả ngày, muốn cảm cũng không được.

Arno không nói lời nào mà lạnh lùng nhìn Ung Trác Hàn hứng nước.

Về sau Khương Nghi phát hiện cả buổi sáng Arno đều im lặng.

Buổi trưa tan học về nhà, Khương Nghi còn lo lắng nói với cha Khương hình như tâm trạng Arno không vui, chắc từ Anh về vẫn chưa quen lữn.

Đến chiều, Arno bảo cậu muốn đổi chỗ lên đầu lớp ngồi.

Khương Nghi ngăn người hỏi tại sao.

Arno không nhìn cậu mà lạnh giọng nói chẳng tại sao cả.

Khương Nghi do dự nói chỗ ngồi hiện giờ cũng tốt lữn mà.

Arno lặng thinh, thật lâu sau hắn mới cố chấp hỏi Khương Nghi: "Có phải tại mình là bạn thân nhất đời không?"

Khương Nghi khẽ gật đầu.

Arno nói tiếp: "Đã là bạn thân nhất thì tại mình cùng đổi chỗ đi."

"

Khương Nghi mờ mịt hỏi: "Tại sao tại mình là bạn thân nhất thì phải đổi chỗ chứ?"

Arno giậm đôi xuy măng nói: "Cậu sắp thành bạn thân nhất với người khác rồi còn gì."

"

Chương 14: Chương 14

Khuong Nghi cảm thấy hơi khó hiểu câu nói "cậu sắp thành bạn thân nhất với người khác" của Arno.

Cậu mở mắt nghĩ mỗi ngày mình đều ngồi chung chỗ với Arno, học thủ công cũng chung nhóm với Arno, học thể dục cũng ôm bình nước cho Arno đá bóng.

Sao Arno lại nghĩ cậu sắp thành bạn thân nhất với người khác chứ?

Cậu chọc chọc Arno nhưng hắn cúi đầu mỉm cười không nói lời nào.

Đương nhiên Khuong Nghi sẽ không biết tại sao hắn cảm thấy cậu sắp thành bạn thân nhất với người khác.

Lúc trước ở nhà trẻ Golden Sun, vì hắn không biết nói tiếng Trung nên Khuong Nghi rất chú ý đến hắn, bất kể làm gì Khuong Nghi cũng sẽ ở cạnh hắn, bạn học cùng lớp đều ngầm thừa nhận hắn và Khuong Nghi là bạn thân nhất.

Nhưng giờ thì khác.

Giờ hắn đã nói được phần lớn tiếng Trung, sự chú ý Khuong Nghi dành cho hắn cũng giảm đi rất nhiều, không còn lặng lẽ ở bên hắn giống chiếc bánh nếp như trước nữa.

Thậm chí còn tặng quýt cho bạn học khác, giúp bạn học khác gọt bút chì.

Arno càng nghĩ càng tủi thân, lúc thì nghĩ Khuong Nghi ngày càng lơ là với mình, lúc lại nghĩ Khuong Nghi ngày càng tốt với người khác, quyết tâm đổi chỗ cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Hắn căm giận nghĩ những chuyện khác tạm thời khoan nói tới, ít nhất phải cách xa tên đầu quần ngựa nghếch suốt ngày chỉ biết hứng nước này một chút.

Mặc dù Khương Nghi không hiểu lắm nhưng thấy Arno rầu rĩ thì vẫn gật đầu đồng ý đổi chỗ ngồi.

Mãi đến buổi chiều đi vứt rác, Khương Nghi nhìn thấy bút chì bấm Ứng Trác Hàn tặng mình nằm trong thùng rác.

Mới đầu Khương Nghi hơi băn khoăn, đầu giờ học chiều nay Arno đã mượn cây bút chì này, sau đó chính miệng nói với cậu vô ý làm mất rồi.

Khương Nghi tưởng bị mất thật nên giờ ra chơi cứ tìm mãi, tìm không thấy còn có chút hụt hẫng.

Dù sao từ nhỏ cha Khương đã dạy cậu phải giữ kỷ đồ người khác tặng mình, đây chính là tôn trọng người khác.

Lúc đó Arno chợt má cậu nói xin lỗi, ngày mai sẽ cho cậu bút chì bấm tốt hơn, muốn loại gì cũng được hết.

Khương Nghi buồn buồn nói không sao, cũng đâu phải hấn cố ý.

Nhưng hiện giờ cây bút chì bấm Ứng Trác Hàn tặng cậu quả thật đang nằm trong thùng rác.

Khương Nghi múm môi nhặt cây bút kia lên.

Giờ ra chơi trong lớp đầy tiếng cười đùa rộn rã, Khương Nghi nhìn Arno ngồi trên ghế lười biếng nghịch một trái quýt trên bàn học.

Trái quýt kia giống hệt trái sáng nay cậu đưa cho Ứng Trác Hàn.

Khương Nghi nhét bút chì vào túi rồi về chỗ ngồi, hỏi Arno còn nhớ mình làm rơi bút chì ở đâu không.

Arno dùng tay lại rồi nghiêng đầu nhìn cậu, sau đó liếm răng nanh nói ném đi rồi.

Khương Nghi cứ tưởng Arno nói "ném" nghĩa là mất.

Giờ cậu mới hiểu đối với Arno chỉ học được hầu hết từ tiếng Trung đơn giản thì "ném" chính là thật sự ném vào thùng rác.

Khuong Nghi mím môi thật chặt, cậu hơi buồn lòng nhưng vì bản tính hiền lành nên lúc nói chuyện vẫn rất nhỏ nhẹ, chỉ là giọng hơi trầm xuống: "Arno, sao cậu lại vứt bút chì Ưng Trác Hàn tặng tớ chứ?"

Arno im lặng, thật lâu sau mới khấn khoản nói: "Tớ sẽ mua cây mới cho cậu mà."

"

Từ khi học nhà trẻ, Arno đã có tính chiếm hữu rất mạnh với đồ của Khuong Nghi, không chỉ những thứ thuộc về Khuong Nghi mà thậm chí cả đồ người khác cho cậu hoặc cậu cho người khác, hẳn đều có ham muốn độc chiếm mãnh liệt.

Hắn không thích thấy Khuong Nghi dùng đồ của những kẻ hắn ghét.

Nhưng Khuong Nghi không hiểu.

Cậu không rõ tại sao Arno ném bút chì bạn học mới tặng cậu vào thùng rác, trong mắt cậu hành vi bá đạo ngang ngược này chỉ có Tề Niên thường xuyên cướp sữa chua của cậu mới làm ra thôi.

Nhưng Khuong Nghi không muốn so sánh Arno với Tề Niên hay cướp sữa chua của mình.

Cậu buồn bã nằm bò ra bàn lẩm bẩm: "Đâu phải là vấn đề mua bút chì mới."

"

Một lát sau, Khuong Nghi sực sật rồi thấp giọng nói: "Arno, tớ không muốn đổi chỗ nữa đâu."

"

Arno thảng thốt: "Sao thế?"

Khuong Nghi cúi đầu không nói lời nào.

Arno bực tức nói: "Ừ Ưng Trác Hàn chứ gì?"

Nghe thấy tên mình, Ưng Trác Hàn hăm hở quay đầu lại, thấy Khuong Nghi nằm sấp trên bàn thì vội hỏi cậu bị sao.

Trong lớp rất đông học sinh nhưng chỉ có Khuong Nghi khác với các bạn đồng trang lứa, vóc dáng thấp bé, xanh xao ốm yếu, học thể dục còn được giáo viên cho nghỉ, nhìn là biết sức khỏe không tốt lắm.

Kết quả không đợi Khuong Nghi trả lời, Ưng Trác Hàn đã bị tên nhóc tóc vàng kia trừng mắt.

Hắn giật nảy mình rồi không cam lòng yếu thế trườn lại, ai ngờ phát hiện tên nhóc tóc vàng kia hết sức hung dữ, ánh mắt nhìn người khác cứ như đang nhìn một tảng đá lạnh lẽo vô hồn.

Arno sần mặt nhìn hắn chằm chằm rồi gầm gừ bảo Ứng Trác Hàn rút đi, hung hãn lạ thường.

ngôn tình ngược

Da đầu Ứng Trác Hàn tê rần, cảm thấy Arno còn dữ hơn cả anh họ mình học cấp hai nhưng vẫn cố chống đỡ vênh mặt trườn lại hắn.

Khuông Nghi múm môi ngẩng đầu lên, cậu không nhìn Arno mà nói với Ứng Trác Hàn: "Tôi không sao.

"

Ứng Trác Hàn quơng gạo gạt đầu, sau đó đồ đần quay đi.

Khuông Nghi sụt sịt một cái rồi thấp giọng nói: "Cậu đừng hung dữ với Ứng Trác Hàn nữa.

"

Arno tức tối nghĩ Ứng Trác Hàn Ứng Trác Hàn, nói không chừng Khuông Nghi đã thành bạn thân nhất với Ứng Trác Hàn từ lâu rồi!

Ngày mai người Khuông Nghi gọi cũng không còn là Arno Arno mà hể mở miệng ra sẽ gọi Ứng Trác Hàn!

Khuông Nghi không muốn nói chuyện với Arno đang sừng sộ, cậu cảm thấy Arno quá đáng.

Rõ ràng đã vút bút chì Ứng Trác Hàn tặng mà còn hung dữ nạt người ta rút đi.

Thế là suốt buổi học hai người chẳng nói năng gì với nhau.

Chiến tranh lạnh âm thầm bắt đầu.

Chuông tan học reo lên, Khuông Nghi thu dọn cặp sách, Arno cũng lạnh mặt thu dọn cặp sách rồi theo sau Khuông Nghi, không ai nói lời nào.

Lúc xuống cầu thang có hai học sinh lớp lớn nô đùa ầm ĩ suýt đụng vào Khuông Nghi đi sát tường, Arno lừ mắt liếc hai học sinh đang đùa giỡn kia.

Chúng ngưng ngưng dừng tay lại rồi nghiêm chỉnh đeo cặp đi xuống cầu thang.

Sau khi Khương Nghi về nhà, cha Khương hỏi hôm nay đi học với Arno có vui không, cậu cúi đầu lặng thinh.

Cha Khương nhận ra có gì đó không ổn, nhưng Khương Nghi không chịu hé răng mà chỉ rầu rĩ nói một câu Arno quá ngang ngược.

Cha Khương hỏi dò Khương Nghi tối nay có muốn đi tìm Arno chơi không nhưng cậu trả lời không muốn, chỉ muốn ở nhà xem phim hoạt hình Little Bo-Peep chứ không muốn chơi với Arno.

Khương Nghi sụt sịt nghĩ thầm giờ Little Bo-Peep còn đáng yêu hơn Arno nhiều.

Ở nhà họ Lục bên kia, hiếm hoi lần Lục Đình mới được ở nhà buổi tối, thấy Arno đi lòng vòng quanh cửa thì thắc mắc hỏi Arno sao tối nay Khương Nghi không đến chơi với hắn.

Dù sao hai đứa nhỏ xa nhau lâu như vậy, thời gian gọi điện mỗi ngày còn dài hơn ông gọi cho vợ mình, sao mới về đã rũ rượi rồi?

Arno xụ mặt nói: "Cậu ấy không đến thì thôi, liên quan gì con chứ."

"

Lục Đình lại nhìn Arno đi quanh cửa phòng khách từ bảy giờ tối đến chín giờ đêm mà vẫn không đợi được Khương Nghi.

Lục Đình video call với mẹ Lục trong phòng khách, mẹ Lục hỏi Arno làm gì sau khi về nước, Lục Đình nhìn sang Arno chỉ hận không thể hàn dính mình vào cửa rồi ung dung nói: "Đang chờ cậu bạn cây non của nó đấy."

"

"Nhưng có vẻ như dạo này hai đứa giận nhau rồi."

"

Mẹ Lục phì cười tỏ vẻ không tin, dù sao khi ở Anh Arno toàn gọi điện suốt ngày, đầu đề gì mới về nước đã giận nhau.

Đến khi mẹ Lục nói với Lục Đình mình định đổi sang kiểu tóc quăn, chồng bà vui vẻ ủng hộ rồi đưa ra mấy gợi ý phù hợp với bà, còn Arno đang đi tới đi lui nghe xong lại xù lông lên.

Hắn cắn răng nghiêng lợi nói với người mẹ yêu dấu của mình: "Tóc quăn là kiểu tóc xấu nhất trên đời!"
Mẹ Lục: "!!"

Nhìn con trai xù lông, bà đồng tình với chồng mình, xem ra giận nhau thật rồi, nếu không đã chẳng trưng ra bộ dạng vừa dỗi vừa tức này.

Chiến tranh lạnh của Khương Nghi và Arno kéo dài ròng rã ba ngày.

Trong ba ngày này, không chỉ cha Khương nghe được mà Lục Đình cũng biết chút ít.

Ngày nào đó ăn điểm tâm, Lục Đình vừa cắt bánh mì vừa hỏi Arno: "Tôi nay Khương Nghi cũng không tôi chơi à?"

Arno cắn mạnh bánh mì, xụ mặt nói: "Không, biết, ả."

"

Lục Đình hiểu rồi.

Xem ra chiến tranh lạnh vẫn chưa kết thúc.

Tối ngày thứ tư, Khương Nghi vẫn ở nhà xem phim hoạt hình *Little Bo-Peep*.

Cha Khương hỏi cậu: "Không đi tìm Arno chơi thật à?"

Khương Nghi nhìn *Little Bo-Peep* trên TV ngã xuống nước hết sức tội nghiệp, nhớ lại lần đầu gặp Arno, cậu buồn buồn nói: "Không ả."

"

Nửa tiếng sau, điện thoại bàn reo lên.

Cha Khương vui mừng nhìn sang Khương Nghi: "Chắc Arno gọi tôi đó, bé ngoan không ra nghe sao?"

Khương Nghi do dự một hồi nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không ả."

"

Hôm nay Arno vẫn rất hung dữ với Ứng Trác Hàn, chẳng có vẻ gì là biết lỗi cả.

Chuông điện thoại reo đến khi tự ngắt mới yên tĩnh lại.

Chưa đầy mấy giây sau, điện thoại dồn dập reo lên mấy tiếng rồi lại đột ngột cúp máy.

Cứ thế lặp đi lặp lại hai ba lần, điện thoại mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Cha Khương lo lắng hỏi: "Bé ngoan, hay là Arno có chuyện gì tìm con? Ba ba dẫn con đến xem nhé?"

Khương Nghi cũng hơi do dự, nghe cha Khương nói xong thì mở to mắt, cậu gọi điện cho Arno nhưng phát hiện Arno không nghe máy.

Khương Nghi đắn đo một lát, cuối cùng vẫn nhờ cha Khương dẫn mình đi tìm Arno.

Đến nhà họ Lục, cha Khương nói rõ mục đích tới đây, quản gia buồn rầu nói lúc này Arno đột nhiên tự nhốt mình trong phòng chẳng thèm để ý tới ai cả.

Khương Nghi theo quản gia lên phòng ngủ trên lầu hai, quản gia gõ cửa một cái nhưng chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Quản gia bất đắc dĩ đành phải nói vọng vào Khương Nghi tới rồi, hồi lâu sau cửa phòng ngủ mới hé ra.

Cửa mở chưa đầy vài giây đồng hồ, Khương Nghi đã bị một cánh tay lôi tuột vào trong rồi đóng ập cửa lại.

Khương Nghi ngơ ngác, phòng ngủ tối om chỉ có ánh đèn ngủ mờ mờ.

Arno bật đèn trong phòng, kết quả khi đèn sáng lên, Khương Nghi bị dọa sợ gần chết.

Cầm và cổ áo Arno dính đầy máu, hắn bị trảng thút thút mấy lần rồi mạnh mẽ nói: "Chẳng phải cậu không nghe điện thoại sao? Chẳng phải tớ sống chết thế nào cậu cũng mặc kệ à?"

Khương Nghi sùng sốt nhìn cầm Arno đầm đìa máu rồi hoảng sợ òa khóc: "Sao cậu!!"

Arno cũng nghẹn ngào đầy bi thương nhưng vẫn kiên cường nói: "Cậu đã mặc kệ tớ sống chết thì đừng nhìn nữa, dù tớ có chết ở đây cậu cũng đừng quan tâm!!"

Khương Nghi bị dọa sợ, thấy Arno há miệng trào máu ra thì khóc cực kỳ thương tâm.

Arno cũng khóc, hắn thều thào nói: "Chắc tớ bị bệnh máu trắng rồi Khương Nghi à, tớ nôn thật nhiều thật nhiều máu, trước đây tớ nghe nói bệnh này không chữa được đâu!!"

Uốn đi tới nay hắn xếp máy bay, xếp nửa chừng lại ăn một cái bánh quy, khi phát hiện có gì đó không ổn thì miệng hắn đã đầy máu, nhổ ra bao nhiêu cũng không hết.

Arno nghe nói nếu chảy quá nhiều máu thì sẽ chết.

Hắn vừa khóc vừa gọi điện cho Khương Nghi nhưng cậu không nghe máy, hắn nôn máu càng lúc càng nhiều, thậm chí nghĩ chắc mình đã cận kề cái chết rồi, càng nghĩ càng tui thân.

Arno rơi lệ lã chã, nói một câu phun một ngụm máu, còn bảo Khương Nghi nói tui mình là bạn thân cả đời, tui mình thân nhau nhất, hai mắt mở to hết sức quật cường, nghe Khương Nghi trả lời xong mới buồn bã phun máu thều thào nói cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên Khương Nghi.

Khương Nghi vừa khóc vừa nghĩ sao có thể như vậy chứ, nếu cậu biết Arno bị bệnh máu trắng nôn nhiều máu thế này thì đã chẳng giận hắn lâu như vậy.

Hai đứa bé ôm nhau khóc om sòm làm kinh động đến người lớn bên ngoài.

Quản gia gõ cửa, Khương Nghi gào khóc mở cửa cho quản gia, năn nỉ chú quản gia mau cứu Arno đi, cậu không muốn Arno chết.

Arno đứng sau ôm Khương Nghi khóc rống.

Mới đầu quản gia thấy cầm Arno đầy máu cũng hoảng lên, còn cha Khương sốt ruột đến nỗi gọi cả ông chủ mình tới, nói hình như xảy ra chuyện rồi.

Hai phút sau.

Quản gia lấy tăm bông ra khỏi miệng Arno, trầm ngâm nói: "Hình như cậu chủ thay răng rồi."

"

Hai đứa bé đang ôm nhau khóc thảm thiết đồng loạt sùng sột.

Chương 15: Chương 15

Khuong Nghi đầm đìa nước mắt thút thít một tiếng, hai mắt rung rung mờ mịt nói: "Dạ?"
Sợng mũi cậu nặng trĩu vì nghẹn ngào, sưng sò lắm lắm: "Không phải Arno bị bệnh máu trắng sao à?"
Cậu biết bị bệnh sẽ rất khó chịu.

Ngày nào cũng phải ở trong phòng bệnh, tay đâm kim không được nhúc nhích, phải truyền rất nhiều nước biển và uống rất nhiều thuốc.

Từ nhỏ Khuong Nghi đã lớn lên trong phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc sát trùng nên cậu không muốn Arno giống mình, càng không muốn Arno chết.

Quản gia cười nói: "Cậu chủ không sao đâu, thay răng chảy máu là chuyện bình thường mà."

"

Ông xuống lầu lấy hộp thuốc, Lục Đình bị gọi tới buồn cười giải thích cho hai đứa trẻ biết thay răng là gì, vừa giải thích xong thì thấy hai đứa bé rung rung nước mắt ôm nhau thút thít như vừa sống sót sau tai nạn.

Hơn mười phút sau, quản gia đặt tấm bông xuống rồi dặn Arno hạn chế liếm chỗ sưng kia, sau đó dẫn những người khác ra khỏi phòng.

Trong phòng ngủ, Khuong Nghi bất an leo lên ghế salon bóp miệng Arno, nước mắt lưng tròng kiểm tra mấy lần thấy Arno không sao mới buông tay ra.

Arno ôm Khuong Nghi tựa đầu lên vai cậu không muốn rời xa, thầm nghĩ may mà mình suýt "chết" một lần, nếu không Khuong Nghi đã chẳng để ý tới mình rồi.

Khuong Nghi hỏi Arno sao đột nhiên lại thay răng, Arno không lên tiếng mà chỉ dựa vào vai Khuong Nghi lắm lắm gì đó.

Hắn sẽ không nói cho Khương Nghi biết mấy ngày nay hắn đều đem theo một túi bánh quy, vì không thể dứt cho Khương Nghi ăn nên mỗi tối về nhà phải tự mình ăn.

Mỗi lúc trời tối, Arno lại vừa ăn vừa tức, vừa tức vừa tủi thân, tủi thân khiến lòng chua xót, nghĩ mình dứt Khương Nghi ăn lâu như vậy mà vì một tên đầu quẩn chẳng biết từ đâu chui ra cậu lại chiến tranh lạnh với mình.

Khương Nghi và tên đầu quẩn kia mới quen được mấy ngày chứ, Ứng Trác Hàn có ngủ chung giường với Khương Nghi như hắn không?

Rõ ràng hai người thân nhau nhất, kết quả vì Ứng Trác Hàn mà chiến tranh lạnh.

Arno càng nghĩ càng tức, nghiến răng cắn bánh quy rộp rộp.

Ài ngờ cắn một hồi răng mình bay theo bánh quy luôn.

Khương Nghi bị miệng đầy máu của Arno làm hốt hoảng nên đã quên bém chuyện chiến tranh lạnh, cậu rơm rớm nước mắt nghĩ may mà Arno chỉ thay răng chứ không phải mắc bệnh hiểm nghèo.

Nhìn vết máu loang lổ trên cổ áo Arno, Khương Nghi ngồi trên ghế salon sụt sịt một cái, cậu không yên tâm nên rụt rè hỏi đêm nay có thể ngủ chung với Arno không.

Cậu sợ ban đêm Arno sẽ hộc máu nữa.

Đương nhiên Arno chỉ ước đêm nào Khương Nghi cũng ngủ với mình, nghe được tin này thì mừng rỡ chạy bay xuống lầu nói với cha Khương.

Hơn chín giờ tối, Khương Nghi tắm rửa trong phòng, Arno đã tắm xong phần khởi ngồi trên giường liếm khe răng của mình, vui vẻ nghĩ thầm cái răng này rụng thật đúng lúc, nếu không Khương Nghi vẫn chưa thèm để ý tới hắn đâu.

Giờ Khương Nghi đối xử với hắn tốt lắm.

Sợ hắn hơi sơ sẩy một chút sẽ chết nên nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, mọi sự chú ý cũng dồn hết vào hắn, đêm nay còn ôm gối ngủ chung với hắn nữa.

Arno vút cái răng rụng của mình đi rồi hào hứng khen: "Răng giỏi răng giỏi!"

Đúng là một cái răng tuyệt vời mà!

Hắn chỉ ước mình rụng thêm mấy cái nữa để đánh bại Ứng Trác Hàn thôi!

Trong phòng tắm, Khương Nghi vừa tắm vừa rung rung nước mắt cầu nguyện với chú vịt con lênh bênh trên mặt nước, hy vọng Arno đừng rụng răng nữa, mỗi lần rụng răng chảy nhiều máu như vậy sẽ chết mất.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi tắm xong ngồi trên giường bóp miệng Arno, Arno ngoan ngoãn há miệng ra cho cậu xem.

Thấy trong miệng Arno không có máu, Khương Nghi đang lo ngay ngáy mới yên tâm lại.

Arno liếm chỗ nướu bị mất răng của mình, cảm thấy hơi ngứa.

Hắn nhìn Khương Nghi dưới ánh đèn dịu dịu, nhận không được chụp lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của cậu cắn một cái, răng nanh cạ cạ vừa hung hãn vừa thân mật.

Khương Nghi sàu muộn nghĩ thói hư tật xấu này của Arno phải sửa lại mới được.

Chờ Arno nhả ra, Khương Nghi cúi đầu nhìn đầu răng trên tay rồi mở to mắt, môi mím lại.

Một lát sau, Khương Nghi nghiêm túc bảo Arno sau này đừng cắn nữa.

Arno liếm răng nanh hỏi tại sao.

Khương Nghi có vẻ hơi ảm ức gờ cổ tay lên nói đầu răng này không đủ mà thiếu mất một cái, bình thường cậu hay chơi xếp hình nên giờ nhìn nó cảm thấy rất khó chịu.

Arno ngẩn người, nhìn kỹ lại mới phát hiện đầu răng trên cổ tay Khương Nghi đúng là thiếu mất một cái ở chỗ răng vừa rụng, bởi vậy đầu răng thiếu đi một rãnh nhỏ.

Arno ngượng ngùng hỏi: "Vậy tớ cắn thêm cái nữa cho đủ nhé?"

Khương Nghi mím môi nói không cần, nhưng lần sau đừng cắn nữa.

Arno ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi đến ban đêm tắt đèn đi ngủ, Arno nhồm đậy từ trong chăn nhìn Khương Nghi ngủ say, ngón tay để bên má nhìn hết sức đáng yêu, hần liếm răng nanh rồi rón rén hôn má Khương Nghi một cái.

Khương Nghi không cho cắn nên hần cũng không cắn mà chỉ hôn một cái thật nhẹ.

Hôn xong Arno vui vẻ nằm xuống, hào hứng nghĩ nếu ngày nào cũng rụng răng thì tốt quá.

Nếu vậy Khương Nghi sẽ ngày ngày sợ hần chết, sau đó ngày ngày ngủ chung với hần!

Ngày hôm sau.

Ứng Trác Hàn phát hiện Khương Nghi và tên tóc vàng hung dữ kia sau bốn ngày chiến tranh lạnh đã làm hòa với nhau.

Hiện tượng này khiến hần vừa cảnh giác vừa bức bối.

Hần vẫn đang chờ Khương Nghi làm tiểu tùy tùng số một của mình, giờ hai người đã làm hòa, kiểu gì tên tóc vàng kia cũng sẽ giành tiểu tùy tùng Khương Nghi với hần thôi.

Mấy ngày nay Ứng Trác Hàn hết sức hài lòng với tiểu tùy tùng Khương Nghi, xinh đẹp đáng yêu, nói chuyện nhỏ nhẹ, giống hệt một viên kẹo vậy, còn hết sức thông minh nữa, giáo viên mới giảng bài một lần đã hiểu ngay.

Mỗi ngày hần đều hỏi mượn Khương Nghi bài tập về nhà để "tham khảo", Khương Nghi cũng đồng ý.

Ứng Trác Hàn hài lòng nghĩ khuyết điểm duy nhất của Khương Nghi chính là kết bạn với tên Arno hung dữ này.

Nhưng khuyết điểm của Khương Nghi lại nhanh chóng tăng thêm một điểm.

Lý do là vì Ứng Trác Hàn mượn Khương Nghi bài tập về nhà để "tham khảo" như mấy ngày trước.

Nói là tham khảo nhưng thật ra hần chép y sì vào vở mình, xem như đã làm xong bài tập về nhà.

Khương Nghi không hề hay biết mà còn nghiêm túc đưa vở bài tập của mình ra.

Khi Ứng Trác Hàn định nhận lấy thì cuốn vở bị Arno cản lại, sau đó cầm vở bài tập của Khương Nghi nhét thẳng vào cặp mình.

Ứng Trác Hàn tức đến nỗi chỉ muốn chúi ằm lên, Arno quay đầu bình tĩnh nói với Khương Nghi: "Đừng cho cậu ta mượn."

"

"Ngày nào cậu ta cũng chép bài của cậu đây."

"

Khương Nghi mở to mắt, rõ ràng là hết sức kinh ngạc.

Arno tiếp tục đổ dầu vào lửa, nói bừa nói phứa: "Sau này cũng đừng cho cậu ta mượn nữa, thầy cô nói không được tạo thói quen xấu chép bài người khác."

"

"Khương Nghi, nếu tại mình dung túng cho cậu ta chép bài thì tại mình cũng là đồng phạm, làm vậy là hại cậu ta đây."

"

"Cậu ta không chịu học hành thì sau này sẽ không tìm được việc làm, chỉ có thể ra đường lượm ve chai thôi."

"

Khương Nghi giật mình rồi khấn trương ôm cặp, sợ hãi giữ khư khư vở bài tập trong lòng.

Ứng Trác Hàn nói đùa lên: "Có cậu mới lớn lên lượm ve chai ấy! Cả nhà cậu đều đi lượm ve chai!" Khương Nghi nghiêm túc nói: "Nếu không chịu học thì đúng là phải đi lượm ve chai đó."

"

Ứng Trác Hàn ghen hòng, nhìn khuôn mặt trắng trắng mềm mềm của Khương Nghi quả thực không nói được câu "lớn lên cậu cũng lượm ve chai" mà chỉ biết tức tối mắng Arno đi lượm ve chai.

Arno nghe như nước đổ đầu vịt, hờ hững nhìn Ứng Trác Hàn.

Thấy giờ tan học càng lúc càng gần, ngoài lo lắng ra Ứng Trác Hàn không còn biết làm gì khác, đám tiểu tùy tùng của hắn chẳng ai có đầu óc bằng Khương Nghi, cũng không ai có thể làm xong bài tập trước khi tan học như Khương Nghi.

Tối về hắn không biết làm bài tập, báo đám tiểu tùy tùng kia chép thì lại sợ chữ viết bị lộ tẩy, sáng hôm sau còn có giáo viên tuần tra hành lang nên hoàn toàn không có thời gian chép bài.

Ứng Trác Hàn gào thét: "Cậu đừng nghe lời hắn, tớ chỉ tham khảo chút thôi mà."

"

Khương Nghi lắc đầu nghiêm túc nói: "Không được."

"

"Nếu cậu không hiểu chỗ nào thì có thể hỏi tớ nhưng không được chép bài."

"

Ứng Trác Hàn không có mẹ bên cạnh, cha thì bề bộn nhiều việc, lâu nay quen thói hung hăng vênh váo chưa bao giờ bị ai quản như vậy nên không khỏi thẹn quá hóa giận: "Tớ thích chép thì chép! Biền quan gì tới cậu hả! Toàn lo chuyện bao đồng!"

Arno sa sầm mặt, Khương Nghi ôm cặp đứng ở bài tập chậm rãi nói: "À."

"

"Vậy sau này tớ không đưa bài tập về nhà cho cậu nữa đâu."

"

Ứng Trác Hàn thốt lên: "Không được!"

Không có vở bài tập của Khương Nghi thì buổi tối làm sao hắn rảnh rang chơi game nữa?

Đầu óc Ứng Trác Hàn xoay vòng vòng, hung dữ nói: "Dạy thì dạy, tớ cho cậu biết nhé, dù có ra về cậu cũng phải dạy, cậu đừng có hời hợt đấy!"

Hắn vốn định sau khi tan học sẽ ở lại lớp một hai tiếng với Khương Nghi để cậu dạy đến khi mệt thì thôi, thế nào cũng biết khó mà lui.

Khương Nghi gật đầu, sau đó thấy Ứng Trác Hàn lôi ra một đống bài tập rồi bảo cậu mấy bài này hắn đều không hiểu.

Arno lạnh lùng đứng dậy định vứt đồng bài tập của Ứng Trác Hàn vào thùng rác, nhưng nhớ đến cuộc chiến tranh lạnh ba ngày thê thảm kia thì lại nhịn xuống.

Hơn nửa tiếng sau.

Mắt Ứng Trác Hàn đánh nhau loạn xạ, Khương Nghi cầm bút chì nghiêm túc chỉ từng số dạy hần, bảo hần phải học hành đang hoàng đế sau này khỏi đi lượm ve chai.

Ứng Trác Hàn không muốn học, hừ lạnh nói còn lâu mình mới lượm ve chai, nhà hần rất giàu, hơn nữa còn chẳng ai quản hần nên hần muốn thế nào thì thế ấy.

Khương Nghi đang cúi đầu viết đề bài cho hần khựng lại rồi ngẩng đầu nhìn hần.

Ứng Trác Hàn bị ánh mắt kia làm sững sờ, hơn nửa ngày sau vẫn chưa định thần lại.

Bấy lâu nay không ai quản hần, cũng chẳng ai nhìn hần bằng ánh mắt như vậy, không phải thương hại, cũng không phải sùng bái giả tạo mà là một ánh mắt Ứng Trác Hàn không sao diễn tả được.

Ứng Trác Hàn lúng túng cầm bút lên viết bài.

Chẳng bao lâu sau Ứng Trác Hàn đã làm xong hầu hết bài tập về nhà, Arno lập tức thu dọn cặp sách cho Khương Nghi, chỉ ước gì Khương Nghi mau tránh xa tên đầu quỷ phiên chết người này.

Lúc gần đi, Ứng Trác Hàn sực nhớ ra hôm nay đến lượt mình trực nhật, nhưng quay đầu lại thấy tiểu tùy tùng của mình đã về hết, trực nhật phải đổ cả thùng rác đầy ắp nên hần chỉ biết ỉu xiu nhìn Khương Nghi.

Arno sầm mặt, hần không thể để Khương Nghi đi đổ rác nên đành phải bịt mũi khiêng thùng rác với Ứng Trác Hàn ra hồ rác.

Chạng vạng tối, sau giờ tan học trường thí điểm có rất nhiều hoạt động nên ngoài sân khá đông, Arno và Ứng Trác Hàn ghét bỏ nhìn nhau, cả hai đều đi thật nhanh, gần như khiêng thùng rác phi nước đại, đổ xong lại khiêng thùng rác phi nước đại về lớp.

Chỉ tiếc hai người luôn khắc nhau nên khiêng thùng rác cũng không mấy ăn ý, một người chạy nhanh còn một người chạy chậm, Ứng Trác Hàn bất cẩn đụng phải học sinh khác.

Đó còn là "người quen cũ" của Ứng Trác Hàn nữa.

Cả hai đều là Tiểu Bá Vương đối chọi gay gắt nhiều năm, số lần đánh nhau nhiều không đếm xuể, cũng may lên tiểu học được xếp khác lớp.

Quanh hồ rác toàn cây cối um tùm, học sinh bị đung vào có một đám tiểu tùy tùng theo sau, hần cười nhạo Ứng Trác Hàn hết thời phải tự đi đổ rác, ngay cả tùy tùng đi theo cũng chẳng có.

Ứng Trác Hàn vốn không muốn so đo nhưng học sinh kia quyết tâm khiêu khích hần đến cùng, chửi càng lúc càng hăng, thậm chí lời cả chuyện Ứng Trác Hàn không có mẹ ra.

Cha mẹ Ứng Trác Hàn đã ly hôn từ lâu, đây vẫn luôn là vết đau trong lòng hần, bình thường không ai dám nhắc tới chuyện này trước mặt hần, giờ nghe thấy câu này lập tức nổi điên xắn tay áo đánh nhau với học sinh kia như trước đây.

Arno vút thùng rác xuống, thấy tên đầu quần lao vào đánh cũng lười can ngăn, ung dung về lớp tìm Khương Nghi của mình.

Nhưng đi chưa được hai bước thì nghe có kẻ mắng to một câu, Arno lập tức sầm mặt, quay đầu đá bay thùng rác rồi gia nhập vào trận chiến hỗn loạn.

Hơn mười phút sau.

Ứng Trác Hàn ngồi xổm dưới đất, vì không có tiểu tùy tùng nên bị đánh thảm hơn mấy lần trước nhiều, nghiền răng nghiền lợi, hai mắt đỏ hoe, còn Arno nhều mày phúi bụi trên người.

Ứng Trác Hàn hỏi Arno sao lại giúp hần.

Arno nói ghét nhất là có kẻ mắng "đáng đời bị mẹ bỏ" ngay trước mặt mình.

Ứng Trác Hàn sùng sốt: "Cậu cũng bị mẹ bỏ rơi à?"

Arno lạnh lùng nói không phải.

Ứng Trác Hàn lập tức đoán ra người không có mẹ kia là ai, hần ngẩn ngơ tự hỏi Khương Nghi ngoan hiền như vậy sao lại bị mẹ bỏ rơi chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, hai mắt Ưng Trác Hàn đỏ lên, nước mắt lã chã rơi xuống, nghẹn ngào khóc ròng.

Arno cảm thấy thật phiền nên muốn bảo Ưng Trác Hàn mau rút về đi.

Ưng Trác Hàn rung rung núu áo Arno, bù lu bù loa nói mình và Khương Nghi đều không có mẹ nên càng xứng đôi hơn chứ.

Arno có mẹ nên không thể chơi chung với Khương Nghi được.

Arno: "!!"

Hắn ngoái nhìn thùng rác bị đá văng xa mấy mét, lần đầu tiên muốn vút người vào thùng rác đến vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Arno (phiên bản trưởng thành): Mẹ nhà cậu

Trẻ con không được nói tục nên để Arno phiên bản trưởng thành nói đi (Hợp tình hợp lý).

Chương 16: Chương 16

Thầy Ứng Trác Hàn khóc om sòm, Arno cảnh cáo hẳn không được nói ra chuyện liên quan tới Khương Nghi.

Càng không được nhắc chuyện không có mẹ trước mặt Khương Nghi.

Ứng Trác Hàn ngồi xổm dưới đất, vừa rơi lệ lã chã vừa nghĩ còn lâu mình mới nói, chỉ có những đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi như hẳn mới biết chuyện này tẻ nhĩ đến mức nào thôi.

Huống chi Khương Nghi tốt thế cơ mà.

Hẳn biết đám tiểu tùy tùng kia đi theo mình là vì người nhà xúi giục, rất nhiều kẻ hào phóng với hẳn, thường xuyên cho hẳn đồ chơi đắt đỏ và quà vật nhưng hầu như không ai thật lòng với hẳn cả.

Vì vậy từ lúc học nhà trẻ hẳn đã không muốn ngồi chung bàn, hẳn nghĩ đã không ai thật lòng chơi với mình thì hẳn cũng chẳng cần đối tốt với người khác làm gì.

Dù sao cũng đâu có ai quản hẳn.

Trên mặt Ứng Trác Hàn đầy vẻ tổn thương, dụi đôi mắt đỏ hoe nghĩ thầm nếu Khương Nghi thật sự làm tiểu tùy tùng của mình thì tốt biết mấy.

Nếu hẳn cũng thân với Khương Nghi như Arno thì tốt quá.

Cả hai đều không có mẹ, khắp thiên hạ chẳng còn ai xứng đôi hơn bọn họ cả.

Ứng Trác Hàn rung rung nước mắt tự nhủ.

Arno đập mông hẳn một cái rồi nóng nảy giục hẳn mau xách thùng rác về lớp.

Hẳn còn phải về tìm Khương Nghi nữa.

Ứng Trác Hàn vừa lui nhai hai người xứng đôi nhất vừa sụt sịt xách thùng rác về phòng học.

Trong lớp, Khương Nghi đang chăm chú dọn phần viết trên bục giảng.

Sau khi đặt từng viên phấn ngay ngắn vào hộp, cậu mới trịnh trọng đóng nắp lại.

Nghe thấy động tĩnh ngoài lớp, Khương Nghi ngẩng đầu nhìn, khi thấy Arno thì lập tức sững sờ.

Ứng Trác Hàn bầm tím mặt mũi xách thùng rác thò đầu ra sau lưng Arno, nhìn còn thâm hơn cả Arno.

Khương Nghi ngập ngừng hỏi: "Các cậu té xuống hố rác à?"

Arno: "....."

Ứng Trác Hàn: "....."

Arno điềm tỉnh đáp: "Ừ."

Hắn lờn ít ý nhiều lạnh lùng nói: "Ừng Trác Hàn bị té."

Tó xuống vớt lên nhưng cũng bắt cần té theo."

Khuong Nghi gạt đầu rồi chậm rãi nói: "À....."

Mười phút sau.

Ừng Trác Hàn nằm bò ra bàn y tế ở trường tiểu học thí điểm, bác sĩ chẳng chút lưu tình bôi thuốc lên vùng lưng trầy xước của hắn lồm lồm kêu la oai oái, bác sĩ vừa bôi thuốc vừa hỏi: "Sao lại ra nông nỗi này hả?"

Khuong Nghi đeo cặp nghiêm túc nói: "Bạn ấy đánh nhau ạ."

Bác sĩ: "Không được đánh nhau, còn nhỏ mà đánh nhau gì chứ? Lần sau còn tái phạm nữa tôi sẽ mách cô giáo đấy nhé."

Ừng Trác Hàn cứng cổ nói: "Em có đánh nhau đâu, em té xuống hố rác mà....."

Arno: "....."

Hắn kéo Khuong Nghi nói nhỏ: "Tụi mình về nhà đi."

Ở chung với tên đầu quần ngu ngốc này mất mặt chết được.

Bác sĩ đang bôi thuốc cho Ừng Trác Hàn liếc sang Arno rồi cười hỏi: "Sao, em cũng té xuống hố rác à?"

Nhờ bạn em dán băng lên vết thương trên tay em đi."

Arno xụ mặt không nói lời nào.

Khuong Nghi kéo hắn lại, xé một miếng băng cá nhân rồi bảo hắn giơ tay lên.

Arno không muốn dán mà kéo Khuong Nghi đòi về nhà.

Khuong Nghi mím môi: "Không được."

Cậu đã đánh nhau mà còn gạt tở nữa."

Arno nằm bò ra bàn giả bộ nghe không hiểu, nhìn cậu bằng ánh mắt vô tội để hồng qua cửa.

Khuong Nghi nghiêm mặt nói: "Cậu hiểu được tiếng Trung mà Arno."

Arno xoa mũi ngoan ngoãn ngồi thẳng dậy.

Khuong Nghi cầm tay hắn, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn cẩn thận dán băng cá nhân lên cánh tay Arno.

Nhìn cánh tay hắn, Khuong Nghi nghiêm túc nói: "Thầy cô nói đánh nhau nguy hiểm lắm, sơ sẩy một chút sẽ chảy rất nhiều máu."

Sau này không được đánh nhau nữa."

Arno hiểu rồi.

Đánh nhau thì được.

Nhưng phải giấu Khương Nghi.

Nếu không Khương Nghi sẽ không vui.

Arno ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy Arno gật đầu, Khương Nghi tưởng hẳn đã nhận ra lỗi lầm của mình nên hết sức vui mừng.

Ứng Trác Hàn rơm rớm nước mắt nằm sấp trên giường ở phòng y tế, đợi trái đợi phải cũng chẳng nghe Khương Nghi dặn mình không được đánh nhau, cuối cùng trơ mắt nhìn Khương Nghi đeo cặp bị Arno dẫn về nhà.

Hắn tủi thân sụt sịt một cái, nghĩ thầm mình còn bị thương nặng hơn Arno nhiều.

Thế mà Khương Nghi cũng không thêm tới an ủi hắn nữa.

Nhất định là Arno nói xấu sau lưng hắn rồi.

Ứng Trác Hàn thân tàn chỉ kiên vác cặp hùng hổ đuổi theo Khương Nghi và Arno, sau đó thấy cả hai cùng lên một chiếc xe.

Trong cơn chấn động, cảm giác nguy cơ của hắn cũng tăng lên vùn vụt.

Khương Nghi và Arno không chỉ học chung nhà trẻ mà rất có thể còn ở chung nhà nữa!

Ý nghĩ này đã giáng đòn cảnh cáo cho Ứng Trác Hàn đang chắc mẩm mình và Khương Nghi đều không có mẹ nên nhất định sẽ hợp nhau hơn.

Ngày hôm sau.

Khương Nghi vừa tới chỗ ngồi thì Ứng Trác Hàn đã vội hỏi: "Khương Nghi, tối qua cậu đến nhà Arno chơi à?"

Khương Nghi ngoan ngoãn gật đầu.

Ứng Trác Hàn thở phào một hơi, tối qua hắn suy nghĩ cả đêm, cảm thấy mặc dù Khương Nghi và Arno lên cùng một chiếc xe nhưng cũng có thể là Khương Nghi đến nhà Arno chơi chứ chưa chắc đã ở chung với nhau!

Ứng Trác Hàn vui vẻ xoa tay rồi dè dặt hỏi: "Vậy nhà cậu và Arno có gần nhau không?"

Khương Nghi nghiêng đầu suy nghĩ giây lát rồi thành thật đáp: "Gần."

Ứng Trác Hàn ghen hòng, chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: "Vậy hôm qua cậu về chung với Arno hay đến nhà Arno chơi?"

Khương Nghi thật thà trả lời: "Tui tớ về chung với nhau, sau đó tớ đến nhà Arno chơi."

Ứng Trác Hàn vẫn cố vớt vát: "Không sao, tớ cũng hay đến nhà bạn chơi lắm....."

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn và bạn học kia thân nhau.

Giống như bây giờ hắn chưa đến nhà Khương Nghi chơi nhưng vẫn tuyên bố mình Khương Nghi là bạn thân nhất.

Chỉ là đơn phương thôi.

Arno hỏi hột nói: "Tôi nào Khương Nghi cũng tới nhà tôi chơi hết."

Ừ????g hộ chú????h chú ?????ào ?????gay + TrùmTr:????y ệ?????U???? +

Ứng Trác Hàn tiếp tục cố chống đỡ: "Cái này có là gì....."

Arno nói mà không hề chớp mắt: "Ban đêm tôi ngủ chung với nhau, hôm sau còn đi học chung nữa cơ."

Ứng Trác Hàn: "....."

Khương Nghi cũng gật đầu rồi vui vẻ nói: "Đúng thế, giường Arno to ời là to."

Arno đắc ý tung chiêu cuối cùng: "Khương Nghi còn nói mai một không tìm được vợ thì cậu ấy sẽ tạm thời làm vợ tôi nữa kìa."

Ứng Trác Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Con trai đầu thế làm vợ người khác được chứ!"

Khương Nghi ngăn người: "Không được sao? Arno nói trẻ con thì được mà."

Ứng Trác Hàn nói ngay: "Cậu ta lừa cậu đấy! Cậu ta thông đồng cậu kết với cậu đấy!"

Tiểu tùy tùng bên cạnh Ứng Trác Hàn nói nhỏ: "Đại ca, là lòng lang dạ thú mới đúng."

Ứng Trác Hàn hung hăng nói: "Cũng đâu khác nhau mấy."

Ánh mắt Khương Nghi lộ ra vẻ mờ mịt, tự nhủ phải về hỏi cha Khương mới được.

Arno tức gần chết, cả ngày đục lịch bàn học Ứng Trác Hàn mấy lần.

Ban đêm.

Khương Nghi ngồi trên thảm nghiêm nghị nói với Arno con trai không thể làm vợ người khác, dù không tìm ra vợ cũng không được.

Hôm nay cậu đã hỏi cha Khương, ông quả quyết không bao giờ có chuyện con trai làm vợ người khác cả.

Arno bực bội hờn dỗi một hồi, sau đó năn nỉ Khương Nghi đêm nay ngủ chung với mình.

Mới đầu Khương Nghi không muốn làm vì đêm nào Arno cũng ôm chặt cậu như ôm búp bê, chẳng khác nào lò sưởi nhỏ cả.

Arno lại tủi thân nói hôm nay mình không còn vợ nên buồn lắm, nằng nặc đòi Khương Nghi ở lại với mình mới chịu.

Khương Nghi làm Arno hôm nay mất vợ nghĩ mãi mà không ra, suy tư một hồi cảm thấy cũng có lý nên sau khi đo đạc vẫn mềm lòng đồng ý.

Dù sao cậu đã khiến Arno hôm nay tạm thời mất vợ nên hình như phải ở lại với Arno mới đúng.

Đợi đến ban đêm tắt đèn đi ngủ, Khương Nghi nghe Arno ôm mình huyền thuyên.

Hắn lẩm bẩm: "Sau này lớn lên tôi mình cũng phải ở đối diện nhau nhé, hoặc là tôi mua một tòa nhà, cậu ở tầng trên còn tôi ở tầng dưới."

"Cậu đi làm cũng đừng tự lái xe, lái xe mệt lắm, tôi sẽ lái xe chở cậu và vợ cậu đi làm."

Khương Nghi cảm thấy có gì đó là lạ nên nghiêng đầu thắc mắc: "Vợ cậu đâu?"

Arno suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi không có vợ."

"À không, dù sao tớ cũng chưa muốn tìm vợ sớm vậy đâu....."

Arno thủ thỉ: "Cậu cũng đừng tìm vợ sớm quá mà phải học cho giỏi vào."

"Vợ chẳng có gì tốt hết....."

"Cậu phải học tiến sĩ mới lợi hại nhất, mau học cho xong tiến sĩ đi....."

Hiện giờ bất kể là bài tập trên lớp hay bài tập về nhà Khương Nghi đều làm nhanh nhất, trong lớp có nhiều người phải học phụ đạo hoặc mượn gia sư nhưng Khương Nghi toàn tự học, thậm chí học xong còn xem Little Bo-Peep nữa.

Nghe lời Arno nói, Khương Nghi không hiểu lắm nhưng cảm thấy học giỏi rất có lý nên ngơ ngác đáp:

"Được rồi, học tiến sĩ....."

Nghe Khương Nghi trả lời, Arno thở phào một hơi, nghĩ đến nguy cơ Khương Nghi sau này có vợ tạm thời đã được giải quyết thì lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hắn đã tìm hiểu kỹ rồi, độ tuổi trung bình để lấy bằng tiến sĩ là ba mươi ba tuổi! Học tiến sĩ bận rộn như vậy nhất định Khương Nghi sẽ không còn thời gian tìm vợ đâu!

Nghĩa là đến năm ba mươi ba tuổi Khương Nghi cũng vẫn chưa có vợ.

Arno sung sướng nghĩ thầm đêm nay mình có nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Tác giả có lời muốn nói:

Arno (bản trưởng thành): Im lặng.

Chương 17: Chương 17

Đám tiểu tùy tùng của Ứng Trác Hàn phát hiện đạo này đại ca cũng thành tùy tùng như mình luôn rồi.

Nhưng đối tượng lại là cậu bạn ngồi bàn sau chẳng biết đến từ nhà trẻ ở xóm nào kia.

Đám tiểu tùy tùng vắt hết óc cũng nghĩ không ra Ứng Trác Hàn muốn làm gì nên hấp tấp đi theo hẩn làm tùy tùng cho Khương Nghi.

Thế là chiều nào cũng có một đám người vây quanh bàn học Khương Nghi, có Ứng Trác Hàn, có tiểu tùy tùng của Ứng Trác Hàn, còn có Arno thường xuyên xụ mặt nữa.

Là con lai duy nhất trong khối lớp một, lúc đầu Arno tóc vàng mắt xanh rất được chú ý, nhưng vì sau lưng Khương Nghi luôn có một đám tùy tùng lớn tùy tùng nhỏ đi theo nên dần dà cậu còn nổi tiếng hơn cả con lai Arno.

Khởi giảng chưa bao lâu, cả khối lớp một đều đồn đại nhà cậu bạn tóc đen xinh đẹp lớp 1/1 có ông chủ lớn, ngày nào cũng có mười tám vệ sĩ kè theo bảo vệ, ngay cả khi vào nhà vệ sinh cũng có người canh cửa.

Thái tử chân chính Arno chẳng hề dị nghị chuyện này mà mỗi ngày vội vàng nấu nước nóng gọt bút chì cho Khương Nghi, lần lúc còn phụng phịu hờn dỗi vì Khương Nghi không gọt bút chì cho hẩn mà gọt cho Ứng Trác Hàn.

Mới đầu cha Khương còn sợ Khương Nghi vào trường tiểu học thí điểm sẽ bị đối xử bất công hoặc có cảm giác chênh lệch vì hoàn cảnh gia đình thua xa các bạn học chung quanh.

Dù sao tiểu học thí điểm tuyển chọn rất khắt khe, nếu không nhờ Lục gia thì Khương Nghi đã chẳng vào nổi.

Mỗi lần ông hỏi Khương Nghi học ở trường thế nào, cậu đều ngoan ngoãn nói vui lắm, thầy cô và các bạn học cũng rất tốt.

Mặc dù nghe Khương Nghi nói vậy nhưng cha Khương vẫn lo lắng, sợ cậu vốn hiểu chuyện từ nhỏ không muốn ông buồn nên giấu đi.

Cho đến lúc cha Khương họp phụ huynh.

Từ lúc bước vào lớp với bảng tên cha Khương Nghi đeo trên ngực, ông thấy một đám trẻ con háo hức ùa đến trước mặt mình như sài lang hổ báo thấy đồ ăn, giành nhau kéo ghế cho ông rồi riu rít ăn cần giới thiệu tên mình với ông.

"Chào chú Khương, cháu tên Lỗ Hoàn, là bạn học của Khương Nghi!!"

"Chú Khương chú Khương, cháu tên Dịch Hàn!!"

Trong đó có một cậu bé tóc quăn nhiệt tình kích động nhất, đông dục nói lớn với ông: "Chào chú Khương! Cháu tên Ứng Trác Hàn! Là bạn thân với Khương Nghi ạ!!"

Cha Khương chẳng hiểu ra sao nên chỉ có thể gượng cười nói: "Chào cháu chào cháu!!"

Cậu bé tóc quăn càng thêm phần khích, thao thao bất tuyệt nói oang oang: "Chú Khương! Khương Nghi ở trường học giỏi lắm! Điểm cao ời là cao, văn một trăm điểm, toán cũng một trăm điểm!!"

Lục Đình ngồi cạnh nhìn Arno xụ mặt nói một câu nịnh bợ bằng tiếng Anh.

Các phụ huynh khác trong lớp đều kinh ngạc nhìn cha Khương như đang tự hỏi rốt cuộc vị phụ huynh này có lai lịch gì mà được nhiều học sinh chào đón như vậy.

Cha Khương cứng đờ ngồi trên ghế, cũng muốn biết mình có lai lịch gì mà được lũ trẻ nhìn như con nhà giàu này tâng bốc đến vậy.

Sau khi cuộc họp phụ huynh bắt đầu, Khương Nghi đứng ngoài lớp vui vẻ nói với Arno bên cạnh rằng cha Khương thật tuyệt, Arno lập tức gật đầu tán đồng, hẳn cũng thấy vậy, trong mắt hẳn cha Khương lợi hại lắm.

Hai mắt Khương Nghi cong cong.

Buổi tối họp phụ huynh về, cha Khương vẫn có cảm giác không thực, nhìn Khương Nghi nghiêm túc bưng bát ăn cơm mới vỡ lẽ thì ra con trai không hề nói dối mình.

Từ đó trở đi, ông không hỏi Khương Nghi ở trường có bị bắt nạt nữa không mà chỉ dặn cậu đi học phải giữ sức khỏe thật tốt, không được vận động quá mạnh.

Khương Nghi ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng đến tháng Mười thời tiết trở lạnh, Khương Nghi vẫn bị ốm một trận.

Lần này bệnh khá nặng, hôm đó sốt cao phải vào bệnh viện rồi làm thủ tục nhập viện ngay trong đêm.

Khi Khương Nghi tỉnh lại thấy mình nằm trên giường bệnh cũng chẳng ngạc nhiên mà chỉ hơi khó chịu, u u nói với cha Khương mình thèm ăn khoai nướng, nhưng vì cậu đang sốt nên cha Khương chỉ có thể dỗ dành cậu chờ hết bệnh rồi ăn.

Từ khi đi học đến giờ Khương Nghi rất ít khi nhập viện, một mình cậu lẻ loi truyền nước biển, mơ màng đắp kín chăn không nghe rõ lắm nhưng cũng biết cha Khương nhất định sẽ không cho mình ăn đâu, dù sao cậu vẫn đang bệnh mà.

Khương Nghi sụt sịt một cái rồi nhắm mắt không nói lời nào, nhìn như đã ngủ thiếp đi.

Đứa bé giường bên cũng ngủ bệnh, người mẹ xót xa dỗ dành, vỗ lưng con mình nói sẽ mau khỏe lại thôi, đừng khóc, mẹ ở đây mà.

Khương Nghi đang mê man chợt thấy túi thân, lúc thì nghĩ không biết mẹ mình trông thế nào, lúc lại nghĩ chờ hết bệnh phải ăn khoai nướng mới được.

Sau đó Khương Nghi mơ thấy mẹ mình trở về từ một nơi rất xa, kéo rương hành lý gọi tên mình, còn đem cho mình một túi khoai lang nướng nữa.

Sau khi tỉnh lại, Khương Nghi nhìn thấy khoai nướng thật.

Arno giấu hai củ khoai nướng còn nóng hổi trong túi áo đồng phục, đang dựa vào giường bệnh chăm chú lột vỏ cho cậu.

Khương Nghi đỏ đấm hỏi Arno sao lại ở đây.

Arno nghiêm trang nói vì cậu thèm ăn khoai nướng nên mình mới ở đây.

Đang bệnh nên đầu óc Khương Nghi hơi chậm chạp, ngẩn ngơ "à" một tiếng.

Arno nói Khương Nghi ngốc quá.

Khương Nghi tủi thân nghĩ mình bị bệnh mà sao Arno lại chê mình ngốc chứ, cậu thi toán một trăm điểm, thi văn cũng một trăm điểm cơ mà, cậu thấy mình đâu có ngốc.

Một lát sau Arno mới nói nếu không thì đã chẳng trốn trong chăn khóc thầm rồi, khóc đến nấc cụt mà cũng không biết.

Lúc đó Khương Nghi mới phát hiện trong mơ mình rơi nước mắt làm ướt nửa bên gối.

Cậu sụt sịt một cái rồi lẩm bẩm nói mình cũng đâu biết chứ.

Arno đã lột xong khoai nướng, hai mắt Khương Nghi sáng lên, ngoan ngoãn há miệng chờ Arno đút mình ăn.

Ai ngờ Arno chỉ cầm thìa cạo một chút xíu khoai nướng đưa lên miệng cậu.

Khương Nghi sùng sốt.

Arno ho khan nói mình lên đem khoai nướng vào nên không được ăn nhiều mà chỉ có thể cho Khương Nghi nếm chút hương vị thôi.

Người lớn nói không được cho ăn nhiều, hẳn cũng đâu còn cách nào.

Khương Nghi bĩu môi, tuy hơi ảm ức nhưng dù sao có còn hơn không nên liếm liếm vụn khoai lang trên mép thìa.

Arno thấy Khương Nghi say sưa ăn vụn khoai lang như mèo con thì trong lòng mềm nhũn, cảm thấy Khương Nghi bị bệnh vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Sau đó Khương Nghi cắn thìa không nhả, rưng rưng nước mắt nhìn hắt.

Arno hết cách đành phải lén lút cạo thêm chút vụn khoai nướng cho Khương Nghi nằm.

Khương Nghi bị bệnh phải nghỉ học cả tuần lễ, suốt thời gian này Arno hết như dân buôn lậu, lén lút đem cho cậu mấy món mà cha Khương không cho ăn.

Thật ra hầu hết đều những món ăn vặt bình thường như bánh mì, khoai lang tím sấy khô và nước có ga, nhưng dường như Khương Nghi cảm thấy trong lúc bệnh có thể lén lút ăn những món này đã là mãn nguyện lắm rồi, còn nghĩ đây gần như là niềm vui lớn nhất khi bị bệnh.

Có lúc Arno lén đổi nước có ga thành nước lọc rồi nhúng mấy đũa cho Khương Nghi nhấm nháp, mắt Khương Nghi vẫn lóe sáng như sao rồi tấm tắc khen ngon.

Sau khi xuất viện, Khương Nghi phải mặc áo khoác sớm hơn người khác, dù ở trong lớp cũng phải mặc đồ dày hơn các bạn học chung quanh.

Đây là lần đầu tiên Arno để ý tới thời tiết, trước kia hắt cảm thấy tuyết rơi rất vui vì mình có thể ra ngoài trượt tuyết chứ không cần chạy đến khu nghỉ dưỡng nữa.

Nhưng giờ Arno lại thấy tuyết rơi chẳng có gì tốt cả, bởi vì thời tiết sẽ lạnh hơn và Khương Nghi càng dễ sinh bệnh hơn.

Nhưng Khương Nghi lại thích tuyết rơi, cuối tháng Mười tuyết rơi, cậu và Ứng Trác Hàn bám vào cửa sổ ngắm tuyết.

Ứng Trác Hàn thao thao bất tuyệt báo cậu mỗi khi tuyết rơi biệt thự nhà mình đẹp lắm, đến lúc Giáng Sinh trang trí đèn màu càng đẹp hơn nhiều.

Đang nghiêm túc nghe Ứng Trác Hàn nói chuyện thì Khương Nghi mặc đồ tròn vo bị Arno xách tới ghế ngồi, nói bám vào cửa kính sẽ bị lạnh.

Đầu tháng Mười một, trong lớp tổ chức hoạt động Halloween, ban đêm các học sinh có thể đóng nhiều vai khác nhau để tham gia hoạt động.

Arno vẫn luôn để bụng chuyện Khương Nghi không được đóng vai tiểu tinh linh trong buổi diễn tốt nghiệp ở nhà trẻ nên hằng hái bày mưu tính kế cho Khương Nghi, nói ngày Halloween Khương Nghi có thể đóng vai tiểu tinh linh.

Khương Nghi hào hứng khen tiểu tinh linh đáng yêu, Arno nói mình sẽ đóng vai kỵ sĩ, đến lúc đó cả hai sẽ cùng đi tìm thầy cô đòi kẹo.

Ừng Trác Hàn ngồi phía trước âm thầm đóng tai lên ghi nhớ câu này.

Đêm Halloween, Arno và Lục Đình cùng đến trường học, Arno đóng vai kỵ sĩ tìm Khương Nghi khắp nơi mà không thấy.

Sau đó một tiểu quý trong góc nhảy tới chỗ hắn rồi giơ tay lên giương nanh múa vuốt dọa hắn: "Hừ _____"

Arno đội mũ kỵ sĩ đeo bảo kiếm uy phong lẫm liệt: "!!"

Arno im lặng hai giây rồi thò dài, sau đó bày ra vẻ mặt sợ hãi nói: "Sợ quá đi."

"

Tiểu quý đeo mặt nạ vui vẻ cười ha ha rồi ra sức giương nanh múa vuốt đi quanh hắn: "Grừ ~"

Tác giả có lời muốn nói:

Có lẽ quãng đời học sinh cấp một sắp kết thúc rồi ~.

Chương 18: Chương 18

Tiểu quý đeo mặt nạ đội mũ trùm đầu ôm kẹo tung tăng đi khắp nơi dọa người.

Chỉ tiếc là vóc dáng cậu bé xinh, dưới mặt nạ lộ ra đôi mắt đen long lanh xinh đẹp như nai con, thân hình nhỏ nhắn dưới áo choàng trông càng nhỏ hơn, gương mặt mùa xuân dọa người cũng chẳng đáng sợ chút nào.

Nhưng cậu bé sau lưng tiểu quý lại luôn nghiêm mặt, đôi mắt xanh nhạt híp lại nhìn chằm chằm người ta với vẻ hung thần ác sát làm ai cũng giật mình.

Sau khi lang thang một vòng, trong ngực tiểu quý đã có cả đồng kẹo to, cậu hài lòng đi theo kỵ sĩ bên cạnh tới ngồi xuống ghế, vừa đứng đưa hai chân vừa cúi đầu mân mê mặt nạ của mình.

Kỵ sĩ Arno tháo mặt nạ cho Khương Nghi, đột nhiên thấy cậu ngoe đầu le lưỡi với mình, sau đó trợn ngược mắt gục vào lòng hân.

Arno: "!!"

Hân thần nhiên nói: "Thực là đáng sợ."

"

Khương Nghi vui vẻ ngóc đầu dậy, tóc đen lòa xòa trước trán, cậu hớn hở nói Arno đóng vai quý chẳng đáng sợ chút nào, lần sau đóng vai Vô Diện chung với mình đi.

Arno im lặng, hân muốn nói lại thôi, nếu được thì hân chỉ muốn đóng vai kỵ sĩ và tiểu tinh linh với Khương Nghi ở buổi diễn tốt nghiệp nhà trẻ thôi.

Nhưng hiển nhiên Khương Nghi không hề hay biết mà lại vui vẻ mặc áo choàng quý tiếp tục lang thang trong lớp, còn quen biết một bạn học mặc đồ cây nấm rồi gia nhập vào đám học sinh ăn mặc kỳ quái kia.

Vì trang phục của Arno quá trang trọng và chẳng có gì nổi bật nên không thể hòa vào đội ngũ do cây nấm dẫn đầu, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn Khương Nghi đi theo chụp ảnh chung với đám học sinh được giáo viên dẫn đi.

Cũng may còn có một tên khác xui xẻo y như hắn.

Ứng Trác Hàn mặc đồ ký sĩ: "!!"

Buổi tối sau giờ học chủ đề Halloween, Arno nhét đồng đồ ký sĩ loạn thất bát tao được đặt may riêng của mình vào kho rồi gọi điện cho mẹ hắn bên kia bờ đại dương, nói Halloween năm sau muốn có mũ phù thủy và đèn lồng bí ngô mặt quỷ đáng sợ nhất.

Sau khi Halloween kết thúc, Khương Nghi cũng cất mất nạ tiểu quỷ và áo choàng của mình vào rương đồ chơi rồi nói với cha Khương hình như Arno không thích đóng vai quỷ, chắc vì hắn hơi nhát gan, cha Khương nhớ lại hôm nay Arno đi theo Khương Nghi dọa người khắp nơi thì hơi do dự rồi quyết định im lặng.

Thế là Halloween năm sau Arno tràn đầy tự tin, hắn trịnh trọng nói muốn cho Khương Nghi một bất ngờ, Khương Nghi cũng trịnh trọng nói muốn cho Arno một bất ngờ.

Trong giờ học chủ đề Halloween năm sau, Arno đội mũ phù thủy và cầm đèn mặt quỷ háo hức tới trường tìm Khương Nghi khắp nơi.

Sau đó hắn trông thấy một chú nai sừng tấm tung tăng đi tới chỗ mình.

Trong lòng Arno chợt có dự cảm xấu.

Hai phút sau, Arno im lặng nhìn chú nai sừng tấm trước mắt nghiêng đầu ngạc nhiên hỏi mình: "Arno, thì ra cậu không sợ quỷ sao?"

Đúng vậy, năm nay Khương Nghi đóng vai một chú nai sừng tấm.

Cậu đi loạng choạng trên đường, hết nhìn Đông lại ngó Tây, trên đầu đeo sừng nai.

Một nai một quỷ ngồi trên ghế, chú nai vỗ đầu tiểu quỷ an ủi: "Không sao, Halloween sang năm tại mình sẽ cùng đóng vai quỷ mà."

11

Kết quả Halloween năm thứ ba, vì lời kêu gọi "nói không với lễ hội nước ngoài" của xã hội ngày càng lớn nên trường học bỏ luôn hoạt động Halloween này.

Vì vậy khung ảnh treo trong phòng Khương Nghi chỉ có hai tấm ảnh chụp kỷ sĩ và tiểu quý, nai sừng tấm và tiểu quý chứ không có tiểu quý và tiểu quý.

Trong lòng Arno vẫn luôn canh cánh chuyện này, thường xuyên nằm trên giường Khương Nghi, vừa nhìn cậu làm bài tập vừa chê bai cây nấm xấu xí chụp chung với cậu.

Lúc đó hai người đang học lớp ba, vì Arno là khách quen của phòng Khương Nghi nên cha Khương hay than thở mình làm cha mà số lần vào phòng Khương Nghi còn thua cả Arno.

Năm lớp bốn, Lục Đình ngày càng bận rộn hơn và thường xuyên đi công tác nước ngoài, lần nào cũng đi biệt mấy tuần lễ không về, sau khi cha Khương được thăng chức cũng hay đi theo ông nên rất hay vắng nhà.

Arno rủ Khương Nghi tới ngủ chung với mình, mới đầu cậu không chịu, Arno lập tức đem áo ngủ và gối đầu leo cửa sổ vào phòng Khương Nghi, không thềm nói đạo lý mà ở lì trong phòng cậu.

Nhưng giường Khương Nghi không lớn bằng giường Arno nên sáng nào Arno cũng phải nhặt chân bị mình đập xuống sàn, có lần còn bị cảm lạnh, cả ngày không dám tới gần Khương Nghi.

Khương Nghi mềm lòng, thế là chỗ ngủ của hai người chuyển từ phòng cậu sang phòng Arno.

Từ đó trở đi, phòng ngủ Arno có hai tủ quần áo, một tủ treo đồ của mình còn tủ kia treo đồ của Khương Nghi, sàn phòng cũng trải một lớp thảm thật dày.

Lý do trải thảm là ghét ồn ào và thích yên tĩnh, nhưng thực tế chỉ có Arno biết vì Khương Nghi thích ngồi trên thảm xếp hình, có khi mãi mê xếp đến trưa.

Một lần nào đó, cha Khương theo ông chủ đi công tác về, kéo vali đứng trước cửa phòng con trai mình tròn mắt, tưởng đâu vào nhầm nhà rồi.

Đồ đạc trong phòng Khương Nghi hầu như đã bị dọn sạch, ngay cả con ngựa đồ chơi què chân lúc nhỏ của cậu cũng bị Arno dọn tới phòng mình.

Cha Khương run rẩy gọi điện cho Khương Nghi, ông biết Khương Nghi ngủ ở nhà cậu chủ nhưng chưa bao giờ nghĩ cả căn phòng đều trống rỗng thế này.

Ài không biết còn tường mới bị trộm viếng nữa.

Về sau cha Khương dần yên lòng vì Khương Nghi luôn rất hiểu chuyện, ngoại trừ kết bạn hơi lạ thì những mặt khác đều làm ông hết sức an tâm.

Từ cấp một lên cấp hai, Khương Nghi trở hết tài năng ở trường tiểu học thi điểm cạnh tranh khốc liệt, khi tốt nghiệp tiểu học cũng chẳng cần chạy vạy nhờ vả ai mà thuận lợi vào trường trung học thực nghiệm bằng thành tích thi đua xuất sắc của mình, còn được xếp vào lớp chọn.

Tiểu học thi điểm và trung học thực nghiệm là trường trong cùng hệ thống chín năm, cả tiểu học và trung học đều có tiếng tăm nhất nhì thành phố, lớp chọn ở trường trung học thực nghiệm càng là quan trọng nhất, học sinh lớp này thi thố quanh năm, lúc về kiểu gì cũng mang đầy huy chương.

Tháng Sáu nắng như thiêu đốt, lũ ve sầu trên cây long nã bên cạnh dấy lên kêu râm ran làm người ta hoa mắt váng đầu.

Cửa phòng học lớp 1 trường trung học thực nghiệm khép hờ, một nửa phần vụn nằm vương vãi trên bục giảng, mút lau bảng được treo xiên xẹo.

Ánh nắng rực rỡ hắt vào bàn học hơi chói mắt.

Khương Nghi mặc đồng phục xanh trắng ngồi trên ghế, sân tập xa xa ngoài cửa sổ vẳng lại tiếng còi và những âm thanh ồn ã.

Cậu dùng bút lại, đôi mắt rũ xuống, lông mi dài phủ bóng mờ nhạt, Khương Nghi xoa huyết Thái Dương như nhói, cảm thấy hình như mình đã quên mất gì đó.

Tiếng còi ngoài cửa sổ loáng thoáng vang lên mấy lần rồi yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng reo hò nghe không chân

thực kũm.

Khương Nghi bỗng quay đầu ngáp ngừng hỏi bạn cùng bàn: "Hôm nay có trận đấu bóng rổ à?"
Bạn cùng bàn là một nam sinh đeo kính, thấy Khương Nghi luôn trầm lặng dừng bút lại, câu đầu tiên hỏi
mình không phải về chuyện học hành mà là một trò giải trí vặt vãnh.

Bạn cùng bàn sững sốt nhìn Khương Nghi rồi lắp bắp nói: "À, ừ, nghe nói lớp 2 đấu với lớp 8 đấy.

"

Khương Nghi xoa huyết Thái Dương, dựa lưng vào ghế nghĩ thảnh thơi.

Thảo nào cậu cứ có cảm giác mình quên mất gì đó.

Cậu quên bóng trận đấu bóng rổ của Lục Lê rồi.

.

Chương 19: Chương 19

Tiếng reo hò văng vẳng trên sân tập vẫn chưa tan đi, tiếng ve kêu râm ran hòa vào làn gió oi bức. Trên con đường cỏ mọc xanh rì dẫn đến sân tập, một thiếu niên mặc đồng phục xanh trắng đang đứng trước máy bán nước tự động.

Cậu khom lưng lấy chai nước suối ở ngăn dưới để lộ phần gáy trắng nõn, tóc đen mềm mại tỏa xòa phía trên càng làm nổi bật vẻ thanh mảnh trắng trẻo.

Khuong Nghi cầm chai nước đứng đây, chỉ tích tắc sau đã bị một bàn tay nóng rực dễ dàng chụp gáy, sau khi vuốt nhẹ mấy cái thì cả người đều bị ôm đi.

Người kia cao lớn hơn cậu rất nhiều, hình như mới vận động mạnh nên nhiệt độ cơ thể rất cao, cổ tay đeo băng bảo vệ thỉnh thoảng cọ xát vào gáy cậu hơi nhột.

Khuong Nghi bị ôm tới tận toilet.

Cửa phòng vệ sinh đóng rầm một tiếng, chiếc khăn trắng tinh trên đầu Khuong Nghi bị kéo xuống.

Khuong Nghi mở to mắt nhìn nam sinh kiêu ngạo lạnh lùng trước mặt, mái tóc màu vàng óng hơi ẩm ướt, đôi mắt màu xanh nhạt nhìn xuống cậu từ trên cao, môi mỏng mím chặt lộ ra vẻ âm trầm.

Hắn bóp gáy Khuong Nghi rồi nhìn cậu chằm chằm: "Sao không đến xem tớ đấu bóng?"

Khuong Nghi suy nghĩ giây lát, vừa định mở miệng thì nghe Lục Lê lạnh lùng nói: "Đừng bảo tớ vì cậu bận mua nước nên bỏ lỡ cả trận đấu đấy nhé."

Khuong Nghi: "....."

Cậu xoa mũi thành thật nói khẽ: "Quên mất."

Lục Lê cười lạnh một tiếng rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sao không thấy cậu quên giải đề hả?"

Ngày nào cũng giải đề vớ vẩn kia, giải đề nổi ngay cả hẳn thi đấu cũng quên bống.

Khuong Nghi chớp mắt hỏi: "Đấu thắng không?"

Lục Lê hồ hững đáp: "Thua rồi."

Khuong Nghi giật mình mở to mắt.

Lục Lê tiếp tục lạnh mặt nói: "Thua nên bị người ta chỉ vào đầu mắng rủa, thua nên tớ bị cả trường ném vỏ chai, thua nên tớ bị huấn luyện viên mắng cho một trận."

Khuong Nghi thảng thốt: "Lớp 8 chơi giỏi vậy sao?"

Cậu lẩm bẩm: "Tớ nhớ rõ ràng Ứng Trác Hàn nói lớp cậu ấy chơi bóng không giỏi lắm mà....."

Sau đó Khương Nghi võ lễ ra Lục Bê đang nói lấy nên ngược mắt nhìn hấn, quả nhiên Lục Bê đã sắp tức điên lên.

Lục Bê nắm gáy cậu nghiêng rống nghiêng lợi nói: "Trong lòng cậu nghĩ tớ chơi bóng tẹ vậy sao?"

Khương Nghi lập tức nói đầu có.

Lục Bê càng nghĩ càng tức, hấn giật khăn trắng xuống nhét vào ngực Khương Nghi rồi trừng cậu nói:

"Lau mồ hôi cho tớ đi."

Khương Nghi: "....."

Cậu thấy trán người trước mặt đã khô ráo nên thành thật ngây ngô nói: "Chẳng phải lau sạch rồi sao?"

Lục Bê hung dữ nói: "Cậu cứ kệ tớ."

Có biết cảm giác ngứa thức là gì không hả?"

Mặc dù Khương Nghi không hiểu lắm nhưng vẫn nghiêm túc cầm khăn lau mồ hôi không hề tồn tại cho Lục Bê.

Lục Bê lại xụ mặt nói: "Đưa nước cho tớ."

Khương Nghi khó hiểu đưa chai nước trong ngực cho hấn.

Lục Bê tỏ vẻ hài lòng, vừa vặn nắp chai nước suối vừa tưởng tượng ra cảnh Khương Nghi đến sân bóng rổ đưa nước cho mình, sau đó nghe thấy Khương Nghi thở dài bảo hấn: "Đây là nhà vệ sinh mà."

Lục Bê: "....."

Khương Nghi tiếp tục thở dài hỏi: "Cậu khát lắm à?"

Lục Bê nhin không được bóp gáy Khương Nghi mấy cái, vừa định lên tiếng thì nghe tiếng chuông báo vào học reo lên.

Hấn và Khương Nghi không học chung lớp nhưng cũng biết lớp chọn khác với lớp mình, lớp chọn quản lý rất nghiêm, quả nhiên Khương Nghi ngẩng đầu lên nói: "Vào lớp rồi kìa."

Tớ phải về đây."

Lục Bê không nói gì mà chỉ mím môi, hồi lâu sau mới buông tay rồi theo Khương Nghi ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai người đi một trước một sau, nam sinh tóc vàng cầm chai nước suối lạnh mát đi sau lưng nam sinh tóc đen.

Khương Nghi cảm thấy có người theo sau nhưng không muốn tiến lên đi song song với mình thì bắt đắ đi thở dài trong lòng.

Hai tháng trước khi nhập học, từ khi Lục Bê biết hai người không học chung với nhau thì đôi Lục Đình chuyển lớp cho mình.

Nhà trẻ chung lớp, cấp một cũng chung lớp nên lên cấp hai Lục Bê không cho phép hai người tách ra.

Cho dù học chung một trường, thậm chí chung một tầng lầu cũng vậy.

Nhưng Khương Nghi không chịu.

Bởi vì cậu biết rõ ngữ văn luôn là điểm yếu của Lục Lê, vào lớp chọn sẽ rất khó theo kịp tiến độ.

Vì thế hai người còn chiến tranh lạnh một thời gian, mãi đến gần đây mới dần hòa.

Chuyện chia lớp cứ định như thế, Khương Nghi vào lớp chọn, Lục Lê vào lớp quốc tế 2, lúc trước vì chiến tranh lạnh nên ở trường hai người chẳng qua lại gì với nhau.

Nhìn như không hề quen biết.

Vì vậy khi Khương Nghi bước vào phòng học, cả lớp đang xì xào bàn tán lập tức im bật, chờ cậu về chỗ ngồi mới tiếp tục thủ thỉ với nhau.

"Lục Lê? Tên con lại ở lớp 2 ấy à? Tôi biết cậu ta mà, sao cậu ta lại xích mích với Khương Nghi chứ?"

"Chẳng biết nữa, nghe nói cả lớp 7 đều thấy Lục Lê kéo Khương Nghi vào nhà vệ sinh, nhìn có vẻ dữ tợn lắm."

Mấy học sinh ngồi cuối lớp thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Khương Nghi rồi lo lắng nói: "Nhìn Khương Nghi cũng đâu giống người gây sự...."

"Khương Nghi không giống người gây sự nhưng Lục Lê thì giống đây! Học sinh lớp quốc tế đều là mắt cao hơn trời, tớ nghe nói Lục Lê chơi bóng rổ xong thì sầm mặt bỏ đi...."

"Trời ạ, chơi bóng xong lập tức đi tìm Khương Nghi tính sổ à? Thù này phải lớn cỡ nào chứ...."

Khương Nghi ngồi trên ghế nghe cậu bạn đeo kính bên cạnh rụt rè lắp bắp hỏi: "Cậu, cậu không sao chứ?"

Ngón tay trắng nõn của Khương Nghi cắt phiếu ăn đi, cậu ngẩng đầu lên nói: "Không sao, có chuyện gì à?"

Bạn ngồi cùng bàn vội lắc đầu, do dự một hồi lại nói cà lăm: "Có chuyện gì cậu cứ nói với giáo viên đi."

Họ sẽ đứng ra phân xử cho mình."

Khương Nghi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu nói: "Ừ."

Bạn ngồi cùng bàn tỏ vẻ lo lắng, trong mắt hẳn Khương Nghi học cực giỏi, lúc nào cũng đứng nhất khối, còn đẹp trai tốt tính nữa, trước đây hẳn hết sức hãnh diện khi nói mình ngồi chung bàn với học sinh giỏi nhất khối.

Khương Nghi như vậy sao lại chọc đến học sinh lớp quốc tế được chứ?

Nghĩ tới đây hẳn do dự một lát rồi thấp thỏm hỏi: "Cậu thật sự không có chuyện gì đây chứ?"

Khương Nghi im lặng nghĩ ngợi một hồi, sau đó nói: "Có một chuyện."

Bạn ngồi cùng bàn vội hỏi: "Chuyện gì vậy? Muốn mách giáo viên đúng không? Tôi sẽ đi chung với cậu, cậu đừng sợ."

Khương Nghi lắc đầu: "Không phải là mách giáo viên."

Cậu có biết khi nào lớp 2 và lớp 7 đấu bóng rổ không?"

Bạn ngồi cùng bàn tròn tròn mắt rồi lúng túng đáp: "Chẳng biết nữa."

Mặc dù Khương Nghi hơi tiếc nuối nhưng vẫn gật đầu nói: "Không sao, để tớ đi hỏi người khác vậy."

Thấy cậu bạn luôn chăm chỉ hiểu học kia ngồi ngẩn ra, Khương Nghi nhắc hẳn: "Đến giờ học rồi, vào tiết toán đây."

Bạn ngồi cùng bàn định thần lại rồi luống cuống lấy sách toán ra.

Khương Nghi luôn rất tập trung trong lớp và hầu như không bao giờ nói chuyện riêng, bạn ngồi cùng bàn nhiều lần muốn mở miệng nhưng thấy vẻ chăm chú của Khương Nghi đành phải thôi.

Hết tiết học, giờ ra chơi lớp 2 không giống lớp chọn sau khi chuông reo còn miệt mài giải đề mà hết sức náo nhiệt.

"Củ ném ba điểm của tớ lúc này đẹp trai muốn chết luôn!"

Mấy nam sinh cao lớn ngồi cuối lớp cười nói sôi nổi, hiển nhiên vẫn chưa hết hào hứng với trận đấu bóng rổ mới kết thúc cách đây chưa lâu.

Giữa tiếng cười đùa rộn rã, một nam sinh mặc đồng phục chơi bóng rổ màu trắng chỉ vào Lục Bê đang gội đầu lên tay nhấm mắt không nói năng gì, sau đó làm khẩu hình với mấy người chung quanh: "Cậu ấy bị sao vậy?"

Một nam sinh cười hi hi: "Còn chuyện gì nữa, tại tiểu thanh mai của cậu ấy không đến thôi."

Nam sinh ngồi bàn sau nháy mắt thì thầm: "Nói nhỏ một chút, Lục ca đã cố tình dành ghế đầu cho tiểu thanh mai của mình đây....."

Ài ngờ suốt cả trận đấu chỗ kia vẫn trống không.

Nam sinh mặc đồng phục chơi bóng đã hiểu ra, không khỏi cảm thán: "Tiểu thanh mai của cậu ấy chắc phải là thần tiên ấy nhỉ....."

Bọn họ đều có gia thế ngang nhau, cùng là người trong giới thượng lưu nên thỉnh thoảng gặp mặt ở câu lạc bộ cưỡi ngựa hoặc mấy câu lạc bộ khác, so với những học sinh còn lại trong lớp quốc tế thì bọn họ làm quen rất nhanh.

Nam sinh ngồi bàn sau thở dài: "Ai biết được, dù sao tớ cũng chưa thấy bao giờ."

Không chỉ mình hẳn mà cả nhóm bạn chơi thân với Lục Bê cũng chưa từng gặp.

Chỉ biết Lục Bê ở câu lạc bộ cưỡi ngựa có một tiểu thanh mai mà hẳn xem như bảo bối, gắng tay và băng cổ tay tiểu thanh mai kia tặng cho hẳn người khác đừng hòng đụng vào.

Sau giờ học cưỡi ngựa, Lục Bê đi nhanh hơn bất kỳ ai, hỏi tới thì hẳn nói phải đi đón tiểu thanh mai ở lớp Olympic toán.

Bý do tại sao cả đám đều đoán chắc người này là tiểu thanh mai lớn lên từ nhỏ với Lục Bê dĩ nhiên là vì hẳn dương dương đắc ý khoe với bọn họ rằng người tặng băng cổ tay kia nhỏ hơn mình và cực kỳ đẹp, còn rất đáng yêu nữa.

Vừa xinh đẹp vừa đáng yêu ắt hẳn là nữ sinh thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.

Tiếc là Lục Bê xấu tính rất hiểm khi kể về tiểu thanh mai này với bọn họ, cả đám chỉ lờ mờ đoán được tiểu thanh mai cũng học ở trường trung học thực nghiệm.

Nếu không Lục Bê đã chẳng đeo băng cổ tay tiểu thanh mai tặng để thi đấu trận bóng rổ này, còn cố ý để dành ghế hàng đầu nữa.

Nhưng bọn họ đã quan sát rất lâu mà vẫn không thấy Lục Bê thân thiết với nữ sinh lớp nào, chỉ có thể suy đoán loại trừ từng lớp mà thôi.

Đám nam sinh vừa đến tuổi dậy thì tràn đầy tinh lực như bây giờ, hăng hái bàn tán suy đoán rớt cuộc tiểu thanh mai trong truyền thuyết của Lục Bê học lớp nào.

Lớp đầu tiên bị loại trừ chính là lớp chọn.

Bởi vì mỗi lần nhắc tới lớp chọn thì sắc mặt Lục Bê cực kỳ khó coi, chắc vì ghét lớp chọn ngày nào trước khi vào lớp cũng đọc thuộc lòng ồn ào, tiểu thanh mai thân tiên kia chắc chắn không thể ở lớp này được.

Lớp kế tiếp bị loại trừ là lớp 8, dù sao hôm nay bọn họ đấu với lớp 8 cả trận dài mà không thấy Lục Bê đi tìm nữ sinh nào ở lớp 8 cả.

Quanh đi quẩn lại loại trừ một vòng cũng chẳng tìm được người nào thích hợp nên bọn họ đành tiếc nuối bỏ cuộc.

Trong đó có một nam sinh nói nhiều khát nước, đứng lúc nước suối trên bàn mình đã bị uống sạch khi đầu bóng rổ, hẳn quay đầu thấy trên bàn Lục Bê có chai nước suối còn đầy, nhìn như vẫn chưa khai.

Bọn họ thường thay phiên nhau đãi các bạn trong lớp uống nước, nam sinh tưởng Lục Bê tiện tay mua thêm nên nói với hắn một tiếng rồi định khai chai nước suối kia.

Ài ngờ Lục Bê mới nãy còn gục xuống bàn lập tức ngẩng phắt lên rồi nheo mắt nhìn chằm chằm nam sinh không nói lời nào, sau đó ném một chai nước tăng lực cho hắn rồi cắt nước suối vào cặp.

Bộ dạng này y như lúc không cho người khác đụng vào băng cổ tay của hắn vậy.

Nam sinh ôm chai nước tăng lực, giờ mới vỡ lẽ chai nước suối kia đoán chừng không đơn giản nên cười hì hì hỏi Lục Bê là ai tặng.

Vẻ mặt Lục Bê vẫn lạnh lùng như mọi khi nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, lười biếng nói người khác tặng.

Đám nam sinh nháy mắt đầy ẩn ý rồi cười rộ lên.

Sắp vào tiết, mấy nữ sinh ngồi đầu lớp đột nhiên bàn tán xôn xao, hình như thấy gì đó nên nhao nhao quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tần Lan mặc đồ chơi bóng rổ qua cửa sổ rồi bĩu môi lẩm bẩm: "Tuần này lớp chọn lại được lãnh cờ luân lưu nữa rồi."

Cờ luân lưu là một lá cờ hình tam giác màu đỏ được trao cho lớp có điểm cao nhất tuần, chấm điểm bao gồm vệ sinh sức khỏe và các mặt khác nữa.

Có người thắc mắc: "Sao lúc nào lớp chọn cũng cử người này đến phòng giáo vụ lãnh cờ luân lưu thế?"

Chẳng phải lớp trưởng là nữ sinh à?"

Tân Lan tặc lưỡi: "Cậu thì biết gì, cậu ấy là học trò cưng của cô Lưu dạy lớp chọn đấy, kỳ nào cũng đứng nhất, chẳng phải mỗi ngày cô Lưu đều lôi cậu ấy ra khoe à?"

Lục Lê đang nằm bò trên bàn đột ngột đứng phắt dậy kéo màn cửa che nắng ra, tầm màn bay phất phơ, luồng sáng chói lọi bên ngoài kéo dài vô tận chia cắt bóng râm thành từng mảnh vuông vức.

Thiếu niên đi trên hành lang rực nắng, dưới ánh sáng chói mắt tựa như một nắm tuyết mới, vẻ mặt trầm tĩnh, góc nghiêng rõ ràng sắc nét, đôi môi màu hồng nhạt nhìn hơi ồm ỷ.

Nhưng vẫn cực kỳ đẹp.

Đây cơ luân lưu quanh tay cậu, thậm chí Lục Lê còn thấy được vết đỏ hằn trên mu bàn tay.

Nhưng hẳn biết rõ không phải đây cơ siết quá chặt mà là da Khương Nghi rất dễ hiện lên dấu vết.

Trước kia chơi đùa hẳn cần nhẹ cánh tay Khương Nghi, phải vài ngày sau dấu răng mới tan hết.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, nhìn không chớp mắt vào Khương Nghi cảm cơ luân lưu dần đi xa.

Khương Nghi cảm cơ về lớp treo lên bực giảng.

Khi về chỗ ngồi thì tiếng chuông vào học cũng vừa reo lên, bạn ngồi cùng bàn với cậu ngẩng đầu lên khỏi đồng bài tập rồi đẩy kính hăm mộ nhìn vở chép bài đã được soạn hoàn chỉnh trên bàn Khương Nghi.

Rõ ràng mọi người đều nghe chung một bài giảng nhưng hiếm ai có thể vừa nghe vừa ghi chép đầy đủ như vậy, hẳn chỉ có thể ghi trước những điểm chính rồi học xong mới chép bù lại.

Thấy bạn ngồi cùng bàn Thái Phương dán mắt vào vở mình, Khương Nghi lập tức đưa vở cho hẳn.

Thái Phương hơi ngại ngùng, dù sao lớp chọn cạnh tranh rất khốc liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đào thải, nhưng sau khi đấu tranh tư tưởng hẳn vẫn không cưỡng lại được sức cám dỗ của học sinh giỏi nhất khối nên cầm lấy vở của Khương Nghi.

Thái Phương nói: "Bát nửa kết quả thi tháng này và bảng xếp hạng sẽ được dán lên bảng thông báo đấy, cậu có định đi xem không?"

Khương Nghi lắc đầu, Thái Phương xung phong nói: "Ừ lát nữa tớ sẽ xuống xem giúp cậu hạng nhì thua cậu bao nhiêu điểm."

Khi chuông tan học reo lên, Khương Nghi vừa để bút xuống đã thấy Thái Phương hối hả chạy xuống lầu với các bạn khác trong lớp.

Dưới lầu, đám học sinh xúm xít vây quanh bảng thông báo hết sức náo nhiệt.

Cách đó không xa có mấy nam sinh lớp quốc tế dựa vào lan can, bần khoăn nhìn Lục Lê không tới xem điểm của mình mà đứng tại chỗ với vẻ mặt thâm sâu khó lường.

Tân Lan thì thầm: "Chắc đang chờ tiểu thanh mai của mình chứ gì."

Bần nào có kết quả xếp hạng cũng tới đứng cạnh bảng thông báo một hồi lâu.

Mấy nam sinh tò mò hết nhìn Đông lại ngó Tây, háo hức muốn diện kiến tiểu thanh mai kia.

Đám đông bàn tán ầm ĩ.

"Kỳ thi tháng này Khương Nghi học lớp chọn lại đứng nhất nữa rồi."

"Lúc nào cũng hạng nhất, đỉnh thật."

"Học sinh lớp chọn có khác....."

Lục Lê đặc ý nghe đám học sinh kia luôn miệng khen Khương Nghi, hẳn chỉ ước trên miệng mỗi người đều gắn một cái loa kết nối với phòng phát thanh rồi phát những lời này khắp trường bảy tám lần.

"Thái Phương! Bạn ngồi cùng bàn với cậu lợi hại thật đấy, lúc nào cũng đứng nhất cả!"

"Chứ sao, cậu ấy học siêu lắm, ghi bài vừa đủ vừa nhanh nữa."

Lục Lê khựng lại rồi nheo mắt nhìn sang hai nam sinh đang nói kia.

Trong đó có một nam sinh đẩy kính cận vui vẻ nói: "Giáo viên nói ba tháng mới đổi chỗ một lần, tớ và Khương Nghi còn ngồi chung bàn một tháng nữa lận."

Nam sinh còn lại trầm trồ: "Đỉnh thật, được ngồi chung với Khương Nghi lâu như vậy, nghe nói cậu ấy giảng bài kỹ lắm, có khi còn kỹ hơn giáo viên nữa cơ."

Vẻ mặt nam sinh đeo kính tràn đầy kiêu ngạo và tự hào, cứ như ngồi chung bàn với học sinh giỏi nhất khối Khương Nghi là niềm vinh dự hết sức lớn lao, còn làm ra vẻ thân thiết nữa.

Lục Lê lạnh lùng trừng hai nam sinh chạy xa dần.

Nửa ngày sau hẳn mới bực bội hừ lạnh một tiếng.

Ngồi chung bàn với học sinh giỏi nhất khối đã là gì, mỗi đêm hẳn còn đắp chung chăn với học sinh giỏi nhất khối nữa kìa.

Thế mà hẳn có lên mặt không?

Tác giả có lời muốn nói:

+1 Đêm nay ngủ chung chăn với Khương Baby (ngodáy mộng).

Chương 20: Chương 20

Bây giờ tới.

Hoàng hôn màu tím vàng bao trùm cả dinh thự nhà họ Lục giữa sườn đồi, mái ngói cao vút của tòa nhà theo lối kiến trúc Châu Âu được nhuộm trong sắc vàng lung linh.

Giữa thành phố S tắc đát tắc vàng, dinh thự xa hoa này chiếm diện tích hơn sáu ngàn mét vuông, đứng trên sân thượng rộng rãi phía sau có thể thấy được toàn cảnh thành phố.

Cánh cổng chạm trổ bằng sắt đen từ từ mở ra, bầu không khí trong chiếc xe màu đen trở nên căng thẳng.

Khuong Nghi uốn lưng thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm trang, đề đặt hỏi: "Tớ nhớ hình như hôm nay đi ở nhà đúng không?"

Cặp chân dài của Lục Lê tùy ý gác lên người cậu, lười biếng nói: "Không đâu."

Hôm nay mẹ tớ đi mua sắm với hội chị em rồi, yên tâm đi.

"

Khuong Nghi lo lắng ôm cặp sách, ngờ vực hỏi: "Thật không?"

Lục Lê: "Lừa cậu thì tớ làm chó con."

"

"Chú Khuong cũng đi công tác với cha tớ rồi, đến ngày mười tám mới về, đêm nay cậu đừng hòng lên lút chạy về nhà ngủ một mình."

"

Khuong Nghi thở phào một hơi, nghe Lục Lê nói thế thì lẩm bẩm: "Tớ về nhà mình ngủ sao lại thành lên lút chạy về chứ, nghe cứ như ăn trộm vậy!!"

Lục Lê giả điếc rồi càm ràm với cậu chiều nào lớp chọn cũng học bù quá lâu, tan học trễ ời là trễ, ngày nào cũng vậy lỡ học sinh đói chết thì sao.

Khuong Nghi: "Vẫn ổn mà, chỉ học thêm một tiếng thôi, không đói chết được đâu.

"

Lục Lê hừ lạnh, rõ ràng là không hề đồng tình.

Chiếc xe màu đen từ từ dừng lại, hai người xuống xe rồi sóng vai nhau đi qua cửa vòm dát vàng vào đại sảnh.

Đại sảnh rộng lớn xa hoa lộng lẫy, đèn chùm pha lê óng ánh chiếu xuống người phụ nữ ngồi cạnh bàn ăn dài.

Người phụ nữ có nhan sắc vô cùng diễm lệ, khí chất trang nhã, mái tóc dài vàng óng được búi cao, đôi môi khẽ nhếch, gương mặt có rất nhiều nét giống Lục Lê, đẹp không gì sánh nổi.

Bà dựa vào ghế ngắm nghía bộ móng tay màu đỏ sáng lấp lánh của mình, trước mặt là một bàn đồ ăn phong phú nhìn hết sức ngon lành.

Khuong Nghi cũng đứng tại chỗ, chân khựng lại, Lục Lê trước mặt cậu cũng đứng sững.

Nghe thấy động tĩnh, ánh mắt mẹ Lục đang ngả người trên ghế lập tức lóe sáng, bà ngẩng đầu lên rồi bật dậy chạy nhanh tới hón hờ nói: "Cục cưng để thương! Có nhớ đi không nè?"

Lục Lê đeo cặp của Khuong Nghi, vừa mở miệng thì nghe thấy mẹ ruột vui vẻ bảo mình: "Arno tránh ra coi, đừng có cản đường chứ.

"

Lục Lê nghiêng người hờ hững nhìn người phụ nữ ôm chầm lấy Khuong Nghi rồi vui vẻ chà xát: "Bé ngoan đúng là càng lớn càng xinh mà!"

Đầu Khuong Nghi bị ôm chặt, gương gao nói: "Dì cũng càng ngày càng đẹp đấy ạ.

"

Mẹ Lục cười buông cậu ra rồi véo má Khuong Nghi một cái: "Sao lại gầy thế hả?"

Lục Lê gỡ tay mẹ mình xuống, bất mãn nói: "Tháng trước cậu ấy mới tăng hai ký mà.

"

Mẹ Lục nghiêm mặt nói: "Chỉ hai ký thôi à?"

Khương Nghi lí nhí: "Dì ơi, hai ký cũng nhiều mà!!"

Mẹ Lục tỏ vẻ lo lắng: "Con có thấy ngày nào Arno cũng ăn như trâu không, sao con ăn chung với nó mà chỉ có chút xíu thịt vậy hả?"

Lục Lê để cặp xuống rồi dắt Khương Nghi tới ngồi cạnh bàn ăn: "Cậu ấy kén ăn lắm, ngày nào cũng ăn như mèo vậy, có bấy nhiêu thịt đã là không dễ rồi."

"

Mẹ Lục sáng giọng: "Sao lại nói bé ngoan vậy hả, bé ngoan ăn cơm nghe lời lắm mà."

"

Bà hững hoi mở nắp mấy thố canh trên bàn ăn rồi dịu dàng hỏi Khương Nghi: "Đúng không bé ngoan?"

Khương Nghi: "!!!"

Cậu nhìn đầy thố đựng đầy canh đủ loại, im lặng rất lâu mới giọng gào thốt ra một câu: "Dạ."

"

Mẹ Lục càng hiền hòa hơn: "Cơm cũng sẽ ngoan ngoan ăn hết đúng không?"

Khương Nghi bụng bát ỉu xù đáp: "Dạ."

"

Mẹ Lục hài lòng, Lục Lê cũng mãn nguyện.

Hai người tóc vàng ngồi ở bàn ăn chống cằm ngắm Khương Nghi ăn canh.

Quanh năm mẹ Lục bận lo sự nghiệp ở nước ngoài, thành lập thương hiệu trang sức của riêng mình, mấy năm trước việc kinh doanh đỡ bận rộn hơn nên thỉnh thoảng lại về nước ở với Lục Lê.

Sau khi về nước gặp Khương Nghi, mẹ Lục lập tức phải lòng cậu bạn cây non trong truyền thuyết này, bà là nhà thiết kế trang sức nên theo đuổi cái đẹp cuồng nhiệt hơn người thường rất nhiều.

Trong mắt bà, Khương Nghi đẹp như búp bê vậy, quả thực chẳng khác nào một món đồ sưu tầm cả.

Mẹ Lục rất mê món Hoa, trong đó thích nhất là nấu canh vì món này đơn giản nên khó bị lật xe.

Mỗi lần về nhà họ Lục bà đều nấu đủ loại canh ép Khương Nghi bồi bổ sức khỏe.

Lục Lê uể oải nghĩ thầm không hổ là người một nhà, ánh mắt nhìn người cũng y chang nhau.

Tên đầu quần Ưng Trác Hàn kia còn nói mình không có mẹ, Khương Nghi cũng không có mẹ nên hai người xứng đôi nhất đôi.

Hắn muốn phản bác lại rằng mẹ hắn thích Khương Nghi như vậy, hai người họ mới xứng nhất đôi chút.

Khương Nghi vừa bung chén canh lên đã ngửi thấy mùi thuốc Bắc kỳ quái nhưng vẫn thấy chết không sờn chịu khó uống một hớp.

Kinh nghiệm nhiều năm nay cho cậu biết tuyệt đối không nên hỏi mẹ Lục rốt cuộc chén canh này bồi bổ cái gì, nếu không sẽ càng khó uống hơn.

Sau khi cậu uống hết hai bát thì mẹ Lục đi nghe điện thoại, Khương Nghi lạnh tay lẹ mắt bóp miệng Lục Lê ra đổ canh vào.

Lục Lê: "!!"

Rót xong một bát, Khương Nghi còn không quên trút vào miệng Lục Lê hai muỗng cơm to.

Mẹ Lục nghe điện thoại xong quay đầu lại thấy Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trên ghế, ba chén canh bên cạnh đều đã uống cạn, ngay cả cơm trong chén cũng vơi đi quá nửa.

Bà mừng rỡ nói: "Đạo này bé ngoan ăn ngon hơn rồi nhỉ.

Ừay mới đúng chứ, ăn nhiều một chút mới khỏe được.

"

Quai hàm Khương Nghi khê nhúc nhích, nghiêm túc gật đầu.

Lục Lê nhéo eo cậu hỏi thầm: "Có tin lát nữa tớ mách mẹ không hả?"

Hai má Khương Nghi phồng lên, vừa chăm chú nhai cơm vừa lúng búng nói: "Ài thêm tin lời chó con chứ?"

Lục Lê: "Bảo đảm mẹ tớ sẽ tin ngay, bà mà biết được kiểu gì cũng bắt cậu mặc váy ——"

Còn chưa nói hết Lục Lê đã bị đập mạnh một cái, Khương Nghi phồng má trừng hăn: "Tín miệng.

"

Lục Lê cũng chẳng nao núng mà kẹp chân Khương Nghi giữa hai đầu gối mình rồi cố ý thì thầm với vẻ ngây thơ: "Không đấy, cứ thích nói đấy.

"

Hăn lười biếng nói: "Trên lầu còn ảnh chụp cậu lúc đó mà.

"

Khương Nghi mắt đét tai ngo, lần đầu tự ăn hết cơm mà không cần sự giúp đỡ của Lục Lê.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Khương Nghi mặc kệ Lục Lê, bỏ vào thư phòng làm bài tập.

Lục Lê ngồi bên kia bàn học ngoéo chân Khương Nghi, hí hửng nói: "Tớ đem ảnh chụp đến rồi này, cậu không xem thật sao?"

Khương Nghi yên lặng học thuộc công thức.

Lục Lê chống cằm gờo tấm ảnh lên ngắm nghía, sau đó nghiêng đầu hỏi: "Mai một con gái cậu sẽ giống vậy à?"

Trong ảnh, Khương Nghi ngồi trên ghế salon, nhìn cậu khoảng bảy tám tuổi, cúi đầu nắn vạt váy đính ngọc trai, đôi mắt long lanh lộ ra vẻ ngợ ngác.

Khương Nghi bảy tuổi mặc váy công chúa viền ren cầu kỳ, làn da trắng như tuyết chẳng có chút huyết sắc nào, hàng mi dài rậm cong vút, khuôn mặt thanh tú như búp bê sứ, thân hình bé nhỏ ngồi trên ghế salon giống hệt búp bê xinh xắn đặt trong tủ kính.

Mái tóc đen mềm xù lên sau chiếc băng đô viền ren càng làm nổi bật gương mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh ngoan ngoãn mở to nhìn vào ống kính.

Lục Lê càng ngắm càng thích: "Nếu mai một con gái cậu cũng đáng yêu thế này thì tốt quá, tớ mà có con trai bảo đảm nó sẽ mê một con gái cậu cho xem.

À không.

"

Lục Lê chống cằm suy tư giây lát rồi nói: "Tớ thấy chắc con trai mình không xứng đâu."

"

Khương Nghi: "!!"

Cậu yên lặng thu dọn cặp sách, yên lặng đẩy cửa thư phòng rồi yên lặng đi ra ngoài.

Lục Lê còn mãi chìm đắm trong suy nghĩ sau này con mình không xứng với con gái Khương Nghi, rồi cuộc phải là nam sinh thế nào mới xứng với con gái cậu, bởi vậy không hề hay biết Khương Nghi đã rời đi.

Khương Nghi ôm cặp rón rén đi ra đại sảnh, sau khi biết chắc tối nay mẹ Lục đi chơi với hội chị em của mình thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm rồi xách cặp chạy về nhà.

Về đến nhà, rồi cuộc Khương Nghi cũng thấy thư thái, cậu ngắm nhìn khung cảnh yên tĩnh tuyệt đối và dãy sách rực rỡ muôn màu chung quanh, thở phào một hơi dài rồi mở cặp lấy bút ra bắt đầu làm bài tập.

Hơn một tiếng sau.

Khương Nghi đặt nắp bút lại, phát hiện điện thoại đã tắt chuông trên bàn chớp lóe liên tục.

Điện thoại này do cha Khương mua cho cậu để liên lạc hàng ngày, cha Khương rất yên tâm về tính tự giác của cậu nên từ lúc mua đến giờ chưa từng kiểm tra điện thoại lần nào.

Khương Nghi mở khóa màn hình, phát hiện trong một tiếng mình làm bài tập Lục Lê nhắn tin dồn dập.

Lục Lê: Đâu rồi?

Lục Lê:!!

Có lẽ cảm thấy Khương Nghi vẫn để bụng chuyện tối nay mình lừa cậu đến nhà ăn canh, Lục Lê trầm tư mấy phút rồi nhắn tin cho cậu.

Lục Lê: Gâu

Lục Lê: Khi nào làm bài xong tớ đến đón cậu nhé

Thấy Khương Nghi không trả lời, Lục Lê im lặng nửa tiếng rồi lại nhắn tin cho cậu.

Lục Lê: { Hình ảnh }

Lục Lê: Con tin đang nằm trong tay tớ, nếu đêm nay cậu không đến thì tớ sẽ giết con tin.

Khương Nghi mở ảnh ra xem, phát hiện đó là con ngựa đồ chơi què chân của cậu lúc nhỏ, ba cái chân bị một bàn tay túm chặt đầy vẻ đe dọa.

Khóe môi Khương Nghi cong lên, ngón tay gõ chữ gửi sang một tin nhắn.

Khương Nghi: Đừng xé, qua ngay đây.

Bên kia lập tức trả lời ngay.

Lục Lê: Muốn rồi.

Lục Lê: Giờ nó hoàn toàn thay đổi rồi.

Khương Nghi thu dọn cặp sách đến nhà họ Lục.

Nửa tiếng sau.

Trong phòng ngủ trên lầu hai, Lục Lê tắm xong xụ mặt nằm dài trên giường nhìn Khương Nghi đẩy cửa phòng tắm ra hỏi: "Con ngựa đâu?"

Lục Lê nghiêm mặt đáp: "Giết con tin rồi."

"

Khương Nghi vừa liếc mắt đã thấy chú ngựa con nằm trên giường, cậu xách lên cái chân thứ tư vừa được Lục Lê nói lại, ngẩng ngửa một lát rồi nói ngay trọng tâm: "Đúng là hoàn toàn thay đổi rồi này."

"

Cậu vỗ đầu Lục Lê: "Nhưng tớ thích lắm."

"

Lục Lê hát đầu hừ lạnh một tiếng.

Ngày hôm sau.

Vì đêm qua chơi trễ quá nên Khương Nghi và Lục Lê đều ngủ mê mệt, kết quả đồng hồ báo thức reo lên

rất lâu mới tỉnh giấc.

Nội quy lớp chọn của Khương Nghi hết sức khắt khe, đi học trễ sẽ bị trừ điểm, Khương Nghi hấp tấp cắn hai lát bánh mì rồi lên xe.

Một đường chạy tới trường, rốt cuộc Khương Nghi cũng kịp vào lớp đúng lúc chuông reo.

Một tay cậu cầm áo khoác đồng phục còn tay kia ôm cặp, bình an vô sự ngồi xuống ghế.

Thái Phương cũng hơi hộp hòm giùm cậu, thấy cậu ngồi xuống thì vội nói: "Mau mặc áo khoác vào đi, lát nữa cô Lưu sẽ kiểm tra tác phong đây."

"

Khương Nghi để cặp xuống rồi cầm đồng phục lên, sau khi mặc vào mới thấy có gì đó sai sai.

Thái Phương cũng thắc mắc: "Sao hôm nay đồng phục của cậu rộng thế?"

Khương Nghi cúi đầu nhìn đồng phục dài thêm cả khúc, bàng hoàng phát hiện bộ đồ trên người mình là của Lục Lê.

Hai người đi vội quá nên mặc nhầm đồng phục rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lê: Áo ọp thơm thơm.

Chương 21: Chương 21

Đồng phục của Lục Lê lớn hơn Khương Nghi hai size.

Khương Nghi cẩn rắng mặc vào mới phát hiện bộ đồ rộng thùng thình như trùm lên người, vạt áo dài gần tới đùi, tay áo cũng dài lướt trượt che khuất cả ngón tay.

Cậu cúi đầu kéo vạt áo xuống, cố lùm cho bộ đồng phục rộng rinh này nhìn vừa vặn hơn một chút.

"Khương Nghi."

Cô Lưu đi xuống kiểm tra tác phong với ánh mắt sắc lẹm, bà liếc qua bộ đồ thùng thình trên người

Khương Nghi luôn ăn mặc chín chu mà giờ nhìn hết sức luộm thuộm.

Khương Nghi hồi hộp trong lòng, kết quả một giây sau cậu nghe thấy cô Lưu nghiêm túc nói: "Bài phải học, thể dục cũng phải tập."

"Sức khỏe là vốn liếng để làm cách mạng."

"Chú ý nghĩ ngợi nhiều một chút."

Khương Nghi sừng sốt hồi lâu mới kịp phản ứng, sau đó vội vàng gật đầu.

Ánh mắt cô Lưu lộ vẻ hài lòng, tiếp tục kiểm tra tác phong các học sinh phía sau.

Thái Phương dựng cuốn sách lên thì thào: "Khương Nghi, giờ thể dục cậu lấy nhầm đồ của người khác đúng không? Tan học tới phòng giáo vụ tìm trong đồng đồ thất lạc thử xem, biết đâu lại tìm được đồng phục của cậu."

Khương Nghi kéo tay áo lên, nghe vậy thì sờ mũi nói: "Không phải, tớ lấy nhầm đồ của bạn thôi."

Thái Phương đoán có thể là nam sinh lớp tám tên Ứng Trác Hàn kia, bởi vì từ lúc khai giảng đến giờ hẳn thường xuyên đến tìm Khương Nghi tán gẫu.

Hắn thở dài rồi nói với vẻ hâm mộ: "Bạn cậu cao thật đấy."

Áo khoác dài đến đùi cậu luôn."

Khương Nghi yên lặng kéo gấu quần lên để lộ đùi mình.

Thái Phương lại cổ vũ Khương Nghi: "Bình thường cậu đi chung với cậu ấy nhiều vào."

Làm vậy tên con lai Lục Lê trong lớp quốc tế kia thấy bạn Khương Nghi cao to sẽ không dám lỗ mãng bắt nạt cậu nữa.

Khương Nghi trịnh trọng gật đầu, tự nhủ chắc mình phải đi chung với Lục Lê nhiều hơn, cùng uống sữa

ăn thịt bò với hân thù mới mau cao lên được.

Sau tiết học đầu tiên, Khương Nghi đem áo khoác đồng phục đến lớp quốc tế 2.

Giờ ra chơi lớp quốc tế hết sức náo nhiệt.

Lục Lê gởi đầu lên áo khoác Khương Nghi, chớp mũi khẽ nhúc nhích, nghĩ thầm mình và Khương Nghi dùng chung nước giặt mà mùi hương trên đồng phục Khương Nghi chẳng giống mình chút nào.

Hương thơm thoang thoảng rất dễ gây nghiện.

Không hiểu sao Lục Lê cảm thấy rằng nhanh hơi ngứa, chắc vì mùi hương này cứ lượn lờ quanh quẩn khiến hân bỗng sinh ra một nỗi khát khao, phải cần Khương Nghi như lúc ở nhà thì mới thỏa mãn được.

Hân không biết khát vọng thân mật xen lẫn chút hưng hân này có nghĩa gì, chỉ đơn giản cảm thấy mình muốn làm thì cứ làm thôi.

"Ê ề ề, nhìn ngoài lớp kìa——"

"Đệt, người lớp chọn tới đây làm gì? Đến trừ điểm à?"

Lớp chọn có không ít học sinh đảm nhiệm chức vụ ở bộ phận kỷ luật của hội học sinh, giờ ra chơi các học sinh trường trung học thực nghiệm thường xuyên thấy đám cán sự kia tới phát thẻ trừ điểm.

Tiếng bàn tán trong lớp đột nhiên tăng lên, cửa sổ kính bên cạnh Lục Lê bị gõ mấy cái.

Khương Nghi cầm áo khoác nhìn Lục Lê trong cửa mặc đồng phục ngắn tay, nghe thấy động tĩnh thì uể oải ngẩng đầu lên.

Khương Nghi đẩy cửa sổ ra rồi giơ lên đồng phục trong tay, vừa chỉ vào áo khoác trên bàn học Lục Lê vừa nói nhỏ: "Sáng nay lấy nhầm rồi."

Đổi lại đi."

Lục Lê im lặng, một lát sau mới thản nhiên nói: "Không đổi."

Khương Nghi: "?"

Cậu thẳng thốt: "Sao thế?"

Lục Lê tiếp tục thản nhiên nói: "Cũng đâu phải cậu chưa từng mặc đồ của tớ."

Khương Nghi: "....."

Đám bạn học chung quanh Lục Lê đang đóng tai nghe lớn đồng loạt tròn tròn mắt.

Khi thấy Khương Nghi ở lớp chọn đến gõ cửa sổ thì bọn họ cực kỳ kích động, cứ tưởng sẽ có trò hay để xem, đám Tân Lan cũng hết sức phấn khích.

Dù sao bọn họ đều biết Lục Lê chương mắt lớp chọn từ lâu lắm rồi.

Lớp chọn bắt đầu học bù, Lục Lê cúi kính ra mặt, lớp chọn tình nguyện nhỏ cỏ, Lục Lê xụ mặt cả ngày.

Nhìn hân cứ như chỉ hận không thể vác xẻng ra đào nguyên bãi cỏ lên để đám học sinh tình nguyện kia khỏi giả bộ làm việc tốt nữa.

Tân Lan quay đầu ngo ngác hỏi: "Lục ca nói gì thế?"

Một nam sinh khác đồ dẫn đáp: "Lục ca nói cũng đâu phải chưa từng mặc đồ cậu ấy."

" .. "

Tần Lan khó nhọc nói: "Chẳng phải cậu ấy mắc bệnh sạch sẽ à?"

Nam sinh kia há to miệng nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Đám người vây xem đều im bất, hơn nửa lớp nghiêng cổ nhìn hai người tưởng chừng xa lạ đến nỗi bản đại bác cũng không tới đang đứng cạnh cửa sổ.

Khương Nghi bất đắc dĩ nói: "Lúc nghỉ giữa giờ còn kiểm tra tác phong nữa đó."

Lục Lê: "Đúng ha."

Hắn nghĩ ngợi rồi nhào người qua cửa sổ cầm áo khoác của mình trên tay Khương Nghi giữ mạnh, sau đó nhanh nhẹn mặc vào cho cậu rồi kéo khóa lên.

Quá trình không đến năm giây, động tác nước chảy mây trôi hết sức thuần thục.

Khương Nghi: "....."

Lục Lê hài lòng nhìn Khương Nghi mặc áo mình, hắn kéo khóa lên hết mức làm nửa khuôn mặt Khương Nghi bị cổ áo che khuất, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, những sợi tóc đen mượt lòa xòa trên má.

Nhìn ngoan cực kỳ.

Khương Nghi: "Cậu mặc đồ tớ không vừa đâu."

Lục Lê: "Vừa hay không cậu cứ kệ tớ đi."

Tần Lan và bạn học chung quanh mờ mịt nhìn nhau.

Bọn họ có cảm giác hình như hai người đang cãi nhau, mà hình như cũng không phải.

Cuối cùng khi tiếng chuông vào học reo lên, Khương Nghi vẫn mặc áo khoác rộng thùng thình kia về lớp.

Cậu vừa ngồi xuống thì thấy Thái Phương khẩn trương hỏi mình: "Khương Nghi, sao cậu lại có đồng phục của Lục Lê vậy?"

Khương Nghi bình thản đáp: "Nhặt được."

Thái Phương gãi đầu: "Nhưng nghe nói Lục Lê cũng có đồng phục của cậu mà."

Khương Nghi: "....."

Thái Phương giong di động lên, chỉ thấy trên màn hình điện thoại đời cũ đổi mới tin tức trong nhóm liên tục, hầu hết đều đang bàn tán về học sinh giỏi nhất khối và lớp quốc tế.

Khương Nghi sửa chiếc điện thoại Thái Phương đang giong lên cho thẳng lại rồi hỏi thăm: "Chép bài không?"

Thái Phương lập tức để điện thoại xuống, hấp tấp trả lời: "Chép!"

Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm rồi đưa vở sang.

Mấy ngày sau, lúc nào Khương Nghi cũng có cảm giác học sinh lớp quốc tế giả bộ đi ngang lớp mình.

Mỗi lần đều là những gương mặt khác nhau, đám người này lúc thì đi rầm rầm, lúc thì đi rón rén nhưng đặc điểm chung là hai mắt chỉ hận không thể dính chặt vào người Khương Nghi, cứ như thấy hoa mọc trên người cậu vậy.

Tần Lan và mấy nam sinh ngồi xúm gần lớp chọn với vẻ mặt đăm chiêu.

"Thời gian trùng khớp, bạn học cũ của tớ nói trước kia Lục Lê và Khương Nghi ngồi cùng bàn sáu năm, vẫn luôn học chung lớp chưa bao giờ thay đổi cả."

"Từ năm lớp ba Khương Nghi đã vào lớp luyện thi Olympic rồi."

"Sự kiện cũng trùng khớp, trận bóng rổ hôm đó đúng là Khương Nghi không tới thật."

"....."

Sau khi ráp nối từng chi tiết, đám nam sinh hai mặt nhìn nhau: "Con trai?"

"Tiểu thanh mai?"

"....."

Cả đám im bất rồi ăn ý ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Lục Lê đi toilet xong thì bắt gặp đám người này, hắn đá móng Tần Lan nhú mày hỏi: "Ngồi đây làm gì?"

Tần Lan nghĩ thầm đang đối giới tính cho tiểu thanh mai của cậu chứ làm gì, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: "Có làm gì đâu."

Lục Lê hắng giọng một cái rồi nói: "Tối nay tớ không đi tập bóng đâu."

Cậu ấy phải học thêm nên tớ muốn chờ cậu ấy về chung."

Tần Lan: "....."

Hắn có cảm giác như lời này cô tình nói cho cả đám nghe vậy.

Hơn bảy giờ tối.

Khương Nghi đeo cặp bước lên xe, trông thấy Lục Lê hình như chờ lâu quá nên đã ngủ thiếp đi.

Cậu rón rén ngồi xa một chút, ai ngờ người bên cạnh vẫn thức giấc.

Lục Lê chẳng buồn mở mắt ra mà càu nhàu bằng giọng khàn khàn: "Các cậu học thêm cái quái gì mà ngày càng về trễ thế hả."

Có còn xem học sinh là người nữa không?"

Khương Nghi để cặp xuống rồi an ủi: "Sắp thi nên ai cũng muốn học thêm mà, đâu riêng gì tớ."

Lục Lê vẫn xu mặt.

Hắn không sao ưa nổi lớp chọn, cảm thấy cách dạy của lớp này thật chẳng khác nào vắt kiệt sức lực của học sinh cả.

Sau khi về nhà họ Lục, chín giờ tối Lục Lê tắt đèn thư phòng rồi xách Khương Nghi còn đang lùm bùi về phòng ngủ.

Mười phút sau.

Lục Lê tắt đèn phòng ngủ bảo Khương Nghi: "Nhắm mắt, đi ngủ."

Khương Nghi tròn xoe mắt ậm ừ đáp lại.

Kết quả hai phút sau, Lục Lê phát hiện Khương Nghi nằm trong chăn vừa suy nghĩ bài học vừa viết viết

vẽ vẽ bằng ngón tay.

Làm sao hẳn phát hiện ra à?

Bởi vì ngón tay Khương Nghi đang viết lên bụng hẳn, hơn nữa càng viết càng lệch chỗ.

Lục Lê có thể cảm nhận được Khương Nghi viết một chữ X và một chữ Y, còn có một đồng chữ khác như gà bới nữa.

Hắn làm thành hai giây, vừa định mở miệng thì phát hiện hình như Khương Nghi đang mài mê suy nghĩ gì đó mà ngón tay vô thức viết chữ X liên tục trên bụng hẳn.

Nhiệt độ cơ thể Khương Nghi luôn thấp hơn hẳn rất nhiều, ngón tay cũng lạnh lạnh, còn Lục Lê thì hoàn toàn trái ngược, thân nhiệt lúc nào cũng cao, hẳn gồng cứng bụng, cảm nhận đầu ngón tay lạnh buốt lướt nhẹ vừa ngứa vừa tê.

Hơi thở của hẳn chợt trở nên dồn dập, khát khao cắn người lại bùng lên mãnh liệt hơn cả lúc trước, hết như nước có ga bị lắc thật lâu cần một lỗ hổng để thoát ra.

Lục Lê bất động trong bóng tối.

Khương Nghi mới giải được nửa bài thì bỗng cảm thấy vành tai mình bị cắn một cái.

Có vẻ là cắn nhưng không cắn mạnh mà giống như đang trút giận một cách thân mật hơn.

Khương Nghi không hề giật mình mà thản nhiên đẩy đầu tóc vàng óng kia sang một bên rồi nghiêm túc hỏi: "Cậu có biết tại sao mình hay cắn người không?"

Lục Lê ngăn người thu răng nanh lại, băn khoăn hồi lâu mới đáp: "Không biết."

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Tôi hỏi bác sĩ rồi, họ nói có thể vì cậu thiếu canxi, thiếu kẽm hoặc chì quá cao nên mới gây ra phản ứng đặc biệt này."

Chắc đây là bệnh đó, mấy ngày nữa tới bệnh viện khám đi."

Lục Lê cảm thấy có gì đó sai sai nhưng không thể nói rõ được, chỉ có thể gượng gạo nói: "Ồ, vậy sao."

Khương Nghi lại an ủi: "Không phải bệnh nặng đâu, uống thuốc bổ sung nguyên tố là được rồi."

Tác giả có lời muốn nói:

Khương baby: Không sao đâu ——.

Chương 22: Chương 22

Lớp quốc tế.

Lục Lê chống tay lên bàn lo đang tung hứng một lọ thuốc nhỏ, đôi mắt xanh nhạt vô thần như đang mãi suy nghĩ gì đó.

Tần Lan ngồi ghế ra sau, thấy Lục Lê hiêm khi thất thần như vậy thì hỏi hẩn xảy ra chuyện gì.

Lục Lê không trả lời mà sắc mặt hơi kỳ lạ, hồi lâu sau mới quay sang hỏi Tần Lan: "Cậu có ngứa răng không?"

Tần Lan: "??? Gì vậy trời?"

Lục Lê suy nghĩ một lát rồi đổi cách hỏi: "Có khi nào cậu cực kỳ thèm cắn thứ gì đó không?"

Tần Lan lắc đầu thật thà đáp: "Không."

Hẩn nói thêm: "Nhưng chó nhà tớ thì có đấy."

Lục Lê: "....."

Hẩn xụ mặt đuổi Tần Lan biến đi, Tần Lan cười hì hì: "Uống nhầm thuốc gì mà quạu thế hả?"

Lục Lê ném lọ thuốc trên tay về phía hẩn rồi dựa lưng vào ghế, đôi chân dài duỗi ra dưới gầm bàn, nhìn có vẻ hơi bực bội.

Tần Lan chụp lấy lọ thuốc, còn tưởng đây là thực phẩm chức năng bổ sung canxi gì đó, dù sao bây giờ Lục Lê đã cao gần mét tám, thân hình dần phát triển theo hướng vai rộng eo hẹp, trong đám học sinh cấp hai hoặc là lùn tịt hoặc là gầy nhom quả thực chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

"Bổ sung kẽm?"

Tần Lan nhìn lọ thuốc tặc lưỡi: "Sao phải bổ sung kẽm thế?"

Sắc mặt Lục Lê lộ vẻ cổ quái, im lặng không nói gì.

Cũng đâu thể nói vì từ nhỏ đến lớn hẩn hay cắn Vương Nghi nên phải bổ sung kẽm được.

Tần Lan suy nghĩ một lát rồi nói: "Thôi, nếu là cậu uống thì chắc không sai được đâu."

Cả đám bọn họ đều ghen tị với chiều cao và đáng người của Lục Lê nên ngày nào cũng ra sức uống sữa và canxi để hòng có được vóc dáng như hẩn.

Tần Lan trả lọ thuốc cho Lục Lê rồi đắc ý nói: "Về nhà phải bảo mẹ tớ mua cho một lọ mới được."

Lục Lê liếc hẩn với vẻ kỳ quái, sau đó thốt ra một câu: "Thứ này chẳng có tác dụng gì đâu."

Đúng là vậy thật.

Hắn đã uống gần một tuần mà mỗi đêm ôm Khương Nghi vẫn thèm cắn như xưa, mà hình như còn thèm hơn trước kia nữa.

Trước đây hắn cắn Khương Nghi chỗ nào cũng được, có khi cậu làm bài tập lâu quá nên mặc kệ hắn, hắn nghịch tay Khương Nghi rồi cắn một cái, có khi chơi đùa với Khương Nghi lại cắn cằm cậu, hơn nữa chỉ cắn chút xíu đã thấy thỏa mãn, tựa như cổ tình làm loạn để người khác chú ý vậy.

Nhưng giờ thì khác.

Hắn đặc biệt muốn cắn một vài chỗ của Khương Nghi, chẳng hạn như cắn cổ bị tóc đen che khuất, hầu kết, vành tai, cứ muốn cắn mãi thôi, nhưng hắn cảm thấy mình cũng không nỡ cắn quá mạnh.

Tiếc là Khương Nghi không cho nữa.

Lục Lê liếm môi, tiếc nuối nghĩ thầm lớn lên Khương Nghi hết dễ dụ rồi.

"Huấn luyện viên nói tối nay sẽ tập bóng chung với lớp 2 đây, cậu có đi không?"

Tần Lan vừa lắc lư ghế vừa nói: "Cậu không đi thì tớ và đám Chung Mậu cũng không đi đâu."

Lục Lê nghe nói chơi bóng với lớp 2 thì khuôn mặt cao ngạo lạnh xuống, hậm hực nói: "Không đi."

Đám học sinh lớp 2 kia toàn chơi bắn, đã vậy ai cũng ngang tàng phách lối, chơi thua còn lấy cái mác tiền bôi ra để người nữa.

Nhóm Lục Lê và đám kia đụng độ bao lần khiến các huấn luyện viên của đội bóng rổ đều hết sức đau đầu.

Hắn mặc kệ người khác nghĩ gì, dù sao lớp chọn vẫn luôn bỏ ngoài tai mọi chuyện, Khương Nghi không cho hắn đánh nhau cũng chẳng biết được chuyện này đâu.

Lục Lê tung lọ thuốc lên, nhớ tới dạo này mình ngày càng thèm cắn Khương Nghi thì bắt đầu tự hỏi có nên tăng liều lên không.

Mấy phút sau hắn đưa ra một kết luận.

Thôi cứ tăng liều đi vậy.

Cạnh máy nước trên lầu có mấy học sinh tốp năm tốp ba lấy nước.

Hừng nước xong Khương Nghi đẩy nắp bình lại, vừa quay lưng đi thì nghe mấy nam sinh sau lưng nói đầy ớ bực tức.

"Tối nay Lục Lê vẫn không đến huấn luyện à?"

"Nghe nói đám bên lớp quốc tế cũng hòa theo nó không tới đâu."

"Một lũ chó xù bám sau móng Lục Lê, Lục Lê không đi huấn luyện mà tụi nó đi mới lạ đây."

Mấy nam sinh cuối cấp không mặc đồng phục dựa vào lan can tức tối ra mặt, trong giọng nói mang theo vẻ khó hiểu: "Đã cho mặt mũi còn không thèm, ỷ vào đâu mà kiêu thế không biết."

Một nam sinh nói giễu: "Thái tử Lục gia mà, không kiêu sao được?"

Bước chân Khương Nghi hơi dừng lại, nghe thấy nam sinh sau lưng mắng tiếp: "Giả bộ làm người nước

ngoài thì ngon à, bà mẹ nó tưởng mình chơi bóng giỏi lắm chắc....."

"Cứ để nó làm mình làm mấy không huấn luyện đi, thời gian còn dài mà, sớm muộn gì cũng có cơ tổng cổ nó ra thôi....."

Khuong Nghi dừng bước, quay đầu nhìn mấy nam sinh kia rồi cầm bình nước về lớp.

Trở lại phòng học, Khuong Nghi cúi xuống lấy dải băng đỏ của mình ra dính lên tay áo.

Thái Phương đẩy kính cận, thăm tự hỏi sắp vào học mà còn họp ban kiểm tra kỷ luật nữa à?

Băng tay đỏ được ban kỷ luật cấp cho các cán sự để tích cực tuần tra và mạnh dạn quản lý, mỗi khi phát hiện hành vi sai trái sẽ kịp thời ngăn chặn và ghi lại.

Khuong Nghi rất hiếm khi đeo băng đỏ, chỉ khi nào trực ban hay họp ban kỷ luật mới đeo lên.

Cậu lấy cuốn sổ ghi chép rồi đi thẳng ra ngoài lớp.

Bên cạnh máy nước, mấy nam sinh cuối cấp kia vẫn đang dựa vào lan can chửi bới.

Sau đó bọn họ thấy Khuong Nghi đeo băng đỏ đi tới đứng trước mặt mình rồi cúi đầu lấy ra bốn thẻ trừ điểm.

""

Khuong Nghi đặt bốn tấm thẻ lên một chỗ sạch sẽ trên máy nước rồi nghiêm túc sửa lại cho ngay ngắn, trước khi đi còn giải thích cận kẽ lý do trừ điểm.

Không mặc đồng phục.

Trừ ba điểm tác phong.

Một nam sinh giật tít mắt, vừa định mở miệng thì đã thấy Khuong Nghi đi thẳng một nước không thèm quay đầu lại.

Còn lâu cậu mới nói chuyện với kẻ hồ đồ mắng người khác giả bộ làm người nước ngoài.

Lục Lê không giỏi tiếng Trung mà có chửi mắng bừa bãi vậy đâu.

Sau khi về lớp, Thái Phương tò mò hỏi cậu: "Ban kiểm tra kỷ luật họp à?"

Khuong Nghi lắc đầu, tháo băng đỏ xuống cất vào ngăn kéo, sổ trừ điểm cũng bỏ vào đó.

Biết không phải họp ban kỷ luật, Thái Phương càng thêm hiếu kỳ: "Vậy này giờ cậu đi đâu thế?"

Khuong Nghi đáp: "Đi trừ điểm."

Thái Phương sùng sốt rồi hít sâu một hơi, tự hỏi Khuong Nghi phát hiện vi phạm nghiêm trọng cỡ nào mà vừa về lớp đã đeo băng đỏ đi trừ điểm ngay vậy chứ.

Hắn khẩn trương hỏi: "Học sinh bị trừ điểm phạm lỗi nặng lắm à?"

Nhớ lại đôi phương mắng giả bộ làm người nước ngoài, Khuong Nghi lập tức nghiêm mặt nói: "Cực kỳ nặng."

Thái Phương xuyết xoa, cố kìm lại ý muốn hỏi cho rõ hơn, đồng thời nổi lòng tôn kính, cảm thấy Khuong Nghi rõ là vừa có tài vừa có đức, tràn đầy tinh thần chính nghĩa, là tấm gương sáng để hắn học hỏi.

Sáu giờ rưỡi chiều.

Trên xe về nhà họ Lục, Lục Bê xoay đôi chân dài cọ đầu gối Khương Nghi, chơi trò "cậu đung tó tó đung cậu" của trẻ con không biết mệt là gì.

Khương Nghi cúi đầu nhìn điện thoại như đang tìm kiếm gì đó, hồi lâu sau mới tắt màn hình rồi quay sang nói: "Lâu lắm rồi cậu chưa đi tập bóng đá nè."

Lục Bê hơi hốt nói: "Tập hay không tập cũng thế thôi."

Khương Nghi cảm thấy hẫch chỉ đang viện cớ.

Cậu lại mở trang tìm kiếm trên điện thoại ra.

Trong đó toàn là các tuyến xe buýt từ trường trung học thực nghiệm về nhà họ Lục.

Nhưng hầu hết mấy tuyến này đều phải đổi xe hai lần rất phiền phức.

Chỉ có một tuyến chạy thẳng nhưng số lần khởi hành rất ít, chuyến xe gần giờ tan học nhất là bảy giờ tối.

Khương Nghi suy nghĩ một hồi, cảm thấy cách này hơi khó thực hiện nên lại tra cứu các quy định về chỗ ở và môi trường ký túc xá của trường trung học thực nghiệm.

Kết quả chưa kịp đọc kỹ thì Lục Bê không cho cậu cơ hội xem tiếp nữa, chụp lấy điện thoại của cậu hỏi:

"Chừng nào cuộc thi của cậu mới kết thúc vậy?"

Khương Nghi thấp thỏm nhìn chiếc điện thoại trong tay Lục Bê không dám rời mắt.

Bởi vì chỉ cần Lục Bê cúi đầu nhìn thoáng qua sẽ thấy ngay nội dung cậu tìm kiếm.

Hồi lâu sau Khương Nghi mới đáp ứng nói: "Sắp rồi, chắc vậy."

Lục Bê hậm hực lâu bâu: "Thi quái gì thế, quan trọng lắm à?"

Hồi tiểu học Khương Nghi cũng từng đi thi nhưng còn lâu mới vất vả như lần này.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi thành thật đáp: "Quan trọng chứ."

Cậu nắm chặt tay Lục Bê trịnh trọng nói: "Cuộc thi này quan trọng với tớ lắm."

Nếu đoạt giải tớ sẽ rất vui."

Lục Bê ngẩn người, sau đó thấy Khương Nghi xích lại gần, đôi mắt đen long lanh tràn ngập chờ mong, cầm tay hẫch tha thiết nói: "Nhưng có lẽ cuộc thi này cần phải hy sinh chút xíu."

Cậu thấy có được không?"

Lâu lắm rồi Lục Bê chưa nghe Khương Nghi ngoan ngoãn hỏi mình thế này, hết như lúc nhỏ rủ hẫch chơi xếp hình vậy.

Hẫch u mê nói: "Được chứ....."

Lục Bê cứ tưởng Khương Nghi muốn tăng thời gian làm bài tập buổi tối nên tiếp tục u mê nói: "Thi đua mà, đương nhiên phải chịu hy sinh rồi."

Chương 23: Chương 23

Nghe Lục Lê lằng lằng nói có thể hy sinh chút xíu, đồng tử Khương Nghi nở rộng.

Cậu cầm tay Lục Lê càng thêm trình trọng, trên má hiện ra lúm đồng tiền nhỏ, hai mắt cong cong, mềm giọng chân thành nói: "Arno, cậu tốt quá."

Lục Lê không biết nhiều thành ngữ tiếng Trung lắm.

Nếu không lúc này hẳn sẽ hiểu được có câu thành ngữ gọi là viên đạn bọc đường.

Nhưng đáng tiếc Lục Lê không hiểu, hẳn bị Khương Nghi dụ dỗ quên hết trời đất, lằng lằng nghĩ thàm cuộc thi cùi bắp này cũng có chỗ tốt đây chứ.

Lục Lê nhăn nhún một hồi, cuối cùng vẫn nhìn không được, vừa ra vẻ thản nhiên vừa đắc ý nói: "Cậu biết tớ tốt nhất là được rồi.....! Chút hy sinh nhỏ nhất này tớ vẫn hiểu mà....."

Xem ra tên đầu quần và tên đeo kính gì kia không có cửa chen chân vào nữa đâu.

Lúm đồng tiền trên má Khương Nghi càng sâu hơn, nhìn như cảm động lắm, hai mắt sáng lấp lánh, tiếp tục dịu giọng tha thiết nói: "Nếu tớ đoạt giải trong cuộc thi vô cùng quan trọng này, nhất định cũng có một phần công lao của cậu đó."

"Cậu cố vũ và ủng hộ tớ như vậy, còn chịu hy sinh vì cuộc thi lần này nữa, giải thưởng là của hai đứa mình, nếu tớ đoạt giải thì chắc chắn không thể thiếu sự giúp đỡ của cậu được."

Tớ sẽ hạnh phúc hơn bao giờ hết khi giành được giải thưởng này."

Lục Lê mười mấy tuổi không hề biết có một từ gọi là bánh vẽ.

Hắn chỉ biết nghe xong hồn mình điên đảo, trong lòng nở hoa, lằng lằng bay bổng như đang đi trên mây vậy.

Được Khương Nghi dỗ ngon dỗ ngọt, hẳn tựa như thấy được Khương Nghi cầm cúp đứng trên bục trình trọng nói với học sinh toàn trường: "Có thể giành được giải thưởng này, mình muốn cảm ơn người bạn thân nhất của mình."

Tại mình đã bên nhau từ nhỏ đến lớn và thân nhau nhất trên đời, mình đoạt được giải này là nhờ có sự cố vũ, ủng hộ, quan tâm của Lục Lê.....!"

Ánh mắt ngưỡng mộ của cả trường sẽ đổ dồn vào hắn, bất kể hắn đi tới đâu cũng sẽ có người chỉ vào hắn

ghen tị kích động nói: "Cậu ấy là bạn thân nhất của Khương Nghi đó!"

Còn Ứng Trác Hàn đầu quần và tên đeo kính ngồi cùng bàn không biết tên kia đứng dưới bực chỉ biết tiếc rở đầu ngực đập chân và ghen tị nhìn hẩn.

Tóc vàng của Lục Lê cũng kiêu ngạo vênh lên, hẩn mơ màng bảo Khương Nghi: "Cậu cứ yên tâm thi đi.

Tớ sẽ ủng hộ cậu hết mình."

Khương Nghi mừng rỡ gật đầu: "Ừ, chừng nào chuẩn bị xong tớ sẽ nói với cậu ngay."

Lục Lê nghiêm trang gật đầu.

Trên đường về, hiềm hoi lẩm mẩm có dịp Khương Nghi không học từ vựng mà cọ đầu gối Lục Lê, chơi trò "cậu đung tó tó đung cậu" với hẩn.

Cả hai mới hơn mười tuổi nhưng nhìn bề ngoài hết sức già dặn, một người là học sinh giỏi nhất khối luôn trầm tĩnh lên bực phát biểu, một người trên sân bóng rổ ném ba điểm còn nhiều hơn người khác ném lọt rổ. Lúc này đang ngồi sau xe chơi trò trẻ con không biết mệt là gì.

Rạng sáng hôm sau.

Lục Lê dẫn đám Tần Lan lượn tới lượn lui trước bảng thông báo giải thưởng.

Hẩn chấp tay sau lưng nhìn bảng thông báo với vẻ cao thâm khó đoán.

Tần Lan ngáp một cái, cố giữ tinh táo đi theo Lục Lê lượn quanh bảng thông báo, khó hiểu nhìn Lục Lê đang dôi mắt ra xa như ngắm giang sơn mình đoạt về.

Hẩn cổ chống mắt lên nói: "Lục ca, giải bóng rổ của bọn mình không dán ở đây đâu."

Bảng thông báo giải thưởng ở trường trung học thực nghiệm chia thành nhiều bảng dài như hành lang vinh danh, giải thưởng thi đấu thể thao dán ở bên kia, còn giờ họ đang đứng trước bảng giải thưởng thi đua học tập.

Lục Lê hờ hững gật đầu: "Tớ biết."

Tần Lan càng thêm khó hiểu, biết rồi sao còn đứng đây nữa?

Giải thưởng học tập rất có giá trị, hầu hết đều về tay học sinh lớp chọn, chỉ có mấy giải lẻ tẻ thuộc về học sinh lớp khác nhưng cũng ở lớp trọng điểm của các khối.

Nói trắng ra là bảng thông báo giải thưởng này chỉ để những học sinh như họ ngưỡng mộ mà thôi, học sinh lớp quốc tế gần như không có khả năng xuất hiện trên đây.

????????? ?????? t????????????? h????yè:???? t????ù:???? _ _ ???????U?????????????????UË????o????

--

Tần Lan đang định mở miệng thì thấy Lục Lê lạnh nhạt chỉ vào bảng rồi lẩm nhẩm như lơ đãng nói với cả đám:

"Sẽ sớm có tên tớ thôi."

Tân Lan: "....."

Sáng sớm mộng du chưa tỉnh nữa à?

Lớp quốc tế bọn họ xuất hiện trên bảng giải thưởng thể thao còn đỡ, xuất hiện trên bảng giải thưởng học tập không phải kinh hỉ mà là kinh hãi.

Tân Lan muốn âm thầm đời ngón tay Lục Lê sang bảng giải thưởng thể thao nhưng không có gan làm.

Hắn chỉ biết tro mắt nhìn Lục Lê thờ ơ nói tiếp: "Đến lúc đó các cậu có thể tới xem."

Tân Lan: "....."

Hắn và đám bạn bên cạnh nhìn nhau, ngón chân co quắp, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lục Lê hài lòng thả tay xuống rồi ngắm nghía bảng giải thưởng học tập.

Giữa bảng là bức ảnh chụp Khương Nghi đoạt giải lần trước, khuôn mặt thanh tú điềm tĩnh nhìn thẳng vào ống kính.

Dưới ảnh là mấy dòng phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải hết sức đơn giản, chẳng có gì khác ngoài cảm ơn các thầy cô trong cuộc thi và nhà trường, sau này mình sẽ tiếp tục cố gắng, ngắn gọn đến mức không có chỗ nào để bắt bẻ.

Lục Lê đắm chiêu nghĩ chẳng bao lâu nữa, cảm nghĩ khi đoạt giải của Khương Nghi chẳng còn là mấy dòng ngắn ngủi này nữa đâu.

Chờ đến lúc hắn hy sinh vì cuộc thi và Khương Nghi giành được giải đặc biệt, bài phát biểu nhận giải của cậu sẽ biến thành lời cảm tạ dạt dào tình cảm.

Tên hắn sẽ nằm trong lời cảm ơn của Khương Nghi và cùng nhau xuất hiện trên bảng giải thưởng học tập này, còn đạt được sự công nhận chí cao vô thượng —— Bạn thân đệ nhất thiên hạ của Khương Nghi.

Lục Lê đắc ý ngắm bảng giải thưởng học tập, sau đó bắt đầu chê bảng này quá nhỏ quá cũ, kính cũng quá mờ, muốn gọi điện nhờ người mẹ yêu dấu của mình đóng góp một khoản cho trường trung học thực nghiệm để cải tạo lại bảng danh dự này.

Tốt nhất là lắp màn hình LED mở liên tục hai mươi bốn tiếng một ngày kèm theo chức năng phát giọng nói để học sinh có động lực, từ đó giúp trường trung học thực nghiệm phát triển không ngừng.

Chuông vào học reo lên, Lục Lê vẫn chưa thỏa mãn trở về lớp, phát hiện đám Tân Lan mới này còn ngáp ngáp dài trở nên phần chần, cả lớp cũng sôi nổi hẳn lên.

Đây là tiết sinh lý do trường tổ chức để dạy các học sinh tuổi dậy thì nhận biết chính xác các hiện tượng sinh lý, bởi vậy lớp học náo nhiệt hơn thường lệ rất nhiều.

Lục Lê ngồi dựa vào ghế, chân dài duỗi ra, toàn thân thả lỏng như đang nghĩ ngợi gì đó.

Đến khi tan học, Lục Lê mãi mê suy nghĩ về giải thưởng hoàn toàn không nghe rõ giáo viên dạy gì mà chỉ lồm bồm nghe được mấy từ.

Tân Lan hỏi hắn có cảm tưởng gì không, hắn chỉ trả lời qua loa mấy câu, lười biếng chẳng hề quan tâm đến bài học này.

Cùng lúc đó, sau khi hết tiết toán ở lớp chọn, Khương Nghi đẩy nắp bút lại rồi quay sang hỏi Thái Phương môi trường ký túc xá của trường trung học thực nghiệm thế nào.

Thái Phương là học sinh ở trọ trong ký túc xá, nghe xong lập tức thao thao bất tuyệt: "Ký túc xá trường mình tốt lắm nha, bốn người một phòng, bàn ghế giường tủ đầy đủ, có phòng vệ sinh riêng nữa.

Quan trọng nhất là ký túc xá không tịch thu đèn bàn đâu."

Nói đến đây Thái Phương thần bí nói: "Nghe đồn mấy học sinh chăm chỉ như Ninh Đào thường xuyên để đèn học đến mười hai giờ đêm, nhiều khi còn thảo luận bài vở đến một hai giờ sáng nữa cơ."

Trong lòng Khương Nghi khẽ động, cậu hỏi: "Không ai quản hết à?"

Thái Phương xoa tay: "Chỉ cần tắt đèn lúc quản lý ký túc lên kiểm tra thôi, chờ bà ấy đi xong lại bật đèn bàn là được rồi.

Muốn học đến mấy giờ cũng được, mọi người còn có thể thảo luận bài học với nhau nữa."

Lần đầu tiên Khương Nghi có một khát khao cháy bỏng đến vậy.

Ở nhà họ Lục, Lục Lê quản còn nghiêm hơn cả cha Khương, mỗi khi cha Khương ở nhà thấy cậu làm bài quá khuya cũng chỉ nhắc cậu ngủ sớm một chút chứ không vào kiểm tra phòng.

Còn Lục Lê sẽ cúp điện và kiểm tra phòng, đúng giờ xách cậu về phòng ngủ, không cho cậu cơ hội làm bài tiếp nữa.

Giờ nghe Thái Phương nói muốn học đến mấy giờ thì học, trong đầu Khương Nghi hiện ra một từ.

Thiên đường.

Thảo nào người ta hay nói lớp chọn là thiên đường của học sinh giỏi giang chăm chỉ và là địa ngục của học sinh cá biệt lười nhác.

Thấy Khương Nghi tìm hiểu về ký túc xá, Thái Phương xoa tay hỏi: "Cậu muốn đăng ký ở đó à?"

Khương Nghi tỏ ra hào hứng: "Ừ, chắc vậy."

Thái Phương vui vẻ hỏi: "Đang yên đang lành sao cậu lại muốn vào ký túc xá thế?"

Khương Nghi khựng lại rồi ngượng ngùng nói: "Sợ làm bạn tỏ mặt thời gian....."

Thi đua học tập là một phần, phần còn lại là tối nào Lục Lê cũng chờ cậu học thêm, mỗi lần chờ hơn cả tiếng đồng hồ, có khi còn làm hẩn trễ nải huấn luyện, mấy ngày trước đám học sinh cuối cấp kia cũng nói hẩn thường xuyên không tới huấn luyện còn gì.

Nếu cậu ở ký túc xá chắc sẽ thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa mấy ngày nay cậu đã từ từ dọn đường trước, tâm trạng Lục Lê có vẻ rất tốt nên Khương Nghi cảm thấy khả năng hẩn đồng ý sẽ khá cao.

Tuy Thái Phương không hiểu lắm nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến niềm vui của hẩn, đặc ý nói: "Đúng lúc phòng tớ có giường trống đây, cậu chuyển vào đi rồi tui mình tha hồ thảo luận bài tập."

Khương Nghi cũng gật đầu rồi phấn khởi nói: "Được thôi."

Ban đêm, nhà họ Lục.

Khương Nghi cố tỉnh dậy nắp bút sớm hơn thường ngày, mau chóng tắm rửa rồi nằm sấp trên giường chơi xếp hình.

Tám rưỡi tối, Lục Lê ra khỏi phòng đầu kiểm ở tầng bốn rồi cầm khăn đi tắm, tắm xong lau tóc đẩy cửa ra thì thấy Khương Nghi đang chơi xếp hình trên giường.

Mấy ngày nay hắn đã quá quen với sự ngoan ngoãn của Khương Nghi nên thân nhiên đi vào phòng ngủ.

Thấy hắn vào, Khương Nghi đưa bức tranh xếp hình cho hắn như muốn khoe công.

Lục Lê cúi đầu nhìn, phát hiện đây là bức tranh Khương Nghi thích nhất, hình đã xếp gần xong, chỉ còn thiếu mảnh quan trọng nhất chính giữa.

Đối với Khương Nghi, mảnh ghép cuối cùng là vật thần thánh không thể xâm phạm.

Lục Lê ngáp ngừng cầm mảnh cuối cùng lên ráp vào, thấy vẻ chăm chú của Khương Nghi, hắn nhận không được hỏi: "Sao hôm nay lại chưa mảnh cuối cho tổ thế?"

Khương Nghi nằm sấp trên giường, hai mắt lóe sáng như sao, giọng nói nhẹ nhàng đầy chân thành: "Ừ cậu quan trọng nhất mà."

Lục Lê sững sờ, nghe được câu này cả người như ngâm trong hồ mật, hỏi lại cậu: "Thật không?"

Khương Nghi gật đầu rồi chân thành đáp: "Thật mà."

Lục Lê ra sức kìm lại khóe miệng đang nhếch lên, cả người lâng lâng bay bổng, vẻ mặt ôn hòa nhìn để tính vô cùng.

Khương Nghi cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ, cậu thì thầm: "Vậy hai ngày nữa tổ dọn vào ký túc xá trường mình ở được không?"

Thanh âm nũng nịu tình nồng ý mật làm Lục Lê chết mê chết mệt, lâng lâng nói: "Được chứ, chẳng phải chỉ cho cậu làm bài thêm lát nữa thôi sao....."

Hai giây sau, Lục Lê im bất.

Hắn hoài nghi tại mình nghe lầm nên đứng bật dậy hỏi lại: "Cậu nói cái gì? Cậu lặp lại lần nữa xem."

Chương 24: Chương 24

Chuyển đi?

Tại sao phải chuyển đi?

Vì giường hắt chưa đủ rộng, nệm chưa đủ êm sao?

Lục Lê không tin vào tai mình nên lập tức hỏi dồn.

"Ai chuyển?"

"Chuyển đi đâu?"

"Chuyển với ai?"

Khuong Nghi chưa kịp lặp lại câu lúc này đã bị một đồng câu hỏi ập vào mặt tới tấp.

Cậu thành thật trả lời: "Tớ chuyển."

"Chuyển vào ký túc xá."

"Tớ chuyển một mình."

"....."

Lục Lê không nói lời nào mà cúi đầu gỡ mảnh xếp hình cuối cùng lúc này Khuong Nghi đưa cho mình nhét vào tay cậu.

Hắn sầm mặt, cố nén lửa giận nói: "Không được."

"Không thể nào."

Khuong Nghi ôn tồn nói: "Chỉ tới đó ở trong lúc thi thôi mà."

Cậu biết từ hồi mẫu giáo Lục Lê đã ở bên cậu như hình với bóng, tính hắt lại nóng này, đột ngột xa nhau chắc chắn sẽ không chịu được.

Giống như lúc mới lên cấp hai chia lớp, ban đầu hắt cũng phản ứng hết sức kịch liệt.

Nhưng Khuong Nghi tự nhủ chỉ cần nói lý lẽ với Lục Lê thì một lát sau hắt sẽ chấp nhận thôi.

Cậu còn chưa nghĩ xong thì đã thấy Lục Lê đứng phắt dậy, tức giận trừng mình nói: "Nếu ngày mai cậu chuyển đi, có tin ngày một tớ phá sập cửa ký túc xá không?"

"....."

Khuong Nghi biết Lục Lê có thể làm được chuyện này.

Cậu mím môi: "Chỉ dọn đến ký túc xá ở thôi mà."

Lục Lê gần từng chữ: "Chi?"

"Cậu có nghĩ tới nửa đêm mình bị sốt phải làm sao không?"

"Ký túc xá có ai chăm cậu một đêm bốn năm lần không?"

"Với lại cái giường ọp ọp ở ký túc xá tồi tàn kia là chỗ để người ngủ hay sao?"

Khuong Nghi mở to mắt, buột miệng nói: "Mọi người đều ở được mà, đâu có lý nào tớ lại ở không được."

Lục Lê lạnh mặt nói: "Với tớ chính là không có lý."

Khuong Nghi phản bác: "Mấy ngày trước cậu đã đồng ý với tớ rồi mà."

Cậu bảo tớ cứ yên tâm thi đi, nói tớ làm gì cậu cũng ủng hộ hết.

Cậu còn nói vì cuộc thi có thể hy sinh chút xíu nữa."

Khuong Nghi ngồi thẳng dậy rồi cảnh giác hỏi: "Cậu muốn nuốt lời à?"

Nhớ lại mấy ngày nay mình mù mẫn đầu óc như bị chuốc thuốc mê, Lục Lê ghen hòng.

Khuong Nghi đăm ngón tay nghiêm túc liệt kê từng chuyện: "Hôm qua lúc ngủ cậu cắn tớ một cái, cắn xong còn chơi xấu nói đến lúc thi chuyện gì cũng nghe lời tớ hết, bảo tớ đừng quạu."

"Hôm kia cậu bắt tớ uống hết canh di nấu, bảo tớ uống xong muốn thi gì cũng được."

Khuong Nghi lên án: "Tự cậu nói mà, tớ có ou oan cho cậu chỗ nào không?"

Lục Lê lạnh lùng: "....."

Hắn nghiêm mặt nói: "Chuyện khác tớ đều chịu hết, riêng ký túc xá thì không được."

"Ký túc xá kia là chỗ dành cho người ở sao?"

"Thang máy không có, máy giặt không có, giường vừa chật vừa cứng, cậu đi học chứ đâu phải đi tù."

Từ thời mẫu giáo Khuong Nghi đã sống chung với hắn, nói theo lời Lục Đình là hắn chỉ ước gì Khuong Nghi cầm đũa vàng ăn chén ngọc thôi.

Trong mắt hắn, Khuong Nghi phải sống an nhàn sung sướng đến hết đời, chỉ cần cậu vất vả một chút mệt nhọc một chút thì đều tại Lục Lê hắn vô dụng.

Hắn đã hiểu ra đạo lý này từ buổi sáng tinh mơ năm đó Khuong Nghi sáu tuổi ngã bệnh.

Thậm chí đôi khi Lục Lê còn tự hỏi tại sao mình và Khuong Nghi không có quan hệ máu mủ.

Nếu hai người có huyết thống với nhau thì sự ràng buộc và mối quan hệ giữa họ sẽ càng bền chặt hơn, bền đến nỗi huyết mạch gắn kết, cả đời cũng không đứt ra được.

Bất kể vật đổi sao dời thế nào, hắn vẫn mãi là người thân nhất của Khuong Nghi trên đời này.

Hắn có thể quang minh chính đại bảo vệ Khuong Nghi dưới đôi cánh của mình như lẽ đương nhiên, bao bọc Khuong Nghi kín mít không một kẻ hở.

Khuong Nghi có thể vĩnh viễn ngây thơ hồn nhiên, có thể vĩnh viễn làm điều mình thích, có thể toàn tâm toàn ý dựa vào hắn.

Bởi vì sau lưng cậu có một người anh trai ruột thịt, còn Lục Lê hắn cũng có thể nghiêm nhiên trở thành

chỗ dựa lớn nhất của Khương Nghi trên đời này.

Ài cũng đừng hòng qua mặt người anh trai là hấn để làm hại Khương Nghi.

Nhưng đáng tiếc hấn và Khương Nghi không may mắn có được quan hệ máu mủ này.

Ứng Trác Hàn từng nói mình rất ghen tị vì Lục Lê sớm gặp được Khương Nghi và trở thành người bạn đầu tiên của cậu, nếu Ứng Trác Hàn gặp Khương Nghi trước thì giờ cậu là bạn thân nhất đời với ai còn chưa biết đâu.

Nhưng Lục Lê cảm thấy mình gặp Khương Nghi vẫn chưa đủ sớm.

Hấn ước gì mình quen biết Khương Nghi từ lúc cậu mới bắt đầu có ký ức, nuông chiều Khương Nghi từ khi bé xíu, chiều đến mức hể Khương Nghi cáu lên lại quăng bát đĩa thì hấn mới vừa lòng.

Chỉ không phải để Khương Nghi ở nhà trẻ bị người ta cướp sữa chua ba năm liền cũng không mách cô giáo.

Lục Lê trầm giọng nói: "Tớ không cần giải thưởng kia."

Hấn lặp lại: "Tớ từ bỏ, Khương Nghi à."

Khương Nghi từng nói giải thưởng cuộc thi lần này không chỉ của cậu mà còn của hấn nữa.

Nhưng nếu cái giá phải trả để nhận giải thưởng này là Khương Nghi dọn đến ký túc xá thì hấn sẽ từ bỏ.

Nào là đọc diễn văn, nào là cảm nghĩ khi đoạt giải, hấn đều bỏ hết.

Ngay cả câu Khương Nghi khen hấn tốt nhất, hấn cũng có thể trả lại cho cậu.

Dù Khương Nghi không còn cảm thấy hấn tốt nhất nữa thì hấn cũng quyết không để cậu dọn ra ngoài.

Khương Nghi lập tức bịt miệng hấn rồi khẩn trương nhìn hấn chằm chằm: "Không được."

Cậu đã hứa với tớ rồi mà.

Tớ vẫn muốn ở ký túc xá.

Cậu không thể lật lọng được.

Cậu rút lại câu này cho tớ đi."

Cuối cùng Khương Nghi đã hiểu Lục Lê cố chấp đến mức nào, thật ra hiện giờ đối với cậu cuộc thi không còn là vấn đề lớn vì cậu đã nắm rất vững đề thi.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là Lục Lê vẫn ngang bướng giống hệt thời cấp một.

Như lúc trường tiểu học mới khai giảng, vì không thích cậu quá thân với Ứng Trác Hàn nên hấn vút luôn cây bút chì bấm Ứng Trác Hàn tặng cậu vào thùng rác.

Giờ thế dục không cho cậu chung nhóm với bất cứ ai, canh chừng cậu hết sức gắt gao.

Bây giờ còn vì mỗi ngày chờ cậu học thêm mà bỏ huấn luyện nhiều lần khiến đồng đội bức xúc.

Tuy nhìn đồng đội hấn chẳng phải người tốt lành gì nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy được, nếu không Lục Lê quen thói ngang bướng tùy hứng sẽ rất dễ gây rắc rối.

Sắc mặt Khương Nghi dần trở nên nghiêm nghị, cảm thấy tính nết này của Lục Lê cũng giống tật xấu hay căn người bừa bãi vậy.

Nhất định phải uốn nắn lại mới được.

Nghe Khương Nghi bảo mình rút lại lời nói, Lục Lê bị bịt miệng cứng cổ nói: "Tôi không rút.

Cứ không rút đây."

Hắn cũng trợn to đôi mắt xanh nói: "Nếu cậu dọn ra ngoài thì tôi sẽ mách chú Khương.

Tôi còn gọi điện mách bà nội nữa.

Tôi sẽ nói với bà rằng cậu chạy tới chỗ chim không thềm ị để ngồi tù, mỗi ngày làm bài tập mù cả mắt."

Khương Nghi trừng hắn: "Nói vậy! Đó là bà nội tôi mà! Nhất định bà sẽ nghe lời tôi chứ không thềm nghe cậu nói hươu nói vượn đâu."

Lục Lê biết bà nội Khương Nghi vào kỳ nghỉ đông năm lớp một.

Lúc đó Lục Lê nghỉ hè phải về Anh, chờ mãi mới đến kỳ nghỉ đông đầu tiên, cứ tưởng sẽ được tha hồ chơi với Khương Nghi, ai ngờ cậu nói với hắn mình sẽ về quê ăn Tết với bà nội.

Nhưng nhà ở quê không có điện thoại, ngay cả điện thoại bàn cũng chẳng có.

Bởi vì bà nội cảm thấy laptop này chỉ tốn phí tiền, mỗi tháng không gọi cũng bị trừ tiền, thế là mỗi lần bà nội muốn gọi điện đều tới tiệm tạp hóa ngoài cổng thôn gọi nhờ.

Một lần gọi chỉ tốn hai xu nên tiện hơn laptop điện thoại nhiều.

Lúc đó Lục Lê học lớp một nghe tin này quả thật như sét đánh ngang tai.

Hắn cứ tưởng cả kỳ nghỉ đông sẽ mất liên lạc với Khương Nghi, lại sợ Khương Nghi xinh xắn ngoan hiền về quê sẽ gặp các bạn đồng trang lứa khác, chúng cũng sẽ ngủ chung chăn với Khương Nghi.

Chưa biết chừng ban đêm mây đưa kia sẽ giống như hắn thủ thi xúi Khương Nghi quên Ứng Trác Hàn quên Ứng Trác Hàn đi, chỉ nhớ mình hắn là được rồi.

Một tháng thôi cũng đủ làm Khương Nghi quên hắn sạch sành sanh.

Thế là đêm trước hôm Khương Nghi về quê, theo truyền thống ly biệt hai người lại ôm nhau khóc lóc, Khương Nghi không khóc bằng hắn nên khóc một hồi đã mệt mới ngủ thiếp đi.

Lục Lê vừa đau buồn vừa lấy bút lông ra lên viết tên tiếng Anh của mình sau lưng Khương Nghi.

Không chỉ trên lưng mà hắn còn vụng trộm viết tên mình trên cánh tay cậu và những chỗ khác nữa.

Sau khi Khương Nghi về quê, một ngày nào đó sẽ phát hiện thứ hắn để lại, Khương Nghi cứ thấy một chỗ ghi tên hắn trên người thì sẽ nhớ hắn một lần.

Cho dù không liên lạc với nhau thì Khương Nghi cũng sẽ không quên hắn.

Khương Nghi chẳng hề biết gì mà hôm sau mặc áo len áo bông áo dạ kín mít, mang theo một thân đầy

chữ về quê.

Về đến nơi, bà nội Khương Nghi tắm cho cậu giặt mình kêu lên, nhìn cháu trai xinh xắn trắng trẻo ngoan ngoãn ngồi trong chậu rồi lại nhìn đồng chữ gà bói viết nguệch ngoạc trên mình cậu, tưởng đâu cháu mình bị đũa nào lòng dạ hiểm độc ếm bùa.

Bà cụ hoảng đến nỗi suýt nữa đã mời thầy pháp trong thôn tới trừ tà.

Cuối cùng cha Khương bế cậu lên sờ soi một hồi mới nhận ra đồng chữ gà bói trên người con trai cưng nhà mình là tên tiếng Anh của cậu chủ nhà họ Lục, chỉ biết đỏ khóc đỏ cười.

Thế là ban đêm ông bỏ tiền ra gọi người tới lắp điện thoại.

Từ đó bà nội Khương Nghi mới nhớ cậu bạn thân ở thành phố của cháu mình.

Khi Lục Lê đột ngột xuất hiện ở thôn nhỏ trên núi của Khương Nghi, bà nội Khương Nghi càng có ấn tượng sâu sắc hơn với cậu bạn thành phố viết chữ như gà bói này.

Tóc vàng mắt xanh, là một cậu bé người Tây trông có vẻ lợi hại lắm.

Cả đời bà nội Khương Nghi chỉ mới gặp một sinh vật mang dòng máu nước ngoài là cô chó mà thím Hai nhà bên cạnh nuôi, nghe nói là chó ngoại quốc.

Sau này Lục Lê tới, bà nội Khương Nghi lại gặp thêm một đối tượng có dòng máu nước ngoài nữa.

Đến tận bây giờ Lục Lê vẫn còn giữ số điện thoại của bà nội Khương Nghi, chẳng vì lý do nào khác mà vì bà nội Khương Nghi cũng có uy như người mẹ thích nấu canh của hẳn vậy.

Trước mặt bà nội và mẹ hẳn Khương Nghi luôn rất ngoan, dù không thích ăn cơm, không thích uống canh, không thích ở trong nhà khi trời đang mưa nhưng chỉ cần hai người kia lên tiếng thì Khương Nghi sẽ lập tức nghe lời.

Lục Lê vừa bị bịt miệng vừa hùng hồn nói: "Dù sao bà nội đã nói ở quê còn ba mẫu ruộng mà, cậu cần gì phải học khổ cực như vậy.

Cùng lắm thì tở về quê làm ruộng nuôi heo với cậu."

Khương Nghi: "....."

Đúng là bà nội cậu đã nói thế thật.

Từ nhỏ bà nội đã xót cậu sinh ra èo uột, bà nội nhà khác nghe cháu trai nói "Bà ơi, sau này cháu sẽ cố học thật giỏi và đạt điểm cao để mua nhà lầu xe hơi cho bà" đều cười không ngậm miệng được rồi khích lệ cháu ngoan của mình.

Còn bà nội nghe cậu nói vậy thì lại tỏ ra buồn rầu, trầm ngâm bảo cậu ở quê có ba mẫu ruộng, hai con trâu và một chiếc máy kéo, dặn cậu đừng học hành vất vả quá, ruộng trâu máy kéo ở quê đều là của cậu hết.

Đi học đừng siêng năng quá kéo lại mệt mỏi sinh bệnh, còn dặn Lục Lê phải trông nom Khương Nghi để cậu đừng học hành cực khổ nữa.

Khương Nghi buông tay ra, mím môi kiên quyết nói: "Cậu muốn nói với bà nội thì cứ nói đi, đến kỳ nghỉ tở về giải thích với bà, nhưng tở vẫn muốn ở ký túc xá.

Cậu đã hứa với tớ thì không được đổi ý."

Sắc mặt Lục Lê trầm xuống, không hiểu tại sao Khương Nghi cứ khăng khăng đòi dọn đến ký túc xá ở. Hắn im lặng một lát rồi nói: "Được thôi."

Vậy sau này tớ sẽ về nhà một mình, ăn cơm một mình, lùn gì cũng một mình hết."

Hắn hơi hụt nói: "Dù sao trước khi quen cậu tớ vẫn sống như thế mà."

Lục Lê nằm xuống giường, giọng càng lúc càng nhỏ: "Cậu cứ ở ký túc đi."

Đừng để ý đến tớ."

Khương Nghi nhìn không được nhích tới gần: "Chỉ ở một thời gian thôi mà."

Lục Lê quay đầu nhìn cậu chằm chằm: "Chỉ vì cuộc thi thôi sao?"

Hắn không tin Khương Nghi kiên quyết như vậy chỉ vì cuộc thi, mặc dù cậu quan tâm thành tích nhưng đó không phải là tất cả, giống như hắn chỉ đơn thuần hưởng thụ quá trình xếp hình, Khương Nghi cũng chỉ đơn thuần hưởng thụ quá trình tranh tài trong lúc thi mà thôi.

Khương Nghi ngằn ngừ không nói gì.

Lục Lê liếm môi rồi dụ giọng dụ dỗ: "Cậu cứ nói đi, tớ không trách cậu đâu."

Mới là lạ.

Nếu hắn biết Khương Nghi chuyển đến ký túc xá vì ai thì hẳn nhất định sẽ xé xác kẻ đó ra thành trăm mảnh.

Người hắn cẩn thận chặm bấm bao lâu nay lại vì một tên ắt ơ mà đòi ở chỗ rách nát như vậy, hắn thấy lòng dạ tên kia chắc phải đen đến nỗi thúi hoắc luôn rồi.

Sắc mặt Lục Lê dịu xuống, hai mắt cong lên nhưng ý cười không hề lan đến đáy mắt.

Thấy vẻ mặt Lục Lê ôn hòa như muốn nói đạo lý, Khương Nghi do dự một lát rồi múm môi nói ra nguyên nhân.

"Thi cử là một phần, phần còn lại là tớ học thêm lâu quá."

Tớ nghe đồng đội của cậu nói cậu thường xuyên bỏ huấn luyện để chạy tới chờ tớ tan học."

Lục Lê sùng sốt.

Khương Nghi thở dài lo lắng nói: "Cứ vậy hoài không ổn đâu."

"....."

Lục Lê im lặng một lát rồi nói: "Tớ không đi huấn luyện là có lý do chứ bộ."

Khương Nghi bĩu môi: "Cậu lại kiếm cớ nữa rồi."

Lục Lê nhìn cậu không chớp mắt, thân nhiên nói: "Tớ đến đó huấn luyện toàn bị đồng đội bắt nạt thôi."

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng ôm gối đầu, vừa đi sang phòng kế bên vừa nói: "Cậu gạt tớ thì có."

Lục Lê sao có thể bị người khác bắt nạt được chứ?

Lục Lê níu tay cậu nói: "Thật mà."

Có mấy học sinh lớp lớn lần nào huấn luyện cũng bắt nạt tớ cả, lúc chơi bóng toàn thừa cơ huấn luyện viên vắng mặt để đập cổ chân tớ, còn đung lung nữa.

Đau lắm."

Mặc dù hấn đã đung lại lùn đôi phương gây xương đi cà nhấc hơi lâu.

Nhưng chỉ cần Khương Nghi không biết là được.

Lục Lê cúi thân nói tiếp: "Tụi nó còn mắng tớ giả làm dân Tây nữa cơ."

Khương Nghi dừng bước, đột nhiên nhớ tới đám học sinh cuối cấp mấy ngày trước.

Cậu do dự ngồi xuống lại, cảm thấy hình như Lục Lê cũng không phải đang lừa mình.

Lục Lê thấy có hy vọng thì càng thêm hăng hái kể lể: "Không tin cậu nhìn eo tớ này, mấy ngày trước bị đung tím xanh luôn."

Quả nhiên Khương Nghi không đi nữa mà đặt gối xuống, sốt ruột hỏi: "Sao mấy ngày trước cậu không nói với tớ?"

Lục Lê chậm rãi nói: "Chẳng phải mấy ngày trước cậu định chuyển tới ký túc xá cũng không nói với tớ sao?"

Khương Nghi chột dạ xoa mũi.

Lục Lê lập tức thừa cơ nói: "Sau này tớ sẽ đi huấn luyện đầy đủ, cậu đừng đến ký túc xá nữa được không?"

Khương Nghi hơi do dự.

Lục Lê vén áo lên để lộ một mảng tím xanh bên hông, ảm ức nói: "Tụi nó cố ý đung tớ nhưng tớ nghe lời cậu nên đâu có đánh lại."

Vốn dĩ định chờ thêm mấy ngày nữa sẽ tính sổ một lượt, giờ món nợ này của Khương Nghi cũng phải trút lên đầu lũ ngu xuẩn kia mới được.

Kết thù lớn rồi đây.

Lục Lê liếm môi.

Khương Nghi nhìn mảng tím xanh đáng sợ lan rộng bên hông Lục Lê, cậu chưa bao giờ thấy Lục Lê bị ức hiếp đến mức này nên lập tức mềm lòng.

Lục Lê còn cam đoan với cậu sau này sẽ huấn luyện nghiêm chỉnh, thế là Khương Nghi đồng ý không dọn đến ký túc xá nữa.

Cậu xuống giường đi lấy rượu thuốc bôi cho Lục Lê.

Nhìn Khương Nghi đi ra cửa lấy thuốc, Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, hấn nhìn vũng eo tím xanh của mình tự nhủ: "May mà hôm đó mấy thằng ngu kia tông mạnh....."

Nếu không bây giờ chưa chắc Khương Nghi đã đổi ý đâu.

Khương Nghi đem rượu thuốc về phòng, vừa đẩy cửa ra đã thấy Lục Lê đang ngẩng đầu tóc vàng nhìn mình, cứ như sợ cậu không trở lại nên thấy cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Nghi vẩn nấp chai rượu rồi cầm tăm bông chấm chú bôi lên chỗ tím xanh kia, Lục Lê lười biếng nằm dài trên giường nghiêng đầu nhìn cậu.

Khương Nghi rất ít va chạm bị thương vì những chỗ cậu thường chơi ở nhà họ Lục đều trái trám rất dày, vì vậy không biết phải bóp rượu thuốc ở chỗ bầm thì mới hiệu quả.

Đương nhiên Lục Lê biết rượu thuốc phải xoa bóp nhưng hắn không nói.

Bóp rượu thuốc vừa mệt vừa tốn sức, hắn không nỡ để Khương Nghi làm việc này.

Khương Nghi vừa bôi vừa nói: "Tớ có gặp mấy đồng đội của cậu rồi."

Cậu hậm hực nói: "Đúng là xấu tính mà, sau lưng còn mắng cậu giả làm dân Tây nữa."

Lục Lê cũng sầm mặt, hơi hồi hận vì mấy ngày trước không đung mạnh hơn chút nữa.

Khi dụ dỗ Khương Nghi hắn nói người khác mắng mình giả làm dân Tây thì được, nhưng người khác mắng hắn ngay trước mặt Khương Nghi thì không được.

Bôi rượu thuốc xong, Khương Nghi ranh mãnh nói: "Nhưng sau khi nghe bọn họ mắng cậu, tớ về lớp đeo băng đỏ đi trừ điểm bọn họ rồi."

Mỗi người ba điểm, phải đi nhặt rác ba lần mới hết."

Lục Lê đang sầm mặt bỗng sùng sốt, sau khi kịp phản ứng, hắn thấy vẻ mặt đắc ý của Khương Nghi thì nhin không được kéo cậu vào lòng, dúi cằm lên đỉnh đầu Khương Nghi đến khi tóc cậu bù xù như lúc còn bé mới vừa lòng thỏa ý.

Khương Nghi bảo hắn buông ra, Lục Lê ngang ngược nói không buông.

Náo loạn một trận, rượu thuốc bên hông Lục Lê dính hết vào áo ngủ Khương Nghi.

Khương Nghi quay đầu nghiêm mặt bảo hắn: "Cậu cố ý chút gì."

Lục Lê không chịu nhận mà còn giả bộ nghiêm túc nguy biện: "Nói vậy."

Mặc dù đúng là hắn cố ý thật, hắn thích để Khương Nghi có mùi giống mình.

Nhưng không thể để Khương Nghi phát hiện, nếu không lần sau sẽ không được làm vậy nữa.

Khương Nghi giữ áo ngủ nhưng phát hiện mùi rượu thuốc vẫn không bay mất, cũng may trong tủ quần áo còn treo hai bộ đồ ngủ của cậu.

Khương Nghi đặt rượu thuốc xuống rồi đi tới tủ lấy áo ngủ sạch, lấy xong cậu quay lưng lại cởi áo ngủ dính rượu thuốc ra để mặc áo mới vào.

Lục Lê thấy được vòng eo mảnh khảnh trắng ngần, còn có xương hổ điệp xinh đẹp như sắp giương cánh bay đi.

Thay xong áo ngủ, Khương Nghi bôi rượu thuốc cho Lục Lê lần nữa, chờ rượu trên eo hắn khô hắn mới lên giường.

Cậu ngáp một cái, khuôn mặt lún sâu trong chăn êm, lúc thì lẩm bẩm dặn Lục Lê đêm nay không được cấn

trộm mình, sau khi mình ngủ cũng không được.

Lúc lại lâu bầu nói lần sau còn thấy mấy học sinh cuối cấp bắt nạt Lục Bê không mặc đồng phục nữa thì sẽ trừ điểm tiếp.

Chẳng bao lâu sau cậu đã ngủ say, hàng mi dài khép vào nhau khiến lòng người ngứa ngáy.

Lục Bê ngẩng Khương Nghi rồi nghịch lông mi cậu, cú ngứa tới Khương Nghi đi trừ điểm sau lưng mình thì lại thấy đáng yêu cực kỳ, hần liềm răng nanh suy tư mấy phút, cuối cùng vẫn dần xuống nỗi khát khao này rồi ép mình nhắm mắt ngủ..

Chương 25: 25: 1

Chuyển đi?

Tại sao phải chuyển đi?

Vì giường hắt chưa đủ rộng, nệm chưa đủ êm sao?

Lục Lê không tin vào tai mình nên lập tức hỏi dồn.

"Ai chuyển?"

"Chuyển đi đâu?"

"Chuyển với ai?"

Khuong Nghi chưa kịp lặp lại câu lúc này đã bị một đồng câu hỏi ập vào mặt tới tấp.

Cậu thành thật trả lời: "Tớ chuyển."

"Chuyển vào ký túc xá."

"Tớ chuyển một mình."

"....."

Lục Lê không nói lời nào mà cúi đầu gỡ mảnh xếp hình cuối cùng lúc này Khuong Nghi đưa cho mình nhét vào tay cậu.

Hắn sầm mặt, cố nén lửa giận nói: "Không được."

"Không thể nào."

Khuong Nghi ôn tồn nói: "Chỉ tới đó ở trong lúc thi thôi mà."

Cậu biết từ hồi mẫu giáo Lục Lê đã ở bên cậu như hình với bóng, tính hắt lại nóng này, đột ngột xa nhau chắc chắn sẽ không chịu được.

Giống như lúc mới lên cấp hai chia lớp, ban đầu hắt cũng phản ứng hết sức kịch liệt.

Nhưng Khuong Nghi tự nhủ chỉ cần nói lý lẽ với Lục Lê thì một lát sau hắt sẽ chấp nhận thôi.

Cậu còn chưa nghĩ xong thì đã thấy Lục Lê đứng phắt dậy, tức giận trừng mình nói: "Nếu ngày mai cậu chuyển đi, có tin ngày mốt tớ phá sập cửa ký túc xá không?"

"....."

Khuong Nghi biết Lục Lê có thể làm được chuyện này.

Cậu mỉm môi: "Chỉ dọn đến ký túc xá ở thôi mà."

Lục Lê gần từng chữ: "Chi?"

"Cậu có nghĩ tới nửa đêm mình bị sốt phải làm sao không?"

"Ký túc xá có ai chăm cậu một đêm bốn năm lần không?"

"Với lại cái giường ọp ọp ở ký túc xá tồi tàn kia là chỗ để người ngủ hay sao?"

Khuong Nghi mở to mắt, buột miệng nói: "Mọi người đều ở được mà, đâu có lý nào tớ lại ở không được."

Lục Lê lạnh mặt nói: "Với tớ chính là không có lý."

Khuong Nghi phản bác: "Mấy ngày trước cậu đã đồng ý với tớ rồi mà."

Cậu bảo tớ cứ yên tâm thi đi, nói tớ làm gì cậu cũng ủng hộ hết.

Cậu còn nói vì cuộc thi có thể hy sinh chút xíu nữa."

Khuong Nghi ngồi thẳng dậy rồi cảnh giác hỏi: "Cậu muốn nuốt lời à?"

Nhớ lại mấy ngày nay mình mù mẫn đầu óc như bị chuốc thuốc mê, Lục Lê ghen hòng.

Khuong Nghi đăm ngón tay nghiêm túc liệt kê từng chuyện: "Hôm qua lúc ngủ cậu cắn tớ một cái, cắn xong còn chơi xấu nói đến lúc thi chuyện gì cũng nghe lời tớ hết, bảo tớ đừng quạu."

"Hôm kia cậu bắt tớ uống hết canh di nấu, bảo tớ uống xong muốn thi gì cũng được."

Khuong Nghi lên án: "Tự cậu nói mà, tớ có ou oan cho cậu chỗ nào không?"

Lục Lê lạnh lùng: "....."

Hắn nghiêm mặt nói: "Chuyện khác tớ đều chịu hết, riêng ký túc xá thì không được."

"Ký túc xá kia là chỗ dành cho người ở sao?"

"Thang máy không có, máy giặt không có, giường vừa chật vừa cứng, cậu đi học chứ đâu phải đi tù."

Từ thời mẫu giáo Khuong Nghi đã sống chung với hắn, nói theo lời Lục Đình là hắn chỉ ước gì Khuong Nghi cầm đũa vàng ăn chén ngọc thôi.

Trong mắt hắn, Khuong Nghi phải sống an nhàn sung sướng đến hết đời, chỉ cần cậu vất vả một chút mệt nhọc một chút thì đều tại Lục Lê hắn vô dụng.

Hắn đã hiểu ra đạo lý này từ buổi sáng tinh mơ năm đó Khuong Nghi sáu tuổi ngã bệnh.

Thậm chí đôi khi Lục Lê còn tự hỏi tại sao mình và Khuong Nghi không có quan hệ máu mủ.

Nếu hai người có huyết thống với nhau thì sự ràng buộc và mối quan hệ giữa họ sẽ càng bền chặt hơn, bền đến nỗi huyết mạch gắn kết, cả đời cũng không đứt ra được.

Bất kể vật đổi sao dời thế nào, hắn vẫn mãi là người thân nhất của Khuong Nghi trên đời này.

Hắn có thể quang minh chính đại bảo vệ Khuong Nghi dưới đôi cánh của mình như lẽ đương nhiên, bao bọc Khuong Nghi kín mít không một kẻ hở.

Khuong Nghi có thể vĩnh viễn ngây thơ hồn nhiên, có thể vĩnh viễn làm điều mình thích, có thể toàn tâm toàn ý dựa vào hắn.

Bởi vì sau lưng cậu có một người anh trai ruột thịt, còn Lục Lê hắn cũng có thể nghiêm nhiên trở thành

chỗ dựa lớn nhất của Khương Nghi trên đời này.

Ài cũng đừng hòng qua mặt người anh trai là hấn để làm hại Khương Nghi.

Nhưng đáng tiếc hấn và Khương Nghi không may mắn có được quan hệ máu mủ này.

Ứng Trác Hàn từng nói mình rất ghen tị vì Lục Lê sớm gặp được Khương Nghi và trở thành người bạn đầu tiên của cậu, nếu Ứng Trác Hàn gặp Khương Nghi trước thì giờ cậu là bạn thân nhất đời với ai còn chưa biết đâu.

Nhưng Lục Lê cảm thấy mình gặp Khương Nghi vẫn chưa đủ sớm.

Hấn ước gì mình quen biết Khương Nghi từ lúc cậu mới bắt đầu có ký ức, nuông chiều Khương Nghi từ khi bé xíu, chiều đến mức hể Khương Nghi cáu lên lại quăng bát đĩa thì hấn mới vừa lòng.

Chỉ không phải để Khương Nghi ở nhà trẻ bị người ta cướp sữa chua ba năm liền cũng không mách cô giáo.

Lục Lê trầm giọng nói: "Tớ không cần giải thưởng kia."

Hấn lặp lại: "Tớ từ bỏ, Khương Nghi à."

Khương Nghi từng nói giải thưởng cuộc thi lần này không chỉ của cậu mà còn của hấn nữa.

Nhưng nếu cái giá phải trả để nhận giải thưởng này là Khương Nghi dọn đến ký túc xá thì hấn sẽ từ bỏ.

Nào là đọc diễn văn, nào là cảm nghĩ khi đoạt giải, hấn đều bỏ hết.

Ngay cả câu Khương Nghi khen hấn tốt nhất, hấn cũng có thể trả lại cho cậu.

Dù Khương Nghi không còn cảm thấy hấn tốt nhất nữa thì hấn cũng quyết không để cậu dọn ra ngoài.

Khương Nghi lập tức bịt miệng hấn rồi khẩn trương nhìn hấn chằm chằm: "Không được."

Cậu đã hứa với tớ rồi mà.

Tớ vẫn muốn ở ký túc xá.

Cậu không thể lật lọng được.

Cậu rút lại câu này cho tớ đi."

Cuối cùng Khương Nghi đã hiểu Lục Lê cố chấp đến mức nào, thật ra hiện giờ đối với cậu cuộc thi không còn là vấn đề lớn vì cậu đã nắm rất vững đề thi.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là Lục Lê vẫn ngang bướng giống hệt thời cấp một.

Như lúc trường tiểu học mới khai giảng, vì không thích cậu quá thân với Ứng Trác Hàn nên hấn vút luôn cây bút chì bấm Ứng Trác Hàn tặng cậu vào thùng rác.

Giờ thế dục không cho cậu chung nhóm với bất cứ ai, canh chừng cậu hết sức gắt gao.

Bây giờ còn vì mỗi ngày chờ cậu học thêm mà bỏ huấn luyện nhiều lần khiến đồng đội bức xúc.

Tuy nhìn đồng đội hấn chẳng phải người tốt lành gì nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy được, nếu không Lục Lê quen thói ngang bướng tùy hứng sẽ rất dễ gây rắc rối.

Sắc mặt Khương Nghi dần trở nên nghiêm nghị, cảm thấy tính nết này của Lục Lê cũng giống tật xấu hay căn người bừa bãi vậy.

Nhất định phải uốn nắn lại mới được.

Nghe Khương Nghi bảo mình rút lại lời nói, Lục Lê bị bịt miệng cứng cổ nói: "Tôi không rút.

Cứ không rút đây."

Hắn cũng trợn to đôi mắt xanh nói: "Nếu cậu dọn ra ngoài thì tôi sẽ mách chú Khương.

Tôi còn gọi điện mách bà nội nữa.

Tôi sẽ nói với bà rằng cậu chạy tới chỗ chim không thềm ị để ngồi tù, mỗi ngày làm bài tập mù cả mắt."

Khương Nghi trừng hắn: "Nói vậy! Đó là bà nội tôi mà! Nhất định bà sẽ nghe lời tôi chứ không thềm nghe cậu nói hươu nói vượn đâu."

Lục Lê biết bà nội Khương Nghi vào kỳ nghỉ đông năm lớp một.

Lúc đó Lục Lê nghỉ hè phải về Anh, chờ mãi mới đến kỳ nghỉ đông đầu tiên, cứ tưởng sẽ được tha hồ chơi với Khương Nghi, ai ngờ cậu nói với hắn mình sẽ về quê ăn Tết với bà nội.

Nhưng nhà ở quê không có điện thoại, ngay cả điện thoại bàn cũng chẳng có.

Bởi vì bà nội cảm thấy laptop này chỉ tốn phí tiền, mỗi tháng không gọi cũng bị trừ tiền, thế là mỗi lần bà nội muốn gọi điện đều tới tiệm tạp hóa ngoài cổng thôn gọi nhờ.

Một lần gọi chỉ tốn hai xu nên tiện hơn laptop điện thoại nhiều.

Lúc đó Lục Lê học lớp một nghe tin này quả thật như sét đánh ngang tai.

Hắn cứ tưởng cả kỳ nghỉ đông sẽ mất liên lạc với Khương Nghi, lại sợ Khương Nghi xinh xắn ngoan hiền về quê sẽ gặp các bạn đồng trang lứa khác, chúng cũng sẽ ngủ chung chăn với Khương Nghi.

Chưa biết chừng ban đêm mây đưa kia sẽ giống như hắn thủ thi xúi Khương Nghi quên Ứng Trác Hàn quên Ứng Trác Hàn đi, chỉ nhớ mình hắn là được rồi.

Một tháng thôi cũng đủ làm Khương Nghi quên hắn sạch sành sanh.

Thế là đêm trước hôm Khương Nghi về quê, theo truyền thống ly biệt hai người lại ôm nhau khóc lóc, Khương Nghi không khóc bằng hắn nên khóc một hồi đã mệt mới ngủ thiếp đi.

Lục Lê vừa đau buồn vừa lấy bút lông ra lên viết tên tiếng Anh của mình sau lưng Khương Nghi.

Không chỉ trên lưng mà hắn còn vụng trộm viết tên mình trên cánh tay cậu và những chỗ khác nữa.

Sau khi Khương Nghi về quê, một ngày nào đó sẽ phát hiện thứ hắn để lại, Khương Nghi cứ thấy một chỗ ghi tên hắn trên người thì sẽ nhớ hắn một lần.

Cho dù không liên lạc với nhau thì Khương Nghi cũng sẽ không quên hắn.

Khương Nghi chẳng hề biết gì mà hôm sau mặc áo len áo bông áo dạ kín mít, mang theo một thân đầy

chữ về quê.

Về đến nơi, bà nội Khương Nghi tẩm cho cậu giặt mình kêu lên, nhìn cháu trai xinh xắn trắng trẻo ngoan ngoãn ngồi trong chậu rồi lại nhìn đồng chữ gà bói viết nguệch ngoạc trên mình cậu, tưởng đầu cháu mình bị đũa nào lòng dạ hiểm độc ếm bùa.

Bà cụ hoảng đến nỗi suýt nữa đã mời thầy pháp trong thôn tới trừ tà.

Cuối cùng cha Khương bế cậu lên sờ soi một hồi mới nhận ra đồng chữ gà bói trên người con trai cưng nhà mình là tên tiếng Anh của cậu chủ nhà họ Lục, chỉ biết đỏ khóc đỏ cười.

Thế là ban đêm ông bỏ tiền ra gọi người tới lắp điện thoại.

Từ đó bà nội Khương Nghi mới nhớ cậu bạn thân ở thành phố của cháu mình.

Khi Lục Lê đột ngột xuất hiện ở thôn nhỏ trên núi của Khương Nghi, bà nội Khương Nghi càng có ấn tượng sâu sắc hơn với cậu bạn thành phố viết chữ như gà bói này.

Tóc vàng mắt xanh, là một cậu bé người Tây trông có vẻ lợi hại lắm.

Cả đời bà nội Khương Nghi chỉ mới gặp một sinh vật mang dòng máu nước ngoài là cô chó mà thím Hai nhà bên cạnh nuôi, nghe nói là chó ngoại quốc.

Sau này Lục Lê tới, bà nội Khương Nghi lại gặp thêm một đối tượng có dòng máu nước ngoài nữa.

Đến tận bây giờ Lục Lê vẫn còn giữ số điện thoại của bà nội Khương Nghi, chẳng vì lý do nào khác mà vì bà nội Khương Nghi cũng có uy như người mẹ thích nấu canh của hẳn vậy.

Trước mặt bà nội và mẹ hẳn Khương Nghi luôn rất ngoan, dù không thích ăn cơm, không thích uống canh, không thích ở trong nhà khi trời đang mưa nhưng chỉ cần hai người kia lên tiếng thì Khương Nghi sẽ lập tức nghe lời.

Lục Lê vừa bị bịt miệng vừa hùng hồn nói: "Dù sao bà nội đã nói ở quê còn ba mẫu ruộng mà, cậu cần gì phải học khổ cực như vậy.

Cùng lắm thì tở về quê làm ruộng nuôi heo với cậu."

Khương Nghi: "....."

Đúng là bà nội cậu đã nói thế thật.

Từ nhỏ bà nội đã xót cậu sinh ra èo uột, bà nội nhà khác nghe cháu trai nói "Bà ơi, sau này cháu sẽ cố học thật giỏi và đạt điểm cao để mua nhà lầu xe hơi cho bà" đều cười không ngậm miệng được rồi khích lệ cháu ngoan của mình.

Còn bà nội nghe cậu nói vậy thì lại tỏ ra buồn rầu, trầm ngâm bảo cậu ở quê có ba mẫu ruộng, hai con trâu và một chiếc máy kéo, dặn cậu đừng học hành vất vả quá, ruộng trâu máy kéo ở quê đều là của cậu hết.

Đi học đừng siêng năng quá kéo lại mệt mỏi sinh bệnh, còn dặn Lục Lê phải trông nom Khương Nghi để cậu đừng học hành cực khổ nữa.

Khương Nghi buông tay ra, mím môi kiên quyết nói: "Cậu muốn nói với bà nội thì cứ nói đi, đến kỳ nghỉ tở về quê giải thích với bà, nhưng tở vẫn muốn ở ký túc xá.

Cậu đã hứa với tớ thì không được đổi ý."

Sắc mặt Lục Lê trầm xuống, không hiểu tại sao Khương Nghi cứ khăng khăng đòi dọn đến ký túc xá ở. Hắn im lặng một lát rồi nói: "Được thôi."

Vậy sau này tớ sẽ về nhà một mình, ăn cơm một mình, lùn gì cũng một mình hết."

Hắn hơi hụt nói: "Dù sao trước khi quen cậu tớ vẫn sống như thế mà."

Lục Lê nằm xuống giường, giọng càng lúc càng nhỏ: "Cậu cứ ở ký túc đi."

Đừng để ý đến tớ."

Khương Nghi nhìn không được nhích tới gần: "Chỉ ở một thời gian thôi mà."

Lục Lê quay đầu nhìn cậu chằm chằm: "Chỉ vì cuộc thi thôi sao?"

Hắn không tin Khương Nghi kiên quyết như vậy chỉ vì cuộc thi, mặc dù cậu quan tâm thành tích nhưng đó không phải là tất cả, giống như hắn chỉ đơn thuần hưởng thụ quá trình xếp hình, Khương Nghi cũng chỉ đơn thuần hưởng thụ quá trình tranh tài trong lúc thi mà thôi.

Khương Nghi ngậm miệng không nói gì.

Lục Lê liếm môi rồi dụ giọng dụ dỗ: "Cậu cứ nói đi, tớ không trách cậu đâu."

Mới là lạ.

Nếu hắn biết Khương Nghi chuyển đến ký túc xá vì ai thì hẳn nhất định sẽ xé xác kẻ đó ra thành trăm mảnh.

Người hắn cẩn thận chằm bằm bao lâu nay lại vì một tên ất ơ mà đòi ở chỗ rách nát như vậy, hắn thấy lòng dạ tên kia chắc phải đen đến nỗi thúi hoắc luôn rồi.

Sắc mặt Lục Lê dịu xuống, hai mắt cong lên nhưng ý cười không hề lan đến đáy mắt.

Thấy vẻ mặt Lục Lê ôn hòa như muốn nói đạo lý, Khương Nghi do dự một lát rồi mút môi nói ra nguyên nhân.

"Thi cử là một phần, phần còn lại là tớ học thêm lâu quá."

Tớ nghe đồng đội của cậu nói cậu thường xuyên bỏ huấn luyện để chạy tới chờ tớ tan học."

Lục Lê sùng sốt.

Khương Nghi thở dài lo lắng nói: "Cứ vậy hoài không ổn đâu."

"....."

Lục Lê im lặng một lát rồi nói: "Tớ không đi huấn luyện là có lý do chứ bộ."

Khương Nghi bĩu môi: "Cậu lại kiếm cớ nữa rồi."

Lục Lê nhìn cậu không chớp mắt, thân nhiên nói: "Tớ đến đó huấn luyện toàn bị đồng đội bắt nạt thôi."

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng ôm gối đầu, vừa đi sang phòng kế bên vừa nói: "Cậu gạt tớ thì có."

Lục Lê sao có thể bị người khác bắt nạt được chứ?

Lục Lê níu tay cậu nói: "Thật mà."

Có mấy học sinh lớp lớn lần nào huấn luyện cũng bắt nạt tớ cả, lúc chơi bóng toàn thừa cơ huấn luyện viên vắng mặt để đập cổ chân tớ, còn đung lung nữa.

Đau lắm."

Mặc dù hấn đã đung lại lùn đôi phương gây xương đi cà nhấc hơi lâu.

Nhưng chỉ cần Khương Nghi không biết là được.

Lục Lê cúi thân nói tiếp: "Tụi nó còn mắng tớ giả làm dân Tây nữa cơ."

Khương Nghi dừng bước, đột nhiên nhớ tới đám học sinh cuối cấp mấy ngày trước.

Cậu do dự ngồi xuống lại, cảm thấy hình như Lục Lê cũng không phải đang lừa mình.

Lục Lê thấy có hy vọng thì càng thêm hăng hái kể lể: "Không tin cậu nhìn eo tớ này, mấy ngày trước bị đung tím xanh luôn."

Quả nhiên Khương Nghi không đi nữa mà đặt gối xuống, sốt ruột hỏi: "Sao mấy ngày trước cậu không nói với tớ?"

Lục Lê chậm rãi nói: "Chẳng phải mấy ngày trước cậu định chuyển tới ký túc xá cũng không nói với tớ sao?"

Khương Nghi chợt dạ xoa mũi.

Lục Lê lập tức thừa cơ nói: "Sau này tớ sẽ đi huấn luyện đầy đủ, cậu đừng đến ký túc xá nữa được không?"

Khương Nghi hơi do dự.

Lục Lê vén áo lên để lộ một mảng tím xanh bên hông, âm ỉ nói: "Tụi nó cố ý đung tớ nhưng tớ nghe lời cậu nên đâu có đánh lại."

Vốn dĩ định chờ thêm mấy ngày nữa sẽ tính sổ một lượt, giờ món nợ này của Khương Nghi cũng phải trút lên đầu lũ ngu xuẩn kia mới được.

Kết thù lớn rồi đây.

Lục Lê liếm môi.

Khương Nghi nhìn mảng tím xanh đáng sợ lan rộng bên hông Lục Lê, cậu chưa bao giờ thấy Lục Lê bị ức hiếp đến mức này nên lập tức mềm lòng.

Lục Lê còn cam đoan với cậu sau này sẽ huấn luyện nghiêm chỉnh, thế là Khương Nghi đồng ý không dọn đến ký túc xá nữa.

Cậu xuống giường đi lấy rượu thuốc bôi cho Lục Lê.

Nhìn Khương Nghi đi ra cửa lấy thuốc, Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, hấn nhìn vũng eo tím xanh của mình tự nhủ: "May mà hôm đó mấy thằng ngu kia tông mạnh....."

Nếu không bây giờ chưa chắc Khương Nghi đã đổi ý đâu.

Khương Nghi đem rượu thuốc về phòng, vừa đẩy cửa ra đã thấy Lục Lê đang ngẩng đầu tóc vàng nhìn mình, cứ như sợ cậu không trở lại nên thấy cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Nghi vẩn nấp chai rượu rồi cầm tăm bông chấm chú bôi lên chỗ tím xanh kia, Lục Lê lười biếng nằm dài trên giường nghiêng đầu nhìn cậu.

Khương Nghi rất ít va chạm bị thương vì những chỗ cậu thường chơi ở nhà họ Lục đều trái trám rất dày, vì vậy không biết phải bóp rượu thuốc ở chỗ bầm thì mới hiệu quả.

Đương nhiên Lục Lê biết rượu thuốc phải xoa bóp nhưng hắn không nói.

Bóp rượu thuốc vừa mệt vừa tốn sức, hắn không nỡ để Khương Nghi làm việc này.

Khương Nghi vừa bôi vừa nói: "Tớ có gặp mấy đồng đội của cậu rồi."

Cậu hậm hực nói: "Đúng là xấu tính mà, sau lưng còn mắng cậu giả làm dân Tây nữa."

Lục Lê cũng sầm mặt, hơi hồi hận vì mấy ngày trước không đung mạnh hơn chút nữa.

Khi dụ dỗ Khương Nghi hắn nói người khác mắng mình giả làm dân Tây thì được, nhưng người khác mắng hắn ngay trước mặt Khương Nghi thì không được.

Bôi rượu thuốc xong, Khương Nghi ranh mãnh nói: "Nhưng sau khi nghe bọn họ mắng cậu, tớ về lớp đeo băng đỏ đi trừ điểm bọn họ rồi."

Mỗi người ba điểm, phải đi nhặt rác ba lần mới hết."

Lục Lê đang sầm mặt bỗng sùng sốt, sau khi kịp phản ứng, hắn thấy vẻ mặt đắc ý của Khương Nghi thì nhin không được kéo cậu vào lòng, dúi cằm lên đỉnh đầu Khương Nghi đến khi tóc cậu bù xù như lúc còn bé mới vừa lòng thỏa ý.

Khương Nghi bảo hắn buông ra, Lục Lê ngang ngược nói không buông.

Náo loạn một trận, rượu thuốc bên hông Lục Lê dính hết vào áo ngủ Khương Nghi.

Khương Nghi quay đầu nghiêm mặt bảo hắn: "Cậu cố ý chút gì."

Lục Lê không chịu nhận mà còn giả bộ nghiêm túc nguy biện: "Nói vậy."

Mặc dù đúng là hắn cố ý thật, hắn thích để Khương Nghi có mùi giống mình.

Nhưng không thể để Khương Nghi phát hiện, nếu không lần sau sẽ không được làm vậy nữa.

Khương Nghi giữ áo ngủ nhưng phát hiện mùi rượu thuốc vẫn không bay mất, cũng may trong tủ quần áo còn treo hai bộ đồ ngủ của cậu.

Khương Nghi đặt rượu thuốc xuống rồi đi tới tủ lấy áo ngủ sạch, lấy xong cậu quay lưng lại cởi áo ngủ dính rượu thuốc ra để mặc áo mới vào.

Lục Lê thấy được vòng eo mảnh khảnh trắng ngần, còn có xương hổ điệp xinh đẹp như sắp giương cánh bay đi.

Thay xong áo ngủ, Khương Nghi bôi rượu thuốc cho Lục Lê lần nữa, chờ rượu trên eo hắn khô hắn mới lên giường.

Cậu ngáp một cái, khuôn mặt lún sâu trong chăn êm, lúc thì lẩm bẩm dặn Lục Lê đêm nay không được cấn

trộm mình, sau khi mình ngủ cũng không được.

Lúc lại lâu bầu nói lần sau còn thấy mấy học sinh cuối cấp bắt nạt Lục Bê không mặc đồng phục nữa thì sẽ trừ điểm tiếp.

Chẳng bao lâu sau cậu đã ngủ say, hàng mi dài khép vào nhau khiến lòng người ngứa ngáy.

Lục Bê ngẩng Khương Nghi rồi nghịch lông mi cậu, cú ngứa tới Khương Nghi đi trừ điểm sau lưng mình thì lại thấy đáng yêu cực kỳ, hần liềm răng nanh suy tư mấy phút, cuối cùng vẫn dần xuống nỗi khát khao này rồi ép mình nhắm mắt ngủ..

Chương 26: 26: 2

Lục Lê an phận ôm Khương Nghi ngủ, trước khi ngủ cũng không hề cần cậu, kết quả suốt đêm gặp một giấc mơ kỳ quái.

Trong mơ tình tiết lộn xộn ngắt quãng không liên tục, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng mơ hồ mờ lung. Nhìn thấy khung cảnh lạ lẫm trong mơ, không hiểu sao Lục Lê lại có cảm giác quen thuộc, trong một khoảnh khắc nào đó hắn chợt nhận ra cảm giác quen thuộc này đến từ mùi hương trên người Khương Nghi.

Đó là mùi dầu gội và sữa tắm dịu dịu trên da Khương Nghi, thoang thoang vô cùng dễ chịu, là mùi hương Lục Lê vẫn luôn rất thích.

Nhưng sau đó hương thơm thoang thoang càng lúc càng ngọt ngào nồng đậm như bốc hơi sau nắng nóng, nồng đến nỗi làm người ta hoa mắt váng đầu, thậm chí còn thấy ngọt ngạt, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Trong ánh sáng càng lúc càng chói mắt và hương thơm ngọt nồng kia, ánh sáng mờ ảo dần trở nên rõ ràng, phác họa ra một hình dáng mơ hồ giữa vùng sáng tối đan xen.

Giàn nho cành lá um tùm như hành lang dài bất tận, đan vào nhau thành một cổng vòm đầy hoa, hương thơm ngọt nồng như đọng lại trên mi, ánh hoàng hôn vàng rực, yên bình như trong tranh.

Thiếu niên trên xích đu dưới giàn nho tựa như đang ngủ say, một tay buông thõng, ngón tay hơi gập lại. Ánh nắng cuối ngày hắt xuống từng mảng tím vàng óng ánh, tia sáng màu vàng xanh len lỏi qua những kẽ hở thưa thưa, lá nho đung đưa trong gió chiều nhẹ nhàng phất qua gò má thiếu niên đang ngủ say, sắc vàng mờ nhạt phủ lên mi mắt lộ ra vẻ ngây thơ vô hại.

Chẳng hiểu sao tim Lục Lê đột nhiên đập dồn trong làn hương ngào ngạt này.

Gió chiều len lỏi qua cổ áo rộng của thiếu niên để lộ vùng xương quai xanh trắng ngần và vòng eo thon mềm, cậu mơ màng mở mắt ra rồi quay đầu nhìn Lục Lê, gọi hắn bằng giọng ngái ngủ.

"Lục Lê ——"

Bón giờ sáng, trên giường lớn trong phòng ngủ, Lục Lê mở choàng mắt, lồng ngực đập phồng dữ dội, hơi thở gấp rút, tóc vàng ướt nhẹp dính bết vào thái dương, cánh tay ghì chặt Khương Nghi.

Hắn gần như nửa tỉnh nửa mê cọ xát Khương Nghi đến quá nửa đêm.

Lục Lê khẽ cựa quậy, cảm nhận được chỗ nào đó ướt sũng thì sầm mặt chửi tục bằng tiếng Anh.

Hắn rón rén đẩy Khương Nghi ra, đứng dậy vào phòng tắm xối nước lạnh rồi vứt quần lót bẩn vào giỏ rác.

Tản xong Lục Bê ngồi thừ trên giường không nhúc nhích.

Hắn nhớ lại trong tiết sinh lý hôm qua rốt cuộc giáo viên đã giảng những gì.

Hắn biết chuyện lúc này là một hiện tượng sinh lý bình thường.

Nhưng điều hắn muốn biết là mình mơ thấy Khương Nghi trong hiện tượng đó có phải bình thường hay không.

Nếu mơ thấy Khương Nghi trong khung cảnh hôm nay thì hắn rất sẵn lòng mơ tiếp, sau khi ngủ dậy sẽ còn hơn hờ hững cho Khương Nghi nghe trong giấc mơ của mình cậu có dáng vẻ thế nào, trong mơ đã nói gì với mình.

Nhưng hôm nay xảy ra tình huống này, Lục Bê cảm thấy giấc mơ kia nhất định phải sống để bụng chết mang theo, giữ kín như bưng, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài dù chỉ là mây may.

Nghĩ theo hướng khác, nếu Tàn Lan nói cho hắn biết mình mơ thấy hắn trong lần đầu trải nghiệm trưởng thành, đồng thời còn nói khi nghe hắn gọi tên mình đã bắn ra.

Thì phản ứng đầu tiên của hắn là chỉ hận không thể đá bay Tàn Lan từ trên lầu xuống đất, đa gà nổi dậy mình, từ nay trở đi gặp Tàn Lan lần nào đánh lần đó.

Lục Bê nơm nớp lo sợ nhìn sang giỏ rác cách đó không xa, nghĩ một hồi lại đứng bật dậy buộc chặt miệng túi trong giỏ rác, cuối cùng vẫn chưa yên tâm nên nhét giỏ rác xuống gầm giường rồi đập vào chỗ trong cùng.

Sau khi hủy thi diệt tích, Lục Bê tiếp tục ngồi ngẩn người ở đầu giường.

Hắn trầm nghĩ tiêu rồi, xảy ra chuyện này chưa biết chừng mai mốt hắn không thể ngủ chung với Khương Nghi được nữa.

Hơn một tiếng sau, ánh sáng le lói lọt qua khe hở của bức màn dày trong phòng ngủ, đồng hồ báo thức reo lên.

Khuong Nghi dụi mắt ngáp một cái, hấp háy một lúc như thường lệ rồi nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, quay đầu nhìn sang Lục Bê.

Hôm nay Lục Bê có vẻ hơi lạ, không giống mọi buổi sáng khác ôm cậu như búp bê cỡ lớn mà ngồi thẩn thờ ở đầu giường.

Khuong Nghi vẫn chưa tỉnh hẳn, mặt áp vào gối, mắt nhắm mắt mở ngái ngủ hỏi: "Cậu sao thế?"

Ài ngờ câu nói bình thường này lọt như giọt nước nhỏ xuống chảo dầu nóng làm Lục Bê giật nảy mình, hoảng hốt đứng dậy rồi cổ tó vẻ bình tĩnh nói: "Có sao đâu."

Khuong Nghi trầm nghĩ lạ thật đấy.

Cậu ngồi dậy, đoán chắc Lục Bê bị bệnh nên mới bản thân đồ đần, phản ứng chậm chạp như vậy.

Khuong Nghi ngồi quỳ trên giường, đang định đưa tay sờ trán Lục Bê thì thấy hắn lui lại ghé salon, nhìn như thú con xù lông chạy trốn vậy.

Khuong Nghi: "???"

Tay cậu chơi vui trong không khí, mồ mọt nghĩ chẳng lẽ mình lại bị bệnh rồi à? Cho nên Lục Lê mới tránh xa mình vậy sao?

Thế là bàn tay gợn lên của Khuong Nghi đối hưởng sờ trán mình.

Mấy giây sau.

Khuong Nghi lẩm bẩm: "Có bệnh đầu nhĩ....."

Cậu ngẩng đầu hỏi dò: "Lục Lê, cậu bệnh hay tớ bệnh vậy....."

Ài ngờ chưa nói hết câu đã nghe Lục Lê xù lông lên như mèo bị giẫm trúng đuôi: "Nói chuyện đang hoàng coi."

Mới ngủ dậy đã gọi tên tớ rồi."

Mơ màng ngái ngủ y như trong mơ vậy, còn ra gì nữa chứ!

Khuong Nghi chẳng hiểu ra sao, điềm đằm nói: "À."

Lục Lê nghiêm mặt nói: "Cậu cài kín áo ngủ lại đi."

Khuong Nghi bĩu môi: "Bức nào tớ cũng cài kín mà....."

Mỗi lần xếp hình chưa hoàn chỉnh cậu đều rút cả đêm, sao lại không cài kín áo ngủ được chứ.

Lục Lê không nói lời nào mà nghiêm mặt nhìn cậu.

Khuong Nghi cúi đầu xuống, phát hiện cổ áo ngủ của mình đúng là bị hở một nút.

Cậu hơi khó hiểu nhưng vẫn xoa mũi rồi cài nút lại.

Nhìn áo ngủ Khuong Nghi đã cài kín, Lục Lê âm thầm thở phào một hơi, sau đó hẩn thấy Khuong

Nghi đứng dậy chuẩn bị dọn giường như mọi khi.

Lục Lê khần trương đến nỗi da đầu tê rần, hôm nay họ đắp chăn màu sáng, lỗ có dấu vết gì trên đó sẽ thấy rõ mồn một.

Chính Lục Lê cũng không biết rạng sáng nay mình có làm bẩn chăn không nữa.

Dù sao hai cái quần của hẩn đều bẩn hết.

Thấy Khuong Nghi cầm chăn định xếp lại, Lục Lê vọt tới chụp lấy chăn nói: "Để tớ làm cho."

Cậu đi đánh răng đi."

Khuong Nghi nhìn hẩn rồi lắc đầu.

Cậu thành thật nói: "Cậu gấp chẳng gọn chút nào."

Tớ nhìn khó chịu lắm."

Lục Lê: "....."

Hẩn thốt lên: "Hôm nay tớ nhất định sẽ gấp gọn mà."

Khuong Nghi vẫn lắc đầu rồi nghiêm túc nói: "Không được."

Cậu có gấp kiểu gì cũng chẳng gọn."

Lục Lê: "....."

Thấy Lục Lê kiên quyết nắm chặc không chịu buông tay, Khương Nghi chợt nhớ tới biểu hiện kỳ lạ của hắn sáng nay, thầm nghĩ chắc hôm nay tâm trạng Lục Lê không tốt lắm nên an ủi bằng cách đưa cho Lục Lê hai cái gối.

Cậu đỡ dành: "Cậu vuốt hai cái gối này đi.

Việc này dễ lắm nè.

Nhưng nhớ đừng tay vuốt phẳng nếp nhăn trên gối nha."

Lục Lê cứ như muốn chết chung với tấm chăn nên kháng kháng nói: "Tớ chỉ muốn gấp chần thôi."

Đôi bên giằng co gần hai phút, Khương Nghi đành chịu thua nói: "Thôi được rồi.

Nhưng cậu chờ tớ đánh răng rửa mặt xong hãy gấp được không? Rửa mặt xong tớ sẽ ra ngoài ngay, không thấy nó chắc tớ sẽ không khó chịu nữa."

Tất nhiên là Lục Lê đồng ý, hắn thúc giục: "Mau đi đi, tớ sẽ chờ cậu ra ngoài ăn sáng rồi mới gấp."

Khương Nghi gật đầu đi vào phòng tắm.

Trong lúc cậu rửa mặt, thỉnh thoảng Lục Lê lại cúi đầu liếc nhìn gầm giường, cứ sợ giỏ rác bên dưới đột nhiên phóng ra ngoài rồi vượt mọi chông gai nhảy tới trước mặt Khương Nghi.

Điều này nghe hết sức ảo ma nhưng lại là bức khắc họa chân thực rõ nét nhất những ý nghĩ trong lòng Lục Lê hiện giờ.

Lần đầu tiên trải nghiệm trong đời hắn còn mơ thấy Khương Nghi thì trên thế giới này có gì không thể xảy ra nữa chứ?

Trong phòng tắm, Khương Nghi vừa đánh răng vừa tự hỏi rốt cuộc hôm nay Lục Lê bị gì mà kỳ quặc như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng đoán ra nguyên nhân, cậu đành xoa mặt thở dài nói với bóng mình trong gương: "Lòng Lục Lê.

Kim đáy biển."

Khương Nghi đi ra cửa phòng ngủ, trước khi đi còn thò đầu vào nói: "Tớ đi ăn sáng đây.

Cậu gấp chăn được rồi đó."

Lục Lê ngồi nghiêm trang trên giường lớn trong phòng ngủ, thán nhiên điềm tĩnh nói: "Ừ."

Chờ Khương Nghi đóng lại cửa phòng ngủ, Lục Lê háp tắp lật chăn lên nhìn kỹ xem trên tấm chăn màu

sáng có vết tích đáng ngờ nào không.

Mày mà chân vẫn sạch bong, không có những thứ không nên xuất hiện kia.

Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu thử gấp chăn.

Năm phút sau.

Lục Lê căm tức nhìn đồng chân mền lộn xộn rồi khom người kéo giỏ rác dưới gầm giường ra, định nhét tất cả chăn gấp kiểu nào cũng không gọn vào đó rồi phi tang chung với bằng chứng tội ác hôm nay.

Ái ngờ hẳn mới thò chân khều giỏ rác dưới gầm giường ra thì giọng Khương Nghi vang lên ngoài phòng ngủ: "Đi báo tố lên giục cậu kìa ——"

Lục Lê úp mặt vào giỏ rác, đầu cũng không dám ngẩng lên, ra vẻ bình tĩnh nói: "Biết rồi, cậu ăn với mẹ tớ trước đi."

Khương Nghi cầm thìa nhìn Lục Lê nằm bò trên mép giường trong phòng ngủ như đang che giấu gì đó.

Cậu do dự đi ra hành lang, vừa đi vừa hỏi: "Hôm nay cậu không sao thật đấy chứ?"

Lục Lê lắng nghe tiếng bước chân Khương Nghi, chỉ cần cúi đầu là thấy ngay bằng chứng tội ác liên quan đến cậu, hẳn vội nói: "Không sao, cậu mau ăn đi."

Tớ sẽ xuống ngay."

Khương Nghi dừng lại nói: "Ừ, vậy cậu nhanh lên nhé."

Lục Lê cũng đồ gập đầu.

Nửa tiếng sau, Lục Lê tận mắt thấy giỏ rác trong phòng ngủ bị ném vào thùng rác lớn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đến trường, Khương Nghi vừa học từ vựng vừa phát hiện hôm nay Lục Lê im ắng lạ thường.

Trước đây kiểu gì Lục Lê cũng phải đung câu, nghịch tay, nghịch tóc hoặc cặp sách của cậu như muốn bù lại cả ngày không học chung lớp, không được gặp nhau vậy.

Nhưng hôm nay Lục Lê nghiêm chỉnh ngồi trên xe, còn ngồi cách cậu rất xa nữa.

Khương Nghi cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục học từ vựng tiếng Anh của mình.

Buổi sáng.

Lớp quốc tế tan học.

Lục Lê nhíp ngón tay trên bàn liên tục, nhìn có vẻ khá bức bối.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu gọi: "Tần Lan."

Tần Lan ngáp một cái rồi quay đầu hỏi: "Gi?"

Lục Lê nhìn hắn chằm chằm, mấy giây sau lại cúi kính nói: "Thôi bỏ đi."

Tần Lan lại nằm bò ra bàn, mới nhắm mắt chưa đầy hai phút lại nghe Lục Lê gọi: "Tần Lan."

Tần Lan ráng chống mắt lên, quay sang hỏi: "Sao vậy anh yêu của em."

Lục Lê ghét bỏ nói: "Bỏ chữ anh yêu ngay đi, có thấy mắc ói không hả."

Tân Lan: "....."

Cái gì vậy trời, Lục Bê hết khen tiểu thanh mai của mình xinh đẹp lại khen đáng yêu, kết quả đến lượt hẳn gọi một câu anh yêu lại thành mắc ới à?

Tiêu chuẩn kép lòng danh Trung Hoa hay sao thế?

Tân Lan ngao ngán nói: "Sao, gọi tớ có chuyện gì?"

Lục Bê mút môi chống tay lên bàn, há to miệng, chốc lát sau lại bực bội nói: "Không có gì, cắt sang một bên đi."

Tân Lan: "....."

Hắn mà còn quay đầu lại nữa thì sẽ làm chó.

Kết quả năm phút sau.

Lục Bê đập ghế lay Tân Lan dậy: "Tớ muốn hỏi cậu một chuyện."

Tân Lan bình tĩnh nói: "Tốt nhất cậu nên hỏi chuyện ma chay cười xin đi."

Nếu không ông đây sẽ mách tiểu thanh mai của cậu con mẹ nó cậu đối xử với bạn học thế nào."

Lục Bê nghiêm mặt: "Cầm nhầm."

Tớ hỏi cậu nghe là được rồi."

Tân Lan hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Dạ, ông nội cứ nói đi ạ."

Lục Bê nghĩ ngợi, ngón tay bấu vào mép bàn, chậm rãi nói: "Tớ có thằng bạn."

Tân Lan: "....."

Kiểu mở đầu cũ rích gì đây.

Hắn cười hỏi: "Rồi sao?"

Lục Bê ngập ngừng nói: "Nó không rành cái kia lắm."

Tân Lan: "Cái nào?"

Lục Bê: "Thì cái đó đó, cái hôm qua mới học đó."

Tân Lan im lặng một hồi mới nói: "Ừay xem phim đi."

Lục Bê nổi quạu: "Đâu phải không rành cái này."

Ừ tớ nói không rành lần đầu tiên kia kìa."

Tân Lan: "Ừay xem phim hành động đi."

Lục Bê đưa chân móc ghế Tân Lan tới rồi cúi kính tròng mắt: "Cậu nghiêm túc lại cho tớ coi."

Tân Lan sụp đổ nói: "Anh à, em nghiêm túc lắm rồi đó! Không rành cái kia thì xem phim hành động đi!"

Hỏi tớ thì làm được gì, bà mẹ chẳng lẽ tớ dạy nó được à? Hay cậu muốn tớ phân tích chi tiết như lớp chọn rồi viết thành bài luận đọc diễn cảm cho nó nghe?"

Lục Bê: "....."

Hình như cũng đúng.

Mà hình như cũng không đúng.

Hắn múm môi vẩy tay gọi Tần Lan lại gần rồi thì thào vài câu.

Khóe miệng Tần Lan giật giật: "Ý cậu nói bạn cậu mơ thấy bạn của bạn cậu à?"

Lục Bê đập hấn: "Nói nhỏ chút coi."

Tần Lan chậm rãi hỏi: "Cậu có biết lúc Chung Mậu mơ thấy cái kia, đối tượng trong mơ của nó là gì không?"

Lục Bê ngơ vực lắc đầu.

Tần Lan: "Voi, là voi đó."

Chuyện này mỗi người mỗi kiểu, được chưa?! Chẳng lẽ cậu nghĩ Chung Mậu mơ thấy voi thì sau này sẽ lấy voi làm vợ à?"

Tần Lan rất muốn nắm vai thái tử Lục gia Lục Bê này điên cuồng lắc, lắc cho hết nước trong não hắn thì thôi.

Nhưng lại không dám.

Hắn cứ tưởng Lục Bê hỏi vấn đề gì cao siêu lắm, dù sao những người trong giới bọn họ cũng gặp nhiều chuyện hơn người bình thường, hầu hết đều trưởng thành sớm cả.

Hệt như một nghiên cứu sinh bảo vệ luận án tốt nghiệp, tưởng tượng ra vô số câu hỏi lật léo hóc búa, kết quả giáo sư lại hỏi một cọng một bằng mây.

Thời gian trả lời là năm giây, trong đó hết bốn giây hoang mang rồi.

Lục Bê nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật không?"

Tần Lan: "Chỉ sao nữa? Hay là cậu muốn tìm voi về làm vợ Chung Mậu?"

Lục Bê vẫn không tin: "Vậy cậu mơ thấy ai?"

Tần Lan: "....."

"Máy giặt."

Hắn mơ thấy máy giặt cứ quay vòng vòng, còn hắn thì cứ rót nước giặt mãi, cuối cùng mệt gần chết, đây chính là trải nghiệm trong đời hắn.

Bắt gặp ánh mắt hoài nghi của Lục Bê, Tần Lan tức giận hỏi: "Sao, cậu cũng muốn tìm máy giặt làm vợ tó à?"

Lục Bê ho khan một tiếng rồi nói qua loa mấy câu, nghe Tần Lan giải thích xong, hắn dựa vào ghế thở phào nhẹ nhõm.

Cái này có gì ghê gớm đâu chứ.

Có người mơ thấy voi, có người mơ thấy máy giặt.

Ngày nào hắn cũng ngủ chung với Khương Nghi nên mơ thấy cậu chẳng có gì lạ cả.

Huống chi Khương Nghi đáng yêu hơn voi và máy giặt nhiều, hắn mơ thấy cậu chẳng phải bình thường lắm sao.

Lục Lê cúi đầu nhìn chim mình rồi tự nhủ: "Sáng nay trách oan mi rồi huynh đệ à."

Nghĩ đến mình vẫn được ngủ chung với Khương Nghi mà không có bất kỳ khoảng cách nào, Lục Lê vui vẻ trở lại.

Ban đêm, Khương Nghi phát hiện Lục Lê lại bình thường như mọi khi, không còn kỳ quặc như lúc sáng nên cũng yên tâm.

Kết quả chín giờ rưỡi tối đi ngủ, Lục Lê lại trở nên bất thường.

Hắn mở to mắt nhìn Khương Nghi rồi chợt nói: "Không được."

Hắn thốt ra một câu không đầu không đuôi: "Cậu cũng phải mơ thấy tớ mới được."

Truyện Ngôn Tình

Sau khi suy nghĩ cả buổi tối, Lục Lê mặc kệ voi hay máy giặt, dù Khương Nghi có mơ thấy tù lạnh xe ba gác cũng không được, cậu nhất định phải mơ thấy hắn mới được.

Khương Nghi thắc mắc: "Mơ gì cơ?"

Lục Lê nhìn cậu chằm chằm: "Không có gì."

Khương Nghi đưa tay sờ trán Lục Lê, phát hiện không bị sốt nên vỗ đầu hắn nói: "Không mơ không mơ."

Ngủ thôi nào."

Nếu không ngày mai ngủ dậy lại trở nên kỳ quặc, còn giành gấp chần với mình nữa.

Lục Lê tiếp tục nhìn cậu chằm chằm: "Không được."

Cậu phải ngấm tó chìm vào giấc ngủ chứ."

Chỉ có vậy mới mơ thấy hắn thôi.

Nhất định là mỗi đêm sau khi ngủ hắn đều lên nghịch lông mi Khương Nghi, lơ lơ nhìn cậu quá lâu nên mới ngày nhớ đêm mơ thấy Khương Nghi.

Khương Nghi: "....."

Cái gì gọi là ngấm hắn chìm vào giấc ngủ chứ?

Cậu chỉ mới nghe người đang hấp hối trong phim truyền hình nói câu này thôi.

Cậu đáp qua loa: "Rồi rồi rồi, ngấm thì ngấm."

Đêm nào tớ cũng sẽ ngấm cậu chìm vào giấc ngủ hết."

Lục Lê nghiêm mặt suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy mang dép đến thư phòng in ra nửa tờ công thức toán rồi dán lên trán bằng băng keo hai mặt.

Hắn về phòng ngủ nằm nghiêng đối mặt với Khương Nghi trên giường, cầm theo nửa tờ công thức toán mang lại tự tin cho mình: "Cậu quay lại nhìn tớ này."

Khương Nghi quay lại thấy trên trán Lục Lê dán tờ công thức toán chỉ lộ ra đôi mắt, thúc giục cậu mau nhìn cho kỹ vào, tốt nhất là nhìn đến khi hắn ngủ mới thôi.

Cuối cùng Lục Lê còn bảo cậu sau này đêm nào mình cũng sẽ làm vậy, hôm nay dán toán, ngày mai dán tiếng Anh, ngày một dán vật lý, tóm lại sẽ dán toàn những thứ Khương Nghi có hứng thú.

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng nhắm mắt lại, hơi hơi muốn gọi điện báo cha Khương tới đón mình về nhà..

Chương 27: 27: Chương 26

Trong khách sạn, Khương Nghi ngồi trên giường thở dài nói: "Không phải.

Tớ đâu muốn cúp điện thoại của cậu."

Lục Lê ở đầu dây bên kia sốt ruột hỏi: "Trong phòng cậu là ai? Sao hẳn lại tắm trong phòng cậu? Cậu không biết....."

Lục Lê còn chưa nói hết thì đã nghe Khương Nghi nghiêm trang nhại giọng mình: "Cậu không biết bên ngoài nguy hiểm cỡ nào đâu."

Lục Lê: "....."

Mới tới thành phố A một chuyến đã biết cách cướp lời người ta rồi đúng không?

Khương Nghi nói tiếp: "Đây là ban tổ chức sắp xếp mà, hai người một phòng tiêu chuẩn.

Giờ tớ đang ở chung với bạn học trong lớp."

Lục Lê: "....."

Hắn im lặng chốc lát mới hỏi: "Nghĩa là cậu phải ở chung với bạn học cả tuần luôn sao? Trong một tuần đó cậu và bạn học phải ăn chung ngủ chung thì chung à?"

Sớm chiều cận kề, còn dùng chung phòng tắm nữa sao?

Khương Nghi sửa lời hắn: "Không phải một tuần mà chính xác là sáu ngày rưỡi.

Chiều ngày thứ bảy tớ về rồi mà."

Lục Lê ghen hờn: "Có gì khác nhau à?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Khác chứ.

Sáng ngày thứ sáu tớ còn định đi nhặt vỏ sò cho cậu nữa."

Lục Lê: ".....! Là tên bốn mắt đúng không?"

Khương Nghi: "Tên bốn mắt nào cơ?"

Lục Lê nghiêm giọng: "Có phải bạn học ở chung với cậu là tên bốn mắt kia không?"

Khuong Nghi buồn bực nói: "Đừng gọi người ta bữa bãi vậy chứ, người ta có tên đó, tên cậu ấy là Thái Phương."

Lục Lê nghĩ thầm mặc kệ là Thái Phương hay Viên Phương, hắn chỉ muốn biết người cùng ăn cùng ở với Khuong Nghi rốt cuộc là ai mà thôi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Lục Lê vẫn hòa theo: "Được rồi, Thái Phương thì Thái Phương, bạn học ở chung với cậu là hắn à?"

Hắn nhớ tên Thái Phương này vẫn luôn sùng bái Khuong Nghi, chỉ mới ngồi chung bàn với cậu đã sung sướng quên hết trời đất, giờ ăn chung ở chung tình cảm còn phát triển đến mức nào nữa?

Không đợi Lục Lê nghĩ thêm, Khuong Nghi đã trả lời: "Không phải Thái Phương đâu, tớ ở chung với lớp phó cơ."

Lục Lê: "Lớp phó của các cậu tên gì?"

Khuong Nghi nói: "Trình Triều."

Trình Triều mới tắm xong đang lau tóc, nghe vậy thì ngược mắt nhìn Khuong Nghi.

Khuong Nghi ngồi trên giường, hình như đầu dây bên kia nói gì đó nên cậu ngoan ngoãn đáp ứng, tóc đen hơi rối lòa xòa trên mặt, nhìn hết sức ngoan hiền.

Mấy phút sau, Khuong Nghi vừa cúp điện thoại thì thấy Trình Triều nghiêng đầu hỏi mình: "Người nhà gọi điện à?"

Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi khẽ gật đầu.

Trình Triều chậm rãi cười nói: "Người nhà tốt với cậu nhỉ."

Tướng mạo hắn khá tuấn tú, tóc đen hơi ẩm ướt, môi mỏng nở nụ cười, nói xong lại rũ mắt hờ hững lật quyển sách trên tay.

Chẳng hiểu sao Khuong Nghi cảm thấy Trình Triều trước mặt tựa như đang cười, mà hình như cũng không phải.

Cậu nghiêng đầu, cảm thấy nhìn người ta chằm chằm không mấy lịch sự nên dời mắt xuống, phát hiện sách Trình Triều đang đọc chẳng liên quan gì đến cuộc thi mà thuộc loại "sách vỡ vụn" thầy cô hay nói.

Khuong Nghi thu mắt lại, tự nhủ Thái Phương nói rất có lý, nếu không tính đến kính lọc của Thái Phương dành cho cậu thì người có khả năng lọt vào chung kết cao nhất lớp chính là Trình Triều.

Dù sao Trình Triều cũng có tố chất tâm lý rất mạnh.

Khuong Nghi thò dài rồi đi soạn hành lý, soạn xong vốn đã mệt mỏi vì ngồi xe nên leo lên giường ngủ một giấc.

Cậu cứ định ninh mình chỉ chớp mắt một lát nên không vận đồng hồ báo thức, ai ngờ lại ngủ say sưa cả buổi chiều, khi tỉnh lại trời đã sập tối.

Trong phòng khách sạn im lìm, bên ngoài chỉ có ánh hoàng hôn nhấp nhোang sắp tắt, Khuong Nghi mở điện thoại ra, phát hiện đã gần bảy giờ.

Trên màn hình có mấy tin nhắn Thái Phương gửi cho cậu một tiếng trước, bảo cậu đến nhà ăn ăn cơm.

Khuong Nghi nhấn lại cho Thái Phương, sau khi đứng dậy mới phát hiện Trình Triều không có ở đây, cả

căn phòng trống rỗng.

Cậu mang giày rồi cầm thẻ phòng đến nhà ăn lấy hai phần cơm tối.

Lúc về, Khương Nghi thấy Trình Triều đứng trước cửa phòng, một tay xách giá vẽ, một tay đút túi, đôi mắt hơi rũ xuống, khuôn mặt dưới ánh đèn vàng lộ vẻ lơ lửng.

Nghe tiếng bước chân, Trình Triều ngước mắt lên mỉm cười nhìn Khương Nghi rồi ôn tồn hỏi: "Về rồi à?"

Khương Nghi vừa xin lỗi vì để hẳn đợi lâu vừa quét thẻ phòng mở cửa, Trình Triều đi sau lưng cậu dịu giọng nói: "Không sao."

Khách sạn chỉ cấp một thẻ phòng để khóa cửa và bật điện, Khương Nghi cứ tưởng Trình Triều cũng đến nhà ăn nên mới cầm thẻ ra ngoài.

Kết quả tới nhà ăn chẳng thấy người nào, Khương Nghi đành phải vội vàng lấy hai phần cơm tối rồi vội vàng cầm thẻ trở về.

Ài ngờ vẫn không kịp, Trình Triều đã về trước cậu.

Vào phòng, Trình Triều đặt giá vẽ xuống rồi lại lịch sự hỏi cậu có cần dùng phòng tắm không, nếu không hẳn muốn vào tắm, Khương Nghi nói không cần.

Trình Triều cầm quần áo vào phòng tắm.

Khương Nghi để hai phần cơm tối lên bàn, khi Trình Triều tắm xong đi ra thì bảo hẳn nếu chưa ăn cơm có thể ăn chung với mình.

Trình Triều đang lau tóc dừng lại một lát, sau đó ôn hòa mỉm cười gật đầu.

Nhưng hẳn vẫn không đụng đến phần cơm kia.

Khương Nghi tắm xong ra ngoài, không thấy hộp cơm để trước TV đâu nữa nên cứ tưởng Trình Triều ăn rồi.

Kết quả là hôm sau dọn rác, Khương Nghi phát hiện phần cơm vẫn còn y nguyên kia bị nhét vào thùng rác.

Có lẽ Trình Triều tưởng cậu chẳng ngó ngàng gì đến thùng rác vì dù sao mỗi ngày đều có nhân viên khách sạn quét dọn.

Nhưng Khương Nghi nghĩ Trình Triều có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, sợ thùng rác chưa kịp dọn sẽ làm hẳn khó chịu nên chủ động dọn đi, ai ngờ lại phát hiện hộp cơm tối qua mình lấy nằm trong thùng rác.

Nhìn hộp cơm lẳng lẳng nằm trong đó, giờ Khương Nghi mới lơ mơ nhận ra rất có thể chiều qua không phải mình ngủ quá say nên không nghe thấy Trình Triều gọi, mà là Trình Triều hoàn toàn không gọi cậu dậy ăn cơm.

Khương Nghi ngăn người nửa ngày rồi buộc túi rác lại xuống lầu vứt.

Mấy ngày nay thi đấu, càng ở chung Khương Nghi càng nhận ra Trình Triều có vẻ lạnh nhạt với mình, hình như không ưa cậu cho lắm.

Ở lớp chọn, tính tình Trình Triều ôn hòa nhã nhặn, gặp ai cũng tỏ ra thân thiện nên dù làm lớp phó nhưng các bạn học có việc gì cũng thích tìm hẵn hơn, nhân duyên trong lớp cực kỳ tốt, gặp ai cũng nói chuyện được.

Nhưng mấy ngày nay, mặc dù Khương Nghi và Trình Triều ở chung một phòng nhưng chẳng trò chuyện được bao nhiêu câu, đồ đạc phân chia hết sức rạch ròi.

Cho đến một hôm, Khương Nghi đang dọn rác thì bị Trình Triều bắt gặp, dường như hẵn chưa kịp phản ứng nên hồi lâu sau mới hỏi: "Mấy ngày nay cậu vẫn luôn dọn dẹp à?"

Khương Nghi bước lại túi rác rồi khẽ gật đầu, chẳng nói năng gì mà chỉ cầm túi rác xuống lầu.

Ban đầu cậu dọn rác là vì Trình Triều mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng sau đó là vì đi tập vụ rất hiếm khi xếp túi rác ngay ngắn trong thùng rác.

Có lần Khương Nghi thấy túi rác xộc xệch nên khó chịu hơn nửa ngày, sau đó dứt khoát tự dọn luôn.

Cửa phòng khách sạn bị đóng lại, Trình Triều nhắn tin cho mấy bạn học khác trong lớp hỏi giờ quét dọn phòng khách sạn của bọn họ.

Thời gian quét dọn mà đám bạn học trả lời đều muộn hơn giờ Khương Nghi dọn rác rất nhiều, có mấy bạn học ở chung phòng với Trình Triều biết rõ hẵn mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng nên còn trêu ghẹo vài câu.

Trình Triều nhìn mấy tin nhắn trên màn hình điện thoại, ngồi trên giường bóp trán rồi thở hắt ra.

Bạn cùng phòng nói cho hẵn biết điều kiện vệ sinh của khách sạn này không tốt lắm, quét dọn vừa trễ vừa hết sức qua loa, nước đọng trên bồn rửa mặt và gương không bao giờ lau, thùng rác cũng dọn rất cầu thả.

Nhưng mấy ngày nay ở đây Trình Triều mắc bệnh sạch sẽ lại hoàn toàn không cảm nhận được, hẵn cứ tưởng nhân viên quét dọn kỹ lắm, còn nghĩ mặc dù xếp hạng sao của khách sạn này không cao nhưng nhân viên quét dọn rất tốt, nếu không phải nhân viên thì ai dọn dẹp đã quá rõ ràng.

Trình Triều nhìn sang giường Khương Nghi bên cạnh, chăn mền được xếp chồng lên nhau gọn gàng vuông vức làm người ta hết sức thoải mái.

Chẳng bao lâu sau, Trình Triều nghe tiếng gõ cửa.

Hắn đứng dậy mở cửa cho Khương Nghi, thấy cậu xách túi nhựa đựng một cây kem, trên tay còn cầm một cây khác.

Trình Triều cứ tưởng cây kem trong túi của Khương Nghi là mua cho mình, thế là sau khi mở cửa vẫn không đeo tai nghe để chờ Khương Nghi mở miệng.

Ài ngờ cậu xách túi nhựa ngồi trên giường say sưa ăn kem một mình, chẳng có vẻ gì muốn lên tiếng.

Trình Triều khựng lại rồi giương mắt nhìn Khương Nghi mấy lần.

Bắt gặp ánh mắt Trình Triều, Khương Nghi đang toàn tâm toàn ý ăn kem dừng lại giây lát, liếc môi rồi nghiêm túc hỏi: "Mùi nồng lắm à? Có cần tỏ ra ngoài ăn không?"

Trình Triều: "....."

Hắn lắc đầu rồi yên lặng đọc sách tiếp.

Hiếm hoi lắm Khương Nghi mới có dịp không bị Lục Lê quăn, nào là ăn kem sôcôla, nào là ngồi máy lạnh, trong túi nhựa còn có một cây kem vị khác nữa, hai chân đung đưa hết sức vui vẻ.

Cho đến khi chuông điện thoại của cậu reo lên.

Khuong Nghi đang cầm kem hơi do dự, nhưng thấy tên Lục Lê không ngừng nháy mắt trên màn hình cuối cùng vẫn nghe máy.

Trình Triều vốn định đeo tai nghe lên nhưng nghe Khuong Nghi nói thì chợt dừng lại.

"Tớ đang uống nước.

Ừm, không ăn kem mà."

Trình Triều quay đầu nhìn Khuong Nghi, thấy cậu vừa liếm kem vừa nghiêm túc nói: "Tớ biết rồi, tớ đâu có ăn.

Ngày nào tớ cũng ăn cơm hết."

Chẳng biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà Khuong Nghi sùng sốt lắp bắp: "Tớ sắp hết lưu lượng rồi, không mở video được đâu."

Trình Triều bắt giác nhúm mày, chẳng hiểu sao giữa thời đại này vẫn có người kiểm soát vụng về như vậy.

Quả nhiên người trong điện thoại nói gì đó làm Khuong Nghi mắc nghẹn, sau đó hấp tấp nhét túi kem vào hộc tủ đầu giường rồi ném cây kem trên tay vào thùng rác, sau một hồi luống cuống tay chân mới chuẩn bị mở video.

Trình Triều đột nhiên mở miệng: "Khoan đã."

Khuong Nghi sắp mở video nhìn sang Trình Triều, tưởng hắc chế mình ồn nên tự giác đứng lên nói: "Để tớ ra ngoài gọi video."

Trình Triều lắc đầu: "Khóe miệng cậu dính sôcôla kìa.

Sẽ bị nhìn ra mới ăn kem đấy."

Khuong Nghi ngẩn ngơ đưa tay lên sờ, đúng là mồm được vết sôcôla, cậu xoa mũi nói mấy câu cảm ơn rồi rút khăn giấy lau sạch miệng, sau đó mới mở video.

Giọng nói trong video vọng ra hết sức rõ ràng: "Hà miệng cho tớ xem nào."

Trình Triều khựng lại, nhìn thấy Khuong Nghi khăn trương liếm môi, nghĩ ngợi giây lát rồi nhỏ giọng nói: "Răng tớ gãy rồi.

Bát nữa cho cậu xem được không?"

Lục Lê trong video: "....."

Trình Triều trên ghế salon: "....."

Hắn thăm nghĩ hình như lâu nay mình hơi hiểu lầm Khuong Nghi rồi.

Hắn cứ tưởng Khuong Nghi là con riêng của nhà họ Lục chắc hẳn sẽ tâm cơ thâm trầm, thận trọng từng bước hết như đứa em trai cùng cha khác mẹ với hắn vậy, chỉ giới giả vờ giả vịt.

Nhưng người liên tiếp viện có sút sẹo như vậy thì đây là lần đầu tiên Trình Triều gặp.

Tác giả có lời muốn nói:

Khuong Nghi trong ấn tượng của Trình Triều: Thận trọng từng bước, lấy lui làm tiến, tâm cơ thâm trầm.

Khuong Nghi trong thực tế: Gãy răng, lở mồm, không há miệng được..

Chương 28: 28: Chương 27

Đương nhiên người cảm thấy Khương Nghi kiểm soát quá vững không chỉ một mình Trình Triều.

Lục Lê trong video im lặng một hồi, sau đó trầm tĩnh hỏi: "Cậu nghĩ tớ có tin không?"

Khương Nghi khẩn trương tròn tròn mắt lí nhí: "Cậu tin chút xíu cũng được mà."

Bạn học của cậu còn đang ở đây đó.

Lục Lê: "....."

"Bớt nói nhảm đi, há miệng ra."

Khương Nghi bĩu môi rồi há to miệng như lúc nhỏ, nhìn hết sức ngoan.

Trình Triều ngồi trên ghế salon lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Thật ra Trình Triều rất có ấn tượng về Khương Nghi luôn giữ vững hạng nhất ở lớp chọn.

Trong mắt hắt, Khương Nghi chẳng khác nào lớn lên từ khuôn đúc của giáo viên, thành tích xuất sắc, học hành chăm chỉ, tâm hồn trong sáng, hầu như không bao giờ làm thầy cô bận lòng.

Nhưng dù có ấn tượng với Khương Nghi thì cảm giác của Trình Triều đối với cậu, hay nói cách khác là cảm giác của hắt đối với mọi người trong lớp đều rất hồ hững.

Trình Triều biết rõ tính mình cay nghiệt và thậm chí là cực đoan, mặc dù mỗi ngày đều nở nụ cười trên môi, nhìn bề ngoài vô cùng ôn hòa thân thiện nhưng chỉ có Trình Triều mới biết tình cảm mình dành cho đám người trong lớp còn không sâu bằng tình cảm dành cho một cây bút.

Nhưng là con trưởng của nhà họ Trình, từ nhỏ đến lớn Trình Triều buộc phải duy trì vẻ nho nhã lễ độ và giữ cho mọi thứ hoàn hảo.

Hắt đã thay đổi cách nhìn về Khương Nghi từ lúc biết cậu là con riêng của nhà họ Lục, dù sao Khương Nghi và cậu chủ Lục gia cùng ăn cùng ở như hình với bóng, ngay cả đồ xài cũng giống nhau như đúc.

Sau khi nghe được tin đồn này trong giới, Trình Triều cực kỳ ghét Khương Nghi.

Mẹ Trình Triều mất sớm, cha hắt là một gã súc sinh vong ân phụ nghĩa, nhờ có nhà ngoại hắt chống lưng mới ngóc đầu lên nổi, thế mà khi mẹ hắt bệnh nặng hấp hối trong bệnh viện thì cha hắt ăn chơi đàng điếm bên ngoài, còn bao nuôi nhân tình nữa.

Thậm chí mẹ Trình Triều mới qua đời chưa được mấy ngày thì cha Trình đã dẫn một thằng nhóc trạc tuổi hắt về nhà họ Trình, còn nói dối đây là cháu họ.

Cha Trình cứ tưởng Trình Triều còn nhỏ nên không biết gì, nhưng Trình Triều đã tận mắt thấy thằng

nhóc kia gọi cha Trình là ba ba.

Chẳng bao lâu sau mẹ ruột thằng nhóc kia cũng được đón về nhà họ Trình rồi danh chính ngôn thuận trở thành phu nhân Trình gia, thằng nhóc kia cũng thành em trai Trình Triều.

Trình Triều bắt đầu mắc bệnh sạch sẽ từ lúc đó, hẳn ghê tởm mọi thứ đám người kia chạm vào, ghê tởm về đạo đức giả của bọn họ, đặc biệt là đứa con riêng đầy mưu mô kia, Trình Triều cứ nhìn thấy thì lại buồn nôn.

Ước gì trong giới bọn họ, con riêng không bao giờ được chào đón, trong lòng Trình Triều con riêng càng là ký sinh trùng sống bám trên thân người khác hút máu lột da, lúc nào cũng mang lòng dạ hiểm độc và hay xun xoe nịnh bợ.

Nhưng giờ thấy Khương Nghi ngoan ngoãn há to miệng, Trình Triều nhận ra có gì đó sai sai.

Con trong giá thú nào lại kiểm tra xem con ngoài giá thú có ăn vụng kem không chứ?

Con trong giá thú nào lại gọi điện cho con ngoài giá thú để hỏi han tình hình hàng ngày như kiểm tra vậy chứ?

Con trong giá thú nào lại biết rõ bệnh tình lúc nhỏ của con ngoài giá thú như vậy?

Những nhà khác chưa chắc đã quan tâm anh em ruột của mình đến mức đó.

Trình Triều nhú mày nhìn Khương Nghi im lặng thành thật gật đầu.

Người trong video nói may mà hôm nay hắn gọi điện nên mới phát hiện có điều bất ổn, nếu không Khương Nghi ăn bậy nửa đêm phát sốt cũng chẳng ai hay.

Trình Triều khựng lại, không hiểu sao nghe xong cảm thấy hơi khó chịu.

Chẳng phải hắn đang ở trong phòng sao? Cậu chủ Lục gia kia dựa vào cái gì mà quả quyết Khương Nghi nửa đêm phát sốt không ai biết?

Tốt xấu gì hắn cũng là bạn học chung lớp với Khương Nghi, nếu nửa đêm cậu phát sốt thật, chẳng lẽ hắn không biết chăm sóc bạn học của mình hay sao?

Trình Triều có chút bất mãn rũ mắt xuống.

Khương Nghi vừa định mở miệng nói gì đó với Lục Lê trong video thì thấy Lục Lê nghiêm mặt nhìn mình chằm chằm, thế là lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Dù sao đây cũng là Lục Lê năm ngày rồi chưa gặp, không giống Lục Lê trước đây ngày nào cũng gặp.

Khương Nghi e dè tự nhủ tốt nhất là đừng nên khiêu khích hắn.

Bởi vì dù Lục Lê đang ở trong video nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ bức bối cố kìm nén của hắn vì mấy ngày nay không được gặp mặt.

Khương Nghi lí nhí: "Lần sau tớ sẽ không ăn nữa đâu."

Cậu nói rất nhỏ, nghe mềm mềm như hơi bé bị bệnh.

Qua tai Trình Triều lại thấy hơi tội nghiệp.

Hắn tự hỏi sao cùng là con riêng mà Khương Nghi lại đáng thương thế chứ, chỉ ăn một miếng kem cũng phải nhận lỗi sao?

Đứa con riêng cha Trình dẫn về kia đừng nói là ăn kem, dù có ăn kem thay cơm thì cha Trình cũng chẳng nói gì mà còn khen con mình ăn khéo nữa.

Hồi lâu sau Khương Nghi mới tắt video, cậu xoa mũi đứng dậy mở hộp tủ giấu kem ra, nhìn có vẻ hơi khó xử.

Trình Triều: "....."

Người này ngay cả lá mặt lá trái cũng không biết à?

Đã tắt video thì muốn ăn cứ ăn thôi, chẳng lẽ cậu chủ Lục gia kia có thể chui qua dây điện thoại giật cây kem khỏi miệng cậu hay sao?

Một lúc lâu sau Khương Nghi mới quyết định xong, cậu lấy kem ra rồi quay người nhìn hắt.

Trình Triều nghĩ thầm cho mình ăn cũng được, mặc dù trên bao đựng kem đọng đầy nước, có thể túi nhựa đã bị nhiều người chạm vào, có thể trên đường về bụi trong không khí đã bám vào nước đọng.....

Khương Nghi cầm kem nghĩ ngợi rồi bảo hắt: "Tớ đi đưa đồ cho Thái Phương."

Tớ sẽ về ngay thôi.

Lúc về phiên cậu mở cửa cho tớ được không?"

Trình Triều đang định đưa tay cầm kem: "....."

Nụ cười trên môi hắt cứng đờ, im lặng mấy giây.

Thấy Trình Triều không nói gì, Khương Nghi tưởng hắt vốn không ưa mình nên cảm thấy phiền phức, thế là nói tiếp: "Để tớ gọi Thái Phương tới lấy vậy."

Một cây kem tám tệ.

Không ăn thì phí lắm.

Khương Nghi nhắn tin cho Thái Phương, chỉ chốc lát sau hắt đã gõ cửa, Khương Nghi xuống giường xỏ dép đi nhanh ra đưa kem cho hắt.

Thái Phương đứng ở cửa thuận lợi nhận kem cậu đưa.

Trình Triều nghe Khương Nghi mừng rỡ nói: "May mà cậu tới nhanh, nếu không kem sẽ tan mất....."

Thái Phương: "Oa, vị sôcôla trắng tớ thích nè! À mà lớp phó đâu rồi?"

Khương Nghi: "Lớp phó đang đọc sách trong phòng."

Thái Phương nổi lòng tôn kính: "Bảo sao tớ không vào được chung kết, phạm nhân tội mình đâu thể sánh với học thần được, ăn kem lãng phí thời gian như vậy chắc chỉ có phạm nhân tội mình mới làm thôi."

Trình Triều nghe thấy loáng thoáng: "....."

Mười phút sau.

Trình Triều đi siêu thị mua một bọc kem về ăn ngay trước mặt Khương Nghi, chén hết sạch bốn cây.

Kết quả là ban đêm bị đau bụng.

Khi Trình Triều đi vệ sinh đến lần thứ năm, hắt hoàn toàn không biết mình đã xài hết giấy trong toilet, lúc phát hiện ra chuyện này thì đã cời quần ngồi trên bồn cầu, hắt rơi vào im lặng.

Năm phút sau, Trình Triều nhắm mắt lại, bắt đầu tự hỏi bồn cầu có thể cuốn mình đi luôn không.

Khuong Nghi ngồi ở bàn xem lại mấy lỗi sai khi làm bài, đợi ôn tập xong vắn eo xoay cổ mới phát hiện Trình Triều đã ở lì trong toilet cả tiếng đồng hồ.

Cậu nghĩ ngợi, cảm thấy có thể vì bệnh sạch sẽ của Trình Triều nặng thêm khiến thời gian tắm rửa dài ra, hình như cũng chẳng có gì không ổn cả.

Thế là Khuong Nghi nằm bò ra bàn vui vẻ chơi, chờ Trình Triều ra khỏi toilet để mình vào tắm.

Trong phòng vệ sinh, Trình Triều từ đầu đến cuối không sao mở miệng được ngồi trên bồn cầu cúi đầu đếm hoa vắn dưới sàn nhà, chờ Khuong Nghi phát hiện tình hình bất ổn trong này.

Đợi hết một tiếng rưỡi, rốt cuộc Khuong Nghi phát hiện có gì đó là lạ nên đi tới trước cửa toilet hỏi dò:

"Trình Triều, cậu còn trong đó không?"

Trình Triều bình tĩnh đáp: "Còn."

Khuong Nghi thở phào nhẹ nhõm, đang định quay đi thì nghe Trình Triều bình tĩnh nói tiếp: "Phiền cậu lấy giùm tớ một gói khăn giấy ném qua cửa được không?"

Khuong Nghi ngẩn người, sau đó định thần lại nói: "Được chứ."

Năm phút sau, Trình Triều ra khỏi phòng vệ sinh rồi đỡ đần ngồi xuống ghế, lần đầu tiên trên mặt không nở nụ cười.

Khuong Nghi cảm thấy hiện giờ Trình Triều giống hết một pho tượng lưng lay sắp đổ, chỉ cần đụng nhẹ một cái sẽ lập tức vỡ vụn rồi rơi xuống rào rào.

Lục Lê nhún tin hỏi cậu sao chưa tắm rửa đi ngủ.

Khuong Nghi nói với Lục Lê tâm trạng bạn cùng phòng của mình hiện giờ hết sức tồi tệ, có thể phải cần mình an ủi.

Lục Lê hỏi cậu sao bạn cùng phòng lại suy sụp tinh thần.

Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi đáp hình như là vì đi ị.

Lục Lê gửi cho cậu sáu đầu chằm.

Khuong Nghi tắt điện thoại rồi ho khan nói: "Trình Triều."

Mặt Trình Triều xám xịt, chỉ ước cả thế giới đột nhiên nổ tung rồi mọi người cùng biến mất với mình, nghe Khuong Nghi gọi cũng chẳng buồn trả lời.

Khuong Nghi nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được lời an ủi nào.

Cũng đâu thể nói với Trình Triều mong cậu lợi hại thật đấy, có thể ngồi lì trong toilet một tiếng rưỡi luôn.

Khuong Nghi đành phải gượng gạo nói: "Ngày mai chung kết cổ lên nha."

Trình Triều không nói gì mà ngồi im ru trong góc.

Một lát sau, Khuong Nghi ôm quần áo vào phòng tắm, trước khi đi còn để một hộp thuốc tiêu chảy trên bàn đầu giường Trình Triều.

Trình Triều ngồi thừ ra hơn nửa tiếng mới hoàn hồn lại.

Hắn thề cả đời sẽ không bao giờ đến khách sạn này nữa, đồng thời sau khi về sẽ viết một bài đánh giá ân

danh, dùng ngòi bút sắc bén nhất để lên án toilet tệ hại của khách sạn này.

Trình Triều thở hắt một hơi rồi sầm mặt đi lấy điện thoại trên bàn đầu giường, sau đó nhìn thấy một hộp thuốc tiêu chảy.

Hắn nhìn chằm chằm hộp thuốc kia, tự nhủ Khương Nghi thật quá ngây thơ.

Ngày mai là trận chung kết, vắng một người sẽ bớt đi một đối thủ cạnh tranh và có thêm hy vọng đoạt giải quán quân.

Đưa cho hắn thứ này quả thực là tự đào hố chôn mình.

Nhưng nhìn hộp thuốc kia, Trình Triều lại cảm thấy đây đúng là điều Khương Nghi có thể làm.

Hắn mở hộp thuốc ra rồi lấy nước uống.

Mười giờ tắt đèn, Khương Nghi nằm trên giường nghĩ ngợi rồi hỏi khẽ trong bóng tối: "Trình Triều, cậu ngủ chưa?"

Trình Triều trở mình đáp lại Khương Nghi: "Chưa."

Khương Nghi ôm chăn trầm tư: "Chuyện của cậu hôm nay tớ sẽ không nói ra đâu."

Trình Triều lặng thinh.

Cuối cùng hắn đã hiểu tại sao cậu chủ nhà họ Lục là con trong gia đình mà ngày nào cũng gọi điện cho con riêng Khương Nghi này rồi.

Hắn phải thừa nhận Khương Nghi quả thực rất giỏi dỗ dành khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm.

Một lát sau, Trình Triều thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Hai mắt Khương Nghi sáng lên: "Không cần cảm ơn đâu."

Vậy tớ có thể nhờ cậu một việc được không?"

Trình Triều: "Việc gì?"

Khương Nghi ngại ngần nói: "Nếu có ai hỏi cậu mấy ngày nay tớ ngủ lúc mấy giờ thì cậu nói chín giờ tối được không?"

Trình Triều: "...../Chỉ có vậy thôi à?"

Khương Nghi: "Ừ."

Trình Triều: "...../Được thôi."

Hắn cứ tưởng chuyện gì to tát lắm chứ.

Kết quả lại là chuyện này.

Hắn mở mắt ra trong bóng đêm, đột nhiên nói: "Thời gian thủy triều rút của biển Hồng Hải ở thành phố A thường là năm giờ sáng."

Khương Nghi mở to mắt, dường như vẫn chưa kịp phản ứng.

Trình Triều thân nhiên nói tiếp: "Vỏ sò nổi trên bãi biển sau khi thủy triều rút sẽ đẹp hơn nhiều."

Giờ Khương Nghi mới vỡ lẽ mấy ngày trước Trình Triều nghe cậu đứng ngoài hành lang trò chuyện với Lục Lê qua điện thoại, nói sẽ tự tay nhặt mấy cái vỏ sò cho Lục Lê làm kỷ niệm.

Khuong Nghi vừa định cảm ơn thì nghe thấy Trình Triều nói: "Đến lúc đó nhớ gọi tớ dậy nhé."

Dẫn cậu đến bãi biển vắng người mà nhất."

Khuong Nghi sững sờ, sau khi nhận ra Trình Triều không phải đang nói đùa mới trả lời: "Ừ."

Ngày hôm sau, trận chung kết thuận lợi kết thúc, một hai tháng nữa sẽ công bố kết quả thi.

Các học sinh lớp chọn dự thi đều tỏ phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, thầy cô tìm nơi chiêu đãi các học sinh một bữa, Khuong Nghi vừa ngồi xuống thì Trình Triều thân nhiên đi tới ngồi cạnh cậu.

Ấn xong đoàn người về khách sạn thu xếp hành lý, buổi sáng nghỉ ngơi, buổi chiều lên đường về lại thành phố S.

Sáng ngày thứ sáu, Khuong Nghi thức dậy từ sớm, phát hiện Trình Triều đã vũ trang đầy đủ, cả người bọc kín mít như không muốn dính cát trên bãi biển.

Hai người đón xe đến một vùng biển khá vắng vẻ của Hồng Hải.

Khuong Nghi mang dép khom người nhất vỏ sò trong ánh sáng mờ mờ, dường như cậu chọn lựa rất cẩn thận, trên bờ cát vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại gơ vỏ sò lên so sánh.

Trình Triều đội mũ đeo khẩu trang đứng trên một tảng đá ở bãi cát, hai tay đút túi, nghĩ thầm Khuong Nghi làm con riêng thật chẳng dễ dàng gì.

Thì xong còn phải dậy sớm tới đây nhất vỏ sò lấy lòng cậu chủ Lục gia nữa.

Cả buổi sáng Khuong Nghi tỉ mỉ chọn mấy vỏ sò mình thấy đẹp nhất, đem về khách sạn rửa sạch mới phát hiện có một cái vỏ sò bị mé.

Khuong Nghi hết sức khó chịu, đang định ném vào thùng rác thì thấy Trình Triều mặc đồ kín mít nhìn mình không nói gì.

Khuong Nghi thoáng do dự rồi rụt rè hỏi: "Có cái vỏ sò bị mé một góc nhưng tớ rửa sạch lắm rồi, cậu lấy không?"

Trình Triều chìa tay ra, Khuong Nghi cầm khăn lau sạch nước trên vỏ sò rồi đưa cho hắn.

Sau đó Trình Triều quay đi thu dọn hành lý.

Mười hai giờ trưa, xe buýt đến như đã hẹn, Thái Phương cất hành lý xong lại thấy Trình Triều khoanh tay ngồi cạnh Khuong Nghi như đang chớp mắt.

Khuong Nghi cũng nhắm mắt ngủ bù, hai người có vẻ ngủ rất say.

Thái Phương gãi đầu sang chỗ khác ngồi.

Khi chỉ còn nửa tiếng nữa là đến thành phố S, Khuong Nghi và Trình Triều đều tỉnh dậy, Khuong Nghi dụi mắt, phát hiện Lục Lê nhìn cho mình mấy tin, còn có tin nhắn của cha Khuong nữa.

Khuong Nghi trả lời Lục Lê, thấy tin nhắn của cha Khuong thì hai mắt sáng rực, nhấn lại một chữ "ạ".

Trình Triều nhìn thoáng qua Khuong Nghi đang hồ hởi phấn khởi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hắn đoán chừng Khuong Nghi về nhà thế nào cũng bị cậu chủ Lục gia mặc sức sai khiến, chỉ cần cậu

chủ Lục gia cho chút ngon ngọt là có thể dụ dỗ Khương Nghi không phân biệt được đâu là Nam Bắc. Theo ánh mắt tinh đời của hắn thì học sinh giỏi nhất khối Khương Nghi không hề ngốc, chỉ là không được nhanh nhạy cho lắm mà quá ngây thơ.

Nửa tiếng sau, xe buýt từ từ dừng bánh ở trường trung học thực nghiệm, học sinh lục tục xuống xe.

Trình Triều chờ mọi người lấy hết hành lý mới cầm khăn ướt khử trùng lau tay kéo vali của mình rồi đem hành lý xuống.

Khương Nghi kéo vali vẫy tay với hắn: "Trình Triều, tạm biệt."

Trình Triều khẽ gật đầu, trên môi treo nụ cười như thường lệ, nhưng một giây sau nụ cười của hắn đông cứng, ngẩn ngơ nhìn tới phía trước.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên có gương mặt giống Khương Nghi năm phần vừa tươi cười vẫy tay với cậu vừa đi tới nói: "Bé ngoan! Ba ba ở đây nè!"

Khương Nghi nghe thấy giọng nói thì hết sức mừng rỡ, lúm đồng tiền trên má lõm sâu, cậu kéo vali muốn đi nhanh tới chỗ người đàn ông trung niên nhưng ông bảo cậu cứ đứng tại chỗ được rồi.

Khương Nghi đứng tại chỗ vui vẻ nháy mắt lên nói: "Ba ba về lúc nào thế ạ? Ba ba chờ lâu lắm rồi đúng không?"

Cha Khương xoa đầu Khương Nghi cười nói: "Ba ba mới tới thôi, đâu có đợi lâu.

Bé ngoan lại cao lên rồi này."

Cha Khương vừa ngược mắt lên thì thấy một nam sinh sau lưng Khương Nghi đang sừng sờ nhìn hai cha con họ.

Khương Nghi cũng nhận ra, cậu quay đầu vui vẻ nói: "Ba ba, đây là lớp phó của tụi con, lần này đi thi con ở chung phòng với bạn ấy đó ạ."

Cha Khương cười nói: "Thì ra là bạn học của bé ngoan, lần đầu gặp mặt chú không đem theo quà gì cả, cháu có muốn tới nhà chú ăn bữa cơm không?"

Trình Triều vô thức mỉm cười rồi gương gao nói: "Không cần đâu ạ, cảm ơn chú."

Mặc dù có thể nói năng trôi chảy với người đàn ông này nhưng Trình Triều vẫn chưa hết sốc.

Rõ ràng người đàn ông trung niên trước mặt có quan hệ máu mủ với Khương Nghi, mặc dù không tuân tu bằng Khương Nghi nhưng nét mặt rất giống cậu.

Đây chính là cha ruột.

Trong đầu Trình Triều đột nhiên hiện lên câu này, hắn đỡ đỡ nhìn Khương Nghi vẫy tay chào mình rồi vừa đi vừa nói chuyện với người đàn ông trung niên, có vẻ hết sức thân thiết.

Bà mẹ nó ai bảo hắn cha Khương Nghi là Lục tổng hả?

Ài đồn Khương Nghi là con riêng nhà họ Lục hả?

Trình Triều thở hắt một hơi rồi bình tĩnh lấy điện thoại ra block đứa bạn từng quá quyết với hắn thân thế Khương Nghi không hề đơn giản.

Khương Nghi ngồi trên xe cha Khương nhấn tin cho Lục Lê, bảo hẳn hôm nay mình muốn ngủ ở nhà, ngày mai sẽ đem vỏ sò cho hẳn.

Mặc dù Lục Lê luôn ngang ngược bá đạo nhưng vẫn hết lòng tôn trọng cha Khương Nghi, biết cha Khương về thì không nói gì thêm mà chỉ dặn cậu ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Buổi tối cha Khương nấu một bàn đồ ăn thịnh soạn, còn mở TV cho Khương Nghi xem, ông cứ tưởng cậu vẫn thích xem phim hoạt hình như hồi nhỏ, tìm mấy phút trong đồng kênh chỉ chút mới thấy kênh phim hoạt hình trước kia.

Lúc ăn cơm, cha Khương hỏi Khương Nghi đi học có vất vả không, có mệt không, nếu ở lớp chọn áp lực quá thì có thể chuyển lớp.

Khương Nghi nói không áp lực, mình vẫn theo kịp, chỉ có điều bây giờ Lục Lê học khác lớp không theo kịp chương trình lắm.

Cha Khương bật cười, vui mừng cảm thấy Khương Nghi và Lục Lê vẫn như lúc còn bé, không vì thân phận mà sinh ra ngăn cách.

Chín giờ tối.

Tần xon Khương Nghi nằm sấp trên giường chơi xếp hình, chợt nghe thấy cửa sổ bằng kính lạch cạch mấy tiếng.

Cậu ngồi dậy mang dép ra mở cửa sổ, phát hiện Lục Lê mặc đồ ngủ trèo tường vào, phóc qua cửa sổ dễ như trở bàn tay rồi nhanh nhẹn lộn mèo vào phòng cậu.

Lúc vào còn tiện tay quơ theo quần sịp của Khương Nghi đang phơi ngoài cửa..

Chương 29: 29: Chương 28

"Sao cậu vẫn còn mặc quần sịp in hình này thế?"

Chân dài của Lục Lê gác ở mép giường, cả người nằm trên giường Khương Nghi, hai tay cầm quần sịp của cậu giơ lên cao ngắm nghía hồi lâu rồi đánh giá đúng trọng điểm: "Nhưng hợp với cậu lắm."

Dễ thương ghê."

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng đưa tay lấy lại quần sịp của mình, Lục Lê buồn bực lắm lắm: "Giờ cậu cũng không cho tớ đựng vào đồ của cậu nữa."

Khương Nghi xếp quần lại rồi nói thàn: "Đây là đồ lót mà."

Lục Lê hùng hồn cãi: "Chà tớ nói tui mình là bạn nể khổ, cũng từng mặc chung quần rồi mà, có gì không thể đựng chứ."

Khương Nghi nghiêm mặt nói: "Chú nói bạn nể khổ không có nghĩa là mặc chung quần sịp cơ mà."

Đã bao năm trôi qua mà tiếng Trung của Lục Lê vẫn loạn thất bát tao như vậy.

Lục Lê mười mấy tuổi càng thêm hùng hồn: "Người khác thân nhau không mặc chung quần sịp nhưng tui mình đâu phải người khác, sao không mặc chung được chứ?"

Khương Nghi yên lặng nhìn hằm.

Mấy giây sau, Lục Lê trầm tư nói: "Hình như đúng là không thể mặc chung được."

Tớ mặc quần cậu chặt lắm.

Còn cậu mặc quần tớ sẽ bị tụt xuống mắt."

Khương Nghi: "....."

Thấy Khương Nghi không nói lời nào, Lục Lê biết so với quần sịp nhất định Khương Nghi quan trọng hơn nhiều, hằm ngẫm nghĩ một lát rồi nói thêm: "Nhưng nếu cậu bảo tớ mặc thì tớ hóp bụng lại cũng mặc vừa thôi."

Tuy hơi khó chịu một chút nhưng ai bảo người kêu hằm mặc là Khương Nghi chứ.

Khương Nghi phớt lờ hẳn rồi nghiêm mặt cắt quần sịp vào chỗ trong cùng của tủ đồ, sợ nửa đêm Lục Lê nổi hứng bò dậy mặc trộm quần cậu.

Nhưng niềm hứng thú lớn nhất bây giờ của Lục Lê là đắp chung một cái chăn với Khương Nghi.

Sau khi Khương Nghi lên giường, Lục Lê ôm cậu như ôm búp bê hồi nhỏ rồi cảm rần: "Sao các cậu thi lâu thế....."

Khương Nghi thuận thực thò đầu ra khỏi ngực Lục Lê cố gắng hít thở, cậu vỗ đầu Lục Lê nói: "Đâu riêng gì tớ mà ai cũng đi lâu vậy thôi."

Lục Lê vùi mặt vào tóc Khương Nghi hàm hồ nói: "Vớ sò cậu nhất cho tớ đâu rồi?"

Hai mắt Khương Nghi cong cong: "Trong cặp kìa, tớ nhất cái đẹp nhất cho cậu đó."

Lục Lê hết sức hài lòng, vui vẻ nắm tay Khương Nghi chơi đùa.

Khương Nghi đềm ngón tay nói: "Tớ còn nhất một cái cho ba ba, một cái cho chú Lục, một cái cho đi....."

"À phải, còn một cái cho Ứng Trác Hàn nữa....."

Lục Lê tái mặt, nhịn không được nói: "Ứng Trác Hàn là cái quý gì? Chân cậu ta gãy rồi còn cần vớ sò làm gì? Nấu canh ăn à?"

Khương Nghi đính chính: "Ứng Trác Hàn đâu phải gãy chân, cậu ấy chỉ chơi bóng bị trật chân thôi."

Cách đây không lâu Ứng Trác Hàn chơi bóng với các học sinh lớp lớn bị trật chân nên phải nghỉ ở nhà một thời gian.

Lục Lê nằm chung gối với Khương Nghi, hẳn muốn thổi gió bên gối nên thì thầm vào tai cậu: "Cậu cho tớ vớ sò của Ứng Trác Hàn đi, cậu ta không cần đâu."

Lỗ tai Khương Nghi bị tóc thổi vào hơi ngứa, cậu xoa tai chậm rãi nói: "Cậu nói không tính."

Lục Lê: "Vậy cho tớ nửa cái của cậu ta đi."

Khương Nghi: ".....Hình như không ổn lắm đâu?"

Lục Lê xúi giục: "Cho cậu ta nửa cái là may lắm rồi."

Cậu ta còn dám chê à?"

Khương Nghi kéo chăn trùm kín đầu tóc vàng của Lục Lê: "Ngủ đi."

Giường Khương Nghi không lớn, một người ngủ thì dư, hai người ngủ lại chật, hầu như chẳng còn khe hở nào, trên giường tay kề tay, chân kề chân.

Cũng may từ nhỏ đến lớn hai người đã quen ngủ sát nhau.

Nhưng hôm nay Khương Nghi lại cảm thấy hơi chật, cậu thò đầu ra hỏi Lục Lê có thấy chật không.

Mặc dù Lục Lê cũng thấy hình như hôm nay hơi chật nhưng hẳn không muốn xuống giường về phòng ngủ một mình nên mạnh miệng nói: "Không chật."

Chẳng những vậy, để Khương Nghi khỏi đuổi mình về, Lục Lê còn đánh đòn phủ đầu, lên án gay gắt:

"Dạo này cậu ngủ một mình trên giường lớn bên ngoài quen rồi nên giờ chê không muốn ngủ với tớ chứ gì?"

Cảm thấy ngủ với tớ chặt chội chứ gì?"

Khuong Nghi ngán người, trên mặt lộ vẻ mờ mịt: "Tớ đâu có.

Chẳng qua tớ cảm thấy bỗng dưng hơi chặt thôi."

Lục Lê: "Không sao, không chặt chút nào hết.

Ngủ thêm mấy lần là quen ngay."

Khuong Nghi thật thà đáp: "Ừ."

Cậu đang định nhắm mắt lại thì chợt phát hiện có gì đó lạ nên mở mắt nhắm dậy, sau đó thấy mình và Lục Lê nằm chung một cái gối.

Đầu Lục Lê to như vậy có thể không chặt được sao!

Khuong Nghi lay Lục Lê dậy rồi chỉ vào gối ầm ục lên án: "Tại đầu cậu to nên mới chặt, còn nói tớ ở ngoài quen ngủ giường lớn nữa chứ."

Lục Lê nhìn kỹ, hình như đúng là tại mình thật.

Hắn xoa mũi hậm hực nói thật ra đầu mình cũng đâu to lắm.

Khuong Nghi vén chăn lên: "Để tớ đến tủ đồ trong phòng khách lấy thêm một cái gối mới cho cậu."

Lục Lê cảnh giác nói: "Không được, cậu mà ra ngoài lấy gối thì chú Khuong sẽ biết tớ đến ngay."

Khuong Nghi ngờ vực nhìn Lục Lê.

Lục Lê nhìn lảng đi chỗ khác hồi lâu mới nói: "Mẹ tớ đã xây tường cao lên rồi, nếu bà ấy biết đêm nay tớ lại đến tìm cậu thì ngày mai lại xây cao hơn cho xem."

Dù sao từ nhỏ Arno đã giống hệt sợi dây buộc trên người Khuong Nghi, cậu không đến nhà hắn thì hắn chỉ muốn kiêng giường đến nhà Khuong Nghi, ai cũng không ngăn nổi.

Khuong Nghi tròn xoe mắt, do dự một hồi mới nói: "Vậy tớ lên ra ngoài lấy nhé?"

Lục Lê kéo cậu nằm xuống rồi dụ dỗ: "Đầu cậu nhỏ mà, ngủ một đêm đâu có sao.

Cậu chia cho tớ một xiú là được rồi."

Khuong Nghi ngại ngần nói: "Thôi để tớ lên ra ngoài lấy....."

Còn chưa dứt lời thì cửa phòng Khuong Nghi đã bị gõ, giọng cha Khuong vang lên: "Bé ngoan ngủ chưa? Xem giùm ba phần mềm điện thoại này cài thế nào được không?"

Khuong Nghi trở mặt, Lục Lê cũng cùng đờ, hai người liếc nhau một cái, Khuong Nghi lập tức vén chăn lên rồi giục Lục Lê chui vào nấp.

Cha Khuong đứng ngoài thấy đèn phòng Khuong Nghi còn sáng, ông gõ cửa thêm mấy lần nữa, tưởng cậu mãi mê làm bài tập không nghe thấy nên hỏi: "Ba mở cửa được không?"

Hồi lâu sau cha Khuong mới nghe thấy giọng Khuong Nghi: "Đã được."

Cha Khuong đẩy cửa ra, trông thấy Khuong Nghi ngồi dựa vào thành giường đắp kín chăn, cầm một

quyển sách đểm tĩnh hỏi: "Phần mềm nào vậy ạ?"

Cha Khương đưa đi động cho cậu rồi buồn bực nói: "Phần mềm này cứ báo không cài được, bé ngoan xem thử nó bị sao vậy?"

Khương Nghi cầm điện thoại bấm mấy lần rồi bình tĩnh nói: "Được rồi đây ạ, ba quên bấm vào ô đồng ý chịu trách nhiệm phía dưới nè."

Cha Khương cúi đầu nhìn một lát, thở dài nói: "Chữ nhỏ quá hèn gì lúc này ba không thấy."

Cảm ơn bé ngoan, thôi ngủ đi con."

Cha Khương đi tới cửa phòng, Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm, dưới chân nhúc nhích mấy lần, cha Khương lại quay đầu hỏi: "Có cần tắt đèn không?"

Khương Nghi vội lắc đầu: "Bát nữa con sẽ tự tắt ạ."

Cha Khương dặn dò vài câu đừng đọc sách khuya quá rồi đóng cửa lại.

Khương Nghi lập tức vén chăn lên, Lục Lê chui ra thở phào một hơi: "Ngộp chết đi được."

Khương Nghi xuống giường khóa trái cửa phòng, Lục Lê ngồi trên giường, khi cậu quay lại vẫn chưa hoàn hồn.

Lục Lê thở phào nhẹ nhõm: "May mà chưa bị phát hiện."

Nghe xong Khương Nghi bối rối lạ thường.

Cậu cứ cảm thấy Lục Lê nói như họ đang làm chuyện gì xấu vậy.

"Sáng mai cậu phải trèo tường ra ngoài à?"

Khương Nghi quay sang hỏi Lục Lê.

Lục Lê gật đầu.

Khương Nghi xoa mũi lẩm bẩm: "Cha tớ hay dậy sớm xay sữa đậu nành lắm."

Trong lòng Lục Lê dâng lên một dự cảm xấu: "Mấy giờ chú Khương dậy?"

Khương Nghi thành thật đáp: "Khoảng năm giờ."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi cầm đồng hồ báo thức, ngoan ngoãn hỏi: "Cậu tự vặn đồng hồ hay để tớ vặn cho cậu đây?"

Lục Lê: "....."

Hắn cam chịu cầm đồng hồ đặt báo thức hai lần, một lần bốn giờ năm mươi, còn một lần bốn giờ năm mươi lăm.

Sáng hôm sau, bình minh ló dạng.

Đồng hồ báo thức reo lên hồi thứ nhất, Lục Lê còn chưa mở mắt đã tắt đồng hồ rồi mơ màng hủy bỏ báo thức tiếp theo lúc bốn giờ năm mươi lăm.

Khương Nghi nằm cạnh hắn dường như nghe thấy động tĩnh nên khẽ cựa quậy.

Lục Lê rón rén vén chăn lên rồi từ từ mở cửa sổ, cố gắng không phát ra âm thanh nào.

Phòng khách vọng ra tiếng máy xay sữa đậu nành làm Lục Lê yên tâm lại, hẩn nín thở trôi qua ban công rồi nhẹ nhàng nhảy xuống đất, kết quả vừa ngẩng đầu lên đã thấy cha Khương cầm bình tưới hoa kính ngạc nhìn mình.

Lục Lê mặc đồ ngủ: "....."

Cha Khương: "....."

Bốn giờ năm mươi phút sáng, gió còn hơi lạnh, nước trong bình tưới của cha Khương chảy ào ào.

Trong sự im lặng ngọt ngào này, Lục Lê cũng đỡ nói: "Chú Khương, buổi sáng tốt lành ạ."

Bình tưới trong tay cha Khương run lên, ông cũng nặn ra một nụ cười cứng đờ: "Ha ha, chào buổi sáng cậu chủ."

Một tiếng sau.

Khương Nghi trong phòng tỉnh lại, phát hiện bên giường trống rỗng thì yên tâm thay đồng phục rồi mở cửa đi rửa mặt.

Kết quả vừa đi ngang qua phòng khách, Khương Nghi lập tức sững người.

Cậu lui lại mấy bước rồi thò đầu ra, trông thấy Lục Lê mặc đồ ngủ ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn không nhúc nhích, cha Khương cũng ngồi cạnh bàn, hai tay để trên đùi.

"....."

Khương Nghi dụi mắt, hoài nghi mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Thấy Khương Nghi, cha Khương ho khan một tiếng rồi nói: "Bé ngoan rửa mặt rồi tới ăn sáng đi."

Cậu ngơ ngác gật đầu.

Lúc ăn điểm tâm, thừa dịp cha Khương vào bếp mở lồng hấp, Khương Nghi hỏi thăm: "Sao cậu chưa đi?"

Lục Lê ảm ức lẩm bẩm: "Cậu bảo tớ năm giờ chú Khương xay sữa đậu nành chứ đâu có nói chú Khương dậy lúc bốn rưỡi để làm bánh bao."

Khương Nghi xoa mũi lúng túng nói: "Chuyện này tớ thực sự không biết mà."

Cha Khương cảm thấy đồ ăn bán ngoài đường không hợp vệ sinh, sợ Khương Nghi ốm yếu ăn vào sẽ khó chịu nên luôn cố gắng tự làm hết mọi việc.

Khương Nghi cứ tưởng cha Khương chỉ tự xay sữa đậu nành mà thôi, không ngờ bánh bao cũng do ông tự làm lấy.

Cha Khương bưng hai khay bánh bao ra khỏi bếp, trông thấy hai đứa bé ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, ngoan đến mức không dám lên tiếng.

Ông đặt khay xuống rồi lựa lời nói khéo Lục Lê lần sau đến nhà mình làm khách có thể đi cửa chính.

Lỡ cậu chủ Lục gia này trôi dạt đến tìm Khương Nghi bị ngã xảy ra chuyện gì, ông cũng không tiện ăn nói với nhà họ Lục.

Có trời mới biết sáng sớm nay ông đã suyết lên cơn đau tim khi thấy Lục Lê nhảy xuống từ bệ cửa sổ.

Lục Lê gặm bánh bao rồi hậm hực gật đầu.

Sau cuộc thi, lớp chọn của Khương Nghi nghênh đón thời gian đổi chỗ ngồi ba tháng một lần.

Ở lớp chọn, thứ tự chọn chỗ dựa theo xếp hạng thành tích, hạng nhất chọn đầu tiên, hạng nhì chọn thứ hai, cứ thế sắp xếp theo thứ tự.

Hầu hết đều chọn chỗ cũ, Khương Nghi cũng không ngoại lệ.

Là người đầu tiên vào lớp, cậu ngồi ở chỗ cũ chờ Thái Phương.

Người thứ hai là Trình Triều.

Hắn đứng ở cửa nhìn quanh một vòng rồi ung dung đến ngồi cạnh Khương Nghi.

Khương Nghi sừng sốt nhìn Trình Triều treo nụ cười trên môi, ngoài mặt thì ôn hòa thân thiện nhưng thực tế lại hạ giọng nói: "Nhìn gì thế."

Tớ không muốn ngồi với đám kia đâu."

Suốt ngày toàn nhờ hắn giải bài này giảng bài nọ làm Trình Triều phiền muốn chết.

Khương Nghi: "....."

Cậu nhận ra sau sự kiện đưa giấy toilet, dường như Trình Triều không còn giả vờ giả vọt trước mặt mình nữa.

Gần như là làm sao thoải mái thì làm thế ấy.

Điều này được chứng minh ở những buổi học kế tiếp, trong giờ tự học Trình Triều đọc mấy loại sách linh tinh, còn không ngại nhờ Khương Nghi canh chừng giùm, có giáo viên thì nhớ nhắc mình.

Cứ như hoàn toàn giải phóng bản thân trước mặt Khương Nghi vậy..

Chương 30: 30: Chương 28-2

Sau khi cuộc thi kết thúc, Khương Nghi được dịp hiếm hoi không phải học thêm buổi chiều nên đến sân bóng rổ chờ Lục Lê huấn luyện.

Đạo này Lục Lê đi đường cứ như bước trên mây, mỗi ngày chơi bóng đều được thấy Khương Nghi yên lặng ngồi trên khán đài chờ mình.

Thế là cả đội phát hiện gần đây Lục Lê không còn xụ mặt, không còn gắt gỏng, chơi bóng cũng như gió xuân mưa phùn, đừng trúng người còn đỡ đấy.

Tần Lan ngồi trên khán đài biết rõ nhất, ngày nào hắn và Chung Mậu cũng thay phiên nhau ngồi cạnh Khương Nghi như hai ông thần giữ cửa, cứ sợ đám đàn anh trong đội bóng đến tìm Khương Nghi gây sự. Tần Lan không có ý kiến gì vì hắn rất thích Khương Nghi, đáng đẹp mắt, tính cách trầm lặng, ngồi cạnh Khương Nghi có thể cảm nhận được không ít nữ sinh nhìn trộm cậu.

Nhưng chính vì Khương Nghi quá đẹp, thu hút quá nhiều ánh mắt nên Chung Mậu không muốn ngồi cạnh trông nom cậu cho lắm.

Bởi vì lúc trước Chung Mậu để kiểu tóc mình ưng ý nhất, còn móc light mấy sợi khiến hắn cảm thấy cực kỳ phong cách cực kỳ ngầu.

Kết quả Chung Mậu chưa đặc ý được mấy ngày thì buổi tối cha hắn đã gọi điện cho hai nhà tạo mẫu tóc đến nhà cắt trụi tóc hắn.

Lúc đó Chung Mậu tức giận chửi tục một câu bị cha hắn nghe được, thế là một sợi tóc ông cũng không chừa mà bảo nhà tạo mẫu tóc cạo đầu đĩnh cho hắn.

Bởi vậy gần đây Chung Mậu đặc biệt nhạy cảm với ánh mắt người khác vì kiểu tóc này.

Dù sao tóc hắn đã bị cạo sát rạt chẳng khác gì đầu trọc, nhìn qua rất tức cười.

Mười ba mười bốn tuổi vốn hay để ý ánh mắt người ngoài, huống chi Chung Mậu còn để quả đầu trọc như trứng muối.

Lần đầu Khương Nghi gặp Chung Mậu, ánh mắt cậu dừng lại trên đầu Chung Mậu hồi lâu, sau đó cậu cứ nhìn đầu hắn mãi.

Bất gặp ánh mắt Khương Nghi, Chung Mậu nhẫn nhịn siết chặt nắm đấm, trong lòng mặc niệm đây là tiểu thanh mai của Lục Lê, là bảo bối của Lục Lê, không được chửi càng không được đánh.

Ngay cả tròng mắt cũng không được.

Dần dà Chung Mậu ôm một bụng lửa giận, xụ mặt nhìn chằm chằm sàn nhà.

Hai phút sau, hắn nghe thấy Khương Nghi trầm trồ khen kiểu tóc của hắn đẹp thật.

Chung Mậu: "???"

Khương Nghi đứng cạnh Chung Mậu nhìn cái đầu tròn vo của hắn, hình cung tròn trịa không có chỗ nào lõm, nhìn hết sức hoàn mỹ.

Khương Nghi nhìn không được lặp lại: "Đẹp thật đấy."

Cậu hâm mộ nghĩ thầm mỗi ngày soi gương thấy đầu mình tròn vo như vậy nhất định mỗi sáng ngủ dậy đều vui vẻ cả ngày.

Chung Mậu thấy ánh mắt tán thưởng không giống giả tạo của Khương Nghi thì tròn tròn mắt.

Một lát sau, mặt hắn ửng đỏ, vô thức sờ đầu trọc của mình thốt lên: "Thật không?"

Khương Nghi nghiêm túc gật đầu: "Thật mà."

Mười phút sau.

Lục Lê úp rổ trên sân bóng rồi thận trọng quay đầu nhìn khán đài, nào ngờ không thấy được ánh mắt ngợi khen của Khương Nghi mà lại thấy Chung Mậu đầu trọc đang hào hứng nói chuyện với Khương Nghi.

Lục Lê: "....."

Tần Lan chống tay lên gối buồn bực nói: "Quái thật, chẳng phải dạo này thằng quý Chung Mậu kia đang tự kỷ à? Sao giờ cười phở lớ thế?"

Lục Lê quệt mồ hôi rồi giơ tay với huấn luyện viên, nghiêm mặt nói thể lực mình chống đỡ hết nổi rồi nên muốn đổi người huấn luyện.

Huấn luyện viên cũng thấy hôm nay Lục Lê đã dốc hết sức lực để huấn luyện nên phất tay đồng ý, sau đó huýt sáo gọi Chung Mậu ra sân.

Lục Lê đến ngồi cạnh Khương Nghi, hỏi cậu lúc này nói gì với Chung Mậu.

Khương Nghi nói vừa rồi mình khen đầu Chung Mậu thật là đẹp.

Lục Lê đang ngửa cổ uống nước, nghe xong lập tức bị sặc, hắn nhìn Chung Mậu đầu trọc đang lùn hệu vè trên sân bóng rồi im lặng.

Khương Nghi còn đang trầm trồ: "Thần kỳ thật, lần đầu tớ thấy cái đầu đẹp thế đấy."

Tròn vo như quả bóng vậy."

Lục Lê: "....."

Hắn điềm tĩnh nói: "Tớ cũng thấy vậy."

Chung Mậu đầu-như-quả-bóng đang khom lưng phòng thủ hắt hơi một cái thật to.

Chắc vì lời khen của Khương Nghi nên từ đó về sau Chung Mậu hết sức hăng hái theo Lục Lê lựa chọn.

Hắn vừa lựa lựa vừa đắc ý nghĩ học sinh giỏi nhất khối Khương Nghi còn thấy đầu trọc đẹp thì đám hạng

nhì hạng ba kia càng không có tư cách chê hấn xấu.

Chung Mậu uốn lưng thẳng tắp, cảm thấy toàn trường không ai có tư cách chê mình xấu cả.

Những kẻ thấy hấn xấu phải đạt điểm cao hơn Khương Nghi mới được quyền nói.

Mỗi lần Trình Triều ngủ dậy lại thấy Lục Lê dẫn theo đám Chung Mậu nói chuyện với Khương Nghi, sau khi vào tiết, hấn nhận xét đúng trọng tâm: "Bạn cậu nhìn cũng chẳng sáng dạ lắm nhì."

Nhất là thằng trọc kia kìa."

Đầu đã tròn vo mà còn hay ngẩng cao, nhìn y chang trứng muối.

Khương Nghi: "....."

"Cậu ấy có tên mà, là Chung Mậu chứ không phải trọc đâu."

Cậu rất sợ hôm nào đó Trình Triều đang ngủ giữa giờ đột nhiên tỉnh lại mơ màng bảo Chung Mậu: "Ê trọc, nói nhỏ chút coi."

Nghe thấy tên này, Trình Triều nhú mày: "Chung Mậu? Sao giờ nhìn nó quái dị thế?"

Khương Nghi nghiêng đầu: "Cậu biết cậu ấy à?"

Trình Triều nghĩ ngợi: "Hơi có ấn tượng nhưng không sâu lắm, chắc cũng chẳng thông minh gì đâu."

Nếu không đã chẳng vác cái đầu trọc lóc chạy khắp trường rồi."

Khương Nghi: "....."

Cậu thật thà hỏi: "Cậu nói chuyện kiểu này mà chưa bị ai đánh thật sao?"

Trình Triều ngáp một cái rồi nở nụ cười ôn hòa: "Yên tâm đi, thằng trọc bị đánh chứ tớ không bị đâu."

Dù sao cả trường cũng chỉ có Khương Nghi biết tính cách thật của hấn mà thôi.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi ăn trưa chung với Lục Lê đã biết quan hệ giữa Chung Mậu và Trình Triều.

Hai nhà có quen biết nhau, lễ Tết từng đi lại thăm hỏi mấy lần.

Chung Mậu gắp một miếng cá rồi cảm thán: "Cái tên Trình Triều này tớ nghe suốt từ nhỏ đến lớn rồi."

Hồi nhỏ lúc nào nó cũng đứng nhất, cha tớ vừa quát tớ vừa tiếc rên sắt không thành thép, hỏi tớ sao không noi gương Trình Triều chứ."

Chung Mậu vui vẻ nói tiếp: "Lên cấp hai Trình Triều bị đề bẹp, lúc quát tớ cha tớ không còn bắt noi gương Trình Triều nữa."

Tần Lan nhú mày nói: "Vậy cha cậu bảo cậu noi gương ai?"

Chung Mậu tự hào nói: "Ông ấy dặn tớ phải học hỏi Khương Nghi."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê: "....."

Chung Mậu nói: "Nhìn Trình Triều đủ biết là học sinh ngoan rồi, chuyện gì cũng nghe lời người nhà, thật

ra tỏ thấy nó cũng tội lắm.

Lúc trước tớ có gặp nó mấy lần, cũng dễ bắt chuyện, chỉ có điều tính tình hiền quá, nhìn là biết người có học rồi."

Nhớ đến Trình Triều hể mở miệng ra lại gọi thẳng tọc, Khương Nghi im lặng không nói lời nào.

Hai mắt Chung Mậu đột nhiên sáng lên, thấy Trình Triều bung khay đồ ăn đi một mình thì sốt sắng vẫy tay mời Trình Triều tội nghiệp tới ăn chung.

Trình Triều ôn hòa mỉm cười ngồi xuống, lúc tới gần Khương Nghi, hẩn nghiêng đầu thì thào mấy chữ.
"Bạn cậu."

"Ngủ xuân?"

Khương Nghi: "....."

Thấy tên trắng trẻo ẻo lả này dựa sát Khương Nghi, Lục Lê cũng nghiêng đầu hỏi cậu: "Đây là lớp phó của lớp cậu đây à?"

Khương Nghi gật đầu, sau đó thấy Lục Lê nhúu mày thì thào: "Là đùa tự kỷ vì đi ị ấy à?"

Khương Nghi: "....."

Chung Mậu nhiệt tình giới thiệu mọi người trên bàn ăn với Trình Triều mà hẩn cho là tội nghiệp, trên môi Trình Triều treo nụ cười nhưng trong mắt lộ rõ hai chữ "ngủ xuân".

Lục Lê còn đang nghiêng đầu hạ giọng hỏi Khương Nghi có phải Trình Triều gặp vấn đề gì về tâm lý nên mới tự kỷ vì đi ị không.

Khương Nghi im lặng, đột nhiên cảm thấy ăn bớt một bữa cũng không phải không được.

Ăn xong Chung Mậu thêm số liên lạc của Trình Triều, Chung Mậu vỗ ngực nói: "Cậu ngồi cùng bàn với Khương Nghi, nhà tụi mình lại quen biết nhau nên cậu cứ yên tâm, mai một ăn chung với bọn tớ đi."

Nghe giọng điệu cứ như sau này bọn họ sẽ bảo kê Trình Triều vậy.

Trình Triều: "....."

Lục Lê nhin không được đáp mong Chung Mậu: "Xéo về lớp mau."

Từ đó trở đi, hể có dịp gặp Trình Triều ở nhà ăn thì Chung Mậu lại nhiệt tình kéo hẩn tới bàn mình, dần dà cả đám trở thành bạn ăn cơm bữa đại bác cũng không tới.

Chẳng những bữa đại bác cũng không tới mà còn chường mắt nhau, sóng ngầm phun trào, chỉ là ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hòa thuận.

Điều khác biệt là Trình Triều khó chịu với mọi người trừ Khương Nghi, còn Lục Lê đối với mọi người vẫn khá ôn hòa, trừ Trình Triều ra.

Nỗi bức bối của Lục Lê vì Trình Triều ngồi cùng bàn với Khương Nghi vượt xa tên bốn mắt Thái Phương, dù sao nhìn tên bốn mắt cũng thật thà hơn, còn Trình Triều nhìn là đủ biết nhân phẩm chẳng ra sao, cả ngày cười cười xúi quẩy chết được.

Có một thời gian, thậm chí Lục Lê còn không muốn gọi tên Trình Triều mà khi nhắc đến hẩn chỉ gọi là thẳng ị.

Cũng may Lục Bê chỉ gọi ở nhà vì Khương Nghi nói nếu gọi ở trường thì sẽ không đến xem hấn huấn luyện nữa.

Dù sao Khương Nghi đã hứa với Trình Triều sẽ không tiết lộ chuyện toilet ở khách sạn, Lục Bê cứ gọi kiểu này sớm muộn gì cũng có người tò mò hỏi hấn sao lại gọi Trình Triều là thằng ị.

Trong cơn sóng ngầm phun trào này, thật ra Tần Lan có thể cảm nhận được phần nào nhưng hấn chẳng mấy để ý mà chỉ nghĩ Lục Bê có tính chiếm hữu rất mạnh với Khương Nghi nên không thích bất kỳ ai tới gần cậu.

Dù sao khi huấn luyện bóng rổ kết thúc, Khương Nghi đưa nước cho Lục Bê, hấn uống xong đều cắt chai vào ba lô chứ không để lại.

Mà Trình Triều lại ngồi cùng bàn với Khương Nghi, ngày nào cũng ngồi gần cậu như vậy tất nhiên Lục Bê không ưa nổi hấn rồi.

Còn Chung Mậu hoàn toàn không nhận ra sóng ngầm phun trào, mỗi ngày đều vui tươi hơn hờ chờ tóc mình dài ra và hăng hái theo sau Lục Bê dạo quanh lớp chọn.

Gần cuối học kỳ tóc hấn mọc dài, Chung Mậu còn hào hứng đặt bánh kem để ăn mừng tóc mới của mình trước sự chứng kiến của mọi học sinh ở nhà ăn.

Nếu không có mấy người bạn họ cản lại, Chung Mậu còn định hát bài chúc mừng sinh nhật tóc mới nữa.

Trong buổi tiệc ăn mừng, Khương Nghi là người hâm mộ quan trọng nhất suốt quá trình mọc tóc của hấn nên đương nhiên được vinh dự cắt bánh kem.

Thi cuối kỳ xong, trường trung học thực nghiệm chính thức bước vào kỳ nghỉ hè.

Ban đầu Lục Bê tràn đầy phấn khởi lên kế hoạch nghỉ hè sẽ cùng Khương Nghi đến thành phố A ngắm biển nhật vô sò, nhưng Khương Nghi lại nói không được vì cậu muốn về quê với bà nội.

Thấy Lục Bê sững sờ hất hắng, Khương Nghi nghĩ ngợi rồi hỏi: "Cậu có muốn về quê chung với tớ không?"

Hai mắt Lục Bê lập tức sáng lên: "Có thể về chung thật à?"

Hấn chỉ mới về quê Khương Nghi gặp bà nội cậu lúc gần Tết năm đó thôi.

Nhớ lại lời bà nội, Khương Nghi chân thành nói: "Được chứ, cậu về nhất định bà tớ sẽ vui lắm."

Lục Bê vẫn còn nhớ rõ bà Khương Nghi nói hấn là bạn thân nhất của cậu trong thành phố, nghe vậy thì khóe miệng nhếch lên: "Vậy tớ phải chuẩn bị chút quà đem về chứ nhỉ? Bà nội thích ăn gì?"

Khương Nghi lắc đầu: "Không cần chuẩn bị gì đâu."

Cậu chân thành nói: "Cậu đem thân mình về là được rồi."

Nhân tiện mấy ngày nay ăn nhiều một chút, to khỏe một chút.

Dù sao bà nội đã nói đến tháng Tám, ba mẫu ruộng ở quê có thể sẽ thiếu người tách bắp ngô, hái đậu phộng, gặt lúa, máy kéo cũng chẳng giúp được gì.

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ, Khương Nghi nhận được tin nhắn từ Trình Triều hỏi cậu nghỉ hè làm gì.

Khương Nghi trả lời mình và Lục Bê sắp về quê.

Trình Triều nhận được tin nhắn khi đang nằm trên giường ngắm trần nhà, không muốn ra ngoài gặp đám người đạo đức giả kia.

Đọc tin nhắn của Khương Nghi, hần nhúu mày hỏi quê cậu ở đâu.

Cậu nhắn địa danh quê mình cho hần.

Trình Triều tra cứu bản đồ, nhìn lướt qua thấy quê Khương Nghi có mấy danh lam thắng cảnh và trang trại.

Hần tự nhủ về quê gần gũi thiên nhiên thư giãn một chút cũng không tệ, khỏi phải ở nhà để bị đám người kia làm buồn nôn, thế là hỏi Khương Nghi có thể thêm người không.

Khương Nghi vui vẻ đồng ý, hào hứng nghĩ thầm mình tìm được người phụ bà nội tách bắp rồi.

Chỉ bao lâu sau, Ứng Trác Hàn cũng nhắn tin cho cậu than thở chân mình lành rồi nhưng trường lại cho nghỉ, hần ở nhà chán quá sắp mớ meo luôn rồi.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi nhắn tin hỏi Ứng Trác Hàn có bị thương ở tay không.

Ứng Trác Hàn hết sức cảm động, lập tức nói lúc trước mình chỉ bị thương ở chân thôi, bảo cậu cứ yên tâm, tay hần không sao hết.

Khương Nghi cầm sổ, nghĩ đến bắp ngô bẻ xuống không ai tách nên viết tên Ứng Trác Hàn vào cột tách bắp và bóc đậu phộng, sau đó sốt sắng mời Ứng Trác Hàn về quê mình chơi.

Ứng Trác Hàn đồng ý ngay, còn dằn đi dằn lại Khương Nghi nhất định không được đổi ý, nhất định không được lừa hần, nếu không hần sẽ buồn lắm.

Khương Nghi nghĩ thầm đương nhiên mình sẽ không đổi ý rồi.

Qua hôm sau, trong sổ của Khương Nghi đã viết đầy tên, cậu còn kéo theo Chung Mậu và Tàn Lan, sắp xếp cho mỗi người hết sức rõ ràng thỏa đáng.

Đến ngày lên đường, bốn chiếc xe chạy vào cổng lớn nhà họ Lục rồi dừng lại trước cửa.

Lục Lê đeo ba lô trên lưng, tay kéo vali của Khương Nghi, thấy bốn chiếc xe kia thì nheo mắt lại, bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

Khương Nghi cười híp mắt đứng vẫy tay với bốn chiếc xe kia.

Lục Lê tro mắt nhìn bốn cánh cửa xe mở ra, từng người một bước xuống.

Chung Mậu, Tàn Lan, Trình Triều.....

Mẹ bà nó còn có Ứng Trác Hàn nữa chứ!

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Độ Ta

2.

Đáp Lại Lời Yêu

3.

Tình Yêu Không Trông Thấy

4.

Kính - Song Thành

=====

Tên đầu quần hón hỏ gọi: "Khuong Nghi Khuong Nghi!"

Hắn ra sức vẩy tay để chứng tỏ tay mình không có bất cứ vấn đề gì.

Khuong Nghi trịnh trọng đỡ tay Ứng Trác Hàn, bảo hắn đừng vẩy mạnh quá mà phải giữ tay mình cho kỹ.

Dù sao tay khỏe như vậy mà không tách bắp ngô bóc đậu phộng thì uống lăm.

Ứng Trác Hàn đặc ý, tự nhủ Khuong Nghi đang xót mình đây mà! Hắn và Khuong Nghi chính là bạn thân nhất thiên hạ!

Lục Bê lại tro mắt nhìn đám người này đến trước mặt Khuong Nghi, tài xế cũng đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cậu xuất phát nữa thôi.

Khuong Nghi cười tủm tỉm: "Giờ tụi mình có thể lên đường rồi!"

Đoàn người vô cùng háo hức với cuộc hành trình, ngoại trừ Lục Bê.

Hắn xụ mặt nói: "Sao lại gọi thêm tụi nó chứ?"

Rõ ràng chỉ có hai người về quê thôi mà, sao lại biến thành cả đám thế này?

Bất nữa bà nội Khuong Nghi gặp nhiều người như vậy, dù hắn có đầu tóc vàng bà cũng không nhớ hắn là bạn thân nhất của Khuong Nghi trong thành phố thì làm sao bây giờ?

Khuong Nghi mềm giọng nói: "Ừ bà nội dần đi dần lại càng đông càng tốt mà."

Nhìn vẻ nghiêm túc của Khuong Nghi, Lục Bê mềm lòng nghĩ chắc bà nội Khuong Nghi ở quê cô quạnh quá, đông người nào nhiệt một chút cũng tốt.

Sau này hắn và Khuong Nghi còn rất nhiều dịp đi du lịch riêng mà.

Hơn bốn tiếng sau, năm chiếc xe tiến vào đường núi gập ghềnh xóc nảy, phong cảnh ngoài cửa xe trở nên bắt mắt hơn, không khí trong lành thấm vào ruột gan, thỉnh thoảng còn đi ngang qua rừng cây che khuất bầu trời.

Xe càng chạy đồng ruộng càng bao la, trái đồi về phía thôn xóm.

Xóc nảy hơn bốn mươi phút, rồi cuộc năm chiếc xe từ từ dừng lại, một bà cụ đứng ở cổng sân lộ vẻ do dự khi thấy bốn năm chiếc xe trước mặt, tựa như không thể tin được đây là cháu nội ngoan của mình đưa về.

Đến khi một cánh cửa xe bị kéo ra, Khuong Nghi bước xuống gọi bà cụ: "Bà nội!"

Lúc này bà cụ mới dám chắc nên cười như nở hoa: "Ồi! Cháu ngoan của bà!"

Đám Lụa Lẻ lần lượt xuống xe, bà nội cầm tay Khương Nghi nhìn lũ trẻ chào hỏi mình, cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt.

Chợt thấy Lụa Lẻ, bà nội mừng rỡ nói: "Ấy! Nhóc Tây lai! Cháu cũng về với bé ngoan à!"

Lụa Lẻ cẩn thận đỡ tay kia của bà cụ: "Dạ, cháu cũng về thăm bà đây."

Bà còn nhớ cháu không ạ?"

Bà nội cảm thán: "Đương nhiên là nhớ rồi, lúc nhỏ cháu sợ Khương Nghi quên cháu nên lấy bút gò kia viết đầy tên mình lên người Khương Nghi làm bà sợ hết hồn."

Lúc đó suýt nữa bà đã tìm thầy trừ tà xua cháu đi rồi!"

Lụa Lẻ: ".....".

Chương 31: 31: Chương 29

Nghe bà nội Khương Nghi nói xong, Ứng Trác Hàn nhìn không được cười to, Tần Lan cúi đầu chà xát để giảm như đang cố nín cười, còn Chung Mậu thì cảm thán: "Lục ca trâu bò quá nha."

Các tài xế đem vali xuống xe, nói với mấy cậu chủ nhỏ một tiếng rồi lái xe đi, chờ khi nào chúng chơi chán lại gọi họ về đón.

Bốn năm chiếc xe sang trọng chạy vào thôn làm không ít người hiếu kỳ, phát hiện từ trên xe bước xuống đều là mấy đứa bé xinh đẹp sáng sủa, nhìn là biết con nhà giàu, cử chỉ điệu bộ hết sức quý tộc.

Ăn mặc cũng rất bảnh bao, còn đeo kính râm và đồng hồ, không giống người thường mà nhìn rất sành điệu.

Bà nội Khương Nghi dẫn cả đám vào sân, Tần Lan vừa đi vừa lấy di động ra.

Hắn giơ điện thoại lên khoan thai tự đắc chụp cảnh đẹp xung quanh, cách đó không xa có hồ nước xanh biếc, lục bình rải rác, bóng cây um tùm hắt xuống những đốm sáng to nhỏ không đều, đồng lúa bát ngát vàng ươm đang đua theo gió, không khí trong lành thấm vào ruột gan.

Đúng là khung cảnh hoang sơ có khác.

Tần Lan cảm thán chọn mấy tấm ảnh đăng lên vòng bạn bè kèm theo caption thâm sâu: Trở về chốn xưa.

Mặc dù Chung Mậu đọc không hiểu lắm nhưng vẫn vui vẻ bấm like.

Lục Lê vừa đi vừa cảnh giác ngó chừng Ứng Trác Hàn, thỉnh thoảng còn cố ý chen vào tách hắn ra khỏi Khương Nghi.

Khương Nghi đeo ba lô chỉ vào giàn nho trong sân nói nhỏ sắp chín hết, mấy ngày nữa là có thể ăn rồi.

Trình Triều kéo vali nháy lò cò, thấy gà vừa đi vừa ị thì điên tiết quát lũ gà đang ngẩng đầu uốn ngược cút xa ra.

Lục Lê ngoái đầu nhìn rồi há hê kè vào tai Khương Nghi nói: "Hắn đi ị không vui thì thôi đi, còn không thích nhìn gà ị nữa à?"

Khương Nghi: "....."

Ứng Trác Hàn không cam lòng yếu thế chen vào hỏi: "Í gì cơ?"

Chung Mậu cũng tò mò xúm lại: "Í thế?"

Khương Nghi yên lặng đẩy đầu Lục Lê ra rồi nói với bà nội đi phía trước: "Bà ơi cháu muốn ăn trứng hấp."

Bà nội cười ha ha: "Được rồi! Trứng ở quê tươi lắm! Tối nay bà sẽ làm trứng hấp cho cháu."

Đám người đi vào khoảng sân được quét dọn sạch sẽ, trên tường treo bắp khô, còn có một giàn nho nhún tuổi đời không hề nhỏ, bên trên quần đầy dây nho và những chùm nho lúc lỉu nhìn hết sức tươi tốt.

Trong đại sảnh rất mát mẻ, các phòng đều mở rộng cửa cho thoáng khí, bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ, chân và gối mới tỏa ra mùi nắng ấm áp, mở cửa sổ có thể thấy rừng cây ngút ngàn phía sau.

Chung Mậu cất hành lý rồi lần lượt đi thăm từng phòng một.

Tần Lan đang mở vali tìm dép lê, Chung Mậu hí hửng đập móng hân một cái, sau đó bị Tần Lan phản nộ vác dép nện.

Chung Mậu cười hì hì đá dép lê về cho Tần Lan rồi định chạy tới thăm phòng Lục Lê.

Kết quả hân ngó vào từng phòng, ngay cả phòng Trình Triều xít còn mù mịt cũng nhìn nhưng chẳng thấy phòng Lục Lê đâu cả.

Chung Mậu bần khoản chạy tới phòng Khương Nghi định hỏi cậu có biết Lục Lê ở phòng nào không.

Hắn gõ mạnh lên cửa một cái, sau đó đẩy cửa ra hỏi: "Khương Nghi, cậu biết ——"

Còn chưa nói hết thì Chung Mậu đã tròn tròn mắt.

Trong phòng Khương Nghi, Lục Lê ngồi xếp bằng trên giường cúi đầu xếp quần áo, còn Khương Nghi nằm trên giường chơi Anipop trên điện thoại, hai vali một đen một trắng của hai người nằm ngay ngắn ở góc tường.

Nghe tiếng mở cửa, Lục Lê ngẩng đầu cau mày hỏi: "Biết cái gì?"

Chung Mậu giật mình nhìn Lục Lê gấp quần áo: "Lục ca, phòng cậu ở đâu thế?"

Lục Lê: "Ở đây."

Chung Mậu ngây ngốc: "Hình như đây là phòng Khương Nghi mà."

Lục Lê kỳ quái nói: "Tôi biết chứ."

Chung Mậu tiếp tục ngây ngốc: "Cậu biết á?"

Lục Lê: "....."

"Không có việc gì thì biến."

"Hay là tôi tìm thằng ị kia đi ——"

Lục Lê còn chưa dứt lời đã bị Khương Nghi bịt miệng, Khương Nghi khấn trương nhìn Chung Mậu trước mặt: "Cậu ấy nói gà ị ngoài sân ấy mà."

Chung Mậu còn chưa kịp phản ứng thì bà nội trong đại sảnh phía xa gọi: "Bé ngoan ời."

Gà mái ngoài sân đẻ trứng rồi đấy, cháu có muốn đi nhặt không?

Hễ có trứng là bà nội sẽ để dành cho Khương Nghi nhặt.

Lúc nhỏ cậu về quê gặp trời lạnh không thể ra ngoài chơi, thế là lúc ham chơi nhất sẽ mặc áo bông thật dày và đội nón theo sau gà mái nhìn nó đẻ trứng.

Gà mái đẻ xong, Khương Nghi nhặt trứng cất trong túi đưa cho bà nội như hiến bảo vật, có ngày vì dậy trễ

không được nhặt trứng nên suốt bữa ăn sáng cậu rung rung nước mắt.

Dần dà chỉ cần Khương Nghi về quê thì trứng gà đều do cậu nhặt.

"Bà ơi! Cháu đi cháu đi! Cháu đi với Khương Nghi nữa!"

Ứng Trác Hàn ở phòng bên cạnh xô dép lê chạy vội ra, hớn hờ cười nói: "Bà ơi cháu và Khương Nghi đi chung nha!"

Bà nội cười ha ha: "Ừ, vậy cháu và bé ngoan cùng nhặt trứng đi."

Cũng may nhà bà nuôi rất nhiều gà mái nên có đủ trứng cho bọn trẻ nhặt.

Lục Bê xụ mặt, thầm nghĩ mức độ xúi quẩy của Ứng Trác Hàn có thể sánh ngang với Trình Triều, chỗ nào cũng thấy mặt.

Phiền chết.

Khương Nghi đứng dậy, Lục Bê cũng đứng lên rồi không can lòng yếu thế nói: "Cháu cũng muốn đi nhặt trứng."

Mặc dù Chung Mậu chưa từng nhặt trứng nhưng thấy mấy người đều đi thì phần khởi nói: "Tớ cũng đi nữa."

Năm phút sau.

Trước chuồng gà, Khương Nghi quay đầu nhìn mấy người sau lưng: "Các cậu không nhặt à?"

Gà mái trong chuồng ngẩng đầu nhìn lom lom Ứng Trác Hàn và Chung Mậu trước mặt.

Ứng Trác Hàn và Chung Mậu: "....."

Khương Nghi khéo hiểu lòng người an ủi: "Các cậu đừng sợ, nó không mổ đâu."

Nhẹ tay một chút là được rồi."

Khương Nghi thuận thực lấy hai cái trứng ra khỏi chuồng bỏ vào rổ, sau đó nhường chỗ cho Lục Bê sau lưng.

Lục Bê ngồi xổm xuống giơ tay xách cánh gà lên, sau đó thuận thực bới hết ổ rơm, mấy quả trứng còn nóng hổi lăn ra.

Khương Nghi vỗ đầu Lục Bê: "Sao cậu vẫn như lúc nhỏ thế hả, nhẹ tay thôi."

Lục Bê ngồi xổm cắt trứng vào rổ, nói mà không ngẩng đầu lên: "Ai bảo hỏi đó nó mổ cậu làm gì."

Lúc nhỏ Arno về quê Khương Nghi chơi, ngồi xổm cạnh cậu nhìn gà mái đẻ trứng.

Có lần Khương Nghi sắp lấy trứng ra thì con gà mái quay đầu mổ mạnh vào tay cậu tóe máu.

Arno điên tiết nắm cánh con gà kia há mồm cắn mạnh, lông gà bay tứ tung làm Khương Nghi đang khóc cũng sợ ngây người.

Mặc dù tối hôm đó con gà mái mổ Khương Nghi đã được bung lên bàn ăn nhưng từ đó về sau Arno vẫn chú ý mắt sinh vật này.

Hễ đi nhặt trứng thì lại túm cánh gà.

Ứng Trác Hàn há hốc, hần và Chung Mậu liếc nhau một cái rồi rón rén đến cạnh chuồng gà nhặt mấy quả trứng.

Ừ biết Khương Nghi về nên ba ngày rồi bà nội không nhặt trứng mà để dành cho cháu ngoan của mình nhặt thỏa thích.

Khương Nghi nhặt được cả rổ đầy, còn chạy vào chuồng gà nột mấy quả nằm phía xa.

Sau khi nhặt hết trứng, cậu ra khỏi chuồng gà thì thấy Trình Triều đang khom lưng với vẻ thông khổ.

Khương Nghi ngờ vực quay đầu hỏi: "Trình Triều bị sao vậy?"

Ứng Trác Hàn thành thật đáp: "Nó thấy tụi tớ nhặt trứng gà.

Trứng mới đẻ nóng hổi, trên mặt còn dính cứt gà nữa.

Nó nhìn rồi hỏi tụi tớ có phải cứt gà không, tớ nói đúng rồi, thế là nó ới luôn."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê đắc ý bưng rổ ung dung nói: "Cái đồ nhát cáy."

Buổi tối cả bàn đầy đồ ăn nhưng Trình Triều không hề đụng đến trứng gà, thần thờ nghĩ hóa ra trứng gà mình ăn mười mấy năm nay đều dính cứt gà trên vỏ.

Khương Nghi gấp đầy thịt cho mọi người rồi nói một cách chân thành từ tận đáy lòng: "Các cậu ăn nhiều vào nhé.

Ngày mai có thể phải nhờ các cậu giúp mấy việc đấy."

Lục Lê gấp đi cả chưa trong chén Khương Nghi: "Việc gì thế?"

Khương Nghi trịnh trọng nói: "Việc lớn."

Ứng Trác Hàn cười ha ha, hoàn toàn không để ý mà vỗ ngực bảo Khương Nghi cần gì cứ nhờ, Chung Mậu xới cơm ăn ngon lành, nghe vậy cũng gật gù.

Dù sao trong mắt lũ trẻ, ở quê thì có việc lớn gì chứ?

Cùng lắm là TV đăng tin nhà ai mất vịt mất trâu, cá dưới ao bị câu trộm, nhờ chúng tìm vịt tìm trâu cũng không phải không được.

Khương Nghi chân thành nói: "Vậy ngày mai tớ gọi các cậu dậy nhé."

Tần Lan gật đầu rồi đắc ý nói: "Ừ, đúng lúc hít thở không khí buổi sáng trên núi luôn."

Nhân tiện đi dạo rồi ăn điểm tâm kiểu nhà nông và thưởng thức khung cảnh miền quê.

Ban đêm lũ trẻ đi đường xa mệt mỏi nên ngủ sớm, ai nấy đều ngủ ngon lành giữa tiếng ếch nhái kêu râm ran.

Năm giờ sáng hôm sau, trời vừa tảng sáng, không khí mát lạnh.

Trong cơn mơ màng Lục Lê nghe thấy có người gọi tên mình, hần cổ mở mắt ra, sau đó bị người trước mắt làm giật mình kêu lên.

Khương Nghi mặc đồ kín mít, đội khăn trùm đầu và đeo khẩu trang chỉ chừa mỗi đôi mắt, nói với Lục Lê:

"Dậy đi."

Lục Lê mờ mịt hỏi: "Dậy làm gì?"

Khuong Nghi cười ngại ngùng rồi thành thật đáp: "Hái bắp."

Nửa tiếng sau.

Cả đũa mặc đồ kín mít ngơ ngác đứng trước ruộng ngô.

Chung Mậu đồ đũa cúi đầu nhìn đôi găng trên tay mình rồi thì thào hỏi: "Tớ vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không?"

Tần Lan mờ mịt lẩm bẩm: "Chẳng biết nữa, dù sao tớ cũng thấy mình chưa tỉnh đâu."

Ứng Trác Hàn mới ngủ dậy nên mái tóc quăn bù xù lùm đầu to hơn mọi khi, hẳn không để ý hái bắp vắt và cỡ nào mà chỉ trở mắt hỏi: "Sao sọt cậu ta bụi hơn sọt tớ nhiều thế?"

Lục Lê cảm sọt bụi nhất: "....."

Khuong Nghi: "Ừ hái bắp mệt lắm."

Tóc quăn trên đầu Ứng Trác Hàn rung rinh, phẫn nộ nói: "Cậu nghĩ cậu ta làm được còn tớ thì không à?"

Khuong Nghi: "....."

Trình Triều lạnh mặt khiêng sọt vào ruộng ngô trước.

Lục Lê thấy thế cũng theo sát phía sau, Ứng Trác Hàn vội vã xông lên, sọt bắp của mình bị người khác hái mất nên ra sức vung tay bẻ bắp.

Lũ trẻ chưa bao giờ hái bắp nên ai cũng lóng ngóng, hàng xóm ruộng bên cạnh thấy vậy thì xuýt xoa kêu lên rồi sớt ruột tới cầm tay dạy bọn trẻ.

Hơn tám giờ sáng, rốt cuộc cả đũa đã hiểu ra tại sao Khuong Nghi gọi mình dậy sớm như vậy để hái bắp.

Bởi vì năm sáu giờ trên ruộng vẫn còn mát, đợi tám chín giờ mặt trời lên cao, ruộng ngô sẽ nóng như lòng hấp kín bụng làm người ta đầm đìa mồ hôi.

Lục Lê cảm sọt của Khuong Nghi rồi bảo cậu vào chỗ mát ngồi, sọt Khuong Nghi không chịu đi còn đưa cho cậu hai trái bắp để giữ.

Mười một giờ trưa, lũ trẻ đeo mấy sọt ngô, khi về nhà đã mệt sắp đứt hơi, đồ đũa ngồi phịch xuống ghế salon.

Ai cũng tưởng chỉ cần hái bắp là xong, nào ngờ đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Bà nội Khuong Nghi không chỉ trông bắp mà còn trông lúa và đậu phộng nữa.

Khi gặt lúa có thể thuê người lái máy kéo nhưng gặt xong còn phải phơi nắng, củ hai tiếng lại phải đảo lúa một lần.

Hơn nữa có những chỗ hiểm hóc khó gặt, vì máy kéo không vào được nên phải tự gặt bằng tay.

Thế là từ đó trở đi lũ trẻ dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, ngày ngày theo hàng xóm vác cuốc đi làm ruộng.

Ban đầu Trình Triều còn khăng khăng đòi mặc đồ của mình, kiên quyết không mặc quần áo bà nội Khuong Nghi đưa cho.

Nhưng về sau thấy mấy người khác mặc quần đùi rộng ngồi xổm trên bờ ruộng ăn cơm, rốt cuộc Trình

Triều đầu hàng, chịu mặc quần đùi xanh đỏ lêu loẹt nhưng thoáng mát.

Ngày thứ tư làm ruộng, lũ trẻ bánh bao sành điệu khi mới về thôn đã làm lem bụi đất, nón rom liềm cuộc không rời tay.

Dù sao ngoài ruộng cũng chẳng kêu tên mà toàn gọi: "Tóc vàng", "Tóc quăn", "Quần xanh".

Tân Lan ngồi trên bờ ruộng gặm bánh bao, nhìn dây bình luận sôi nổi dưới status đăng lên vòng bạn bè mấy ngày trước rồi lại nhìn bánh bao trên tay mình, trong lòng chua xót ẩn status này đi.

Ngày mùa ở quê hết sức bận rộn nên không có thời gian nấu cơm tối, mấy nhà hàng xóm thay phiên ăn chung với nhau.

Bản đầu Khương Nghi và các bạn theo bà nội đến nhà trưởng thôn ăn cơm, mọi người hết sức hiếu kỳ về Lục Lê mắt xanh tóc vàng.

Thấy Lục Lê là người nước ngoài, trưởng thôn nhiệt tình hiếu khách còn lấy hàng ngoại trong nhà mình cho hắn rồi vỗ ngực cam đoan đây là hàng ngoại chính gốc.

Lục Lê cúi đầu thấy hàng ngoại trưởng thôn đưa là mấy gói sữa bột nước ngoài.

Hàng thật hẳn hoi—— Hàng thật giá thật.

Buổi tối Lục Lê pha sữa bột cho Khương Nghi uống, vừa pha vừa bảo cậu mấy ngày tới đừng ra ruộng nữa, mệt nhọc lắm.

Khương Nghi đang ngâm chân chậu rửa nói: "Không được.

Bản trước cậu nói tớ không đi học thì có thể về quê làm ruộng mà.

Tớ phải tập làm quen với kiểu sống này chứ."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi: "Ba mẫu ruộng lận đó.

Sau này còn phải học lái máy kéo nữa.

Nếu không phải bỏ tiền thuê máy kéo khác, mỗi mẫu một trăm tệ lận, đắt lắm."

Lục Lê đưa sữa bột mới pha cho cậu rồi hậm hực lườm cậu một cái.

Vì sân nhà bà nội Khương Nghi rất rộng nên bình thường phơi lúa không cần vác đến chỗ phơi mà phơi ngay trong sân.

Với lúa sắp phơi khô thì đáng sợ nhất là mưa rào bất chợt, chỉ cần lúa ngâm nước mưa sẽ hỏng ngay.

Phơi lúa đến một đêm nọ, cả thôn bị tiếng sấm rền đánh thức.

Nhà nào cũng nhảy dựng lên, tranh thủ từng giây chạy ra ngoài, nhà thì cắt lúa vào, nhà thì kéo màn ni lông đây lên.

Trường thôn sợ lũ trẻ ở nhà bà nội Khương Nghi không biết tầm quan trọng của việc cắt lúa nên vội vàng dẫn theo mấy người chạy đến phụ một tay, ai ngờ phát hiện lũ trẻ này còn sốt ruột hơn cả mình.

Lũ trẻ hầu như không kịp mang giày mà cuống cuống khiêng lúa, gấp đến độ mấy lần suýt ngã chúi nhúi. Thật ra đám Tần Lan cũng không biết tại sao phải vội vã như vậy, rõ ràng cả sân lúa này cộng lại cũng không đắt bằng một đôi giày của mình nhưng vẫn lo quính lên, sợ lúa mình vất vả lắm mới gặt được sẽ bị hỏng.

Tiếng sấm vang lên chưa bao lâu thì trời bắt đầu đổ mưa tầm tã, mặt đất lênh láng nước, may mà lúa trong sân đã cắt vào hết.

Mọi người rũ rời ngồi phịch trong đại sảnh, ai nấy đều mệt lử, bỗng nhiên nhìn nhau bật cười, ngay cả Trình Triều có bệnh sạch sẽ cũng ngồi dưới đất cười.

Chẳng ai biết mình cười cái gì nhưng vẫn nhin không được, Chung Mậu vừa cười vừa mắng: "Lúc này thằng rùa thúi nào giẫm chân tổ thế hả? Suýt nữa té như chó đớp cứt rồi."

Tần Lan cười ha ha: "Cậu không cần té cũng là chó đớp cứt mà."

Khương Nghi ngồi dựa vào Lục Lê cũng cười, sau đó nhìn ra sân nói: "Dép lê của ai chưa mang vào thế kia?"

Ánh mắt mọi người đều hướng ra sân, phát hiện quả thật có một chiếc dép lê nổi lênh bênh trên vũng nước. Nhất thời không biết bắt đầu từ ai mà mọi người đều cười lăn cười bò, Ứng Trác Hàn nằm sấp trên ghế salon cười đến nổi lăn xuống đất.

Sáng sớm hôm sau, lũ trẻ theo thói quen dậy thay đồ, trước khi ra cửa còn vứt mấy quả cà chua, vừa gặm vừa đi ra ruộng, vác cuốc ngắm giang sơn mình giành được, cảm giác thành tựu tràn ngập.

Chạng vạng tối, vì lâu nay bận rộn nên bà nội Khương Nghi làm thịt ba con gà cho lũ trẻ bồi dưỡng, trên bàn ăn, Trình Triều trước đây có chết cũng không đụng vào trứng gà thân nhiên bỏ trứng luộc vào miệng. Dù sao ruộng cũng xuống rồi thì cắt gà là cái đỉnh gì chứ.

Ăn cơm tối xong, cả đám ngồi ngả nghiêng dưới giàn nho, nắng chiều trải dài vô tận, sắc vàng rực rỡ.

Dưới giàn nho, Tần Lan với tay hái một chùm nho bứt hai quả bỏ vào miệng, sau đó mặt mũi méo xệch.

Mấy giây sau, Tần Lan thân nhiên đưa nho cho Chung Mậu, Chung Mậu thuận miệng hỏi: "Ngon không?"

Tần Lan chân thành nói: "Ngon, ngọt lắm."

Chung Mậu cũng vứt hai quả bỏ vào miệng.

Một phút sau, Chung Mậu đưa nho cho Ứng Trác Hàn rồi chân thành nói: "Ngọt lắm, cậu ăn không?"

Ứng Trác Hàn cầm chùm nho, nhìn cũng không nhìn mà nhét bốn năm quả vào miệng, sau đó mặt nhăn nhúm lại.

Thấy Trình Triều nhìn sang, Ứng Trác Hàn dùng hết kỹ năng diễn xuất đời mình nặn ra một nụ cười tươi tắn: "Ngọt thật đấy, cậu muốn ăn không? Thật mà, cậu đừng có không tin tớ."

Trình Triều hoài nghi: "Cậu ăn thêm một quả nữa thì tớ mới tin được."

Ứng Trác Hàn bứt ba quả nhét vào miệng, vừa nhai tỉnh bơ vừa nói: "Ngon ghê."

Trình Triều cảm chùng nhỏ, thấy Ứng Trác Hàn ăn ngon lành cũng bứt một quả bỏ vào miệng.

"....."

Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm đúng không.

Trình Triều quay đầu mỉm cười đưa nhỏ cho Lục Lê: "Ngon lắm đây."

Cậu muốn ăn thử không?"

Mấy người kia cũng nhao nhao thúc giục: "Đúng đúng, ngon lắm, mau ăn thử đi."

Nhìn cả đám tươi cười, Lục Lê dựa vào ghế mây vừa đắc ý vừa thương hại nói: "Xin lỗi nha."

Cây nhỏ này do tớ và Khương Nghi trồng đây."

Lúc trước bà nội Khương Nghi nói trồng nhỏ có thể không sống được, mà dù có sống cũng ăn không ngon vì ánh nắng hoặc đủ loại vấn đề khác.

Rốt cuộc lũ này lấy đâu ra can đảm để đóng kịch trước mặt hắc hắc?"

Chương 32: 32: Chương 30

Nho trong sân quả chua không ăn được nên đám Chung Mậu đành hậm hực thu tay lại, ánh mắt nhanh như chớp đảo qua một vòng, phát hiện ra rượu gạo được ủ ở chỗ thoáng mát trong góc sân.

Rượu gạo nhà nào cũng ủ nên chẳng phải thử hiềm hoi gì, nhưng đối với đám Chung Mậu lại hết sức thần kỳ, hơn hơ nài nỉ bà nội Khương Nghi cho mình nếm thử.

Bà nội Khương Nghi không lay chuyển được lũ trẻ nên đành phải bắt đắc dĩ đồng ý, còn căn dặn đám Chung Mậu đừng uống nhiều quá mà chỉ nếm chút xíu là được rồi.

Không phải bà nội tiếc của mà là sợ lũ trẻ này uống không biết điểm dừng.

Cả đám ngoan ngoãn gật đầu, kết quả sau khi bà cụ về phòng đi ngủ thì chẳng khác nào ngựa hoang mất cương, mỗi người một bát to, chẳng mấy chốc đã chia nhau uống hết rượu gạo.

Khương Nghi dẫn cả đám ngồi xổm dưới giàn nho đào lên chỗ rượu còn lại.

Tần Lan vừa đào vừa nói: "Không tốt lắm đâu."

Chung Mậu bỏ cuốc xuống: "Đúng đây, không tốt lắm đâu."

Ứng Trác Hàn phúi bùn đất trên chai rượu: "Đúng vậy đúng vậy, không tốt đâu."

Khương Nghi nghiêm túc lấp đất lại rồi thoài mái nói: "Đừng sợ."

Bà nội nói ngoại trừ rượu cưới vợ của tổ không được động vào thì rượu khác đều có thể uống mà."

"Rượu cưới vợ?"

Lục Lê ngồi xổm bên cạnh sừng sốt: "Sao tổ không biết?"

Chung Mậu cười ha ha: "Lục ca, rượu cưới vợ của người ta làm sao cậu biết được hả."

Lục Lê trừng hắt, nghĩ thầm sao hắt lại không biết chứ, trước kia Khương Nghi còn làm vợ hắt nữa kìa.

Tần Lan tưởng Lục Lê từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài không biết rượu cưới vợ mà Khương Nghi nói là gì nên giải thích: "Rượu Khương Nghi nói gọi là Nữ Nhi Hồng, chắc chôn từ lúc Khương Nghi mới sinh, chờ sau này kết hôn sẽ đào lên."

Lục Lê: "Sao tổ không có nhỉ?"

Ứng Trác Hàn: "Đi mà hỏi bố cậu ấy, hỏi Khương Nghi làm gì?"

Chung Mậu: "Lục ca, nước ngoài không chôn cái này đâu."

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi an ủi: "Đến lúc đó tổ sẽ chia cho cậu một nửa rượu này."

Trình Triều: "....."

Rượu cưới vợ còn chia nhau thì đầu thế trách hẳn lúc trước hiểu lầm Khương Nghi là con riêng Lục gia được.

Cả đũa khiêng rượu mới đào lên bàn rồi chơi trò xoay chai, chĩa vào ai thì người đó phải uống rượu hoặc ăn một chùm nho.

Chẳng ai chịu ăn nho chua ề răng cả.

Thế là rượu gạo trên bàn bốc hơi với tốc độ cực nhanh.

Khương Nghi ngồi chính giữa háo hức chờ mong cái chai sẽ chĩa vào mình để được uống một hớp rượu.

Nhưng đã chơi bảy tám vòng mà cái chai vẫn không xoay về phía cậu lần nào.

Khương Nghi buồn thiu, Lục Lê bên cạnh thân nhiên kê đầu gối dưới bàn nói: "Tớ nhúng đũa cho cậu ném thử nhè?"

Khương Nghi lắc đầu, quyết định chờ cái chai chĩa về phía mình để ném cho ra trò.

Chung Mậu xoay chai, nó quay vòng vòng giữa bàn rồi tốc độ dần chậm lại.

Khương Nghi tròn mắt nhìn chằm chằm cái chai giữa bàn, đôi mắt đen long lanh tràn ngập chờ mong.

Chai rượu từ từ dừng lại như sắp quay về hướng Khương Nghi, nhưng một giây sau nó lại nghiêng đi rồi chậm rãi xoay tới trước mặt Lục Lê.

Lục Lê nâng đầu gối cho một bên bàn cao lên làm mặt bàn nghiêng đi, thấy cái chai hướng về phía mình thì âm thầm để mặt bàn nằm ngang lại.

Khương Nghi hệt hăng lắm bầm: "Lạ thật....."

Trình Triều nhú mày, cảm thấy có gì đó sai sai nên nhìn thoáng qua Lục Lê, phát hiện Lục Lê uể oải dựa vào ghế, đôi chân dài dưới gầm bàn duỗi vào tận trong cùng nên không thấy được đang làm gì.

Hắn vừa uống rượu gạo vừa đổ dành Khương Nghi, nghiêm trang bảo cậu dựa sát mình lấy hên đi, biết đâu sẽ tới lượt cậu thì sao.

Khương Nghi bướng bỉnh nói không cần, mình đã tính xác suất rồi, cái chai nhất định sẽ quay về phía mình.

Lục Lê: "Tính cái đó vô ích thôi, thà dựa tớ còn hơn."

Khương Nghi nghiêm túc: "Không được mê tín phong kiến."

Khoa học mới là động lực duy nhất để tiến bộ."

Trình Triều: "....."

Chẳng bao lâu sau, gió đêm mát lạnh thổi qua hết sức dễ chịu, trong sân nồng nặc mùi rượu, mấy người nằm sấp trên ghế mây, rượu gạo đào lên đã vui quá nửa, ai nấy đều say khướt hò hét ầm ĩ.

Ứng Trác Hàn lò đồ nắm tóc quăn bi thương nói không thích tóc mình chút nào vì buổi sáng ngủ dậy sẽ xù lên làm đầu to hơn.

Chung Mậu đỏ bừng mặt mũi cười he he, nắm tóc quăn của Ứng Trác Hàn nói đầu to thì tốt chứ sao, đầu to mới thông minh.

Tần Lan ôm dép lê trong ngực nghiêm túc dạy nó đọc hai mươi sáu chữ cái.

Đép lê không nói lời nào khiến Tần Lan nổi quạu chỉ vào dép lê mắng nửa tiếng.

Mặt Lục Lê cũng hơi đỏ, tóc vàng bay bay trong gió đêm, hắn ôm Khương Nghi chỉ vào cây nho trong sân lẩm bẩm: "Tớ trông."

Hắn lại chỉ vào mũ rơm treo trên tường: "Tớ đan."

Khương Nghi uống trộm chút rượu, trên mặt không có biểu hiện gì, nghiêm túc gật đầu nói: "Biết rồi."

Lục Lê dụi dụi vào người cậu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Khương Nghi, im lặng một lát rồi chân thành nói: "Của tớ."

Khương Nghi của hắn.

Khương Nghi chậm chạp suy nghĩ, hình như cũng không sai nên nghiêm túc nói: "Đúng vậy."

Tần Lan quay đầu chỉ vào dép lê phẫn nộ nói: "Không đúng! Một chữ cái nó cũng đọc không nên hồn nữa."

Lục Lê tức giận, từ nhỏ đến lớn một con gà cũng không dám ở trước mặt hắn nói Khương Nghi không đúng.

Hắn siết chặt nắm đấm, tức giận quăng dép lê của Tần Lan lên giàn nho.

Tần Lan ôm chiếc dép duy nhất của mình, bi thương ngồi dưới đất dạy dép lê đọc bảng cửu chương.

Trình Triều dựa vào ghế mây, gió đêm thổi qua, gần như là người tỉnh táo nhất trong nhóm.

Mặc dù đầu hắn cũng hơi mụ mẫn, muốn đi bắt gà ngoài sân để chùi đít.

Dù sao mỗi ngày gà đều ị nhưng chẳng bao giờ chùi đít cả.

Trình Triều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hắn híp mắt chậm chạp nghĩ nếu bảo mình chùi đít gà thì trước tiên phải lấy khăn ướt lau hai lần rồi dùng khăn khô lau ba lần, cuối cùng lấy máy sấy khô phao câu gà.

Bùm vậy phao câu gà sẽ sạch hơn nhiều.

Ý nghĩ này làm toàn thân Trình Triều hết sức khoan khoái, hắn chậm chạp quay đầu, trông thấy trên một chiếc ghế mây khác, Khương Nghi bị Lục Lê ôm trong lòng, nhìn Khương Nghi rất ngoan, đôi mắt long lanh mở to, bờ môi ướt nước đỏ mọng.

Gò má cậu hơi ửng hồng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, dưới ánh trăng vàng ươm hết như men sủ, đầu hơi nghiêng sang một bên, dáng ngồi rất nghiêm chỉnh nhưng nhìn có vẻ đồ ỉn thất thần.

Lục Lê cúi đầu như đang cắn vành tai Khương Nghi, hai tay khoác lên vai cậu, cả người gần như dựa vào Khương Nghi, vẻ mặt cao ngạo cũng trở nên hiền hòa.

Đó là một tư thế cực kỳ thân mật.

Thân mật đến mức Trình Triều đã hơi say cũng phải nhú mày, hắn ngồi trên ghế mây, cảm thấy có gì đó

không đứng lấm.

Hình như thân mật quá mức thì phải.

Hắn tự nhủ chắc vì ánh đèn trong sân tối quá nên mình thấy không rõ, có lẽ Lục Bê chỉ uống say tựa đầu lên vai Khương Nghi mà thôi.

Dù sao mấy ngày nay ai cũng thấy Lục Bê rất bám Khương Nghi, hết như hai người có mối liên hệ đặc biệt gì đó mà phải dính sát nhau thì mới dễ chịu được.

Nhưng gió đêm càng thổi càng mạnh, mây đen che khuất quá nửa mặt trăng bị xua tan, ánh trăng sáng văng vặc chiếu xuống đổ bóng dài trên đất.

Trong ánh sáng đó, Trình Triều ngồi trên ghế mây thấy Lục Bê rời miệng ra, một đầu răng hiển hiện trên vành tai Khương Nghi, Lục Bê lại lấm bắm vùi đầu vào cổ Khương Nghi như đang nghịch ngợm cắn cổ cậu.

Khương Nghi uốn lưng thẳng tắp, nghiêm túc nhìn về phía trước như chìm đắm trong bài học, hoàn toàn không nhận ra mình lại bị cắn thêm một miếng.

Trình Triều mơ màng gọi tên Khương Nghi, thấy cậu quay đầu lại thở dài một tiếng rồi nghiêm túc bảo mình: "Đợi tan học hãy nói."

Càng lúc Trình Triều càng cảm thấy không đúng, mơ màng định đứng dậy thì thấy Ứng Trác Hàn nín thở nhìn ngồi xuống cạnh Khương Nghi, không nắm tóc mình nữa mà quay sang nắm tóc cậu.

Hắn vừa nắm vừa hâm mộ nói: "Tóc cậu đẹp thật, không làm đầu to chút nào....."

Sau đó Trình Triều thấy Ứng Trác Hàn lên lút cắn tóc Khương Nghi rồi lải nhải: "Chia cho tớ chút xiu đi mà....."

Sau khi Lục Bê phát hiện thì nắm đầu Ứng Trác Hàn hùng hổ nạt hắn xéo đi.

Khương Nghi nổi quạu, không hiểu tại sao lúc nào cũng có người quấy rầy mình học bài.

Cô Lưu nói tiết này rất quan trọng nên nhất định phải nghe giảng thật kỹ, nhưng luôn có người tới làm phiền cậu.

Khương Nghi đẩy đầu Lục Bê ra rồi xách ghế đầu tới trước giàn nho, sòng lưng thẳng tắp, thành kính tiếp tục nghe giảng.

Trình Triều: "....."

Hắn tựa đầu vào ghế mây, đột nhiên cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Quá nửa đêm, cả đám lão đảo đầu nhau về phòng, vừa đặt lưng xuống giường đã ngáy o o.

Sáng hôm sau, hàng xóm vác cuốc đứng ngoài cổng gọi lũ trẻ nhưng bà nội Khương Nghi lại cười xua tay, đưa bánh in mình làm cho hàng xóm rồi cười ha ha nói tối qua bọn trẻ mãi mê uống rượu nên say bết nhè rồi.

Hàng xóm cũng cười lắc đầu nói tuổi trẻ tốt thật.

Hơn mười một giờ trưa, cả đám đêm qua uống say dần tỉnh lại, Tần Lan ra khỏi phòng đầu tiên, hắn nháy lò cò hỏi bà nội Khương Nghi có đôi dép nào mới không.

Trình Triều là người dậy sớm nhất, rửa mặt xong thì theo Chung Mậu đến phòng Khương Nghi gọi mấy người còn ngủ xuống giường ăn cơm.

Chung Mậu mang đầu tóc tóc bù xù hăng hái đẩy cửa phòng Khương Nghi, hít sâu một hơi rồi gào lên:

"Dậy đi ——"

Giọng hân vang dội đến nỗi lũ chim trên cành cây ngoài sân hoảng hốt bay tán loạn.

Một giây sau, Chung Mậu bị quăng gổ vào mặt, kèm theo là một giọng nói khàn khàn: "Xéo đi."

Trình Triều khựng lại, bước vào phòng mới phát hiện hai người ngủ trên giường đắp chung một chăn.

Lục Lê mặc áo ba lỗ quàng tay ôm Khương Nghi khẽ cựa quậy, Khương Nghi nằm trong ngực hân cũng bị đánh thức, lông mi chớp nhẹ rồi mơ màng mở mắt ra.

Cậu ngẩng đầu hỏi Lục Lê bên cạnh: "Gi vậy?"

Lục Lê vỗ lưng cậu nói khẽ: "Không có gì đâu, ngủ tiếp đi."

Nhìn hai người đắp chung một chăn, tay đan vào nhau, cảm giác kỳ quái lại dâng lên trong lòng Trình Triều nhưng lần này càng mãnh liệt hơn.

Hân nheo mắt lại, đang định mở miệng thì thấy sau tấm chăn của hai người nhúc nhích, Ứng Trác Hàn tóc tai bù xù bò ra từ cuối giường cười hề hề.

Trình Triều: "....."

Đầu óc hân đúng là có bệnh mới cảm thấy kỳ quái mà.

Lục Lê đập Ứng Trác Hàn một cái rồi xù lông nói: "Mẹ nó sao cậu lại ở trên giường tụi tôi hả?"

Khương Nghi lẩm bẩm: "Thì ra tụi qua không phải tổ đập trứng tường sao....."

Ứng Trác Hàn bị đập xuống giường ôm hông ảm ức nói: "Tụi qua tụi về chung với Khương Nghi mà!"

Hân cứng cổ nói: "Cậu ngủ chung giường với Khương Nghi được thì tụi cũng ngủ được chứ!"

Tụi qua hai người uống say không ai nhường ai, Ứng Trác Hàn thà chết không buông tay, cùng lẩm thì cả ba cùng ngủ chung.

Cuối cùng giãy vò một hồi, ba người ngủ chung thật.

Lục Lê sầm mặt hùng hổ ôm hết ga giường vò chăn bỏ vào máy giặt.

Tần Lan nhảy lò cò trong sân gào lên: "Lục ca, tụi qua cậu quăng dép lê của tụi đi đâu rồi hả?"

Lục Lê đang cúi nên hung dữ nạt: "Ném lên đầu ông nội cậu á!"

Buổi tối cuối cùng trước khi về thành phố, bà nội Khương Nghi làm thịt một con vịt hai con gà, còn nhờ trưởng thôn ra ao bắt hai con cá to.

Đám Chung Mậu ngăn cản bà nội, nói đừng nấu nhiều thịt như vậy mà để lại cho mình ăn, bà nội Khương Nghi vừa nhỏ lông vừa lắc đầu cười nói: "Nuôi cho các cháu ăn mà."

Các cháu ăn nhiều là bà vui rồi."

Vì lần trước uống rượu nhiều quá nên bà nội Khương Nghi không bung rượu gạo lên, ăn cơm xong mọi người ngồi trong sân tán gẫu, chuyện gì cũng nói, Khương Nghi ngồi cạnh bà nội nhìn bà may miếng đệm

giày cho cho mình.

Sao giăng kín trời đêm, mọi người lần lượt thay phiên nhau đi tắm, tắm xong thì về phòng thu dọn hành lý, cuối cùng trong sân chỉ còn lại Trình Triều và Khương Nghi.

Trình Triều nghiêng đầu nhìn Khương Nghi đang dựa vào ghế mây ngắm sao, đột nhiên gọi: "Khương Nghi."

Khương Nghi quay sang: "Hả?"

Trình Triều gồng tay sau đầu, nhắm mắt nói: "Bản sau về nhớ gọi tớ theo nữa nhé."

Khương Nghi cười nói: "Ừ."

Lục Lê tắm xong lau tóc đi tới, ờ như không có chuyện gì thản nhiên hỏi: "Các cậu đang nói gì thế?"

Khương Nghi cảnh giác, sợ Lục Lê nói chuyện đi ị ngay trước mặt Trình Triều nên vội vã kéo Lục Lê: "Hình như quần áo trong phòng tớ chưa soạn xong đâu, cậu vào xem với tớ đi."

Lục Lê thắc mắc: "Ngoại trừ quần sịp cậu không cho tớ đụng thì tớ nhớ mấy thứ khác soạn xong hết rồi mà."

Khương Nghi: "....."

Vành tai cậu đồ lên, dắt tay Lục Lê: "Tớ nói có là có mà, cậu theo tớ vào xem đi."

Hôm sau trở về, trưởng thôn đang rảnh rỗi đích thân đến tiễn lũ trẻ.

Dù sao ban đầu bà nội Khương Nghi và người trong thôn đều không trông mong mấy đứa nhỏ này có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề mà chỉ muốn nhờ chúng phụ một tay lúc bận rộn, ai ngờ lũ trẻ thật sự rất được việc.

Từng chiếc xe sang trọng chạy vào thôn, sau khi dừng xe mấy tài xế suýt nữa không nhận ra cậu chủ nhà mình.

Đặc biệt là tài xế Trình gia, ông trợn mắt há hốc mồm nhìn Trình Triều có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng mặc quần đùi xanh đỏ kéo vali, nước da đã trở nên đen nhẻm.

Tài xế Ứng gia đang định giúp Ứng Trác Hàn xách vali bỏ vào cốp sau thì thấy Ứng Trác Hàn cao ngạo giơ tay ra hiệu ngừng lại, sau đó nói tài xế bật cốp sau lên rồi biểu diễn cho ông thấy thành quả của mình sau những ngày ném đồng cỏ khô.

Tài xế Ứng gia chỉ thấy cậu chủ nhà mình xách vali lên rồi thành thạo vặn eo ném vào cốp sau, chiếc vali lượn theo một đường vòng cung hoàn hảo rồi đáp xuống cốp sau chuẩn không cần chỉnh.

Trong đám người Khương Nghi hầu như chẳng thay đổi gì, lúc đến thế nào thì lúc đi vẫn thế ấy, dường như có đang nắng cỡ nào cũng vẫn trắng bóc.

Còn những người khác phải đương da hết kỳ nghỉ hè mới trở lại màu da ban đầu, không còn đen như than nữa.

Suốt kỳ nghỉ hè, đám Chung Mậu không liên hệ nhiều với người trong giới mà ngày ngày theo Lục Lê và Khương Nghi chơi đùa.

Lời đồn đại trong giới dần nổi lên rùm rân.

Tuần đầu tiên khai giảng, một buổi sáng nọ Lục Lê bảo Khương Nghi đưa cho mình giấy khen và cúp từ nhỏ đến lớn.

Khương Nghi chẳng nghĩ gì nhiều, dù sao cũng không phải lần đầu Lục Lê hỏi những thứ đó nên đưa hết giấy khen và cúp cho hắn.

Xế chiều Khương Nghi phát hiện Trình Triều không vào học mà xin nghỉ đi toilet, hết tiết vẫn chưa quay lại.

Trong nhà vệ sinh trên tầng cao nhất, Lục Lê dẫn theo một đám người, hắn ngồi trên ghế đối diện với đám học sinh lớp lớn đang tung tin đồn trong giới, vẻ mặt hết sức ôn hòa, mỉm cười nói: "Đọc tiếp đi."

Đám học sinh lớp lớn đứng trong góc nhà vệ sinh cầm giấy khen Lục Lê đã sao ra, lấp bấp đọc: "Học sinh Khương Nghi đã đạt thành tích xuất sắc trong cuộc thi tiếng Anh....."

Trình Triều nhắc nhở: "Đừng có bỏ sót tên cuộc thi."

Ứng Trác Hàn dựa cửa gạt đầu: "Đúng đúng."

Đám học sinh lớp lớn: "....."

Mất hết một tiếng đồng hồ đám người kia mới đọc hết mọi giải thưởng của Khương Nghi từ mẫu giáo đến cấp hai mà Lục Lê đưa cho.

Ngay cả phiếu bé ngoan cũng bị ép đọc từng chữ.

Thấy cả đám đọc xong, Lục Lê vẫn nhin không được cầm xấp giấy khen dày cộp nên lên đầu đám người trước mặt: "Mãng cậu ấy à?"

"Anh có mấy giải thưởng hả? Anh xứng không? Anh xứng không?"

"Số cúp của cậu ấy nhiều đến nỗi có thể đập chết anh đấy, anh là cái thá gì chứ?"

Chương 33: 33: Chương 31

Lục Lê vừa nhớ tới những tin đồn đồn người kia lan truyền thì lập tức sa sầm mặt.

Đúng là cha Khương Nghi làm tài xế cho Lục gia nhưng chưa bao giờ "bán con cầu vinh", càng không hề ép buộc Khương Nghi lấy lòng hắn và những người khác.

Thế mà qua miệng lưỡi người trong giới kia, Khương Nghi là con tài xế nên phải xun xoe bợ đỡ những người như hắn, đi theo Lục Lê hết như tiểu nô lệ, gọi đến là đến, từ nhỏ đã là người hầu của hắn.

Lục Lê cầm xấp giấy khen dày cộp nên bịch bịch lên đầu mấy học sinh lớp lớn trước mặt, vừa nện vừa chửi.

Từ nhỏ đến lớn chẳng giành được giải thưởng nào mà còn không biết xấu hổ mắng Khương Nghi nữa à? Đám học sinh lớp lớn khổ không thể tả, lần trước bọn hắn bị Khương Nghi đeo băng tay đỏ trừ điểm, nuốt không trôi cục tức này nên cố tình lan truyền tin đồn trong giới.

Bọn hắn vốn đã quen thói ngang ngược càn rỡ nghĩ thầm mình không động được Lục Lê trong đội bóng rổ, chẳng lẽ còn không động được con trai tài xế Lục gia hay sao?

Ái ngờ tin đồn ngày càng lan rộng, thậm chí tin đồn Khương Nghi là con riêng của Lục gia cũng nổi lên, bọn hắn là kẻ đầu têu bị Lục Lê tóm cổ ngay.

Lục Lê không nỡ cầm cúp của Khương Nghi vào nhà vệ sinh mà chỉ sao lại giấy khen của cậu, nếu đem theo cúp của Khương Nghi chắc đã hù chết lũ ngu xuẩn trước mặt này rồi.

"Mày em đang làm gì đó?"

Một giọng nói nghiêm khắc vang lên trong nhà vệ sinh, Lục Lê và đám người sau lưng cùng ngoái đầu lại, phát hiện chủ nhiệm phòng giáo dục hung hăng đẩy cửa toilet ra rồi chỉ vào bọn họ nói: "Đứng yên đó!"

Thì ra bạn của mấy học sinh lớp lớn kia thấy đã hơn một tiếng mà bọn hắn vẫn chưa về nên sợ xảy ra chuyện gì, một tiếng còn chưa trở lại thì bị đánh bầm dập đến mức nào chứ?

Đám người kia chẳng còn màng đến thế diện mà cuồng quýt tìm giáo viên xin cứu viện.

Mười phút sau.

Trong phòng giáo dục, chủ nhiệm uống một hớp trà, sau khi biết rõ có sự thù hơi nghi ngờ, dường như không tin đám học sinh trước mặt không hề động tay động chân.

Dù sao lúc ông vào đã thấy Lục Lê cao ngạo hùng hực lửa giận, một chân giẫm trên ghế, cầm xấp giấy thật dày đánh người trước mặt.

Nhìn nam sinh kia vốn đã chẳng hiền lành gì, lạnh mặt nghiêng rặng từ trên cao nhìn xuống người khác càng giống như đang cầm hung khí đánh người.

Chủ nhiệm phòng giáo dục đặt chén trà xuống rồi nhìn sang mấy học sinh lớp lớn kia, nghiêm túc nói: "Có thầy ở đây, các em cứ nói thật đi, phe kia có đánh các em không?"

Mấy học sinh lớp lớn nhìn nhau rồi lắc đầu.

Chủ nhiệm phòng giáo dục nhíu mày, tưởng mấy người trước mặt sợ bị trả thù nên đổi cách hỏi nhẹ nhàng hơn: "Các em nói thật đi, mấy học sinh kia đã làm gì các em trong nhà vệ sinh?"

Mấy học sinh lớp lớn thành thật đáp: "Bọn nó bắt tụi em đọc giấy khen trong nhà vệ sinh ạ."

"

Một học sinh khác trung thực nói thêm: "Đọc một tiếng lận."

"

Chủ nhiệm phòng giáo dục: "!!"

Lục Lê uốn lưng thẳng tắp, hấn cầm giấy khen của Khương Nghi đi một vòng phát cho các giáo viên trong văn phòng, mỗi người mấy tờ.

Các giáo viên khó hiểu cầm mấy tờ giấy khen mờ mịt nhìn sang chủ nhiệm phòng giáo dục.

Ứng Trác Hàn vừa sốt sắng vừa kiêu ngạo nói: "Nào, anh đọc tiếp một tờ cho thầy nghe đi."

"

Mấy học sinh lớp lớn: "!!"

Nửa tiếng sau.

Vì không tìm được chứng cứ đánh nhau, cộng thêm lời khai của hai bên trùng khớp, nhân chứng vật chứng đều có đủ nên thầy chủ nhiệm cũng không thể xử phạt.

Nhưng vì chủ nhiệm phòng giáo dục tận mắt thấy Lục Lê cầm giấy khen nện đầu người ta, hành vi khá hung hãn nên phạt Lục Lê viết kiểm điểm, ngày mai trong lễ chào cờ sẽ đọc cho toàn trường nghe.

Lục Lê chẳng có ý kiến gì về hình phạt này nhưng trước khi đi đã thu lại hết giấy khen phát cho các giáo viên, một tờ cũng không bỏ sót.

Lớp chọn.

Thấy đến tiết thứ hai buổi chiều Trình Triều mới trở về, Khương Nghi thắc mắc: "Cậu lại bị tiêu chảy à?"

Trình Triều dựa vào ghế: "!!"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Đi toilet một tiếng thì phải uống thuốc đó."

Hay là cậu xin phép nghỉ thêm tiết nữa rồi đến phòng y tế lấy thuốc đi.

"

Trình Triều vừa định nói mình không bị tiêu chảy thì thấy lớp trưởng tới báo Khương Nghi đến phòng giáo vụ lãnh cờ luân lưu về treo trong lớp.

Khương Nghi đã quá quen nên lập tức đứng dậy đến phòng giáo vụ lãnh cờ luân lưu.

Vào phòng giáo vụ, Khương Nghi cảm thấy có gì đó là lạ.

Ngay khi cậu gõ cửa, ánh mắt mọi giáo viên đều đổ dồn vào cậu với vẻ kỳ quái rất khó tả.

Khương Nghi vô thức cúi đầu kiểm tra đồng phục mình, phát hiện nút áo cài kín, không có vết bẩn mà hết sức bình thường.

Chủ nhiệm lớp chọn họ khan một tiếng rồi báo cậu tới lãnh cờ luân lưu.

Khương Nghi đi tới lãnh cờ trước ánh mắt chăm chăm của các giáo viên, lúc gần đi chủ nhiệm lớp hỏi:

"Bài phát biểu trong đại hội ngày mai chuẩn bị đến đâu rồi?"

Khuong Nghi thành thật gật đầu: "Chuẩn bị xong rồi ạ."

"

Chủ nhiệm vui vẻ phát tay cho cậu về lớp.

Buổi tối, Khuong Nghi nằm sấp trên giường vừa chơi xếp hình vừa gọi điện cho Lục Lê.

Đạo này cha Khuong vẫn luôn ở nhà, bức tường Lục Lê hay trèo đã bị xây cao hơn, tạm thời chưa tìm được cách giải quyết nên không trèo được, ban đêm hai người đều trò chuyện qua điện thoại.

"Tớ cảm thấy hôm nay ánh mắt thầy cô nhìn tớ lạ lắm."

"

Khuong Nghi ngẩng ngửa miếng xếp hình, nghĩ ngợi rồi thành thật nói: "Cứ như đang nhìn thứ gì kỳ quái lắm vậy."

"

Lục Lê: "!!"

Hắn vừa viết kiểm điểm vừa nói: "Bây nào, cậu đâu phải thứ kỳ quái chút."

"

Khuong Nghi ráp miếng xếp hình cuối cùng, nhìn bức tranh được xếp hoàn chỉnh khiến tâm tình cậu vui sướng, quơ chân hỏi: "Cậu đang làm gì thế?"

Lục Lê múa bút thành văn: "Làm bài tập."

"

Khuong Nghi hết sức vui mừng, cảm thấy Lục Lê rất cuộc đã nỗ lực học hành nên nói khéo: "Vậy cậu làm bài tập đi, ngày mai tại mình nói tiếp nhé."

"

Thấy cậu muốn cúp điện thoại, hiềm hoi lắm mới có một lần Lục Lê không tỏ vẻ mất hứng như mọi khi mà đồng ý ngay.

Khuong Nghi cúp máy rồi hăng hái lấy quần áo đi tắm rửa.

Ngày hôm sau.

Nắng sớm rực rỡ, bầu trời quang đãng, trong buổi đại hội của trường trung học thực nghiệm, người chủ trì đang nói lời dạo đầu.

Trước hàng lớp chọn, Khương Nghi đứng ở đầu hàng, tay cầm tờ bản thảo được xếp vuông vức chờ lên bục phát biểu.

"Tiếp theo đây xin mời học sinh xuất sắc Khương Nghi đại diện cho lớp chọn 1 lên phát biểu trong đại hội của chúng ta.

"

Ánh mắt toàn trường đều đổ dồn vào thiếu niên trên bục, dáng người cao thẳng, đồng phục xanh trắng sạch sẽ, tóc đen mềm mại, sắc mặt trầm tĩnh, đứng trên bục dưới ánh nắng lung linh hết như một bức tranh tuyệt mỹ.

"Kính thưa thầy cô và các bạn học thân mến, xin chào mọi người! "

Giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền khắp sân trường qua microphone, phát âm từng chữ rõ ràng chuẩn xác nghe hết sức dễ chịu.

"Câu ấy là Khương Nghi sao? Học sinh giỏi nhất khối Khương Nghi à?"

"Trời ạ, đã học giỏi mà còn đẹp nữa! "

Cuối hàng có tiếng xì xào, hình như mấy nữ sinh nhìn không được bắt đầu bàn tán với nhau.

Lục Lê đứng trước lớp quốc tế đặc ý nghĩ đương nhiên rồi, tiếc là mấy người này không được thấy Khương Nghi hồi ở nhà trẻ.

Lúc đó Khương Nghi còn đáng yêu hơn bây giờ nữa cơ.

Tuy bây giờ cũng rất đáng yêu nhưng chỉ thích làm bài tập chứ không giống lúc nhỏ thích xem Little Bo-Peep và ngắm nước động khi trời mưa, cực kỳ dễ dụ.

Khương Nghi thích xem Little Bo-Peep và ngắm nước động đã lưu loát đọc xong bài phát biểu trên bục, được mọi người cho một tràng pháo tay.

Khương Nghi vừa bước xuống bục thì thấy Lục Lê đứng cạnh, cậu do dự đi chậm lại, không hiểu tại sao Lục Lê lại xuất hiện ở đây.

Lục Lê mặc đồng phục, trên tay cũng cầm mấy tờ bản thảo, vẻ mặt hào hứng như đang chờ cơ hội gì đó.

Thấy Lục Lê hăng hái như vậy, Khương Nghi hơi yên tâm phần nào.

Mặc dù không biết tại sao trên tay Lục Lê cũng cầm bản thảo nhưng thấy vẻ hào hứng nóng lòng của hắn, Khương Nghi tự nhủ chắc không phải chuyện gì xấu đâu.

Khương Nghi về hàng lớp chọn rồi nhìn lên bục, nghĩ thầm hay là Lục Lê nhận được giải thưởng nào đó hoặc đại diện học sinh lên phát biểu như mình cũng nên.

Sau đó cậu nghe thấy người chủ trì nói: "Tiếp theo xin mời học sinh Lục Lê của lớp quốc tế 1 lên kiểm điểm."

"

Khương Nghi: "???"

Thiếu niên dưới bục cúi đầu chào qua ba bậc thang rồi ung dung đứng trên bục, mái tóc vàng óng bóng mượt, đôi mắt xanh nhạt cực kỳ nổi bật.

Đương nhiên thứ nổi bật hơn chính là xấp kiểm điểm dày của thiếu niên, hắn chậm rãi mở bài kiểm điểm của mình ra, sửa lại microphone rồi hùng hồn nói: "Kính thưa thầy cô và các bạn học thân mến, xin chào mọi người, em là Lục Lê đến từ lớp quốc tế 1."

"

"Sau đây em xin kiểm điểm sâu sắc hành vi hôm qua của mình, kiểm điểm như sau, đầu tiên là em không nên lấy thành tích xuất sắc của bạn Khương Nghi ra để kích động bạn Vương Đức ở lớp quốc tế 3."

"

"Càng không nên biết rõ bạn Vương Đức không có giấy khen của các cuộc thi "Cúp Đào Lý", "Hy vọng toán học", "Ngôi sao khoa học", "AMS" mà còn đem giấy khen của bạn Khương Nghi cho bạn Vương Đức xem."

"

"Sau khi được thầy cô báo bạn, em biết hành động này đã kích thích tinh thần bạn Vương Đức cực mạnh, bởi

vì em đã cho bạn thấy thế nào là ưu tú thật sự, tạo ra áp lực to lớn trong lòng bạn Vương Đức.

"

"!/"

Khương Nghi mở miệng đứng tại chỗ như đang hoài nghi tại mình có vấn đề.

Không riêng gì cậu mà cả trường đều sẽ nghe Lục Lê nghiêm túc kiểm điểm trên bục, về sau ý vị kiểm điểm đã biến mất, thay vào đó là ca ngợi học sinh giỏi nhất khối.

"Em rất tự hào vì trường trung học thực nghiệm có được một học sinh như Khương Nghi, đây là tương lai của tổ quốc, hy vọng của dân tộc, em kêu gọi mọi người tích cực noi gương bạn Khương Nghi, noi theo thái độ học tập nghiêm túc của bạn ấy!/"

Hiệu trưởng trung học thực nghiệm ngồi cạnh bục lộ vẻ hoang mang, bắt đầu tự hỏi rốt cuộc mình là hiệu trưởng hay người trên bục mới là hiệu trưởng.

Chờ đến lúc Khương Nghi kịp phản ứng thì Lục Lê đã bị người chủ trì mời xuống, nhưng hắn vẫn còn hai trang kiểm điểm chưa đọc nên kiên quyết nán lại trên bục, cố gắng xích miệng lại gần microphone: "Chờ đã, em chưa nói hết mà!/"

Ở hàng lớp chọn, lớp trưởng nhìn không được quay đầu hỏi thầm: "Khương Nghi, bạn cậu đấy à?"

Khương Nghi há to miệng, muốn nói đúng vậy, hai người quen nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng thấy ánh mắt hiếu kỳ của người chung quanh rồi lại nhìn Lục Lê trên bục bị lôi xuống, hơn nửa ngày sau cậu mới gượng gạo gật đầu.

"Khương Nghi, cậu và Lục Lê ở lớp quốc tế có quan hệ thế nào vậy?"

"Khương Nghi Khương Nghi, cậu thật sự giành được nhiều giải thưởng vậy sao? Trâu bò quá nha!/"

"Khương Nghi!/"

Sau lễ chào cờ, các học sinh hiếu kỳ bu quanh Khương Nghi đông nghịt, cậu hết nhìn lại nhìn, quả thực không thoát ra được câu nào.

Từ hồi cấp một, vì phải học hai ngôn ngữ cùng lúc cộng thêm trước đó đã ghét tiếng Trung sẵn nên khả năng viết văn của Arno cực kỳ tệ hại.

Khi nhìn tranh kể chuyện, Arno gõ ngón tay mười phút vẫn không viết được chữ nào.

Sau khi giáo viên ngữ văn phát hiện tình trạng của Arno thì hướng dẫn từng bước, đốc lòng dạy bảo, vất

hết óc để cậu con lai trong lớp này viết thêm mấy chữ.

Nhưng Arno gõ ngón tay nửa tiếng mà vẫn nghĩ không ra một câu.

Sau đó giáo viên ngữ văn phát hiện chỉ cần Arno viết bài liên quan đến Khương Nghi ngồi chung bàn thì từ vựng sẽ trở nên phong phú hơn nhiều.

Chẳng hạn như viết cảm nghĩ về chuyến đi chơi mùa xuân của trường tiểu học, Arno viết trọn vẹn hai trang giấy, trong đó một trang rưỡi có liên quan tới Khương Nghi.

Đọc xong bài này, giáo viên ngữ văn rưng rưng nước mắt phát hiện cậu con lai này không chỉ viết được nhiều từ mà còn biết dùng phép so sánh nâng cao nữa.

Ví dụ như trong bài cảm nghĩ khen Khương Nghi ngồi xồm dưới đất dễ thương như bong bóng kẹo Big Babol cực to, mặc dù giáo viên ngữ văn không hiểu mối liên hệ trong câu so sánh này lắm nhưng vẫn thờ phào một hơi.

Ít nhất khả năng diễn đạt từ ngữ của Arno vẫn bình thường.

Hiện giờ Lục Lê đã hoàn toàn kế thừa thói quen thời tiểu học của Arno.

Không viết bài được thì viết Khương Nghi.

Chỉ cần viết gì đó liên quan đến Khương Nghi thì ý tưởng của Lục Lê sẽ đạt dào đến mức có thể viết tận mấy trang.

Thế là tôi qua Lục Lê viết kiểm điểm, sau khi lỡ ghi tên Khương Nghi thì viết liền từ từ mấy trang.

Sau lần kiểm điểm trước toàn trường này, Khương Nghi lập tức nổi danh khắp trường trung học thực nghiệm và trong giới.

Mấy mà trước đây Khương Nghi luôn là học sinh giỏi nhất khối nên đã quen bị người khác nhìn ngó chỉ trỏ.

Mặc dù lần này mọi người có vẻ hơi nhiệt tình quá mức, ai đến tìm cậu cũng xin thông tin liên lạc với lý do muốn hỏi bài sau giờ học.

Xưa nay Khương Nghi luôn nghiêm túc trong việc học nên ai lấy lý do này cậu cũng cho thông tin liên lạc của mình.

Sau khi tan học, Khương Nghi vừa lấy điện thoại ra thì thấy nó rung không ngừng, người xin kết bạn tới tấp.

Trình Triều nằm bò ra bàn nhìn điện thoại rung lên điên cuồng, nhếch miệng hỏi: "Chắc không phải ai hỏi cậu cũng cho đây chứ?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Đâu có.

"

Cậu đồng ý lời mời kết bạn rồi nói với vẻ khôn ngoan: "Tớ chỉ cho những người muốn hỏi bài sau giờ học thôi.

"

Trình Triều: "!!"

"Thế bao nhiêu người nói muốn hỏi bài cậu hả?"

Giờ Khương Nghi mới kịp phản ứng, cậu xoa mũi lẩm bẩm: "Hình như ai cũng nói vậy cả.

"

Cậu nghĩ ngợi rồi ngập ngừng nói: "Chắc cũng chỉ hỏi bài thôi nhỉ?"

Trình Triều không nói gì, có chút há hê vào xem Post Bar của trường trung học thực nghiệm.

Hắn không cần phải vội, dù sao cũng có người sốt ruột hơn hắn nhiều.

Lớp quốc tế.

"Lục ca Lục ca, cậu xem Post Bar chưa?"

Lục Lê đang vất hết óc viết kiểm điểm đang hoàng, bởi vì Khương Nghi đã nhắn tin báo hắn nếu không viết kiểm điểm hai ngàn chữ thì học kỳ này cậu không đến ngủ ở nhà họ Lục nữa.

Nhưng vốn từ của hắn một khi rời xa Khương Nghi sẽ trở nên cực kỳ nghèo nàn, viết tới viết lui chỉ có mấy câu "Em không nên làm vậy", "Em xin tự kiểm điểm", "Em sẽ suy xét lại mình".

Lục Lê đang bực bội viết thì nghe Chung Mậu nói oang oang, hẳn chẳng buồn ngược mắt lên mà gắt gỏng:
"Cút xéo, lấy đi, không xem."

"

Bài kiểm điểm vớ vẩn này sao lại khó viết thế chứ.

Tên Vương Đức chết tiệt này sao không đặt tên dài một chút, Victor Vương Đức có phải tốt hơn không, viết thêm mấy dòng chẳng phải đủ hai ngàn chữ rồi sao.

Chung Mậu quay đầu thì thầm với Tần Lan: "Chuyện Khương Nghi mà nó cũng không xem."

Hôm nay nó uống lộn thuốc rồi à?"

Tần Lan không nói gì mà hào hứng lướt ngón tay trên màn hình, hồi lâu sau mới đắc ý nói: "Kệ nó đi."

Tớ xin làm admin của nhóm này rồi, chỉ còn chờ chủ nhóm đồng ý nữa thôi.

"

Chung Mậu: "Phắc, sao cậu nhanh tay thế hả?"

Nhóm mà bọn họ nói là chủ đề trong bài đăng hot nhất hôm nay trên Post Bar của trường trung học thực nghiệm.

Post Bar này có một bài đăng tên là "Học thần", hàng năm sẽ chọn ra học thần được công nhận ở trường trung học thực nghiệm, trước khi thi đều có vô số học sinh vào xin vía học thần.

Mấy năm trước mới đăng bài chỉ là mê tín, về sau dần trở thành chủ đề nóng ở trường trung học thực nghiệm.

Lẽ ra Khương Nghi sẽ không trở thành chủ đề hot trong bài đăng nhanh như vậy, ít nhất cậu phải giữ vững danh hiệu học sinh giỏi nhất khối một năm mới có thể trở thành chủ đề hot của trường.

Nhưng bài phát biểu đầy nhiệt huyết của Lục Lê hôm nay đã khiến Khương Nghi thành thần trong nháy mắt, sự tích lan truyền khắp mọi góc ngách ở trường trung học thực nghiệm.

Nói theo lời Ứng Trác Hàn là nếu chó hoang trong trường không biết sự tích Khương Nghi nghĩa là bọn họ tuyên truyền chưa đúng chỗ.

Thế là Khương Nghi nghiêm nhiên trở thành chủ đề hot trên Post Bar, thậm chí còn mọc ra một nhóm đánh cược Khương Nghi có thể trở thành học thần được trường trung học thực nghiệm công nhận hay không.

Chủ nhóm trên Post Bar đang tìm admin cho nhóm này, Tần Lan thích tham gia náo nhiệt nên vừa thấy đã đăng ký ngay.

Đợi đến ban đêm, sau khi Lục Lê vắt kiệt sức lực viết bài kiểm điểm hai ngàn chữ thì nhắn tin cho Khương Nghi, phát hiện cậu online nhưng không trả lời mình.

Hắn cảm thấy kỳ quái, suy đoán đầu tiên là Khương Nghi bận việc nên đặt điện thoại lên bàn chờ cậu trả lời.

Kết quả Lục Lê tắm xong vẫn không thấy Khương Nghi hồi âm.

Lục Lê cảm thấy không ổn nhưng vẫn cố nhịn không gọi điện, tự nhủ chắc Khương Nghi đang làm bài nên không xem điện thoại.

Ở nhà Khương Nghi, cậu đang đau đầu nhìn điện thoại hiện lên tin nhắn liên tục, không muốn xem cho lắm.

Có lẽ Trình Triều nói đúng, các bạn học tìm đến cậu chẳng mấy ai hỏi bài mà hầu hết đều mời cậu tham gia đủ loại câu lạc bộ hoặc hỏi sở thích của cậu.

Cậu trả lời mãi vẫn không hết nên dứt khoát chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi úp màn hình xuống bàn, chờ làm bài xong lại đọc tin nhắn.

Bên kia Lục Lê gọi cho Khương Nghi mấy cuộc đều không được, hắn cảm tò kiểm điểm mới viết xong chuẩn bị nghĩ cách trèo tường đi tìm Khương Nghi, không hiểu sao chợt nhớ tới lời Chung Mậu nói với mình.

Lục Lê dừng lại rồi lấy điện thoại ra mở Post Bar của trường xem thử, hai phút sau lập tức ngây người.

Chủ đề liên quan đến Khương Nghi bay đầy trời, nào là fan mana, niên hạ, em trai loạn thất bát tao, một từ Lục Lê cũng không hiểu.

Hắn tức muốn vẹo mũi, khi thấy một nhóm liên quan tới Trương Nghi đang tuyển admin thì lập tức xin vào nhóm để xem rốt cuộc đứa người này đang náo loạn cái gì.

Admin nhanh chóng cho Lục Lê vào nhóm, đồng thời hỏi thăm mục đích của thành viên mới này.

Lục Lê nhắn tin hỏi: Nhóm bạn đang tuyển người đứng không?

Admin: Đứng rồi bạn, bạn cũng muốn làm admin hả?

Lục Lê nói: Tôi muốn làm chủ nhóm.

Admin:!!

Nửa phút sau, Lục Lê bị đá ra khỏi nhóm và bị admin cấm cửa.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Lục cún: Fan only.

Chương 34: 34: Chương 32

Nhà họ Khương.

Khương Nghi đặt úp điện thoại trên bàn, làm bài xong thì đi tắm, đến lúc tắm xong lau tóc mới phát hiện hình như mình đã quên mất gì đó.

Chờ đến lúc nhìn thấy điện thoại trên mặt bàn, Khương Nghi mới nhớ ra tối nay đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng nên không nghe thấy Lục Lê gọi.

Khương Nghi cầm điện thoại ngồi dựa vào ghế đọc tin nhắn, thấy Lục Lê nói đêm nay muốn sang ngủ chung với mình.

Khương Nghi hơi nhú mày, cậu nhớ hình như đi Lục đã xây tường cao hơn, nếu không mấy ngày nay Lục Lê đã chẳng ngoan ngoãn ngủ ở nhà họ Lục.

Cậu gọi sang, điện thoại lập tức kết nối, đầu dây bên kia còn vang lên tiếng lạch cạch.

Khương Nghi lau tóc, ngò vức hỏi: "Đêm nay đi cho cậu tối rồi à?"

Người bên kia hình như bị thứ gì làm bực mình nên nóng nảy nói: "Không cho."

Đêm nay cậu đừng đóng cửa sổ để gió trời thổi vào nhé."

Khương Nghi khựng lại rồi do dự nói: "Chẳng phải tường xây lên rồi sao? Hay là cậu đừng đến nữa, đêm hôm khuya khoắt nguy hiểm lắm."

Lục Lê sắp xếp vali, nghĩ thầm nguy hiểm cái bép chứ nguy hiểm, hẳn không thể làm chủ nhóm của

Khương Nghi chẳng lẽ còn không chui được vào căn Khương Nghi hay sao?

Nhớ lại tên admin ngu ngốc đã mình ra khỏi nhóm kia, âm thanh thu dọn đồ đạc của Lục Lê càng to hơn, hẳn ra sức nhồi đồ vào vali rồi giẫm chân lên, thấy nó căng cứng thì rất hài lòng.

Khương Nghi thở dài: "Chờ nào cậu tối?"

Đầu dây bên kia: "Giờ đi nè."

Chờ tới mười phút, đừng chốt cửa sổ nhé."

Dứt lời Lục Lê cúp điện thoại.

Khương Nghi đặt khăn lau tóc xuống ghế rồi mở cửa phòng, nhìn thoáng qua phòng khách không thấy cha Khương đâu, chắc là đang tắm.

Cậu rón rén mở cửa, nhẹ nhàng đóng lại rồi đi ra ngoài.

Mấy phút sau.

Trước tường rào ở sân sau nhà họ Lục, Lục Lê mặc đồ ngủ đẩy vali tới góc tường, giẫm đôi chân dài trên vali rồi nhanh nhẹn trèo lên ngói xồm trên tường rào.

Bên kia bức tường, Khương Nghi ngửa đầu nhìn Lục Lê trên tường rào lộ vẻ kinh ngạc khi thấy mình, hần buột miệng hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Khương Nghi chân thành nói: "Tôi đón cậu nè."

Khương Nghi suy tính độ cao bức tường giây lát, sau đó dang tay khẩn trương nói: "Cậu nhảy xuống đi, tớ đỡ cho."

Lục Lê: "....."

Hắn nhìn thiếu niên gầy gò dưới tường, cảm thấy nếu nhảy xuống thật chắc sẽ đè Khương Nghi mình nuôi bảy tám năm nay dẹp lép.

Lục Lê: "Cậu lùi lại đi, đứng đó không đỡ được đâu."

Khương Nghi dang rộng hai tay, nghe vậy thì lùi lại mấy bước.

"Chưa đủ đâu, phải lùi thêm nữa cơ, lùi năm sáu bước đi."

Khương Nghi quay đầu nhìn khoảng cách rồi bắn khoăn hỏi: "Có xa quá không vậy?"

Với khoảng cách này, cậu cảm thấy Lục Lê không phải nhảy xuống mà phải bay xuống mới được.

Lục Lê: "Không đâu, tớ thường xuyên trèo tường nên tớ biết mà."

Khương Nghi đành phải lùi thêm mấy bước rồi dang tay ra, nghe thấy Lục Lê nói: "Được rồi, cứ đứng đó đi."

Cậu khẩn trương dừng lại, nín thở dang tay chờ đỡ người.

Lục Lê đứng trên tường rào nhìn xuống thiếu niên bên dưới.

Hình như cậu mới tắm xong nên tóc đen mềm hơi ướt dính vào cần cổ trắng nõn, mặt hơi ngẩng lên, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn hắn với vẻ lo âu.

Gió đêm thổi tóc áo thun trắng của Khương Nghi, vạt áo bay phấp phật, cậu dang rộng hai tay khiến Lục Lê chột liên tưởng đến đôi cánh non nớt của chim non.

Người trước mặt tựa như bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu cũng có thể xòe đôi cánh mềm mại theo gió bay đi. Phải giữ cho chặt mới được.

Ý nghĩ này bất chợt hiện lên trong đầu Lục Lê.

Hắn đứng ở góc tường cúi rạp mình, sau đó chẳng chút do dự nhảy xuống trước đôi mắt mở to của Khương Nghi.

Khương Nghi đứng cách tường rào một khoảng rất xa, cậu nhìn Lục Lê phóng người nhảy xuống rồi lao chúi tới trước mấy bước, sau đó đứng vững lại trước mặt cậu, khom lưng cúi đầu nhìn cậu.

Khương Nghi: "....."

Cậu nhìn hai tay dang ra của mình, chột cảm thấy hình như cũng không cần phải làm thế.

Một giây sau, Lục Lê dựa vào cậu thảo mai nói: "Tường cao ghé á."

Lần sau cậu tới đón tớ nữa nhé."

Khuong Nghi đẩy đầu tóc vàng ra, nghiêm mặt nói: "Cậu lại gạt tớ nữa rồi."

Lùi lại mấy bước gì chứ, rõ ràng là hoàn toàn không cần cậu đỡ.

Lục Lê tỉnh bơ kéo cậu đi: "Không lừa cậu đâu mà, chân tớ bủn rủn hết rồi này."

Khuong Nghi bị kéo về nhà họ Khuong, cậu cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, thấy trong phòng khách vẫn không có ai thì thở phào một hơi rồi rón rén về phòng mình.

Khuong Nghi đẩy cửa sổ kính trong phòng, Lục Lê mặc đồ ngủ thuần thục leo vào.

Đón hắt xong, Khuong Nghi nằm trên ghế nghiêng đầu ngờ vực hỏi: "Sao lần nào tụi mình cũng phải lên lút hết vậy?"

Lục Lê leo lên giường Khuong Nghi hí hửng nói: "Kệ nó đi."

Dù sao ngủ chung với Khuong Nghi mới là chuyện hệ trọng.

Khuong Nghi nghĩ ngợi: "Vậy sáng mai cậu phải dậy lúc bốn giờ nữa à?"

Lục Lê: "Bốn giờ thì bốn giờ, cậu mau lên đây đi."

Khuong Nghi trèo lên giường, Lục Lê nhanh nhẹn quàng tay ôm cậu rồi đặc ý nghĩ thầm mặc kệ chủ nhóm hay admin cũng không sánh bằng hắt và Khuong Nghi đắp chung một chăn.

Khuong Nghi ngáp dài, mơ màng nghĩ sinh nhật Lục Lê năm nay phải tặng hắt một cái gối ôm thật to mới được.

Ngày hôm sau, năm giờ sáng.

Đại sảnh nhà họ Lục.

Lục Đình xoa trán nhìn thẳng con mười mấy tuổi của mình ngồi trên ghế salon với cái chân băng bó, hắt ho khan một cái rồi hỏi ông: "Ba ba."

Đừng nói với mẹ chuyện này được không à?"

Lục Đình chậm rãi hỏi: "Chuyện gì?"

"À, ý con muốn ba đừng nói với mẹ nửa đêm con khiêng vali ra góc tường, giẫm lên vali trèo tường đến nhà Khuong Nghi ấy à."

"Kết quả hôm sau dậy sớm hơn chó, khi trèo qua tường nhà Khuong Nghi giẫm lên vali, bánh xe bị trượt làm con té trực chân ấy à?"

Lục Lê lặng thinh.

Lục Đình: "Lục Lê, hồi xưa ba và mẹ con yêu xa cũng chưa liều bằng con đâu."

Lục Lê: "....."

Lục Đình nhìn thoáng qua bác sĩ gia đình sáng sớm vội vàng chạy tới, đầu đầu nói: "Bý do này của con ba gọi bác sĩ tới cũng thấy mắt mắt nữa đây."

Bác sĩ gia đình của nhà họ Lục nhìn không được cười.
Lục Lê dựa vào ghế salon vờ như không nghe thấy gì.
Lục Đình đứng dậy: "Có cần gọi điện cho thầy xin nghỉ giúp con không?"
Lục Lê nói ngay: "Không cần đâu ạ."

Con đi học với Khương Nghi cơ."

Lục Đình bắt đầu đi ần ần mi tâm, thầm nghĩ chẳng lẽ trong mệnh đứa bé này thiếu gì hay sao?
Cho nên mới đeo cùng Khương Nghi như thế.

(Khương: gừng)

Sáu giờ rưỡi sáng, nhà họ Khương.
Sau khi ngủ dậy, Khương Nghi chưa vội thay áo ngủ mà mở cửa nhìn thoáng qua phòng khách, thấy chỉ có mỗi mình cha Khương bận rộn thì thở phào một hơi.
Ấn sáng xong, Khương Nghi đeo cặp lên lưng đi ra ngoài như thường lệ, cha Khương lái xe đến nhà họ Lục, trong lúc chờ Lục Lê cậu ngồi trên xe cha Khương học từ vựng.
Kết quả trông thấy Lục Lê khắp khiêng đi ra.
Cậu sững sờ, có chút không kịp phản ứng.
Chờ Lục Lê lên xe, cậu lập tức hỏi hắn bị sao vậy.
Lục Lê ấp úng nói nhát gừng, trả lời cũng không rõ ràng.
Dù sao sáng sớm giẫm lên vali treo tường, kết quả bánh xe bị trượt làm hấn và vali cùng té sập nghe hết sức mất mặt.
Nhưng Khương Nghi vẫn đoán ra có liên quan tới việc treo tường, cậu để sách từ vựng sang một bên rồi cúi đầu nhìn chân Lục Lê: "Lẽ ra tôi qua cậu đừng nên tôi mới phải."
Lục Lê bịa chuyện như thật: "Cha tớ nói bị ngã mới làm xương phát triển tốt được."
Khương Nghi rầu rĩ nói: "Cha cậu nói lung tung đấy."
Lục Lê nghĩ được thôi, nói lung tung thì nói lung tung.
Thấy vẻ đau lòng của Khương Nghi, Lục Lê li3m răng nanh: "Tôi nay cậu sang ngủ với tớ đi."

Ban đêm tớ ngủ mà không ôm cậu kiểu gì cũng cứ quậy lung tung, bác sĩ nói thời gian đầu không được cử động nhiều, nếu không sẽ bị treo cổ chân."

Quả nhiên Khương Nghi nửa tin nửa ngờ, ngập ngừng hỏi: "Thật không?"
Lục Lê: "Thật mà."

Lừa cậu thì tớ làm chó con."

Khương Nghi thoáng do dự rồi đồng ý.

Hai mắt Lục Lê sáng rực, hân nhần mạnh: "Hứa rồi nhé, không được đổi ý đâu đấy."

Khương Nghi nói mình không đổi ý đâu.

Tâm trạng tệ hại cả buổi sáng của Lục Lê trở nên khá hơn nhiều.

Xe chậm rãi dừng lại trước cổng trường.

Lục Lê nhảy lò cò xuống xe, Khương Nghi đi hân đến lớp quốc tế.

Trên đường đi có không ít người nhìn ngó, Lục Lê cố ý kè vào tai Khương Nghi thì thầm nói chuyện, ước gì trong đám người đang nhìn có tên admin ngu ngốc đá mình ra khỏi nhóm.

Khương Nghi đưa Lục Lê đến lớp quốc tế rồi về lớp mình.

Vừa ngồi xuống ghế, Trình Triều đã hớn hỏ hỏi ngay: "Lục Lê bị gãy chân à?"

Khương Nghi: "....."

Cậu buồn buồn nói: "Không phải gãy mà chỉ bị trặc chân thôi."

Trình Triều tặc lưỡi tỏ vẻ hơi thất vọng nhưng vẫn tràn đầy phấn khởi nói: "Sao lại bị trặc thế?"

Khương Nghi xoa mũi: "Cậu ấy trèo tường tới nhà tìm tớ, buổi sáng leo về thì bị trặc."

Trình Triều: "Khoan khoan."

"Cậu ta trèo tường đến nhà tìm cậu?"

"Cậu ta tìm cậu sao phải trèo tường chứ?"

"Bố mẹ cậu ta không cho hai người chơi chung với nhau à?"

Khương Nghi lắc đầu, thành thật đáp: "Không phải, tại hồi nhỏ cậu ấy hay chạy tới nhà tớ, không muốn về nhà nên thường xuyên giả bộ ngủ lại nhà tớ, vì vậy đi mới xây tường."

Trình Triều vẫn không hiểu lắm, hân kỳ quái hỏi: "Vậy sao bây giờ cậu ta phải trèo tường tìm cậu?"

Khương Nghi mở hộp bút ra, thành thật nói tiếp: "Cậu ấy tới ngủ với tớ."

Trình Triều: "???"

"Cái gì vậy trời?"

Hân thẳng thốt: "Cậu ta sợ ma hay sao mà đi ngủ phải tìm cậu?"

Khương Nghi ngằn ngừ: "Chắc vậy quá? Sợ ma nên không ngủ một mình được."

Trình Triều lẩm bẩm: ".....Ma sợ cậu ta nghe còn tạm được."

Sợ ma?

Khuôn mặt hân dữ kia mà sợ ma à?

Trình Triều cứ thấy có gì đó sai sai nhưng về mặt Khương Nghi quá điềm nhiên, cứ như đây là điều hết sức bình thường vậy.

Hân đành phải nuốt xuống lời trong miệng rồi hỏi dò: "Ngày nào hai cậu cũng ngủ chung hết à?"

Khương Nghi lắc đầu.

Trình Triều thở phào một hơi.

Sau đó nghe thấy Khương Nghi nói tiếp: "Khi nào cha tớ đi công tác thì tụi tớ mới ngủ chung thôi."

Trình Triều: "....."

Hắn thủ tướng tượng nếu có một ngày đám Chung Mậu kia nói mình sợ ma nên muốn ngủ chung với hắn, hắn chỉ muốn ném đám Chung Mậu vào bồn cầu giật nước cho trôi đi chứ tuyệt đối không có khả năng chấp nhận thỉnh cầu ngủ chung này.

Ở bên kia, Lục Lê vui vẻ lên Post Bar đăng bài nói mình mới tạo nhóm liên quan đến Khương Nghi, hoan nghênh mọi người nô nức tham gia.

Kết quả một tiếng sau, trong nhóm chỉ có hai người.

Một là chủ nhóm Lục Lê, một là admin Chung Mậu..

Chương 35: 35: Chương 33

Lục Lê đợi cả ngày cũng chẳng thấy ai xin vào nhóm mình thành lập.

Hắn bực tức nghĩ chủ mấy nhóm đám người kia tham gia có được ngu chung chã với Khương Nghi không?

Lần chủ nhóm này, ngày nào hắn cũng ngu chung chã với Khương Nghi cả, sao không ai vào nhóm hắn chứ?

Ngày hôm sau.

Trong nhóm Lục Lê chỉ còn lại mình hắn.

Bởi vì điểm thi giữa kỳ của Chung Mậu quá bết bát nên bị tịch thu điện thoại, trước khi tịch thu người nhà Chung Mậu còn quát tháo bắt cho hắn rời hết mấy nhóm linh tinh ở vãn trên mạng.

Khương Nghi hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện này.

Cậu chỉ biết gần đây Lục Lê hỏi há mua acc clone tới tấp.

Còn mua acc clone để làm gì thì Khương Nghi không rõ lắm.

Chắc là muốn tập cho acc clone chơi game với mình.

Dù sao mỗi lần được nghỉ, Lục Lê đều rủ cậu chơi game.

Nhưng Khương Nghi chỉ thích chơi Anipop, hơn nữa còn hết lòng tuân thủ luật chơi, khi thể lực khôi phục đến số nguyên mới được online, trước khi thể lực khôi phục tuyệt đối sẽ không online.

Khi thể lực chưa khôi phục, Khương Nghi muốn chơi Anipop sẽ tự vẽ Anipop trên máy tính bảng cho mình chơi, xóa đi và hạ xuống mấy hình vuông bằng tay, say mê quên cả trời đất như chơi xếp hình.

Có lần Lục Lê nhìn không nổi nên lên nạp một số tiền lớn vào tài khoản Anipop của Khương Nghi để mua hết mọi đạo cụ có thể khôi phục thể lực.

Khương Nghi vừa online đã bị đồng thể lực đồ sộ kia làm giật mình, chơi hơn một năm mới hết.

Năm đó Khương Nghi giữ vững hạng nhất của cả khối, đồng thời Trình Triều cũng giữ vững hạng nhì.

Vì vậy cả hai ngồi chung bàn với nhau suốt ba năm liền.

Năm thứ hai, thấy Trình Triều cứ mãi ngồi chung bàn với Khương Nghi, Lục Lê bảo Chung Mậu mua cả đồng sách phụ đạo và sách luyện tập đặt trên bàn tên bốn mắt Thái Phương để hắn có động lực tiến lên đuổi kịp Trình Triều, trở lại ngồi chung bàn với Khương Nghi.

Dù sao nếu phải chọn giữa Thái Phương và Trình Triều ngồi chung bàn với Khương Nghi, nhất định Lục Lê sẽ chọn Thái Phương nhìn có vẻ khôi ngô thật thà.

Thái Phương khá bối rối khi thấy đồng sách phụ đạo và sách luyện tập chẳng biết từ đâu xuất hiện kia nhưng vẫn được cổ vũ rất nhiều, tự nhủ chắc có người bạn cùng khối nào đó cực kỳ có lòng tin với mình nên đang khích lệ mình.

Tiếp là suốt ba năm trung học, vì thực lực Trình Triều quá mạnh nên Thái Phương vẫn không sao lên được hạng nhì để ngồi chung bàn với Khương Nghi.

Nhưng được Thái Phương truyền cảm hứng, Khương Nghi cảm thấy Lục Lê cũng cần khích lệ kiểu này. Bởi vì khi Lục Lê bị trặc chân, Khương Nghi cầm ba lô giùm hắn, không cầm không biết, vừa cầm đã giật mình vì trong ba lô Lục Lê chỉ có mấy cuốn sách leo tèo.

Khương Nghi cảm thấy Lục Lê rất cần được cổ vũ như Thái Phương, thế là đem tiền thưởng từ cuộc thi của mình đi mua cả đồng sách phụ đạo và sách luyện tập bí mật đặt trên bàn Lục Lê trong thư phòng. Lục Lê không muốn làm bài, nhưng nghĩ đây là đề Khương Nghi vất vả viết ra, vất vả ngồi ở trường thi để đổi lấy sách phụ đạo và sách luyện tập nên đành cắn răng làm bài.

Thấy Lục Lê làm xong, Khương Nghi hết sức vui mừng, thế là đem hết tiền thưởng của mình ra mua sách cho hắn, từ tận đáy lòng còn biết ơn người bạn lúc trước đưa sách cho Thái Phương.

Nếu không nhờ người bạn kia thì cậu vẫn không biết làm sao để Lục Lê chịu làm xong đồng đề luyện tập này.

Thế là nhờ có sách phụ đạo và sách luyện tập, Lục Lê ở lớp quốc tế hiếm hoi lọt vào top 50 của khối, đồng thời còn giữ vững thành tích này suốt ba năm liền.

Gần tới kỳ thi cấp ba, Khương Nghi vẫn hơi lo lắng.

Cậu sợ thành tích của Lục Lê không ổn định, không thể học chung trường cấp ba với mình.

Lục Lê bình tĩnh bảo cậu: "Đừng lo, nếu thật sự không được thì tớ sẽ bảo cha tớ quyền góp hai tòa nhà.

Cha Chung Mậu cũng quyền góp mà."

Khương Nghi: "....."

Không lâu trước khi có kết quả thi tuyển cấp ba, trường trung học số 1 tốt nhất thành phố đích thân gọi điện đến nhà Khương Nghi giành người, hy vọng cậu sẽ học ở trường trung học số 1.

Khương Nghi sờ mũi, do dự rất lâu mới nhỏ giọng nói mình có thể hỏi phòng tuyển sinh một câu được không, đầu dây bên kia cười ha ha bảo cậu cứ hỏi thoải mái đi.

Phòng tuyển sinh cứ tưởng Khương Nghi muốn hỏi về ký túc xá của trường hoặc tỷ lệ đậu vào các trường đại học trọng điểm, ai ngờ Khương Nghi lại hỏi gần đây trường họ có ai hay quyền góp hai tòa nhà không.

Người ở phòng tuyển sinh mờ mịt, Khương Nghi lại nhỏ giọng hỏi đó: "Hoặc là người quyền góp có phải

họ Lục không?"

Người ở phòng tuyển sinh nói rằng đi cho qua chuyện, dù sao việc này cũng liên quan đến danh tiếng của trường, dù có người quyên góp hay không họ cũng không thể nói với học sinh được.

Khương Nghi đành phải cúp điện thoại.

Phòng tuyển sinh gọi cho Khương Nghi trước khi có điểm thi vào cấp ba, đến lúc Khương Nghi và Lục Bê cùng chờ điểm thi trên máy tính, điểm của Lục Bê đủ sức đậu vào trường trung học số 1.

Khương Nghi hết sức mừng rỡ, điềm tĩnh nói mình biết chắc Lục Bê sẽ đậu vào trường trung học số 1 mà. Lục Bê cũng rất vui nhưng vẫn cố làm ra vẻ không thêm để ý trước mặt Khương Nghi, cứ như đã biết trước sẽ như vậy.

Đến khi Khương Nghi và hẳn dự buổi liên hoan tốt nghiệp với đám Chung Mậu, Lục Bê mới nghe Chung Mậu nói hôm có điểm thi, người ở phòng tuyển sinh đã gọi điện cho Khương Nghi, cậu lên hỏi Lục gia có quyền góp tòa nhà không.

Nhớ lại lúc trước Khương Nghi nghiêm trang khen mình, Lục Bê vừa bực vừa buồn cười.

Kỳ nghỉ sau khi tốt nghiệp cấp hai không có áp lực học hành mà chỉ chờ lên cấp ba, hiếm lắm Khương Nghi mới có nhiều thời gian rảnh như vậy.

Tháng Chín ánh nắng trong trẻo tỏa hơi ấm dịu dịu trên người rất dễ chịu.

Bể bơi ngoài trời ở nhà họ Lục lấp lánh xanh biếc, bọt nước văng lên trong lúc bơi lội tắm những đốm vàng lấp lánh.

Một thiếu niên mặc áo choàng tắm nằm trên ghế cạnh bể bơi, mặt bị sách che kín, một tay buông thõng cạnh ghế, cuốn sách không che đi hàm dưới để lộ đôi môi hồng hào.

Nghe tiếng nước dưới bể bơi càng lúc càng nhỏ, thiếu niên nằm trên ghế đưa tay lấy quyển sách trên mặt xuống nhưng vẫn cầm hệt.

Sách trên mặt cậu đã bị một bàn tay khác lấy xuống.

Khương Nghi mở mắt ra, trông thấy thiếu niên tóc vàng trước mặt hơi nhíu mày, hẳn mới leo lên khỏi bể bơi nên trên người đọng nước lấm lấm, vẻ mặt kiêu căng ngạo mạn, cơ bắp rắn rỏi săn chắc.

Hắn nghiêm mặt nói: "Phơi nắng đang hoàng, không được lười biếng."

Khương Nghi ngoan ngoãn nói mà không chớp mắt: "Ừ."

Cậu kén ăn và ghét ăn rau quả, cách đây không lâu đi khám phát hiện thiếu hụt vitamin D trầm trọng nên bác sĩ dặn cậu phải ăn nhiều đồ ăn giàu vitamin D và phơi nắng thường xuyên.

Khương Nghi chẳng mấy để tâm nhưng ngày nào Lục Bê cũng kéo cậu ra phơi nắng.

Lục Bê ngồi cạnh lấy khăn lau tay, sau đó vén áo choàng tắm của Khương Nghi lên, nắm cổ chân cậu hỏi:

"Che kín thế này thì phơi không khí à?"

Bị bàn tay lạnh ngắt kia nắm, Khương Nghi vô thức rút lại nhưng không thoát ra được nên bất đắc dĩ nói: "Không lười đâu mà, cậu thả tớ ra trước đi."

Lục Bê cầm khăn tắm từ tay người giúp việc vắt lên người rồi hờ hững nói: "Lo phơi nắng của cậu đi, để ý

tỏ làm gì?"

Giọng hắn đều đều nghe không ra vui buồn.

Nhưng Khương Nghi biết Lục Lê đang giận.

Càng lớn tính tình Lục Lê càng thất thường, nhiều khi đang cười nhưng trong mắt không hề có ý cười, nhìn đáng sợ cực kỳ.

Khương Nghi nghiêng đầu dụ giọng nói: "Tớ chuẩn bị quà cho cậu rồi đây."

Chùng nào cậu lấy?"

Lục Lê dừng tay lại, sắc mặt trầm xuống: "Cậu còn biết sinh nhật tớ nữa à?"

Khương Nghi im lặng.

Lục Lê cúi đầu nghịch cổ chân cậu: "Tối nay không đến dự tiệc thật sao?"

Khương Nghi lắc đầu, cậu úp cuốn sách lên mặt rồi nói: "Đồng người lắm."

Không đi đâu."

Tối nay là tiệc sinh nhật thứ mười sáu của Lục Lê, khách khứa đều thuộc giới thượng lưu quen biết Lục gia, vì là sinh nhật cậu chủ nhà họ Lục nên người trong giới muốn nhân dịp này để tạo dựng quan hệ.

Khương Nghi cảm thấy bàn tay cầm cổ chân mình nắm chặt hơn, cậu nghe Lục Lê thấp giọng hỏi:

"Đồng người thì cậu vào phòng ngủ trên lầu hai chơi xếp hình, khi nào tớ cắt bánh kem cậu xuống cắt với tớ không được sao?"

Khương Nghi vẫn lắc đầu.

Lục Lê không nói gì, gương mặt cao ngạo hơi trầm xuống, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: "Nhưng một năm tớ mới có sinh nhật một lần mà."

Khương Nghi nổi quạu gờ chân kia không bị nắm đập vào cánh tay Lục Lê rồi lấy sách xuống, trừng hắn nói: "Nhưng năm nay cậu đã cắt bánh kem tám lần rồi còn gì."

Mỗi năm cứ gần đến sinh nhật, Lục Lê lại đòi ứng trước sự nhẫn nại của Khương Nghi dành cho mình.

Đêm nay muốn ngủ với Khương Nghi thì mua bánh kem về cắt rồi giả vờ ước nguyện, nói điều ước của mình là ngủ chung với cậu, ban đêm Khương Nghi sẽ ngoan ngoãn cầm gối đến phòng ngủ.

Không muốn Khương Nghi làm bài tập mà muốn cậu chơi game với mình thì lại mua bánh kem về cắt, thứ Bảy Khương Nghi sẽ gác bài tập sang một bên để chơi game với hắn cả ngày.

Cả tuần nay Lục Lê đều cắt bánh kem, cũng ước nguyện suốt cả tuần.

Lục Lê giả điếc rồi hỏi Khương Nghi: "Cậu bằng lòng để tớ đứng cạnh bọn Tần Lan cắt bánh kem tối nay sao?"

Khương Nghi: "Bằng lòng."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi đưa tay vỗ đầu hấn rồi nghiêm túc nói: "Nếu hôm nay là lần đầu tiên cậu cắt bánh kem thì nhất định tớ sẽ đến."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi trầm tư nhìn người trước mặt một hồi, cuối cùng vẫn mềm lòng nói: "Nhưng ban đêm tớ có thể ngủ chung với cậu."

Theo sự phát triển chiều cao và hình thể của hai người, Khuong Nghi ngày càng không muốn ngủ chung với Lục Lê.

Chẳng biết Lục Lê ăn gì mà cơ bắp trên người rất cứng, ban đêm ngủ lại hay ôm chặt cậu, lâu lâu còn nghịch ngợm cắn trộm cậu mấy cái.

Đã vậy hôm sau còn chối đây đây.

Có lần Trình Triều nhìn thấy nên phản ứng cực mạnh, cả ngày đều vô tình hay cố ý chen vào giữa cậu và Lục Lê, ánh mắt nhìn Khuong Nghi cũng hết sức kỳ lạ mà cậu không sao hiểu được.

Mãi đến gần Tết Khuong Nghi và Lục Lê về quê thăm bà nội, nhà bà mới nuôi một con heo, Lục Lê không biết phải cho heo ăn gì, sáng sớm thấy heo đào đất có vẻ rất đói nên ra vườn cắt hai cây cải trắng cho heo ăn.

Lúc đó ánh mắt bà nội Khuong Nghi liếc cải trắng giống hệt ánh mắt Trình Triều khi thấy vết cắn trên người cậu..

Chương 36: 36: Chương 34

Chín giờ tối.

Nhà họ Lục đèn đuốc sáng trưng, dòng xe như nước uốn lượn trước tòa dinh thự tọa lạc giữa sườn núi này, buổi tiệc được tổ chức ở đại sảnh, khách khứa quần là áo lượt đứng dưới mái vòm mạ vàng ăn uống linh đình, xa hoa lãng phí cực độ.

Từ sân thượng lớn có thể nhìn thấy bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng cách đó không xa, giữa bãi cỏ là đài phun nước sáng rực lên xuống theo điệu nhạc du dương.

Khuong Nghi ngồi trên xích đu sau vườn chờ đưa quà cho Lục Lê, tóc đen trên trán phất phơ trong làn gió đêm nhìn có vẻ rất mềm.

Cậu khẽ ngáp một cái rồi tựa đầu vào dây xích đu, lông mi cong vút rũ xuống, tuổi chừng mười sáu mười bảy, gương mặt dưới ánh trăng trong trẻo xinh đẹp động lòng người.

"Chào."

Một giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười vang lên, người mới tới đẩy ra mấy cành cây sà xuống, đứng cách xích đu không xa.

Khuong Nghi ngẩng đầu lên, phát hiện đó là một nam sinh mặc bộ vest màu xanh đen, hần hơi nheo mắt lại, trên ngực cài ghim áo đất đỏ, tươi cười hỏi cậu: "Cậu cũng ra đây cho bớt ngộp à?"

Khuong Nghi lắc đầu rồi nhìn nam sinh không rời mắt, tựa như mọi sự chú ý đều bị hút vào đó.

Trần Triệu thản nhiên đi tới vịn dây xích đu rồi cúi đầu nhìn Khuong Nghi cười nói: "Hình như tớ chưa bao giờ gặp cậu thì phải?"

Khuong Nghi không nói gì mà chỉ khẽ chớp mắt.

Trần Triệu hơi khom người nhìn chằm chằm tiểu thanh mai trong truyền thuyết này của Lục Lê.

Gia thế hẳn ngang ngửa với Lục Lê, nhưng từ khóa học đầu kiểm năm lớp năm thì hai người bắt đầu ghét nhau, lâu nay vẫn luôn khắc khẩu.

Lên cấp hai hẳn ra nước ngoài và mới về nước, cách đây không lâu Trần Triệu biết hai người học chung trường cấp ba nên cố ý đến đây khiêu khích Lục Lê trước khi khai giảng.

Thấy tiểu thanh mai trong truyền thuyết này của Lục Lê nhìn mình không rời mắt, Trần Triệu cười nói:

"Sao cậu không vào sảnh dự tiệc?"

Lời này của hẳn chẳng khác nào đã biết rõ mà vẫn cố hỏi, còn mang theo chút ác ý.

Dù sao nam sinh này mặc áo thun ngắn tay và quần short hết sức bình thường, như thể một bộ đồ đang hoàng cũng không có.

Trần Triệu vẫn xấu tính nheo mắt lại như đang háo hức chờ xem vẻ khó xử của người trước mặt.

Khương Nghi nhìn nam sinh đứng cách mình rất gần, rồi cuộc nhin không được nói khẽ: "Cái kia....."

"Ghim cài áo của cậu bị lệch kia.

Có thể sửa lại được không?"

Khương Nghi không rõ nam sinh trước mặt có lai lịch gì, chỉ biết ghim cài áo của nam sinh nhìn y hệt chim công này bị lệch làm cậu hơi khó chịu.

Trần Triệu thoáng sùng sốt rồi vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua ghim cài áo trên ngực mình.

Đúng là bị lệch thật.

Khương Nghi: "Cậu có thể chỉnh nó sang bên trái chút xíu."

Trần Triệu vô thức làm theo lời nam sinh trước mặt.

Khương Nghi nhồm đậy nhúm mày nói: "Quá rồi, đẩy về một chút."

Thế là Trần Triệu lại làm theo.

Mấy phút sau, thấy ghim cài áo đã ngay hàng thẳng lối trở lại, Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm rồi ngẩng đầu hỏi: "À phải, lúc này cậu hỏi gì cơ?"

Trần Triệu ngán người, nhất thời không nhớ nổi mình định hỏi gì.

"Trần Triệu."

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Lục Lê mặc vest đen đứng cách đó không xa, mái tóc màu vàng nhạt chải ngược ra sau để lộ gương mặt tuấn mỹ sắc bén.

Hắn trừng nam sinh bên cạnh Khương Nghi rồi lạnh lùng gần từng chữ: "Cút xa một chút."

Khương Nghi nao nao, vô thức nhìn sang nam sinh ăn mặc đom đàng như chim công kia.

Trần Triệu nhún vai cười: "Chỉ nói mấy câu thôi mà."

Lục Lê nhìn hắn chằm chặp bằng ánh mắt lạnh lẽo như đang cảnh cáo.

Trần Triệu dang tay, đẩy ra đám cành cây sà xuống thấp rồi ung dung đi dọc theo con đường nhỏ.

Khương Nghi ngồi trên xích đu, đây là lần đầu tiên cậu thấy Lục Lê bộc lộ cảm xúc dữ dội như thế.

Quả nhiên Lục Lê đi tới, sắc mặt hết sức khó coi.

Khương Nghi đưa tay bóp má nam sinh đang xụ mặt, sờ trúng keo xịt tóc khô cứng.

Cậu nhin không được cười nói: "Hôm nay nhìn cậu dữ quá nha."

Lục Lê không nói gì mà lạnh mặt đứng thẳng lưng đẩy xích đu cho cậu: "Tớ dữ còn nó thì không dữ chút gì?"

Khương Nghi ngồi trên xích đu hỏi: "Cậu quen cậu ấy à?"

Lục Lê: "Không quen."

Khương Nghi quay đầu nhìn hắn: "Tớ nghe cậu gọi tên cậu ấy mà."

Lục Lê hừ lạnh một tiếng, sầm mặt không nói gì.

Hắn và Trần Triệu không ưa nhau cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ trong giới, Trần Triệu cực kỳ xấu tính, thích nhất là cướp đồ của người khác.

Lúc lên cấp hai đã ra nước ngoài, chẳng hiểu sao giờ lại vác mặt về.

Khuong Nghi cầm hộp quà trên xích đu đưa cho Lục Lê: "Sinh nhật vui vẻ nha."

Sắc mặt Lục Lê dịu lại đôi chút, hắn bảo Khuong Nghi nhích sang bên cạnh rồi chen chung với cậu trên xích đu, cầm hộp quà hỏi: "Gi thế?"

Khuong Nghi chớp mắt: "Cậu đoán thử xem."

Lục Lê không đoán mà cúi đầu mở hộp quà ra, trông thấy một chiếc băng đô thể thao màu đen, hắn háo hức quay sang hỏi: "Cậu đan đây à?"

Khuong Nghi: "....."

Cậu yên lặng đưa tay muốn lấy quà lại, Lục Lê cảnh giác giấu quà ra sau lưng rồi hỏi: "Làm gì vậy?"

Khuong Nghi bình tĩnh nói: "Lấy về tháo ra để nghiên cứu cách đan cho cậu."

Lục Lê hậm hực ngồi trên xích đu, buông thõng đôi chân dài xuống đất lẩm bẩm: "Bạn gái trên mạng của Chung Mậu đan áo len cho nó đây."

Khuong Nghi: "???"

"Khai giảng xong tụi mình còn phải đi học quân sự."

Tháng Chín mà bạn gái đan áo len cho cậu ấy sao?"

Lục Lê quay sang hỏi: "Cậu không thấy lãng mạn à?"

Khuong Nghi lắc đầu, thành thật đáp: "Không."

Cậu chỉ cảm thấy khi người ta yêu đương thật đáng sợ.

Từ lúc Chung Mậu chơi game quen một nữ sinh trong kỳ nghỉ rồi nhanh chóng trở thành bạn gái thì mở miệng ngậm miệng toàn là bạn gái hắn bạn gái hắn.

Hầu hết mọi người trong giới đều biết tất tần tật về bạn gái Chung Mậu.

Nhà bán trà, giàu lòng nhân ái, thường xuyên đến thăm các học sinh ở trường tiểu học Hy Vọng, vừa hiền lành vừa tốt bụng.

Lục Lê cảm thấy Khuong Nghi y hệt khúc gỗ.

Nếu Khuong Nghi đan áo len cho cho hắn thì đừng nói tháng Chín mà tháng Sáu hắn cũng mặc đến trường khoe khoang.

Giờ học thể dục sẽ trưng bày giá treo áo trên sân bóng rổ cho mọi người cùng thấy.

Khuong Nghi không hiểu sự lãng mạn mà người bên cạnh nói, nhưng cậu biết cách làm Lục Lê đang xu mặt vui vẻ lại.

Cậu duỗi chân đung đung đầu gọi Lục Lê, trên mặt lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: "Đêm nay tớ sẽ đến."

Cậu nhớ đừng nói với dì nhé.

Nếu không đi lại bắt tớ uống thật nhiều canh cho xem."

Quả nhiên Lục Lê vui lại ngay, hắn quay đầu tựa cằm lên vai Khương Nghi rồi lười biếng đáp lại.

Khương Nghi mới tắm xong nên trên người thoang thoảng mùi sữa tắm ở nhà, người rất dễ chịu.

Lục Lê vùi mặt vào vai Khương Nghi làm bầm than thỏ: "Mệt chết đi được.

Cho tớ ôm cái nào."

Giờ phút này hắn rời xa buổi tiệc bị mọi người nhìn chăm chú như trăng giữa đám sao, thậm chí còn reo hò hoan hô, đi tới vườn hoa vắng vẻ sau nhà dựa vào người Khương Nghi, tận hưởng cảm giác thư thái hiếm hoi đêm nay.

Khương Nghi nhìn Lục Lê dựa sát mình, tựa như thấy lại Arno khi còn bé, cậu bất đắc dĩ nói: "Sắp rơi xuống rồi kìa."

Xích đu vốn không lớn nên hai người ngồi chung rất chặt chội, huống chi Lục Lê còn ôm cậu, xích đu lắc lư khiến hai người như sắp ngã đến nơi.

Lục Lê chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Không rơi đâu.

Tớ chống chân mà."

Chờ Lục Lê ôm đủ rồi Khương Nghi mới thấy toàn thân nhẹ đi, Lục Lê mặc bộ vest đắt tiền đặt may riêng đứng dậy, bất đắc dĩ rời khỏi vườn hoa sau nhà.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Trong phòng ngủ nhà họ Lục rất yên tĩnh, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ.

Lục Lê vừa tháo cà vạt vừa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trông thấy Khương Nghi yên lặng ngủ trên giường lớn.

Lục Lê ngồi xuống ghế, bộ vest cầu kỳ bó sát người làm hắn căng thẳng cả ngày, nhưng không hiểu sao vừa thấy Khương Nghi hắn lập tức nở nụ cười.

Dường như hắn nhớ đến cha mẹ mình khi còn bé, đồng thời cảm thấy khoảnh khắc này giống hết lúc đó khiến tâm trạng hắn hết sức vui vẻ.

Mười hai giờ khuya, Lục Lê mặc đồ ngủ lên giường ôm Khương Nghi, trước khi ngủ còn làm công tác tư tưởng và nghiêm khắc đe nẹt cậu nhỏ của mình.

Nội dung chủ yếu là nhắm vào cậu nhỏ, cảnh cáo nó ban đêm không được làm loạn để sau này có thể tiếp tục ngủ chung với Khương Nghi, tốt nhất là ban đêm yên tĩnh được bao nhiêu thì yên tĩnh bấy nhiêu.

Không nên ngóc đầu dậy thì cũng đừng ngóc.

Làm công tác tư tưởng xong, Lục Lê mới nhắm mắt ngủ.

Nhưng thực tế chứng minh Lục Lê ngang bướng chưa bao giờ để vào tai bất kỳ lời cảnh cáo đe dọa nào, cậu u nhỏ của hắn cũng y chang vậy.

Bốn giờ sáng, Khương Nghi cảm thấy nóng bức cực kỳ.

Cậu mơ thấy mình biến thành một cái hamburger, có ai đó liên tục nhét đồ vào hamburger làm cậu vừa nóng vừa khó chịu, ngọt ngọt gần chết.

Thế là cậu bắt đầu giãy dụa, người nhét đồ yên tĩnh một lát, sau đó có vẻ rất bất mãn nên động tác nhét đồ vào hamburger càng mạnh hơn, ngang ngược bá đạo hết sức.

Khương Nghi hơi ảm ức, hồi lâu sau người kia mới thôi nhét đồ vào hamburger rồi hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Một lúc sau, Khương Nghi mơ màng cố gắng mở mắt ra, phát hiện chỗ bên cạnh mình trống không.

Cậu buồn ngủ đợi hồi lâu cũng không thấy Lục Lê quay lại, sợ hắn giống Trình Triều hay bị tiêu chảy nên mơ màng xuống giường xỏ dép đi tìm Lục Lê.

Trong phòng tắm, Lục Lê nghiêng răng nghiêng lợi giặt món đồ trong tay, vừa giặt vừa chửi.

Khương Nghi đứng ở cửa phòng tắm dụi mắt hỏi: "Cậu làm gì thế?"

Lục Lê giặt bẩn mình suýt làm rơi cái chậu trong tay, hắn quay đầu nhìn Khương Nghi bốn giờ sáng rồi giường như nhìn thấy ma, ánh mắt hết sức kinh dị.

Khương Nghi thò đầu vào: "Cậu đang giặt gì à?"

"....."

Lục Lê cứng đờ tại chỗ không lên tiếng.

Lẽ ra hắn không nên nghĩ quần sịp này cùng kiểu với Khương Nghi nên không nỡ ném, lẽ ra phải vứt thẳng vào thùng rác mới đúng.

Hồi lâu sau, Lục Lê gượng gạo nói: "Giặt khăn ấy mà."

Khương Nghi thắc mắc: "Tôi nhớ cậu đâu có cái khăn nào màu đen."

Bộp một tiếng, Lục Lê vứt quần sịp đen vào chậu, mặt đỏ lên, hắn dứt khoát làm vò mé không sợ rơi, vành tai đỏ như sắp nhỏ máu, nghiêng răng hung dữ nói to: "Quần sịp! Tôi giặt quần sịp!"

Khương Nghi giặt náy mình, vội vàng bịt miệng Lục Lê: "Nói nhỏ thôi nói nhỏ thôi."

Giặt quần sịp thì giặt quần sịp, không cần hãnh diện vậy đâu.

Ngày mai sẽ khen cậu sau, giờ mọi người đang ngủ đó."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi dặn dò: "Nhớ giặt bằng nước giặt nhé, vậy mới sạch được."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi ngáp một cái rồi buồn ngủ nói: "Tôi đi ngủ đây, cậu giặt mau lên nha."

Lục Lê cứng đờ gật đầu.

Khương Nghi về giường đắp chăn chưa bao lâu đã ngủ say.

Hơn mười phút sau, Lục Bê giắt quần sịp xong rón rén leo lên giường thuần thục ôm Khương Nghi, đồng thời hung hăng cắn cào nửa người dưới của mình.

Phiền chết đi được, còn làm loạn quấy rầy hấn ngủ với Khương Nghi nữa thì coi chừng hấn cho ăn vạ nhé.

Ngày nào cũng vậy, không mơ cái khác được sao?

Suốt ngày toàn mơ thấy Khương Nghi thôi.

Mất một hồi, Lục Bê bắt đầu chột dạ.

Mặc dù mơ thấy Khương Nghi làm hấn rất sáng khoái rất hưng phấn nhưng cũng đâu thể lợi dụng người ta mãi được.

Cho dù hấn rất sẵn lòng để Khương Nghi ngày ngày mơ thấy mình, lợi dụng mình nhưng không có nghĩa là Khương Nghi sẽ chịu.

Ngay cả sự lãng mạn khi người ta đan áo len Khương Nghi còn không cảm nhận được thì còn lâu mới chịu mơ kiểu này.

Lục Bê liếm môi, cảm thấy phiền lòng muốn chết.

- ----

Tháng Chín, trường trung học số 1 đứng hẹn khai giảng.

Trong bảng xếp lớp, Khương Nghi vẫn ở lớp chọn, nhưng điều đáng nói là Lục Bê cũng ở lớp chọn, tuy là lớp chọn cuối cùng.

Dù vậy Khương Nghi vẫn hết sức vui vẻ, chỉ có Trình Triều nhìn sắc mặt không tốt lắm mà cực kỳ thúi.

Khương Nghi cứ tưởng Trình Triều biết Lục Bê gọi hấn là thằng ị nên chột dạ một lúc lâu.

Trong lễ khai giảng, lãnh đạo trường đọc bài phát biểu suốt hai tiếng đồng hồ, bày tỏ niềm kỳ vọng đối với các học sinh mới và phổ biến những quy định phải tuyệt đối tuân thủ của trường trung học số 1.

Quy định thứ nhất là không được yêu sớm, Lục Bê vỗ tay rất to.

Quy định thứ hai là không được đánh nhau, Khương Nghi vỗ tay rất to.

Trong bài phát biểu hai tiếng đồng hồ này, quan trọng nhất là đợt huấn luyện quân sự kéo dài một tuần.

Trước khi học sinh trường trung học số 1 vào lớp mười phải đi huấn luyện ở căn cứ quân sự.

Căn cứ này nằm ở vùng ngoại ô xa xôi hẻo lánh, xe buýt chở học sinh từ trường trung học số 1 đến căn cứ, đợi huấn luyện xong lại chở về trường.

Nghe học sinh khóa trước nói căn cứ huấn luyện quân sự cực kỳ đơn sơ, cơm nước cũng không tốt, đã vậy còn rèn luyện thể chất mệt đến mức ngày nào cũng có người phải vào phòng y tế.

Khương Nghi chẳng cảm thấy gì nhưng Lục Bê lại phản ứng kịch liệt.

Sau khi về nhà, Khương Nghi dựa vào ghế salon chơi Anipop, nhìn Lục Bê đi tới đi lui mắng trường cùi bắp này huấn luyện quân sự làm gì không biết, rõ ràng là muốn lấy mạng học sinh mà.

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn Lục Bê cao một mét tám bảy, vai rộng chân dài, khỏe đến mức chạy marathon mặt cũng không đổi sắc, thật lòng cảm thấy huấn luyện quân sự không lấy nổi mạng hấn đâu.

Một ngày trước khi lên đường, Lục Bê và Khương Nghi cùng thu xếp hành lý, Lục Bê lấy mở tranh xếp hình ngón ngang trong vali Khương Nghi ra rồi nhét vào một đồng táo đỏ và ký tử, nếu không có Khương Nghi ngăn cản thì hẳn đã nhét vào vali mình một cái nôi đất.

Chính là loại nôi chuyên dùng để hàm canh.

Trước khi đi, cha Khương hết sức lo lắng, dặn đi dặn lại Khương Nghi nếu trong lúc huấn luyện cảm thấy không khỏe nhất định phải nói với huấn luyện viên chứ đừng gắng sức, Khương Nghi nghiêm túc gật đầu. Ở nhà họ Lục, mẹ Lục cũng rất lo lắng, dặn đi dặn lại Lục Bê nhất định không được để Khương Nghi rán nắng, nếu Khương Nghi có gì không ổn thì nhất định phải thay cậu nói với huấn luyện viên, Lục Bê nghiêm túc gật đầu.

Khương Nghi cử tường học sinh khóa trước nói căn cứ huấn luyện đơn sơ vắng vẻ chắc cũng giống nhà bà nội mình ở quê, nhưng sau khi ngồi xe buýt với Lục Bê ba tiếng đồng hồ để đến căn cứ huấn luyện thì cậu mới thật sự hiểu thế nào là đơn sơ.

Ký túc xá sáu người một phòng, cửa gỗ lâu ngày không tu sửa nên hoàn toàn không có khóa niệm đóng cửa, vòi nước chỉ có nước lạnh chứ không có nước nóng, giường cũng chỉ là mấy tấm ván mỏng.

Nhưng điều đáng mừng là cậu, Lục Bê và Trình Triều được xếp chung một phòng.

Khi cả nhóm kéo vali vào ký túc xá, Lục Bê muốn lôi Khương Nghi về ngay lập tức, nói không huấn luyện gì nữa hết.

Hắn ở chỗ rách nát này cũng không sao, nhưng dựa vào cái gì mà bắt Khương Nghi phải ở chứ?

Từ nhỏ đến lớn Khương Nghi bị muỗi cắn một vết Lục Bê còn không nổi, chỗ chết tiệt này nhèn nhện thần lẫn bò tứ tung, làm sao hắn để Khương Nghi ở được?

Khương Nghi níu tay Lục Bê, vất hết óc mới thốt ra được một câu: "Cậu không quyền góp tòa nhà nên không lên mặt được đâu."

Lục Bê nhìn cậu chằm chằm: "Tớ bảo Chung Mậu lên mặt không được sao?"

Hắn không quyền góp nhưng nhà Chung Mậu đã tặng trường trung học số 1 hai tòa nhà.

Khương Nghi im lặng ôm chặt tay hắn không buông, cũng nhìn hắn chằm chằm: "Cậu đâu thế làm ngoại lệ mãi được chứ."

Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn là Lục Bê bại trận, hắn vừa lau ván giường rầm rầm vừa nghĩ sớm muộn gì cũng phải gọi xe ủi tới san bằng chỗ chết tiệt này.

Khương Nghi chọn giường tầng trên, Lục Bê muốn chọn chỗ bên trái Khương Nghi để ban đêm để bò qua ngủ với cậu, nhưng chẳng hiểu sao Trình Triều cứ kháng kháng giành chỗ với hắn.

Thế là Lục Bê giằng co với Khương Nghi xong lại bắt đầu giằng co với Trình Triều.

Trình Triều nghĩ thầm mẹ kiếp đừng tưởng tôi không biết trong lòng cậu nghĩ gì nhé, lúc ở nhà hắn không quản được nhưng hắn không tin ở ngoài mình vẫn không quản được, thái độ càng thêm kiên quyết.

Lục Bê cũng nghĩ thầm mẹ kiếp đừng tưởng tôi không biết trong lòng thằng ị cậu nghĩ gì nhé, được hạng

nhì mà tưởng có thể làm thân với Khương Nghi à, thái độ càng kiên quyết hơn.

Cuối cùng Khương Nghi nhìn không nổi nên bảo hai người bóc thăm.

Trình Triều may mắn rút được chỗ bên trái giường Khương Nghi, Lục Lê lại lau giường rằm rằm.

Đây không phải lần đầu Khương Nghi ngủ giường đơn, hồi ở nhà trẻ cậu cũng ngủ loại giường này nhưng Lục Lê cứ quá quyết cậu chưa bao giờ ngủ giường đơn, ban đêm nhất định sẽ lạ giường khó ngủ nên phải ôm hăn mới ngủ được.

Khương Nghi biết Lục Lê giống hết lúc ở nhà trẻ, thấy giường đơn mà không leo thì toàn thân sẽ bứt rứt nên cũng tán đồng cách nói này của hăn.

Lục Lê đắc ý, nhìn Trình Triều cũng thuận mắt hơn nhiều.

Ban đêm, đám người bận rộn soạn đồ cả ngày nên ngủ rất say, Lục Lê tóc chăn ôm thắm leo lên giường Khương Nghi.

Khương Nghi vén chăn lên bảo hăn nhẹ tay nhẹ chân một chút.

Lục Lê nói bạn cùng phòng ở giường đối diện đang ngủ say như sấm nên không nghe thấy động tĩnh của hăn đâu.

Khương Nghi nhìn không được cười.

Lục Lê và cậu nằm chung một cái gối, hăn ngồi gối rồi hỏi Khương Nghi sao mà thơm thế, cậu nói tên nước giặt rồi giục Lục Lê mau ngủ đi.

Giường đơn vốn đã hẹp nên hai người ngủ càng chật hơn, cả người Khương Nghi gần như bị Lục Lê ôm trọn, cậu muốn quay mặt vào tường ngủ nhưng Lục Lê không cho nên đành phải quay lại đối mặt với hăn.

Khi quay lại, Khương Nghi dặn Lục Lê không được cắn mình, quần phục của cậu mặc vào hơi rộng, nếu Lục Lê cắn thì đâu rằng sẽ lộ ra.

Lục Lê liếm răng nanh nói không cắn đâu.

Khương Nghi tròn tròn mắt đợi một hồi, thấy Lục Lê không cắn mình thật mới yên tâm nhắm mắt lại.

Đúng là Lục Lê không cắn Khương Nghi mà chỉ nhìn chằm chằm môi cậu.

Súc khỏe Khương Nghi không tốt nên môi có màu hồng nhạt chứ không phải đỏ mọng.

Lúc ngủ cậu luôn vô thức mút môi, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, môi châu xinh đẹp cũng mút theo.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, Lục Lê kim lòng không được sờ tay lên đôi môi nhạt màu của Khương Nghi, đẩy ra cánh môi hơi mút lại.

Xúc cảm trên đầu ngón tay ẩm áp mềm mại, sờ lên láng mịn.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, đột nhiên thấy hơi nóng, hăn vô thức xoa đôi môi dưới ngón tay mạnh hơn.

Màu hồng nhạt đậm lên một chút, nhìn càng xinh đẹp hơn.

Lục Lê liếm răng nanh, cổ gằn mình liếm lên.

Dường như trong tiềm thức của hăn biết Khương Nghi có thể cho hăn nghịch ngợm cắn vành tai và xương quai xanh nhưng nơi này không thể đụng vào.

Hệt như trên cổ có một sợi xích vô hình trói chặt hẳn không thể cử động.

Cho dù giờ khắc này, khát vọng được liếm một cái của hẳn mạnh hơn bất cứ điều gì khác.

Có lẽ hai người nằm sát nhau quá nên Khương Nghi hơi nóng, mơ màng tựa quây làm giường rung lên kéo kẹt.

Trình Triều nằm giường bên cạnh cảm thấy có gì đó lạ nên mở mắt ra, mò tìm điện thoại trong chăn rồi bật đèn pin lên.

Một phút sau, Lục Lê phát hiện tia sáng chói lòa chiếu tới, hẳn nhúu mày, trông thấy Trình Triều giường bên cạnh giờ điện thoại lên, ngồi trên giường lạnh lùng nhìn hẳn chằm chằm..

Chương 37: 37: Chương 35

Khuong Nghi bị giường rung lắc đánh thức.

Cậu buồn ngủ mở mắt ra, phát hiện trên giường mình có hai người đang đứng giằng chấn.

Thấy cậu tỉnh giấc, động tác của hai người đều ngưng lại.

Khuong Nghi không hiểu tại sao nửa đêm Lục Lê và Trình Triều không ngủ mà hăng say giằng chấn trên giường.

Cậu thở dài leo xuống cầu thang, mượn ánh trăng kéo vali của mình ra rồi ôm một tấm chăn mỏng leo lên giường.

Khuong Nghi trải rộng chăn, cẩn thận chia đều chăn theo độ dài rồi trải giữa hai chiếc giường.

Lần xong, Khuong Nghi quay đầu nghiêm túc nói với hai người: "Nhắm mắt."

Đi ngủ.

Còn quây nữa tớ gọi cô Lý đấy nhé."

Lục Lê: "....."

Cô Lý là giáo viên nghỉ trưa dữ nhất nhà trẻ Golden Sun, "Còn quây nữa thì gọi cô Lý" là câu cửa miệng của các giáo viên nghỉ trưa khác ở nhà trẻ.

Đồng thời cô Lý cũng là giáo viên canh chừng Arno leo giường kỹ nhất, không ai qua được.

Trình Triều: "....."

Hắn ra sức kéo chăn Lục Lê để hắn lăn xuống giường, nhưng Khuong Nghi cứ như sợ bọn họ thiếu chăn sẽ đánh nhau nên giục hai người mau nhắm mắt ngủ.

Trình Triều hít sâu một hơi rồi hạ giọng nói với Lục Lê: "Cậu có bệnh à? Nếu không cứ đòi ngủ chung với Khuong Nghi làm gì?"

Lục Lê lạnh lùng nói: "Cậu có bệnh à? Nếu không cứ để ý trên giường Khuong Nghi ngủ mấy người làm gì?"

Trình Triều nghiêng răng: "Tội kiếp gì các cậu mười sáu tuổi rồi chứ đâu phải sáu tuổi nữa."

Có anh em tốt nhà nào đã mười sáu tuổi mà ngày ngày vẫn đắp chung chăn ngủ không?

Đừng nói là thanh mai trúc mã, ngay cả anh em ruột thân nhau từ nhỏ cũng ngại ngủ chung nóng gần chết.

Lục Lê: "Mười sáu tuổi thì sao? Mười sáu tuổi lạ lắm à? Mười sáu tuổi cậu không ăn hay không ỉ?"

Trình Triều: "....."

Lục Lê tiếp tục cười lạnh: "Luật nào quy định mười sáu tuổi không được ngủ chung chăn với người khác hả? Nếu ông đây thích thì mười sáu tuổi ra đường ngủ còn được."

Trình Triều hít sâu một hơi rồi kéo chăn Khương Nghi ra, lạnh lùng nói: "Được thôi.

Cũng chẳng có luật nào quy định ba người không được ngủ chung chăn cả.

Đứng dậy, tránh chỗ đi."

Lục Lê: "Mẹ kiếp cậu cứ thử xem?"

Bên tai Khương Nghi toàn tiếng ồn lùm đầu cậu đau như búa bổ.

Một bên là bạn cùng phòng giường đôi diện ngày như sấm, một bên là Lục Lê và Trình Triều cãi nhau rì rầm.

Khương Nghi mở mắt ra rồi yên lặng bò dậy.

Lục Lê đang cãi vẫn không quên quay sang hỏi: "Cậu đi đâu thế?"

Khương Nghi leo xuống cầu thang, chân đã xỏ vào dép: "Tìm giáo viên."

Lục Lê: "....."

Trình Triều: "....."

Nửa phút sau.

Lục Lê bắt đầu leo xuống giường Khương Nghi, Trình Triều nhìn Khương Nghi leo lên giường, vui vẻ khen ngợi: "Tuyệt lắm Khương Nghi, cậu và dép lê của cậu đều rất tuyệt."

Khương Nghi quay đầu nhìn hẳn rồi nghiêm mặt nói: "Cậu mà còn nói nữa thì tớ cũng đi tìm giáo viên đấy nhé."

Trình Triều: "....."

Sáng hôm sau, Khương Nghi ngủ dậy vẫn thấy Lục Lê và Trình Triều cãi nhau, vừa mang giày vừa cãi, trong tiếng còi báo thức càng cãi to hơn.

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng cầm bàn chải đánh răng và khăn đến trước bồn rửa mặt.

Trước bồn có bạn cùng phòng cũng đang rửa mặt, thấy cậu tới thì dè dặt tránh chỗ cho cậu.

Khương Nghi nói cảm ơn.

Bạn cùng phòng vội xua tay rồi hỏi cậu với vẻ hăm dọa: "Hai người kia là họ hàng của cậu à?"

Nam sinh tóc vàng mới đến đã giúp nam sinh trước mặt trái giường lau bàn, không để cậu động tay vào việc gì.

Khương Nghi run tay một cái, kem đánh răng bị bóp ra một cục to.

Cậu tìm bàn chải đánh răng của Lục Lê rồi quệt chỗ kem bóp dư lên, sau đó nói khẽ: "Hai cậu ấy không

phải họ hàng của tớ đâu."

Bạn cùng phòng lộ vẻ kinh ngạc, hắn gãi đầu một cái rồi ngu ngu cười nói: "Tớ cứ tưởng các cậu là anh em họ chứ."

Đêm qua còn thấy ba người các cậu không ngủ mà ngồi trên giường tán gẫu mà."

Khương Nghi: "....."

Cậu lúng túng nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, tớ qua có làm phiền các cậu không?"

Bạn cùng phòng xua tay: "Các cậu nói nhỏ thế đã là gì, đũa giường trên của tớ còn ngáy như sấm ầm ầm, các cậu có nói chuyện hay không cũng thế thôi."

Lục Lê vừa đi vừa cãi đến trước bồn rửa mặt, thấy kem đánh răng trên bàn chải mình thì ra về ngại ngùng nói: "Khương Nghi."

Mấy chuyện này làm ở nhà là được rồi.

Làm ở ngoài coi chừng người khác thấy sẽ ghen tị đồ mất đấy."

Trình Triều: "....."

Khương Nghi bắt đầu cảm thấy chỗ kem bóp dư kia thà vứt đi còn hơn.

Tiếng còi báo thức vang lên hai mươi phút, hai mươi phút sau toàn thể học sinh tập hợp ở nhà ăn.

Cơm nước ở căn cứ huấn luyện quân sự không cầu kỳ như ở trường, đồ ăn đựng trong thau to bày trên bàn, phải xếp hàng chờ mua cơm.

Khi Khương Nghi tiến lên mua cơm, dì bếp cười ha ha móc cho cậu một vá đồ ăn đầy ắp nhìn không ra món gì.

Cậu để xuống bàn ăn, việc đầu tiên là tìm Lục Lê.

Lục Lê bung khay ngồi trước mặt cậu, cho cậu trứng gà và bánh bao của mình, cuối cùng đẩy khay tới rồi gấp ớt xanh và rau củ mà Khương Nghi không thích ăn vào chén mình.

Hắn vừa gấp vừa cảm rần Khương Nghi từ nhỏ đến lớn chẳng chịu tập thói quen tốt gì cả.

Khương Nghi tỏ vẻ rất ngoan nhưng Lục Lê biết lần sau cậu vẫn dám nữa, mỗi lần đều tỏ ra ngoan ngoãn nhưng lần sau một cọng rau cũng không ăn.

Có khuyên thế nào cũng không ăn.

Trình Triều nhìn sang Khương Nghi bóc trứng gà, cũng đem trứng gà và bánh bao của mình cho cậu.

Ứng Trác Hàn bung khay tới lạnh tri lột vỏ trứng cho Khương Nghi, đương nhiên công trạng sẽ cao hơn Lục Lê một bậc.

Khương Nghi không cần mà nhét trứng gà vào miệng Ứng Trác Hàn.

Ấn sáng xong, học sinh tập trung ở sân, sau khi đọc tuyên ngôn huấn luyện quân sự thì bắt đầu tập với huấn luyện viên.

Việc đầu tiên huấn luyện viên làm là sắp xếp lại đội hình theo chiều cao của các học sinh trong lớp.

Trải nghiệm??? đọc ???r?????ên số 1 ???ai ++ T?????ĐT?????U?????Ê?????????? ++

Vóc dáng Khương Nghi cao gầy nhưng không tính là cao nhất lớp nên đứng thứ ba, còn Lục Lê và Trình Triều chân dài vai rộng bị xếp cuối hàng.

Rốt cuộc Khương Nghi cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sáng khoái phần chân hẳn lên.

Hai người muốn cãi bao nhiêu thì cãi, đứng cuối hàng có cãi nhau đến trời long đất lở cũng chẳng ai quan tâm.

Ngày đầu huấn luyện cường độ không lớn lắm, bầu không khí tương đối thoải mái, thời gian nghỉ ngơi cũng khá nhiều nên hầu hết học sinh đều tranh thủ làm quen với nhau.

Thừa dịp Lục Lê và Trình Triều cãi cọ, Khương Nghi làm quen với không ít bạn học mới ở mấy phòng bên cạnh, đoán bạn học mới hào hứng hẹn nhau chừng nào rảnh sẽ đi thăm phòng nhau.

Khương Nghi chưa từng ở ký túc xá, chỗ ngủ ở nhà trẻ cũng là mọi người ở chung một phòng nên cậu cảm thấy rất mới lạ, cũng thịnh tình mời các bạn học mới đến thăm phòng mình.

Mấy bạn học mới lên lút bảo Khương Nghi phòng cậu có một nam sinh con lai mặt mũi rất hung dữ, nhìn là biết không dễ chọc.

Nhớ lại tối qua Lục Lê ôm gối leo lên giường mình, Khương Nghi im lặng một lát rồi điềm tĩnh gật đầu.

Huấn luyện quân sự ban ngày rất buồn tẻ nhưng ban đêm hoạt động phong phú hơn nhiều, mỗi tối đều có hoạt động khác nhau.

Tối đầu tiên là xem phim ngoài trời ở sân tập, các học sinh phải tự đem theo ghế ở ký túc xá.

Phim ngoài trời dài tận hai tiếng rưỡi, mới đầu học sinh còn yên lặng xem phim, nhưng càng về sau càng có nhiều học sinh viện cớ đi toilet để rời khỏi chỗ ngồi đi lung tung, tiếng xì xào trên sân tập cũng nhiều hơn.

Ghé Khương Nghi bị gõ gõ, cậu quay đầu lại thấy Lục Lê đưa mắt ra hiệu cho mình ra ngoài.

Cậu thì thầm: "Sao thế?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Đi vệ sinh với tớ đi."

Khương Nghi: "?"

Cậu xoa mũi, cảm thấy hơi kỳ quái nhưng vẫn đứng dậy xin phép huấn luyện viên rồi theo Lục Lê đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của căn cứ huấn luyện quân sự ở phía Bắc nhưng Lục Lê lại dắt Khương Nghi tới phía Nam, Khương Nghi vừa đi vừa thắc mắc: "Hình như tụi mình đi sai hướng rồi, phía Nam là rừng cây mà."

Lục Lê nói mà không quay đầu lại: "Thì tớ muốn đến rừng cây mà."

Căn cứ huấn luyện quân sự có một khu rừng, thoạt nhìn có tuổi đời không hề nhỏ, cành lá um tùm che

khuaát bầu trời, hầu như không thấy bất kỳ tia sáng nào mà chỉ thấy được bóng người mờ mờ.

Khuong Nghi bị kéo đến một băng ghế đá, cậu thấy Lục Lê móc ra chai nước hoa trong ngực, vừa vặn nắp vừa lẩm bẩm: "Rốt cuộc cũng tìm được lúc không có Trình Triều rồi....."

Từ tôi qua đến giờ, chẳng biết Trình Triều uống lộn thuốc hay trúng gió gì mà chỉ hận không thể mọc ra giữa hân và Khuong Nghi, lúc nào cũng nhìn họ chằm chằm như đang canh chừng, phiền muốn chết.

Lúc xem phim thấy Trình Triều đi toilet, rốt cuộc Lục Lê cũng tìm được cơ hội kéo Khuong Nghi tới rừng cây không ai quản không ai nhìn.

Trình Triều có lật úp sân tập cũng chẳng tìm được họ.

Thấy nước hoa, Khuong Nghi hơi nhăn mũi, Lục Lê ngẩng đầu thấy cậu nhăn mũi thì li3m môi nói:

"Trong tiệm chỉ có cái này để xua muỗi thôi, tớ biết mùi rất nồng nhưng cậu ráng nhịn chút nhé.

Trên sân nhiều muỗi lắm, cậu ngồi phía trước gãi chân nửa tiếng rồi còn gì."

Khuong Nghi đành phải gật đầu.

"Không sao, ở đây không có giáo viên đâu.

Tại mình ở đây một lát là được rồi."

Bỗng nhiên một giọng nam vang lên làm Khuong Nghi ngồi trên ghế đá giật nảy mình.

Khuong Nghi ngoái đầu lại, nhìn thấy trong rừng cây cách đó không xa có hai người đang ôm nhau trò chuyện, nhìn có vẻ tình tứ lắm.

Lục Lê bỗng sinh lòng cảnh giác, sợ Khuong Nghi biết chuyện không nên biết rồi chạy đi yêu sớm với người khác nên vội vàng kéo cậu đến chỗ yên tĩnh hơn.

Sau khi ngồi xuống, Khuong Nghi nghiêm túc nói: "Tớ biết họ đang làm gì.

Họ đang hẹn hò đây.

Hồi trước lớp bọn tớ cũng có, hễ tan học thì lại đến nhà sách đọc sách."

Lục Lê: "....."

Được lắm, sau này Khuong Nghi tan học đến nhà sách đọc sách với ai thì hân sẽ quật mộ tổ tông mười tám đời của kẻ đó lên.

Lục Lê vừa vặn nắp chai nước hoa vừa dọa: "Chung Mậu hẹn hò đáng sợ lắm.

Sau khi hẹn hò, cậu không còn thời gian đọc sách làm bài tập nữa đâu, ngày nào bạn gái cũng bắt cậu nấu cháo điện thoại và đi shopping hết."

"Chung Mậu còn nói lúc yêu đương bạn gái rất dễ giận, nghe câu nào không lọt tai thì lại đổi, đổi xong còn phải dỗ dành nữa."

Hắn kết luận: "Cho nên Khương Nghi à, tốt nhất cậu đừng yêu đương gì hết nhé."

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi thành thật nói: "Nhưng giờ ngày nào cậu cũng rủ tớ chơi game với đi chơi làm tớ không có thời gian đọc sách làm bài tập, cậu cũng hay dối nữa, nghe một câu không lọt tai thì lại nổi quau."

Nổi quau xong còn bắt tớ ôm gối đến dỗ cậu nữa."

Cậu nói thêm rồi kết luận: "Cho nên tớ cảm thấy yêu đương không đáng sợ vậy đâu."

Lục Lê mới đáng sợ.

Lục Lê còn hay cắn người.

Đáng sợ cực kỳ.

Lục Lê: "....."

Hắn xụ mặt nhớ lại câu tối qua Trình Triều nói với mình.

Khương Nghi và hắn đã mười sáu tuổi rồi chứ không phải sáu tuổi.

Mười sáu tuổi đúng là chẳng có gì hiếm lạ, nhưng mười sáu tuổi có thể làm rất nhiều điều.

Chẳng hạn như Chung Mậu mười sáu tuổi suốt ngày nấu cháo điện thoại với bạn gái, chẳng hạn như Tần Lan mười sáu tuổi thấy Chung Mậu và bạn gái ngày ngày dính nhau cũng muốn tìm bạn gái.

Sắc mặt Lục Lê càng đen hơn, hắn trừng Khương Nghi: "Cậu mà dám yêu sớm thì tớ sẽ mách chú Khương đây."

Khương Nghi chậm rãi nói: "Ờ."

Lục Lê hờn dỗi với chính mình, sau đó thấy trên chân Khương Nghi bị muỗi chích sưng một cục thì lại hết dỗi ngay, xụ mặt tí mỉa xức nước hoa cho Khương Nghi.

Hắn nhìn bắp chân Khương Nghi gác trên đầu gối mình rồi thúc giục: "Vén áo lên cho tớ sờ lưng xem nào."

Khương Nghi vén áo bên hông lên, Lục Lê sờ soạng, đúng là mò thấy hai vết muỗi cắn.

Hắn vừa xức nước hoa vừa nói: "Không chịu ăn nhiều vào, sờ tới sờ lui chẳng có lấy miếng thịt."

Ngày nào cũng kén ăn....."

Còn chưa nói hết thì hai người đã bị ánh đèn pin sáng quắc rọi vào mặt, thầy chủ nhiệm trường trung học số 1 đứng cách đó không xa đó bùng mặt, rõ ràng là tức giận cực kỳ.

Mấy giáo viên bọn họ nhìn quanh sân một vòng, thấy trên ghế vắng đi không ít người thì biết ngay đám học sinh đang tuổi dậy thì này lại nổi loạn, chắc chắn có không ít người lén lút vào rừng cây hen hò.

Nhưng ông không ngờ còn có học sinh coi trời bằng vung đến vậy!

Còn nhỏ mà đã vén áo sờ lưng nhau! Đồi phong bại tục, còn ra thế thống gì nữa!

Chủ nhiệm lớp vừa đi tới vừa phẫn nộ quát: "Đứng lại, không được chạy! Có camera đây nhé! Bên ngoài đông giáo viên kìm, các em mà chạy thì tội tăng thêm một bậc đấy!"

Khương Nghi và Lục Lê mờ mịt liếc nhau rồi đứng sững tại chỗ, nhìn mấy người cầm đèn pin sáng loáng

chạy như bay đến chỗ mình.

Mười phút sau.

Trong phòng giáo viên ở căn cứ huấn luyện quân sự, chủ nhiệm trường trung học số 1 bắt được tám người trong rừng cây.

Ba đôi tình nhân, còn có một cặp xúc nước hoa.

Thầy chủ nhiệm đứng trước mặt hai nam sinh nghiêm giọng hỏi: "Xúc nước hoa mà các em phải chạy vào rừng là sao? Trên sân có muối, chẳng lẽ trong rừng không có à? Người ta chạy vào rừng hẹn hò, còn các em lại chạy vào rừng xúc nước hoa, các em thấy có lý không hả?"

Bà ông cử tưởng mình phát hiện được học sinh phạm lỗi gì nặng lắm nên chạy suýt văng giày da.

Kết quả hai nam sinh này lại trốn trong rừng xúc nước hoa!

Đúng là xúc nước hoa theo nghĩa đen, vỏ chai còn nằm trên bàn ông kia kìa!.

Chương 38: 38: Chương 36

Chín giờ tối, Khương Nghi và Lục Lê theo ba đôi tình nhân kia ra khỏi văn phòng.

Lục Lê có vẻ bức bối, xụ mặt khó chịu nói: "Bắt bò bạch thì bắt bò bạch, dựa vào cái gì tịch thu nước hoa của tớ chứ?"

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi do dự nói: "Để tui mình có một bài học nhớ đời chẳng?"

Lục Lê lạnh mặt hồi lâu mới nói: "Để tớ đến tiệm tạp hóa mua thêm một chai cho cậu."

Khương Nghi lắc đầu: "Không cần đâu, tớ nhớ hình như Trình Triều cũng có chai dầu gió đấy."

Tối nay tớ mượn cậu ấy là được rồi."

Lục Lê: "Của nó thú lắm."

Đừng xài đồ của nó."

Khương Nghi: "....."

Cuối cùng Lục Lê vẫn không thể đến tiệm mua nước hoa nên chỉ có thể lạnh lùng nhìn Khương Nghi bôi dầu gió thái gàn chết kia của Trình Triều.

Khương Nghi bôi dầu xong, Lục Lê mới đem quần áo vào phòng tắm.

Khi Khương Nghi trả lại dầu cho Trình Triều thì thấy hắn kéo ghế tới ngồi trước mặt mình, trên môi không nở nụ cười mà thậm chí còn tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hắn chỉ mới rời mắt một lát thôi!

Hắn chỉ đi toilet thôi!

Thế mà hai người kia đã bị chủ nhiệm phòng giáo vụ tóm được.

Khương Nghi bị sắc mặt Trình Triều dọa sợ, cậu cúi đầu nhìn chai dầu trong tay, do dự một lát rồi ngập ngừng nói: "Tớ đi tìm cùn sát khuẩn cho chai dầu nhé?"

Trình Triều không để ý mà ngẩng lên nhìn mấy người khác trong phòng rồi chau đầu nói: "Cậu theo tớ ra hành lang một lát đi."

Khương Nghi theo Trình Triều ra khỏi phòng, hai người đứng trước hành lang.

Khương Nghi bối rối hỏi: "Có chuyện gì à?"

Trình Triều: "Hai người các cậu làm gì trong rừng vậy? Sao lại bị thầy chủ nhiệm bắt về văn phòng hả?"

Khuong Nghi sờ mũi ngai ngừng đáp: "Bọn tớ tự ý rời hàng, đang xúc nước hoa trong rừng thì bị bắt."

Trình Triều ngò ực: "Trừ cái này ra còn gì khác nữa không?"

Khuong Nghi lắc đầu rồi tò mò hỏi: "Hả? Còn gì khác nữa à?"

Trình Triều: "Không."

Không có gì khác hết."

Khuong Nghi cái hiểu cái không gật đầu.

Trình Triều nhìn Khuong Nghi gầy gò trước mặt, mười sáu mười bảy tuổi, da trắng như ngọc, gương mặt thanh tú xinh đẹp, dù chỉ mặc áo thun trắng ngắn tay đơn giản đứng ở hành lang cũng thu hút không ít ánh mắt.

Hành lang đối diện và lầu trên lầu dưới đã có khá nhiều người nhìn xuống bọn họ.

Trình Triều nhìn Khuong Nghi, dường như không biết làm sao mở miệng nói những chuyện kia với cậu, miệng há ra rồi ngậm lại.

Hắn trưởng thành sớm nên trực giác hết sức nhạy bén, Khuong Nghi trong mắt hắn chẳng khác nào cây cải trắng, cái gì cũng không biết, vì ở bên Lục Lê ngang tàng bá đạo từ nhỏ nên đã quen với những hành vi vượt quá giới hạn của hắn.

Lục Lê chẳng hề kiêng dè gì, Lục gia có quyền có thế, là gia tộc danh tiếng lâu đời trong giới thượng lưu nên tất nhiên cũng có khả năng tẩy trắng cho cậu chủ nhà mình.

Trong giới cũng có không ít người tìm bạn tình đồng giới.

Nhưng Khuong Nghi thì khác.

Khuong Nghi không phải người thuộc giới bọn họ.

Cậu không nên vì hứng thú nhất thời của cậu chủ mà bị cuốn vào giới này.

Trình Triều biết rất rõ những gia tộc lớn như bọn họ, Lục Lê lại là con trai độc nhất, Lục gia làm sao có thể đồng ý cho Lục Lê và Khuong Nghi đi đến cuối cùng được?

Huống chi đây chỉ là Lục Lê nổi hứng nhất thời, chỉ là sự bông bột của tuổi mới lớn khiến Lục Lê cảm thấy mình có tình cảm khác thường với bạn thân từ nhỏ, tò mò khám phá một thời gian.

Đợi sau này chán ngấy rồi, Lục Lê có thể thoát ra bất cứ lúc nào, trong giới có biết bao người đang chờ trèo lên Lục gia, chẳng ai dám nhìn Lục đại thiếu gia bằng ánh mắt khác thường cả.

Còn Khuong Nghi thì sao?

Khuong Nghi phải làm sao đây?

Vốn dĩ thân phận hai người đã khác xa nhau, đến lúc họ chia tay, bao nhiêu người sẽ nhìn ngó Khuong Nghi bằng ánh mắt khác thường đây?

Tương lai Khuong Nghi sẽ ra ngoài xã hội, sẽ đi làm, lẽ nào phải đi biệt xứ thì mới có thể làm lại từ đầu sao?

Trình Triều càng nghĩ càng bức bối, lần đầu tiên không để ý bệnh sạch sẽ của mình mà khoanh tay dựa vào

lan can, sắc mặt hơi khó coi.

Khuong Nghi gác một tay lên lan can, hình như có cảm giác bị ai theo dõi nên ngược mắt nhìn lên lầu rồi thò đầu ra như đang tìm gì đó.

Thấy Khuong Nghi dựa vào lan can ngó quanh ngó quất, hoàn toàn không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt Trình Triều càng thêm khó coi.

Khuong Nghi quay đầu lại, vừa thấy sắc mặt Trình Triều thì giật nảy mình.

Cậu tướng Trình Triều còn đang để bụng chuyện chai dầu bị mình dùng nên suy nghĩ một lát rồi nói:

"Hay là ngày mai tớ mua chai mới cho cậu nhé?"

Ngữ khí Trình Triều hết sức nghiêm túc: "Không cần.

Vấn đề bây giờ đâu phải chai dầu.

Khuong Nghi, cậu chỉ được ngủ một mình trên giường thôi, cậu hiểu không?"

Khuong Nghi vừa định gật đầu thì thấy Trình Triều bực bội nói: "Thôi bỏ đi.

Hôm nay tắt đèn xong tớ sẽ lên giường cậu ngồi nửa tiếng."

Khuong Nghi mờ mịt: "Chi vậy?"

Trình Triều thản nhiên nói: "Giường cậu không có muỗi."

Khuong Nghi xoắn xuýt hồi lâu mới nói: "Được thôi."

Trình Triều dặn dò: "Lục Lê có hỏi thì cậu cứ nói tui mình thảo luận bài học, bảo cậu ta đừng quấy rầy tui mình.

Dù sao cậu ta cũng nghe không hiểu đâu."

Khuong Nghi: "....."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, Lục Lê tắm xong lau tóc đi ra nhú mày hỏi: "Các cậu làm gì ngoài đây vậy?"

Khuong Nghi ngược mắt nhìn hành lang lầu đối diện nhưng chẳng thấy ai, cảm giác bị theo dõi cũng biến mất theo, cậu quay đầu nói: "Không có gì."

Lục Lê nhìn chằm chằm Trình Triều với ánh mắt không mấy thiện cảm, hồi lâu sau mới quay sang bảo

Khuong Nghi: "Máy nước nóng trong phòng tắm không ổn định lắm, để tớ xách nước nóng cho cậu.

Vào tắm đi."

Khuong Nghi gật đầu rồi vào ký túc xá lấy quần áo đi tắm.

Trong lúc tắm, cậu tự hỏi sao tối nay Trình Triều lại kỳ lạ như vậy, nghĩ cả buổi vẫn không tìm ra nguyên do nên đành kết luận Trình Triều lại mắc bệnh sạch sẽ.

Cho nên tâm trạng không được vui.

Ngày mai phải mua chai dầu trẩu cho Trình Triều mới được.

Khuong Nghi khom lưng mặc đồ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài vọng vào một tiếng "rầm" rất lớn.

Tiếng động này quá đột ngột làm cậu giật bắn mình, chân mang dép lê suýt nữa bị trượt.

Khuong Nghi bám vào tường rồi mặc đồ khi vẫn chưa hoàn hồn, đẩy cửa ra mới phát hiện phòng mình đông nghịt người.

Hơn nữa đều xúm lại quanh giường cậu.

Trong đám người, Khuong Nghi nhìn thấy Tần Lan đang cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Cậu nuốt nước bọt hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Các bạn học trong phòng quay sang nhìn nhau, chẳng ai dám lên tiếng mà ăn ý mở đường cho cậu.

Dự cảm xấu trong lòng Khuong Nghi càng lúc càng mãnh liệt, mặc kệ mái tóc còn đang nhỏ nước, cậu nhìn về phía lối đi mà bạn học chữa ra.

Giường cậu sắp rồi.

"....."

Hơn nữa ván giường còn vỡ thành nhiều mảnh.

Giữa giường có bốn người ngoi lên, không ai dám ngẩng đầu nhìn cậu.

Khuong Nghi: "....."

Cuối cùng Ứng Trác Hàn tóc tai bù xù đứng lên từ chiếc giường đã vỡ tan tành của Khuong Nghi rồi li nhí: "Khuong Nghi.

Giường cậu không chắc lắm nhì.

Có phải ván giường bị chuột gặm nhiều quá không?"

Chung Mậu thò đầu ra lăm lăm: "Đúng đấy.

Mới ngồi lên đã sập rồi."

Lục Lê đập mông Ứng Trác Hàn, phẫn nộ nói: "Ông đây đã bảo đừng lên cơ mà.

Mẹ kiếp trên giường đã có Trình Triều rồi, sợ người chưa đủ nhiều à."

Ứng Trác Hàn bắt chước đập Chung Mậu một cái rồi cũng phẫn nộ nói: "Tớ đã bảo đừng lên cơ mà.

Trên giường đã có Lục Lê và Trình Triều rồi, sợ người chưa đủ nhiều à."

Chung Mậu ôm mông không nói lời nào.

Khuong Nghi im lặng hai phút rồi quay sang hỏi Tần Lan: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tân Lan há hê nói: "Bọn tớ tới phòng cậu chơi.

Hai đứa này tăng động quá, thấy Lục Lê và Trình Triều ngồi trên giường cậu thì tưởng có gì thú vị nên cũng leo lên theo."

"Lục Lê nổi quạu muốn đập hết người trên giường cậu xuống, kết quả cả bốn đứa láo nháo làm sập giường cậu luôn."

Khuong Nghi: "....."

Cậu chưa kịp nói gì thì huấn luyện viên bên ngoài nghe được động tĩnh đã cầm đèn pin vào, vừa đi vừa nạt các học sinh đang xúm xít xem náo nhiệt ở hành lang: "Nhìn cái gì, về ngủ hết đi.

Không ngủ thì ra hành lang thụt đầu năm chục cái."

Tiếng xôn xao vang lên, học sinh xem náo nhiệt ở hành lang cũng về phòng mình, huấn luyện viên đi vào phòng Khuong Nghi, nhìn ván giường vỡ vụn rồi lại nhìn Khuong Nghi còn chưa lau tóc, quay đầu đi ra ngoài gọi giáo viên.

Nửa tiếng sau.

Vẫn phòng căn cứ huấn luyện quân sự.

Chủ nhiệm phòng giáo dục mặc đồ ngủ trợn mắt nhìn mấy nam sinh đứng trước mặt, nhìn không được gắt gỏng: "Sao lại là hai em nữa hả?"

Lục Lê đứng tại chỗ đĩnh chính: "Thầy nhầm rồi ạ, lần này không phải bạn ấy mà là em và ba đứa khác ngồi sập giường bạn ấy.

Bạn ấy là nạn nhân ạ."

????hử thách tìm trang gốc, géc gô # trùntr????? ện.Ừn #

Khuong Nghi: "....."

Lục Lê nghiêng đầu thì thầm: "Mau lau tóc đi, coi chừng bị cảm bây giờ."

Chung Mậu lăm bằm: "Em yêu của tớ mới gọi điện nhưng tớ không nghe được.

Trường gì đúng cùi bắp, lẽ ra hỏi đó nên bảo cha tớ quyền góp bốn tòa nhà, đổi quách ván giường rách nát này đi."

Ứng Trác Hàn đứng chấp tay sau lưng, quay đầu hí hửng nói: "Dù, cha cậu cũng quyền góp à? Cha tớ cũng góp.

Sân vận động và bể bơi là cha tớ góp đấy."

Trình Triều lạnh lùng nói: "Góp mấy tòa nhà thì có ích lợi gì chứ? Đây là căn cứ huấn luyện quân sự mà."

Chủ nhiệm phòng giáo dục mặc đồ ngủ tức giận đến đau đầu, ông hít sâu một hơi: "Điều kiện ở căn cứ huấn luyện quân sự hơi gian khổ nhưng đây là trường muốn rèn luyện tinh thần chịu đựng cho các em.

Ký túc xá lâu năm nên đồ đạc khó tránh khỏi có chút vấn đề."

Nói đến đây, chủ nhiệm phòng giáo dục nổi quạu, dù ván giường không có vấn đề thì bốn tên nam sinh cao to vạm vỡ ngồi lên cũng phải xảy ra vấn đề!

Chủ nhiệm phòng giáo dục nhìn Khương Nghi nói: "Đêm nay em tạm ngủ chung với bạn học trong phòng đi, ngày mai thầy sẽ gọi người thay giường.

Nếu em không muốn thì đem chăn đến ký túc xá bỏ trống của huấn luyện viên mà ngủ."

Lục Lê lập tức nói ngay: "Không cần đâu thầy, bạn ấy ngủ chung với em là được rồi."

"Thay ván giường không cần gấp đâu ạ."

"Thay hay không cũng được."

"Tại em chịu khổ được mà."

Chương 39: 39: Chương 37

Trên đường từ văn phòng về, Lục Lê rút tay vào túi lười biếng đi sau lưng Khương Nghi.
Không cần nhìn mặt mà chỉ nhìn bóng hắt dưới đất cũng đủ cảm nhận được tâm tình phơi phới của hắn.
Mặt Trình Triều như cây héo, uể oải đi cuối đám người.
Lâu lâu Khương Nghi ngoái đầu lại rồi khẽ tai Lục Lê thì thầm với vẻ khó hiểu: "Trình Triều bị sao vậy?"
Lục Lê thản nhiên đáp: "Ai biết đâu."
Khương Nghi rầu rĩ nói: "Đạo này cậu ấy cứ lạ lạ."
Lục Lê không muốn Khương Nghi chú ý đến người khác nên hồ hững nói: "Chắc đây thì nổi loạn ấy mà.

Kệ nó đi."
Sau khi về ký túc xá, lần đầu tiên Lục Lê cảm thấy căn cứ huấn luyện quân sự tồi tàn này cũng có điểm tốt.
Chẳng hạn như giường nhỏ rất đúng ý hắn.
Các bạn cùng phòng khác đều tỏ vẻ khó hiểu, mấy người này bị huấn luyện viên xách tới phòng làm việc, giường Khương Nghi sắp thì kiểu gì đám này cũng ăn mừng, sao lúc về Lục Lê lại đặc ý thể chứ?
Cứ như có niềm vui to lớn từ trên trời rơi xuống vậy.
Còn sắc mặt Trình Triều thì hoàn toàn trái ngược, giống như hắn mới thật sự là người bị chửi, mặt xám ngoét như tro.
Đám bạn cùng phòng đang thắc mắc thì học sinh ngày như sấm kia lục ba lô lấy ra mấy cặp nút bịt tai rồi ngượng ngùng phát cho mọi người trong phòng.
Vóc dáng hắn cao lớn, ngượng ngùng gãi đầu nói hắn cũng biết mình mắc chứng ngứa to, ban đêm ngứa nhất định sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác.
Thế là cố ý chuẩn bị cho mỗi người một cặp nút bịt tai mới, nhưng hôm qua bận soạn đồ nên quên bẵng việc này.
Khương Nghi cầm nút bịt tai, thấy bạn cùng phòng trước mặt rồi rít xin lỗi thì lắc đầu nói không sao.
Ban đêm tắt đèn chưa bao lâu thì giường đối diện vang lên tiếng ngứa quen thuộc như sấm rền.
Khương Nghi vừa nhắm mắt lại chợt cảm thấy nút bịt tai của mình bị gỡ ra.

Cậu mở mắt, phát hiện Lục Lê đã tháo nút bịt tai.

Trong bóng tối, Lục Lê vùi đầu vào cổ cậu, ngón tay nghịch tóc cậu, trong mùi đầu gội thơm thoang thoang, đột nhiên hắn gọi khẽ: "Khương Nghi."

Khương Nghi chẳng chút nghĩ ngợi nghiêng mặt nói: "Không được."

"Không cho cần."

Lục Lê mắt nhắm lại, ngón tay vò vành tai cậu rồi kéo cậu vào lòng ôm chặt, chớp mũi giật giật, sau đó vùi vào cổ cậu, hơi thở nóng rực phả vào làn da cậu cũng nóng theo.

Giọng hắn nghe không rõ là khàn thật hay vì vùi đầu vào cổ cậu, mơ hồ nói: "Chỉ một cái thôi mà."

Ngón tay Khương Nghi cuộn lại, cảm thấy từ á tai đến sau vành tai vừa tê vừa ngứa.

Cậu thấy hơi kỳ lạ, không hiểu sao hơi thở cũng bắt đầu nóng lên.

Đạo này Lục Lê cảm người ngày càng kỳ quái, không giống kiểu đùa giỡn cần yêu cho hả giận mà cứ như thú đói chỉ muốn nuốt chửng cậu.

Yết hầu Khương Nghi nhấp nhô, cậu không hề biết rằng dưới ánh trăng mỏng lung ngoài cửa sổ rơi vào, vành tai mình đã bị cắn đỏ ửng, hệt như miếng bạch ngọc trơn láng bị nhuộm đỏ một mảng.

Lục Lê ngẩng đầu lên thấy Khương Nghi vì không biết gì nên ngoan ngoãn tròn xoe mắt nhìn mình như lúc còn bé.

Cứ như hắn có làm gì đi nữa thì cậu cũng sẽ không sợ hắn, không né tránh hắn.

Ngoan như búp bê vậy.

Cổ họng Lục Lê khô khốc, tim đập dồn dập, một cảm xúc nào đó vừa gấp rút vừa mãnh liệt tràn ngập lồng ngực, ầm ầm như sấm chớp rền vang làm đầu Lục Lê ong ong.

Nếu có thể thân mật hơn chút nữa thì tốt rồi.

Thân mật đến mức hắn có thể chẳng chút kiêng dè để lại dấu vết và mùi hương mình muốn trên người

Khương Nghi, thân mật đến mức trong mắt Khương Nghi chỉ có hắn, thân mật đến mức Khương Nghi chỉ được có mình hắn mà thôi.

Khương Nghi thàn gọi: "Lục Lê."

Cậu muốn bảo hắn đừng cắn hòng tai mình.

Lúc nhỏ thừa dịp ban đêm Khương Nghi ngủ say, Arno liếm trộm lúm đồng tiền của cậu đỏ bừng một mảng.

Lục Lê ôm cậu, đầu dựa vào cổ cậu, ngoại trừ tiếng thở dốc nặng nề hơn mọi khi thì không có phản ứng gì khác.

Khương Nghi lại gọi tên Lục Lê.

Một giây sau, Lục Lê vén chân lên rồi mang dép sải bước vào phòng vệ sinh.

Khương Nghi khẽ thở phào một hơi, không hiểu sao cảm thấy hơi nóng, cậu giữ chân để hơi nóng thoát ra bớt, ngay cả giường cũng rung rinh mấy lần.

"Kéo kết ——"

Giường kêu cọt két mấy tiếng.

Khuong Nghi ngẩng đầu lên, phát hiện Trình Triều dậy thì nổi loạn thò đầu ra nhìn mình chằm chằm một cách vô cảm.

Khuong Nghi giật nảy mình, đột nhiên có cảm giác bị kiểm tra, mở to mắt đối mặt với Trình Triều.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, Trình Triều thấy trên giường không có ai mới nhẹ giọng nói: "Cổ đau.

Duỗi cổ một lát."

Khuong Nghi: "....."

Cậu gượng gạo đáp: "Ừm."

Trình Triều duỗi cổ một phút rồi lại rút đầu về.

Khuong Nghi quần chân móng quay đầu nhìn phòng vệ sinh, phát hiện trong phòng vẫn còn sáng đèn.

Cậu định chờ Lục Lê trở lại sẽ nghiêm túc nói rõ chuyện căn người, nhưng đợi hơn mười phút vẫn chưa thấy hắn về giường.

Nhớ lại lần trước ở khách sạn, Trình Triều đi toilet không có giấy nên ở lì trong đó một tiếng rưỡi,

Khuong Nghi thoáng do dự rồi rón rén xuống giường đến phòng vệ sinh.

Khi nhẹ chân nhẹ tay đi ngang chỗ ngồi của mình, Khuong Nghi còn cầm theo gói khăn giấy.

Đứng trước phòng vệ sinh sáng trưng, Khuong Nghi đóng tai gõ nhẹ lên cửa một cái rồi gọi khẽ: "Lục Lê."

Trong phòng vệ sinh chẳng có động tĩnh gì.

Khuong Nghi thì thào hỏi: "Có cần khăn giấy không?"

"....."

Hồi lâu sau, trong phòng mới vọng ra giọng nói hơi khàn: "Không cần đâu."

Giọng hắn hơi gấp gáp, cứ như đang bị ai rượt đuổi vậy.

Khuong Nghi đóng tai lên, khom người nói nhỏ: "Không cần thật à ——"

"....."

"Không cần.

Tớ đâu có đi vệ sinh ——"

Khuong Nghi sờ mũi: "À."

Cậu nghĩ ngợi rồi lại nói nhỏ: "Hay là cậu bị bí tiểu? Cậu xi xi thử xem."

"....."

Phòng vệ sinh hoàn toàn im ắng.

Đợi một hồi, Khuong Nghi đành phải cầm khăn giấy rón rén trở lại giường.

Cậu nằm trên giường mơ màng nghĩ thầm chắc Lục Lê bị bốc hỏa cũng nên.

Ngày mai phải pha cho hắn ly trà thanh nhiệt mới được

Trong phòng vệ sinh sáng trưng, lồng ngực Lục Lê phập phồng dữ dội, hắn nhìn chằm chằm tay mình, hầu kết nhấp nhô lên xuống mấy lần.

Cảm thấy hình như mình cần khăn giấy thật.

Sáng hôm sau.

Khuong Nghi lấy từ vali ra một túi cao dán hoạt huyết giảm đau và một gói trà thanh nhiệt đưa cho Lục Lê và Trình Triều, nghiêm túc dặn dò hai người phải dán cao và uống trà đúng giờ.

Lục Lê thán nhiên cầm gói trà thanh nhiệt, nhìn qua chẳng có vẻ gì bất thường.

Cường độ huấn luyện quân sự hôm nay cao hơn hôm qua nhiều, chẳng những giảm bớt thời gian giải lao mà huấn luyện viên cũng nghiêm khắc hơn hẳn.

Sau khi đứng nghiêm nửa tiếng, học sinh lớp chọn mới biết nụ cười tủm tỉm của huấn luyện viên hôm qua là để tập cho mình làm quen.

Dưới mũ lính của Khuong Nghi ló một tờ khăn giấy, huấn luyện hơn nửa ngày, khăn giấy trên đầu đã ướt nhẹp mồ hôi.

Ánh nắng ban ngày chói chang, cậu hơi nhắm mắt, trên lưng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Đội huấn luyện viên cho nghỉ giải lao mấy phút, Lục Lê đi tới xoa ót Khuong Nghi để cậu tỉnh táo lại, hắn thấp giọng nói: "Khó chịu à? Khó chịu thì nói với huấn luyện viên đi."

Khuong Nghi lắc đầu, nữ sinh trong lớp còn chưa nói gì, nam sinh như cậu lý nào lại không chịu nổi chứ.

Sắc mặt Lục Lê trầm xuống nhưng không nói gì mà chỉ thay khăn giấy trên đầu Khuong Nghi.

Hết giờ giải lao, huấn luyện viên chọn ra một người trong hàng để thay mình dẫn dắt cả đội huấn luyện, lập tức nhìn trúng Lục Lê cực kỳ nổi bật trong đội.

Sau khi huấn luyện viên tán gẫu với bạn xong thì ung dung trở về đội mình, phát hiện cả đội đã chuyển tới dưới bóng cây huấn luyện.

Huấn luyện viên: "???"

Ông quát: "Làm gì thế! Quay lại đây!"

Đội cả đội trở lại dưới nắng, huấn luyện viên tức quá hóa cười hỏi nam sinh tóc vàng đứng đầu: "Em dẫn dắt cả đội huấn luyện thế đây à?"

Lục Lê không nói gì mà liếc nhìn người đứng thứ ba trong hàng, sau đó mới nói: "Báo cáo huấn luyện viên, lúc này em không phân biệt được trái phải ạ."

Huấn luyện viên: "Không phân biệt được trái phải?"

Thấy vẻ ngang ngạnh của Lục Lê, ông chậm rãi nói: "Thôi được, hít đất năm chục cái trước đi."

Trong bộ đội có rất nhiều binh lính ương bướng càn quấy, cũng có rất nhiều cách để trị loại người này.

Mấy phút sau.

Lục Lê tỉnh bơ đứng dậy, hít đất năm chục cái hết sức chuẩn, dù có cảm thước đo cũng chẳng tìm ra lỗi gì.

Huấn luyện viên tặc lưỡi, biết trường trung học số 1 có không ít học sinh con nhà giàu, từ nhỏ đã tiếp xúc

với nhiều môn thể thao hơn người bình thường nên thể chất cũng mạnh hơn.

Hiển nhiên nam sinh trước mặt là người nổi trội nhất trong số đó.

Ông cũng không so đo mà chỉ cười như không cười nói Lục Lê đã quan tâm bạn học mới như vậy thì mưa nước đãi mọi người đi.

Lục Lê biết huấn luyện viên cho mình bậc thang leo xuống nên dẫn mấy nam sinh đến tiệm tạp hóa mua nước.

Trong lúc mấy nam sinh trong lớp đi mua đồ uống, huấn luyện viên hứng thú hỏi: "Tôi nhớ hôm qua Lục Lê ở lớp các em vào rừng bị bắt đúng không? Bị bắt với ai thế? Nào nào nào, giơ tay lên cho tôi xem."

Nhìn nam sinh tóc vàng kia không giống kiểu người không chịu nổi phơi nắng, trong lòng huấn luyện viên biết rõ cảm xúc tuổi mới lớn của nam sinh.

Trên trán Khương Nghi dán cao lạnh, phản ứng hơi chậm nên hồi lâu sau mới giơ tay lên nói: "Bảo cáo, em bị bắt chung với bạn ấy ạ."

Huấn luyện viên nhìn một vòng cũng không thấy ai giơ tay, đang định trêu ghẹo thì thấy một cánh tay trắng nõn giơ cao, ông nhìn xuống, phát hiện đó là một nam sinh tóc đen cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn rất ra dáng học sinh ngoan hiền.

Huấn luyện viên hỏi: "Sao lại bị bắt? Vào rừng nghịch điện thoại à?"

Khương Nghi lắc đầu rồi thành thật đáp: "Xúc dầu ạ."

Huấn luyện viên: "....."

Ông lập tức mặt sạch hứng thú hóng chuyện nên xua tay nói: "Thôi, bỏ tay xuống đi."

Buổi chiều.

Chắc vì buổi trưa thấy nhiều học sinh đứng nghiêm làm mặt mũi tái mét nên buổi chiều huấn luyện nói lỏng hơn, số lần nghỉ ngơi cũng nhiều hơn.

Khương Nghi ngồi bệt dưới đất, dường như bị nóng đến mức khó chịu nên trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, môi cũng tái nhợt hẳn đi.

Lục Lê ngồi cạnh xoa gáy cho cậu tỉnh táo lại, thỉnh thoảng thấp giọng bảo cậu: "Mệt quá thì đến phòng y tế đi."

Khương Nghi im lặng hồi lâu mới nói: "Không đến mức vậy đâu."

"Khương Nghi ——"

Bỗng nhiên có mấy bạn học mới xách đồ uống đến, Khương Nghi vừa ngẩng đầu đã thấy một túi đồ uống trước mắt, trên túi còn đọng nước lạnh tằm.

"Bóp bên cạnh mua cho cậu đây."

Khương Nghi thoáng sửng sốt rồi ngạc nhiên hỏi: "Tôi có nhờ lớp bên cạnh mua giùm đâu, có phải lấy nhầm rồi không?"

Mấy nam sinh gãi đầu bối rối nói: "Chẳng biết nữa."

Bọn tớ mua đồ xong thì có người đưa túi đồ uống này, nói là tặng cậu đây."

Trình Triều cười mũ lỉnh xuống rồi nhay bẻ nhìn túi đồ uống, đầu óc xoay chuyển nhanh hơn bất cứ ai khác.

Sắc mặt Lục Lê bỗng lạnh đi, hẩn nhìn chằm chằm đồ uống trước mặt, nụ cười hờ hững trên môi tắt ngấm, ngồi thẳng người lên.

Mấy nam sinh nhét đồ uống vào ngực Khương Nghi rồi trêu ghẹo: "Chắc nữ sinh nào thấy cậu huấn luyện mệt quá nên mua cho cậu đây."

Khương Nghi nhận lấy đồ uống, ngập ngừng hỏi: "Các cậu có nhớ là lớp nào không?"

Thấy Khương Nghi có vẻ muốn trả lại, mấy nam sinh lắc đầu nói: "Bọn tớ cũng không biết nữa, trong tiệm đông quá, chớp mắt một cái đã không thấy người đưa nước đâu nữa."

Bọn họ trêu chọc: "Chắc con gái người ta cũng không muốn để cậu biết tên đâu, cậu có hỏi cũng vô ích thôi."

Chương 40: 40: Chương 38

Khương Nghi xách túi đồ uống kia đi hỏi một vòng nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Vì hết cách nên cậu đành phải chia đồ uống cho bạn học chung quanh, lúc chia cậu phát hiện đây là nước mơ mình thích nhất.

Sau khi phát hết, Khương Nghi ngồi cạnh Lục Lê đưa chai cuối cùng cho hắn nhưng hắn chẳng có phản ứng gì.

Khương Nghi quay đầu, phát hiện sắc mặt Lục Lê lạnh như băng.

Cậu cầm chai nước đựng vào mu bàn tay Lục Lê rồi hỏi: "Không lấy à?"

Lục Lê làm thinh.

Trình Triều ngồi bên kia vãn nắp chai ra, đột nhiên gọi: "Khương Nghi."

Khương Nghi ngẩng đầu lên: "Hả?"

Trình Triều vui vẻ nói: "Ngày mai tớ sẽ hỏi thăm giùm cậu xem nữ sinh nào tặng."

Nếu cậu thấy khó xử thì mai mua cho người ta một túi đồ uống là được rồi."

Người như Khương Nghi phải thành đôi với một nữ sinh đáng yêu, hai người tan học đeo cặp đến nhà sách đọc sách chứ không phải ngày ngày đi theo chó điên Lục Lê giữ chặt người không buông.

Khương Nghi cảm thấy Trình Triều nói rất có lý.

Không thể vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác được, cậu nghiêm túc gật đầu.

Lục Lê đột ngột đưa tay lấy chai nước đã khui trong tay Khương Nghi rồi nói: "Khỏi cần."

Hắn nhìn chằm chằm Trình Triều, chậm rãi nói: "Ngày mai tôi sẽ trả lại giùm Khương Nghi."

Trình Triều thân nhiên nói: "Người ta muốn tặng Khương Nghi mà."

Chưa biết chừng người họ muốn gặp cũng là Khương Nghi.

Cậu trả giùm Khương Nghi coi sao được chứ?"

Ứng Trác Hàn dùng tay lại, ngốc như hắn cũng nhận ra bầu không khí có gì đó là lạ, hắn nhìn sang Trình Triều và Lục Lê, chẳng hiểu sao hai người có vẻ đối chọi gay gắt như vậy.

Ài ngờ cứ mỗi lần nghỉ giải lao, chỉ cần có học sinh lớp chọn đến tiệm tạp hóa thì lúc về kiểu gì cũng mang

theo một túi đồ uống cho Khương Nghi.

Khương Nghi hỏi các học sinh xách đồ uống về nhưng bọn họ nói người đưa đồ uống cho mình mỗi lần mỗi khác.

Buổi chiều sau khi kết thúc huấn luyện, lần đầu tiên Lục Lê không đến nhà ăn với Khương Nghi mà tới tiệm tạp hóa một mình.

Khương Nghi ngồi ở nhà ăn với nhóm Trình Triều, Chung Mậu vừa lén lút nhắn tin cho bạn gái vừa ăn cơm.

Thấy đĩa của Chung Mậu liên tục gấp huyệt ra ngoài khay, Khương Nghi nhắc hẳn mấy lần.

Tần Lan gấp thật tặc lưỡi nói: "Đừng để ý tới nó."

Nó bảo yêu đương là vậy đây.

Có tình yêu uống nước cũng no mà."

Khương Nghi cảm thán yêu đương thần kỳ thật.

Cuối cùng Chung Mậu dời mắt khỏi điện thoại rồi ngại ngùng cười hì hì, hẳn nghiêm túc nói: "Các cậu không hiểu đâu."

Khi nào các cậu yêu rồi sẽ biết ngay."

Hắn lằng lằng nói: "Cảm giác đó tuyệt diệu lắm."

Ừa mà Lục ca đâu rồi?"

Khương Nghi vừa lựa rau củ trong khay vừa đáp: "Chắc đến tiệm tạp hóa mua dầu gió rồi."

Tiệm tạp hóa.

Đang là giờ cao điểm nên hầu hết học sinh đều ăn cơm ở nhà ăn, khách trong tiệm tạp hóa vắng hơn rất nhiều.

Trong tiệm, cô chủ chỉ vào số lượng trên máy tính, bắn khoăn hỏi nam sinh tóc vàng trước mặt: "Em có chắc là mua hết không đây?"

Nam sinh tóc vàng trước mặt "ừm" một tiếng.

Cô chủ do dự nói: "Nhưng cả lớp em cũng đâu uống hết chỗ này chứ?"

Lục Lê không trả lời mà chỉ hỏi: "Quẹt thẻ được không ạ?"

Cô chủ sừng sốt hỏi lâu mới nói: "Được thì được, nhưng ít khi xì máy nên chẳng biết có quẹt được không nữa."

Lục Lê liếc nhìn máy quẹt thẻ trong góc: "Không sao."

Nếu quẹt không được thì lát nữa em gọi người đem tiền tới."

Nửa tiếng sau.

Toàn bộ nước uống vị mơ trong tiệm tạp hóa đã bán hết và được bày ở một bên tiệm, phía trên treo bảng lấy miễn phí nhưng mỗi người chỉ được một chai.

Lục Lê ôm chai dầu gió đến nhà ăn tiếp quản chỗ rau củ Khương Nghi chữa lại.

Quả nhiên khi hắn đến nhà ăn, Khương Nghi còn đang loay hoay với rau củ trong khay.

Hắn lấy một hộp cơm rồi đập Chung Mậu trước mặt Khương Nghi, ra hiệu cho hắn nhường chỗ, sau khi ngồi xuống việc đầu tiên là gấp rau củ trong khay của Khương Nghi.

Thấy hắn tới, Khương Nghi nhanh nhẹn đẩy khay tới trước rồi đặt đĩa xuống.

Ban đêm.

Người tặng đồ uống dùng lại không đưa nữa.

Nhưng ngày hôm sau huấn luyện lại bắt đầu đưa tiếp.

Trình Triều nghe ngóng từ các bạn học mình quen trước đây nhưng cũng không hỏi ra được là ai.

Nhất thời danh tính người tặng đồ uống bị nhóm Khương Nghi đoán lung tung beng.

Chung Mậu quả quyết là một nữ sinh hiền lành tốt bụng nào đó ngưỡng mộ Khương Nghi nên lên tặng cho cậu.

Tần Lan tròn trắng mắt nói thôi đi, giờ nữ sinh khắp thiên hạ đều hiền lành tốt bụng như bạn gái cậu chứ gì.

Ứng Trác Hàn thở dài với vẻ sâu xa rồi nói mình đã biết trước sẽ có ngày này, từ hồi cấp một Khương Nghi đã được mến mộ rồi.

Lúc đó bên cạnh Khương Nghi luôn có Arno hay tròng mắt nên ai cũng ngại tiếp xúc với cậu.

Nhưng giờ thì khác.

Trình Triều mở to mắt khẳng định nữ sinh kia chắc là tốt lắm.

Xét từ góc độ nào cũng ăn đứt Lục Lê.

Lục Lê sầm mặt không nói gì.

Khương Nghi dựa vào đầu gối Lục Lê, mím lại đôi môi tái nhợt rồi thở dài một hơi, tự nhủ vẫn phải tìm nữ sinh kia thôi.

Nếu không ngày nào cũng đưa đồ uống tới làm cậu cứ canh cánh trong lòng mãi.

Dù sao tiệm tạp hóa ở căn cứ huấn luyện quân sự ỷ mình được độc quyền nên đồ trong tiệm luôn đắt hơn bên ngoài.

Đám người chưa kịp đoán ra nguyên do thù huấn luyện viên đã huyết còi, cả đội lực tập hợp lại.

Mấy ngày nay buổi sáng nắng gắt cực kỳ, cộng thêm cường độ huấn luyện ngày thứ ba cao hơn hai ngày trước nên lúc này trong đội đã có không ít người bắt đầu uể oải.

Huấn luyện viên thấy nhiều người lén lút đổi chân để giảm bớt áp lực trên chân, ông đi quanh đội hai vòng rồi bảo Lục Lê tới văn phòng lấy cờ đội huấn luyện để mọi người bắt đầu luyện tập ra trận.

Lục Lê gạt đầu, trước khi rời khỏi hàng còn nhìn thoáng qua người ở hàng thứ ba.

Giữa các nam sinh cuối hàng thứ ba, vành mũ Khương Nghi hạ thấp, chỉ lộ ra hàm dưới trắng như ngọc, sắc môi cậu tái đi rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu trắng bệch.

Lục Lê sai chân đi nhanh tới văn phòng nằm trên lầu hai, lúc lên cầu thang hắn nháy phốc qua mấy bậc rồi chạy vội lên lầu.

Hắn nghĩ mình chỉ đi mấy phút thôi, Khương Nghi chỉ rời khỏi tầm mắt hắn mấy phút thôi.

Không sao đâu.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Lục Lê vẫn đem cờ đội chạy nhanh xuống cầu thang.

Trên bãi tập tràn đầy tiếng hô khẩu hiệu, trong đám người đông đúc, Lục Lê lao nhanh về phía đội mình.

Sau đó hắn thấy hàng ngũ hình vuông của lớp mình túm tụm lại với nhau, cuối hàng thứ ba thiếu đi một người, hình như có ai đó đã xảy ra chuyện.

Lục Lê không biết mình đã chạy thế nào.

Hắn nắm cờ đội, đầu óc trống rỗng, chỉ biết ra sức lao thẳng tới trước.

Tiếng hô khẩu hiệu hòa với tiếng gió ù ù bên tai, ký ức về Khương Nghi hồi bé trong đầu Lục Lê chợt trở nên rõ ràng.

Thật ra đó chỉ là một buổi chiều hết sức bình thường.

Lúc ấy ngày nào hắn cũng chờ Khương Nghi đến tìm mình.

Hôm đó ngẩng đầu lên thấy Khương Nghi, hắn không đá bóng nữa mà lập tức vớ lấy ba lô hớn hỏ đi tới chỗ cậu, lúc đến trước mặt còn cảm rần rần sao cậu tới muộn thế.

Thấy vẻ nhăn nhó của Arno, Khương Nghi nghĩ ngợi rồi giơ khăn tay của mình lên, tròn xoe mắt nói:
"Phải thay rồi."

Cháy mồ hôi sẽ bệnh đó."

Arno lập tức ngừng càm ràm rồi nhếch miệng nhìn chằm chằm khăn tay màu xanh da trời in hình gấu con, lẩm bẩm nói: "Cậu biết nhờ người quá ha....."

Hắn ngồi xổm dưới đất, vung vè gió tay rút ra khăn nhỏ lót sau lưng cậu rồi lại nhét khăn sạch vào.

Mất một lúc lâu hắn mới lót xong khăn tay đùm đó sau lưng.

Suốt quá trình này Khương Nghi hết sức ngoan ngoãn, lông mi cong vút vừa dài vừa rậm, Arno nhìn không được gầy gầy hàng mi dài vô thực kia.

Khương Nghi cười khoe lúm đồng tiền nhỏ, cong mắt nũng nịu nói nhột quá à.

Arno xụ mặt không nói gì.

Nhưng hắn vẫn hạ tay xuống, có ngựa tay cách mấy cũng không chạm vào lông mi của Khương Nghi nữa.

Hắn không có kinh nghiệm chăm sóc bạn đồng trang lứa, cầm khăn tay lau mồ hôi cho Khương Nghi làm tóc mái cậu xù lên bay phất phơ trong gió.

Khương Nghi cũng không giận mà cúi đầu lấy kẹo ra khỏi túi áo trước ngực, lột vỏ kẹo rồi đưa lên miệng hắn.

Arno vừa ăn kẹo vừa đuổi chân khều ba lô tới, sau đó trút hết đồ trong đó ra.
Ba lô đất tiền bị ném sang một bên, Arno lựa mấy món đồ chơi cho búp bê bé bóng trước mặt chơi.
Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, nghiêng đầu ngắm búp bê chơi robot.
Khuong Nghi rút rờ đụng vào đầu robot phiên bản giới hạn trước mặt, phát hiện robot bắt đầu tự chuyển động.
Cậu giật nảy mình, mở to mắt sững sờ tại chỗ.
Arno nhìn không được phì cười, cảm thấy phản ứng của Khuong Nghi thú vị hơn món đồ chơi chán òm kia nhiều.
Khuong Nghi dè dặt nhìn robot, một lát sau cậu quay đầu nhìn Arno li nhí hỏi: "Có khi nào bị tó đụng hư rồi không?....."
Arno cảm thấy Khuong Nghi đáng yêu muốn chết, vui vẻ nói: "Hư thì thôi."

Hắn đổi robot khác cho Khuong Nghi: "Cậu thử cái này đi."
Khuong Nghi hơi do dự, hồi lâu sau mới rón rén thử một chút, phát hiện đúng là không bị hư, robot còn chủ động nắm tay cậu nữa.
Khuong Nghi cảm thấy thật thần kỳ, như chú ốc sên nhỏ chậm chạp chào hỏi mấy robot phiên bản giới hạn chung quanh, cứ thế lẹp đi lẹp lại, chơi mãi không biết chán là gì.
Thấy chỉ có một câu "xin chào" mà cậu chơi với robot quên cả trời đất, Arno nghiêng đầu hỏi: "Trước đây cậu chưa chơi bao giờ à?"
Khuong Nghi ngẩng mặt lên thành thật đáp: "Tớ có ngựa con."
Cậu huơ tay nói: "Ngựa con bằng bông có bốn cái chân, còn biết chạy nữa."
Arno: "Chạy sao cơ?"
Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi giơ bàn tay lên gập lại, nghiêm túc nói: "Tớ ôm nó chạy, chạy cà rọc cà rọc"
Arno tặc lưỡi: "Ngày mai tớ đem cho cậu một con tự chạy."
Hắn nắm tay Khuong Nghi nói: "Đừng cà rọc cà rọc nữa, tớ ăn kẹo đi."
Khuong Nghi ngoan ngoãn "ừ" một tiếng.
Arno cúi đầu bới đồng đồ ăn vặt, chọn một cái kẹo có bao bì dễ thương nhất rồi xé ra đưa cho Khuong Nghi, sau đó lại cúi đầu tìm kẹo khác có bao bì xinh xắn cho cậu.
Kết quả lật tới lật lui toàn là sô cô la.
Arno ghét bỏ gạt sô cô la sang một bên rồi quay đầu nhìn Khuong Nghi, phát hiện cậu cầm gói kẹo kia, vẻ mặt kỳ quái như bị ghen, còn hơi đỏ nữa.
Arno đổ gói kẹo ra mới phát hiện không phải kẹo bình thường mà là kẹo nhảy.
Thấy bộ dạng Khuong Nghi, hắn hoảng sợ vội vã thúc giục: "Cậu mau nhả ra đi."
Khuong Nghi há to miệng, viên kẹo nhảy nhót tung búng trong miệng như sắp chui tọt vào cổ họng, cậu ho sặc sụa như cá bị mắc cạn.

Arno lập tức luống cuống, Khương Nghi bị sặc ho khan dữ dội, mặt mũi đỏ bừng.

Hắn hoảng hốt vỗ lưng Khương Nghi, phát hiện lưng cậu giống hệt tấm da trên mặt trống bị búa nện liên tục, mỗi lần ho như một cú nện mạnh vào lớp da mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể rách toạc.

Một lát sau, rốt cuộc Khương Nghi ngừng ho rồi thở hổn hển, mặt đỏ ửng, đôi môi trắng bệch chẳng có chút máu, ngón tay gầy quộc nứu chặt cổ áo hắn với vẻ mệt mỏi.

Da cậu rất trắng, mí mắt hơi mỏng ửng đỏ, hàng mi cong dài ướt sũng, nhìn tội nghiệp vô cùng.

Arno nắm chặt tay cậu, Khương Nghi nhỏ giọng nói: "Đau."

Giọng cậu hơi mơ hồ, dường như vẫn chưa tỉnh táo lại sau cơn ho dữ dội.

Lúc đó Arno buông tay Khương Nghi ra rồi lặng thinh, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng thất thần như chưa hoàn hồn.

Thật ra bây giờ nhìn lại, buổi chiều hôm đó có vẻ rất bình thường.

Nhưng từ hôm đó trở đi, Lục Lê đã biết Khương Nghi yếu ớt cỡ nào.

Yếu ớt đến nỗi một viên kẹo nhầy bình thường đối với người khác cũng có thể hành hạ được cậu.

Và tương tự.

Ánh nắng mà người bình thường chịu được cũng vậy..

Chương 41: 41: Chương 39

"Đàn huấn luyện viên này cũng thật là, hầy, đã nói bao nhiêu lần rồi, nắng gắt phải cho học sinh vào bóng râm mà không chịu nghe....."

Gió hè oi nồng lướt qua hàng cây, ánh nắng ngoài cửa chớp hắt vào những vệt sáng thưa thưa nháy nhót.

Trong phòng y tế, bác sĩ mặc blouse trắng thò dài thườn thượt rồi ngẩng đầu lên, thấy nam sinh tóc vàng ngồi lặng trước giường bệnh thì sững sốt gọi: "Em ơi? Em ơi?"

Lưng nam sinh tóc vàng trước giường bệnh hơi khòm xuống, áo đồng phục huấn luyện ngắn tay bị mồ hôi thấm ướt phác họa ra hình dáng cánh tay rắn chắc, giá treo chai nước biển đổ bóng nghiêng xuống gương mặt cúi gằm của nam sinh.

Hắn ngồi im lìm, đôi môi tái nhợt dưới bóng mờ, dường như lỗ ng ngực phập phồng lên xuống theo người nằm trên giường bệnh.

Bác sĩ do dự hỏi: "Em cũng thấy không khỏe à?"

Nam sinh tóc vàng trước mặt đã bế nam sinh tóc đen trên giường bệnh từ sân tập chạy tới đây, lúc đặt nam sinh tóc đen xuống giường bệnh tay hắn còn run bần bật.

Trời nóng như vậy, có khi mình bị cảm nắng cũng không biết.

Nam sinh nặn ra mấy chữ từ trong cổ, nói mình không sao.

Bác sĩ nhìn hắn một lúc lâu, thấy không có gì bất thường vẫn chưa yên tâm nên dặn dò: "Được rồi, nhưng nếu em có chỗ nào khó chịu thì phải nói ra nhé.

Đừng để như bạn em, bị say nắng khổ lắm."

Bác sĩ cũng có đứa con cỡ tuổi này, bà nhìn nam sinh tóc đen nhắm mắt nằm trên giường bệnh, nhin không được khuyên nhủ: "Học sinh các em bình thường phải chú ý rèn luyện sức khỏe nhiều một chút.

Học tập quan trọng nhưng sức khỏe cũng quan trọng vậy....."

Ngoài cửa sổ ve kêu râm ran, nam sinh im lặng một lát rồi nói bằng giọng trầm thấp xen lẫn mỏi mệt:

"Bạn ấy sinh non nên yếu lắm.

Từ nhỏ sức khỏe đã kém rồi.

Cha bạn ấy nói lúc mới sinh bạn ấy còn chưa được ký rươi nữa."

Bác sĩ yên lặng nhìn nam sinh thêm thiếp trên giường bệnh, bà có thể nhận ra sức khỏe cậu không tốt lắm, khuôn mặt lộ vẻ xanh xao, nhưng bà không ngờ một đứa trẻ sinh ra chưa đầy ký rươi mà có thể nuôi lớn đến chừng này.

Lục Lê không nói tiếp nữa mà rũ mắt lẳng lặng nhìn Khương Nghi trên giường bệnh.

Mái tóc đen của cậu hơi ẩm ướt, tóc mái bị hơi nước bao phủ, đôi môi trắng bệch, sắc mặt tái nhợt, có lẽ vì khó chịu nên lông mày vô thức nhíu chặt.

Đôi mi dài vô thức mệt mỏi khép lại phủ bóng mờ nhạt.

Ban nãy Lục Lê bỗng Khương Nghi mới phát hiện lưng cậu rịn đầy mồ hôi lạnh làm tay hắn ướt sũng, trong nháy mắt hắn hoảng loạn đến nỗi tay run bần bật.

Thậm chí đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại mà còn đang khẽ run, phải ghì chặt tay trên đầu gối mới kìm được.

Phòng y tế tĩnh mịch chỉ còn tiếng máy điều hoà không khí rất nhỏ, lũ ve trên ngọn cây ngoài cửa sổ kêu ra rả không biết mệt là gì, sau khi hạ nhiệt, Khương Nghi tỉnh lại trên giường bệnh.

Đầu cậu còn hơi choáng nên không mở mắt ra hẳn mà chỉ mệt mỏi hé ra một nửa, vừa nghiêng đầu đã thấy Lục Lê ngồi cạnh giường bệnh.

Khương Nghi thì thầm gọi "Arno" như lúc nhỏ bị ốm.

Lục Lê sờ trán cậu rồi khẽ ừ một tiếng, dứt cho cậu chút nước muối loãng.

Một lát sau, Khương Nghi nhìn lên trần nhà mới biết mình được đưa tới phòng y tế.

Ấn tượng cuối cùng của cậu rất mơ hồ, chỉ nhớ thời tiết oi bức cực kỳ, cậu đồ dẫn muốn kéo cổ áo ra để hít thở nhưng một giây sau mắt chợt tối sầm, không nhớ đã xảy ra chuyện gì mà chỉ nhớ tiếng la thất thanh của người chung quanh.

Khương Nghi nghiêng đầu nhìn Lục Lê, phát hiện trên mặt hắn quả nhiên chẳng có cảm xúc gì, chỉ nắm tay cậu lặng im không nói lời nào.

Mỗi lần cậu bị bệnh, tâm trạng Lục Lê đều rất xấu.

Tâm trạng tồi tệ này không phải vì cậu mà giống như một nỗi chán nản thất bại khó lòng che giấu.

Tựa như Lục Lê biết dù mình có chăm sóc cậu thế nào thì cậu vẫn sẽ ngã bệnh.

Lúc nhỏ cũng vậy.

Bất kể mùa đông Arno có bắt cậu mặc bao nhiêu áo bông, uống bao nhiêu nước nóng, cửa sổ lớp đóng kín cỡ nào thì cậu vẫn sẽ bị ốm.

Có lẽ vì từ nhỏ Lục Lê đã sống trong thế giới luôn thuận buồm xuôi gió, luôn luôn kiêu ngạo, muốn gì được nấy, không có thứ gì mà hắn không thể có, cũng không có thứ gì mà hắn không kiểm soát được.

Nhưng hắn không không chế được Khương Nghi ngã bệnh.

Khương Nghi cảm thấy Lục Bê lặng thình nhình rất sa sút.

Cậu vươn tay tới, Lục Bê nhìn cậu rồi mím môi cúi đầu xuống để cậu đặt tay lên đầu mình.

Khương Nghi cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ, xoa đầu thiếu niên trước mặt rồi mềm giọng nói: "Không sao đâu."

Thiếu niên trước mặt im lặng không nói lời nào mà chỉ cúi đầu cho cậu vuốt tóc.

Mái tóc vàng nhạt hơi xù vuốt rất thích tay.

Khương Nghi vừa vuốt vừa nhẹ giọng nói: "Cậu về huấn luyện trước đi."

Tớ ở đây một mình là được rồi."

Để phòng ngừa học sinh lười biếng thừa nước đục thả câu, ngay từ đầu huấn luyện viên đã răn đe bọn họ không được đi theo bạn học bị ốm đến phòng y tế, nếu không sẽ bị xem là vắng mặt.

Dù sao phòng y tế có máy điều hòa, cũng không cần huấn luyện nên được xem là chốn thần tiên ở nơi huấn luyện quân sự, nếu ai cũng theo bạn học đến phòng y tế thì giấy xin phép cũng khỏi phải nộp, quả là cơ hội tốt cho các học sinh lười biếng thừa nước đục thả câu.

Lục Bê lặng im, hiển nhiên là không muốn đi.

Hắn chỉ mới rời xa Khương Nghi một lát mà cậu đã xảy ra chuyện, đương nhiên không thể để Khương Nghi rời khỏi tầm mắt mình lần nữa.

Đừng nói là huấn luyện quân sự mà huấn luyện gì hắn cũng chẳng thêm để ý.

Khương Nghi nói hết nước hết cái, khuyên nhủ hồi lâu cộng thêm bác sĩ ở phòng y tế bắt đầu đuổi người, lúc này Lục Bê mới xụ mặt rời đi.

Khương Nghi nằm ở phòng bệnh, thấy Lục Bê đi xong thì thở phào một hơi, cậu nhắm mắt lại mê man thiếp đi một lát nhưng ngủ không say lắm.

Màn cửa sổ phòng y tế bay phất phơ làm ánh sáng bên ngoài chập chờn theo, phía xa thỉnh thoảng vọng lại tiếng hô khẩu hiệu mơ hồ.

Còn có tiếng nhạc Anipop.

Khoan đã.

Anipop ở đâu ra vậy?

Ý thức hỗn loạn của Khương Nghi chậm chạp dừng lại, mơ màng mở mắt ra trong tiếng nhạc Anipop vui nhộn.

Cậu trông thấy trên giường bệnh bên cạnh, một nam sinh lười biếng dựa vào thành giường, một tay gác lên đầu gối, tay kia bấm vào máy hình Anipop trên điện thoại.

Nam sinh rất trắng, cung mày thanh thoát, mắt sâu mũi cao, góc nghiêng nhìn rất đẹp, trên tai đeo bông.

Đường như nhận ra ánh mắt Khương Nghi, nam sinh quay đầu nhìn cậu với ánh mắt cười như không

cười, hẳn có một đôi mắt hoa đào, khi nhìn người khác có vẻ rất chăm chú.

Khương Nghi nghiêng đầu, trong lúc mơ hồ vô thức lẩm bẩm: "Chim công xanh?"

Nam sinh trước mặt chính là người lần trước Khương Nghi gặp ở vườn hoa sau nhà Lục Lê hôm sinh nhật.

Trần Triệu không nghe thấy lời Khương Nghi nói, hẳn nhìn cậu rồi bỗng nhiên cười nói: "Tên ở nhà của cậu là bé ngoan đúng không?"

Khương Nghi sùng sốt.

Đúng là ở nhà cậu tên bé ngoan.

Nhưng ngoài cha Khương ra chắc chỉ có Lục Lê và ông bà Lục biết tên này, bình thường cũng chỉ có cha Khương gọi cậu là bé ngoan mà thôi.

Lục Lê không nỡ gọi cậu là bé ngoan bên ngoài, hồi cấp một sợ bị Ứng Trác Hàn nghe được sẽ bắt chước, sau này lớn lên Lục Lê càng không bao giờ gọi tên ở nhà của cậu bên ngoài.

Có lẽ Lục Lê cảm thấy tên càng thân mật thì càng phải giấu kỹ.

Trần Triệu vút điện thoại xuống để mặc tiếng nhạc Anipop vang lên trên giường bệnh rồi nhìn chằm chằm Khương Nghi, ý cười trên môi càng sâu hơn, thậm chí còn mang theo vẻ hưng phấn: "Trước đây cậu hay chờ Lục Lê ngoài lớp đầu kiểm đúng không?"

Khương Nghi sùng sốt không nói gì.

Trần Triệu nhìn cậu chằm chằm, tiếp tục nhếch môi nói: "Hồi đó cậu gọi Lục Lê là Arno."

Hôm ấy trời mưa, cậu ngồi ở hành lang ngoài lớp đầu kiểm chờ cậu ta, cậu mặc quần yếm, trên túi in hình gấu con đúng không?"

Khương Nghi hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì, do dự không nói lời nào.

Trần Triệu gác tay lên đầu gối, quần phục rộng thùng thình, nút cũng không cài kín, hẳn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Khương Nghi rồi chậm rãi nói: "Cũng đúng."

Hắn chợt mỉm cười nhưng ý cười không hề lan lên mắt, thản nhiên nói: "Cậu không nhớ tớ cũng là bình thường thôi."

Nghe người trước mặt nói, Khương Nghi chợt thấy hơi khó chịu.

Bỗng nhiên cậu hiểu ra tại sao đêm đó Lục Lê gặp nam sinh này lại có sắc mặt khó coi như vậy, mặc dù nam sinh trước mặt luôn nở nụ cười khi nói chuyện nhưng lại khiến Khương Nghi thấy không thoải mái lắm.

Có chút thâm hiểm.

Khương Nghi đang định quay đầu đi thì thấy Trần Triệu quay sang hỏi mình: "Sao cậu không uống nước tớ tặng? Chẳng phải cậu thích nước mơ sao?"

Khương Nghi khựng lại, cậu nhìn Trần Triệu rồi do dự hỏi: "Đồ uống mấy ngày nay đều là cậu đưa à?"

Trần Triệu cười tủm tỉm: "Đúng vậy."

Nếu cậu không thích vị mơ thì lần sau tớ sẽ đổi vị khác."

Khương Nghi múm môi: "Không cần đâu."

Cậu ngáp ngừng một lát như đang nghĩ xem nên nói thế nào, hồi lâu sau mới nói: "Tiền mua nước mấy ngày nay lát nữa tớ sẽ trả lại cho cậu."

Cậu vừa nghiêm túc vừa rụt rè nói: "Hình như chúng ta cũng đâu quen biết gì nhau."

Trần Triệu trở mắt nhìn cậu rồi hỏi với vẻ vô tội: "Không quen thì không tặng nước được à?"

Khương Nghi cảm thấy hơi kỳ quái, im lặng một hồi mới nói: "Không quen sao phải tặng nước chứ?"

Trần Triệu cười, hắn nghiêng đầu đáp: "Ừ cậu đẹp chứ sao."

Ở tuổi này chẳng ai đẹp bằng cậu cả.

Muốn tặng thì tặng thôi."

Hồi lâu sau Khương Nghi mới dè dặt hỏi: "Cậu muốn kết bạn với Lục Lê đúng không?"

Bao năm nay những người ở cạnh Lục Lê đều biết cậu và Lục Lê thân nhau, hơn nữa cha cậu chỉ là tài xế, không ít người tưởng cậu hiểu rõ sở thích của Lục Lê.

Một số người đã từng tiếp cận Khương Nghi với hy vọng có thể tới gần Lục Lê thông qua cậu.

Khương Nghi nhìn Trần Triệu trước mặt, ngại ngần nói: "Xin lỗi nha, thật ra tớ cũng không biết cậu ấy thích kết bạn với ai nữa."

Từ nhỏ tính tình Arno đã hơi kỳ quặc, đôi khi còn hay phụng phịu.

Khương Nghi cũng không rõ tại sao Arno giận dỗi nữa.

Sau khi lớn lên Lục Lê càng khó đoán hơn, chẳng hạn như thường xuyên vô cớ cắn cậu một cái.

Khương Nghi cảm thấy mình không thể nói với bên ngoài rằng Lục Lê thích kết bạn với người chịu được bị cắn.

Bởi vì Lục Lê rất thích cắn người..

Chương 42: 42: Chương 40

Nghe thấy câu này của Khương Nghi, suýt nữa Trần Triệu không giữ được nụ cười mà lộ ra vẻ mặt như ăn phải ruồi, cắn ghét nói: "Ai thêm làm bạn với cậu ta chứ?"

Khương Nghi tròn mắt nhìn Trần Triệu, một giây sau lập tức trở mình quay sang bên kia giường bệnh. Chỉ chừa lại cái ót cho hắn.

Trần Triệu: "....."

Thôi bỏ đi.

Cái ót này nhìn xinh thật.

Khóe miệng Trần Triệu giật giật, cổ nén cơn buồn nôn chậm rãi nói trái lương tâm: "Không phải.

Ý tớ là không muốn làm bạn với cậu ta cho lắm."

Khương Nghi cảm thấy Trần Triệu hơi kỳ quái.

Lục Lê không thích Trần Triệu, Khương Nghi cảm thấy chẳng có gì lạ cả.

Dù sao từ nhỏ Lục Lê đã không thích những người quanh mình, lâu lâu nghi hè còn giả bộ nghe không hiểu tiếng Trung để Khương Nghi kể chuyện cho mình nghe.

Lúc nhỏ Tống Tử Nghĩa và Ứng Trác Hàn cũng bị Lục Lê ghét không ít.

Google t????ang này, đọc ngay không quảng cáo == T????Q????T????????????? ÊN...????N ==

Siờ lớn lên vẫn vậy.

Trần Triệu ghét Lục Lê, hình như Khương Nghi cũng không thấy lạ lắm.

Dù sao Lục Lê luôn rất cọc tính, không bao giờ kiên nhẫn với người ngoài, còn lười nói chuyện nên dần dà có rất ít gương mặt mới bên cạnh Lục Lê.

Nhưng điều kỳ lạ bây giờ là Lục Lê và Trần Triệu ghét nhau như vậy lẽ ra phải né nhau chứ?

Ngày nào Lục Lê cũng đi chung với cậu, sao Trần Triệu còn đến làm quen với cậu nữa?

Khương Nghi yên lặng kéo chăn lên che tai, vờ như không nghe thấy Trần Triệu nói gì.

Trần Triệu xuống giường đi vòng qua giường bệnh rồi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Khương Nghi, chống cằm ôn hòa cười nói: "Tớ không muốn làm bạn với Lục Lê.

Nhưng tớ muốn làm bạn với cậu.

Bạn cậu nhiều thế chắc có thêm tớ cũng không sao đâu nhỉ?"

Xét về gia thế hay quan hệ, hẳn đều không thua kém đám Ung Trác Hàn kia.

Khuong Nghi mở mắt nhìn lên trần nhà như đang hết sức tập trung đếm hoa văn, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Trần Triệu nhíu mày nói: "Chỉ làm bạn thôi mà."

Khuong Nghi vẫn làm thỉnh thoảng hoa văn trên trần nhà.

Trần Triệu chợt buồn bã nói: "Tớ mới từ nước ngoài về."

Trong nước chẳng có bạn bè gì cả, chẳng qua tớ nghĩ lúc nhỏ từng gặp cậu, cảm thấy cậu rất thân thiện nên muốn làm bạn với cậu thôi.

Vậy cũng không được sao?"

Khuong Nghi khựng lại, đôi mắt đang nhìn trần nhà dời sang Trần Triệu.

Cậu nhớ tới Arno khi còn bé.

Lúc nhỏ Arno cũng từ nước ngoài về và không có người bạn nào trong nước, bơ vơ lẻ loi nhốt mình trong phòng cả ngày không ra khỏi cửa.

Thấy Khuong Nghi nhìn sang, Trần Triệu tiếp tục u sầu nói: "Bố mẹ bỏ mặc tớ từ lâu lắm rồi."

Dường như hẳn đang đắm chìm trong trong bi thương: "Cậu không hiểu cảm giác này đâu."

Mỗi lần về nhà chỉ có mình tớ lẻ loi trợ trợ, nhà khác đều có mẹ nấu sẵn đồ ăn, được mẹ đưa cho ly sữa nóng.

Còn tớ chưa bao giờ có cả, Khuong Nghi, tớ chỉ muốn làm bạn với cậu thôi."

Khuong Nghi vừa định mở miệng thì Trần Triệu đã giơ tay cản lại, trên môi hẳn vẫn nở nụ cười nhưng giờ lại có vẻ tự giễu, buồn bã quay đầu đi rồi nói: "Nếu không làm bạn được thì thôi vậy."

Trần Triệu quay đi đối diện với cửa phòng y tế, chừa cho Khuong Nghi một bóng lưng.

Vẻ chán nản tự giễu trên mặt hẳn biến mất sạch, chỉ còn một nụ cười đắc thắng.

Trần Triệu ung dung đếm đếm, ba, hai, một ——

Quả nhiên một giây sau, giọng nói thành thật của Khuong Nghi vang lên: "Chuyện này....."

Trần Triệu điều chỉnh lại vẻ mặt rồi quay đầu nhìn cậu, ỉu xiu hỏi: "Sao? Cậu chịu kết bạn với tớ rồi à?"

Khuong Nghi thốt ra một câu: "Không phải, tớ muốn nói là tớ cũng không có mẹ."

Cậu ngoan ngoãn nói khẽ: "Cậu đừng nên làm bạn với tớ thì hơn."

Ảnh hưởng không tốt lắm đâu."

Lúc này nghe Trần Triệu nói, Khương Nghi thấy được bóng dáng Arno lúc nhỏ nên hơi dao động.

Nhưng nghe một hồi cậu lại thấy không ổn lắm.

Có lẽ Trần Triệu thiếu thôn tình cảm gia đình, đặc biệt là tình thương của mẹ, từ nhỏ Khương Nghi đã không có mẹ, hai người không có mẹ làm bạn với nhau không phải phép bù trừ như môn toán mà sẽ lây nhiễm cảm xúc bị quan từ nhau.

Như vậy chắc chắn không được.

Trần Triệu: "???"

Hắn nín thính, cảm thấy hình như mình diễn quá lộ rồi.

Khương Nghi chân thành đề nghị: "Cậu vẫn nên tìm người khác làm bạn đi."

Người lúc nhỏ cậu gặp chắc đâu chỉ có mình tớ."

Trần Triệu: "....."

Mặt hắn thoáng sa sầm nhưng trở lại bình thường rất nhanh, hắn quay đầu đi ảo não nói: "Nhưng mấy người kia đều không đẹp bằng cậu."

Khương Nghi nói: "Đẹp cũng đâu thể xem như cơm ăn được."

Trần Triệu sùng sốt, sau đó đột nhiên phá lên cười, cười đến nỗi cúi gập người, lộ ng ngực rung lên.

Trần Triệu cười một lúc lâu mới lười biếng nói: "Sao cậu biết không ăn được? Nếu cậu chịu làm bạn với tớ thì bảo đảm có thể xem như cơm ăn đấy."

Dù sao người trước mặt cũng ăn không nhiều, khẩu phần ăn ít như mèo vậy.

Mỗi lần Trần Triệu bụng khay ngồi đằng xa nhìn Khương Nghi ăn cơm, hắn luôn tự hỏi chút cơm ít ỏi này có thể ăn no thật sao?

Chẳng biết Lục Lê nghĩ gì mà luôn quen tay gắp đồ ăn thừa của người trước mặt, hoàn toàn không để ý gì đến thân hình gầy nhom của Khương Nghi.

Khương Nghi im lặng nhắm mắt nhắm mắt lại.

Trần Triệu: "Chơi Anipop không?"

Hắn từng thấy Khương Nghi dựa vào lan can chơi Anipop mấy lần.

Còn thích nước mơ nữa.

Ăn cơm rất ít, không thích sấy tóc, thích mặc áo thun trắng ngắn tay đơn giản.

Trần Triệu vốn xấu tính, cộng thêm mối thù với Lục Lê nên càng thích cướp đồ của hắn.

Lục Lê càng thích vật gì thì hắn càng muốn cướp vật đó.

Chắc chắn Khương Nghi là bảo bối quý giá nhất của Lục Lê.

Thậm chí có thể là bảo bối rất nhiều năm.

Nghĩ đến đây, Trần Triệu hưng phần tốt độ.

Hắn cố ý ngồi lì trên ghế trước giường bệnh Khương Nghi, chờ Lục Lê huấn luyện xong đến tìm cậu.

Trần Triệu chỉ nghĩ sau khi kết thúc huấn luyện Lục Lê sẽ đến phòng y tế tìm Khương Nghi, nhưng hắn không ngờ người đến tìm Khương Nghi không chỉ một mình Lục Lê.

Mà đến tận mấy người.

Ứng Trác Hàn chạy ủa vào phòng y tế, vừa chạy vừa gào tên Khương Nghi một tràng dài không ngừng nghỉ.

Hi không biết còn tưởng người tên Khương Nghi này gặp phải chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Trần Triệu bị nam sinh như đạn pháo này hất văng sang một bên.

Khương Nghi dựa vào giường bệnh uống nước, thấy Ứng Trác Hàn phi nước đại tới thì lập tức đưa tay đề đầu hắn.

Ứng Trác Hàn thẳng lại bằng đầu rồi lẩm bẩm hỏi: "Khương Nghi, cậu không sao chứ? Có cần chuyển đến bệnh viện lớn khám lại không? Chỗ này nghèo nàn như vậy chẳng biết có khám ra bệnh không nữa."

"Khụ —— Khụ."

Bác sĩ phòng y tế ho khan một tiếng như đang nhắc khéo.

Khương Nghi xoa mũi nói: "Không sao đâu, chỉ bị say nắng thôi."

Những người còn lại cũng xông tới hất Trần Triệu ra khỏi ghế trước giường bệnh Khương Nghi, thậm chí còn có người đập lên giày hắn.

Trần Triệu: "....."

Cuối cùng Lục Lê phát hiện có gì đó lạ nên quay đầu nhìn người bị hất ra kia.

Trần Triệu nhếch miệng cười đầy ác ý rồi nhìn Lục Lê với vẻ khiêu khích.

Quả nhiên sắc mặt Lục Lê lập tức lạnh đi, quay đầu nhìn hắn chằm chặp, hàm dưới nghiến chặt, đôi mắt xanh nhạt hung hãn trừng hắn như loài bò sát.

Ý cười trên môi Trần Triệu càng sâu hơn, hắn gio điện thoại lên lắc lắc.

Giao diện trên điện thoại là Wechat của Khương Nghi.

Mặc dù Khương Nghi add hắn để trả tiền mua nước nhưng chắc chắn bây giờ Lục Lê vẫn chưa biết.

Trần Triệu ung dung nói một câu bằng khẩu hình rồi vui vẻ đẩy cửa phòng y tế đi ra ngoài.

Toàn thân Lục Lê căng cứng, hàm dưới nghiến chặt, ánh mắt nặng nề, hệt như dã thú bị chọc giận gồng mình lên, toát ra sự thù địch mà chính mình cũng không biết.

Khương Nghi gọi Lục Lê mấy lần nhưng hắn chẳng có phản ứng gì.

Khương Nghi bần khoản xuống giường hươ tay trước mặt Lục Lê, phát hiện sắc mặt hắn hết sức khó coi.

Trên đường đến nhà ăn, Lục Lê vẫn không nói năng gì.

Khương Nghi thì thầm hỏi Tần Lan bên cạnh xảy ra chuyện gì.

Tần Lan cũng khó hiểu, lắc đầu nói không biết.

Đợi đến khi Lục Lê đến tiệm tạp hóa mua một túi nước mơ to đựng, Khương Nghi mới cảm thấy hình như mình đã biết được gì đó.

Cậu cầm chai nước mơ đi cạnh Lục Lê gọi một tiếng Arno.

Lục Lê quay sang nhìn cậu.

Khương Nghi: "Cậu đang bức à?"

Lục Lê bình tĩnh nói: "Không có."

Hắn đang nghĩ xem nên xử Trần Triệu thế nào.

Hôm nay Trần Triệu nói câu kia với hắn, chỉ nhìn khẩu hình của Trần Triệu cũng biết hắn nói gì.

Bé ngoan.

Tên ở nhà của Khương Nghi.

Ở ngoài hắn còn không nhớ gọi tên này.

Thảo nào Trình Triều không hỏi ra được người tặng đồ uống mấy ngày nay là ai.

Từ cấp hai Trần Triệu đã ra nước ngoài nên không có nhiều người quen trong nước, cộng thêm hắn cố tình giấu kín nên đương nhiên Trình Triều sẽ không hỏi được.

Lục Lê đưa Khương Nghi về ký túc xá rồi chia nước cho các bạn cùng phòng, nhờ bọn họ trông chừng

Khương Nghi hôm nay bị say nắng.

Khương Nghi lấy quần áo đi tắm, trước khi vào phòng còn cảm râm hắn đông dài quá.

Lục Lê đẩy cửa ký túc xá rồi đi hết tầng này đến tầng khác để tìm Trần Triệu.

Hắn tìm khắp mọi tầng lầu của ký túc xá nam nhưng chẳng thấy Trần Triệu đâu.

Lục Lê về phòng, định gọi điện nhờ người thăm dò xem Trần Triệu ở lớp nào.

Ài ngờ hắn vừa mở cửa thì thấy Trần Triệu ngồi ở chỗ Khương Nghi cười nói rôm rả với mấy người trong ký túc xá.

Nhìn thấy hắn, Trần Triệu cười đầy gian xảo.

Lục Lê lừ lừ đi tới, gần như không không chế nổi vẻ hung ác toát ra đầy mình, nhưng một giây sau nhìn thấy vật trong tay Trần Triệu, hắn chợt khựng lại.

Trong lòng Lục Lê có dật cảm xấu nên tiến lên đẩy Trần Triệu ra, sau đó nhìn thấy bức xếp hình đã ghép gần xong trên bàn.

Trần Triệu ngồi gác tay lên thành ghế quăng ra một mảnh ghép.

Đó là mảnh ghép cuối cùng mà Khương Nghi giữ lại.

Trần Triệu tiện tay ghép vào.

"....."

Lục Lê đầy vẻ hung hãn lập tức đứng hình, hắn đồ dẫn lắm bả: "Chết mày rồi con."

Ngay cả hắn còn không dám đụng vào tranh xếp hình của Khương Nghi.

Đám Ưng Trác Hàn và Chung Mậu đến chơi cũng sững sờ, thò đầu vào nhìn tới bàn Khương Nghi, thấy bức xếp hình đã ghép hoàn chỉnh kia thì hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu xôn xao bàn tán năm nay Trần

Triệu phải bào bắp hay cho heo ăn.

Cuối cùng cả đám rút ra kết luận.

Muốn bỏ qua chuyện hôm nay, đoán chừng nam sinh trước mặt phải về quê cho heo ăn một tuần..

Chương 43: 43: Chương 41

Trần Triệu chẳng hiểu ra làm sao.

Lục Lê trước mặt cứng đờ lùi lại mấy bước, đám người phía sau hắn cũng ăn ý lùi theo, dè chừng giữ một khoảng cách nhất định với Trần Triệu.

Hắn chưa bao giờ thấy Lục Lê luôn ngông cuồng kiêu ngạo trong lớp đầu kiếm có bộ dạng này cả, cứ như trước mặt hắn có hồng thủy mãnh thú không bằng.

Sau đó Trần Triệu nghe thấy một giọng bình tĩnh vang lên sau lưng—— "Ai động vào xếp hình của tớ đấy?"

"!!"

Cả phòng im phăng phắc, hắn thấy mấy người trước mặt vội vã lắc đầu nguầy nguậy, một giây sau năm ngón tay đồng loạt chỉ vào hắn.

Mắt Trần Triệu máy một cái, trong lòng đột nhiên giật thót, không hiểu sao có một dự cảm xấu.

Hắn quay đầu thấy Khương Nghi quàng khăn trắng trên cổ đứng sau lưng mình như bóng ma, cậu hỏi khẽ: "Mảnh cuối cùng là cậu ghép vào đấy à?"

Mắt Khương Nghi rất đẹp, đuôi mắt hẹp dài xếch lên, con ngươi đen láy trong veo, nhưng giờ này khắc này đôi mắt đen láy kia đang nhìn xoáy vào hắn khiến lòng người hốt hoảng.

Trần Triệu cảm thấy sau gáy lạnh toát, bất tri bất giác trở nên cứng đờ, hồi lâu sau mới gật đầu.

Nửa tiếng sau.

Khương Nghi ngồi trên ghế nhìn chằm chằm Trần Triệu ngồi xổm dưới đất xếp hình, trầm giọng nói:

"Mảnh lúc này không đúng thứ tự."

Gỡ ra xếp lại đi.

"

Trần Triệu: "!!"

Ngay cả ghế hần cũng không có mà phải ngồi xổm dưới đất, bởi vì ghế dành để đặt bức xếp hình quý báu của Khương Nghi chứ không phải để hần ngồi.

Hần đã xếp nửa tiếng mà chỉ mới xong một phần rất nhỏ.

Bởi vì Khương Nghi không chịu được kiểu xếp bừa bãi mà nhất định phải xếp theo thứ tự nhất định từ trái sang phải, cuối cùng là từ dưới lên trên.

Trần Triệu bực bội gỡ ra mảnh xếp sai rồi ngẩng đầu lên, đang định nói chuyện thì nghe thấy Khương Nghi lạnh lùng nói: "Nhìn gì? Xếp mau lên."

"

"!!!"

Trần Triệu: "Có nhìn gì đâu!!!"

Hần yên lặng cúi đầu tìm mảnh ghép phù hợp trong đống, lật đến khi tay sắp rút gân mới tìm được mảnh đúng thứ tự.

Lục Lê hết sức hả lòng hả dạ, chẳng ai biết rõ hơn hần quá trình này khủng khiếp đáng sợ cỡ nào.

Lúc nhỏ Arno ương bướng ngỗ nghịch, vì không thích Khương Nghi chơi xếp hình mãi nên một buổi chiều nọ lên lút đầy thùng đựng tranh xếp hình của cậu ra ngoài, cố gắng xếp hết mấy bức Khương Nghi để lại.

Ba ngày kế tiếp có thể gọi là ác mộng, Khương Nghi cúi kính nhìn chằm chằm Arno gỡ hết toàn bộ tranh xếp hình ra rồi xếp lại từ đầu mà không được sai thứ tự, xếp rong rã ba ngày làm Arno nôn mửa mất.

Đúng là nôn thật sự.

Xếp xong bức cuối cùng, Arno liêu xiêu vào toilet nôn hết sữa mình uống lúc sáng vào bồn cầu.

Một tiếng sau.

Trần Triệu cũng sắp nôn đến nơi rồi.

Hắn thần thờ đổi diện với đồng xếp hình nhìn hoa cả mắt.

Khương Nghi hờ hững nói: "Mau xếp đi.

"

Trần Triệu: "Tớ mua bức khác cho cậu được không? À không, mua mười hay hai mươi bức cũng được.

"

Khương Nghi: "Không được.

"

Trần Triệu: "!!"

Hắn đồ đần nói: "Ừy cậu cho tớ nghỉ tay chút nhé.

"

Khương Nghi: "Không được.

"

Tay Trần Triệu run rẩy, tiếp tục bôi đồng xếp hình lớn, thậm chí hắn bắt đầu tuyệt vọng suy sụp nghĩ thầm mẹ kiếp, hay là trở mặt đi.

Không giả bộ nữa.

Đậu móa.

Một giây sau, Trần Triệu thấy Lục Lê nhặt một mảnh xếp hình dưới đất, vì đặt lên bàn không đúng vị trí nên bị Khương Nghi mắng ròn rữ mười phút.

Trần Triệu: "!!"

Hắn nín thình tiếp tục ngồi xổm dưới đất lục lọi đồng xếp hình, đột nhiên cảm thấy mình ngồi xổm cũng rất giỏi.

Ba tiếng sau.

Trần Triệu đồ dẫn về ký túc xá, việc đầu tiên là lao vào toilet.

Bạn cùng phòng của hắn cười nói vui vẻ bên ngoài, hồi lâu sau mới phát hiện Trần Triệu trong toilet có gì đó không ổn lắm.

Trần Triệu nôn hết mặt xanh mặt vàng, bàn tay rút giấy cũng hơi run rẩy.

Bạn cùng phòng gõ cửa toilet hỏi hắn bị sao.

Trần Triệu bình tĩnh nói không sao.

Mặc dù bạn cùng phòng hơi băn khoăn nhưng nghe Trần Triệu nói không sao cũng chỉ có thể rời đi.

Trong phòng vệ sinh, Trần Triệu bình tĩnh tự nhủ chỉ là xếp hình đến nôn mà thôi.

Chẳng có gì to tát cả.

Trần Triệu vừa nghĩ vừa cầm giấy lau miệng bằng bàn tay khẽ run.

Ký túc xá của Khương Nghi.

Khương Nghi nằm sấp trên giường Lục Lê cúi đầu chơi Anipop với vẻ không vui lắm.

Lục Lê đồ dành cậu, nói mấy ngày nữa sẽ mua bộ xếp hình mới cho cậu, sau đó còn thừa cơ nói xấu Trần Triệu, nói từ nhỏ Trần Triệu đã hư rồi, chẳng làm được chuyện gì tốt cả.

Khương Nghi xụ mặt, hiếm hoi lắm mới có một lần không nghĩ Lục Lê nói hươu nói vượn mà gật đầu lia lịa.

Lục Lê liếm môi rồi chụm đầu vào sát Khương Nghi, vờ như lơ đãng hỏi cậu hôm nay có add Wechat của Trần Triệu không.

Khương Nghi bầm bầm Anipop, giờ mới nhớ ra hôm nay mình add Trần Triệu nhưng chưa chuyển tiền

mua nước cho hắn.

Cậu bám thoát Anipop, vừa chuyển tiền cho Trần Triệu vừa nói: "Có, lúc trước cậu ta mua nước cho tớ, tớ còn chưa trả lại tiền cho cậu ta nữa.

"

Lục Lê cúi đầu ngó điện thoại Khương Nghi, thấy cậu ấn vào một cái tên là: Chim công xanh (Phạm lỗi nghiêm trọng) rồi chuyển tiền cho người kia.

Lục Lê: "!"

"Chim công xanh là ai?"

Khương Nghi nghiêm mặt đáp: "Trần Triệu.

"

Lúc này thấy mảnh xếp hình cuối cùng của mình bị ghép vào, Khương Nghi tức quá sửa lại tên Trần Triệu trong lúc hắn đang xếp hình.

Lục Lê chân tâm thật ý khen ngợi: "Sửa hay lắm, sửa tuyệt lắm.

"

Như sực nhớ ra điều gì, hắn lại hỏi: "Cậu đặt tên tớ là gì thế?"

Khương Nghi đưa di động cho hắn, Lục Lê cúi đầu nhìn, phát hiện tên mình chỉ có vón vẹn hai chữ Lục Lê.

Hắn buồn bực lắm bần: "Tên nó là chim công xanh, còn tên tớ chỉ có Lục Lê thôi à? Tên nó bảy chữ, tên tớ có mỗi hai chữ.

"

Khương Nghi: "Vậy cậu muốn tên gì?"

Lục Lê cầm điện thoại sửa lại tên mình rồi hài lòng trả lại cho Khương Nghi.

Khương Nghi cúi đầu thấy tên Lục Lê biến thành: Lục Lê (Thân thiết siêu cấp vô địch)

Khương Nghi: "!!!"

Lục Lê kéo chăn đắp kín cho Khương Nghi rồi đặt điện thoại cạnh gối đầu, uy nghiêm nói: "Ngủ đi.

"

Một lát sau, hắn nói tiếp: "Không được lên lút sửa lại tên tổ đầu đây."

"

Khuong Nghi cảm thấy Lục Lê vẫn trẻ con như Arno lúc nhỏ, nhưng vì đã quá quen nên cậu ngoan ngoãn đáp ứng.

Ngày hôm sau.

Chắc vì hôm qua Khuong Nghi bị say nắng ngất xỉu, huấn luyện viên sợ hôm nay có nhiều người say nắng hơn nên cường độ huấn luyện giảm đi không ít, số lần nghỉ ngơi cũng tăng thêm mấy lần.

Giờ giải lao, Khuong Nghi dựa vào đầu gối Lục Lê hơi ngửa mặt lên, trên trán dán miếng hạ nhiệt, trên mặt áp chai nước lạnh mà Lục Lê cầm.

Ứng Trác Hàn uống một hộp CocaCola, thấy đồ uống ướp lạnh thì hớn hờ hỏi: "Hôm nay nữ sinh kia còn đưa nước nữa không?"

Khuong Nghi thành thật đáp: "Đưa nước không phải nữ sinh mà là nam sinh hôm qua ở ký túc xá cơ."

"

Ứng Trác Hàn kỳ quái tặc lưỡi: "Nam sinh? Cậu quen cậu ta à?"

Khuong Nghi lắc đầu nói không quen.

Chung Mậu cũng thắc mắc: "Vậy sao ngày nào cậu ta cũng đưa đồ uống cho cậu hết vậy?"

Khuong Nghi: "Cậu ta nói muốn làm bạn với tớ."

"

Tần Lan phì cười rồi vui vẻ nói: "Sao cứ như theo đuổi con gái vậy, ngày ngày tặng nước, quen mặt rồi thì đòi kết bạn."

"

Lục Lê lạnh mặt đập Tần Lan một cái, bảo hắn không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại.

Trình Triều đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt nhúu mày mở mắt ra, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai.

Hắn nhớ lại nam sinh hôm qua vừa đến ký túc xá Khương Nghi đã tỏ vẻ thân tình nói chuyện với mấy người trong phòng.

Giờ nhớ lại hình như nội dung trò chuyện đều liên quan đến Khương Nghi cả.

Trình Triều lập tức cảnh giác.

Làm bạn thì làm bạn, ngày ngày tặng nước là có ý gì?

Hắn quay đầu hỏi Khương Nghi: "Ai đưa đồ uống cho cậu thế?"

Khương Nghi suyt buột miệng nói chim công xanh, may mà kịp thời sửa lại: "Trần Triệu.

"

Chung Mậu: "Trần Triệu à, tớ biết nè! Nhiều nữ sinh thích nó lắm, tớ nghe nói sau khi nó về nước còn có mấy người tỏ tình với nó nữa cơ.

"

Trình Triều hơi yên tâm lại, nhưng câu tiếp theo của Chung Mậu lại làm hắn nghệt thờ: "Nhưng hình như nó không chịu hẹn hò với ai hết á.

"

Trình Triều thấp thỏm quay sang nhìn Khương Nghi, thấy cậu đang cúi đầu dán tem trúng thưởng lên chai nước, hoàn toàn không ý thức được Trần Triệu có quan hệ gì với mình.

Trình Triều: "!!"

Đội Khương Nghi dán tem xong, Lục Lê rút khăn giấy lau tay cho cậu, mỗi ngón tay đều được lau sạch sẽ.

Trình Triều chợt cảm thấy Lục Lê đầy lòng chiếm hữu mỗi ngày đi theo Khương Nghi hình như cũng có ích.

Ít nhất sẽ canh chừng kỹ càng hơn hắn.

Dù sao trong lòng hắn Khương Nghi là cái trắng, nhưng trong lòng Lục Lê đoán chừng Khương Nghi là miếng thịt ngon mà hắn cắn chặt không nhả, cộng thêm mỗi ngày canh gác tuần tra mới đúng.

Mặc dù mối quan hệ này trong mắt người ngoài cũng chỉ là tình bạn thân thiết từ nhỏ mà thôi.

Trình Triều cảnh giác cả ngày nhưng không thấy nam sinh tên Trần Triệu kia xuất hiện.

Chắc xếp hình đến nỗi ảnh luôn rồi.

Lục Lê đợi cả ngày, chờ huấn luyện xong, hẳn bảo Khương Nghi mình phải đi mua ít đồ.

Khương Nghi hỏi mua đồ sao không dẫn cậu theo.

Lục Lê nghĩ thầm đương nhiên không thể dẫn cậu theo rồi, dẫn theo là toang ngay.

Hắn bịa đại một cái cớ, còn nói lúc về sẽ mua kem cho cậu.

Khương Nghi cảm thấy Lục Lê cứ như đang dỗ trẻ con vậy.

Nhưng sau khi Lục Lê đi xong, cậu vẫn âm thầm nhắn tin cho hắn, nói mình muốn ăn kem vị sô cô la trắng.

Lục Lê trả lời một chữ "Ừ".

Sáu giờ bốn mươi phút chiều.

Hàng rào sắt trước căn cứ huấn luyện quân sự là góc chết của camera, cách đó không xa là rừng cây um tùm có thể che khuất chỗ hàng rào này.

Trên mặt đất ương ương tàn thuốc của mấy học sinh hút thuốc sớm chuồn tới đây hút lén trong lúc huấn luyện quân sự.

Lục Lê rút tay trong túi dựa vào hàng rào sắt, cúi đầu đọc tin nhắn Khương Nghi gửi cho mình, thân hình cao lớn đổ bóng dài trên mặt đất.

Nghe tiếng bước chân đến gần, Lục Lê chẳng buồn ngẩng đầu mà để điện thoại sang một bên.

Trần Triệu cười lạnh: "Ờ ———"

Trần Triệu còn chưa dứt lời thì đã bị Lục Lê đột ngột túm lấy cánh tay quăng mạnh vào hàng rào, cả người va vào rào chấn phát ra một âm thanh vang dội, hàng rào lâu năm chưa rung lên bần bật.

Tích tắc sau, một cú đấm xé gió vừa mạnh vừa ác thụi vào bụng Trần Triệu làm rào chắn kêu leng keng.

Lục Lê liếm môi, mí mắt rũ xuống, vẻ mặt lạnh lùng xen lẫn thù địch, hất tùm cổ áo đối phương rồi gần từng chữ với Trần Triệu tái xanh tái xám trước mặt: "Tránh xa Khương Nghi ra cho tao.

"

Bồng ngực Trần Triệu phập phồng mạnh, hắt cười nhạo mấy tiếng rồi giễu cợt hỏi: "Mẹ kiếp mày là gì của Khương Nghi hả?"

"Trước khi nói câu này, sao mày không nghĩ lại xem mày đối với Khương Nghi có bình thường không?"

Chương 44: 44: Chương 42

Lục Lê ngồi một mình trước hàng rào nửa tiếng.

Ánh chiều tà phía xa như vàng nóng chảy, tiếng ồn ào náo động mơ hồ rút đi như thủy triều.

Trong sự tĩnh mịch dài đằng đặc, hắn nhìn tới vũng nước nhỏ cách đó không xa.

Căn cứ huấn luyện quân sự đã có từ lâu đời, chỗ đất trũng kia chắc bị đá đè lồm nên cứ đến mùa mưa thì lại đọng đầy nước đục ngầu.

Lúc nhỏ Khương Nghi rất thích ngắm vũng nước khi trời mưa.

Cậu hết sức quan tâm đến vũng nước, khi nào đầy lên, khi nào tràn ra, Khương Nghi thường ngồi trên ghế nhìn không rời mắt.

Cảm xúc trong lòng Lục Lê lẫn lẫn sóng sánh hết như vũng nước, tràn ngập cõi lòng như sắp tràn ra.

Hắn nghĩ thầm thảo nào trước đây Trình Triệu muốn chen vào giữa hắn và Khương Nghi.

Thảo nào Trình Triệu nhìn thấy dấu vết sau gáy Khương Nghi lại phản ứng mạnh như vậy.

Thảo nào hôm qua Trần Triệu chỉ ở ký túc xá của họ một buổi tối đã phát hiện ra tình cảm bất thường của hắn đối với Khương Nghi.

Tình cảm hắn dành cho Khương Nghi đã sắp đầy tràn, tựa như nước sôi trào bị nắp thủy tinh đậy kín nhưng vẫn không sao ngăn được hơi nước bốc lên, thậm chí còn lật ngược nắp thủy tinh, trong lúc sôi trào văng ra không ít bọt nước nóng rẫy.

Người bên ngoài chỉ cần nghe tiếng ngoài đầu lại sẽ bị nước sôi bắn tung tóe làm giật nảy mình.

Trần Triệu cứ tưởng hắn sẽ hoảng loạn vì câu không bình thường kia, thậm chí là chật vật chạy trốn, tự cho là mình phát hiện được bí mật gì ghê gớm lắm của hắn.

Lục Lê liềm khóe môi bị rách, tinh thần trở nên phản chấn trong cơn đau rát.

Hắn tự nhủ: "Không bình thường....."

Một giây sau, hắn đột nhiên bật cười rồi lẩm bầm một câu.

Mẹ nó chứ không bình thường.

Trên đời chẳng có đạo lý nào như vậy cả.

Nếu thích một người, đối tốt với một người là không bình thường thì còn có gì bình thường nữa đây?

Chạng vạng tối, hoàng hôn dần buông xuống cuối trời, ánh tà dương từ từ tan biến, những tia sáng cuối cùng

bị nuốt chửng, đường chân trời mờ ảo không còn rõ nét.

Tiệm tạp hóa.

Thiếu niên có mái tóc vàng óng ánh miếng băng cá nhân trên xương tay đang khom người cẩn thận tìm kem trong tủ đông.

Chủ tiệm tạp hóa vẫn nhớ rõ nam sinh tóc vàng này, dù sao bao năm nay cô chủ cũng mới lần đầu gặp học sinh mua sạch nước mơ trong tiệm như vậy.

Lục Lê khom lưng tìm kem vị sô cô la trắng mà Khương Nghi thích trong tủ đông của tiệm tạp hóa.

Nhưng chắc vì hẩn tới chậm nên kem trong tủ lạnh đã không còn vị sô cô la trắng.

Lục Lê ngẩng đầu hỏi: "Chị ơi, không có kem vị sô cô la trắng à?"

Cô chủ nói: "Em tìm thử xem, nếu không thấy chắc là hết rồi đó."

Chiều nay mới về kem sô cô la đen, hay là chị lấy cho em một cây vị sô cô la đen nhé."

Tay Lục Lê bị hơi lạnh trong tủ đông hun đỏ, hẩn cúi đầu tìm lại lần nữa rồi nói: "Không cần đâu."

Bạn em chỉ thích vị sô cô la trắng thôi."

Cô chủ nở nụ cười, bao năm nay người tới đây đều là học sinh, cô từng thấy không ít nam sinh ngồi xổm cạnh kệ hàng tìm đồ để mua cho người mình thích.

Cô nói: "Em thử tìm góc ngoài cùng bên phải tủ đông xem có không."

Vì góc ngoài cùng bên phải tủ đông áp sát tường, tủ lại sâu nên người bình thường không thích cúi gập xuống góc thấp kia tìm kem.

Lục Lê lục lọi một hồi, quả nhiên tìm được cây kem sô cô la trắng cuối cùng trong tủ đông.

Lúc tỉnh tiền, cô chủ reu reu gọi: "Giờ về có thể ăn nói với bạn gái bé bỏng rồi đúng không?"

Lục Lê nở nụ cười, không nói gì nhưng vẫn nhìn ra tâm trạng hẩn rất vui.

Vừa đi ra cửa, Lục Lê lại quay vào hỏi cô chủ có khẩu trang không.

Cô chỉ vào tầng dưới chót của kệ hàng rồi bảo Lục Lê đến tìm xem, có thì lấy, không thì thôi.

Lục Lê ngồi xổm ở kệ hàng, vì lục tìm một cái khẩu trang mà hít mấy đồng bụi.

Hơn bảy giờ, Lục Lê về ký túc xá.

Khương Nghi vừa ngẩng đầu lên đã thấy kem sô cô la trắng mình thích trên tay Lục Lê.

Nhưng sự chú ý của cậu không đặt vào kem mà là khẩu trang trên mặt Lục Lê.

Khương Nghi khựng lại giây lát rồi nói: "Cậu tháo khẩu trang xuống cho tớ xem nào."

"....."

Lục Lê quay đầu không nhìn Khương Nghi: "Để tớ đi toilet đã."

Khương Nghi nhìn hẩn chằm chằm: "Mấy ngày trước cậu bị bí tiểu, giờ muốn đi toilet rồi à?"

Lục Lê: "....."

Khương Nghi: "Cậu lại đi đánh nhau đúng không? Còn lên tó đi nữa."

Cậu càng nói càng tức, đôi mắt tròn xoe mở to, trong mắt Lục Lê nhìn hết sức đáng yêu.

Lục Lê liếm môi nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Nhưng tó có đem kem cho cậu mà."

Khương Nghi nổi cáu: "Cái này liên quan gì tới kem há."

Lục Lê: "Kem sô cô la trắng, tiệm tạp hóa chỉ còn một cây cuối cùng thôi, không ăn sẽ tan ra đấy."

Một phút sau.

Khương Nghi vừa ăn kem vừa nghiêm mặt hỏi Lục Lê đi đâu đánh nhau.

Lục Lê nói mà không hề chớp mắt: "Lăn xuống cầu thang lỗ đụng trúng mặt thôi."

Khương Nghi còn lâu mới tin, đưa tay tháo khẩu trang của Lục Lê nhưng hắn né nhanh như chớp, né trái né phải quyết không cho cậu tháo khẩu trang, còn chuồn vào nhà vệ sinh.

Khương Nghi khiếp sợ, tự hỏi chắc không phải Lục Lê đánh nhau với người ta bị gãy răng đấy chứ?

Nếu không tại sao hắn thà chạy vào toilet chứ không muốn cho cậu xem?

Từ nhỏ đến lớn Lục Lê đánh nhau chưa có lần nào như bây giờ cả, che che đây đây đeo khẩu trang như không muốn để cậu thấy.

Trước kia Lục Lê đánh nhau còn bám dính lấy cậu rồi bảo cậu bôi thuốc cho mình, cuối cùng còn ý mình bị thương mà ôm Khương Nghi vừa lòng thỏa ý cả mấy cái.

Đâu giống bây giờ, nào là đeo khẩu trang nào là trốn vào phòng vệ sinh.

Khương Nghi càng nghĩ càng hoảng, cậu đứng trước cửa toilet gọi Lục Lê ra cho mình xem.

Gãy răng cũng đâu phải không thể trồng lại.

Nếu cô chú tức giận không cho Lục Lê trồng răng thì cậu vẫn còn ít tiền lì xì và tiền thưởng, làm răng văng cho Lục Lê cũng không thành vấn đề.

Trong phòng vệ sinh, Lục Lê tháo khẩu trang xuống nhìn mình trong gương rồi kéo khóe miệng, cảm thấy vẫn hơi xấu.

Nghĩ đến cái tên Trần Triệu, Lục Lê chửi tục một câu.

Hắn ngẩng nhìn mình trong gương, khóe môi bầm xanh nhìn xấu tệ.

Trước kia Lục Lê không quan tâm đến mấy chuyện này, nhưng giờ vừa nghĩ tới Khương Nghi ban đêm đi ngủ sẽ đối diện với gương mặt này của mình thì trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Gương mặt này ban đêm ôm Khương Nghi cắn, nửa đêm cậu mở mắt ra chẳng phải sẽ bị hù chết sao?

"Lục Lê.

Cậu ra đây trước đi, tó không nói với cô chú đâu, cho tó xem vết thương của cậu đi."

Khương Nghi đứng ngoài gõ cửa toilet, nghiêm túc nói: "Tui mình chữa được mà."

Trình Triệu nghe thấy động tĩnh trước toilet thì nhú mày hỏi: "Cậu ta bị táo bón à?"

Khương Nghi lắc đầu rồi lo lắng lẩm bẩm: "Lục Lê đánh nhau với người ta.

Giờ đang trốn biệt trong toilet không chịu ra, còn đeo khẩu trang sòng chết không cho tò xem nữa."

Trình Triều: "Sao thế?"

Khương Nghi: "Chắc cậu ấy bị người ta đánh rớt răng rồi."

Trình Triều: "....."

"Nghiêm trọng vậy sao?"

Khương Nghi gật đầu: "Hồi xưa cậu ấy gãy chân còn không giấu giếm giếm trước mặt tớ vậy đâu."

Lục Lê trong phòng vệ sinh giơ tay lên che đi vết thương, cảm thấy thế này tốt hơn nhiều, có thể nhìn được nên mở cửa toilet ra.

Hắn vừa mở cửa thì nghe thấy Khương Nghi nói muốn trông răng vàng cho mình.

Trình Triều nói trông răng vàng làm gì, trông răng sứ biết đâu có bảo hiểm y tế sẽ rẻ hơn một chút, làm răng sứ cho hắn là được rồi.

Khương Nghi nói thật sao?

Trình Triều nói mình chưa bị ai đánh rớt răng bao giờ nên cũng không rõ lắm.

Lục Lê: "!"

Nghe tiếng mở cửa toilet, Khương Nghi ngẩng đầu lên, việc đầu tiên là bóp miệng Lục Lê.

Thấy Lục Lê còn đủ răng mới thở phào một hơi.

Khương Nghi khẩn trương đến nỗi lông mi chớp chớp, cậu gất gồng: "Cậu mà còn đánh nhau nữa thì chưa biết chừng lần sau sẽ bị người ta đánh rớt răng cho xem."

Trình Triều nhìn thoáng qua cánh tay rắn chắc của Lục Lê, nghĩ thầm ai bị đánh rớt răng còn chưa biết đâu.

Lục Lê liếm môi, ngoan ngoãn nói: "Ừ, lần sau không đánh nữa đâu."

Lần sau ai dám đánh vào mặt hắn, hắn phải tàn gãy răng kẻ đó mới được.

Khương Nghi thấy Lục Lê tỏ vẻ nghe lời thì biết ngay hắn chẳng coi lời mình ra gì.

Cậu nói: "Lần sau cậu mà còn vậy nữa thì tớ mặc kệ cậu luôn đấy."

Lục Lê: "Không được."

Đổi câu khác đi."

Câu này nghe là thấy xui rồi.

Khương Nghi không nói lời nào mà đi lăm tắm bông và thuốc nước, cậu đang cúi đầu lấy tắm bông thì nghe

Lục Lê ngập ngừng hỏi: "Tớ thế này.....!có xấu lắm không?"

Khương Nghi đạo: "Xấu."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi nhúng tắm bông vào thuốc nước rồi bôi lên vết thương của Lục Lê, xụ mặt nói: "Xấu chết đi được."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi ần ần vết thương: "Tôi chưa từng thấy cái gì xấu vậy luôn."

Cậu đe dọa: "Miệng cứ như bị nát bấy vậy."

Lục Lê: "....."

Biết thế trùn bao bố lên Trần Triệu mà đánh cho rồi.

Khỏi phải đánh tay đôi với hắn nữa.

Cũng khỏi phải nghe người trong lòng chê mình xấu hoặc và miệng nát bấy ngay ngày đầu tiên được khai sáng..

Chương 45: 45: Chương 43

Ngày huấn luyện quân sự cuối cùng, trời đổ mưa to.

Cơn mưa kia tới vừa nhanh vừa vội, đổ ập xuống đầu như đậu nành rơi rào rào làm các thầy trò trên sân trở tay không kịp.

Vốn dĩ ngày cuối cùng này sẽ tổ chức lễ tổng kết huấn luyện quân sự và cảm ơn huấn luyện viên, khi chủ nhiệm phòng giáo dục trên bục đang đọc tổng kết đợt huấn luyện lần này thì mưa to trút xuống, ngay cả mặt học sinh ông cũng không thấy rõ.

Trong màn mưa trắng xóa, học sinh giống như đám bong bóng tan tác vội vàng chạy tới dưới lầu.

Khuong Nghi đứng trong hàng còn chưa kịp phản ứng đã bị người phía sau tung áo khoác lên che kín đầu rồi ôm cả người cậu chạy về ký túc xá.

Chạy một hồi, chân cậu thậm chí còn không chạm đất mà bị người kia dễ dàng bế lên.

Chỉ có điều hơi xóc nảy một chút.

Trên đầu Khuong Nghi trùm áo khoác, khi dừng lại, cậu kéo áo xuống đầu mới phát hiện ngoài lầu mưa to như trút.

Mưa rơi ào ào xuống đất tung bọt trắng xóa, mấy chỗ trống của căn cứ huấn luyện quân sự bị ngập nhanh chóng.

Lục Lê đưa tay sờ tóc cậu rồi cúi đầu nhìn xem cậu có bị ướt không.

Dưới lầu ký túc xá hết sức ồn ào, đều là các học sinh chạy vội vào trú mưa.

Chỉ chốc lát sau hành lang đã đông nghịt học sinh dựa vào lan can ngắm mưa.

Khuong Nghi trả áo khoác cho Lục Lê, vừa ngược mắt lên đã thấy Trần Triệu trên hành lang ký túc xá đối diện cách đó không xa.

Ký túc xá ở căn cứ huấn luyện quân sự có dạng hành lang, Trần Triệu chống tay lên lan can nhìn chằm chằm Khuong Nghi qua màn mưa mịn mịn.

Khuong Nghi mở to mắt, trong cơn mưa trắng trời chợt nhớ lại câu nói của Trần Triệu: "Lúc nhỏ bọn mình từng gặp nhau rồi đấy."

Hình như đúng là cậu và Trần Triệu đã từng gặp nhau khi còn bé.

Hôm đó trời cũng đổ mưa như hôm nay, mưa rơi tầm tã, cậu mặc quần yếm ngồi trên băng ghế dài ngoài

lớp đầu kiểm chò Arno, chờ một hồi thì ngủ thiếp đi.

Hình như có một cậu bé tới bắt chuyện với cậu.

Nhưng Khương Nghi bé nhỏ đang ngủ mơ màng chỉ nhìn hẩn một cái rồi lắc đầu không nói gì nữa.

Thấy Khương Nghi nhìn thật lâu về một hướng cách đó không xa như đang miên man suy nghĩ gì đó, Lục Lê cũng nheo mắt nhìn về hướng kia.

Vừa ngược mắt lên thì thấy Trần Triệu bị hẩn đánh bầm mặt mũi, hốc mắt xanh lè cách đó không xa.

Lục Lê: "....."

Hắn chợt dạ đưa tay trùm áo khoác che đầu Khương Nghi rồi kéo cậu về phòng lau tóc.

Trong ký túc xá, Khương Nghi ngồi trên ghế, Lục Lê đứng sau lau tóc cho cậu, cậu quay đầu lại nói:

"Hình như hồi nhỏ tớ gặp Trần Triệu rồi thì phải."

Lục Lê dừng tay lại: "Lúc nào cơ?"

Khương Nghi ngẩn ngừ một lát rồi nói: "Hồi nhỏ có một lần cậu học đầu kiểm, tớ ở ngoài chờ cậu tan học."

Nhưng đã lâu lắm rồi, chắc cậu không nhớ đâu."

Lục Lê im lặng chốc lát, sau đó cau mày hỏi: "Là ngày hai mươi ba tháng Bảy trời mưa vào mùa hè sáu năm trước, cậu mặc quần yếm in hình gấu con, có một thằng tóc đen mặc đồ trắng tới hỏi cậu có ăn kẹo không ấy à?"

Khương Nghi tròn xoe mắt trầm trồ: "Sao cậu nhớ dai thế?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Ừ lúc đó cậu bảo tớ là cậu không lấy kẹo của nó, nhưng lúc về đi Hoàng giật quần yếm in hình gấu con của cậu đã lấy ra hai viên kẹo trong túi cậu."

Hắn nhấn mạnh: "Còn là vị chanh nữa."

Giấy gói màu vàng in hình hai bé thỏ trắng, nhìn là thấy đồ ẹc.

Khương Nghi xoa mũi lẩm bẩm: "Có sao?"

Lục Lê tức giận nói: "Có."

Lúc đó hắn còn đối Khương Nghi hai ngày, cảm thấy cậu lên mình tìm bạn mới, không chỉ chơi chung với nhau mà còn nhận kẹo của đứa bạn mới kia sau lưng hắn nữa.

Mấy ngày đó hắn cứ liên tục hỏi bóng gió Khương Nghi về bạn mới nhưng cậu đều tròn xoe mắt nói không có, nhìn hết sức ngoan.

Khương Nghi nghĩ ngợi, cảm thấy chắc lúc nhỏ mình ngủ mê quá nên sau khi tỉnh dậy cũng không nhớ Trần Triệu đã nói gì hay làm gì.

Cậu ho khan một cái rồi ngượng ngùng nói: "Hèn gì Trần Triệu nói nhìn tớ thân thiện....."

Cậu cứ tưởng Trần Triệu bỗng dưng tiếp cận mình, không ngờ lúc nhỏ mình từng ăn kẹo của hắn, còn quên sạch hắn nữa.

Lục Lê đột nhiên cảnh giác, hắn nhấn mạnh: "Hôm sau tớ trả lại kẹo cho Trần Triệu rồi còn gì."

Hôm sau Arno đem theo mấy gói kẹo to nhét vào tủ đồ của Trần Triệu, đồng thời trong lớp đầu kiểm nhận lời thách đấu của Trần Triệu rồi đề nghị hấn xuống đất.

Khuong Nghi ngồi trên ghế dựa lưng ra sau, vừa nghĩ ra điều gì thì nghe thấy người phía sau nói khoe môi mình đau quá, hình như qua bôi thuốc chẳng có tác dụng gì cả.

Khuong Nghi sợ vết thương của Lục Lê bị nhiễm trùng nên lập tức quay đầu nói: "Cho tớ xem nào, có phải tớ qua cậu cù đụng vào vết thương nên làm nó nhiễm trùng rồi không?"

Lục Lê ngồi xổm dưới đất nói đối tình bơ: "Chắc vậy quá, cậu xem kỹ giùm tớ đi."

Khuong Nghi cúi đầu thấy vết thương ở khoe môi Lục Lê không nứt ra mà chỉ bầm xanh một mảng, cậu ngập ngừng hỏi: "Có phải bị cạ răng rồi không?"

Lục Lê: "Chỗ nào cơ?"

Khuong Nghi trầm ngâm: "Thì chỗ thịt bên cạnh răng đó."

Lục Lê chậm rãi nói: "Không biết chỗ nào hết á."

Khuong Nghi đành phải đích thân làm mẫu cho Lục Lê, cậu há miệng ra rồi để lưỡi vào má trong, chỉ tay vào nói: "Chỗ này nè."

Lục Lê nhìn Khuong Nghi chăm chú, nhìn mái tóc ẩm ướt của người trước mặt, nhìn qua đôi môi mở hé có thể thấy đầu lưỡi đang đề vào má trong.

Hồi lâu sau hắn mới chậm rãi nói: "À biết rồi."

Tớ không bị đụng bên trong, chỉ đau khoe miệng thôi."

Khuong Nghi lâu bâu: "Ai bảo cậu đánh nhau làm gì."

Giờ biết đau rồi à....."

Nói thì nói vậy nhưng Khuong Nghi vẫn cúi đầu nhìn vết thương của Lục Lê để xem có bị nứt ra không.

Nhìn một lúc lâu, cậu mới buông tay rồi khẽ nhún mày hỏi: "Thật sự đau lắm à?"

Lục Lê: "Đau chứ."

Đột nhiên ánh mắt hắn lướt qua đôi môi mỏng màu hồng nhạt của Khuong Nghi, hồi lâu sau rụt rè nói:

"Cậu thổi cho tớ như hồi nhỏ chắc sẽ hết đau ngay thôi."

Khuong Nghi nhìn hắn rồi nói thẳng: "Đó chỉ là lừa con nít thôi."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi tiếp tục nói thẳng: "Cho cậu chữa đi."

Đau cũng ráng mà chịu."

Mưa to đến chín giờ sáng thì tạnh, lễ tổng kết huấn luyện quân sự và cảm ơn huấn luyện viên được tiến hành lại từ đầu, sau khi chính thức kết thúc huấn luyện, các lớp chụp ảnh chung với huấn luyện viên trên

sân tập.

Huấn luyện viên của lớp chọn chụp ảnh xong thì nhìn sang Lục Bê, cười tủm tỉm hỏi hắc lần trước đời cả đội đến dưới bóng cây là vì ai, Lục Bê thản nhiên chỉ vào Khương Nghi đang ngấm vũng nước dưới tán cây.

Huấn luyện viên tặc lưỡi, vỗ vai Lục Bê cười mắng: "Khá lắm nhóc con, sắp đi rồi mà cũng không chịu khai thật nữa."

Lục Bê bắt đầu nói: "Là bạn ấy thật mà, thầy tin hay không thì tùy."

Nhớ lại hai người từng xúc đầu trong rừng cây, huấn luyện viên vui vẻ nói: "Tin chứ, nếu không phải em tóc vàng còn trò kia tóc đen thì tôi còn tưởng hai em là anh em nữa đây."

Lục Bê nghĩ ngợi rồi lẩm bẩm: "Anh em sao được chứ....."

Anh em thì tiêu đời rồi còn gì.

Hơn hai giờ chiều, bảy tám chiếc xe buýt đến căn cứ huấn luyện quân sự chở các thầy trò về trường trung học số 1.

Ngoài cổng trường đồng nghệt phụ huynh chờ đón con em mình, sau khi xe buýt dừng lại trong trường, một đám thiếu niên đen nhẻm leo xuống xe chạy ủa ra ngoài.

Lục Bê xách hành lý về nhà họ Lục, trông thấy người mẹ thân yêu của mình cất giọng gọi: "Bé cưng ơi!"

Lục Bê nhanh nhẹn nghiêng người tránh đường cho mẹ ruột mình rồi nhìn bà chạy vội tới ôm chầm

Khương Nghi, luôn miệng hỏi cậu mấy ngày qua có mệt không, có buồn ngủ không.

Khương Nghi cười khoe lúm đồng tiền nhỏ, ngoan ngoãn đáp: "Không mệt, không buồn ngủ, huấn luyện viên tốt lắm ạ."

Mẹ Lục xoa bụng Khương Nghi, chưa xoa mấy lần đã quá quyết: "Gầy đi rồi này."

Lục Bê nghiêm mặt bảo mẹ mình đừng có sờ mông Khương Nghi.

Mẹ Lục tặc lưỡi rồi quay đầu nhìn vết thương trên mặt hắc, sửa sang áo choàng trên người mình, ưu nhã thốt lên: "Con lùn gì mà xấu hoắc thế hả?"

Lục Bê: "....."

Mẹ Lục thở dài: "Nhìn bé ngoan vẫn vừa mắt hơn."

Bà quay đầu véo má Khương Nghi: "Cưng chết đi được."

Khương Nghi: "....."

Lục Bê nghĩ thầm mình cũng thấy cưng chết đi được.

Nhưng hắc không dám véo má Khương Nghi như mẹ mình.

Chỉ dám hôn trộm một cái khi cậu ngủ thôi.

Hắc điềm tĩnh tự nhủ mình vẫn được lợi hơn mẹ mình nhiều.

Khương Nghi rất ngoan, bị véo má cũng không phản kháng mà chỉ tròn xoe mắt nhìn mẹ Lục.

Trong mắt cậu, mẹ là như thế này.

Dịu dàng và đầy lòng yêu thương, tựa như chăn mền được phơi buổi chiều tỏa ra hơi ấm để chịu khiến

người ta thoải mái, ngủ trên đó chẳng khác nào ngủ trên bông.

Cậu cũng biết tại sao mỗi lần trở về Lục Lê luôn kéo mình tới nhà họ Lục, bởi vì Lục Lê sợ cậu về nhà thấy cha Khương đã đi làm, trong nhà vắng lặng không có ai sẽ rất cô độc.

Mẹ Lục dịu dàng và đầy lòng yêu thương nắm tay Khương Nghi hôn hờ kéo tới bàn ăn, sau đó bảo Lục Lê đem khuôn mặt bị thương kia ngồi xa một chút, đừng làm bà và bé ngoan ăn mất ngon.

Ăn trưa xong, Khương Nghi tắm rửa rồi chơi xếp hình trong phòng ngủ của Lục Lê.

Cậu nằm sấp trên giường Lục Lê huơ chân qua lại, chống cằm nghĩ cách xếp các mảnh ghép vào tranh, lông mi cong dài vểnh lên.

Vì là mùa hè nên Khương Nghi mặc quần đùi để lộ bắp chân trắng nõn vừa thon dài vừa săn chắc, cổ chân cũng rất đẹp, tựa như chỉ cần một tay là có thể nắm trọn.

Lục Lê mới tắm xong ngồi trên ghế salon chơi game, thân hình căng cứng, không dám quay đầu lại.

Trong lúc chờ nhân vật trong game sống lại, Lục Lê nghe thấy sau lưng vang lên tiếng vãi lụa sột soạt, có lẽ Khương Nghi trên giường trở mình đổi tư thế xếp hình.

Sau đó là một tiếng "ơ" rất khê mang theo vẻ nghi vấn.

Chắc hẳn Khương Nghi xếp hình sai thứ tự nên vô thức nhàu mày phát ra âm thanh này, sau đó lẩm bẩm gỡ ra xếp lại.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, lúm thê nào cũng không ngăn được mình chú ý đến người sau lưng.

Chơi xong một ván, người phía sau cũng chẳng có động tĩnh gì, có lẽ xếp hình mệt nên đã ngủ thiếp đi.

Hệt như lúc nhỏ vậy.

Lục Lê đứng dậy dọn dẹp bộ xếp hình trên giường, sau đó kéo chăn đắp cho Khương Nghi rồi ngả lưng xuống giường, cuối cùng vẫn nhìn không được hôn trộm một cái.

Đây là nụ hôn đầu tiên sau khi hắn hiểu rõ lòng mình, vừa nhanh vừa nhẹ nhưng lại khiến tim Lục Lê đập dồn dập hồi lâu mới ổn định lại, sau đó nhắm mắt ngủ trưa với Khương Nghi.

Hơn năm giờ chiều, ánh nắng lan tràn ngoài cửa sổ.

Khương Nghi bị tiếng chuông đánh thức, cậu chui ra khỏi ngực Lục Lê rồi vớ lấy điện thoại của hắn trên tủ đầu giường, mơ màng nói: "À lô ——"

Hai phút sau, Khương Nghi thảng thốt: "Đồn cảnh sát?"

"Lừa đảo?"

"Gái bán trà?"

Lục Lê cũng bị đánh thức, hắn mở mắt ra, nghe thấy giọng Khương Nghi thì hỏi ngay: "Gi thế?"

Khương Nghi cúp điện thoại rồi thành thật đáp: "Hình như Chung Mậu bị lừa rồi."

Chương 46: 46: Chương 44

"Ba mươi tám ngàn?" (~131 triệu)

"Chung Mậu bị lừa ba mươi tám ngàn?"

Trước cổng đồn cảnh sát, Khương Nghi ngồi xổm ven đường hít một hơi khí lạnh, hai mắt tròn tròn.

Tần Lan cũng ngồi xổm ven đường thở dài thườn thượt: "Chứ gì nữa, ngay cả tiền tiêu ۆt cũng trút hết vào đó."

Khương Nghi lẩm bẩm: "Ba mươi tám ngàn đủ để tở làm ba cái răng ۆng cho Lục Lê rồi."

Lục Lê: "....."

Chung Mậu ngồi xổm phía trước khóc bù lu bù loa: "Nó gạt tở ——"

Khương Nghi vỗ vai hắn an ủi: "Không sao đâu, nhất định cảnh sát có thể đòi lại tiền mà."

Ba cái răng ۆng chứ ít gì.

Chung Mậu sụt sịt rồi càng khóc to hơn.

Ứng Trác Hàn ho khan một tiếng, hạ giọng nói: "Đâu chỉ là tiền, bé yêu của cậu ấy không chỉ lừa tiền mà còn lừa tình cậu ấy nữa."

Khương Nghi ngập ngừng hỏi: "Bé yêu của cậu ấy không thích cậu ấy à?"

Dù sao với kiểu lừa đảo qua mạng như Chung Mậu, kẻ lừa đảo toàn dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nạn nhân, nếu nói bé yêu của Chung Mậu không thích hắn mà chỉ lừa hắn vì tiền thì còn nghe được.

Ứng Trác Hàn: "Ừm....."

Hắn tế nhị nói: "Bé yêu của cậu ấy là một tên con trai khôi ngô khá là nam tính."

Những lời tỏ tình nồng nhiệt của Chung Mậu suốt thời gian qua đều là tỏ tình với con trai cả."

Hắn liếc nhìn Chung Mậu rồi u sầu nói tiếp: "Cảnh sát còn cho thư ký của chú Chung xem lịch sử chat nữa."

Vì dạo này Chung Mậu thường xuyên chuyển tiền cho một tài khoản đáng nghi nào đó, số tiền không nhỏ khiến cho cảnh sát để mắt tới, sau khi điều tra, cảnh sát xác định Chung Mậu đã bị lừa qua mạng.

Thủ đoạn lừa đảo qua mạng hết sức phổ biến, thông qua game hoặc là những cách khác để lần la làm quen, sau khi chiếm được lòng tin thì dụ dỗ nạn nhân chuyển tiền cho mình.

Vì cha Chung quá bận không thể đích thân đến đồn cảnh sát đón Chung Mậu nên nhờ thư ký của mình

đến giải quyết việc này.

Khuong Nghi: "....."

Cậu còn nhớ trước đây ngày nào Chung Mậu cũng ôm điện thoại khư khư rồi gọi người ở đầu dây bên kia là em yêu với cục cưng này nọ, hể mở miệng ra là lại gọi cục cưng mà không thấy sến chút nào.

Nghĩ đến thư ký của cha Chung xem lịch sử chat của mình, sau khi về còn thuật lại cho cha Chung nghe, Chung Mậu quệt nước mắt rồi càng khóc to hơn.

Hắn nức nở nói: "Nó là con trai mà gọi tớ là cục cưng, là anh yêu....."

"Mỗi ngày còn dỗ tớ ngủ, chơi game với tớ luôn yếm trợ tớ....."

"Đồ biến thái chết toi....."

Lục Lê: "....."

Lục Lê bực mình đập mông Chung Mậu rồi trừng hắn: "Nói gì đó."

Khuong Nghi nghiêng đầu nghĩ thầm hình như bây giờ Lục Lê cũng lên gọi cậu là cục cưng khi đang ngủ, luôn tìm cách để cậu gọi hắn là anh, mỗi ngày còn dỗ cậu ngủ nữa.

Nhưng chắc chắn Lục Lê không phải đồ biến thái chết toi đâu.

Khuong Nghi vỗ vai Chung Mậu an ủi: "Chắc do cậu xui xẻo gặp phải biến thái thôi."

Chung Mậu bị đập mông một cái, bi thương nức nở nói: "Yêu đương chẳng có gì tốt hết, các cậu tuyệt đối đừng yêu nhé."

Tân Lan tặc lưỡi: "Ai bảo cậu yêu qua mạng làm gì."

Chung Mậu là thành viên đội bóng rổ của trường, cao một mét tám mấy, đẹp trai sáng láng nhưng thường ngày thích nhất là chơi game.

Hắn ngồi xổm dưới đất quệt nước mắt đau khổ nói: "Các cậu không hiểu cảm giác có người ngày ngày sẵn lòng yếm trợ mình là thế nào đâu."

Nếu hiểu chắc các cậu cũng sẽ thích người kia thôi.

Nó yếm trợ khá giỏi, chỉ tiếc là con trai....."

Khuong Nghi nghiêng đầu thì thầm vào tai Lục Lê: "Rốt cuộc cậu ấy thích yếm trợ hay thích bé yêu vậy?"

Lục Lê: "Chả biết."

Hắn nghĩ ngợi rồi nhìn Khuong Nghi không chớp mắt: "Nhưng tớ cũng có thể yếm trợ cậu mỗi ngày mà."

Tớ đánh yếm trợ giỏi lắm."

Khuong Nghi thành thật nói: "Nhưng Anipop đâu cần yếm trợ."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi thành thật nói tiếp: "Tớ cũng không thích chơi game khác đâu."

Lục Lê: "....."

Trình Triều bật cười thành tiếng.

Cả đám ngồi xúm ở vỉa hè ven đường nghe Chung Mậu khóc lóc vì mỗi tình đầu chết yếu hai tiếng đồng hồ.

Hai tiếng sau, Chung Mậu khóc đủ rồi mới lau nước mắt rồi níu tay áo Khương Nghi hỏi nhà cậu có ai không.

Khương Nghi ngồi xổm dưới đất, nghe vậy thì lúc đầu nói: "Nhà tớ chỉ có cha tớ thôi, cha tớ đi đến khuya mới về lận."

Sao thế?"

Chung Mậu ngại ngần hỏi: "Tớ đến ngủ với cậu mấy ngày được không?"

Lục Lê lập tức hất tay Chung Mậu ra, nhìn không được mắt: "Mẹ nó cậu muốn làm gì hả?"

Hắn đến ngủ chung với Khương Nghi còn phải lên lút trèo cửa sổ, sáng sớm phải chỉnh đồng hồ báo thức lúc 4:30 để rời giường trèo cửa sổ về.

Thế mà Chung Mậu thân nhiên nói muốn đến nhà Khương Nghi ngủ chung với cậu, đầu óc bị gái bán trà lừa mất rồi sao?

Chung Mậu tủi thân meo máo như chục khóc, Khương Nghi lạnh tay lẹ mắt bịt miệng hắn lại rồi nghiêm túc nói: "Suyt ——"

Chung Mậu ngo ngác nuốt xuống tiếng thút thít trong cổ.

Khương Nghi: "Sao tự dưng cậu muốn đến nhà tớ vậy?"

Chung Mậu tủi thân lí nhí: "Tớ mà về nhà kiểu gì cũng bị cha tớ đánh chết."

Nói không chừng cha tớ còn muốn cạo trọc đầu tớ nữa.

Tớ định đến chỗ cậu lánh tạm một thời gian, chờ mẹ tớ đi nước ngoài về và cha tớ hết giận rồi mới về nhà."

Nhà họ Chung gia giáo nghiêm khắc, có mấy vị trưởng bối làm trong quân đội, cả Chung gia đều chẳng có người nào như Chung Mậu, hắn biết rõ mình đã yêu sớm lại còn bị lừa tiền nhất định sẽ bị cha mình đánh chết.

Giờ mẹ hắn lại đang đi du lịch nước ngoài, nước xa không cứu được lừa gạt, chờ bà về chắc hắn đã bị cha đánh chết từ kiếp nào rồi.

Trong đám này, Lục gia, Tần gia và Trình gia đều quen biết nhau, dù Chung Mậu ngủ nhờ nhà nào thì sớm muộn gì cũng bị cha hắn đến lôi cổ về.

Chỉ có Khương Nghi là khác biệt, Chung gia và nhà Khương Nghi chẳng có liên hệ gì, chắc chắn cha hắn sẽ không đến nhà bắt người.

Nghĩ tới đây, Chung Mậu lau nước mắt nói: "Khương Nghi, tớ đến nhà cậu nấu nước nấu cơm giặt đồ cho cậu được không?"

Lục Lê lập tức đen mặt.

Mẹ nó đây là việc của hân mà.

Cái tên mất nào Chung Mậu này giành với hân làm gì chứ?

Khuong Nghi sờ mũi ngưng ngưng nói: "Nhà tớ không có phòng cho khách mà chỉ có hai phòng thôi."

Một là phòng cậu, một là phòng cha Khuong, Chung Mậu tới cũng chẳng có chỗ ngủ.

Chung Mậu sợ Khuong Nghi không đồng ý nên sụt sịt một cái, rung rung nước mắt nói: "Tớ ngủ dưới sàn cũng được, cho tớ manh chiếu là được rồi."

Khuong Nghi, cậu tốt bụng như vậy chắc đâu muốn thấy tớ bị cha tớ đánh chết đúng không —— "

Trên mặt Khuong Nghi lộ vẻ do dự, hình như đã hơi xiêu lòng.

Chung Mậu rung rung nói tiếp: "Hồi xưa cha tớ từng làm bộ đội, mỗi lần đánh tớ toàn quát bằng roi mây thôi."

Hân huơ tay bị thương nói: "Roi mây to vậy nè, ông ấy đánh tớ chưa bao giờ nương tay cả."

Khuong Nghi, tớ không muốn bị cha tớ đánh chết đâu —— "

Khuong Nghi nhìn Chung Mậu bị gái bán trà lừa gạt thê thảm lại còn mất luôn mọi tình đầu, mềm lòng nói: "Được rồi....."

Lục Lê: "....."

Hân phẫn nộ nói: "Không được."

Trình Triều bình tĩnh nói: "Tớ thấy được đây."

Tần Lan sờ cằm nói: "Tớ cũng thấy được, chú Chung chắc sẽ không tới nhà Khuong Nghi tìm người đâu, đi Chung du lịch nước ngoài cao lắm chỉ một tuần thôi, tuần sau chắc chú Chung cũng nguôi giận rồi."

Ứng Trác Hàn hớn hờ nói: "Tớ cũng thấy được, tớ đi chung được không?"

Hân xoa tay hỏi: "Phòng Khuong Nghi chen thêm một người chắc không sao đâu nhỉ?"

Khuong Nghi lắc đầu thành thật đáp: "Không chen được đâu."

Trên giường còn có Lục Lê nữa.

Ứng Trác Hàn tưởng Khuong Nghi nói giường mình nhỏ lắm không chen được nên dù tiếc nuối cũng đành thôi.

Chung Mậu rung rung nói: "Khuong Nghi, cậu tốt quá."

Lúc ngủ tớ sẽ an phận nằm dưới gầm giường, có chuyện gì cũng không quấy rầy cậu đâu."

Lục Lê cảm tức nhìn Chung Mậu.

Khuong Nghi thoáng do dự: "Ghé salon phòng khách nhà tớ lớn lắm, cậu muốn ngủ trên ghế salon không?"

Bất kể Chung Mậu đến nhà mình vì lý do gì thì vẫn là khách, nếu cậu nhường giường cho Chung Mậu nhất định hân sẽ không chịu, nhưng để Chung Mậu ngủ dưới sàn Khuong Nghi lại thấy bản khoãn.

Ái ngờ Chung Mậu lập tức lắc đầu như trống bỏi, hoảng sợ nói: "Thôi thôi —— Lẽ nửa đêm ma kéo chân tớ thì sao?"

Lục Lê cười lạnh: "Cậu có gan yêu sớm cho người ta ba mươi tám ngàn mà không có gan ngủ một mình trên ghế salon à?"

Khương Nghi âm thầm véo Lục Lê một cái rồi nói nhỏ: "Đừng nhắc chuyện đau lòng của người ta nữa." Khương Nghi vẫn còn nhớ rõ mòn một bộ dạng khóc lóc thảm thiết của Chung Mậu hai tiếng trước.

Chung Mậu cứng cổ nói: "Bản đầu biết yêu sao lại gọi là có gan chứ?"

Lục Lê tiếp tục cười lạnh: "Mỗi tình trị giá ba mươi tám ngàn ấy à?"

Khương Nghi ho khan một tiếng rồi lại véo Lục Lê nói thầm: "Cậu sao thế?"

Củ chọc ngoáy vào nỗi đau của Chung Mậu mãi.

Lục Lê hờ hững nói: "Chẳng sao hết.

Đơn giản là giống cha của Chung Mậu, chỉ hận không thể quất hẳn một trận thôi."

Hắn đến nhà Khương Nghi ngủ còn phải lén lút, Chung Mậu đến nhà Khương Nghi thì quang minh chính đại, lẽ thẳng khí hùng, ngay cả cửa sổ cũng không cần leo mà ngủ thẳng một giấc đến sáng.

Tức.

Nhưng con mẹ nó hắn nói không nên lời.

Khương Nghi thì thầm: "Chung Mậu mới thất tình xong, cậu đừng đâm vào vết thương của cậu ấy nữa."

Lục Lê nghĩ thầm mình thế này đã là gì.

Mẹ kiếp Chung Mậu không có cục cưng ngọt ngào thì đến nhà cục cưng của hắn ở.

Hắn chưa chịu cho là may mắn rồi đây.

Chung Mậu không có cục cưng ngọt ngào ôm chân Khương Nghi cảnh giác nói: "Khương Nghi, cậu phải trông chừng tớ nhé."

Nếu không hắn chỉ sợ mình bị Lục Lê đập văng xuống xe.

Khương Nghi: "....."

Cậu đầu đầu nói: "Tớ hứa sẽ trông mà, cậu buông chân tớ ra trước đi."

Nói hết nước hết cái Chung Mậu mới thả chân Khương Nghi ra rồi đi bên cạnh cậu, cảnh giác nhìn sang Lục Lê.

Mặc dù không hiểu tại sao.

Nhưng Chung Mậu cứ cảm thấy Lục Lê lạnh mặt nhìn mình chằm chằm như đang muốn xé mình ra làm đôi.

Cuối cùng cả đám chia tay nhau ở ngã tư, Lục Lê hùng hổ đập Chung Mậu lên xe Lục gia, Khương Nghi lên trước nên hoàn toàn không biết Lục Lê định nhét Chung Mậu vào cốp sau.

Nửa tiếng sau, Chung Mậu đứng trước cửa nhà Khương Nghi trợn mắt há hốc mồm nói: "Hai cậu ở gần nhà nhau thế cơ à?"

Nói cách khác, không chỉ gần nhau mà quả thực là ở chung một chỗ.

Lục Lê liếc hẳn rồi hừ lạnh không nói gì.

Khương Nghi cười giải thích với hẳn, khi vào cửa cậu khom lưng định tìm cho Chung Mậu một đôi dép trong tủ thì chợt nghe Lục Lê nói: "Đôi này không được."

Tớ muốn mang đôi này vào mùa thu."

Khương Nghi cúi đầu nhìn dép lê chưa xé bao trên tay mình, mờ mịt nói: "Hình như tớ chưa thấy cậu mang lần nào mà?"

Chân Khương Nghi nhỏ hơn Chung Mậu một cỡ nên Chung Mậu chỉ có thể mang dép của Lục Lê mà thôi.

Lục Lê xụ mặt: "Mùa thu năm nay tớ mang không được sao?"

Khương Nghi đành phải nói: "Thôi được rồi."

Cậu khom người tìm một đôi khác chưa xé bao của Lục Lê, vừa cầm lên thì nghe Lục Lê nóng nảy nói:

"Đôi kia cũng không được!"

Đôi dép kia là Khương Nghi chọn cho hẳn trong đợt giảm giá ở siêu thị lần trước, ngay cả hẳn còn không nỡ mang mà cất trong tủ giày bao lâu nay, tuyệt đối không thể để Chung Mậu mang được.

Khương Nghi: "....."

"Lục Lê."

Lục Lê khoanh tay dựa vào tủ giày, nghiêm mặt nói: "Gi."

Khương Nghi bất đắc dĩ nói: "Chỉ là đôi dép thôi mà."

Y hệt Arno lúc nhỏ tùy ý cho người khác những thứ mình không quan tâm, đồ chơi hoặc áo chơi bóng phiến bản giới hạn đều có thể dễ dàng cho bạn học, nhưng mấy món đồ thủ công Khương Nghi làm trên lớp Arno đều không cho ai đụng vào.

Lục Lê nổi quạu: "Dép thì làm sao? Nó có bản lĩnh cho bé yêu của mình ba mươi tám ngàn mà không có bản lĩnh tự mua dép à?"

Chung Mậu mếu máo nhìn sang Khương Nghi.

Khương Nghi hít sâu một hơi rồi véo Lục Lê nói nhỏ: "Cậu mà còn vậy nữa thì tớ ném cả cậu lẫn dép ra ngoài luôn đấy, cậu tin không?"

Lục Lê: "....."

Hắn xụ mặt khom người lục lọi tầng chót của tủ giày, lấy ra đôi dép năm lớp sáu mình mang mòn vẹt ở nhà Khương Nghi vứt cho Chung Mậu.

Chung Mậu: "....."

Hắn im lặng nhìn đôi dép cũ mềm trên sàn rồi liếc nhìn Lục Lê.

Lục Lê trừng hẳn: "Chật chút xíu không mang được à?"

Khương Nghi cũng im lặng nhìn sang, Lục Lê thờ ơ nói: "Không bắt nó đi chân đất là may lắm rồi."

===== *Truyện vừa hoàn thành* =====

1.

Số Tay Người Vợ Có Chồng "7 Năm Nửa"

2.

Đáng Yêu Hơn Cả Đường

3.

Mùa Hè Mang Tên Em

4.

Chim Sơn Ca Trong Túi Áo

=====

==

Còn đôi mang dép mới tinh Khương Nghi tặng hẳn nữa à.

Chung Mậu xỏ dép đi vào cửa, mặc dù nhà không rộng lắm nhưng cách bài trí âm cúng khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Khương Nghi đẩy cửa phòng mình ra, Chung Mậu phát hiện bên trong trái thảm rất dày.

Thấy Chung Mậu tò mò nhìn xuống thảm dưới đất, Khương Nghi giải thích: "Lục Lê không thích tiếng động nên phòng cậu ấy và phòng tớ đều trái thảm hết."

Chung Mậu hơi khó hiểu, sao hẳn không nhớ Lục Lê ghét tiếng động nhỉ?

Huống chi thảm này cũng không phải loại cách âm, mặc dù có tác dụng cách âm nhất định nhưng nhìn thảm lông mềm mại giống như trái trên sàn để giữ ấm hơn.

Từ đồn cảnh sát giày vò trở về, Chung Mậu muốn đi tắm.

Vì đến nhà Khương Nghi vội quá nên chưa kịp chuẩn bị vật dụng hàng ngày và quần áo, tính hẳn vốn vô tu, thường xuyên chơi game ở nhà Tần Lan, thân hình hai người lại tương đương nhau nên thường là vô được bộ nào mặc bộ này.

Nhưng vóc dáng Khương Nghi gầy hơn nhiều nên quần áo cậu hơi chật so với Chung Mậu, ai ngờ hẳn vừa ngược mắt thì thấy trên ban công phơi hai bộ đồ có vẻ rộng rãi, kiểu dáng cũng rất trẻ trung, nhìn là biết đồ của thiếu niên.

Chung Mậu hớn hỏ hỏi quần áo trên ban công có mặc được không, Khương Nghi ngồi trên ghế salon thò đầu ra nói không được, đó là đồ của Lục Lê nên hẳn phải hỏi ý Lục Lê.

Lục Lê bực bội vào phòng Khương Nghi lục tìm quần áo hồi cấp hai của mình ném cho Chung Mậu rồi

giục hẳn đi tắm.

Mặc dù Chung Mậu hơi buồn bực nhưng vẫn cố ý cầm quần áo cũ đi tắm.

Trong lúc Chung Mậu vui vẻ tắm rửa, Khương Nghi đang cãi nhau với Lục Lê trên ghế salon trong phòng khách.

Nội dung cãi nhau là đêm nay Lục Lê có thể leo cửa sổ vào không.

Khương Nghi: "Không được, ban đêm cậu leo vào nhất định sẽ đánh thức Chung Mậu đó."

Lục Lê: "Tôi leo nhẹ chút xíu là được rồi."

Ban đêm Chung Mậu ngủ như heo ầy, chẳng biết gì đâu."

Chương 47: 47: Chương 45

Trong lúc Chung Mậu tắm, Khương Nghi và Lục Lê cãi nhau.

Sau khi Chung Mậu tắm xong, hai người vẫn đang cãi nhau.

Chung Mậu mặc quần đùi bước ra khỏi phòng tắm với đầu tóc ướt rượt, vừa thò mặt vào phòng khách đã bị một cái gối từ phía đối diện quăng trúng đầu.

Lục Lê phản nộ nói: "Mẹ nó cậu mặc đồ đang hoang cho tớ coi!"

Chung Mậu bị gối nện choáng, hắn mờ mịt sờ quần đùi mình, nghĩ thầm chẳng phải hắn đang mặc đây sao?

Lúc trước ở nhà Tần Lan, hắn và Tần Lan ra ngoài chơi bóng đèn đĩa mờ hôi nóng không chịu được, hai tên con trai tắm xong chỉ mặc mỗi quần đùi chơi game trong phòng.

Hắn có cời trần lượn quanh nhà Khương Nghi đâu chứ.

Chung Mậu không hiểu lắm, nhưng để tránh cái gối thứ hai bay tới, hắn vẫn vào phòng tắm mặc đồ vào.

Hai người trong phòng khách tiếp tục cãi nhau.

Khương Nghi cá giận nói: "Hôm nay Chung Mậu bị lừa đã khổ lắm rồi, sao cậu còn quăng gối vào đầu cậu ấy nữa hả?"

Lục Lê phản nộ nói: "Bị lừa ba mươi tám ngàn thì có thể không mặc đồ lượn tới lượn lui trước mặt cậu à?"

"Nếu ngày nào tớ cũng bị lừa thì ngày nào cũng có thể khóa thân trước mặt cậu đúng không?"

"Hôm nay cời trần, chắc ngày mai cời trường luôn quá!"

Khương Nghi: "...../Cậu bình tĩnh chút đi."

Lục Lê: "Không bình tĩnh được, đêm nay tớ nhất định phải tới."

Khương Nghi: "Lỡ Chung Mậu biết thì sao?"

Lục Lê hung dữ nói: "Làm thịt nó."

Khương Nghi: "....."

Chung Mậu ngoan ngoãn mặc đồ rồi dè dặt thò đầu ra phòng khách, một giây sau, hai người đang cãi nhau trên ghế salon quay đầu nhìn hắn chằm chằm.

Chung Mậu: "....."

Lục Lê nóng nảy nói: "Không có gì làm thì rút ra ban công phơi đồ đi."

Chung Mậu: "....."

Khuong Nghi nghĩ ngợi: "Chắc cậu đói rồi đúng không?"

Chạng vạng tối họ chưa kịp ăn cơm chiều đã tới đồn cảnh sát, nhưng trên xe Lục Lê đã chuẩn bị cho

Khuong Nghi rất nhiều đồ ăn vặt, nhiều đến nỗi mấy lần Lục Đình còn cầm rùm với vợ mình là Khuong Nghi vừa than đói thì Lục Lê chỉ hận không thể tháo lốp xe ra nấu lên đút cho cậu ăn.

Nhìn bộ dạng Chung Mậu chắc lúc đến đồn cảnh sát vẫn chưa ăn cơm chiều, giờ đã tối mịt cũng chưa có gì lấp bụng.

Nghe Khuong Nghi hỏi, Chung Mậu lấp bắp: "Chỗ này gọi đồ ăn tối được không?"

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi: "....."

Chỉ cần shipper giao đồ ăn đến đây cũng là một sự khiêu khích đối với bà Lục.

Thấy vẻ mặt hai người, Chung Mậu lập tức hiểu ra chắc cũng giống nhà mình, muốn ăn đồ bên ngoài rất khó.

Chung Mậu kêu rên: "Vậy đói bụng thì phải làm sao đây?"

Lục Lê nạt: "Trong học bàn có mì gói đây."

Tự úp đi."

Chung Mậu: "....."

Khuong Nghi quay đầu nhìn Lục Lê: "Tớ cũng đói nữa."

"....."

Lục Lê đang ngồi vắt chéo chân đút khoát đứng đây, vừa đi lấy tạp dề treo trên tủ lạnh vừa hỏi: "Muốn ăn gì?"

Khuong Nghi hỏi thằm Chung Mậu: "Cậu muốn ăn gì?"

Chung Mậu trợn mắt há hốc nhìn Lục Lê bên ngoài ngang tàng ngạo mạn, vẻ mặt cứ như người khác nợ mình tùm chục ngàn, không bao giờ chịu nhường nhịn ai, vóc dáng cao gầy mét chín đeo tạp dề đứng trước tủ lạnh chăm chú tìm nguyên liệu nấu ăn.

Trên tạp dề còn in khuyến mãi nhân dịp khai trương, mua đủ ba trăm tệ sẽ được giảm ba mươi tệ.

Khuong Nghi nằm dài trên ghế salon: "Món gì Lục Lê cũng biết làm hết."

Cậu muốn ăn gì cứ nói đi."

Chung Mậu nuốt nước miếng hỏi dò: "Sườn kho nhé?"

Khuong Nghi gật đầu rồi nói vọng vào bếp: "Tớ muốn ăn sườn kho."

Lục Lê: "Bỏ khoai tây hay cà rốt?"

Khuong Nghi rụt rè hỏi nhỏ: "Đừng bỏ được không?"

Lục Lê: "Không được."

Khuong Nghi nhăn mũi chọn loại mình ít ghét hơn rồi miễn cưỡng nói: "Ừay bỏ khoai tây đi."

Khuong Nghi lại quay sang hỏi Chung Mậu: "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Chung Mậu nhìn Lục Lê đang vo gạo trong bếp, run rẩy nói ba món ăn một món canh, đồng thời chuẩn bị tinh thần nghênh đón dếp của Lục Lê bay vào đầu.

Quả nhiên khi Khuong Nghi nghe theo yêu cầu của Chung Mậu bảo Lục Lê nấu ba món ăn một món canh, trong bếp im phăng phắc hồi lâu.

Khuong Nghi nằm trên ghế salon bật quạt làm tóc trên đầu bay phất phơ, Chung Mậu bị sự im lặng kéo dài kia làm cho kinh hồn táng đảm.

Hắn nghĩ thầm thôi xong, chơi lỗ rồi.

Chung Mậu run rẩy bảo Khuong Nghi: "Không cần đâu, nói Lục ca xào rau là được rồi....."

Chơi lỗ quá biết đâu thứ hắn ăn không phải cơm mà là dếp của Lục Lê cũng nên.

Ai ngờ Chung Mậu còn chưa nói hết đã thấy Lục Lê trong bếp lộ ra vẻ mặt hiền hòa khi nghe Khuong Nghi ăn nhiều, cứ như chỉ ước cậu gọi thêm mấy món nữa, lảng lảng hỏi: "Ăn xong có cần tráng miệng không?"

Khuong Nghi quay sang hỏi Chung Mậu: "Ăn xong có cần tráng miệng không?"

Chung Mậu hoảng sợ.

Thấy ánh mắt khiếp đảm của Chung Mậu, Khuong Nghi lắc đầu nói: "Khỏi đi."

Lục Lê mặc tạp dề hơi thất vọng: "Được thôi."

Nửa tiếng sau.

Khuong Nghi dẫn theo Chung Mậu đứng ngoài nhìn Lục Lê trong bếp biểu diễn xóc chảo bằng một tay.

Khuong Nghi vui vẻ nói: "Lợi hại ghê chưa."

Chung Mậu e dè nói: "Lợi hại....."

Người trong bếp mặc áo ba lỗ, cổ vắt khăn lông, bắp tay rắn chắc cường tráng, tóc vàng tùy ý kẹp lại, khuôn mặt lạnh lùng luôn mang theo vẻ ngang tàng nóng nảy, lúc này ngũ quan trong ánh lửa càng thêm thâm trầm.

Khi Lục Lê cầm dao phay, Chung Mậu cảm thấy người như Lục Lê phải là miệng ngâm điều thuốc, cool ngầu vung đao chứ không phải cool ngầu vung chảo.

Lục Lê cool ngầu thành thạo xóc chảo bằng một tay, mùi đồ ăn thơm lừng tỏa ra, lửa bốc lên hừng hực làm Khuong Nghi đứng ngoài bếp vỗ tay trầm trồ.

Biết Khuong Nghi thích xem, Lục Lê còn cố ý xóc chảo mấy lần.

Vẻ mặt Chung Mậu hốt hoảng, cảm thấy hơi ảo ma.

Hơn hai mươi phút sau, trên bàn ăn, Chung Mậu vui mặt lửa cơm, ngon đến nỗi không ngóc đầu lên được.

Hắn vừa gắp thức ăn vừa cảm thán: "Ái chà, cậu nấu ngon hơn mẹ tớ nhiều, chắc không phải âm thầm đi học nấu ăn đấy chứ?"

Chung Mậu chưa từng thấy đứa bạn trạc tuổi nào biết nấu cơm, đừng nói là nấu vừa đẹp mắt vừa ngon miệng thế này.

Khuong Nghi bỏ khoai tây vào chén Lục Lê, thấy hắn nói mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Chẳng học gì

hết.

Nếu nhà cậu có người cái gì cũng không chịu ăn thì cậu cũng sẽ như tớ thôi."

Chung Mậu bĩu môi, thành thật nói: "Ở nhà tớ kén ăn là bị đòn ngay.

Cha tớ nói đánh cho mấy trận là được rồi, đợi đến lúc đói cái gì cũng ăn được hết."

Lục Lê nhíp chân trên dép Khương Nghi, liếc xéo hỏi: "Nghe chưa?"

Khương Nghi chậm chạp cắn một miếng khoai tây rồi rút chân về, vờ như không nghe thấy.

Lục Lê giữ chân Khương Nghi lại, chân dài duỗi ra, đầu gối kẹp chặt một chân cậu rồi hạ giọng nói:

"Còn kén ăn nữa thì đánh đòn đấy nhé."

Khương Nghi còn lâu mới tin.

Cùng lúc Lục Lê chỉ giả bộ dọa té miệng cậu như lúc nhỏ thôi.

Ăn cơm xong, Chung Mậu bị đập vào bếp rửa chén, khi hẳn bỏ chén vào tủ thì phát hiện tầng trên cùng đặt hai cái chén nhỏ, còn có mấy bộ muỗng đĩa cỡ nhỏ.

Trên chén in hình sóng động, một xanh một vàng, muỗng cầm thẳng đứng bên cạnh, dưới ánh đèn nhìn hết sức ngộ nghĩnh đáng yêu.

Khương Nghi sợ Chung Mậu không biết rửa sẽ làm rơi chén đĩa nên vụng trộm vào bếp thám thính tình hình.

Thấy Chung Mậu ngấm nghĩa bộ chén muỗng, Khương Nghi giải thích: "Đây là chén của tớ và Lục Lê lúc nhỏ đây."

Chung Mậu ngăn người, sau đó nhìn chén nhỏ rồi lại liếc sang Khương Nghi, thấp giọng khẩn trương nói:

"Khương Nghi, cậu nói thật với tớ đi."

Khương Nghi: "Hà?"

Chung Mậu nghiêm túc nói: "Cậu và Lục Lê....."

"Rốt cuộc có phải là họ hàng xa không thế?"

Khương Nghi: "???"

Chung Mậu cam đoan: "Cậu yên tâm đi, nhất định tớ sẽ không nói ra đâu."

Khương Nghi: "....."

Cậu bắt đầu đi nói: "Chẳng phải họ hàng gì đâu.

Tại hồi nhỏ ngày nào Lục Lê cũng bưng chén ngồi xổm ở cửa nhà tớ, gọi thế nào cũng không về.

Thế là cha tớ mua hai bộ đồ ăn để ở nhà, mỗi lần Lục Lê tới nhà tớ ăn cơm khỏi cần đem chén theo nữa."

Lúc nhỏ Arno đeo bám Khương Nghi đến mức khiến người ta giận sôi.

Chẳng những đòi ngủ chung với Khương Nghi mà lúc ăn cơm cũng hận không thể ăn chung với cậu mỗi

ngày.

Mười giờ tối.

Phòng Khương Nghi.

Chung Mậu nằm dưới sàn nhìn Lục Bê và Khương Nghi trước bàn học với vẻ mờ mịt, cảm thấy hình như có gì đó sai sai.

Lục Bê dựa vào ghế chơi game, Khương Nghi cũng đang chơi game.

Hai người chơi chung một trò chơi.

Hình như Khương Nghi đang đánh yểm trợ cho Lục Bê.

Lục Bê: "Tôi lấy túi máu này."

Khương Nghi: "Ừ."

Lục Bê: "Muốn lấy đầu người không?"

Khương Nghi: "Thôi."

Chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không cho phép đột ngột giết đi một mạng.

Lục Bê: "Giết hai đứa cho chắc nhé."

Khương Nghi: "Được đây."

""

Tuy chỉ là trò giải trí nhưng Chung Mậu vẫn nhớ như in trước đây vì ăn lính của Lục Bê một lần mà suốt cả ván sau đó, Chung Mậu không còn ăn lính được lần nào nữa.

Đừng nói chỉ đến đầu người.

Không hiểu sao Chung Mậu cảm thấy khung cảnh trước mắt khá quen thuộc.

Sau đó Chung Mậu nhớ ra ba mươi tám ngàn và bé yêu phía sau con số đó làm hấn đau lòng.

Hồi trước hấn và bé yêu cũng giống thế này.

Bé yêu đánh yểm trợ hấn, còn hấn lấy đầu người cho bé yêu.

Nhớ lại quá khứ ngọt ngào với bé yêu, sống mãi Chung Mậu cay xè, bi thương rút mấy tờ khăn giấy lau nước mắt.

Nghe thấy động tĩnh, Khương Nghi quay đầu ngáp ngừng hỏi nhỏ: "Chung Mậu sao vậy?"

Lục Bê chẳng buồn ngược mắt lên: "Nhớ nhà chứ gì."

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi rủ Chung Mậu cùng chơi game.

Chung Mậu lau nước mắt, bi thương nói không cần đầu, cảm ơn.

Mười giờ rưỡi.

Sau khi Khương Nghi chơi mấy ván game với mình, Lục Bê mới hài lòng về nhà.

Dù sao cũng chỉ về cho có lệ thôi.

Trước khi về Lục Bê còn cố tình đá Chung Mậu dưới sàn mấy cái.

Chung Mậu la oai oái.

Khương Nghi tưởng Chung Mậu ngủ dưới sàn không thoải mái, cần xương khó chịu nên sau khi Lục Bê

ồ thì đến gần tú ôm một chiếc chăn dày trải ra dưới đất cho hần.

Chung Mậu được sủng mà sợ, xua tay lia lịa.

Khương Nghi nháy nháy trên chăn mấy cái rồi nói: "Chăn này trải lên sàn êm lắm, ngủ thích cực."

Trong lòng Chung Mậu dao động, cảm chăn dày trải ra sàn, quả nhiên nằm lên hết sức dễ chịu.

Hần ngại ngừng nói với Khương Nghi: "Vậy chẳng phải đến mùa đông cậu phải mua chăn khác sao?"

Khương Nghi hờn hờ nói: "Không cần đâu, đây là chăn mùa đông của Lục Lê đó."

Chung Mậu: "....."

Hần nhớ lại ban ngày vào cửa, ngay cả dép Lục Lê cũng không muốn cho hần mang mà chỉ quăng cho hần một đôi dép mòn vẹt từ năm lớp sáu.

Đột nhiên hần cảm thấy mình cũng không cần chiếc chăn này cho lắm.

Khương Nghi tắt đèn làm ánh sáng biến mất, chỉ còn màn cửa bị gió đêm ngoài cửa sổ thổi bay phất phơ, một xâu hạt giấy khẽ đung đưa dưới ánh trăng mờ ảo.

Nhìn hạt giấy lắc lư theo gió ngoài cửa sổ, Chung Mậu thở dài buồn bã nói: "Tớ có xếp cho bé yêu một lọ sao."

Khương Nghi nằm trên giường, nhớ lại bộ dạng gào khóc của Chung Mậu ban ngày thì an ủi: "Không sao, dù gì cũng chưa tặng mà."

Chung Mậu ghen hòng, nhưng cảm thấy hình như Khương Nghi nói cũng hơi có lý.

Hần trở mình nhìn cậu rồi tò mò hỏi: "À phải, lúc nhỏ cậu và Lục Lê làm sao quen nhau vậy?"

Quen đến nỗi bàn chải đánh răng và bát đĩa trong nhà đều có đôi có cặp.

Hần và Tần Lan cũng quen nhau từ nhỏ, hần thường xuyên đến nhà Tần Lan chơi game lúc củ đêm nhưng ngày hôm sau luôn xài bàn chải đánh răng mới.

Tên quý Tần Lan kia còn không biết phải chuẩn bị bàn chải đánh răng cho hần, Chung Mậu cũng chưa từng thấy ai chung quanh thân nhau đến mức này.

Khương Nghi thành thật đáp: "Lúc nhỏ Lục Lê bỏ nhà đi bụi, tớ tình cờ gặp cậu ấy.

Sau đó bọn tớ chơi chung với nhau."

Nghe có vẻ rất bình thường, tựa như chẳng có gì đặc biệt cả.

Chung Mậu cười vui vẻ: "Lục Lê còn bỏ nhà đi bụi nữa à?"

Cười xong hần nhớ ra hình như mình cũng bỏ nhà đi bụi nên lập tức ngậm miệng, ho khan một tiếng rồi cảm thán: "Nếu đổi lại là tớ chắc người nhà cũng thích tớ chơi chung với cậu lắm."

Lúc nào cũng đứng nhất khối, giải thưởng cầm mỗi tay, vừa tốt tính vừa đẹp trai nữa.

Ài mà chẳng quý mến.

Chung Mậu lại thần bí hỏi: "Khương Nghi, cậu có biết trường mình có nhiều nữ sinh thích cậu lắm không?"

Khương Nghi sững sờ trên giường, lộ ra vẻ mờ mịt.

Chung Mậu cười khúc khích: "Xem ra học sinh giỏi như các cậu không rành chuyện yêu đương đâu."
"Hồi lớp tám ngày nào cậu cũng ngồi ở khán đài chờ Lục Lê chơi bóng rổ, nữ sinh toàn kéo nhau tới ngắm cậu thôi."

Có mấy nữ sinh còn add nick tớ rồi hỏi cậu đã thích ai chưa."
Hắn ngẩng đầu nhìn Khương Nghi rồi tò mò hỏi: "Tớ luôn bảo họ là cậu chưa thích ai hết, nhưng cũng chưa hỏi cậu lần nào cả."

Rốt cuộc cậu có thích ai không vậy?"
Khương Nghi tỏ vẻ đăm chiêu như đang suy nghĩ câu hỏi của Chung Mậu.
Chung Mậu: "Ừây, tức là cậu có ấn tượng sâu sắc với nữ sinh nào không ấy? Ví dụ như hồi cấp hai tớ nhớ rất rõ bạn ngồi trước bàn mình, da trắng mắt to đáng yêu lắm, trên đầu lúc nào cũng cài kẹp tóc màu vàng."

Lúc đó tớ thích bạn ấy cực kỳ, tiếc là lên lớp bảy bạn ấy đi xuất cảnh rồi."
Khương Nghi nghĩ một lát rồi thành thật đáp: "Hình như không có."
Chung Mậu trố mắt: "Trường mình đông thế mà cậu chẳng có ấn tượng sâu sắc với ai hết sao?"
Khương Nghi: "Có chứ."
Chung Mậu hào hứng bật dậy hỏi: "Ài thế?"
Khương Nghi thật thà nói: "Mắt xanh của Lục Lê."
Chung Mậu: "....."
Khương Nghi phần khởi nói từ tận đáy lòng: "Cậu đã xem phim hoạt hình về chú chó hoang Bittle Bo-Peep chưa? Mắt cậu ấy giống y như Bittle Bo-Peep vậy."

Xanh biếc luôn."
Chung Mậu nằm phịch xuống đất: "Ngoài Lục Lê ra còn ai nữa không?"
Khương Nghi suy nghĩ rồi thành thật nói: "Hết rồi."
Chung Mậu: "Vậy chắc sau này cậu sẽ lấy vợ nước ngoài mắt xanh đấy."
Khương Nghi sùng sốt: "Tại sao?"
Chung Mậu gật gù nói chắc nịch: "Đàn ông mà, mẫu người mình thích thật ra đã định sẵn từ lâu rồi, nếu không sao lại nói tình đầu khó quên chứ."

Cậu cứ nhìn tớ mà xem, nữ sinh tớ thích hồi cấp hai và bé yêu cùng là một mẫu người cả."

Đoán chừng vợ tương lai của tớ cũng giống vậy thôi."
Khương Nghi cảm thấy không đúng lắm, bối rối nói: "Cũng chưa chắc đâu."

Cậu chưa bao giờ nghĩ vợ tương lai chung sống với mình suốt quãng đời còn lại nhất định phải là người nước ngoài cả.

Chung Mậu thâm trầm nói: "Học sinh giỏi như các cậu chưa có kinh nghiệm nên không hiểu đâu.

Chờ cậu lớn lên mới hiểu lời tớ nói có nghĩa gì."

Khương Nghi: "Ừm."

Chung Mậu lại tặc lưỡi: "Nhưng nói chuyện này với cậu hình như vẫn còn sớm lắm.

Lục Lê trông chừng cậu còn nghiêm hơn cha tớ nữa kìa."

Ít nhất hẳn còn có thể lên lút yêu đương qua điện thoại, còn Lục Lê chỉ ước gì được kề bên cạnh

Khương Nghi mỗi phút mỗi giây, ai biết thì nghĩ là trông chừng bạn, ai không biết còn tưởng canh chừng người yêu nữa.

Hệt như mẹ hẳn vậy.

Hai người trò chuyện dưới ánh trăng một lát, Chung Mậu buồn ngủ trước.

Hắn ở đồn cảnh sát giày vò đến trưa, buổi tối lại không nghỉ ngơi phút nào nên cơn buồn ngủ ập đến làm mí mắt đánh nhau loạn xạ.

Khương Nghi bảo hắn ngủ đi, xem ra đêm nay cha Khương không về đâu.

Chung Mậu nghe vậy thì yên tâm đắp chăn rồi lập tức nhắm mắt ngủ say.

Khương Nghi ngáp một cái, như thường lệ chừa ra nửa giường chờ nửa đêm Lục Lê đến.

Hơn mười hai giờ, Khương Nghi đang ngủ mơ màng thì nghe thấy một tiếng động rất nhỏ nhưng vẫn không mở mắt ra, chỉ chốc lát sau đã cảm nhận được một người mang theo hơi lạnh leo lên giường thuần thục ôm mình.

Khương Nghi lẩm bầm mấy câu như nói mơ, người vừa tới quay lưng về phía Chung Mậu dưới sàn, đưa tay nhịp nhàng vỗ lưng Khương Nghi như lúc còn bé dỗ cậu ngủ.

Khương Nghi dần yên tĩnh lại rồi vùi đầu vào cánh tay người kia, cảm thấy thân thể hơi lạnh dần trở nên ấm áp dễ chịu.

Lục Lê trên giường ngáp một cái, tốc độ vỗ lưng Khương Nghi cũng dần chậm lại, lâu lâu lại vỗ một cái.

Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào phóng to cái bóng lắc lư của cánh tay Lục Lê xuống đất, mơ hồ đung đưa.

Chung Mậu ngủ dưới sàn muốn đi vệ sinh, vừa mơ màng mở mắt ra thì thấy trên đầu mình có một cái bóng to thù lù đang lắc qua lắc lại, trong bóng tối lơ mơ nhìn hơi rùng rợn.

Toàn thân hắn cứng đờ, hoảng sợ ngẩng đầu lên, vì giường quá cao nên chỉ thấy một cánh tay đung đưa trong không khí phản chiếu ra cái bóng to đùng.

Chung Mậu trùm kín chăn rồi lấy hết can đảm từ từ nhích đến cạnh giường Khương Nghi, sợ hãi nhìn xem trên giường cậu xảy ra chuyện gì.

Lục Lê trên giường ngáp thêm cái nữa, nhưng ngay khi sắp nhắm mắt, hắn cảm nhận được một hơi thở rất nhẹ phả vào gáy mình.

Hắn cảm thấy có gì đó là lạ, vừa quay đầu thì bắt gặp vẻ mặt khiếp sợ của Chung Mậu..

Chương 48: 48: Chương 46

Chung Mậu đang hoảng hốt bị dọa bay hết hồn vía, vô thức muốn hét lên một tiếng.

Lục Lê đột ngột bịt chặt miệng người trước mặt.

Hắn nghiêng răng rít lên hai chữ: "Cầm mồm."

"

"Mẹ nó ông đây là người đấy nhé.

"

Chung Mậu vẫn lộ ra vẻ khiếp sợ, đến khi Lục Lê sầm mặt đập đầu hắn mấy cái thì hắn mới bị cơn đau làm cho sự tỉnh.

Mẹ nó đúng là người thật.

Chứ không phải mơ.

Mắt Chung Mậu tròn to như sắp lọt ra ngoài, vừa định mở miệng thì hai người không không chế được động tác của mình nên gây ra tiếng động hơi lớn.

Khuong Nghi đang ngủ say trên giường hình như đã nhận ra điều gì nên ngón tay cuộn lại để bên má khẽ nhúc nhích, lông mi cũng chớp chớp mấy lần như cánh bướm.

Lục Lê và Chung Mậu bị bịt miệng lập tức cứng đờ không dám thở mạnh.

Hồi lâu sau, thấy Khuong Nghi vẫn nhắm mắt ngủ say trên giường, hai người mới thở phào một hơi.

Mười phút sau.

Lục Lê nín thở, rón rén vén chăn lên rồi nhẹ chân nhẹ tay xuống giường.

Sau khi xuống giường, việc đầu tiên hắn làm là lạnh mặt kéo Chung Mậu dưới sàn ra khỏi phòng ngủ.

Chung Mậu: "!!"

Ngoài phòng khách, Lục Lê đập Chung Mậu trên ghế salon rồi hạ thấp giọng hùng hổ nói: "Mẹ nó nửa đêm cậu không ngủ mà làm gì thế hả? Lỡ đánh thức Khương Nghi dậy thì con mẹ nó cậu cúت vào gầm giường ngủ cho tớ nghe không.

"

Chung Mậu ôm hông bị mắng xối xả một trận, bắt đầu cảm thấy nửa đêm mình ngồi xổm đầu giường người ta cũng hơi đáng sợ nên lập tức chột dạ xin lỗi rồi rút.

Nhưng một lát sau, Chung Mậu cảm thấy có gì đó sai sai.

Hắn còn chưa hỏi tại sao nửa đêm Lục Lê leo lên giường Khương Nghi hươ tay dọa người mà Lục Lê đã đánh phủ đầu hắn rồi à?

Bất kể thế nào, Lục Lê mới giống ăn trộm hơn hắn chút?

Chung Mậu lập tức trừng Lục Lê mắng: "Nửa đêm tớ ngồi đầu giường người ta, còn cậu nửa đêm leo giường người ta đấy nhé!"

Lục Lê: "Thích ý kiến không? Thích ý kiến thì trả đôi dép cậu đang mang cho tớ trước đi.

"

Chung Mậu: "!!"

Lục Lê rón rén đẩy cửa phòng ngủ rồi rón rén cầm gối trên sàn quăng mạnh vào Chung Mậu, hắn quay đầu lạnh lùng nói một câu bằng khẩu hình: "Cút ra ngoài ngủ đi.

"

Chung Mậu: "!!"

Hắn nhìn thoáng qua ghế salon trong phòng khách tối thui, màn cửa bay phất phơ nhìn hết sức rùng rợn.

Chung Mậu vội vàng ôm gối bám chặt cửa phòng ngủ, nói rất cả họng mới chui được vào phòng.

Sau khi chui vào, Chung Mậu giống như người chết nằm trong quan tài, thanh thân đặt tay trên bụng quyết không nhúc nhích, Lục Lê mới lạnh mặt đóng cửa phòng ngủ rồi leo lên giường Khương Nghi.

Sáng hôm sau.

Vì mới trải qua đợt huấn luyện quân sự nên đồng hồ sinh học của Khương Nghi vẫn dừng lại ở một giờ cố định, trước khi chuông báo thức reo lên đã nửa mê nửa tỉnh, mơ màng tỉnh giấc.

Nhưng Lục Lê trên giường quàng ôm cậu, vùi đầu vào gáy cậu, hai mắt nhắm chặt như còn đang ngủ.

Khương Nghi mở mắt ra rồi chợt quay muốn xuống giường.

Lục Lê theo bản năng siết chặt cánh tay, cây mạnh ôm cậu trong ngực không cho cậu cơ hội nhúc nhích.

Khương Nghi chậm rãi giẫm lên chân Lục Lê như muốn đạp hẳn tỉnh dậy.

"!!"

Lục Lê đang vùi đầu vào gáy cậu bị giẫm đạp thì bất mãn túm chân Khương Nghi đè chặt trên người mình.

Hồi lâu sau, Lục Lê mới từ từ tỉnh lại.

"Sao dậy sớm thế?"

Vì mới ngủ dậy nên giọng hẳn hơi khàn, vùi đầu vào vai Khương Nghi không chịu ngẩng lên.

Khương Nghi thở dài nói: "Cậu thả tớ ra trước đi đã."

"

Người sau lưng ôm chặt cậu vào lòng như ôm búp bê khiến cậu không sao nhúc nhích được.

Lục Lê dụi đầu vào tóc Khương Nghi hít hà, chân dài kẹp lấy bắp chân cậu, lười biếng nói: "Ngủ thêm chút nữa đi mà!!"

Khương Nghi cảm thấy hơi thở ấm áp của người sau lưng phả vào gáy hơi nhột, cậu nghiêng đầu nói:

"Ngủ đủ rồi!!"

Lục Lê nhìn phần gáy phủ tóc đen lòa xòa của Khương Nghi, lộ ra một đoạn thon thả trắng muốt sau áo

mặc nhà khiến người ta chợt có khát khao liếm láp gặm cắn.

Tốt nhất là có thể để lại vết.

Ban ngày những vết cắn sâu kia sẽ ẩn dưới cổ áo trắng thơm, còn ban đêm tóc đen sau gáy sẽ bị thân mật vón lên, sau đó vết cắn trên gáy sẽ bị làm cho sâu hơn.

Lục Lê nghiêng chặt hàm dưới để mình tỉnh táo lại, không để quý thần xui khiến cúi đầu cắn lên.

Nhưng tiếng hít thở kia làm thế nào cũng ngăn không được, luồng khí nóng rục phá vào gáy Khương Nghi.

Cậu nghiêng đầu cảm râm: "Cậu nóng quá đi mắt!!!"

Lục Lê càng muốn kề sát cậu hơn, hơn nữa còn không thêm nói đạo lý kề sát cậu: "Mùa đông thì thích tớ ở cạnh cậu, vừa đến mùa hè đã không thích rồi há?"

Hắn càng nói càng bất mãn: "Có phải mai một cậu sẽ đá tớ xuống giường luôn không?"

Khương Nghi ngại ngùng nói thật: "Tớ cũng muốn vậy lắm chứ."

Nhưng đã không nói.

"

Lục Lê: "!! Cậu đã thật đấy à?"

Khương Nghi ngại ngùng nói: "Ừm."

"

Lục Lê im lặng, sau đó thật sự tức giận cúi đầu cắn cổ Khương Nghi.

Khương Nghi ngáp một cái như đã quá quen rồi.

Sau đó cậu ngược mắt thấy Chung Mậu quần chần tròn tròn mắt nhìn họ.

"!/!"

Chung Mậu trở mắt nhìn hai người trên giường, Lục Lê quay lưng về phía hắn, đầu vùi vào gáy Khương Nghi, chân dài kẹp lấy bắp chân cậu, cánh tay vòng qua eo cậu.

Phản ứng đầu tiên của Khương Nghi là muốn Lục Lê kéo chăn che đi, nhưng cả người cậu đều bị Lục Lê

ôm chặt nên không sao động đây được.

Cậu im lặng một hồi, sau đó cố tỏ vẻ trấn tĩnh thò đầu ra cười nói: "Chào buổi sáng.

"

Lục Lê hàm hừ một tiếng, tưởng Khương Nghi đang chơi trò gì nên cũng lười biếng nói: "Chào buổi sáng.

"

Khương Nghi kéo tóc vàng của Lục Lê rồi xoay mặt hẳn lại đối diện với Chung Mậu.

Chung Mậu: "!!"

Lục Lê: "!!"

Lục Lê im lặng một hồi, sau đó thản nhiên nói như không có chuyện gì: "Chào buổi sáng.

"

Chung Mậu hoảng hốt nhìn hai đứa bạn mình sáng sớm nằm chung một giường ôm ấp nhau, hồi lâu sau cũng lúng túng nói: "Chào buổi sáng.

"

Khương Nghi phát hiện cả buổi sáng Chung Mậu đều ngơ ngơ ngác ngác, hình như trạng thái tinh thần không tốt lắm.

Cậu lén lút kéo Lục Lê hỏi: "Có phải cậu ấy còn nhớ bé yêu của mình không vậy?"

Dù sao hôm nay chỉ mới là ngày thứ hai chia tay, chưa hết tổn thương cũng là bình thường.

Lục Lê hơi hột nói: "Chắc vậy.

"

Chung Mậu xoắn xuýt hoảng hốt cả buổi sáng.

Hắn nghĩ có lẽ vì mình bị lừa ba mươi tám ngàn, cộng thêm lúc trước đây đùa quá lâu với bé yêu là con trai nên giờ tư tưởng của hắn đã từ từ chao đảo ngả nghiêng.

Chẳng hạn như thấy hai đứa bạn thân của mình ngủ chung mà vẫn thấy bình thường như bị bỏ thuốc lú vậy.

Hắn và Tần Lan cũng thường xuyên chơi game suốt đêm rồi ngủ chung với nhau trên ghế salon, chẳng có gì to tát cả.

Không thể vì bé yêu là con trai mà thần hồn nát thần tính như người bị ma nhập vậy.

Chung Mậu tự trấn an mình, sau đó ưỡng dạ quay đầu lại thì thấy Khương Nghi nằm gồi lên đùi Lục Lê trên ghế salon say sưa chơi Anipop, tâm lý vừa được trấn an của hắn hết như quả bóng bị kim đâm thủng lập tức xẹp xuống.

Khương Nghi rủ Chung Mậu chơi game nhưng hắn hốt hoảng xua tay.

Hôm nay là cuối tuần, ngày mai toàn thể học sinh lớp mười của trường trung học số 1 sẽ chính thức đón lễ khai giảng.

Vì sắp khai giảng nên nhà họ Lục canh chừng rất nghiêm, ngày hôm sau Lục Lê không thể leo cửa sổ vào ngủ với Khương Nghi được nữa, Chung Mậu xoắn xuýt cả ngày rồi cuộc thở phào một hơi, cảm thấy sau cuộc tình qua mạng kia mình trở nên yếu bóng vía hơn hẳn.

Ngày đầu tiên khai giảng, giáo viên lớp chọn báo các nam sinh trong lớp đi chuyển sách.

Khương Nghi cũng không ngoại lệ mà chuyển sách với các nam sinh khác.

Lục Lê ôm luôn phần của cậu rồi đưa cho Khương Nghi mấy cuốn sách, bảo cậu xách đi theo mình.

Vì nơi chuyển sách cách khu dạy học rất xa nên phải lặn lội mấy chuyến mới chuyển xong.

Lục Lê tới máy bán hàng tự động dưới lầu mua nước, còn Khương Nghi thì lau bàn, trên đường đi giặt khăn cậu bị một người chặn lại.

Đó là một nam sinh có mái tóc quăn tự nhiên nhìn rất sáng sủa, hắn đề đặt hỏi: "Chào bạn, bạn là Khương Nghi đúng không?"

Khương Nghi ngẩng lên rồi khẽ gật đầu, cậu thấy người trước mặt hơi quen nên do dự nói: "Bạn là?"

Nam sinh mừng rỡ reo lên: "Tôi là Tống Tử Nghĩa nè! Cậu còn nhớ tôi không?"

"Hồi nhỏ cậu còn tặng tôi bút màu nữa đó! Hai hộp bút màu kia tôi vẫn chưa dỡ đựng đâu!"

Chương 49: 49: Chương 47

Nghe nam sinh trước mặt nói, Khương Nghi sùng sốt, sau đó mới nhớ ra nét mặt người này quả thật rất giống Tổng Tử Nghĩ tóc quăn ở nhà trẻ hồi nhỏ.

Chỉ là nam sinh trước mặt có làn da màu lúa mì khỏe mạnh, mắt sáng như sao, vóc dáng cũng cao hơn nhiều, cổ tay đeo băng bảo vệ khi chơi bóng rổ, màu da khác hẳn Tổng Tử Nghĩ trắng nõn ở nhà trẻ. Thấy Khương Nghi nhìn mình, Tổng Tử Nghĩ ngại ngần gãi đầu nói: "Tóc đen hơn hồi học mẫu giáo nhiều rồi."

"Bạn ơi bạn ơi, nhường đường giùm mình được không?"

Một giọng nói gấp gáp vang lên trên hành lang.

Mấy học sinh xách xô và giẻ lau nhỏ nước tong tong vừa phi nước đại vừa cuống quýt gọi bạn học đứng giữa hành lang tránh đường.

Khương Nghi vừa kịp phản ứng thì đã bị Tổng Tử Nghĩ trước mặt lạnh tay lẹ mắt nắm cổ tay kéo đến trước cửa sổ phòng học, cả người bị Tổng Tử Nghĩ che kín.

Đợi các học sinh xách xô nước sóng sánh và giẻ lau đi xong, Tổng Tử Nghĩ mới thở phào một hơi rồi lui lại mấy bước.

Khương Nghi ngửa đầu nhìn Tổng Tử Nghĩ trước mặt cao hơn mình gần một cái đầu, buồn bực nghĩ thầm tại sao cậu, Arno và Tổng Tử Nghĩ đều học chung một nhà trẻ, đồ ăn cũng giống nhau mà hai người kia lại cao thế chứ?

Tổng Tử Nghĩ nhìn Khương Nghi, hần buông cổ tay cậu ra rồi đỏ mặt nói: "Cậu vẫn như hồi bé nhí."

Nam sinh tóc đen trước mặt có làn da trắng nõn, gương mặt đẹp như tượng tạc, đồng phục cài nút chỉnh tề, thân hình gầy gò vẫn lộ ra vẻ ốm yếu như xưa, môi mỏng màu hồng nhạt.

Khương Nghi cúi đầu nhìn giày mình, phát hiện nhỏ hơn hẳn so với giày thể thao của Tổng Tử Nghĩ. Cậu xoa mũi, cảm thấy đúng là mình vẫn giống hệt hồi bé, sức khỏe không tốt, vóc dáng cũng không cao lùn, giày còn nhỏ hơn người ta nữa.

Tổng Tử Nghĩ: "Lúc đó thấy cậu ở cột cờ, tớ còn tưởng trùng tên trùng họ nữa chứ."

Mặc dù nghĩ vậy nhưng hắn vẫn ôm chút hy vọng, ngày đầu tiên khai giảng cứ đi qua đi lại hành lang này để mong gặp mặt Khương Nghi trùng tên trùng họ này.

Ài ngờ lại may mắn gặp được Khương Nghi thật.

Khuong Nghi cũng rất vui: "Giờ cậu học lớp nào thế?"

Tổng Từ Nghĩa nói tên lớp mình, Khuong Nghi có chút ấn tượng, nghe nói đây là lớp năng khiếu của trường trung học số 1, học sinh nghệ thuật và học sinh thể dục đều học lớp này.

Khuong Nghi: "Chắc cậu học thể dục đúng không?"

Tổng Từ Nghĩa gật đầu: "Ừ, tớ học chạy nước rút."

Khi trường trung học số 1 tuyển học sinh năng khiếu, người nhà Tổng Từ Nghĩa không mong hẳn trúng tuyển cho lắm vì trường này cạnh tranh hết sức khốc liệt, vào đây học nhất định sẽ rất vất vả.

Nhưng Tổng Từ Nghĩa luôn có linh cảm Khuong Nghi sẽ học ở trường giỏi nhất thành phố.

Hắn cũng không rõ tại sao mình có linh cảm này, nhưng trong tiềm thức hắn đoán chắc Khuong Nghi là người xuất sắc nhất.

Dù sao lúc nhỏ chơi bị tính nhảm Khuong Nghi cũng là người tính nhanh nhất.

"Từ Nghĩa ——"

Mấy nam sinh cách đó không xa gọi í ới: "Tớ kiêng bàn nè——"

Tổng Từ Nghĩa quay đầu đi, hắn nhìn Khuong Nghi rồi lại liếc nhìn đám bạn học gần đó đang giục mình kiêng bàn, đành phải vội vàng hỏi mượn bạn học sau cửa sổ tờ giấy và cây bút.

"Cho tớ số liên lạc của cậu được không?"

Khuong Nghi cúi đầu viết số mình ra giấy, Tổng Từ Nghĩa vui vẻ trở lại, cẩn thận từng li từng tí xếp tờ giấy kia cất vào túi.

Khuong Nghi cười cong mắt như lúc nhỏ rồi nói: "Tớ ở lớp 1, có rảnh thì tớ tìm tớ chơi nhé."

Tổng Từ Nghĩa ra sức gật đầu, sau đó vừa quay đầu vẫy tay vừa chạy về lớp nói: "Tớ kiêng bàn xong sẽ đến tìm cậu ngay——"

Khuong Nghi cũng vẫy tay với hắn, vào toilet giặt khăn xong thì thấy Lục Lê đã lau sạch bàn mình, trên bàn đặt hai chai nước, một chai ở nhiệt độ bình thường còn một chai ướp lạnh.

Lục Lê dựa lưng vào ghế, một tay chống cằm, tay kia xoay bút nhìn cậu đi tới.

Khuong Nghi kéo ghế ra rồi thần bí nói: "Cậu đoán xem tớ đã gặp ai ở hành lang?"

Lục Lê lười biếng hỏi: "Ai?"

Khuong Nghi tròn xoe mắt: "Cậu thử đoán xem?"

Lục Lê nhíu mày: "Bé yêu của Chung Mậu?"

Khuong Nghi thúc giục: "Cậu đoán đang hoàng coi."

Lục Lê: "Tên bốn mắt?"

Khuong Nghi: "Không đúng, mà tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi người ta là bốn mắt nữa, người ta có tên hẳn hoi cơ mà, là Thái Phương đó."

Lục Lê: "Tân Lan? Ứng Trác Hàn?"

Khuong Nghi lắc đầu.

Mặt Lục Lê dần xụ xuống, hần lạnh lùng nói: "Đừng nói với tớ cậu gặp Trần Triệu ở hành lang nhé."

Khuong Nghi cười tủm tỉm: "Không phải đâu."

Lục Lê thở phào nhẹ nhõm.

Khuong Nghi vui vẻ nói: "Tớ gặp Tổng Từ Nghĩa cơ! Giờ cậu ấy cao ơi là cao, học ở lớp năng khiếu ấy."

Lục Lê: "....."

Hần lập tức tái mặt.

Khuong Nghi háo hức nói: "Cậu còn nhớ cậu ấy không? Hồi ở nhà trẻ ngày nào cậu cũng mượn bút màu của cậu ấy mà."

Mặt Lục Lê càng lúc càng xanh: "....."

Cả đời này hần không bao giờ quên tên đầu quần Tổng Từ Nghĩa kia, nói hần ngang ngược như khủng long bạo chúa, xúi Khuong Nghi đừng chơi với hần, còn được Khuong Nghi tặng hai hộp bút màu nữa.

Chẳng những xúi Khuong Nghi đừng chơi với hần mà thậm chí giờ ngủ trưa ở nhà trẻ còn tích cực làm tai mắt cho cô Lý, lúc nào cũng chực chờ mách tội hần leo lên giường Khuong Nghi.

Mẹ nó thà Khuong Nghi gặp phải Trần Triệu ở hành lang còn hơn.

Ít nhất Trần Triệu không được lòng Khuong Nghi nên hần còn dám đấm mặt Trần Triệu.

Nhưng chỉ cần hần dám đấm mặt Tổng Từ Nghĩa thì tên tóc quăn ngu xuẩn gần chết kia sẽ mách Khuong Nghi ngay.

Khuong Nghi nghiêng đầu hỏi: "Cậu không nhớ cậu ấy à?"

Lục Lê tái mặt, hồ hững nói: "Không nhớ."

Khuong Nghi nghĩ ngợi: "Không sao, tớ bảo cậu ấy đến tìm tớ chơi rồi."

Cậu hớn hờ nói: "Đến lúc đó cậu sẽ nhớ ra cậu ấy thôi."

Ở nhà trẻ, Tổng Từ Nghĩa là người bạn đầu tiên mời cậu cắt bánh kem nên Khuong Nghi nhớ rất rõ, hồi cấp một vì Ứng Trác Hàn có tóc quăn khá giống Tổng Từ Nghĩa nên cậu mới có cảm giác thân thiết với Ứng Trác Hàn.

Khuong Nghi: "Đến lúc đó có thể giới thiệu Ứng Trác Hàn làm quen với cậu ấy."

Ứng Trác Hàn thấy có người tóc quăn giống mình chắc sẽ không ghét tóc cậu ấy nữa đâu."

Lục Lê: "Sao thế?"

Khuong Nghi vui vẻ nói: "Tại Ứng Trác Hàn cứ nói tóc quăn làm đầu mình to hơn, nhưng hôm nay tớ gặp Tổng Từ Nghĩa, cậu ấy cũng có tóc quăn mà tớ thấy đầu cậu ấy chẳng to chút nào hết."

Lục Lê lạnh mặt: "Cậu nhìn lầm rồi."

Đầu Tổng Từ Nghĩa cũng to mà."

Khuong Nghi ngăn người: "Đâu có nhì?"

Lục Lê: "Có."

Lúc nhỏ đầu nó to nhất lớp đấy."

Khuong Nghi quay sang nhìn hấn rồi do dự hỏi: "To hơn đầu cậu luôn à?"

Lục Lê: "....."

Hấn nói cáu: "Đầu tớ không to."

Đầu nó mới to."

Thấy Lục Lê nghiêng rặng tức giận, Khuong Nghi đành phải nói: "Rồi rồi, đầu cậu ấy to, đầu cậu không to."

Lục Lê càng cáu hơn.

Hấn biết ngay mà, quả nhiên tên đầu quăn chiếm địa vị rất quan trọng trong lòng Khuong Nghi, người còn chưa tới mà Khuong Nghi đã chề đầu hấn to rồi.

Khi hấn chưa về Trung Quốc, Khuong Nghi đã gặp Tổng Từ Nghĩa ở nhà trẻ.

Mặc dù Lục Lê không muốn thừa nhận nhưng thời gian Tổng Từ Nghĩa quen biết Khuong Nghi quá thật dài hơn hấn nhiều, thậm chí Tổng Từ Nghĩa còn là người bạn đầu tiên mời Khuong Nghi cắt bánh kem nữa.

Khuong Nghi không hiểu tại sao Lục Lê tái mặt, nhưng cậu nhớ lại trước đây ở nhà trẻ, hình như ngay từ đầu Arno và Tổng Từ Nghĩa đã không hợp nhau.

Về sau không biết vì lý do gì mà Arno chủ động đến mượn bút màu của Tổng Từ Nghĩa, nhưng hai người cũng chẳng có vẻ gì là hòa thuận cả.

Đối tượng bị Tổng Từ Nghĩa mách tội nhiều nhất ở nhà trẻ chính là Arno.

Đương nhiên Arno cũng không chịu thua kém, khi chưa nói sôi nổi Trung đã biết mách tội Tổng Từ Nghĩa bằng tiếng Anh.

Trong phòng học cười nói rộn rã, nhưng chẳng bao lâu sau có một cô giáo đeo kính đứng im lìm ngoài cửa, bà không lên tiếng mà chỉ khoanh tay đứng ở cửa nhìn vào lớp.

Tiếng ồn ào trong lớp dần lắng xuống, các học sinh về chỗ mình không dám hó hé gì nữa, cả lớp hoàn toàn yên tĩnh lại.

Giáo viên ngoài cửa nhìn lướt qua đám học sinh rồi chậm rãi đi vào lớp, đứng trên bục giảng tự giới thiệu.

Bà viết mạnh một chữ "Lý" trên bảng đen, ném viên phấn vào hộp đựng rồi nói: "Tôi họ Lý, các em có thể gọi tôi là cô Lý."

Khuong Nghi ngồi trên ghế máy mắt một cái, cảm thấy giáo viên này mang đến cho mình một cảm giác khá quen thuộc.

Đến khi vô tình liếc mắt sang Lục Lê lười biếng chống cằm, Khuong Nghi mới nhớ ra cảm giác quen thuộc này là gì.

Lúc nhỏ giáo viên nghỉ trưa ở nhà trẻ có thể trị được Lục Lê cũng gọi là cô Lý.

Cô Lý trên bục vẫn đang nói chuyện, bà cầm bảng điểm xét tuyển lên nói: "Khuong Nghi đạt điểm xét

tuyển cao nhất ngồi ở đầu, giơ tay lên cho tôi xem nào."

Khương Nghi định thần lại rồi giơ tay lên.

Cô Lý đặt tờ giấy xuống, nhìn cậu rồi hài lòng nói: "Tạm thời em làm lớp trưởng lớp mình đi.

Có thắc mắc gì không?"

Khương Nghi còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe Cô Lý nói: "Được rồi, nếu không thắc mắc thì chúng ta chọn tiếp lớp phó nhé."

"Trình Triều đặt điểm xét tuyển cao thứ nhì ngồi ở đầu, giơ tay lên cho tôi xem nào."

Trình Triều giơ tay lên, cô Lý cũng hài lòng nói: "Tạm thời em làm lớp phó lớp mình đi.

Có thắc mắc gì không?"

Trình Triều chẳng muốn quản mấy học sinh giỏi mà kiêu trong lớp nên vội nói: "Có ạ."

Cô Lý: "Có vấn đề gì cứ tìm lớp trưởng rồi bàn nhau xem giải quyết thế nào đi."

Lớp trưởng Khương Nghi: "....."

Sau khi sắp xếp chức vụ trong lớp theo điểm xét tuyển, cô Lý đặt bảng điểm xuống rồi nhìn lướt qua các học sinh bên dưới: "Giờ tôi sẽ xếp lại chỗ ngồi."

Trong lòng Khương Nghi hơi thấp thỏm, Lục Lê cũng ngồi thẳng dậy híp mắt nhìn chằm chằm cô Lý trên bục giảng.

Trong lớp vang lên tiếng xì xào rất nhỏ, nhiều học sinh quay sang nhìn nhau vì hầu hết đã chọn chỗ ngay từ đầu, ngồi cùng bàn đều là bạn bè quen biết trong lúc huấn luyện quân sự.

Cô Lý xếp chỗ lại chắc chắn sẽ làm xáo trộn chỗ ngồi đã chọn sẵn trong lớp.

Chẳng ai biết mình sẽ ngồi chỗ nào, cũng không biết mình ngồi chung bàn với ai.

Thấy Lục Lê bên cạnh ngồi thẳng lưng nheo mắt tỏ vẻ bức bối, Khương Nghi khều ngón tay hất dưới gầm bàn rồi thì thầm an ủi: "Không sao đâu.

Chắc sẽ cho chọn chỗ theo thứ hạng giống trường cấp hai của tụi mình thôi, lát nữa tớ sẽ được chọn chỗ đầu tiên.

Tớ chọn chỗ cuối lớp nhé."

Cuối lớp ánh sáng không tốt lắm, chỗ ngồi cũng khá chật, vì ở sát cửa nên làm việc riêng trong lớp rất dễ bị giáo viên tuần tra ngoài cửa sổ bắt được, hầu hết học sinh đều không chọn chỗ cuối lớp.

Chỗ này luôn bị bỏ trống vì chẳng ai chọn cả.

Lục Lê làm thỉnh.

Cô Lý trên bục ung dung nói: "Chúng ta sẽ xếp chỗ theo thứ hạng.

Hạng nhất và hạng nhì ngồi chung với nhau, hạng nhì và hạng ba ngồi chung với nhau, xếp tổ từ bàn đầu

xuống dưới, rõ chưa?"

Phía dưới vang lên tiếng xôn xao, rõ ràng là không ai ngờ cô Lý sẽ xếp chỗ theo cách này.

Vừa đơn giản thô bạo vừa không có tình cảm.

Trong lòng Khương Nghi giật thót, Lục Lê học ngữ văn không giỏi lắm, vào được lớp chọn đã là hi hữu lắm rồi, điểm thi cũng đứng bét lớp.

Nếu cô Lý xếp chỗ kiểu này, cậu sẽ ngồi bàn đầu còn Lục Lê sẽ ngồi bàn cuối.

Khương Nghi quay đầu nhìn khoảng cách giữa bàn đầu và bàn cuối, bỗng chốc im lặng.

Hiển nhiên Lục Lê cũng nghĩ đến điều này nên sắc mặt hết sức khó coi.

Về mặt Trình Triều lại trở nên tươi tỉnh, mặt mày giãn ra, cảm thấy cô Lý trên bục nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Khi dọn đồ đổi chỗ, Trình Triều giật sách giáo khoa của Khương Nghi trong tay Lục Lê, nghĩ thầm cậu có ngon thì đổi lại đi.

Lục Lê lạnh mặt nắm chặt sách giáo khoa của Khương Nghi không chịu buông.

Trình Triều giả mù sa mưa cười nói: "Đưa sách cho tôi đi.

Tôi sẽ giúp cậu chăm sóc Khương Nghi thật tốt.

Dù sao tôi cũng ngồi chung bàn với Khương Nghi ba năm lận mà."

Lục Lê lạnh mặt không lên tiếng.

Trình Triều giật mạnh sách giáo khoa của Khương Nghi rồi vui vẻ nói: "Học cho giỏi đi.

Biết đâu cậu có thể lên gần Khương Nghi thêm chút xíu thì sao."

Khương Nghi ỉu xìu nằm bò ra bàn nói: "Điểm thi của Lục Lê không lên nổi hạng nhì đâu."

Với điểm ngữ văn của hắn, đừng nói đột phá vượt lên hạng nhì mà dù cả lớp có đứng lại chờ Lục Lê cũng chưa chắc thấy được bóng dáng hắn.

Trình Triều tỏ vẻ cảnh giác: "Cậu đừng bảo tôi là cậu muốn hạ bớt điểm của mình để ngồi chung với cậu ta đấy nhé."

Khương Nghi lắc đầu, buồn bã nghĩ thầm trực giác của mình thật chẳng sai chút nào.

Trên người cô Lý này quả nhiên có bóng dáng của cô Lý ở nhà trẻ.

Lúc nhỏ ngủ trưa cô Lý xếp giường Arno cách xa cậu nhất, còn cô Lý bây giờ thì xếp Lục Lê ngồi xa cậu nhất.

Từ nay trở đi hai người chuyển giấy cho nhau phải trèo non lội suối từ bàn đầu đến bàn cuối.

Chờ cả lớp đổi chỗ xong, cô Lý trên bục giảng có vẻ rất hài lòng.

Mỗi lần làm chủ nhiệm lớp, bà đều xếp lại chỗ ngồi trước khi bắt đầu.

Bởi vì hầu hết học sinh đều chọn bạn mình quen để ngồi chung bàn, trong lớp và giờ tự học buổi tối rất dễ nói chuyện riêng.

Lục Lê ngồi bàn cuối lạnh mặt suốt buổi học, ngay cả ba lô cũng bị ném lên bàn chẳng buồn mở ra.

Nam sinh ngồi cạnh kính hồn táng đăm cảm nhận được khí lạnh tỏa ra từ Lục Lê.

Sau khi chuông ra chơi reo lên, Khương Nghi quay đầu nhìn Lục Lê trong góc, thấy hắt khoanh tay gác chân lên ghế, khuôn mặt lạnh như băng.

Chung Mậu và Ứng Trác Hàn học lớp kế bên hào hứng chạy sang thăm, Ứng Trác Hàn bám cửa sổ nhìn vào, thấy bạn ngồi cùng bàn với Khương Nghi không phải Lục Lê thì vui vẻ khen cô Lý này xếp chỗ hay thật.

Khương Nghi bất đắc dĩ bảo Ứng Trác Hàn nói nhỏ một chút kéo bị Lục Lê nghe được.

Lục Lê ngồi sau lưng Khương Nghi hờ hững nói: "Tớ nghe rồi."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê nhìn sang Ứng Trác Hàn đầu quẩn rồi cười lạnh nói: "Cậu cũng đầu khá hơn bao nhiêu."

Ứng Trác Hàn đắc ý nghiêng đầu khiêu khích: "Khá chứ sao không, dù tớ ngồi cuối lớp bên cạnh thì vẫn gần Khương Nghi hơn cậu nha."

Ngày nào tan học tớ cũng đến tìm Khương Nghi hết."

Hai lớp cách nhau không xa mà gần như chỉ cách một bức tường, Ứng Trác Hàn ngồi cuối lớp bên cạnh đúng là gần bàn đầu của Khương Nghi hơn so với khoảng cách từ bàn đầu đến bàn cuối.

Lục Lê tiếp tục cười lạnh: "Cậu thấy Khương Nghi có rảnh để ý đến cậu không hả?"

Khương Nghi thờ dãi quay đầu nhìn Lục Lê: "Cậu sao vậy?"

Lục Lê không nói gì mà chỉ lạnh lùng nghĩ thầm chẳng sao hết.

Chẳng qua mình bị dính mưa nên muốn xé dù của người khác thôi.

Còn muốn xé nát vụn nữa.

Không thể để một mình hắt ghét Tổng Từ Nghĩa được.

Cứ đợi đây.

Quả nhiên bọn họ mới hàn huyên mấy phút đã nghe sau lưng vang lên một giọng nói đẽ dặt: "Khương Nghi?"

Khương Nghi đẩy Ứng Trác Hàn ra, thấy Tổng Từ Nghĩa cầm nước đứng phía sau thì vui vẻ nói: "Ồ đây nè!"

Thấy Khương Nghi nhào người thò đầu ra cửa sổ, hai mắt Tổng Từ Nghĩa sáng lên, mấy người trước cửa sổ nghe tiếng cũng nhìn về phía hắt.

Tổng Từ Nghĩa khẽ gật đầu với mấy người kia, vừa ngẩng lên đã thấy nam sinh sau lưng Khương Nghi.

Nam sinh tóc vàng trịch thượng nhìn hắt chằm chằm, đôi mắt xanh nhạt vẫn lạnh lùng đáng sợ như xưa, hắt dựa vào bàn Khương Nghi, nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể xách cậu về.

Tống Tử Nghĩa: "???"

Mẹ nó sao tên Arno này vẫn còn ở cạnh Khương Nghi chứ?

Sao tên người Anh này không về nước mà học đi?

Sao cứ như âm hồn không tan thể hả?

Khương Nghi nhiệt tình nói: "Tống Tử Nghĩa, Arno cũng ở đây này, cậu muốn chào Arno không?"

Tống Tử Nghĩa im lặng hai phút rồi gượng gạo thốt ra mấy chữ: "Không cần đâu....."

Khương Nghi quay đầu lại nói: "Arno, tôi chào hỏi đi."

Lục Lê lạnh mặt, tích chữ như văng phun ra hai chữ: "Xin chào."

Khương Nghi: "....."

Tống Tử Nghĩa nặn ra một nụ cười giả trân.

Hắn cảm thấy hai chữ người trước mặt nói ra không phải "xin chào" mà là "ngụ xuẩn" mới đúng.

Chung Mậu quay đầu hỏi nhỏ Tần Lan: "Sao tớ cứ thấy đầu mình lạnh buốt thế nhỉ? Áo giặc à?"

Ánh mắt Tần Lan phức tạp: "Chắc không phải đâu."

Tớ cũng thấy lạnh mà."

Ứng Trác Hàn quay đầu nhìn Tống Tử Nghĩa rồi lại quay đầu nhìn bóng mình trên cửa kính, không hiểu sao lại thấy hơi quen mắt.

Khương Nghi giới thiệu với họ: "Đây là Tống Tử Nghĩa học chung nhà trẻ với tớ."

Bọn tớ quen nhau từ lúc còn nhỏ xíu cơ."

Tống Tử Nghĩa hãnh diện nói: "Đúng vậy, tớ quen Khương Nghi từ trước khi Arno chuyển đến nhà trẻ lận."

Lục Lê cười khẩy.

Khương Nghi đập hấn một cái rồi quay đầu nói chuyện với Tống Tử Nghĩa.

Lục Lê sầm mặt im lặng mấy giây, cũng không nhàn rỗi mà kéo Ứng Trác Hàn tới.

Ứng Trác Hàn nhú mày hỏi: "Gì thế?"

Lục Lê liếc hấn: "Cậu quen Khương Nghi năm lớp một đúng không?"

Ứng Trác Hàn cảnh giác hỏi: "Thì sao?"

Hắn và Khương Nghi thân nhau lắm.

Ngày nào Khương Nghi cũng cho hắn chép bài tập cả.

Mặc dù sau này không cho nữa.

Nhưng hắn vẫn thân thiết với Khương Nghi.

Lục Lê hỏi với vẻ ác ý: "Cậu có biết tại sao Khương Nghi chủ động đưa bút chì cho cậu không?"

Ứng Trác Hàn vẫn tỏ ra cảnh giác: "Tại sao?"

Lục Lê: "Ừ cậu ấy nói cậu rất giống một người bạn cũ của mình."

Hắn hát cầm lên ra hiệu cho Ứng Trác Hàn nhìn Tống Tử Nghĩa đang tán gẫu với Khương Nghi bên cửa sổ rồi thương hại nói: "Thấy không, nó tóc quăn."

Cậu cũng tóc quăn."

"....."

Bảy tám phút trôi qua, chuông vào học reo lên, Khương Nghi vẫy tay với Tống Tử Nghĩa, vừa quay đầu lại thì thấy Ứng Trác Hàn thất hồn lạc phách.

Cậu ngờ vực hỏi Lục Lê: "Cậu ấy sao vậy?"

Lục Lê lạnh lùng đáp: "Nhận ra sự khác biệt giữa đầu quăn thế hệ thứ nhất và đầu quăn thế hệ thứ hai chứ sao."

Khương Nghi không hiểu lắm, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Là gì cơ, máy chơi game ấy à?"

Cậu chỉ mới nghe nói máy chơi game thế hệ thứ nhất và thế hệ thứ hai thôi.

Lục Lê lạnh lùng nói: "Cứ xem là thế đi."

Khương Nghi đột nhiên vỗ đầu một cái rồi nói: "Tôi quên bảo Ứng Trác Hàn đầu cậu ấy không to rồi."

Ở lớp bên cạnh, Ứng Trác Hàn thần thờ trở về chỗ ngồi của mình.

Ngồi chung bàn với hắn là một bạn nữ xinh xắn rất rành cách làm đẹp, giờ đang soi gương ngắm mình.

Chốc lát sau, nữ sinh nghe Ứng Trác Hàn gọi tên mình nên quay sang hỏi: "Gi thế?"

Ứng Trác Hàn bị thương hỏi: "Cậu có biết đuổi tóc bao lâu sẽ trở lại như cũ không?"

Nữ sinh đo dự nói: "Chẳng biết nữa."

Ứng Trác Hàn bị thương nói tiếp: "Tôi muốn đi đuổi tóc."

Nữ sinh nghĩ ngợi rồi thành thật nói: "Nhưng cậu mà đuổi tóc thì đầu sẽ càng to hơn đấy."

Chương 50: 50: Chương 48

Từ khi gặp Tống Tử Nghĩa, cả ngày Lục Lê đều bực bội.

Trình Triều tỏ ra đứng đưng với việc này nhưng Chung Mậu lại hết sức hiếu kỳ, hỏi Tần Lan mãi mới biết có thể là vì Tống Tử Nghĩa.

Chung Mậu sừng sốt có vẻ không tin lắm, lắm bầm nói: "Chẳng phải Tống Tử Nghĩa là bạn học của Khương Nghi ở nhà trẻ à?"

Sao còn hồn đối với cả bạn học ở nhà trẻ nữa chứ?

Dù sao nhà trẻ cũng là chuyện mười mấy năm trước rồi, hầu hết mọi người thậm chí còn chẳng nhớ rõ nữa.

Tần Lan thản nhiên nói: "Cậu không biết à? Nó luôn ghét mọi người xung quanh Khương Nghi ngang nhau mà."

Đối với những người bên cạnh Khương Nghi, Lục Lê luôn tỏ thái độ bình đẳng với chúng sinh—— Mọi nó đều là ghét cay ghét đắng.

Chẳng ai ngoại lệ cả.

Dù là nhà trẻ hay tiểu học trung học gì cũng vậy thôi.

Chung Mậu: "....."

Hình như cũng đúng.

Bất kỳ ai đeo bám Khương Nghi cũng làm Lục Lê gai mắt.

Hắn nuốt nước bọt, chợt cảm thấy mỗi ngày mình có thể ngủ chung một phòng với Khương Nghi thật không dễ dàng gì, còn tự nhủ mấy ngày tới phải giảm bớt cảm giác tồn tại của mình ở nhà Khương Nghi mới được.

Thế là Khương Nghi phát hiện đám người bên cạnh mình dờ dỏng dờ chết cả ngày liền.

Ứng Trác Hàn thất hồn lạc phách, Chung Mậu cảm như hén, còn Lục Lê càng khó phải nói, cả ngày chẳng nói được câu nào hay ho với cậu, mặt cứ như đưa đám.

Khương Nghi âm thầm hỏi Trình Triều có biết tại sao không, Trình Triều cười nói tại mọi người không thích khai giảng thôi.

Mặc dù Khương Nghi cảm thấy có lý nhưng trong lòng vẫn băn khoăn.

Sau khi tan học, Chung Mậu theo Khương Nghi về nhà, cấp tốc giải quyết mình để giảm bớt cảm giác tồn tại, thế là vừa về đến nhà Khương Nghi đã đi tắm ngay.

Tắm sớm chừng nào giả chết sớm chừng ấy.

Trong lúc Chung Mậu tắm, trong phòng chỉ còn lại Khương Nghi và Lục Lê.

Lục Lê ngửa đầu nghịch tay Khương Nghi rồi thấp giọng nói: "Tớ không thích Tổng Từ Nghĩa."

Khương Nghi thò dài: "Tớ biết mà."

Lục Lê không nói gì, hẩn nhìn trần nhà hồi lâu mới trầm giọng nói: "Cậu không biết đâu."

Khương Nghi sẽ chẳng bao giờ biết tại sao hẩn ghét Tổng Từ Nghĩa cả.

Khương Nghi luôn cảm thấy hẩn ngang tàng bá đạo như Arno lúc nhỏ, không thêm nói lý lẽ với những người xuất hiện bên cạnh cậu mà luôn khăng khăng cho rằng hai người thân nhau nhất trên đời.

Thế nên Khương Nghi mãi mãi cũng sẽ không biết tại sao hẩn ghét Tổng Từ Nghĩa.

Khương Nghi chân thành nói: "Tớ biết chứ."

Lục Lê ngồi thẳng dậy nhìn chằm chằm Khương Nghi: "Vậy cậu thử nói xem tại sao tớ không thích Tổng Từ Nghĩa."

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Ừ lúc học nhà trẻ tớ đã tặng Tổng Từ Nghĩa hai hộp bút màu."

Cậu nghiêm túc nói thêm: "Hơn nữa đến giờ cậu ấy vẫn chưa dùng đến."

Không ai biết rõ hơn cậu lúc nhỏ Arno thù dai cỡ nào.

Ngay cả gà cũng bị Arno ghi hận, càng khỏi nhắc tới Tổng Từ Nghĩa nhận hai hộp bút màu của cậu.

Nhất thời Lục Lê không biết nên tức giận vì lời Khương Nghi nói hay vì Tổng Từ Nghĩa lén lút cất bút màu nhiều năm như vậy mà không dùng.

Khương Nghi vỗ đầu hẩn: "Ngày mai mua cho cậu nhé."

Mua hộp bút một trăm hai mươi bốn màu luôn."

Lục Lê: "....."

Hẩn nhin không được kéo Khương Nghi sang rồi tức giận cắn lên cổ một cái.

Nói là cắn nhưng cũng lắm chỉ để lại một dấu mờ mờ chứ không dám để lại vết sâu hơn.

Khương Nghi đã quá quen nên nghiêng đầu tránh đi, cảm thấy Lục Lê chỉ đang nghịch ngợm như lúc nhỏ, còn đưa tay đẩy cái đầu trên vai mình.

Lục Lê không chịu rời ra mà cố cắn hằn kết Khương Nghi một cái.

Sau đó bị Khương Nghi đập xuống giường.

Lục Lê đặt mông ngồi dưới sàn lộ vẻ mờ mịt, Chung Mậu tắm xong đẩy cửa ra cũng mờ mịt.

Chung Mậu nhìn Lục Lê ngồi trên sàn, rụt rè hỏi: "Lục ca, đêm nay cậu cũng muốn ngủ dưới sàn à?"

Lục Lê: "....."

Chung Mậu lúng túng nói khéo: "Lục ca, chỗ này chỉ rộng nhiều đây thôi, nếu cậu muốn ngủ chắc tớ phải chui vào gầm giường quá."

Vành tai Khương Nghi trên giường hơi đỏ, yết hầu nhấp nhô, hằn kết cũng lên xuống theo, hiện ra vết cắn đỏ đỏ.

Cậu cảm thấy hơi kỳ lạ.

Rõ ràng đã bị Lục Bê cắn từ nhỏ đến lớn nhưng không hiểu sao lần này bị Lục Bê cắn hầu kết lại phản ứng mạnh như vậy, quả thật chẳng chút nghĩ ngợi đáp bay Lục Bê xuống giường.

Vành tai Khương Nghi đỏ ửng, cổ tỏ ra bình tĩnh đưa tay sờ cổ muốn xoa đi cảm giác kỳ quái kia, ai ngờ bàn tay hơi lạnh đụng vào làm hầu kết không nhận được nhấp nhô lên xuống.

Lục Bê ngồi dưới sàn tự hỏi chắc không phải mình cắn Khương Nghi bị thương rồi đấy chứ?

Hắn leo lên giường gỡ tay cậu xuống rồi khấn trượng nói: "Cho tớ xem nào."

Khương Nghi cúi đầu đẩy tay Lục Bê ra, sau đó đi lấy quần áo trùm giọng nói: "Tớ đi tắm đây."

Lục Bê chỉ biết trơ mắt nhìn Khương Nghi đem theo áo ngủ kéo cửa phòng vội vàng đi ra ngoài.

Khương Nghi rất hiếm khi vô cớ làm ngơ hắn như vậy, chỉ khi nào giận mới bỏ đi thẳng một mạch.

Chung Mậu xuyết xoa một tiếng rồi quay đầu hỏi: "Lục ca, cậu làm gì thế?"

Lục Bê lạnh mặt: "Mắc mớ gì tới cậu."

Lo nhắm mắt ngủ đi.

Không ngủ coi chừng ông đây nhét hết chăn đệm vào gầm giường bây giờ."

Chung Mậu: "....."

Hắn thanh thân nằm dưới sàn nhà, thanh thân kéo chăn ra, thanh thân nhìn Lục Bê đi quanh phòng hai vòng, sau đó kỳ quái hỏi hắn: "Trước đây bé yêu của cậu ——"

Chung Mậu thanh thân hỏi: "Sao?"

Lục Bê thốt ra một câu: "Có hay giận vô cớ không?"

Chung Mậu thanh thân nói tiếp: "Có chứ."

Lục Bê do dự hỏi: "Cậu có biết tại sao giận không?"

Chung Mậu: "Biết."

Lục Bê: "Tại sao?"

Về mặt Chung Mậu thanh thân như ở cõi cực lạc: "Tại tớ không mua trà của nó."

Cho nên nó giận hoài à."

Lục Bê: "....."

Hắn nói với vẻ mặt phức tạp: "Thôi cậu ngủ đi."

Chung Mậu: "Dạ anh, em nhắm mắt liền đây."

Trong phòng tắm, Khương Nghi soi gương sờ cổ mình rồi bối rối ngẩng đầu lên, thấy hầu kết trong gương không có gì khác thường mới hơi yên tâm lại sau lúc thấp thỏm.

Lúc này Lục Bê cắn cổ cậu mang lại cảm giác vừa lạ lẫm vừa kỳ quái, thậm chí còn hơi sợ hãi làm người ta tê cả da đầu.

Lần này Khương Nghi tắm hơi lâu.

Lục Bê đứng trước cửa phòng tắm gõ cửa ba lần, hỏi Khương Nghi làm gì trong đó.

Khương Nghi chẳng thèm ừ hử lần nào.

Lục Bê liềm răng nanh, nghĩ thầm chuyện quái gì đây.

Hắn đang định gõ lần thứ tư thì Khương Nghi đẩy cửa phòng tắm ra, lau tóc nhìn hắn rồi hỏi hắn đứng đây làm gì.

Lục Bê thản nhiên nói: "Muốn đi vệ sinh thôi."

Cả buổi tối lâu lâu Khương Nghi lại kiểm tra cổ mình, sau khi thấy bình thường trở lại mới thở phào một hơi.

Buổi tối Lục Bê cũng nghiêm chỉnh dựa lưng vào ghế đọc sách với cậu.

Hơn mười giờ đêm, Lục Bê như thường lệ giẫm lên Chung Mậu trên sàn, sau đó rời khỏi nhà Khương Nghi để về tắm rửa thay đồ.

Đội Lục Bê đi xong, Khương Nghi lập tức đứng dậy mang dép loẹt xoẹt đi ra ban công khóa cửa sổ lại.

Bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Chung Mậu, Khương Nghi điềm tĩnh nói: "Dì nói Lục Bê không thể cứ như vậy mãi được."

Trèo tường nháy cửa sổ nguy hiểm lắm."

Chung Mậu gãi đầu, mặc dù chẳng hiểu gì nhưng vẫn mừng vì đêm nay trong phòng không có Lục Bê.

Khóa cửa sổ xong, Khương Nghi nhắn tin cho Lục Bê báo hắn đêm nay đừng đến.

Lục Bê nhắn lại một đầu hỏi, hỏi cậu tại sao.

Khương Nghi nói có thể đêm nay cha Khương sẽ về nên tạm thời đừng tới chỗ mình ngủ.

Lục Bê không trả lời.

Khương Nghi thở phào một hơi, cậu nằm trên giường, không hiểu sao cứ thấy nhịp tim mình hơi nhanh, hồi lâu sau mới nhắm mắt lại ngủ.

Mười hai giờ rưỡi đêm.

Nhà họ Lục im ắng như tờ, phòng Khương Nghi cũng hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở rất khẽ.

Chung Mậu ngủ ngon lành, gãi bụng rồi gác chân lên chăn ngáy khò khò.

Cho đến khi hắn bị tiếng điện thoại rung cạnh gối đánh thức.

Chung Mậu mơ màng vớ lấy điện thoại rồi buồn ngủ nói: "À lô, ai thế?"

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói tức tối, nguyền rủa rít lên: "Mở cửa sổ cho ông mau lên."

Chung Mậu không kịp phản ứng ngay người tại chỗ.

Đầu dây bên kia lại nguyền rủa nói: "Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ đi."

Chung Mậu vô thức ngẩng đầu, trông thấy ngoài cửa kính cách đó không xa có một khuôn mặt lạnh tanh áp vào cửa sổ, ánh đèn từ màn hình điện thoại hắt lên làm khuôn mặt kia trắng bệch.

Tay hắn run lên, run rẩy đi tới, phát hiện quả nhiên là Lục Bê mặc áo ngủ màu đen, lạnh mặt trừng hắn

giữa đêm hôm khuya khoắt nhìn hết sức đáng sợ.

Chung Mậu: "....."

Hình như hắn biết tại sao Khương Nghi nói mẹ Lục không cho Lục Lê treo tường rồi.

Hắn vừa mở cửa sổ vừa run sợ nghĩ thầm nếu mai một con mình dám lùn thế này lúc nửa đêm thì mặc kệ người yêu của con hắn là thần tiên chốn nào, hắn cũng phải chặt phứt chân con mình đi.

Lục Lê nháy qua cửa sổ rồi tròng hắn, gần giọng hỏi nhỏ: "Mẹ nó cậu khóa cửa sổ đúng không?"

Chung Mậu điên cuồng lắc đầu, chỉ vào Khương Nghi ngủ say trên giường rồi chỉ ra cửa sổ, giải thích cửa sổ này không phải do mình khóa.

Lục Lê khựng lại, sau đó vẻ mặt trở nên điềm nhiên như không có chuyện gì, nạt Chung Mậu mau cút về ngủ.

Lục Lê phúi áo ngủ trên người mình rồi leo lên giường Khương Nghi, thuận thực ôm cậu vào lòng.

Đêm nay Khương Nghi có vẻ ngủ rất say nên không phát hiện được những động tĩnh này mà ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Chung Mậu dưới sàn ngáp một cái rồi kéo chăn lên ngủ tiếp.

Gian phòng lò mờ yên tĩnh lại, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ dần bị mây che khuất.

Hơn ba giờ sáng.

Khương Nghi trên giường co mình lại, khuôn mặt ửng hồng như có cảm giác gì lạ lẫm, đôi môi hồng nhạt mím chặt, tóc đen mềm trên trán cũng ướt đẫm.

Lưng cậu gập lại thành một độ cong xinh đẹp, cổ áo ngủ hở ra để lộ xương quai xanh hơi đỏ, lồng ngực phập phồng, tiếng thở cũng nặng nề hơn nhiều, cả người như đang giãy dụa một cách kỳ quái.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi trên giường hoàn toàn yên tĩnh lại, thân thể co rúm cũng vô thức duỗi thẳng, bờ môi hơi đỏ lên.

Một lát sau, Khương Nghi mơ màng mở mắt ra, ý thức hơi tỉnh táo lại, cậu vốn định nhắm mắt ngủ tiếp nhưng vừa nhắm một giây thì chợt nhận ra điều gì nên hai mắt mở to.

Cậu đồ đần nhìn lên trần nhà, dường như vẫn chưa kịp phản ứng,

Khương Nghi nhìn chằm chằm trần nhà mấy phút, trong lúc giãy dụa thủ nhục nhích chân mới phát hiện đã ướt sũng.

Vành tai cậu chợt đỏ lên, muốn đứng dậy vào toilet.

Nhưng vừa cử động thì Lục Lê nằm cạnh vô thức siết chặt cánh tay không cho cậu động dậy.

Khương Nghi nín thở rón rén gỡ tay Lục Lê ra, nhưng Lục Lê đang ngủ vẫn phát giác được động tĩnh, sau đó sờ trán cậu như phản ứng theo bản năng.

Hồi lâu sau, Lục Lê mở mắt ra, còn chưa tỉnh ngủ đã khàn giọng hỏi: "Sao thế?"

Hắn chống tay ngồi dậy trên giường rồi sờ trán mình, giọng nói khàn khàn: "Có chỗ nào không khỏe à?"

Khương Nghi cứng đờ không nói gì, hồi lâu sau mới giả vờ bình tĩnh nói khẽ: "Không phải."

Tó muốn đi vệ sinh thôi."

Lục Lê yên lặng cúi người bật ngọn đèn nhỏ đầu giường, trong ánh đèn hắt thấy vành tai đỏ bừng của Khương Nghi nên nhúu mày hỏi: "Có phải bị sốt rồi không?"

Hắn xuống giường mang dép định đứng dậy tìm nhiệt kế, không ngờ Khương Nghi còn gấp hơn, xuống giường mang dép trước cả hắn, xem ra là muốn vào toilet.

Lục Lê tiếp tục nhúu mày: "Đau bụng à?"

Khương Nghi thốt lên: "Ừ"

Cậu vội vàng chạy vào toilet rồi đóng cửa lại.

Còn Lục Lê đứng dậy ra phòng khách tìm nhiệt kế và mấy loại thuốc thường dùng, sau đó đứng ngoài phòng vệ sinh chờ Khương Nghi, sợ cậu bị tiêu chảy sẽ mất nước.

Ài ngờ đợi hơn hai mươi phút mà Khương Nghi vẫn chưa ra, trong toilet cũng chẳng có tiếng xả nước.

Lục Lê phát hiện không ổn nên gõ cửa hỏi Khương Nghi làm gì trong đó.

Trong phòng vệ sinh im lìm một hồi, sau đó cửa chậm chạp mở ra một khe nhỏ, mặt Khương Nghi hơi đỏ, lí nhí hỏi hắn lấy quần lót giùm mình được không.

Lục Lê ngăn người nhìn vành tai đỏ rực của Khương Nghi, sắc mặt cũng không giống lúc trước bị bệnh mà hai gò má ửng hồng, đôi mắt ướt át nhìn lảng đi chỗ khác, trong đầu hắn dần hiện ra nguyên nhân.

Hắn hỏi dò: "Quần lót trên người không mặc được à?"

Khương Nghi đỏ mặt gật đầu.

Mười phút sau.

Lục Lê ngồi trên ghế trong toilet, trước mặt là một chậu nước, vò vò quần lót trong chậu.

Khương Nghi thay quần xong ngồi xổm bên cạnh, mặt mũi đỏ bừng, đang định giặt lại quần lót của mình thì chợt nghe Lục Lê hỏi: "Cậu mơ thấy gì vậy?"

Chương 51: 51: Chương 49

Khương Nghi ngồi xổm trên sàn, vánh tai đồ ửng, cậu không trả lời mà đưa tay muốn lấy lại quần lót của mình, cổ tỏ vẻ bình tĩnh đáp ứng nói: "Để tớ tự làm đi."

Lục Lê không trả cho cậu mà xoa xà bông, vò quần lót mấy lần rồi nói: "Không giặt hồng đâu mà sợ."

Hắn rành giặt quần lót hơn Khương Nghi nhiều.

Hắn liếm răng nanh, chăm chú nhìn Khương Nghi rồi nóng lòng dụ dỗ: "Rốt cuộc cậu mơ thấy gì vậy?"

Ngay cả cằn cổ Khương Nghi cũng đồ ửng, cúi đầu lấp bắp nói: "Cậu, cậu mặc kệ đi mà."

Lục Lê có chút hưng phấn, chồm tới gần Khương Nghi thấp giọng dụ dỗ: "Nói tớ nghe chút xíu thôi, trong mơ cậu thấy gì thế?"

Khương Nghi cúi đầu không nói lời nào, Lục Lê lại dụ dỗ: "Không sao đâu, Chung Mậu và Tần Lan cũng hay kể mình mơ thấy gì mà, chuyện này bình thường lắm."

Khương Nghi vẫn cúi đầu ngậm chặt miệng, người bên cạnh cứ dụ dỗ nài nỉ mãi nên cậu đành phải cố giả bộ bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn ấp úng lí nhí: "Tớ thấy xếp hình."

Lục Lê: "....."

Hắn cúi đầu nhìn quần lót trên tay, hít sâu một hơi rồi liếc sang Khương Nghi ngồi xổm cạnh chậu nước, cúi gằm mặt nắm mép chậu không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Lục Lê vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: "Ngoài xếp hình ra còn gì nữa không?"

Khương Nghi lí nhí: "Hết rồi."

Lục Lê: "....."

Hắn hùng hổ chà quần lót, nghiêng răng nghiêng lợi bực tức nghĩ thầm: "Sao lại là xếp hình?!"

"Tại gì phải là xếp hình chứ?!"

Xếp hình có ôm Khương Nghi ngủ mỗi ngày như hắn không?

Xếp hình có giống như hắn, mỗi ngày Khương Nghi mở mắt ra đều thấy ngay không?

Khương Nghi ngồi xổm trên sàn không dám ngẩng đầu, vánh tai đồ ửng, tay nắm mép chậu, nghe Lục Lê giặt quần lót sột soạt trong chậu.

Thật ra cậu chỉ mới nói một nửa thôi.

Đúng là cậu mơ thấy xếp hình.

Nhưng cậu còn mơ thấy Lục Bê nữa.

Bộ xếp hình kia là do Lục Bê tặng cậu.

Nhớ lại giấc mơ ban nãy, Khương Nghi chỉ dám nhìn mặt nước lăn tăn sóng sánh trong chậu, cúi đầu nấp mép chậu không nói lời nào.

Trong mơ là một ngày Chủ Nhật bình thường như bao ngày khác, Lục Bê ôm một bộ xếp hình mới tặng cho cậu.

Nhưng chẳng hiểu sao trong mơ Khương Nghi lại cảm thấy Lục Bê hơi dữ, căn người cũng không nhẹ nhàng như lúc nhỏ chơi đùa để lại dấu răng mờ nhạt mà rất kỳ quái, nằm trên người cậu gặm cắn như mút vào.

Khi Khương Nghi bị đè vào bệ cửa sổ còn mơ mịt tự hỏi chẳng phải Lục Bê tặng mình bộ xếp hình sao?

Sau đó cậu bị Lục Bê nâng mông bế lên ngồi trên bệ cửa sổ, Lục Bê đứng trước mặt cậu gần đến nỗi chóp mũi có thể chạm nhau, thậm chí hai cánh tay Lục Bê còn ôm chân cậu, giữ lấy chân cậu.

Hắn gọi tên cậu, giọng càng lúc càng khàn đi.

Lục Bê trong mơ quá lạ lẫm, tính xâm lược cũng rất mạnh, hơi thở nóng bỏng phả vào xương quai xanh của Khương Nghi, Lục Bê nói với cậu hắn không thích xếp hình, không thích Tổng Tử Nghĩ, không thích Trần Triệu.

Về sau ký ức của Khương Nghi dần trở nên mơ hồ, chỉ nhớ Lục Bê giống như hôm nay nắm chân cậu, đặt cậu trên bệ cửa sổ mút cổ cậu như đang trả đũa.

Màn cửa màu trắng ngà bị nắm nhàu nhĩ đung đưa trong gió đêm, mảnh xếp hình trên bàn rơi lả tả xuống đất, vương vãi khắp sàn như có người bắt cần đung rơi trong lúc giã dũa.

Cuối cùng Khương Nghi mơ màng tỉnh lại trên giường mình, sau khi tỉnh giấc cậu cảm thấy dưới thân có gì đó lạ lạ, khe cựa quậy thì thấy trong quần ướt sũng lạnh buốt.

Cậu đã học khóa sinh lý nên biết đây là gì, cũng biết có mấy nam sinh rất hay bàn tán chuyện này.

Khương Nghi vốn định âm thầm xử lý quần lót ướt nhẹp, ai ngờ vẫn bị Lục Bê ngủ say bắt quả tang lúc rạng sáng.

Hơn nửa đêm phải ngồi xổm cạnh chậu nước nhìn Lục Bê giặt quần lót cho mình.

Thậm chí còn bị hỏi mơ thấy gì.

Khương Nghi cúi đầu nấp mép chậu nhìn quần lót của mình bị Lục Bê vò tới vò lui, cần cổ đỏ bừng.

Lục Bê vừa chà quần lót vừa xoa xà bông, lạnh mặt nghĩ thầm sinh nhật năm nay còn tặng xếp hình cho Khương Nghi nữa thì mình sẽ lùn chớ.

Tặng xếp hình nhiều năm như vậy, kết quả là Khương Nghi không mơ thấy người tặng mà lại mơ thấy đồng xếp hình vó vắn kia.

Thấy Khương Nghi không ngẩng đầu lên, vành tai dưới tóc đen lộ ra đỏ rực, Lục Bê thở hắt một hơi, ngồi trên ghế nhỏ hậm hực đuổi dài chân.

Sau khi tức giận, hắn thất bại tự như thôi kệ, dù sao cũng trưởng thành rồi.
Dù sao cũng không phải máy giặt và voi.
Nếu không Lục Lê thật sự chẳng biết phải làm gì nữa.
Hắn cũng đâu thể biến thành máy giặt và voi để làm vợ Khương Nghi được.
Cuối cùng Lục Lê đã giặt xong quần lót trong chậu, vắt khô rồi tìm cái móc treo lên.
Khương Nghi đưa tay muốn giặt lại quần mình, đỏ mặt nói: "Đưa cho tớ đi."
Lục Lê chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Sao, lớn rồi không cho đựng nữa à?"
Hắn vừa giữ quần lót vừa nói: "Hồi ở nhà trẻ khăn tay của cậu toàn do tớ giặt đấy nhé."
Khương Nghi thảng thốt: "Làm sao giống nhau được chứ."
Lục Lê cạy mạnh hỏi: "Sao không giống?"
Khương Nghi cắn răng thốt ra một chữ: "Bán ——"
Lục Lê nhú mày: "Cái gì bán?"
Khương Nghi làm thinh, nghĩ thầm sớm muộn gì cũng có ngày gọi điện cho cha mình để ông hàn chết cửa sổ trong nhà lại.
Lục Lê nghĩ thầm dù có tự chê mình cũng không thể chê Khương Nghi được.
Thậm chí còn hơi.....
Lục Lê liếm răng nanh, cổ dần xuống ý nghĩ đang mạnh nha sục sôi trong lòng.
Nói để nghe một chút là miên man bất định, nói khó nghe chính là đùa nghịch lưu manh.
Dù sao ở trong mơ, đừng nói là tưởng cho Khương Nghi mà thậm chí hắn còn có những hành động quá đáng hơn—— Ném cũng ném qua rồi.
Vẻ mặt Lục Lê vẫn thản nhiên nhưng chân dài duỗi thẳng lại vô thức co lên, đầu gối cũng hơi khép lại.
Dù gì hôm nay hắn cũng mặc áo ngủ bằng lụa màu đen.
Ừ Khương Nghi hay nói hắn kẻ sát mình nóng quá nên Lục Lê đổi sang áo ngủ bằng lụa lạnh, không tỏa nhiệt nhưng sẽ dính vào người.
Chỉ cần hơi có gì đó sẽ thấy rõ mồn một.

Lục Lê thật sự không muốn tiếp tục giặt đi giặt lại món đồ trong chậu trước mặt Khương Nghi nữa.
Khương Nghi ngồi xổm trên sàn, nhìn nhìn rất lâu mới nhỏ giọng hỏi Lục Lê: "Cậu cũng vậy à?"
Lục Lê cổ tình không hiểu, giả ngu nói: "Gi cơ?"
Khương Nghi khần trương liếm môi, thì thào nói: "Thì là cái kia đó ——"
Lục Lê ung dung hỏi: "Cái nào?"
Khương Nghi thất bại nói: "Thôi bỏ đi."
Cậu lẩm bẩm: "Chắc cậu chẳng biết đâu."
Nhìn bộ dạng Lục Lê đoán chừng vẫn chưa trải qua chuyện này.
Nghĩ vậy Khương Nghi đột nhiên có chút cảm giác tự hào và bớt đi chút phiền muộn.
Ít nhất cậu cũng trưởng thành trước Lục Lê.

Lục Lê: "....."

Hắn nói với vẻ mặt phức tạp: "Từ hồi cấp hai tớ đã biết rồi."

Khuong Nghi vừa được an ủi: "....."

Cậu tròn tròn mắt, nghĩ thầm sao mình lại không biết chứ.

Sau khi suy nghĩ một lát, Khuong Nghi lại khẩn trương hỏi dò: "Cậu mơ thấy gì thế?"

Lục Lê chậm rãi hỏi: "Cậu muốn nghe à?"

Khuong Nghi thúc giục: "Là gì vậy?"

Lục Lê nhìn chằm chằm Khuong Nghi, thấy cậu ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt đen láy trong veo dưới ánh đèn phòng tắm, dường như đang hỏi hớp nên vô thức liếm môi mấy lần.

Lục Lê nghĩ thầm nói ra chắc sẽ hù cậu chết mất.

Trong mơ nhiều cảnh ác liệt như vậy, nói ra làm Khuong Nghi sợ khóc cũng chưa biết chừng.

Dù sao trong thế giới của Khuong Nghi, hắn vẫn mãi là Arno ngang tàng đầy lòng chiếm hữu cùng lớn lên với cậu, thân phận này có thể tùy ý thân cận Khuong Nghi, có thể đưa ra đòi hỏi quá đáng với Khuong Nghi, thậm chí có thể tùy ý cắn Khuong Nghi, cậu cũng sẽ không giận.

Lục Lê biết Khuong Nghi luôn bao dung với mình.

Nhưng hắn cũng biết một khi nói ra điều này, rất có thể hắn sẽ mất hết những quyền lợi kia.

Thậm chí mất luôn cả thân phận bạn thân Arno cùng nhau lớn lên.

Bởi vì sau này Khuong Nghi có thể gặp rất nhiều Arno, cũng có thể ỷ lại và thích rất nhiều Arno.

Nhưng Arno chỉ có một mình Khuong Nghi, cũng chỉ thích một mình Khuong Nghi mà thôi.

Hồi lâu sau, Lục Lê mới chậm rãi nói: "Tủ lạnh."

Tớ mơ thấy tủ lạnh."

Khuong Nghi: "???"

Cậu tròn mắt thảng thốt: "Tủ lạnh?"

Lục Lê chậm rãi nói: "Có gì lạ đâu.

Chẳng phải cậu mơ thấy xếp hình à, tớ mơ thấy tủ lạnh cũng đâu có gì kỳ quái.

Chung Mậu còn mơ thấy voi, Tần Lan mơ thấy máy giặt nữa kìa."

Khuong Nghi sùng sốt một lát rồi ngập ngừng hỏi: "Thật sao?"

Lục Lê bình tĩnh gật đầu.

Khuong Nghi sùng sốt hơn nửa ngày mới hoảng hốt nghĩ thầm thôi xong.

Chỉ có mình cậu mơ thấy người thôi.

Còn mơ thấy Lục Lê nữa chứ.

Người khác đều mơ thấy tủ lạnh máy giặt, chỉ có mỗi mình cậu mơ thấy Lục Lê.

Nhất định phải đưa hàn chết của số vào danh sách quan trọng mới được.

Ngày mai phải gọi điện cho cha mình thôi.

Khương Nghi về phòng nằm trên giường, nghĩ xem nên lấy cớ gì để báo cha Khương hàn chết của số.

Khi Lục Bê lên giường, Khương Nghi yên lặng kéo chăn lên đầu bọc kín người mình như kén tằm.

Lục Bê nhắm mắt lại, định ôm Khương Nghi ngủ như mọi ngày, hần vươn tay sang nhưng chỉ túm được một cuộn chăn bông.

"....."

Cái quái gì thế?

Lục Bê mở mắt ra thấy một cuộn chăn bông kiên cố đối mặt với mình.

Phía trên còn lòi ra mây cọng tóc vểnh lên.

Lục Bê: "....."

Hắn lay cuộn chăn bông trước mặt mấy lần nhưng không lay nổi vì người nằm bên trong giữ chặt chăn không cho hắn gỡ ra.

Lục Bê do dự sờ mây cọng tóc ngoài chăn rồi hỏi: "Sao thế?"

Khương Nghi ồm ồm nói: "Lạnh."

Lục Bê nhúu mày: "Bị sốt à?"

Khương Nghi bình tĩnh nói: "Không phải, ngủ vậy mới thoải mái."

Lục Bê: "Cậu ra đây đi, tớ sẽ tăng độ điều hoà lên."

Khương Nghi kiên trì nói: "Không ra, thoải mái lắm."

Lục Bê: "....."

Hắn lại khuyên Khương Nghi mau ra đây, ngộp thở không tốt đâu, Khương Nghi lại khăng khăng nói ngộp thở không sao hết.

Cậu lấy hơi giỏi lắm.

Lục Bê: "....."

Hắn nhìn cuộn chăn nửa tiếng, phát hiện đúng là thỉnh thoảng Khương Nghi sẽ vén chăn lên lấy hơi.

Lục Bê im lặng nhìn Khương Nghi cuộn mình tròn vo.

Người khác dậy thì nổi loạn sẽ trốn học đánh nhau uống rượu yêu đương, còn Khương Nghi dậy thì nổi loạn lại chui trong chăn không chịu ra.

Một tiếng sau, Khương Nghi yên lặng chui ra khỏi chăn, thấy Lục Bê đã nhắm mắt ngủ mới thở phào nhẹ nhõm, đạp chăn xuống chân rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc người bên cạnh thở đều đều, Lục Bê mở mắt ra, nghĩ thầm cuối cùng cũng bắt được cậu rồi.

Hắn không tin Khương Nghi có thể nhịn lâu hơn mình.

Lục Bê rón rén kéo Khương Nghi vào lòng thuần thực ôm cậu, cuối cùng đạp chăn mình xuống đất rồi hài lòng kéo chăn Khương Nghi đắp.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi đứng ở bên đánh răng rửa mặt, lúc ra phòng khách ăn sáng vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngay chiếc quần lót treo ngoài cửa sổ.

Cậu im lặng nhìn nó mấy giây, sau đó quay đầu xuống mặt không nhìn nữa.

Chung Mậu ngập dài rồi phòng, hần nhìn ra cửa sổ, đột nhiên khựng lại như phát hiện điều gì.

Khương Nghi lập tức quay đầu nhìn Chung Mậu, cố tỏ vẻ bình tĩnh chờ hần nói.

Chung Mậu nhìn ra cửa sổ cảm thán: "Hình như trời trở lạnh rồi đây, sáng nay tớ mặc áo tay ngắn tự nhiên thấy hơi lạnh."

Khương Nghi thở phào một hơi rồi đáp ứng nói: "Đúng đây ——"

Lục Lê nhét nửa cái trứng gà vào miệng Khương Nghi: "Đúng gì mà đúng, mau ăn cơm đi."

Cứ nhìn quần lót ngoài cửa sổ làm gì?

Chẳng lẽ muốn cưới vợ giống xếp hình à?

Mặt Lục Lê tái xanh.

Cả ngày Khương Nghi cứ làm la làm lét.

Cậu cũng chẳng biết tại sao nữa.

Chắc vì cậu biết mình ngồi bàn đầu còn Lục Lê ngồi bàn cuối, ban ngày đi học luôn nhìn cậu chằm chằm.

Bất cứ lúc nào quay đầu lại, cậu đều đối diện với ánh mắt Lục Lê.

Hầu hết thời điểm Lục Lê không ngồi thẳng lưng nhìn cậu mà lười biếng dựa vào thành ghế hoặc nằm bò ra bàn nhìn cậu.

Bàn đầu trong giờ tự học Khương Nghi viết một tờ giấy, thừa dịp mọi người đang nghiêm túc học hành, cậu ném tờ giấy xuống bàn Lục Lê.

Đây là lần đầu tiên Khương Nghi tương tác với Lục Lê từ khi đổi chỗ ngồi đến nay.

Lục Lê đang nằm ườn trên bàn lập tức sáng mắt, hần ngồi thẳng dậy chụp cục giấy Khương Nghi ném xuống rồi háo hức mở ra.

Hần nghĩ mặc dù Khương Nghi không đến mức nói nhảm mình nhưng ít nhất cũng phải là tan học đi ăn chung hoặc đến câu lạc bộ nào đó.

Sau khi cục giấy bị mở ra, mấy chữ mạnh mẽ xinh đẹp hiện ra trên giấy—— Làm bài tập đi.

Lục Lê: "....."

Hần vờ như không thấy gì, xếp tờ giấy cất vào túi rồi nghiêng đầu nằm sấp trên bàn, chừa lại cái ố cho Khương Nghi.

Khương Nghi: "....."

Tan học về nhà, Khương Nghi chưa kịp gọi điện cho cha Khương nhờ ông hàn chết cửa sổ phòng mình thì đã nhận được điện thoại của ông.

Qua điện thoại, cha Khương bảo Khương Nghi mới đây đi công tác với Lục tổng đã mua cho cậu một bức xếp hình mới ở cửa hàng tại thành phố khác, dặn Khương Nghi nhớ đi lấy chuyển phát nhanh.

Khương Nghi hết sức vui vẻ, cúp máy xong mới nhớ ra mình quên nói Khương hàn chết cửa sổ.

Cậu và Lục Lê đi lấy chuyển phát nhanh, về đến nhà, Khương Nghi ngồi trên thảm mở bưu kiện rồi căn

thận từng li từng tí lấy bộ xếp hình ra.

Lục Lê ngồi cạnh nhìn vẻ mặt rạng rỡ của Trương Nghi, ôm bộ xếp hình mới không nỡ buông tay.

Hắn gọi tên Trương Nghi.

Trương Nghi quay đầu nhìn hắn bằng đôi mắt sáng lấp lánh: "Hà?"

Lục Lê không nói gì mà chỉ gõ nhẹ lên đầu cậu rồi lẩm bẩm câu gì đó.

Trương Nghi ôm đầu, không nghe rõ nên hỏi lại: "Gì cơ?"

Lục Lê nghĩ thầm chẳng có gì hết.

Chỉ là muốn hỏi cậu rốt cuộc đến khi nào mới có thể thích tổ chút xíu như thích xếp hình thôi..

Chương 52: 52: Chương 50

Khi Khương Nghi chơi xếp hình được một tiếng, Lục Lê nghĩ chừng nào Khương Nghi thích mình chút xíu như thích xếp hình thì tốt quá.

Khi Khương Nghi tràn đầy phần khởi chơi xếp hình một tiếng rưỡi, Lục Lê bình thản nghĩ có sở thích cũng bình thường thôi.

Dù sao Khương Nghi cũng không giống Chung Mậu nằm trên sàn nhìn điện thoại cười ngây ngô với bạn gái trên mạng.

Khi Khương Nghi say sưa xếp hình hai tiếng liền, Lục Lê nghĩ rốt cuộc đến lúc nào trò xếp hình ớ ờ này mới biến mất khỏi trái đất.

Suốt hai tiếng ròng rã, Khương Nghi mê mẩn đến nỗi một ánh mắt cũng không thèm cho hắt.

Trong hai tiếng này, Chung Mậu nằm dưới sàn xem điện thoại cười khúc khích, ít nhất còn ỡ ờ kể chuyện vui trên điện thoại cho họ nghe.

Nhưng suốt cả quá trình xếp hình, Khương Nghi chỉ quay đầu một lần duy nhất để bảo hắt—— "Cậu ngồi nhích sang bên chút đi."

Che hết ánh sáng của tớ rồi kìa."

Lục Lê: "....."

Xếp hình hạng nhất, ưỡn nước hạng nhì, hắt là hạng chót đứng không.

Khương Nghi hài lòng ráp mảnh xếp hình cuối cùng, cảm nhận được người bên cạnh lập tức chồm tới đề mình, rõ ràng là đang rất bất mãn nên xụ mặt nhìn cậu chằm chằm.

Khương Nghi không biết làm sao, cảnh giác che cổ nói: "Không cho cắn."

Lục Lê nhú mày, nghĩ thầm từ nhỏ đến lớn mình đã nghe câu này mòn tai luôn rồi.

Hắt chẳng thèm để ý mà vẫn như thường lệ, cắn trước nói sau.

Cắn xong lại nhận lỗi với Khương Nghi, dù sao bao năm nay hắt vẫn chơi trò này không biết mệt là gì.

Mấy giây sau.

Lục Lê vừa sơ hở đã bị đập xuống giường, mò mịt ngồi trên sàn nhà.

Khương Nghi nghiêm mặt quay đầu đi không nhìn hắt, thốt ra một câu: "Đã bảo không được cơ mà."

Chung Mậu sừng sốt nhìn Khương Nghi trên giường rồi lại hơi liếc sang Lục Lê ngồi trên sàn, hắt khấn

trương rúc mình trong chăn, sau đó yên lặng nhích ra xa Lục Bê.

Chân dài của Lục Bê gập lại, hắn cúi đầu nhìn sàn nhà rồi lại nhìn Khương Nghi trên giường.

Cuối cùng hắn sầm mặt đứng phắt dậy.

Chung Mậu lập tức cuống quýt đứng lên, sợ Lục Bê nổi quạu xung đột với Khương Nghi nên vội rít nói:

"Lục ca Lục ca! Giỡn thôi mà, đừng nóng."

Khương Nghi chỉ đùa thôi ——"

Ai ngờ Chung Mậu còn chưa nói hết thì đã thấy Lục Bê lạnh lùng đi tới trước mặt rồi khom người túm lấy tâm chăn dày trước ánh mắt hoảng sợ của Chung Mậu, cố thể quăng hẳn ra cửa phòng ngủ.

Quăng xong, Lục Bê lạnh mặt đóng sầm cửa như đang cảnh cáo Chung Mậu rút xa một chút.

Chung Mậu: "???"

Hắn ngồi sững trên chăn.

Sau khi hoàn hồn, Chung Mậu lập tức khẩn trương áp tai lên cửa phòng ngủ nghe ngóng động tĩnh bên trong, lỡ có xảy ra xung đột sẽ lập tức vọt vào giải cứu Khương Nghi.

Dù sao tám đời nay hắn chưa từng thấy sắc mặt Lục Bê lạnh lẽo như vậy.

Bàn cuối nhìn thấy vẻ mặt này của Lục Bê là hồi cấp hai chơi bóng rổ với đám học sinh lớp lớn trong đội, lúc kia cố ý phạm quy đung Lục Bê ngã xuống đất, không chỉ trầy xước đầu gối mà nghiêm trọng nhất là băng đeo cổ tay mà Lục Bê không bao giờ cho người khác đung vào cũng bị bắn lăm lem.

Chiều hôm đó đội bóng rổ đã xảy ra trận đung độ lớn nhất từ trước đến nay, sắc mặt Lục Bê lạnh đến mức đáng sợ.

Chung Mậu áp tai lên cửa phòng ngủ nuốt nước bọt, hắn nghe ngóng hồi lâu nhưng chẳng nghe được tiếng động nào lớn.

Trong phòng ngủ, Khương Nghi ngồi trên giường, Lục Bê cũng ngồi trên giường, hắn nhìn Khương Nghi rồi múm môi hỏi: "Sao lại đá tớ xuống giường?"

Khương Nghi cũng múm môi không nói lời nào.

Lục Bê lạnh lùng nói: "Cậu chưa bao giờ làm thế cả."

Khương Nghi hơi chột dạ nên quay đi không nhìn Lục Bê.

Lục Bê tiếp tục lạnh mặt: "Có phải thằng ị kia nói xấu tớ không?"

Khương Nghi: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi người ta bừa bãi như vậy, người ta tên Trình Triều cơ mà."

Lục Bê sầm mặt: "Tớ nhắc tới nó thì cậu mới nói chuyện với tớ, tớ không nhắc nó thì cậu không nói chuyện với tớ."

Còn nữa, sao lại đá tớ xuống giường hả?"

Khương Nghi cảnh giác nói: "Tớ không đá cậu thì cậu lại bắt đầu cắn lưng tung."

Cậu cần kỳ cục lắm."

Lục Lê tỏ vẻ thù địch, cứ tưởng Trình Triều đã nói những điều không nên nói với Khương Nghi.

Chẳng hạn như bảo Khương Nghi phải giữ khoảng cách với hắn.

Chẳng hạn như nói với Khương Nghi bạn thân từ nhỏ của người ta mười sáu tuổi sẽ không còn ôm bạn mình cần cổ hay thậm chí là cần tai nữa.

Nhưng một lát sau, Lục Lê lại thân nhiên nói: "Có gì kỳ cục đâu? Từ nhỏ đến lớn tại mình đều vậy mà."

Khương Nghi khẳng khái nói: "Kỳ chứ."

Cậu ngồi trên giường nghiêm mặt chỉ vào hàu kết Lục Lê phàn nàn: "Cậu cứ cần bừa khắp nơi kỳ lắm."

Lục Lê: "Kỳ thế nào?"

Khương Nghi vẫn còn sợ hãi sờ cổ mình, cố gắng tìm từ miêu tả: "Giống như trên cổ cậu có một khối u lớn vậy."

Sau đó cậu cần khối u kia một cái, còn cần lung tung khắp nơi nữa."

"Lạnh ngắt làm da đầu tê rần, cứ như khối u trên cổ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ ra vậy."

Đây chính là cảm giác của Khương Nghi trong giấc mơ đêm qua, đến tận bây giờ cậu vẫn còn thấy sợ hãi, tự nhủ mình không bao giờ muốn mơ thêm một lần nào nữa.

Lục Lê im lặng.

Một lát sau, hắn lặp lại: "Khối u?"

Khương Nghi nghiêm túc gật đầu rồi lặp lại theo hắn: "Ừ, khối u."

Năm phút sau.

Chung Mậu đang dựa sát cửa phòng ngủ bị cửa mở ra đột ngột dọa sợ gần chết, trông thấy sắc mặt Lục Lê càng khó coi hơn, hắn nuốt nước bọt thò đầu vào nhìn Khương Nghi trong phòng ngủ.

Khương Nghi yên lành ngồi trên giường không hao tổn một sợi tóc, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

Lục Lê chẳng nói chẳng rằng đóng sầm cửa phòng bỏ ra ngoài.

Chờ Lục Lê đi xong, Chung Mậu xách chân về phòng Khương Nghi, hắn ngồi trên sàn hỏi: "Khương Nghi, cậu và Lục ca sao vậy?"

Hắn thấy chuyện này có vẻ nghiêm trọng lắm.

Khương Nghi lắc đầu, trầm giọng nói: "Chuyện người lớn thôi ——"

Cậu còn chưa dứt lời thì Chung Mậu đã bắt mắt nói: "Tớ còn hẹn hò sớm hơn các cậu đấy nhé, tớ là người lớn mới đúng, các cậu vẫn còn non và xanh lắm."

Rốt cuộc hai cậu cãi nhau chuyện gì thế?"

Khương Nghi sờ mũi: "Không phải cãi nhau."

Cậu thành thật nói: "Chỉ nói chút chuyện thôi."

Chung Mậu lập tức lui nhái: "Có phải cậu nói với nó mình muốn yêu đương không? Bình thường thôi bình thường thôi, dù sao các cậu đã quen nhau từ nhỏ, bực bội vì người kia có bạn gái trước mình cũng là bình thường mà."

"Giống Tần Lan hồi trước cứ câu mãi, nó nghĩ mình đẹp trai hơn tớ, thấy tớ có bạn gái còn cảm thấy bị tổn thương nữa....."

Khuong Nghi yên lặng ném một cái gối cho Chung Mậu, lúc này hẳn mới nhớ ra mình chưa đem gối ngoài phòng khách vào, thế là hấp tấp chụp gối Khuong Nghi ném sang.

Ngoài ban công.

Truyện Hải Hước

Lục Lê ngồi trên ghế hồ hững nhìn hoa cỏ trồng trên ban công.

Hồi lâu sau hẳn lấy điện thoại ra, tựa như không cam lòng tìm tòi mấy trang web.

"Kỹ thuật hôn kém coi sẽ làm đối phương cảm thấy đang hôn khối u sao?"

"Hôn cổ đối phương làm đối phương khó chịu thì phải làm sao?"

"Làm sao để biết đối phương không thích mình hay là kỹ thuật hôn kém coi?"

"Kỹ thuật hôn kém coi sẽ làm đối phương thấy khó chịu sao?"

Đêm hè tháng Tám tháng Chín, ban công oi bức, thiếu niên tóc vàng bực bội ngồi trên ghế sần mặt xem giải đáp trên điện thoại.

Nửa tiếng sau, hẳn đập chết con muỗi trên đùi, lạnh mặt giậm chân mấy cái rồi cúi kính đóng điện thoại lại, cách đó không xa vang lên tiếng máy điều hòa rè rè khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Khuong Nghi luôn kháng cự những thứ mình không thích.

Lúc nhỏ không thích ăn rau, dù có đồ dành hay lựa gọt thế nào cũng không ăn, ngay cả lúc đòi meo cũng sẽ không ăn.

Trừ khi kéo dài thời gian, ăn mười phút không hết thì nửa tiếng, chừng nào Khuong Nghi bớt kháng cự với thứ mình ghét thì mới có thể ăn hết.

Nhìn cậu lúc nào cũng ngoan ngoãn nhưng đôi khi lại rất bướng bỉnh, dù có ép buộc thế nào cũng thất bại.

Lục Lê không rõ tình cảm mình dành cho Khuong Nghi có phải cũng giống vậy không.

Chẳng ai mong người mình ý lại sẽ có ý xấu với mình cả, cho dù lấy danh nghĩa là thích cũng không được.

Lục Lê không biết tình cảm này của mình có giống Khuong Nghi ghét ăn rau hay không, năm đầu tiên Khuong Nghi sẽ chán ghét tình cảm của hẳn, năm thứ hai cũng vẫn chán ghét, nhưng dần dà sẽ không còn kháng cự nữa.

Hắn không rõ có khả năng này không.

Nhưng hẳn sợ ngay cả quá trình này mình cũng không chịu được.

Lục Lê lẳng lẳng nhìn chằm chằm mặt đất.

Hắn đã quen Khương Nghi chín năm và lớn lên cùng với cậu.

Giờ Khương Nghi chỉ mới kháng cự hẳn đụng chạm mà hắn đã không chịu được, huống chi sau này hắn có chịu được sự trốn tránh và chán ghét theo bản năng của Khương Nghi hay không.

Lục Lê thở hắt một hơi, cảm thấy lồng ngực nặng trĩu.

Cảm xúc bị đè nén của thiếu niên hết như thủy triều cuộn cuộn, có thể làm người ta vui sướng bay vút lên trời, cũng có thể khiến người ta chìm xuống đáy biển.

Trong phòng ngủ, Khương Nghi nhòai người ra cửa sổ muốn nhìn xem Lục Lê đang làm gì ngoài ban công bên cạnh, ai ngờ cả người bị xách lên.

Khương Nghi quay đầu lại, trông thấy sắc mặt khó coi của Lục Lê.

Lục Lê xách cậu, hờ hững nói: "Muốn té xuống gây làm đôi à?"

Khương Nghi ngoan ngoãn để hắn xách về ngòai trên giường, do dự hỏi: "Nãy giờ cậu làm gì vậy?"

Lục Lê khom lưng dọn dẹp mấy thứ linh tinh của mình ở đầu giường bỏ vào ba lô.

Khương Nghi tròn xoe mắt: "Trẻ thế này mà cậu còn vác ba lô đi đâu nữa?"

Lục Lê cầm áo khoác lên: "Về nhà.

Sắp tới tớ sẽ ở nhà mấy ngày."

Khương Nghi vô thức hỏi: "Sao thế?"

Lục Lê tức giận nhìn cậu rồi nghiêng răng nói: "Sợ căn bệnh quái u trên cổ cậu.

Được chưa?"

Hắn sợ nếu mình còn ở đây nữa thì đừng nói là trên cổ Khương Nghi có khối u mà với kiểu căn này của hắn, đoán chừng toàn thân Khương Nghi đều có khối u cả..

Chương 53: 53: Chương 51

Chín giờ tối, trên giường ngủ của Khương Nghi đặt mấy thứ linh tinh được xếp ngay ngắn.

Hai người trước giường cẩn thận phân chia đồ đạc.

"Bao gói này tớ không đem đi nhưng con ngựa què kia tớ phải đem."

Khương Nghi nhăn mũi bĩu môi nói với Lục Lê: "Con ngựa thì không được."

Con ngựa què chân đã ở bên cậu từ nhỏ, tuy cũ kỹ xiêu vẹo nhưng Khương Nghi cảm thấy để nó trên giường vẫn rất yên tâm.

Lục Lê quay đầu nói: "Chân nó là do tớ may, không có tớ ở đây thế nào lúc ngủ cậu cũng túm chân nó thôi."

Lẽ lại kéo rách thì sao?"

Thật ra hẳn chỉ nói nhảm thôi.

Khương Nghi đi ngủ chẳng bao giờ cửa quây lung tung, càng sẽ không kéo chân con ngựa què kia.

Lúc nhỏ con ngựa gãy chân là vì chất lượng kém, chỗ may nổi bốn chân còn lòi ra mấy khúc chỉ thừa.

Nhưng Lục Lê sợ mình không đem con ngựa què kia đi thì ban đêm Khương Nghi sẽ ôm nó ngủ ngon lành, hoàn toàn thay thế hẳn, chưa biết chừng sau này trên giường chẳng còn chỗ cho hẳn ngủ với cậu nữa.

Khương Nghi nghĩ ngợi, cuối cùng đành nói: "Được rồi."

Nhưng cậu để lại tinh dầu mùi cam cho tớ nhé, tớ sẽ lặt con ngựa kia cho cậu."

Lục Lê: "Được thôi, gói ôm tớ đem đi nhé?"

Khương Nghi lắc đầu nói: "Không được, tớ phải dựa gói ôm chơi xếp hình mà."

Chung Mậu: "....."

Hắn ngồi trên sàn, rót cuộc nhìn không được hỏi nhỏ: "Này.....! Các cậu đang chia đồ ra riêng đấy à?"

Nhìn cảnh này y hết lý hôn chia con, ai biết thì nghĩ Lục Lê về nhà mình ở vài ngày, ai không biết còn tưởng hai anh em lớn rồi muốn chia tài sản ra riêng nữa.

Mặc dù đồ được phân chia đều là mấy món đồ chơi lật vặt trên giường, thậm chí còn có cả đồ chơi lúc nhỏ.

Nhưng nói ra chắc trong giới chẳng ai tin cậu chủ nhà họ Lục sẽ cò kè mặc cả vì một con ngựa bông què chân.

Khương Nghi và Lục Lê trên giường cùng quay đầu nhìn hẳn, Chung Mậu ghen hòng rồi thành khấn

nói: "Các cậu tiếp tục đi, các cậu tiếp tục đi."

Hai người trên giường đồng vợ đồng chồng nhìn h lẫn không nói lời nào, về mặt ai cũng hết sức nghiêm.

Chung Mậu nằm trên sàn hện hực kéo chấn lên.

Hai người chia đồ hơn nửa tiếng.

Ba lô Lục Lê nhẹ đi nhiều, h lẫn ngồi cạnh giường nói: "Ban đêm nhớ để di động đầu giường nhé, không khỏe thì gọi điện cho tớ."

"Đừng cho là chuyện nhỏ rồi cố chịu đựng tới sáng mới đi bệnh viện."

"Điều hòa không khí đừng ham lạnh mà nửa đêm lên chỉnh xuống thấp."

"Trước khi ngủ nhớ cầm đèn cảm ứng nhé."

Khuong Nghi khoanh chân ngồi trên giường lau bầu: "Tớ cũng đau phải con nít....."

Lục Lê nghĩ thầm cậu không phải con nít thì ai là con nít, suốt ngày lên h lẫn ăn kem với Trình Triều, tưởng h lẫn không biết à.

Khuong Nghi ồ ồ ba lô Lục Lê: "Mau về đi.

Muộn quá đi sẽ lo đấy."

Lục Lê không nhúc nhích, h lẫn ngồi trên mép giường hồi lâu mới nói: "Lần này tớ về thật đó.

Ban đêm không tới leo cửa sổ nữa đâu."

Khuong Nghi gật đầu, chân thành nói: "Tớ biết rồi."

Lục Lê ngược mắt nhìn cậu, cố vót vát hỏi: "Lỡ ban đêm cậu ngủ không quen thì sao? Lỡ mất ngủ thì sao?"

Khuong Nghi nghĩ ngợi một lát, về mặt hơi do dự.

Lục Lê cúi người, mang theo vẻ chờ mong không để phát hiện chờ đợi Khuong Nghi.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Trong Trương Lê Nga

2.

Thiên Di – Trang Rose

3.

Em Là Mặt Ngọt Của Anh

4.

Kỷ Ưc Của Hoa Đào

=====

Khương Nghi mở to mắt, ngại ngừng rụt rè hỏi: "Mùa đông cậu vẫn không đến sao?"

Mùa đông ôm Lục Lê ấm lắm.

Mặc dù cơ bắp trên người hắn hơi cứng nhưng ít ra sẽ không giống túi chườm nửa đêm sẽ nguội đi, Lục Lê có thể giữ ấm cả đêm.

Khương Nghi nghĩ ngợi, cảm thấy lý do này không tốt lắm nên chủ động nói: "Mùa đông cậu đến tớ sẽ bảo cha tớ đổi giường lớn hơn.

Đến lúc đó ngủ không chật như bây giờ nữa đâu."

Hai người trên giường nằm xa nhau một chút, Lục Lê sẽ không dễ dàng ôm cậu cắn lung tung như bây giờ nữa.

Lục Lê im lặng một lát rồi hỏi: "Vậy mùa hè thì sao?"

Khương Nghi ngại ngừng nói: "Mùa hè cậu về nhà ngủ đi."

Lục Lê tự nhủ mẹ nó mình phải cướp luôn con ngựa què kia mới được.

Giờ hắn chỉ mới vác ba lô về nhà ở vài ngày mà Khương Nghi đã tính sẵn thời gian đi về của hắn luôn rồi. Mùa hè đi, mùa đông về.

Giờ còn đang vui vẻ đang đưa hai chân như thể cả cái giường đều thuộc về mình.

Khi Lục Lê rời đi đã hơn mười giờ đêm.

Hắn đeo ba lô ra cửa nhà Khương Nghi đi mấy bước, cố hết sức không quay đầu lại, cố ý bước thật chậm.

Sau đó Lục Lê nghe thấy một tiếng đóng cửa dứt khoát.

Lục Lê: "....."

Hắn quay đầu thấy Khương Nghi đã đóng cửa lại, từ xa vẫn có thể cảm nhận được niềm vui sướng của cậu.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi cắn bánh mì chờ Lục Lê trước cửa nhà, vừa ngẩng đầu thấy hắn thì giật nảy mình.

Nam sinh tóc vàng trước mặt hồ hững đeo ba lô, dưới mắt có một quầng thâm rộng.

Cậu ngán ngạo lấy xuống bánh mì trên miệng rồi nhỏ giọng nói: "Lục Lê."

Lục Lê: "Ừm."

Khương Nghi: "Tối qua cậu đi nhát ma à?"

Lục Lê suốt đêm không ngủ, lăn qua lộn lại trên giường không nói gì mà chỉ nhét trứng gà lột sẵn vào miệng cậu, sau đó xách cặp của Khương Nghi lên xe trước.

Sau khi tới trường, cả ngày Khương Nghi không hề phát giác được ánh mắt Lục Lê sau lưng, bởi vì hầu

như lần nào cậu quay đầu lại cũng thấy Lục Bê nằm sấp trên bàn ngủ bù.

Cuộc sống như vậy kéo dài hơn nửa tháng.

Lục Bê nói không leo cửa sổ thì quả thực nhìn được hơn nửa tháng không leo.

Nhưng quãng thâm dưới mắt hằn ngày càng đậm, sáng hôm sau luôn nằm sấp trên bàn ngủ bù.

Đôi khi giờ ra chơi, Khương Nghi chép bài xong đuổi người quay đầu ra sau đều thấy Lục Bê đang ngủ, còn không thì rời khỏi ghế.

Bầu không khí ở lớp chọn trường trung học số 1 và trường trung học thực nghiệm không giống nhau lắm, lớp chọn của trường trung học số 1 khá sôi nổi, giờ ra chơi cũng khác với lớp chọn ở trường trung học thực nghiệm yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng viết chữ sột soạt.

"Lớp trưởng ——"

Bạn học trước mặt kéo dài giọng, cười tủm tỉm báo Khương Nghi: "Cô chủ nhiệm gọi cậu lên văn phòng đấy."

Khương Nghi đang viết bài chợt dừng lại, lơ mơ biết được lý do cô Lý tìm mình.

Cậu đứng dậy quay đầu nhìn thoáng qua Lục Bê rồi đi tới văn phòng.

Giờ ra chơi, mấy giáo viên trong văn phòng cũng đang nói chuyện phiếm.

"Đúng là Lục gia thật à? Hèn gì mấy ngày trước có người đến dặn dò....."

"Biểu hiện vẫn tạm được, mặc dù nhìn có vẻ cứng đầu nhưng rất trầm tĩnh, chưa gây rắc rối gì hết....."

Khương Nghi đứng trước cửa văn phòng gõ nhẹ mấy cái rồi hô một tiếng báo cáo.

Nhiều giáo viên trong văn phòng ngẩng đầu lên, cô Lý vẫy tay gọi cậu: "Đây này."

Khương Nghi đi tới, vừa dừng lại thì nghe giáo viên trước mặt hỏi: "Mấy ngày nay làm lớp trưởng có gì chưa quen không?"

Khương Nghi lắc đầu: "Không ạ, các bạn đều giữ kỷ luật hết ạ."

Cô Lý cười dựa lưng vào ghế: "Trong đó chắc không bao gồm Lục Bê đâu nhỉ? Nhiều giáo viên nói với cô em ấy vào lớp toàn ngủ thôi."

Khương Nghi đứng im, mím môi không nói gì.

Cô Lý nhấp một ngụm trà rồi ung dung nói: "Yên tâm, không phải cô đang truy cứu trách nhiệm gì đâu."

Chỉ là nghe thầy chủ nhiệm nói quan hệ các em không tệ lắm."

Bà không thuật lại nguyên văn, thật ra nguyên văn của chủ nhiệm phòng giáo dục là quan hệ giữa hai nam sinh này như làm bằng sắt vậy, huấn luyện quân sự trốn vào rừng xúc dầu thì thôi đi, giường còn bị mấy người đánh nhau làm sập nữa.

Cô Lý ngẩng đầu nhìn Khương Nghi rồi nói: "Bình thường em trông chừng bạn ấy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, đừng để bạn ấy làm quá mức."

Lúc này Khương Nghi mới nhận ra từ khi lên cấp ba đến giờ, hình như cậu không chú ý đến Lục Bê cho lắm.

Hồi cấp hai, mặc dù học khác lớp nhưng cậu luôn lo lắng Lục Lê vào lớp có nghe giảng không, có ngủ gật trong giờ học không.

Nhưng giờ học chung một lớp mà Lục Lê thường xuyên ngủ trong lớp cậu cũng không để ý.

Khương Nghi run lên hồi lâu mới khẽ gật đầu.

Cô Lý vỗ vai cậu nói: "Vất vả rồi."

"À phải, mấy tờ đơn đăng ký đại hội thể thao này em đem về đưa cho cán sự thể dục đi, nhân tiện khuyến khích mọi người tích cực tham gia hoạt động luôn."

Khương Nghi cầm đơn về lớp, ngồi trên ghế với vẻ bồn chồn bất an.

Cán sự thể dục được cô Lý sắp xếp theo thứ hạng, mặc dù điểm thi cao nhưng học thể dục hơi kém, giờ đang vào đầu bút tai nhìn mấy tờ đơn đăng ký đại hội thể thao của trường.

Hắn hỏi một vòng nhưng chẳng ai chịu thi chạy đường dài ba ngàn mét và chạy tiếp sức bốn trăm mét.

Khương Nghi ngồi trên ghế quay đầu nhìn xuống bàn cuối, Lục Lê nằm sấp trên bàn, hình như ngủ không thoải mái nên đổi sang phía khác, vừa mở mắt ra thì thấy Khương Nghi đang nhìn mình.

"....."

Lục Lê yên lặng cầm sách che mặt lại ngủ tiếp.

Hắn sợ mình không lấy sách che lại thì hai mắt sẽ không chịu nhắm nữa.

Bao đêm nay hắn mất ngủ vì nhớ Khương Nghi đã đủ gian nan lắm rồi.

Ban ngày còn nhìn Khương Nghi nữa chắc ban đêm lại phải thao thức đến ba bốn giờ sáng.

"Bốp——"

Một cục giấy nện vào đầu Lục Lê.

Hắn vô thức nhú mày rồi giở sách lên, trông thấy cục giấy lăn xuống bàn, phát hiện đó là giấy nháp

Khương Nghi hay dùng.

Lục Lê ngẩng đầu lên, trông thấy Khương Nghi nghiêm mặt nhìn mình chằm chằm.

Lục Lê chậm rãi nhét cục giấy vào túi, sau đó cởi áo khoác đồng phục trùm kín đầu, dựng sách lên ngủ tiếp.

Sau đó hắn nghe thấy trên bục có một nam sinh nói chuyện.

"Vì không ai đăng ký thi chạy đường dài ba ngàn mét và chạy tiếp sức bốn trăm mét nên giờ chúng ta sẽ rút thăm để chọn ra mấy bạn thi chạy đường dài ba ngàn mét và chạy tiếp sức bốn trăm mét."

Lục Lê lập tức xóc áo khoác đồng phục lên.

Không ai biết rõ hơn hắn từ nhỏ đến lớn Khương Nghi rút thăm xui xẻo cỡ nào.

Rút trúng cây non ở nhà trẻ là một ví dụ không thể điển hình hơn nữa.

Cả lớp bao nhiêu người mà chỉ có mỗi mình Khương Nghi xui xẻo rút trúng cây non.

Quả nhiên sau khi Lục Lê xóc áo khoác lên, hắn nghe thấy nam sinh trên bục mở tờ giấy ra rồi cúi đầu nói: "Rút trúng thi chạy ba ngàn mét là bạn số một."

Bạn số một là ai thế?"

Bạn số một Khương Nghi: ".....".

Chương 54: 54: Chương 52

Cán sự thể dục trên bục giảng cầm mảnh giấy nhìn số một ghi bên trên, dường như hẳn cũng đã nhận ra gì đó, dù sao lúc trước cô Lý cũng phân công chức vụ theo mã số học sinh.

Cán sự thể dục do dự đưa mắt nhìn Khương Nghi ngồi ở bàn đầu.

Trình Triều đang xem tạp chí cũng ngẩng lên nhửu mày nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi âm thầm thở dài.

Từ nhỏ đến lớn, lần nào rút thăm cậu cũng xui xẻo trước sau như một.

Khương Nghi giơ tay lên, bất đắc dĩ nói: "Tôi là số một....."

Ài ngờ cậu còn chưa dứt lời thì bàn cuối đã vang lên một giọng nói lười biếng: "Xin lỗi, tôi là số một đây."

Giọng nói kia trực tiếp cắt ngang lời cậu, không cho cậu cơ hội mở miệng nữa.

Lục Lê dựa lưng vào ghế, mái tóc vàng hơi rối, chắc vì chưa ngủ đủ nên mắt hơi nheo lại, vẻ mặt kiêu ngạo ương bướng chẳng có vẻ gì là thân thiện.

Nhìn như sắp gây sự vậy.

Lục Lê đứng dậy đi lên bục giảng đối diện với cán sự thể dục đang choáng váng, rút ra mảnh giấy trong tay cán sự thể dục rồi bình tĩnh nói: "Số một đếm ngược cũng là số một mà."

Dù sao cũng chẳng ai quy định số một phải đếm từ trên xuống.

Đếm từ dưới lên cũng là số một vậy.

Khương Nghi: "....."

Cán sự thể dục sững sốt một hồi, sau khi kịp phản ứng thì gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, cũng được cũng được."

Sau đợt huấn luyện quân sự, cả lớp đều biết Lục Lê có thể lực và sức chịu đựng cực tốt, sức bật phát cũng kinh người, nhìn là biết sẽ đạt điểm tuyệt đối trong môn thể dục.

Nếu Lục Lê chạy ba ngàn mét thì thứ hạng của lớp họ ở đại hội thể thao nhất định sẽ bỏ xa các lớp khác.

Lục Lê cúi đầu nhét mảnh giấy vào túi mình, sau đó về chỗ tiếp tục nằm bò ra bàn nhắm mắt lại.

Đùa à, bắt Khương Nghi chạy ba ngàn mét sao.

Mẹ nó đây không phải lấy mạng Khương Nghi mà lấy mạng Lục Lê hẳn thì có.

Nắng hè chói chang rơi vào cửa sổ, quạt trần trong phòng học kéo kẹt quay chậm rì, Khương Nghi ngồi trên ghế quay đầu nhìn Lục Lê nằm sấp trên bàn cuối lớp.

Một tay hấn chống má, mặt quay ra cửa sổ chỉ để lộ cái ót, trên cổ tay đeo băng bảo vệ khi chơi bóng rổ.

Băng tay kia đã hơi cũ.

Dù có được chủ nhân giữ kỹ thế nào thì sau nhiều năm mép băng đã bắt đầu sờn đi, kiểu dáng cũng là thương hiệu thể thao thịnh hành cách đây rất lâu.

Hiện giờ thương hiệu này đã không còn được nhiều người ưa chuộng nữa.

Khương Nghi biết rất rõ quà sinh nhật mỗi năm mình tặng Lục Bê đều không dỡ dùng.

Phòng ngủ Lục Bê có một tủ chứa đồ cất giữ những thứ Khương Nghi tặng hẳn từ hồi bé xíu, bắt đầu từ chiếc máy bay giấy xiêu vẹo mà Khương Nghi xếp, sau đó là kẹo Khương Nghi cho hẳn.

Còn có thuốc mỡ trị bỏng Khương Nghi đưa mà Lục Bê không dỡ dùng.

Khương Nghi cũng không hiểu Lục Bê nghĩ gì nữa.

Cậu không rõ tại sao Lục Bê vẫn luôn như vậy từ lúc còn là Arno bé xíu, dường như họ có thân mật cỡ nào cũng không thể làm Lục Bê thay đổi tính chiếm hữu mạnh đến mức khiến người ta giật sợ.

Thậm chí có đôi khi tật xấu này còn loạ trừ luôn cả bản thân Lục Bê, những thứ hẳn tặng cậu ngay cả mình cũng không dỡ dùng.

Tiếng chuông ra chơi sau giờ tự học reo lên, Lục Bê đang chống tay ngủ gà gật trên bàn cảm thấy có người ồ đầu mình.

Lục Bê hậm hực ngẩng đầu lên, phát hiện Khương Nghi đang đứng trước mặt.

"....."

Vẻ bực bội trên mặt Lục Bê biến mất sạch, chậm chạp nằm sấp xuống bàn, chỉ chừa cho Khương Nghi một cái ót.

Khương Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Đi toilet với tớ đi."

Lục Bê không nói gì mà nằm sấp trên bàn, hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói: "Cậu bảo thằng ị kia đi với cậu đi."

Tớ buồn ngủ lắm."

Khương Nghi: "Không được."

Nhà vệ sinh có người xịt nước vào tớ."

Lục Bê: "!"

Hắn ngẩng đầu lên, vô thức nhú mày hỏi: "Cái gì?"

Khương Nghi mở to mắt nói: "Nhà vệ sinh có người xịt nước tớ."

Lục Bê im lặng hai giây, sau đó đứng dậy trầm giọng nói: "Đi."

Đôi mắt xanh lam của hắn lộ ra vẻ hung hãn, quay đầu hỏi cậu: "Sao giờ mới nói với tớ? Thằng ch...! Đưa nước kia sao lại xịt nước vào cậu hả?"

Khương Nghi đi cạnh hắt trần ngâm nói: "Tớ đi rửa tay, thế là nó xịt tớ."

Lục Lê sầm mặt.

Từ nhỏ đến lớn Khương Nghi chưa bao giờ mách hắt chuyện gì cả.

Hắn vừa đi vừa thấp giọng nói: "Lát nữa cậu ra ngoài chờ tớ đi."

Khi nào vào học thì cứ về lớp, bên trong xảy ra chuyện gì cậu cũng đừng để ý.

Tớ sẽ về sau."

Khương Nghi chậm rãi nói: "Ừ."

Hai phút sau.

Trước bồn rửa tay trong nhà vệ sinh.

Lục Lê khoanh tay hồ hững nhìn vòi nước bị hỏng trước bồn rửa tay.

Khương Nghi rửa tay trước vòi nước hỏng, sau đó nhanh nhẹn né sang bên cạnh nhưng áo vẫn bị xịt ướt.

Lục Lê: "Đây là đùa xịt nước mà cậu nói đấy à?"

Khương Nghi bình tĩnh nói: "Đúng vậy."

Cậu nhìn xem, giờ nó vẫn đang xịt tớ kìa."

Vòi nước trước bồn rửa tay bị hỏng một bộ phận nên không tắt được, giờ đang xịt nước "xì xì" khắp nơi.

Lục Lê hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình cũng đang kêu xì xì.

Khương Nghi đề đầu Lục Lê đang khoanh tay bên cạnh xuống trước vòi nước, sau đó vòng tay qua kẹp đầu Lục Lê, hứng một vốc nước hắt lên mặt rồi thuận thực rửa mặt cho hắn như đang rửa củ cải.

Lục Lê: "....."

Khương Nghi nâng đầu hắn lên rồi ra sức xoa mặt hắn nói: "Rửa mặt là hết buồn ngủ ngay."

Hồi cấp hai tớ cũng vậy đó, làm bài tập buồn ngủ thì đi rửa mặt."

Lục Lê: "....."

Tóc mái của hắn bị vò rối tung, cơn buồn ngủ đã sớm biến mất khi ở cạnh Khương Nghi.

Tiếng chuông báo vào lớp reo lên, trên hành lang lầu hai, Khương Nghi đi phía trước, theo sau là Lục Lê đút tay vào túi đã tỉnh ngủ hoàn toàn.

Cả buổi chiều Lục Lê không còn thấy buồn ngủ nữa.

Sau khi tan học, Lục Lê ngồi sau xe, sách che kín mặt, cánh tay khoanh lại, chân dài đang rộng.

Khương Nghi đẩy sách ra rồi bắn khoăn hỏi: "Đạo này cậu bị sao vậy?"

Lục Lê nhắm mắt suy nghĩ câu hỏi của Khương Nghi —— Bị sao?

Hắn cũng muốn hỏi mình bị sao lắm đây.

Sắp mười bảy mười tám rồi mà đêm nào cũng thao thức đến ba bốn giờ sáng, mắt không phải nhìn chằm

chằm lên trần nhà chính là nhìn chằm chằm điện thoại trên tủ đầu giường,
Hắn vừa muốn Khương Nghi gọi điện cho mình vừa không muốn Khương Nghi gọi.
Muốn Khương Nghi gọi điện cho hắn là vì có nằm mơ hắn cũng muốn nghe tiếng chuông điện thoại reo
lên, sau đó Khương Nghi ở đầu dây bên kia sẽ nói với hắn bằng giọng ngái ngủ: "Sao cậu còn chưa qua
đây nữa?"
Hắn còn muốn nghe Khương Nghi nói với hắn qua điện thoại rằng cậu không quen ngủ một mình, muốn
nghe Khương Nghi nói mình nằm mơ thấy hắn, nhớ hắn.
Nhưng hắn lại không muốn Khương Nghi gọi điện cho mình.
Bởi vì hắn sợ Khương Nghi ở đầu dây bên kia nói với hắn cậu thấy không khỏe, thấy khó chịu.
Kết quả mỗi lúc trời tối, Lục Lê đều nhìn chằm chằm điện thoại trên tủ đầu giường rồi trần trọc đến ba
bốn giờ sáng.
Khi điện thoại không reo, hắn nhớ lại những lời Khương Nghi nói và những việc cậu làm từ nhỏ đến giờ,
nghĩ đi nghĩ lại trong đầu đến khi buồn ngủ mới thôi.
Lục Lê thở hắt ra một hơi từ trong lồng ngực, hắn mở mắt nhìn Khương Nghi: "Chẳng sao cả.

Đạo này bị đau tăng trưởng nên ban đêm không ngủ được thôi."
Khương Nghi không biết rõ chứng đau tăng trưởng cho lắm vì cậu rất ít khi vận động, cậu nói: "Được
rồi."

Chốc lát sau, cậu nghĩ ngợi rồi do dự hỏi: "Đau lắm sao?"
Lục Lê nhìn cậu nói: "Đau lắm.

Đau đến nỗi ban đêm ngủ không được luôn."
Khương Nghi xoa đầu gãi gãi như muốn giúp hắn tìm ra chỗ đau, còn trầm ngâm nói: "Giờ cậu đã cao
lắm rồi, đau cần cao thêm làm gì.

Còn cao lên nữa sẽ thành cao kều đó."
Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, hắn nhìn bàn tay Khương Nghi sờ tới sờ lui trên đầu gãi mình, thỉnh thoảng
lại lăm bắm vào cậu.
Khương Nghi hoàn toàn không biết tại sao hắn muốn giữ khoảng cách với cậu.
Bắp đùi Lục Lê căng cứng, thân thể cũng căng cứng như tảng đá, hắn chụp lấy cổ tay Khương Nghi,
không để cậu mò xuống nữa.
Khương Nghi ngẩng đầu ngờ vực nhìn hắn.
Lục Lê yên lặng quay đi không nhìn cậu.
Khương Nghi nhìn hắn nói: "Arno."
Lục Lê khựng lại.

Khương Nghi quả quyết: "Cậu có chuyện giấu tớ chứ gì."

Lục Lê: "Đâu có."

Khương Nghi đưa tay sờ mặt Lục Lê rồi khẳng định: "Chắc chắn là có mà."

Lục Lê cúi đầu nhìn Khương Nghi, hít sâu một hơi rồi nói: "Cậu nói xem tớ có chuyện gì giấu cậu chứ?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Cậu chán học đúng không? Tớ nghe Tần Lan nói đêm nào cậu cũng chạy tới phòng tập boxing cá, còn đấm bể bao cát của người ta nữa."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi ra sức lay bả vai người trước mặt: "Cậu phải học hành đàng hoàng chứ——"

"Tụi mình còn phải vào đại học nữa đó——"

"Đại học có quyền góp tòa nhà cũng không vào được đâu——"

() Đau tăng trưởng: Đau xương khớp ở tuổi dậy thì.*

Chương 55: 55: Chương 53

Lục Lê để mặc Khương Nghi lay vai mình, cuối cùng hắt bật cười rồi dài giọng nói: "Biết rồi—— Lớp trưởng Khương à."

Khương Nghi nghe người trước mặt gọi mình là lớp trưởng thì bỗng thấy hơi ngượng.

Giống như lúc đi học được giáo viên khen ngợi, còn người nhà mình ngồi bên dưới vậy.

Nhưng Khương Nghi không để lộ ra ngoài mà quay đầu đi lẩm bẩm: "Biết thì tốt."

Buổi tối nhớ làm bài tập rồi ngủ sớm một chút.

Đừng có thức đêm để hôm sau vào lớp ngủ bù nữa."

Lục Lê dựa lưng vào ghế lười biếng nói: "Được rồi."

Khương Nghi hài lòng, cậu nhún mạnh: "Cậu hứa rồi đấy nhé, không được gạt người ta đâu đấy."

Lục Lê "ừ" một tiếng.

Chốc lát sau, hắt ngẩng đầu nhìn Khương Nghi rồi chợt nói: "Cho tớ một cái áo khoác đồng phục của cậu được không?"

Khương Nghi cúi đầu nhìn thoáng qua áo khoác đồng phục của mình, lắc đầu nói: "Cậu cao quá, không mặc vừa áo tớ đâu."

Lục Lê liếm răng nanh, thấp giọng nói: "Không sao đâu."

Khương Nghi ngờ vực hỏi: "Áo khoác cậu mất rồi à?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Ừ, mất rồi."

Lúc chơi bóng đá trên khán đài, chẳng biết bị ai lấy nữa."

Khương Nghi cởi áo khoác đồng phục trên người mình ra nói: "Ngày mai tớ giặt sạch rồi đưa cậu."

Dù sao ngày mai tại mình cũng đi học chung mà."

Lục Lê cầm áo đồng phục trong tay cậu rồi nói không cần đâu.

Khương Nghi lại sờ đầu gối Lục Lê, lo lắng hỏi khẽ: "Có khi nào đau hoài luôn không?"

Thấy trong mắt Khương Nghi tràn ngập hình bóng mình, tim Lục Lê mềm nhũn: "Tớ cũng không biết"

nữa."

Khương Nghi thở dài: "Hay là cậu cứ để tớ chạy ba ngàn mét đi."

Tớ chạy từ từ chắc cũng xong thôi."

Đêm nào Lục Lê cũng bị đau chân, lỗ chạy gầy chân thì làm sao bây giờ?

Khương Nghi như được khích lệ, tích cực nói: "Tớ hỏi Tổng Từ Nghĩa rồi, cậu ấy bảo lúc mới bắt đầu chạy ba ngàn mét mình cũng chạy chậm lắm."

Mà trường cũng đâu quy định ba ngàn mét không được chạy chậm."

Cùng lắm là chịu mất mặt trước thầy trò cả trường thôi.

Nhưng có mất mặt cỡ nào đi nữa cũng không quan trọng bằng chân Lục Lê được.

Lục Lê: "....."

Hắn im lặng một hồi, nghe Khương Nghi cảm thán nói tiếp: "Trước đây Tổng Từ Nghĩa chạy ba ngàn mét rất chậm nhưng giờ cậu ấy chạy nhanh lắm."

Cậu ấy nói học sinh thể dục đều lợi hại thế đấy."

Lục Lê chậm rãi hỏi: "Lợi hại cỡ nào?"

Không đợi Khương Nghi trả lời, hắn đột nhiên đuổi mạnh chân rồi hờ hững nói: "Chân tớ chỉ đau ban đêm chứ đâu phải bị gầy."

Ban ngày nó khỏe lắm.

Cậu cứ chờ tớ ở vạch đích là được rồi."

Lục Lê đột ngột đuổi mạnh chân làm Khương Nghi giật nảy mình, cậu do dự định mở miệng nhưng Lục Lê đã nghiêm mặt nhân mạnh: "Chân tớ khỏe lắm."

Chẳng có vấn đề gì hết.

Tớ đá bể hai bao cát ở phòng tập boxing rồi đấy."

Khương Nghi: "....."

Cậu sờ mũi nhớ lại từ nhỏ thể chất Lục Lê đã khác xa mình, ở nhà trẻ chơi điều hâu bắt gà con, Arno còn hùng hục vác cậu chạy quanh nhà trẻ nữa cơ.

Mười giờ tối.

Khương Nghi ngồi trước bàn học trong phòng ngủ, vặn nắp bút lại rồi dụi mắt.

Hồi lâu sau, cậu nhìn ra cửa sổ, dường như thấy được ánh đèn lò mờ từ nhà họ Lục đằng xa.

Khương Nghi cầm điện thoại đi tới cửa sổ, một tay chống lên bệ cửa, cúi đầu bấm tên người mình muốn gọi.

Mái tóc đen mềm của cậu khẽ bay trong gió đêm, cậu phồng má nghe âm báo trước cuộc gọi trên điện thoại rồi nhìn ánh đèn mờ lung phía xa.

Chỉ giây lát sau bên kia đã bắt máy, tiếng ồn ào vọng qua ống nghe, hần thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Mười giờ rồi."

Đi ngủ thôi."

Đầu dây bên kia thoáng sùng sột, sau đó mang theo ý cười thấp giọng nói: "Ừ."

Biết rồi."

Khương Nghi hài lòng ngáp một cái, mơ màng nói: "Ngủ ngon nha."

Lục Lê ở đầu dây bên kia nói khẽ: "Ngủ ngon."

Khương Nghi cúp điện thoại, sau đó tắt đèn chính điều hòa, lên giường đắp chăn rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Trong phòng tập boxing sáng trưng, Lục Lê ngồi trên ghế dài, hai tay chống lên đầu gối, hần nhìn chăm chăm điện thoại, sau lưng là bao cát bị đâm thủng.

Chẳng hiểu sao khóe môi hần cong lên, dường như tâm trạng đang rất vui vẻ.

Lục Lê bỏ đi động vào ba lô, trong túi loáng thoáng lộ ra một góc áo khoác đồng phục, tay áo nhỏ hơn cổ tay hần nhiều.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Trong phòng ngủ lớn ở nhà chính, Lục Lê đã tiêu hao hết tinh lực dư thừa ở phòng tập boxing nằm nghiêng trên giường, bên cạnh là một chiếc áo khoác đồng phục cỡ nhỏ.

Trên áo có mùi hương của Khương Nghi.

Ngủ vào rất dễ chịu.

Lục Lê cảm thấy mình y như đồ biển thái vậy.

Nhưng càng đến gần Khương Nghi, hần lại càng không không chế nổi mình.

Lục Lê nhắm mắt lại.

Khương Nghi quá dung túng hần, dung túng đến mức có lúc hần quên cả thân phận mình, nếu không ần nhẫn kiềm chế thì sớm muộn gì cũng có ngày hần choáng đầu làm ra những chuyện vô phương cứu vãn.

Nhưng đối với người trẻ tuổi, cô ngăn mình đến gần người mình thích và đè nén dục vọng sôi trào quá là một cực hình khó lòng chịu đựng.

Gân xanh nổi rõ trên cổ Lục Lê, tinh lực toàn thân đã sớm cạn kiệt ở phòng tập boxing, ngủ mùi hương quen thuộc bên cạnh khiến hần rốt cuộc có chút cảm giác an tâm.

Hệt như lũ khách bên ba trong sa mạc quá lâu, quần áo rách tả tơi, đôi môi nứt nẻ vì khát, rốt cuộc giờ

phút này cũng có được một hớp nước làm dịu cổ họng.

Tuy sẽ làm cơn khát tăng lên nhưng dù sao vẫn có chút an ủi.

Lục Lê cứ tưởng có thể dựa vào niềm an ủi nhỏ nhoi này để chống đỡ thêm một thời gian nữa.

Nhưng hẳn không hề biết rằng sau này cơn khát kia sẽ ngày càng mãnh liệt, ngày càng khó chống cự, thậm chí là ngày càng tồi tệ hơn.

Càng bức ép hẳn rút lui thì hẳn càng khát khao càng khó nhịn hơn.

Thậm chí có lúc trên xe thấy Khương Nghi ngủ gật trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Lục Lê sẽ chồm tới gần.

Cái gì hẳn cũng không dám làm, không dám để lại dấu vết, thế là chỉ dám vuốt tóc đen mềm trên cổ Khương Nghi.

Cảm nhận sợi tóc kia quấn quanh ngón tay mình mang theo xúc cảm mềm mại mới tận ngăn được khát vọng của hẳn, giấu kín sự ấn nhả chôn sâu không một kẻ hở.

Sự ấn nhả này kéo dài cho đến đêm trước đại hội thể thao.

Đại hội thể thao của trường trung học số 1 luôn được tổ chức hết sức long trọng, dù là học sinh lớp mười hay cuối cấp đều tham dự đông đủ.

Ánh nắng chói chang, sân trường ồn ào náo nhiệt, lũ ve kêu ra rả trên cây long não khiến người ta hoa mắt óng đầu, mùi nhựa đường đặc trưng bốc lên dưới cái nóng hầm hập.

"Ồi hời bạn đồ trên đường băng, tưới lên đóa hoa thành công....."

Tiếng nhạc cổ động xen lẫn giọng nói đồng dục của MC vang vọng khắp sân trường.

Khương Nghi cầm hai chai nước lạnh đứng ở sân tập, nhìn không chớp mắt vào Lục Lê tí đầu gối trái lên vạch xuất phát, còn đầu gối phải hướng về phía trước.

Ở vạch xuất phát, không chỉ có Lục Lê với chiều cao nổi trội mà còn có mấy học sinh năng khiếu thể dục mang giày đinh đã vào tư thế vận sức chờ phát động.

Khương Nghi nhìn Lục Lê, vô thức siết chặt chai nước lạnh trong tay.

Dường như nhận ra điều gì, Lục Lê nghiêng đầu nhìn cậu từ xa qua đám người.

Chẳng hiểu sao cả người Khương Nghi đột nhiên thả lỏng.

"Vào chỗ——"

Lục Lê thu mắt lại rồi nhìn thẳng tới trước.

"Chuẩn bị——"

"Đoàn!" một tiếng, những người ở vạch xuất phát lao vút đi.

Khương Nghi vô thức chạy theo Lục Lê mấy bước, đến khi thấy Lục Lê mặc đồ thể thao màu trắng phía xa chạy sang bên kia thì cậu mới dừng chân lại.

Trên sân liên tục vang lên tiếng reo hò cổ vũ, nắng gắt chói chang, ánh mắt Khương Nghi dõi theo mái tóc

vàng trên đường băng, Lục Lề mặc đồ thể thao màu trắng vẫn luôn tụt lại sau lưng hai học sinh thể dục mang giày đinh.

Mãi đến bốn trăm mét cuối cùng của ba ngàn mét, Lục Lề bắt đầu tăng tốc, từ từ rút ngắn khoảng cách với học sinh thể dục phía trước bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Trên sân lập tức sôi trào, hầu như ánh mắt cả trường đều đổ dồn vào nam sinh tóc vàng không ngừng tăng tốc kia.

Khuong Nghi cầm chai nước lạnh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi, cậu đứng cách vạch đích không xa, chỉ có thể nhìn thấy người đầu tiên chạy tới từ cuối đường băng.

Đồ thể thao màu trắng.

Mái tóc vàng óng.

Dưới ánh nắng gay gắt, gió thổi ngược hướng đường băng, Khuong Nghi quay lưng lại chiều gió, tay áo ngắn bay phấp phật, tóc đen cũng bay lên, tiếng gió vù vù bên tai.

Cậu nhìn thiếu niên với mái tóc vàng rồi tung chạy ngược gió tới chỗ mình, vượt qua vạch đích rồi lao thẳng về phía cậu.

Giữa lúc cuồng nhiệt sôi trào, Khuong Nghi ôm chầm người vào lòng.

Người trong ngực rất cao, tiếng thở gấp gấp, tóc vàng ướt sũng, hắn vùi đầu vào cổ Khuong Nghi rồi nghiêng mặt sang bên, hơi thở nóng như thiêu đốt.

Khuong Nghi ôm người trong lòng, dường như cũng cảm nhận được nhịp tim dữ dội của hắn, hơi thở nóng hổi, mái tóc ẩm ướt, cánh tay nóng ran, đầu vùi vào cổ cậu, hình như còn đang khẽ run.

Cậu nghe thấy Lục Lề thở hổn hển gọi tên mình.

Sau đó vùi đầu thật sâu vào cổ cậu, hơi thở nóng bừng, lồng ngực đập phồng kịch liệt, lẩm bẩm nói: "Thà chết còn hơn....."

Khuong Nghi tưởng Lục Lề chạy ba ngàn mét cộng thêm chạy nước rút quá khó chịu nên ra sức kéo người trong lòng đến phòng y tế, cuồng quýt hỏi: "Chỗ nào khó chịu? Có phải cậu chạy bị cảm nắng rồi không?"

Lục Lề toàn thân nóng hổi ôm chặt Khuong Nghi, ổn định lại hơi thở gấp rút chẳng nói năng gì.

Đây là lần đầu tiên hắn ôm Khuong Nghi sau bao nhiêu ngày qua.

Hắn áp mặt vào cổ Khuong Nghi, cảm nhận được làn da ẩm áp và mùi hương quen thuộc, âm thầm tự nhủ.

Mẹ nó mấy ngày qua đúng là thà chết còn sướng hơn.

Hồi lâu sau, các học sinh trong lớp xúm lại vây quanh, Lục Lề miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hắn cảm nhận được Khuong Nghi đang bóp gáy mình, cố gắng xoa dịu hắn như trước kia hắn hay làm cho cậu.

Khuong Nghi dắt Lục Lề như dắt chó lớn rồi nói: "Tui mình tới phòng y tế đi."

Trên đường đi, Khuong Nghi nửa kéo nửa túm người đến phòng y tế, hết sức lo lắng nhờ bác sĩ khám kỹ

xem có phải Lục Lê bị gãy chân rồi không.

Bác sĩ nghe xong cũng hơi khẩn trương, sau khi kiểm tra và hỏi han kỹ càng lại không phát hiện ra vấn đề gì.

Nhưng thấy vẻ sốt ruột của Khương Nghi cộng thêm nghe nói mới chạy xong ba ngàn mét, bác sĩ vẫn cho Lục Lê uống đường glucose.

Khương Nghi cầm đường glucose, vẫn chưa yên tâm nên do dặt hỏi: "Không cần chích sao ạ?"

Bác sĩ quay đầu nhìn nam sinh nhấm mắt trên giường bệnh, nhìn cánh tay to gấp đôi nam sinh trước mặt rồi nói khéo: "Chắc dạo này trời nóng, chạy ba ngàn mét bị mất nước thôi.

Ở đây thiết bị không đầy đủ lắm, nếu chưa yên tâm thì tới bệnh viện chụp phim thử xem."

Khương Nghi lo lắng hỏi: "Thật ạ? Bốn trăm mét cuối cùng bạn ấy chạy nhanh lắm.

Học sinh năng khiếu thể dục cũng không chạy nhanh bằng bạn ấy đâu.

Chạy nhanh vậy thật sự không sao chứ ạ?"

Bác sĩ: "....."

Lục Lê: "....."

Đột nhiên hấn rất muốn đuổi mạnh chân mình ra cho Khương Nghi xem.

Chờ Lục Lê uống hết đường glucose, Khương Nghi xoa bóp khắp mọi chỗ cho hấn trên giường bệnh, cứ sợ Lục Lê gặp nguy hiểm tính mạng.

Lục Lê túm cậu lên giường bệnh, hấn nhìn Khương Nghi rồi thấp giọng nói: "Buồn ngủ quá.

Ngủ với tớ một lát đi."

Hôm nay ôm cũng ôm rồi.

Ngủ thêm một lát chắc cũng được chứ nhỉ..

Chương 56: 56: Chương 54

Phòng y tế ở tòa nhà cũ của trường trung học số 1 hầu như không có người nào, tia nắng xuyên qua cửa chớp ô vàng, đây thường xuyên xanh biếc quần quanh vách tường.

Quạt trần cũ kỹ quay kéo kết làm mấy tờ giấy đầu giường thỉnh thoảng bay lên.

Khuong Nghi không nằm trên giường bệnh mà kéo một cái ghế tới ngồi trước giường rồi duỗi tay ra cho Lục Lê nắm cạnh gối.

Lục Lê nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hình như đã lâu lắm rồi hẳn chưa có giấc ngủ nào trọn vẹn, đôi mày khóe mắt lộ vẻ mệt mỏi rồi cuộc giãn ra, vừa nhắm mắt lại đã ngủ say.

Tiếng ồn ào trên sân loáng thoáng vọng qua cửa sổ, Khuong Nghi nhìn Lục Lê lẳng lặng ngủ trên giường bệnh, trong sự yên tĩnh tuyệt đối cậu chợt nhớ lại hình như trước đây mình bị bệnh, Lục Lê cũng ngồi cạnh trước giường như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cậu ngã bệnh rất nhiều lần, nhưng hầu như lần nào mở mắt ra cũng thấy Lục Lê.

Dù là Arno lúc nhỏ hay Lục Lê lúc lớn đều ở bên cậu mỗi khi đau ốm.

Từ khi gặp Arno, Khuong Nghi rất hiếm khi cảm thấy cô đơn trong bệnh viện.

Khuong Nghi nhìn người ngủ say trên giường, suy nghĩ trôi xa trong sự tĩnh lặng, rồi cuộc người nóng tính như Lục Lê làm sao có thể ngồi yên trước giường bệnh cả ngày được chứ.

Một lát sau, Khuong Nghi lại nghĩ thật ra mình cũng có thể chạy được ba ngàn mét.

Cậu sẽ chạy từ từ, dù cuối cùng chỉ được hạng chót thì cũng chẳng sao cả.

Quạt trần cũ kỹ kêu cọt két tỏa ra hơi mát ít ỏi trong buổi chiều oi bức.

Một tay Khuong Nghi chống quai hàm, cúi đầu nghịch tóc vàng của Lục Lê.

Hơn bốn giờ chiều.

Lục Lê trên giường bệnh uể oải mở mắt ra.

Đây gần như là giấc ngủ ngon nhất của hắn suốt nhiều ngày qua.

Lục Lê cứ tưởng ọi trước khi ngủ mình nắm tay Khuong Nghi nên mới ngủ ngon như vậy, nhưng sau khi mở mắt ra hắn mới phát hiện mình vẫn đang nắm tay cậu.

Tay Khuong Nghi vẫn luôn đặt cạnh gối hắn.

Khuong Nghi đang ngồi trên ghế và gối đầu lên giường bệnh ngủ say, hàng mi dài ngoan ngoãn khép vào nhau, đôi môi hồng nhạt hơi mím lại như trước kia.

Dường như cậu vô tình ngủ thiếp đi trong lúc chờ đợi, nằm sấp trên giường bệnh hơi vặn người, cổ áo đồng phục hở rộng để lộ cần cổ trắng như sứ, những sợi tóc đen mềm lòa xòa trên cổ.

Lục Lê ngồi thẳng dậy rồi nhẹ nhàng sửa lại tư thế nằm sấp trên giường cho Khuong Nghi, hắn đưa tay ôm má cậu kéo lên giường một chút.

Nào ngờ Khuong Nghi ngủ mê xoay đầu vùi mặt vào tay Lục Lê.

Lục Lê vô thức khựng lại rồi bất động.

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, vừa ấm áp vừa mịn màng, còn có hơi thở rất nhẹ.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô mấy lần.

Đương nhiên hắn biết đó là gì, thậm chí hắn còn hay lấy ngón tay gầy gầy môi châu xinh đẹp để bờ môi hồng nhạt trở nên đậm hơn.

Mấy phút sau, dường như cảm nhận được gì đó, người trong lòng bàn tay Lục Lê nghiêng đầu rồi mơ màng mở mắt ra.

Lục Lê im lặng nhìn chằm chằm người trước mặt.

Khuong Nghi quay đầu nhìn Lục Lê, cảm thấy bộ dạng hắn như đang rất muốn cắn người.

Cậu vô thức sờ lên gáy mình, tự nhủ không thể để Lục Lê cắn được.

Nhưng Lục Lê trước mặt dựa vào thành giường, chạy xong ba ngàn mét còn đau chân, tóc mái trên lông mày hơi rối, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi.

Khuong Nghi luôn rất dung túng Arno lớn lên chung với mình.

Trong tiềm thức cậu luôn cảm thấy Arno vẫn như khi còn bé.

Giống như lúc nhỏ xem thế giới động vật trên TV, trước khi sư tử con lông vàng trưởng thành cũng hay vật lộn và cắn yêu các anh chị em trong bầy của mình.

Thế là cậu hỏi người trước mặt: "Đêm nay tớ đến phòng cậu ngủ được không?"

Lục Lê sững sờ.

Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi nói thẳng: "Không cho tớ cũng đến."

Lục Lê đang định mở miệng thì nghe thấy bên ngoài có mấy người hôn hờ chạy ủa vào phòng bệnh.

Ứng Trác Hàn vừa vào cửa đã há hê nói Lục Lê là đồ cùi bắp chạy không nổi ba ngàn mét, giờ còn đang nằm trên giường bệnh, thân thể suy nhược.

Các học sinh đứng xem ở vạch đích đều thấy Lục Lê gục đầu lên vai Khuong Nghi không ngóc dậy nổi.

Lục Lê mắt đét tại ngơ, chỉ nhẹ nhàng quay đầu báo Khuong Nghi: "Chân tớ hình như hơi đau thì phải."

Miệng cũng hơi khát nữa."

Khuong Nghi lo lắng xoa chân Lục Lê, cậu vặn nắp chai nước rồi đưa lên miệng hắn.

Lục Lê vừa uống nước Khuong Nghi dứt cho mình vừa nhúu mày liếc xéo Ứng Trác Hàn cạnh giường bệnh.

Ứng Trác Hàn: "....."

Mặt Trình Triều lạnh tanh, cứ như đang nhìn thứ gì bẩn thỉu lắm vậy.

Tần Lan kéo ghế tới, nghe Ứng Trác Hàn hậm hực cúi thềm thì xua tay nói: "Được rồi được rồi."

Chung Mậu cũng đặt mông ngồi xuống giường bệnh rồi nói: "Thằng Lan có chuyện muốn nói với các cậu đấy."

Khuông Nghi vắn nắp chai lại rồi ngẩng đầu tò mò hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tần Lan gác tay lên thành ghế nói: "Cũng chẳng có gì to tát."

Ngày mai cuối tuần được nghỉ nên muốn hỏi các cậu có rảnh không, đi ăn một bữa với nhau nhé.

Mấy ngày nữa tổ phải ra nước ngoài rồi."

Khuông Nghi giật mình, nghe thấy Tần Lan nói tiếp: "Nhà tổ sắp xếp cả rồi."

Chắc phải ở nước ngoài lâu lắm mới về được."

Phòng y tế yên tĩnh trở lại.

Ứng Trác Hàn trợn mắt há hốc mồm không nói lời nào, phòng y tế cũng chẳng ai lên tiếng.

Tần Lan bật cười: "Sao thế? Cứ làm như tổ đi luôn không bằng."

Khuông Nghi kinh ngạc hỏi: "Sao phải ra nước ngoài chứ?"

Tần Lan nhìn cậu cười nói: "Biết sao được, trong nhà sắp xếp mà."

Hắn thở dài nói: "Đành phải nghe theo thôi."

Trong giới bọn họ, được người lớn dọn đường sẵn cho tương lai là điều hết sức phổ biến.

Khuông Nghi im lặng một lát rồi nói khẽ: "Chờng nào mới được về?"

Tần Lan lắc đầu: "Giờ vẫn chưa biết nữa."

Chung Mậu đập Tần Lan một cái rồi nói: "Nghi hè phải về cho ông nghe chưa."

Không về cho heo ăn thì ông bay qua đó giết mi chết."

Tần Lan: "....."

Khuông Nghi bị chọc cười, nhìn có vẻ hơi ngượng ngùng.

Tần Lan bắt đắc đi xua tay: "Về về về, nói gì đi nữa tổ cũng phải bay về gặt lúa xong rồi mới đi lại chứ."

Sau khi pha trò, bầu không khí trong phòng y tế mới vui vẻ lại.

Buổi chiều tan học, Khuông Nghi dựa vào cửa sổ xe nhìn Tần Lan và Chung Mậu kẻ vai sát cánh trên đường đi tới quán net.

Chung Mậu nói phải tận dụng thời gian cuối cùng Tần Lan còn ở trong nước để tới quán net chơi game, chơi được ván nào hay ván nấy.

Trong lòng Khương Nghi có một cảm giác rất khó tả.

Chung Mậu và Tần Lan là bạn thân từ nhỏ, từ hồi nhà trẻ đã quen biết nhau.

Chung Mậu cũng từng nói như Lục Bê, hẳn nói mình và Tần Lan thân nhau đến nỗi có thể mặc chung một quần.

Nhưng rồi vẫn phải xa nhau.

Dù có thân đến mức nào đi nữa.

Khương Nghi chợt hiểu được Arno hồi bé.

Dường như từ nhỏ Arno đã biết dù họ có là bạn thân nhất trên đời thì hiện thực vẫn luôn có cách để hai người xa nhau.

Cho nên khi còn bé Arno mới bướng bỉnh hay thậm chí là cố chấp với cậu như vậy.

Đạo lý mười mấy năm trước hình như đến tận bây giờ Khương Nghi mới hiểu được..

Chương 57: 57: Chương 55

Nhà họ Lục.

Mười giờ tối.

Khương Nghi mặc đồ ngủ đi khắp lầu trên lầu dưới để tìm Lục Lê về phòng ngủ.

Cậu cảm thấy hơi lạ, cũng không nghĩ ra được nguyên do gì.

Cuối cùng nghe quản gia chỉ, Khương Nghi tìm được Lục Lê trong phòng game ở lầu bốn.

Hắn đang đeo tai nghe chơi game, sống lưng thẳng tắp.

Khương Nghi cảm thấy quấy rầy Lục Lê chơi game không hay lắm, giống như cậu chơi xếp hình bị người ta phá đám giữa chừng sẽ làm cậu không mấy vui vẻ, thế là ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon chờ Lục Lê chơi game.

Nhưng năm phút sau, Khương Nghi phát hiện Lục Lê đã bị đánh chết bốn lần.

Lần thứ năm bị đánh chết, Khương Nghi "hầy" một tiếng.

Nghe như tiếng nuôi chỉ tiếc rền sắt không thành thép.

Lục Lê đeo tai nghe không bật tiếng: "....."

Hắn tắt game đi rồi vờ như mới trông thấy Khương Nghi, nhíu mày hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Tôi tìm cậu về phòng đi ngủ."

Lục Lê lẩm bẩm một câu nói chuyện đang hoàng coi, cuối cùng vẫn bị Khương Nghi kéo về phòng.

Lúc tắm rửa, Lục Lê tắm nước lạnh nửa tiếng rồi nán lại trong phòng tắm thêm hai mươi phút, hy vọng sau khi ra ngoài Khương Nghi ngủ rồi.

Quả nhiên sau khi Lục Lê tắm gần cả tiếng đồng hồ, Khương Nghi đã ngủ trong phòng.

Cậu vẫn như trước kia, tư thế ngủ rất ngoan, đi ngủ cũng rất yên tĩnh, trên người đắp chăn như lúc ở nhà trẻ, bốn góc chăn thẳng thớm phẳng phiu.

Lục Lê ra ngoài sấy khô tóc rồi mới rón rén leo lên giường, hắn do dự mấy giây, cuối cùng vẫn ôm Khương Nghi.

Hắn tự nhủ chỉ một đêm thôi, nhất định sẽ không phát hiện ra đâu.

Nghĩ vậy, Lục Lê hài lòng nhắm mắt lại.

Kết quả là nửa đêm Lục Lê bò dậy xối nước lạnh, sau đó ngay cả phòng cũng không dám về.

Hơn ba giờ sáng, đêm khuya im ắng, ngoài cửa sổ sát đất là ánh đèn âm sàn dịu dịu, hồ nước trên bãi cỏ

phía xa hết như một viên ngọc le lói giữa bóng đêm.

Trong đại sảnh bật mấy ngọn đèn.

Người phụ nữ tóc vàng trên ghế salon kẹp điều thuốc giữa ngón tay, chân dài gác lên, gương mặt điểm lệ sắc sảo mơ hồ trong làn khói mờ.

Bà bung tàn thuốc rồi nhướn mày hỏi: "Đạo này con và bé ngoan cãi nhau à?"

Lục Lê dựa vào ghế salon không nói gì.

Mẹ Lục tặc lười: "Tĩnh tình như chó ấy.

Bắt nạt người ta nữa chứ gì?"

Lục Lê nghĩ thầm nếu con bắt nạt người ta thì giờ mẹ đầu ngồi trên ghế salon uống rượu hút thuốc mà phải ngồi trên ghế salon ở nhà Khương Nghi, đề đầu hấn xuống xin lỗi cha Khương mới đúng.

Hắn liếc chai rượu trên bàn rồi hời hợt nói: "Mẹ đừng quan tâm con bắt nạt hay không bắt nạt người ta, cha con bảo mẹ bớt uống rượu rồi mà? Còn nói mẹ nửa đêm đừng vẽ thiết kế nữa đúng không?"

Người phụ nữ gõ điều thuốc rồi trừng hắn một cái: "Không biết lớn nhỏ, quản nhiều quá đấy."

Lục Lê nhú mày: "Có bản lĩnh thì mẹ đừng nghe.

Con sẽ gọi điện cho cha, mẹ có tin nửa tiếng nữa cha sẽ từ công ty về không?"

Mẹ Lục: "....."

Bà hùng hổ dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn rồi nhìn con trai ngoan của mình ung dung dang rộng hai tay gác lên ghế salon, đầu ngửa ra, chân dài gác trên bàn, nhìn còn ngang tàng phách lối hơn cả bà.

Mẹ Lục nhìn không nổi nên đập Lục Lê một cái: "Mày cũng về ngủ cho mẹ đi.

Con nít thức khuya làm gì há."

Lục Lê thản nhiên nói: "Cha con còn lười quản con kia kìa."

Cả nhà chẳng ai quản được hắn hết.

Mẹ Lục: "....."

Lục Lê lười biếng ngáng đầu nói: "Ngủ ngon.

Mẹ yêu."

Người phụ nữ tóc vàng hùng hổ đứng dậy ném chai rượu trên bàn vào thùng rác rồi thuần thục rửa sạch gạt tàn.

Lục Lê mặc áo ngủ vừa gác chân vừa thờ ơ nói: "Nhanh lên đi mẹ.

Cha con bắt người nhanh kùn đấy."

"Lục Lê ——"

Trong đại sảnh vang lên một giọng ngái ngủ.

Lục Lê sững người, hẩn ngắc đầu thấy Khương Nghi mặc đồ ngủ đứng trên cầu thang xoắn ốc trong đại sảnh, buồn ngủ dụi mắt rồi ngo ngác nhìn đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

Khương Nghi hoài nghi mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nếu không tại sao hơn ba giờ sáng lại thấy Lục Lê và đi Lục ngồi trên ghế salon, thậm chí trên bàn còn có một chai rượu uống dở nữa.

Khương Nghi đi xuống cầu thang, do dự nhìn chiếc đồng hồ quả lắc to nặng trong đại sảnh, trông thấy kim đồng hồ chỉ hơn ba giờ sáng.

Lục Lê lập tức đứng dậy, khẽ nhú mày nói: "Cậu dậy làm gì? Chỗ nào không khỏe à?"

Khương Nghi vừa tỉnh ngủ nên tóc đen hơi rối, cậu im lặng giây lát rồi ngập ngừng hỏi: "Sao cậu không ngủ?"

Lục Lê: "....."

Khương Nghi do dự nói tiếp: "Có phải cậu lại chuồn đi chơi game không đây?"

Lục Lê không lên tiếng.

Mẹ Lục dựa vào ghế salon cười rung cả lồng ngực, bà chớp mắt ngân nga nói: "Ngày nào mà nó chẳng đây chơi game."

Đêm nào cũng không chịu ngủ hết."

Khương Nghi múm môi, mi mắt rũ xuống, gương mặt trắng nõn dưới ánh đèn lộ ra vẻ lạnh lẽo như ngọc, ngay cả màu môi cũng nhạt hẩn đi.

Lục Lê cúi thẳm trong lòng, đang định đứng dậy đỡ người trước mặt thì nghe thấy động tĩnh ngoài cửa.

Cha hẩn về rồi.

Lục Đình đưa tay tháo cà vạt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy cả nhà mình đứng trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

Vợ ông dựa vào ghế salon cười tươi như hoa, móng tay đỏ rực xoa thái dương, gạt tàn thuốc trên bàn nhìn là biết mới rửa xong, còn có một chai rượu chưa kịp cất.

Đứa con trai luôn ngổ ngược ương bướng của ông mặc đồ ngủ đứng cạnh Khương Nghi lớn lên từ nhỏ với hẩn, vẻ mặt hiền hòa thấp giọng dỗ dành Khương Nghi của mình.

Khương Nghi mà ông nhìn từ nhỏ đến lớn đang múm môi có vẻ không vui nhưng thấy ông vẫn gọi "chú Lục".

Lục Đình khẽ gật đầu rồi âm giọng gọi một tiếng Tiểu Khương.

Trong lúc đỡ người, Lục Lê cắn răng nghiến lợi tranh thủ nói: "Bà xã của ba ban đêm hút thuốc uống rượu đây ạ, uống hai chai rượu lận."

Khuôn mặt sắc bén của Lục Đình vẫn giữ vẻ bình tĩnh, quay đầu nhìn vợ mình.

Hai phút sau.

Lục Đình ngồi cạnh vợ trên ghế salon nhìn con trai ruột của mình quần quýt theo sau Khương Nghi lên lầu, ngoan ngoãn cam đoan lần sau mình tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đại sảnh lúc ba giờ sáng nữa. Mẹ Lục lười biếng dựa vào ghế salon ngân nga nói: "Ngủ ngon."

Con yêu."

Lục Lê không thèm quay đầu lại.

Mẹ Lục vươn vai một cái, chợt nghĩ đến chuyện gì nên khựng lại.

Lục Đình cầm hộp thuốc lá trên bàn hỏi: "Sao thế?"

Mẹ Lục nhú mày rút hộp thuốc ra khỏi tay ông rồi nhìn lên cầu thang nói: "Hai đứa nó giờ vẫn còn ngủ chung à?"

Lục Đình "ừ" một tiếng, ngón tay bóp mạnh làm cả hộp thuốc lá đều bị bẻ gãy.

Mẹ Lục càng nhú mày chặt hơn, bà nói: "Lục Đình."

Con anh đang tuổi dậy thì nổi loạn đấy, chó cũng không nghe.

Giờ nó chịu nghe lời bé ngoan mà anh không thấy có vấn đề gì sao?"

Lục Đình thản nhiên nói: "Anh chẳng thấy có vấn đề gì cả."

Dù sao Khương Nghi mới là bố nó mà."

Ông bình tĩnh nói: "Từ nhỏ đến lớn nó chỉ nghe lời Khương Nghi chứ có bao giờ nghe anh đâu."

Mẹ Lục: "....."

Bà rút một điều thuốc trong hộp, phát hiện nó đã gãy đôi.

"....."

Mẹ Lục nhét điều thuốc bị bẻ gãy vào miệng Lục Đình, khuôn mặt xinh đẹp bức người tràn đầy phẫn nộ, hùng hổ đứng dậy: "Nó không nghe lời anh cũng đáng lắm."

Lục Đình ưu nhã lấy điều thuốc ra khỏi miệng rồi đi theo vợ, thản nhiên nói: "Có nghe hay không cũng chẳng quan trọng."

Nó xem Khương Nghi là bố nhưng anh vẫn là cha nó mà."

Mẹ Lục vừa đi vừa nói: "Khoan nói cha hay không cha."

"Con nhà ai mười sáu tuổi mà còn ngủ chung nữa hả."

"Nhất là Lục Lê, không biết xấu hổ treo tường chui vào chăn người ta, cả ngày chỉ biết bắt nạt bé ngoan hiền lành thôi."

Nói một hồi mẹ Lục dừng lại, thanh âm cũng im bặt, sau đó quay đầu nhìn Lục Đình.

Đường như Lục Đình cũng nhận ra điều gì nên hơi khựng lại.

Hai vợ chồng đứng ở hành lang nhìn nhau hai phút, Lục Đình ho khan một tiếng rồi nói: "Đừng nhìn anh.

Anh chỉ bảo nó canh chừng để em đừng hút thuốc uống rượu nữa thôi.

Không dạy nó chui vào chăn Tiểu Khương đâu."

Mẹ Lục: "....."

Phòng ngủ Lục Lê.

Trên giường, Khương Nghi ngơ ực nhìn Lục Lê trước mặt, thấy hần nhấm mắt lại như đã ngủ say.

Mấy phút sau, Khương Nghi rón rén đưa tay vạch mí mắt Lục Lê rồi xích lại gần nhìn tròng mắt hần.

Lục Lê: "....."

Hần làm tròng mắt cuộn lên, giả bộ như lúc ngủ tròng mắt chuyển động.

Khương Nghi xích lại gần sẫm soi một lát, thấy con ngươi màu xanh lam đúng là đã ngủ mới yên tâm.

Sau khi yên tâm lại, Khương Nghi mới phát hiện mình đang cách Lục Lê rất gần, cậu nằm trong ngực hần, mũi đụng mũi, mặt kề mặt.

Bả vai Lục Lê rất rộng, gần như che khuất cậu làm cậu chẳng nhìn thấy gì, ôm chặt cậu trong ngực mình.

Khương Nghi cựa quậy mấy lần, chớp mũi lập tức đụng vào chớp mũi người trước mặt làm cậu hơi đau.

Khương Nghi nhú mũi một cái, nhìn gương mặt Lục Lê trong bóng đêm không hiểu sao lại nhớ tới Arno lúc nhỏ thường xuyên cắn mũi và má cậu, sau khi lớn lên thì hay cắn cổ.

Hồi bé Arno lừa cậu, nói chỉ cần cắn thì họ sẽ luôn ở bên nhau, bởi vì trên mặt cậu có dấu răng của hần, một khi đã đóng dấu thì sẽ luôn ở cạnh nhau.

Sau khi lớn lên Lục Lê biết không lừa được cậu nên cắn xong lại bắt đầu chơi nhây.

Khương Nghi nhú mũi nghĩ thàm cắn có gì vui đâu chứ.

Cậu cựa quậy mấy lần, sau đó há to miệng cắn má Lục Lê một cái.

Mấy giây sau, Khương Nghi nhả ra rồi hằm hừ mấy lần, làm bầm nói cắn chẳng có gì ngon cả.

Cứng chết.

Vành tai Lục Lê đỏ lên trong bóng tối, hần nhấm chặt mắt, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập, màu đỏ trên vành tai lan xuống cổ, tim đập như nổi trống, chỗ bị cắn nóng bừng, mặt đỏ tới mang tai.

Hần không dám nhúc nhích, toàn thân đều cứng đờ.

Khương Nghi cố gắng xê dịch trong ngực Lục Lê, vốn cũng chẳng ôm hy vọng gì, ai ngờ cuối cùng lại chui được ra khỏi ngực hần.

Khương Nghi mờ mịt.

Cậu thấy Lục Lê nhắm mắt vẫn giữ nguyên tư thế ôm mình, nhìn như bị đông cứng lại.

Khương Nghi quán mình trong chăn, cuối cùng vẫn yên lặng nhích về.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi mơ màng thức giấc, phát hiện Lục Lê ăn mặc chỉnh tề đang ngồi cạnh giường nhìn mình.

Khuong Nghi giật bắn làm tóc mái bù xù rung lên một cái, cậu sững sờ hỏi: "Sao thế?"

Lục Lê ho khan một tiếng rồi nói không có gì.

Khuong Nghi vén chăn lên ngáp một cái, sau đó mang dép đi rửa mặt.

Không chưa đi được hai bước, Khuong Nghi lại quay về nghiêng đầu nhìn Lục Lê.

Lục Lê ngồi trên ghế uốn lưng thẳng tắp.

Khuong Nghi xoay mặt hẳn lại, bỗng nhiên sùng sốt.

Mấy giây sau, cậu lắp bắp hỏi: "Mặt cậu bị sao thế?"

Trên má Lục Lê dán một miếng băng cá nhân, chính là chỗ cậu cắn tới qua.

Lục Lê chậm rãi nói: "Tôi cũng không biết nữa.

Sáng đây tự nhiên trên mặt có vết đỏ.

Lạ thật đấy."

Khuong Nghi cà lăm: "Chắc bị muỗi cắn đó."

Lục Lê xích lại gần cậu hỏi: "Mùa này mà vẫn còn muỗi à?"

Khuong Nghi đưa tay đẩy đầu hẳn ra rồi chột dạ nói: "Có chứ.

Muỗi độc sống dai lắm."

Lục Lê: "Vậy tớ bị cắn phải làm sao đây?"

Khuong Nghi đứng dậy cuống quýt xỏ dép đi vào phòng rửa mặt: "Không sao đâu."

Lục Lê chưa kịp nói gì thì đã thấy Khuong Nghi đóng sầm cửa phòng tắm lại.

Trước bồn rửa mặt, Khuong Nghi vừa đánh răng vừa nhớ lại tới qua, băn khoăn nghĩ mình đâu có cắn mạnh vậy chứ.

Da Lục Lê dày thế cơ mà, lại còn cứng nữa, làm sao để lại dấu được chứ?

Đánh răng xong, Khuong Nghi nhìn vào gương, nghĩ ngợi một hồi vẫn đưa tay sờ răng mình.

Răng nanh cũng không nhọn.

Sao lại cắn người ta in dấu được nhỉ.

Ngoài cửa, Lục Lê gõ cửa phòng tắm lười biếng nói: "Mẹ gọi tụi mình xuống ăn kìa."

Khuong Nghi thả tay xuống rồi lên tiếng đáp lại.

Phòng ăn ở lầu một.

Khi Khuong Nghi theo Lục Lê xuống lầu mới phát hiện trên bàn ăn không chỉ có dì Lục mà có cả chú Lục nữa.

Hai vợ chồng ngồi trước bàn, vẫn chưa ăn cơm mà chồng cầm nhìn họ từ trên lầu đi xuống.

Lục Lê kéo ghế cho Khuong Nghi rồi thuận thực kéo khay cậu tới trước mặt mình lựa ra rau củ Khuong Nghi không thích ăn, sau đó lại gắp những món Khuong Nghi thích ăn từ khay mình vào khay cậu.

Sau đó thốt ra một câu đã từng nói vô số lần: "Chỉ lần này nữa thôi đây."

Khương Nghi ngoan ngoãn gật đầu.

Mẹ Lục cầm dao nĩa nhúu mày nói: "Arno."

Lục Lê vàng dạ.

Mẹ Lục: "Cha con thích ăn gì hả?"

Lục Lê: "Cơm ạ."

Mẹ Lục: "....."

Lục Đình xoa trán: "Cơm gì?"

Lục Lê bóc trứng gà cho Khương Nghi, nói mà không buồn ngẩng đầu lên: "Cơm trắng ạ."

Mẹ Lục bình tĩnh suy nghĩ, bắt đầu cảm thấy Lục Đình tối qua bảo mình hỏi đồ đúng là nhảm nhí mà.

Lục Đình cũng cảm thấy hỏi đồ thật nhảm nhí: "....."

Ấn sáng xong, Khương Nghi và Lục Lê thay đồ đến cửa hàng mua quà chia tay cho Tần Lan.

Lục Lê mua một chiếc đồng hồ, hẳn chọn chiếc đắt nhất, lúc quẹt thẻ mất cũng không thèm chớp lấy một cái.

Khương Nghi định tặng Tần Lan một đôi giày chơi bóng.

Cậu vẫn còn nhớ hồi cấp hai Tần Lan là thành viên đội bóng rổ của trường.

Trong tiệm, sau khi Khương Nghi chọn giày, Lục Lê tro mắt nhìn cậu cầm đôi giày thể thao trị giá tám ngàn sáu kia ra tính tiền, suýt nữa thì cắn bể răng.

Tám ngàn sáu.

(~ 30 triệu)

Chẳng biết số tiền này Khương Nghi đã để dành bao lâu nữa.

Thậm chí còn có thể là tiền thưởng thi đua của Khương Nghi trước kia.

Lục Lê nghĩ thầm cặp giò chơi bóng và leo núi kia của Tần Lan có tài đức gì mà được mang giày tám ngàn sáu chứ.

Mặc dù bình thường Tần Lan mang giày đều tầm giá này.

Nhưng mẹ nó đây là tám ngàn sáu của Khương Nghi đây.

Khương Nghi nhận lấy hóa đơn từ tay nhân viên của hàng rồi nói cảm ơn.

Sau khi ra khỏi tiệm, Khương Nghi phát hiện Lục Lê một mực im lặng, thỉnh thoảng lại nhìn sang túi giấy trong ngực cậu.

Cậu biết Lục Lê đang lo lắng điều gì.

Khương Nghi dịu giọng nói: "Không sao đâu, đây là tiền thưởng lúc trước tớ để dành được, còn có tiền tiêu vặt cha tớ cho nữa."

Bình thường cậu xài tiền rất ít, cùng lắm chỉ mua sách và xếp hình chứ hiếm khi đụng đến đồ điện tử và giày thể thao mà bạn bè hay so kè nhau.

Lục Lê cứ như bỏ ra tám triệu vậy, hắn mở miệng nói: "Đắt quá."

Khương Nghi lắc đầu nói khẽ: "Lần trước Tần Lan nói chuyện này xuất ngoại chắc sẽ đi lâu lắm."

Tó muốn tặng cậu ấy quà tốt một chút."

Đây là thứ Tần Lan thích nhất trong khả năng của cậu, cũng là thứ tốt nhất mà cậu có thể mua được.

Khương Nghi lại thấp giọng nói: "Chẳng biết cậu ấy nói đi lâu là mấy năm nữa."

Lục Lê không nói gì mà chỉ im lặng vuốt tóc Khương Nghi.

Khương Nghi luôn hết sức trân trọng mỗi người bạn của mình.

Một lát sau, Lục Lê quay sang nhìn Khương Nghi, hắn ngập ngừng một lát rồi hỏi khẽ: "Nếu có một ngày tớ cũng xuất ngoại thì cậu sẽ tặng gì cho tớ?"

Lục Lê thở hắt một hơi, khẩn trương nghĩ thầm dù sao cũng phải đắt hơn Tần Lan chút đỉnh chứ nhỉ.

Hắn không tham đâu, đắt hơn chút xíu là tốt lắm rồi.

Khương Nghi giật mình, cậu ôm túi giấy do dột không lên tiếng.

Lục Lê nhìn cậu: "Cứ cho là cậu có rất nhiều tiền đi....."

Khương Nghi cũng nhìn hắn, cậu lắc đầu rồi thành thật nói khẽ: "Tớ không biết."

"Tớ không biết mình sẽ tặng gì cho cậu nữa."

"Vì tớ cảm thấy dù có mua gì cũng không thể làm cậu vui được."

Khương Nghi im lặng giây lát, sụt sịt một cái rồi thấp giọng nói: "Cả tớ cũng vậy."

Dù có tặng bất kỳ thứ gì, cậu cũng không thể nào vui vẻ được..

Chương 58: 58: Chương 56

Trung tâm thương mại đông đúc nhộn nhịp, cách đó không xa vọng lại tiếng trẻ con nô đùa, người lướt qua nhau nườm nượp.

Lục Lê đứng nhìn Khương Nghi trước mặt, cổ họng nhấp nhô kịch liệt, trong sự yên lặng kéo dài, tim hắn đập dồn như thể có ai đó đưa tay siết chặt.

Một lát sau, hắn gọi khẽ: "Khương Nghi."

Khương Nghi ngẩng đầu lên.

Lục Lê nhìn cậu chăm chú, sau đó nói bằng giọng hơi khàn: "Tần Lan xuất ngoại, cậu có thể tặng Tần Lan giày chơi bóng rổ."

Tớ xuất ngoại, cậu nói cậu cảm thấy tặng gì tớ cũng không vui, cậu cũng sẽ rất buồn."

Hắn cúi người ngang với tầm mắt Khương Nghi rồi nói khẽ: "Tớ đặc biệt với cậu lắm sao?"

Khương Nghi ngược mắt lên: "Thì vẫn luôn vậy mà."

Bất kể là Arno lúc nhỏ hay Lục Lê sau khi lớn lên.

Hơi thở Lục Lê hỗn loạn, hắn thấp giọng nói: "Vậy tớ làm chuyện gì sẽ khiến cậu ghét tớ? Rất lâu rất lâu sau vẫn không tha thứ cho tớ?"

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói: "Không biết nữa."

Trong mắt cậu, Arno không phải người xấu.

Cậu không tưởng tượng ra được Arno sẽ làm chuyện gì tồi tệ.

Lục Lê chợt hỏi: "Ừa tớ là người đặc biệt với cậu à?"

Khương Nghi nhìn hắn rồi khẽ gật đầu.

Cậu không nói gì, nhưng dường như đã nói rất nhiều.

Lục Lê cảm thấy đủ rồi.

Chỉ cần câu này của Khương Nghi đã đủ rồi.

Cho tới bây giờ điều hắn e ngại không phải là lời bàn tán của người ngoài hay trở ngại nào khác mà là sự chán ghét trong mắt Khương Nghi.

Nhưng Khương Nghi đã nói cho hắn biết rằng hắn khác biệt.

Vậy là đủ rồi.

Dù cho sự khác biệt này trong lòng Khương Nghi không xen lẫn tình cảm yêu thích giống như hẳn, nhưng với Lục Bê đã là quá đủ rồi.

Chỉ với một câu này, Lục Bê cảm thấy mình không cần liều mạng che giấu những tâm tư kia thật lâu nữa, thậm chí giờ đã có thể bắt đầu bộc lộ từ từ cho Khương Nghi thấy.

Nửa tiếng sau.

Khương Nghi ngồi trên xe taxi nghiêm mặt đẩy người đang tựa đầu lên vai mình ra: "Không nói nữa, tớ đã nói bao nhiêu lần rồi còn gì."

Sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, chẳng biết Lục Bê trúng gió gì mà vui tươi hơn hỏ, quần chặt Khương Nghi nài nỉ cậu lặp lại câu "Cậu là người đặc biệt nhất".

Bộ dạng này hoàn toàn khác xa trước kia ngày ngày nằm ngủ trên bàn, thấy cậu thì lập tức nằm bò ra bàn ngủ, hồ hởi phấn khởi như Arno hồi bé ngủ chung với cậu lần đầu vậy.

Lục Bê ôm cậu thấp giọng nói: "Lặp lại lần nữa đi mà, lần trước tớ đã nghe rõ đâu."

Khương Nghi bĩu môi: "Không nói, nói nhiều lắm rồi."

Từ lúc lên xe cậu giống hệt cái máy lặp đi lặp lại câu kia với Lục Bê.

Lục Bê: "Chỉ một lần nữa thôi mà."

Khương Nghi quay đầu chăm chú nhìn ra cửa xe, may mà chưa đầy mấy phút sau, taxi từ từ dừng lại ở điểm đến.

Chỗ Tần Lan đặt là phòng riêng trong một nhà hàng dưới lòng đất.

Khi Khương Nghi và Lục Bê đến thì trong phòng đã có mặt đông đủ.

Tần Lan nhận lấy túi giấy Khương Nghi đưa cho, không khỏi sùng sốt.

Hắn biết logo trên túi, cũng biết giày của nhãn hiệu thể thao này không hề rẻ, nếu đôi giày này do những người khác trong phòng tặng thì nhất định hẳn sẽ không nói hai lời mà nhận ngay.

Nhưng Khương Nghi thì khác.

Mặc dù bình thường chưa bao giờ nói về chuyện này nhưng ai cũng biết gia cảnh Khương Nghi không giống bọn họ vốn là phú nhị đại ung tiền như rác.

Chẳng biết có dốc hết tiền tiêu vặt mình để dành ra mua giày cho hẳn không nữa.

Tần Lan nhìn Khương Nghi đứng trước mặt, trên má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, nghiêm túc chúc phúc hẳn.

Tần Lan cảm động đến nỗi sống mũi cay xè, muốn cời giày ra để mang giày Khương Nghi tặng ngay tại chỗ.

Thấy Tần Lan cảm động rưng rưng nước mắt, Khương Nghi hơi bối rối, đến khi thấy qua những người khác tặng Tần Lan mới hiểu tại sao hẳn lại cảm động đến vậy.

Chung Mậu tặng Tần Lan một chai dầu gội to oạch, nói là thầy trung y điều chế nên có hiệu quả đỉnh cao, ổ ngực cam đoan với Tần Lan ra nước ngoài khỏi sợ hói đầu.

Ứng Trác Hàn lắc lắc ba lô trên bàn, lấy ra một quyển từ điển Oxford tiếng Trung trình trọng đưa cho Tần Lan, dặn hẳn ra nước ngoài đừng làm mất mặt.

Còn Trình Triều thì tặng Tần Lan một hộp chất tẩy rửa mà mình hết sức ưng ý, còn nói hiệu này khó mua lắm, Tần Lan phải biết quý mới được.

Mọi người tặng quà nhiệt tình nhưng chẳng ai để ý đến sống chết của Tần Lan cả.

Ngoại trừ Lục Lê và Khương Nghi.

Nhưng quà của Lục Lê cũng qua loa không mấy chú ý đến sống chết của Tần Lan—— Chỉ lo chọn thứ đắt tiền và hào nhoáng mà thôi, nói theo lời Trình Triều là nhìn chẳng có chút thành ý nào, còn không chu đáo bằng chất tẩy rửa của mình nữa.

Trong cả đám chỉ có giày chơi bóng của Khương Nghi là hợp sở thích Tần Lan, đồng thời còn chịu khó móc hầu bao của mình nữa.

Tần Lan ôm giày chơi bóng nói sau này xuất ngoại sẽ mang thường xuyên.

Lục Lê nổi quạu đập móng Tần Lan một cái, hùng hổ nói sau lưng Khương Nghi: "Tám ngàn sáu của Khương Nghi đấy, con mẹ nó cậu còn dám mang trên chân nữa à? Dem về cúng cho ông nghe chưa."

Tần Lan ôm giày chơi bóng trốn đến chỗ Khương Nghi.

Nhà hàng dưới lòng đất bung đồ ăn lên rất chậm, trong phòng lại là một đám thiếu niên mới lớn, mười bảy bẻ gãy sừng trâu, đồ ăn vừa bung lên thì đĩa vung tứ phía, chậm tay một chút là khỏi ăn.

Cả bàn hơn trăm món mà ăn cứ như đậu phộng bán rong vậy.

Nửa tiếng sau, bánh kem Chung Mậu đặt được giao tới.

Hắn tháo chiếc mũ bánh kem ra đội lên đầu Tần Lan, bảo Tần Lan ra nước ngoài sống tử tế một chút.

Tần Lan sửa sang bộ vest trên người rồi ngẩng đầu uôn ngực tràn đầy tự tin nói: "Yên tâm, nói gì cũng phải mang danh Tần tổng về cho các cậu chứ."

Mấy năm sau về nước, ít nhiều gì hắn cũng phải nắm giữ mấy mạch máu kinh tế mới được.

Khương Nghi ngồi cạnh vỗ tay nhiệt liệt.

Ứng Trác Hàn cũng vỗ tay nhiệt liệt theo.

Chung Mậu vỗ mạnh bả vai Tần Lan, xúc động nhớ lại quá khứ với hắn từ hồi nhà trẻ, Tần Lan cũng xoa mặt rồi thở hắt một hơi, nói sau này gặp lại đã thành người lớn rồi.

Chung Mậu đang lè nóng lưng trông thì bị Tần Lan đấm cho mấy cái, cười mắng có gì phải khóc chứ, nhớ tới ông đây là được rồi.

Cả phòng toàn tiếng quý khóc sột gào của Chung Mậu.

Trong tiếng ầm ĩ bát nháo, sau lưng Khương Nghi chọt vang lên một câu không đầu không đuôi: "Hồi đó tớ xuất ngoại cậu cũng nhớ tớ vậy sao?"

Khương Nghi giật mình quay đầu lại, phát hiện Lục Lê mở to mắt nhìn mình, trong đôi mắt màu xanh nhạt lộ ra vẻ chờ mong.

"Mùa hè năm bảy tuổi tớ đi nước ngoài, cậu cũng nhớ tớ lắm đúng không?"

Khương Nghi: "....."

Đôi khi cậu hoài nghi thật ra Lục Lê có hai bộ não, một bộ thì bình thường, còn bộ kia chuyên nhét những

chuyện kỳ quái hồi bé như nhặt ve chai vậy, đồng nát sắt vụn gì cũng muốn nhét vào bao bố.

Kỷ ức của Khương Nghi về năm bảy tuổi đã nhạt nhòa từ lâu, nhưng đối diện với ánh mắt Lục Lê, cậu vẫn cố tỏ vẻ chân thành nói: "Ừ, lúc nhỏ tớ cũng nhớ cậu vậy đó."

Lục Lê: "Vậy cậu nhắc lại hồi nhỏ làm thế nào cậu chọn trúng tớ trong cả đám bạn học, sau đó cực kỳ nhớ tớ được không?"

Khương Nghi: "....."

Lục Lê: "Cậu nói đi mà."

Khương Nghi mân mê khăn trải bàn, nhẩn nha nhìn một lát rồi ập ứng nói mấy câu trong cuốn nhật ký hồi cấp một—— Chẳng hạn như hôm đó mặt trời đỏ rực, cậu gọi điện cho Lục Lê.

Hôm đó bầu trời trong xanh, cậu chúc Lục Lê buổi sáng tốt lành.

Lục Lê nghe say sưa, thỉnh thoảng lại hỏi một câu như kiểm tra đột xuất: "Lúc cậu về nhà bà nội lấy trứng gà có nhớ tớ không?"

Khương Nghi: "...../Có."

Lục Lê: "Lúc chơi xếp hình có nhớ tớ không?"

Khương Nghi: "....."

Lục Lê tiếp tục ra sức tìm kẹo: "Có không?"

Khương Nghi bịt miệng Lục Lê rồi khẩn trương nói: "Cậu bình tĩnh chút đi."

Đây là tiệc chia tay Tàn Lan mà.

Có phải của cậu đâu chứ."

Lục Lê lăm bằm mấy câu, sau đó lại thấy bàn tay Khương Nghi bịt miệng mình mềm mềm đáng yêu giống như cậu vậy, thế là nắm lấy ngón tay Khương Nghi giả bộ muốn cắn, Khương Nghi lập tức rút tay lại.

Sau khi rút tay về, Khương Nghi thấy Lục Lê dựa lưng vào ghế cười ngặt nghẽo mới biết mình bị hù.

Khương Nghi lăm bằm vài câu, nghĩ thầm rằng mình cũng lợi hại lắm đây, có thể cắn ra dấu trên mặt Lục Lê cơ mà.

Bàn sau còn hù cậu nữa thì cậu sẽ cắn trộm má bên kia của Lục Lê để lại sẹo.

Cho đủ một cặp luôn.

Lục Lê không sợ cậu giận mà xích lại gần gác tay lên ghế cậu, hoàn toàn giống như trước đây, uể oải lười biếng, còn mang theo tính chiếm hữu không dễ phát hiện.

Bông may Trình Triều đã sắp nhún nhún như khăn lau trên bàn.

Lúc trước Lục Lê ngày ngày nằm sấp trên bàn ngủ, không còn quần lầy Khương Nghi như xưa nữa.

Hắn cứ tưởng Lục Lê đã nghĩ thông suốt rồi.

Thông suốt tình cảm của mình đối với Khương Nghi không thể bộc lộ ra ngoài nên để mình tỉnh táo một

thời gian, thông suốt tình cảm của mình đối với Khương Nghi thật ra chỉ là rung động nhất thời mà thôi. Nhưng giờ lại thấy Lục Lê dính chặt Khương Nghi như sam.

Trình Triều lạnh mặt vươn đưa gắp một miếng tai heo bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Mẹ nó hình như đúng là Lục Lê đã nghĩ thông suốt.

Nhưng mẹ nó hình như hẳn nghĩ thông suốt quá mức thì phải.

Giờ Lục Lê vừa lộ liễu vừa chẳng chút e dè thể hiện tính chiếm hữu của mình với Khương Nghi cho mọi người xung quanh đều thấy.

Tính chiếm hữu này khác xa lúc Lục Lê chưa nhận ra mình thích Khương Nghi, tính chiếm hữu trước đây chỉ là vô thức và chỉ tràn ngập tính công kích với những người muốn cướp Khương Nghi đi.

Nhưng tính chiếm hữu hiện giờ mạnh đến nỗi người xung quanh mới nhìn Khương Nghi mấy lần thì Lục Lê sẽ nghiêng đầu cười như không cười liếc sang, trong mắt lộ rõ vẻ thù địch và hung hãn.

Tại sao Trình Triều lại biết rõ vậy à?

Bởi vì hẳn chỉ mới đưa khăn tay cho Khương Nghi mà đã bị Lục Lê tròng hết nửa phút.

Ăn cơm tối xong, trời đã chạng vạng tối, cả nhóm ung dung đi dạo trên quảng trường.

Những gánh hàng rong trên quảng trường đang rao bán đồ len đan tay, lũ bò câu trắng nhàn nhã dạo bước, thỉnh thoảng lại cúi đầu mổ vụn bánh mì rải rác trên mặt đất.

Nắng chiều tựa như vàng nóng chảy, hoàng hôn màu tím vàng bao phủ tòa tháp chuông cách đó không xa trong sắc vàng tuyệt đẹp, đài phun nước giữa quảng trường lên lên xuống xuống trong ánh sáng rực rỡ, bọt nước dâng trào lấp lánh ánh vàng.

Dưới đài phun nước gợn sóng lẫn tán chắt đầy tiền xu, gần như chiếm hết nửa diện tích đài phun nước, có người ném tiền xu xuống đài phun nước rồi thành kính cầu nguyện.

Chung Mậu hớn hỏ nói muốn ném thử một lần.

Lục Lê liếc mắt: "Lừa con nít mà cậu cũng tin à?"

Tần Lan ôm giày chơi bóng tám ngàn sáu đứng cách xa Lục Lê, sợ hẳn quạu lên đập mình xuống hồ nước.

Chung Mậu nghe thấy câu lừa con nít kia cũng cảm thấy mình hơi ngây thơ.

Sau đó ngẩng đầu lên, hẳn trông thấy Lục Lê kéo Khương Nghi đi tìm quầy đổi tiền xu, còn vừa đi vừa nói: "Cậu đổi nhiều nhiều vào, đừng cho Chung Mậu.

Đầu óc hẳn cù bấp lăm, có dùng cũng lãng phí thôi."

Chung Mậu: "....."

Khương Nghi không nghe lời Lục Lê, cậu đổi mấy đồng xu rồi cầu nguyện trước đài phun nước, sau đó ném xu xuống hồ.

Lục Lê hỏi cậu ước gì thế.

Khương Nghi chớp mắt, sau đó lắc đầu như ông cụ non rồi trịnh trọng nói: "Nói ra sẽ mất linh đấy."

Ý định vụng trộm giúp cậu thực hiện điều ước của Lục Lê rơi vào khoảng không.

Cả đám đi dạo quảng trường xong lại đến quán karaoke thuê phòng, ngoại trừ Chung Mậu và Ứng Trác

Hàn tràn đầy tình lực quý khóc sôi gào trong phòng thì những người còn lại chỉ vỗ tay cổ vũ.
Hơn chín giờ tối, điện thoại Lục Bê rung lên, hấn lấy ra xem thì phát hiện mẹ Lục hầu như chưa bao giờ tìm hấn gọi điện tới.

Lục Bê tưởng mẹ Lục tìm mình có chuyện gì nên đẩy cửa ra ngoài nghe máy.
Qua điện thoại, mẹ Lục đi thẳng vào vấn đề: "Con đang ở chung với bé ngoan đúng không?"
Lục Bê vàng dạ.
Mẹ Lục: "Về sớm chút nhé."

Lục Bê nhìn thoáng qua tên người gọi trên điện thoại, phát hiện đúng là mẹ Lục nhưng hấn vẫn vô thức nhường mày.

Dù sao cha mẹ hấn cũng chưa bao giờ quan tâm ban đêm hấn về lúc nào cả.
Mẹ Lục lại chém đinh chặt sắt nói thêm: "Con có về hay không cũng chẳng quan trọng."

Nhưng hôm nay bé ngoan nhất định phải về."
Lục Bê tưởng mẹ Lục lo cho sức khỏe của Khương Nghi nên bình tĩnh đồng ý.
Tuy hơi kỳ quái nhưng nhắc đến sức khỏe Khương Nghi thì mọi chuyện đều hết sức hợp tình hợp lý.
Hơn mười giờ đêm, Khương Nghi và Lục Bê về nhà họ Lục.
Trong đại sảnh, mẹ Lục ưu nhã ngồi trên ghế salon, bà dịu dàng nhìn Khương Nghi hỏi: "Bé ngoan đi chơi cả ngày có mệt không? Giờ thấy đói bụng chưa? Muốn ăn khuya không?"
"Muốn ăn khuya thì để đi bảo đi Vinh nấu cho cháu một phần nhé."
Khương Nghi ngượng ngùng nói: "Cháu không đói, đi không cần làm phiền đi Vinh đâu ạ."
Mẹ Lục khẽ gật đầu rồi dịu dàng cười nói: "Ừ, vậy bé ngoan lên tắm trước đi, đi muốn nói với Arno chút chuyện."
Khương Nghi gật đầu rồi ngoan ngoãn lên lầu.
Đợi bóng dáng Khương Nghi khuất sau lầu hai, mẹ Lục nhìn chằm chằm Lục Bê rồi lạnh nhạt nói: "Tối đây."
Lục Bê đi tới.
Mẹ Lục cầm hộp thuốc lá trên bàn, cổ tay đeo vòng ngọc mảnh khánh trắng nõn, dường như nghĩ đến điều gì nên lại đặt xuống, sau đó nhìn chằm chằm Lục Bê nói: "Arno."

Con nói thật với mẹ đi.

Ban đêm con muốn ngủ chung với bé ngoan đúng không?"
Lục Bê ậm ừ.
Mẹ Lục nghĩ thầm Lục Đình à con trai anh gan dạ phết đây.

Ngay trước mặt mẹ mình cũng dám thừa nhận.

Quả là hết sức thẳng thắn chẳng chút e dè.

Mẹ Lục: "Chắc chưa?"

Lục Lê hơi khựng lại, dường như phát giác được gì đó từ trong lời nói của mẹ Lục, xưa nay mẹ hắn luôn lười nói nhảm với hắn, cũng chẳng khi nào vô duyên vô cớ hỏi hắn những chuyện không cần thiết, giờ hỏi hắn với thái độ này có lẽ là vấn đề mà trong lòng hắn đang nghĩ.

Lục Lê ngược mắt nói chẳng chút do dự: "Chắc ả."

Người phụ nữ tóc vàng gác chân lên, tay chống cằm, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ sắc sảo của người làm chủ, bà chậm rãi nói: "Được rồi."

Con định nói thế nào với cha con đây?"

Chỉ cần người trước mặt hơi tỏ ý rút lui thì bà sẽ ném hắn ra cổng ngay tức khắc, sau đó bảo Khương Nghi cách xa con trai mình một chút.

Lục Lê điềm tĩnh nói: "Con nghĩ kỹ rồi ả."

Lục gia quan niệm mạnh được yếu thua, hắn định mấy năm nữa sẽ hất cha mình xuống ghế để cho cha vợ tương lai một bất ngờ nho nhỏ.

Để cha vợ tương lai yên tâm giao Khương Nghi cho hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Đình: Để xem con trai mới lớn của mình đang nghĩ gì nào

Lục Đình: Chạy vội.

Chương 59: 59: Chương 57

Phòng ngủ lầu hai.

Chiếc chăn to màu xám nhạt hơi nhàu, Khương Nghi vừa lau tóc vừa dọn dẹp quần áo trên giường, sau đó cậu nhìn thấy đồng phục của mình trên ghế salon.

Khương Nghi giật mình.

Chiếc áo đồng phục trên ghế salon kia đặt cạnh chỗ Lục Lê hay chơi game.

Trước đây khi hai người chưa tách ra, chỗ đặt đồng phục kia vốn là chỗ ngồi của cậu.

Lúc trước họ chơi game hoặc chơi xếp hình trên ghế salon, thỉnh thoảng một chiều mưa nào đó chơi mệt rồi sẽ đắp chung một cái chăn rồi dựa nhau ngủ.

Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Khương Nghi khom người cầm áo đồng phục của mình lên rồi cúi đầu nhìn hồi lâu, đột nhiên phát hiện trong hơn một tháng họ xa nhau, dường như Lục Lê vẫn âm thầm giữ nguyên dáng vẻ như cậu chưa hề rời đi.

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa, Khương Nghi quay đầu lại, phát hiện là Lục Lê.

Đội hắt đi đến trước mặt, Khương Nghi mới nhìn thấy khóe môi Lục Lê thùng một lỗ, trên cánh tay cũng có một vết cắt.

Cậu thoáng sùng sốt, sau đó kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lục Lê liếm khóe môi, bình tĩnh nói: "Không có gì, mẹ tớ quất thôi."

Đêm nay cha tớ về chắc còn quất thêm một trận nữa."

Khương Nghi: "???"

Cậu sững người.

Từ lúc cậu lên lầu tắm rửa cũng chỉ mới qua nửa tiếng mà thôi, rốt cuộc trong nửa tiếng này đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao đi Lục mới này còn dịu dàng hỏi cậu có muốn ăn khuya hay không lại đánh Lục Lê ra nông nổi này?

Nhìn bộ dạng của Lục Lê, thà nói với cậu trong nhà bị cướp còn đáng tin hơn.

Lục Lê sờ khóe môi, đột nhiên nói: "Không sao đâu."

Mẹ tớ chỉ cầm gạt tàn đập tớ thôi, sau đó còn tức giận đấm vào mặt tớ hai cú nữa."

Hắn nói thêm: "Mẹ tớ học Muay Thái tám năm lận mà."

Khuong Nghi hoàn toàn chết lặng, nghe Lục Lê nói xong thì hai mắt đỏ lên: "Đánh gì mà ác thế....."

Gạt tàn kia to như vậy sao có thể nện lên người được chứ?

Lục Lê nói không đầu không đuôi: "Bà muốn tớ nhớ lâu mà."

Hắn biết mẹ mình có ý gì, bà muốn hắn kiềm chế một chút.

Hắn thích Khuong Nghi, bắt Khuong Nghi theo mình đi trên con đường này.

Nhưng con đường này chưa bao giờ dễ dàng cả, đặc biệt là với những gia đình như Khuong Nghi.

Bao năm nay mẹ hắn đã xem Khuong Nghi là con trai thứ hai của mình.

Dương nhiên con trai út tuyệt đối không thể bị ức hiếp được.

Mất Khuong Nghi đồ hoe, thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc cậu đã làm gì vậy? Sao lại bị đi đánh ra nông nổi này?"

Nhìn Lục Lê có vẻ hết sức nhẹ nhõm, hắn nghiêng đầu nói: "Có làm gì đâu."

Chỉ nói với mẹ tớ vợ tương lai của tớ là ai thôi."

Khuong Nghi sùng sốt: "Đi không thích à?"

Lục Lê lắc đầu: "Bà còn thích hơn tớ nữa kìa."

Khuong Nghi ngạc nhiên, đo dục nói: "Vậy sao đi....."

Lục Lê: "Bà sợ sau này tớ sẽ bắt nạt người ta."

"Bắt nạt người ta phát khóc, bắt nạt đến khi mũi đồ bùng giống hồi nhỏ tớ bắt nạt cậu vậy đó."

Khuong Nghi sụt sịt một cái rồi rầu rĩ nói: "Hồi nhỏ cậu có bao giờ bắt nạt tớ đâu."

Lục Lê xích lại gần cậu, đôi mắt cong cong, đưa tay vuốt lông mi cậu hỏi: "Thật không?"

Giọng Khuong Nghi mềm mềm, cậu chân thành nói: "Thật mà."

Từ nhỏ Lục Lê đã không có thói bắt nạt bạn nữ, chắc chắn sau này cũng sẽ không bắt nạt vợ mình đâu.

Lục Lê đưa mu bàn tay lau sạch lông mi ướt sũng của Khuong Nghi, cố kìm lại ý muốn hôn lên mắt cậu.

Hắn thầm nghĩ ở một mức độ nào đó, nỗi lo lắng của mẹ Lục quả thật không sai.

Chưa biết chừng sau này Khuong Nghi sẽ bị hắn hôn đến khi cái mũi đồ đỏ, vành mắt đỏ đỏ, thờ cũng không nói.

Khuong Nghi dụi mắt qua loa rồi hỏi: "Cậu nói với đi vợ tương lai của cậu là ai thế?"

Lục Lê trầm ngâm: "Cậu muốn biết à?"

Khuong Nghi khẽ gật đầu, sau đó sụt sịt một cái rồi nói: "Sau này có vợ tớ cũng sẽ nói cho cậu biết đầu tiên."

Cậu không được giấu tớ đâu đấy."

Lục Lê: "Cậu về giường trước đi, tắm xong tớ sẽ nói cho cậu biết."

Khương Nghi: "Ừ."

Cậu leo lên giường, hoàn toàn quên mất chuyện đồng phục của mình, nghiêm túc ngồi trên giường chờ Lục Lê.

Khương Nghi vừa chờ vừa vắt óc suy nghĩ sao mình không biết Lục Lê có vợ tương lai rồi nhỉ.

Mấy ngày nay Lục Lê chẳng nói gì với cậu cả.

Rốt cuộc là ai?

Mỗi ngày Lục Lê đều nằm bò ra bàn ngủ, hẳn hẹn hò bạn gái từ lúc nào chứ?

Hai mươi phút sau.

Lục Lê tắm xong lau tóc qua loa, sau đó sấy khô rồi ra ngoài tìm vợ mình cho Khương Nghi xem.

Khương Nghi đang ngồi cuối giường, thấy hắn đi vào phòng ngủ thì lập tức ngẩng đầu vỗ chăn bên cạnh:

"Tối đây mau lên, không được chơi xấu nha."

Cậu phải nói tớ biết vợ tương lai của cậu là ai đấy."

Lục Lê mặc áo ngủ cầm một con búp bê Barbie đưa cho Khương Nghi.

"Nè, vợ tớ đó."

"Búp bê."

"Tớ đã trông nom vợ từ nhỏ đến lớn đó."

Khương Nghi tròn xoe mắt nhìn búp bê trước mặt, phát hiện đây là món quà do các nữ sinh trong lớp tặng cho Lục Lê ở buổi lễ tốt nghiệp mẫu giáo.

Bởi vì từ nhỏ Lục Lê đã thích ngồi xổm dưới đất nhìn họ chăm búp bê.

Khương Nghi ngập ngừng: "Chắc không phải cậu nói thẳng với đi vợ tương lai của mình là búp bê đấy chứ?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Ừ."

Tớ nói với bà vậy đó."

Hắn nói với mẹ mình bằng tiếng Anh rằng Khương Nghi là búp bê của hắn.

Hắn đã dõi theo cậu từ nhỏ đến lớn, ngoài cha Khương ra thì hắn là người thứ hai từng chút từng chút nuôi Khương Nghi từ lúc nhỏ xíu đến tận bây giờ.

Chẳng ai thích búp bê của hắn hơn hắn cả.

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn nam sinh tóc vàng cao một mét tám bảy vai rộng eo hẹp rồi lại liếc nhìn búp bê còn không to bằng cánh tay hắn, bỗng chốc im lặng.

Cậu tự nhủ nếu là đi Lục thì mình cũng đánh.

Tuổi dậy thì có nỗi loạn cỡ nào cũng đâu thể nói búp bê là vợ mình được.

Khương Nghi yên lặng ngẩng đầu nhìn vết thương trên khoe môi Lục Lê: "Chẳng phải đi đăm cậu hai cú

à?"

Lục Lê gật đầu: "Củ đầu tở vô thức tránh được, mẹ tở nói củ thứ hai còn dám tránh nữa thì coi chừng, thế là tở đứng im luôn."

Nếu hẳn là mẹ Lục, khi thấy Khương Nghi ngoan ngoãn đáng yêu từ nhỏ đến lớn bị người như hẳn bắt đi chắc sẽ nổi nóng đánh mạnh hơn nhiều.

Khương Nghi lầu bầu: "Ai bảo cậu nói lung tung với đi."

Lục Lê nhét Barbie vào tay cậu: "Tở đâu có nói lung tung."

Khương Nghi ôm Barbie ho khan một tiếng: "Được rồi, tở chào vợ cậu rồi đây."

Cậu đem vợ về ngủ đi."

Lục Lê uể oải "ừ" một tiếng, sau đó cầm búp bê quăng lên ghế salon trong tiếng kêu thảng thốt của Khương Nghi, trực tiếp tắt đèn lên giường ôm cậu.

Khương Nghi khản trương đến nỗi tóc mái suýt dựng ngược, cúi kính nói: "Cậu quăng vợ thế kia sẽ gây đầu cho mà xem."

Lục Lê thỏa mãn ôm cậu như bạch tuyết tám vôi, chân dài quặp chặt Khương Nghi, đầu dúi vào mặt cậu, sau đó nghiêm túc nói: "Đừng nói nữa."

Vợ tở buồn ngủ rồi.

Sức khỏe vợ tở không tốt nên thiếu ngủ sẽ mệt lắm."

Khương Nghi càng cúi hơn.

Cậu không hiểu tại sao mình chỉ đi tắm nửa tiếng mà Lục Lê đã lên cơn động kinh.

Đầu tiên là chạy đi nói với đi Lục vợ mình là búp bê, giờ lại không đầu không đuôi nói vợ búp bê của mình không khỏe.

Không khỏe mà còn quăng lên ghế salon nữa!

Ngày mai ngủ dậy vợ cậu đầu lìa khỏi cổ cho coi!

Khương Nghi bị dọa cả đêm hung tợn đập Lục Lê một cái, nghe thấy hẳn xuyt xoa kêu đau, một giây sau cả người cậu bị ôm chặt.

Lục Lê ho khan rồi nghiêm túc nói: "Đừng quậy nữa."

Ngủ đi."

Khương Nghi: "....."

Cậu tưởng Lục Lê nói Barbie trên ghế salon muốn ngủ, nghe họ nói chuyện ồn quá sẽ không ngủ được.

Khương Nghi hít sâu một hơi.

Nếu cậu là đi Lục thì củ đầu tiên chắc chắn sẽ nện trúng đầu Lục Lê, bảo đảm không trượt phát nào.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi thức giấc, phát hiện chỗ bên cạnh trống không.

Cậu dụi mắt xỏ dép đi rửa mặt, lúc đi ngang qua ghế salon còn mơ màng kiểm tra đầu Barbie giùm Lục Lê.

Không bị gãy đầu.

Khương Nghi đặt Barbie về chỗ cũ, còn chu đáo đắp cho Barbie một tấm chăn nhỏ.

Rửa mặt xong, Khương Nghi xuống lầu thấy Lục Lê đã ngồi ở bàn ăn, không chỉ có vết thương ở khoe môi tới qua mà cạnh gò má cũng bị thương.

Chú Lục thấy cậu thì dụi giọng nói: "Tiểu Khương, chào buổi sáng."

Di Lục thấy cậu cũng nở nụ cười hiền hậu: "Bé ngoan đêm qua ngủ thế nào? Nếu ngủ không thoải mái thì đi đưa chìa khóa phòng ngủ cho cháu, khi nào không vui thì khóa cửa lại."

Được không?"

Khương Nghi hơi khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: "Không sao đâu dì, đêm qua cháu ngủ ngon lắm ạ."

Đi tới bàn ăn cậu mới phát hiện Lục Lê ngồi tuốt cuối bàn, còn cậu ngồi chung với di Lục và chú Lục, nhìn như ba người họ mới là một gia đình vậy.

Khương Nghi: "???"

Cậu cũng đồ đứng tại chỗ không dám ngồi xuống.

Di Lục đích thân đứng dậy dẫn cậu tới ghế.

Thằng ranh con nhà mình hái trộm rau cải tươi ngon nhà người ta, bà không bắt Lục Lê vào bếp ăn đã là nể mặt bé ngoan lắm rồi.

Khương Nghi mờ mịt ngồi xuống, trong lúc ăn cơm, Lục Lê chỉ có thể ra sức lột trứng gà cho cậu để chứng tỏ sự tồn tại nhỏ nhoi của mình.

Khi sắp ăn xong, Lục Đình ôn tồn nói: "Tiểu Khương, sáng nay chú và Arno tập đấm bốc, cháu không ngại chứ?"

Khương Nghi hơi khó hiểu nhưng vẫn thành thật nói: "Không ạ, rèn luyện sức khỏe là tốt mà."

Lục Đình khẽ gật đầu rồi cười nói: "Ừ, cháu đi học với Arno đi."

Khương Nghi đứng dậy, Lục Lê cũng đứng dậy theo, khắp khiêng đi sau lưng cậu.

Khương Nghi tròn tròn mắt, nhớ lại câu nói tới qua của Lục Lê.

"Đêm nay cha tớ về chắc còn quất thêm một trận nữa."

Đợi đến lúc lên lầu lấy cặp, Khương Nghi kinh dị hỏi: "Chân cậu bị sao vậy?"

Lục Lê khắp khiêng xách cặp giùm cậu, hơi hột nói: "Cha tớ đập."

Lục đập rất vừa phải, muốn xin nghỉ cũng không được.

Khương Nghi: "Cậu nói với chú Lục vợ mình là búp bê chứ gì?"

Lục Lê: "Ừ."

Cha tớ nói lòng dạ tớ đen tối quá."

Trông nom từ nhỏ đến lớn mà cũng ra tay cho được.

Khương Nghi: "....."

Cậu giành lấy cặp sách trong tay Lục Lê: "Để tớ xách cho."

Lục Lê tránh đi rồi nghiêm túc nói: "Cậu đừng đụng vào."

Lục gia đâu có đạo lý để vợ mình mệt mỏi.

Hơn nữa theo đuổi người ta sao có thể để người ta tự đeo cặp được chứ.

Khương Nghi: "....."

Một tay Lục Lê xách cặp của cậu, trên vai đeo ba lô của mình, quay đầu nói: "Đi thôi."

Khương Nghi đành phải đi theo hẳn.

Đến trường học, trên đường đi, Khương Nghi đi hai tay không có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào mình, bởi vì bên cạnh cậu chính là Lục Lê đã đi cà nhắc còn đeo thêm hai cái cặp.

Khương Nghi quay đầu lại nói nhỏ: "Tớ thấy kỳ cục lắm."

Hay là cậu đưa cặp cho tớ đi."

Lục Lê không cho mà hộ tống cặp sách của Khương Nghi đến tận chỗ ngồi.

Cả ngày Khương Nghi phát hiện Lục Lê không còn nằm sấp trên bàn mà hễ có thời gian thì lại xáp tới cạnh mình, ngay cả giờ tập thể dục giữa buổi, Lục Lê vẫn đi có thể xin nghỉ cũng không xin mà khắp trường đi theo sau lưng cậu.

Thậm chí còn bám người hơn cả trước đây.

Chung Mậu thấy vậy thì dựa vào người Ứng Trác Hàn kêu ca than vãn, nói Lục Lê chính là cố ý, thấy Tần Lan không có ở đây, trong nhóm chỉ có hai người là bạn thân từ nhỏ đến lớn nên mới ra sức khoe khoang.

Khương Nghi gấp một cái đùi gà trong khay mình cho Chung Mậu xem như an ủi.

Chung Mậu cảm động rung rung nước mắt.

Trong nhóm bọn họ, người chịu ảnh hưởng nặng nhất sau khi Tần Lan rời đi chính là Chung Mậu.

Nhìn Chung Mậu thường xuyên gọi điện trò chuyện với Tần Lan, đôi khi Khương Nghi lại tự hỏi nếu Arno không học cấp hai ở Trung Quốc hoặc chọn học cấp ba ở nước ngoài thì có phải bây giờ cậu cũng giống như Chung Mậu, chỉ có thể thường xuyên gọi điện để giữ liên lạc với Arno hay không.

Thình thoảng Khương Nghi nghe thấy Tần Lan ở đầu dây bên kia bị người khác gọi đi, sau đó vội vàng cúp điện thoại của Chung Mậu, bỏ lại Chung Mậu kêu la ầm ĩ.

Dường như ở hai nơi khác nhau, hai người chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại và video thì tình cảm sẽ bị khoảng cách xa xôi từ từ bào mòn.

Khuong Nghi nói với Lục Bê suy nghĩ của mình, Lục Bê lại chẳng chút do dự bảo cậu điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Khuong Nghi cứ tưởng Lục Bê nói tình cảm của họ không thể bị khoảng cách xa xôi từ từ bào mòn.

Nhưng Lục Bê lại bảo cậu ý hẩn là mình sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.

Tháng Mười, thời gian trò chuyện của Tần Lan và cả nhóm ngày càng ngắn đi, số lần cũng ngày càng thưa dần.

Khi họ ăn cơm trưa, ban đầu còn vô thức chừa chỗ cho Tần Lan, nhưng về sau đã dần quen thuộc không chừa chỗ cho hẩn nữa.

Tháng Mười một, Tần Lan xuất ngoại hơn hai tháng, hầu như cả tuần mới trò chuyện với họ một lần, ngay cả Chung Mậu cũng thường xuyên cảm rần thằng ranh kia ở nước ngoài vui quá quên mất quê hương rồi.

Khuong Nghi cũng rất ít khi nghe Tần Lan hỏi thăm.

Giữa tháng Mười một, hai tuần liền Tần Lan không liên lạc với họ, Chung Mậu cũng chẳng còn cảm rần nữa.

Gần tháng Mười hai, chạng vạng tối hôm đó tuyết rơi lả tả, nhóm Khuong Nghi từ nhà ăn chậm rãi đi về lớp.

Trời chiều nhập nhòa, điện thoại trong túi mọi người đều vang lên tiếng thông báo WeChat.

Chung Mậu lấy điện thoại ra, phát hiện là một cuộc gọi video trong nhóm.

Hẩn lẩm bẩm: "Mẹ nó thằng Tần Lan này có rảnh mới gọi điện cho ông à....."

Khuong Nghi cũng cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ rồi nhận cuộc gọi video.

Khi video kết nối, Tần Lan sụt sịt một cái, run giọng nói to: "Mẹ nó sao không ai nói với ông thành phố S lạnh vậy hả?"

Mọi người đều sững sờ.

Sau lưng chợt vang lên một giọng nói run rẩy: "Tần tổng sắp chết cớ gì rồi, mẹ nó mau ra đón coi....."

"Đồ ăn nước ngoài đỡ thấy bà, ông đây cóc thêm ở nữa....."

Cả đám quay đầu lại, Tần Lan cảm động nhìn thấy người chạy nhanh nhất chính là Lục Bê.

Lục Bê đầu tiên là sùng sốt, sau đó lập tức lao tới chỗ hẩn, vừa chạy vừa nói gì đó.

Chờ hẩn chạy tới gần, Tần Lan mới biết Lục Bê muốn lột đôi giày chơi bóng tám ngàn sáu trên chân hẩn ra.

Lục Bê vừa chạy vừa mắng sa sả: "Ông bảo mi đem về cúng cơ mà, con mẹ nó mi mang thật đấy à?"

Chương 60: 60: Chương 58

Chạng vạng tối trên đất tuyết, Lục Lê vừa hùng hổ lột giày vừa nói: "Mẹ nó chơi bóng y chang thằng què chạy bộ mà mi còn mang giày tám ngàn sáu nữa à?"

Tần Lan: "....."

Chân hắn như bị mặt đất đốt cháy, vừa nháy nhót vừa hùng hổ nói: "Cậu chơi bóng mới giống thằng què chạy bộ thì có!"

Khuong Nghi chạy tới ra sức kéo Lục Lê về: "Cậu đừng lột giày người ta nữa——"

"Sang năm tớ cũng mua cho cậu một đôi mà."

Chung Mậu vọt thẳng tới trước mặt Tần Lan ôm chầm hắn trước ánh mắt cảm động của hắn, sau đó hùng hổ đẩy Tần Lan té vào đồng tuyết: "Mẹ nó bị lột giày là đáng lắm....."

"Ở nước ngoài vui quá ha, sướng quá ha?"

Trình Triều bóp trán, đi tới mấy bước còn nghe được Khuong Nghi thì thầm với Lục Lê: "Cậu đừng lột giày cậu ấy nữa."

"Tớ chỉ giả bộ thân với cậu ấy thôi."

"Với cậu mới là thân thật."

"Sau này chờ tớ kiếm được tiền sẽ mua cho cậu giày chơi bóng mười tám ngàn nha....." (~ 62 triệu)

Về mặt Trình Triều vô cảm, đột nhiên rất muốn đập vali của Tần Lan từ thành phố S sang bên kia bờ Đại Tây Dương.

Nửa tiếng sau.

Đầu cầu thang dẫn tới văn phòng trên lầu hai.

Khuong Nghi mờ mịt bị Lục Lê bồng trên tay, phía sau là Ứng Trác Hàn giả bộ đi cà nhắc và Chung Mậu ôm bụng.

Khuong Nghi quay đầu nhìn Ứng Trác Hàn rồi lại nhìn Chung Mậu, băn khoăn hỏi: "Sao tớ giả bệnh phải bồng còn hai cậu ấy giả bệnh lại tự đi?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Cậu bệnh hơi nặng nên phải bồng mới được chứ."

Tần Lan vừa xuống máy bay đã chạy thẳng đến trường trung học số 1, cơm tối cũng chưa ăn, Tần tổng củ

mè nheo mãi nên cả đám quyết định chơi liều giả bệnh xin nghỉ tiết tự học buổi tối để tiếp đãi Tàn Lan. Bàn nhau giả bệnh xong, Khương Nghi còn chưa kịp nói mình rất giàu kinh nghiệm ôm đau thì đã bị Lục Lê bông lên, cậu vô thức ôm cổ Lục Lê, cả người đều ngây ngẩn.

Chung Mậu ôm bụng ngượng ngùng nói với vẻ trông mong: "Lục ca, hay là cậu bông tỏ được không? Tớ thường xuyên xin thầy chủ nhiệm cho nghỉ ốm, chỉ sợ lần này ông ấy không tin, không cho tớ nghỉ nữa đâu.

Tớ phải giả bệnh nặng một tí thì may ra thầy chủ nhiệm mới tin được."

Lục Lê liếc xéo Chung Mậu bảo hẩn phần đi.

Chung Mậu ngậm miệng, nghĩ thầm mình không nên mở mồm ra mới đúng.

Lục Lê hài lòng bông Khương Nghi đi.

Trình Triều hồ hững đứng đây phui tuyết trên người rồi vào văn phòng một mình.

Năm phút sau, Trình Triều cầm một tờ đơn xin nghỉ ra.

Hai mắt Chung Mậu lập tức lóe sáng, hẩn biết tờ đơn này dành riêng cho hội học sinh ra ngoài làm việc ất trong giờ tự học buổi tối, một tờ có thể dùng cho nhiều người.

Nhưng các học sinh xin nghỉ bắt buộc phải ký tên vào đơn.

Khương Nghi nháy xuống khỏi ngực Lục Lê rồi cầm bút ký tên vào đơn xin phép.

Lục Lê: "....."

Mười phút sau.

Cả nhóm thuận lợi đi qua phòng bảo vệ ở cổng trường rồi gọi mấy chiếc taxi, vui vẻ ủa ra ngoài.

Nơi Tàn Lan chọn là một quán ăn ven đường, hẩn nói ở nước ngoài thêm mấy món này đến phát điên rồi.

"Thật tình ở nước ngoài chẳng sung sướng gì cả, các cậu không biết tớ ở đó nhưc đầu cõ nào đầu....."

Vừa ngồi xuống, Tàn Lan đã bắt đầu huyền thuyên lái nhái: "Tới chỗ rách nát kia chưa đầy nửa tháng mà ông đây sứt hết ký rưỡi rồi."

Bà chủ cầm thực đơn và cuốn sổ tới cười hỏi: "Mấy em ăn gì đây?"

Chung Mậu và Tàn Lan nhanh nhẹn gọi một đồng món nướng, sau đó đưa menu cho Trình Triều thì phát hiện hẩn đang cầm củi lau bàn.

Tàn Lan đưa menu cho Khương Nghi hỏi cậu muốn ăn gì.

Khương Nghi gọi mấy món có vẻ không cay lắm.

Lục Lê cầm menu rồi ngẩng đầu nói: "Cho thêm cháo hải sản nữa, trong cháo nhớ bỏ ít gừng, đừng bỏ hành ngò."

Bà chủ nhanh nhẹn ghi tên món, sau đó hăng hái đi tới chỗ ông chủ đang nướng đồ ăn.

Chẳng bao lâu sau, đồ nướng và xiên que được bưng lên bày đầy khắp bàn, mùi thì là và tiêu đen thơm nức mũi, cả đám vừa ăn vừa nói chuyện.

Tàn Lan quay đầu sang, phát hiện Lục Lê vừa tán gẫu với bọn họ vừa thổi cháo hải sản, đợi nguội bớt mới múc cho Khương Nghi.

Khuong Nghi ngồi cạnh Lục Bê huých đầu gối vào chân hắn, hỏi mình có ăn cà tím nướng được không. Lục Bê thấp giọng nói: "Không được, đầu mỡ lắm, dạ dày cậu yếu ban đêm sẽ nôn cho xem."

Khuong Nghi thò dài một hơi rồi nói: "Ừm."

Từ nhỏ đến lớn Lục Bê luôn ước gì Khuong Nghi ăn thêm mấy miếng, chỉ cần Khuong Nghi đòi ăn gì đó thì Lục Bê sẽ đổi cách chế biến làm cho cậu ăn mấy ngày liền.

Nếu Lục Bê nói không được ăn món gì thì tám chín phần mười là Khuong Nghi ăn vào sẽ gặp vấn đề.

Khuong Nghi đành phải cúi đầu húp cháo hải sản, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mặt mình có một chiếc đĩa dùng một lần đựng cà tím nướng đã trung qua nước.

Cà nướng được xé bằng đũa thành từng miếng dài, đầu mỡ đều bị rửa sạch.

Lục Bê nghiêng đầu nói: "Mùi vị hơi nhạt chút xíu."

Nhưng ban đêm chắc sẽ không gây buồn nôn đâu.

Bàn sau tớ sẽ làm cho cậu món ít dầu hơn."

Khuong Nghi ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Lan cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn quay đầu nhìn Lục Bê rồi lại nhìn Khuong Nghi, không hiểu sao chợt nhớ đến hai học sinh quốc tế khi mình ở nước ngoài.

Hai nam sinh kia ngày nào cũng đi học chung, có khi còn ôm nhau hôn môi, nghe mấy bạn học khác nói họ đang yêu nhau.

Ban đầu Tần Lan còn thấy kinh ngạc, nhưng ở nước ngoài riết rồi cũng dần quen thuộc.

Tần Lan vỗ đầu, cảm thấy mình bị gió lạnh thổi choáng, đầu óc cũng bị gió thổi mù mẫm rồi.

Từ nhỏ Lục Bê đã luôn chăm sóc Khuong Nghi như vậy.

Chẳng có gì lạ hết.

Biết đâu hắn xem Khuong Nghi như em trai thì sao.

Nếu hắn có bạn thân từ nhỏ như Khuong Nghi, chắc hắn cũng sẽ chăm sóc cậu như em trai thôi.

Tần Lan lắc mạnh đầu.

Hắn xuất ngoại một chuyến chưa năm giữ được mấy mạch máu kinh tế mà khi về nước lại học được cách nhìn ra sự khác thường của hai đứa bạn mình.

Mấy tiếng sau, quán ăn thừa khách hắn đi, người trên đường cũng vắng vẻ hơn.

Bầu trời tối tăm mù mịt, tuyết bay lả tả trong ánh đèn đường mờ ảo.

Chung Mậu và Ứng Trác Hàn ăn no cànih hông đi tìm nhà vệ sinh gần đó, Trình Triều cảm thấy toàn thân ẩm ướt mùi dầu mỡ nên cũng đứng dậy đi theo bọn họ tìm chỗ rửa tay.

Thừa dịp cả đám đi tìm nhà vệ sinh, Tần Lan nói mình cũng đi toilet nhưng thật ra là tìm chủ quán tính tiền.

*Khuong Nghi ngồi trên ghế nhựa của quán ăn nhìn Lục Lê rồi mềm giọng gọi: "Arno."
Lục Lê vừa đứng dậy định đi tỉnh tiền dừng lại nhìn cậu hỏi: "Sao?"*

Khuong Nghi thốt ra một câu không đầu không đuôi: "Tớ vui lắm."

Mọi người vẫn như xưa.

Tân Lan về rồi.

Chung Mậu sẽ không còn lui thủi một mình nữa.

Họ đã quen nhau từ nhỏ đến lớn, giờ lại được ở cạnh nhau rồi.

Tựa như từ nơi sâu xa có ai đó nói cho Khuong Nghi biết cậu và Arno cũng sẽ không xa nhau.

Lục Lê nhìn cậu rồi ngồi xổm xuống tháo khăn quàng trên cổ mình, từng vòng từng vòng quấn lên cổ Khuong Nghi.

Hắn nhìn Khuong Nghi trước mặt, tóc đen lấm tấm mấy bông tuyết, đôi mắt đen long lanh như nước, ngũ quan xinh đẹp tỏa sáng dưới ánh đèn đường lúc chạng vạng, đôi môi mỏng đỏ hồng trên gương mặt trắng như men sứ.

Chẳng khác nào một đám mây sáng rực trên trời.

Vừa bông bênh vừa mềm mại, theo mưa tuyết lất phất đêm đông lấp đầy trái tim Lục Lê.

Lục Lê ngẩng đầu lên, nửa ngồi trước mặt Khuong Nghi thấp giọng nói: "Tớ cũng vui nữa."

Hắn vươn tay ôm gáy Khuong Nghi rồi gọi thầm: "Bé ngoan."

Khuong Nghi nao nao.

Lục Lê khẽ khàng lặp lại: "Tớ vui lắm."

Tỉnh tiền xong, Tân Lan vừa cầm ví vừa vẫy tay với chủ quán rồi đi về chỗ ngồi cách đó không xa.

Chưa đi được hai bước, hắn vô thức dừng lại.

Chỉ còn lúc đặc vài người khách đang ăn cơm, dưới ánh đèn lò mờ, tuyết bay lá tả, trước bàn ăn chưa thu dọn bát đĩa, Khuong Nghi ngồi trên ghế nhựa, trước mặt là Lục Lê ngồi xổm dưới đất.

Đèn đường tĩnh mịch, Khuong Nghi hơi cúi đầu, Lục Lê ngửa mặt lên, một tay ôm cổ Khuong Nghi, ẩn dưới một chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Hình như hai người đang hôn nhau..

Chương 61: 61: Chương 59

Tần Lan còn chưa kịp hoàn hồn vì cảnh tượng trước mắt thì đã thấy bóng dáng mấy người Chung Mậu từ phía xa đi tới dưới ánh đèn đường, cười nói rộn rã, càng lúc càng đến gần quán ăn.

Tần Lan giật nảy mình, đột nhiên gân cổ rống lên: "Chung Mậu!"

Rõng xong, Tần Lan sợ Khương Nghi và Lục Lê quá chìm đắm chưa kịp phản ứng nên nắm chặt lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, xoạc chân ra hét to: "Bên này ——"

Tiếng hét kia chấn động cả tâm can, mặt đường phẳng lặng như cũng rung rinh mấy lần, chủ quán đang đảo nồi bún xào suýt bị dọa run tay, người qua lại đều nhìn Tần Lan đang đứng giữa đường.

Tần Lan nhìn không chớp mắt, bộ dạng hết sức bình tĩnh.

Trên ghế quán ăn, Lục Lê ôm cổ Khương Nghi áp mặt vào má cậu hơi khựng lại, Khương Nghi chớp mắt mấy lần, hơi thở biến thành làn khói trắng trong đêm đông rét lạnh.

Cậu chống hai tay ra sau rồi quay đầu đi, không nhìn Lục Lê này giờ tựa trán mình nữa.

Dưới đèn đường mờ ảo, tóc đen lòa xòa che kín vành tai trắng muốt hơi ửng hồng, mấy bông tuyết lác đác từ ngoài lều bay vào bám trên mái tóc đen mềm của Khương Nghi.

Lục Lê nửa ngồi dưới đất, giữa đầu đưa tay bóp nát mấy bông tuyết, sau đó ngón tay hơi lạnh lơ đãng chạm vào vành tai ửng đỏ kia.

Khương Nghi chống tay ra sau hơi co mình lại, càng ra sức quay đầu rồi đưa tay xoa tai mình.

Trong lòng Lục Lê ngứa ngáy nhưng cũng biết Khương Nghi sẽ không cho mình cắn bừa bãi ngoài đường, cùng lắm chỉ cho cắn áp lên mặt hoặc vùi vào cổ người mấy lần thôi.

Giống như lúc này vậy.

Tần Lan ngoái đầu thấy hai người kia vẫn chưa cách xa nhau một mét thì càng sốt ruột hơn.

Hắn bước nhanh tới kẹp cổ Chung Mậu nhiệt tình quát: "Đi ị thế nào rồi ——"

Chung Mậu vừa đi vệ sinh xong suýt bị rỗng đái tại, hùng hổ quăng Tần Lan qua vai.

Tần Lan nhanh nhẹn tránh đi rồi lại quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Khương Nghi, thấy Lục Lê đã đứng dậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Lê đi tính tiền, Khương Nghi ngồi một mình trên ghế xoa tai mình.

Tần Lan khoác vai Chung Mậu đi tới nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt mình lướt qua môi Khương Nghi.

Sau khi nhìn ngó mấy lần, Tần Lan phát hiện Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn hết sức bình thường, ngoại trừ xoa tai mình thì đôi môi vẫn màu hồng nhạt như cũ chứ không giống mới hôn xong.

Tần Lan tự nhủ chắc mình nhìn lầm rồi.

Bộ dạng Lục Lê đầu giống người có thể hôn như vậy.

Quá mẹ nó ngây thơ đi.

Nhưng càng nhớ đến cảnh tượng lúc này thì Tần Lan càng thấy bồn chồn bứt rứt.

Nếu nói không có gì thì chính hắn cũng chẳng mấy tin tưởng, nhưng nếu nói có gì thì Tần Lan cũng không dám chắc.

Đấu tranh nội tâm một hồi, Tần Lan quyết định tự mình đi tìm hiểu.

Khương Nghi xoa xoa vành tai nhìn Tần Lan đi tới, sau đó ngồi xổm trước mặt gio điện thoại lên hỏi cậu đề bài này giải thế nào.

Đèn đường tù mù nhìn không rõ lắm đề bài trên điện thoại nên Khương Nghi cúi người xuống xem.

Tần Lan nhìn Khương Nghi chăm chăm, thậm chí còn không sợ chết tới gần một chút.

Khương Nghi cúi đầu bảo hần: "Bài này không khó đâu!!"

Trình Triều cầm khăn ướt lau tay sạch sẽ, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tần Lan ngồi xổm trước mặt

Khương Nghi ngửa đầu nhìn chăm chăm miệng người ta, còn chồm tới sát rạt nữa.

Mồ mắt hần giật liên hồi, trong lòng tuôn ra một câu chửi thề hiểm hoi.

Mẹ, lại thêm một thằng nữa à?

Chẳng phải con hàng này thích kiểu chị đại trầm lặng sao?

Mồ mắt Trình Triều lại giật mạnh một cái, nhớ đến dáng vẻ trầm lặng của Khương Nghi giữa đám người xung quanh.

Mặc dù Khương Nghi nói những lúc đó mình chỉ đang ngăn người xuất thần thôi.

"Đại khái là giải vậy đó, tớ nói đủ rõ chưa?"

Khương Nghi hơi khom người nghiêng đầu nhìn Tần Lan.

Nhìn chăm chăm Khương Nghi một lúc lâu, rốt cuộc Tần Lan đã biết chắc lúc này hai người chẳng làm gì cả, hần thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp lên tiếng thì điện thoại đã bị Trình Triều giật đi, sau đó bảo hần hiểu rồi thì xéo đi nhanh lên.

Tần Lan ghen hống, cảm thấy Trình Triều đang dần bị Lục Lê hóa rồi.

Trình Triều xách một cái ghế tới ngồi cạnh Khương Nghi, chân dài banh rộng, thấy Lục Lê tính tiền xong đi tới cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Lục Lê nhú mày, vẻ mặt hơi lạnh đi.

Khương Nghi biết ngay từ đầu Lục Lê đã không thích Trình Triều, Trình Triều cũng chường mắt Lục Lê.

Cậu đã khuyên nhủ bao lần nhưng Lục Lê đều vờ như không nghe thấy, chỉ lo ôm cậu ngủ.

Cậu cú tướng hai người lại sắp ầm ỉ một trận, ai ngờ Lục Bê chỉ cúi đầu sửa khăn quàng cổ cho cậu chứ chẳng nói năng gì.

Cả nhóm đứng dậy đi ra đầu đường cách đó không xa để đón xe, đi cạnh Khương Nghi là Trình Triều, cậu quay đầu thấy Lục Bê rút tay trong túi đi sau lưng mình.

Thấy cậu quay đầu, Lục Bê cũng ngẩng đầu lên, sau đó chỉ vào cổ mình.

Khương Nghi cúi đầu, phát hiện khăn quàng cổ tuột ra một đoạn, cậu đưa tay quăn lại rồi rút đầu trong khăn quàng của Lục Bê, chỉ lộ ra nửa gương mặt.

Hai người luôn dùng chung một loại sữa tắm và dầu gội.

Trên khăn quàng cổ cũng thơm mùi sữa tắm.

Giờ khắc này chẳng phân biệt được là mùi của ai nữa.

Cả nhóm đón xe về nhà, trên taxi Trình Triều một mực nhìn chằm chằm Tần Lan, phát hiện con hàng này chỉ lo huyền thuyên chê đồ ăn nước ngoài chứ không hề trêu mến nhìn Khương Nghi.

Có vẻ như không phải giả bộ.

Trình Triều yên tâm lại.

Dù sao với diễn xuất của Tần Lan có muốn giả bộ cũng khó.

Mười giờ tối, cả đám về đến nhà.

Nhà họ Lục.

Lúc lên lầu Khương Nghi hắt hơi hai cái, mẹ Lục chặn cậu lại, bắt cậu uống mấy chén canh bổ rồi mới cho lên lầu.

Khương Nghi xoa mũi, nghe lời đi tắm rửa.

Tắm xong cậu mặc đồ ngủ đẩy cửa phòng tắm ra, phát hiện Lục Bê cũng đã lên lầu ba tắm xong, đang cầm

máy sấy chờ sấy tóc cho cậu.

Khương Nghi ngồi trên giường, ngón tay Lục Lê luồn vào tóc cậu, luồng khí ấm và tiếng vù vù rất khẽ làm cậu hơi buồn ngủ.

Lục Lê bảo cậu gồi lên đùi mình rồi cúi đầu sấy tóc kỹ càng cho cậu.

Sấy tóc xong, Khương Nghi ngáp một cái, nằm trên đùi Lục Lê không nhúc nhích.

Lục Lê lấy nhiệt kế ra đo thân nhiệt cho cậu, thấy nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường mới yên tâm lại.

Bều quăn ăn không có màn, ban đêm gió đông khá lạnh nên Lục Lê sợ Khương Nghi bị gió thổi cả buổi tối sẽ chịu không được.

Khương Nghi nằm trên đùi Lục Lê một lát lại cảm thấy đùi hằn cứng quá, thế là lăn tới bên giường.

Lục Lê sấy tóc cho mình mấy phút, sau đó nhanh nhẹn đưa tay nhét Khương Nghi vào chăn, nhìn cậu nằm lún trong chăn êm mở to mắt nhìn hấn.

Chẳng ai biết Khương Nghi mới tắm xong đáng yêu đến mức nào.

Tóc đen mềm hơi rối như tổ yến mùa xuân tròn vo xù lên trong chăn, đôi mắt to tròn long lanh, hàng mi thật dài, gò má bị hơi nước nóng hun ra màu hồng nhạt.

Lục Lê nghịch tóc cậu rồi nói: "Khương Nghi.

"

Khương Nghi ừ một tiếng, mở to mắt nhìn hấn.

Lục Lê: "Cậu còn nhớ lần trước nói gì với tớ không?"

Khương Nghi hơi băn khoăn, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Nói gì cơ?"

Lục Lê chậm rãi đáp: "Cậu nói tớ đừng đổi đầu với Trình Triều nữa.

"

Khương Nghi nhớ lại, đúng là cậu có nói với Lục Lê như vậy.

Lục Lê chồm tới gần, trong giọng nói mang theo vẻ ranh mãnh: "Lần này tớ nghe lời lắm đó."

"

Nhìn bộ dạng hắc củ như đang khoe công, ý vào Khương Nghi dung túng mình, đôi mắt màu xanh lam hiện ra ý cười, nghiêng đầu hỏi: "Đúng không?"

Khương Nghi nao nao, vẻ mặt hơi mờ mịt, sau đó chần chờ gật đầu.

Cậu không hề biết rằng người trước mặt đang từ từ thăm dò giới hạn dung túng cuối cùng của mình, cũng không biết người trước mặt thật sự nhìn không được muốn đòi cậu cho chút ngon ngọt.

Mấy phút sau, sắc mặt Khương Nghi ửng hồng, nhìn Lục Lê vùi vào cổ mình, răng nanh cắn nhẹ da thịt, thậm chí còn êm ái mút vào.

Cậu hít thở mấy lần, lồng ngực cũng phập phồng theo, thất thần nhìn lên trần nhà, nhớ lại hôm đó mơ thấy cảnh tượng kia lần đầu tiên.

Khương Nghi cắn môi, vành tai đỏ bừng, hơi cuộn mình nhồm đậy, một tay che miệng gọi Lục Lê bằng giọng mũi.

Cậu bảo Lục Lê đừng lại đi.

Thật kỳ quái.

Hơi thở Lục Lê cũng trở nên nặng nề, hầu kết nhấp nhô mấy lần, sau đó ép mình dừng lại rồi kề vào tai Khương Nghi thì thầm hỏi cậu giờ có ghét mình không.

Khương Nghi lắc đầu rồi rút người ra sau, sắc mặt ửng đỏ, mi mắt khẽ chớp.

Cậu cảm thấy Lục Lê bây giờ còn hung hãn hơn cả Arno lúc nhỏ.

Hồi bé Arno hay cắn tay cậu rồi đột nhiên lăm bắm: "Ấn cậu vào bụng luôn nè."

"

Arno bảo Khương Nghi làm vậy cậu sẽ luôn nằm trong bụng hắc, hắc ăn gì Khương Nghi ăn nấy, lúc

nào cũng ở bên nhau cả.

Giống như chuột túi mẹ và chuột túi con vậy.

Mãi mãi không bao giờ xa nhau.

Nhưng nếu giờ Lục Lê nói ăn cậu vào bụng, Khương Nghi sẽ chẳng chút nghi ngờ tính chân thực của câu này.

Ánh mắt Lục Lê nhìn cậu cứ như muốn nuốt chửng cậu vậy.

Lục Lê ôm Khương Nghi rồi hôn lên đỉnh đầu cậu một cái.

Hắn biết Khương Nghi sẽ không bao giờ biết mình đã hôn tóc cậu vô số lần.

Lục Lê thấp giọng nói: "Nếu không ghét thì ngày mai tiếp tục nhé?"

Khương Nghi vô thức ngẩng đầu lên, trông thấy Lục Lê nghiêng đầu nói: "Ngày mai tớ cũng nghe lời cậu.

Không cãi nhau với Trình Triều nữa.

Được không?"

Yết hầu Khương Nghi nhấp nhô, lặng im không nói gì.

Lục Lê cúi đầu cọ mũi cậu dụ dỗ: "Không ghét nghĩa là thích.

"

"Thích thì làm gì cũng không kỳ cục hết.

"

Thiếu niên mới lớn nằm được chút xíu ngon ngọt hết như sói đói phát điên được cho ăn thịt, dù là thịt vụn cũng sẽ ngậm chặt trong miệng không nhả.

Ngón tay Khương Nghi cuộn lại, cậu nhìn Lục Lê trước mặt, đôi mắt màu xanh lam mở to như Little Bo-Peep, chớp mũi hắn đung chớp mũi cậu, nài nỉ hết lần này đến lần khác: "Được không?"

Được không?

Trong lòng Khương Nghi mềm nhũn.

Cậu thàn nghĩ nếu là Arno thì hình như là được.

Chương 62: 62: Chương 60

Trong đêm chăn mềm mại, Khương Nghi tròn xoe mắt, cậu quay đầu đi, tóc mái hơi rối, giọng nói vừa nhỏ vừa mềm: "Được."

Nói xong lại cảm thấy hình như mình đã quá dung túng nam sinh tóc vàng bên cạnh, hết như lúc nhỏ quá dung túng Arno vậy.

Thế là Khương Nghi đưa tay sờ răng nanh Lục Lê, đầu ngón tay xoa xoa răng nanh hần, nghiêm túc nói: "Nhưng không được cắn bằng cái này."

Vì sẽ để lại dấu.

Cậu cho rằng mình đã ngăn được người trước mặt được đăng chân lên đăng đầu.

Lục Lê cảm thấy răng nanh mình bị đầu ngón tay mềm mại của Khương Nghi đụng vào, gân xanh trên cổ hần nổi lên, hơi thở nặng nề nóng rực hết như chó dữ đang thềm nhỏ dũi, muốn mạnh bạo hôn dọc theo ngón tay kia, muốn cắn xé người trước mặt đến tận xương tuỷ rồi nuốt vào bụng.

Tốt nhất là nuốt hết mọi mảnh vụn.

Nhưng chắc chắn sẽ dọa Khương Nghi sợ.

Hần không thể dọa cậu được.

Không thể hù dọa Khương Nghi.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô mấy lần, cố gắng kìm nén nỗi khát khao khó lòng chịu đựng và tính chiếm hữu, hần tựa như một chú chó dữ bị đeo vòng cổ, xoay người ôm chặt Khương Nghi rồi dụi mặt vào má cậu, trong cổ phát ra những âm thanh mập mờ.

Lỗ tai Khương Nghi giật giật, nằm trong ngực Lục Lê nghe được những lời kia, cứ như hần thoát ra trong lúc vô thức vậy.

Hần đang lắm bầm nói cậu mau lớn lên đi.

Nhưng Khương Nghi nghĩ mình lớn rồi mà.

Cậu đã mười sáu tuổi rồi.

Lục Lê cứ nghĩ cậu là trẻ con mãi.

Rõ ràng hai người trạc tuổi nhau cơ mà.

Khương Nghi cúi đầu nắm một sợi tóc vàng, lâu lâu nói với Lục Lê mình lớn rồi.

Lục Bê khựng lại, hắt từa trán vào trán cậu, sống mũi cao đụng chóp mũi cậu, vừa nhìn cậu chằm chằm vừa lẩm bẩm: "Lớn thì có thể ăn hết rồi."

Khuong Nghi cảm thấy Lục Bê ngây thơ như lúc còn bé vậy, vẫn muốn nuốt người ta vào bụng để nuôi như chuột túi mẹ.

Cậu đưa tay sờ bụng Lục Bê, hai mắt cong cong, buồn cười hỏi: "Ăn xong còn ở trong bụng cậu nữa không?"

Lục Bê nhìn cậu chằm chằm, sau đó đưa tay sờ bụng Khuong Nghi, liếm răng nanh nói: "Cậu ăn mà."

Khuong Nghi cúi đầu nhìn bụng mình với vẻ thắc mắc.

Sao lại là cậu ăn chứ?

Lục Bê không nói cho cậu biết mà xoa vùng bụng trắng mịn của cậu, sau đó dừng lại phía trên rốn, vuốt làn da mỏng manh mềm dai kia rồi vô thức lẩm bẩm một câu: "Đến đây nhì."

Khuong Nghi hơi nhột nhưng bàn tay Lục Bê vào mùa đông luôn ấm áp dễ chịu, nhột thì nhột nhưng không hề khó chịu.

Cậu quay đầu đi ngáp một cái, còn không quên uốn nắn Lục Bê, mơ màng nói: "Dạ dày không phải ở đó đâu."

"Ăn xong thức ăn sẽ từ cổ họng qua thực quản xuống dạ dày chứ không nằm ở đó đâu."

Lục Bê ồ một tiếng rồi chậm chạp thu tay lại, hắt vừa ôm Khuong Nghi vừa nhìn cậu cứ như sợ cậu rách ra vậy.

Mặc dù Khuong Nghi không hiểu tại sao Lục Bê có vẻ sợ mình rách ra nhưng vẫn lẩm bẩm nói: "Vào lớp đừng có ngủ nữa."

Phải chịu khó nghe giảng chứ."

Lục Bê ôm cậu lười biếng ậm ừ.

Sau khi từ nước ngoài về, Tần Lan chẳng đoái hoài gì đến bài tập mà ngày ngày hờ hững chạy tới sân bóng, còn rủ những người khác đi chung với mình.

"Bịch——"

Người trên sân bóng đột ngột nháy lên rồi nhanh nhẹn úp rổ, khi bóng rơi xuống đất, vành rổ vẫn còn rung nhẹ.

Tần Lan ngồi trên khán đài tặc lưỡi một tiếng, không hiểu sao dạo này Lục Bê chơi bóng còn hăng say hơn cả mình, cứ như xài doping vậy, hơn nữa lần nào cũng ra sức khoe mẽ.

Tần Lan quay sang cười nói với Khuong Nghi: "Tớ đã báo rồi mà, cậu mà ngồi hàng đầu thì nó thắng là cái chắc."

Khuong Nghi xem không hiểu lắm nhưng vẫn nhìn ra được Lục Bê chơi bóng rất siêu, hơn nữa mỗi lần ném trúng một quả đều nhìn về phía cậu.

Lục Lê rời khỏi sân rồi nói sẽ đãi bạn học lớp 1 xung quanh uống nước, các bạn sinh lớp 1 kia ngại ngần xua tay lia lịa nhưng Lục Lê không để ý mà bảo bạn họ: "Chờ chút nhé."

Lục Lê đi thẳng tới trước mặt Khương Nghi chìa tay ra, cong môi thân nhiên nói: "Phiếu ăn của tớ đâu." Khương Nghi lấy hai tấm phiếu ăn ra khỏi túi rồi đưa tấm của Lục Lê cho hắn.

Lục Lê thân nhiên đi tới chỗ học sinh đem nước cho lớp mình, đưa phiếu ăn cho học sinh kia rồi hồ hững nói: "Ngại quá, phiếu ăn của tớ đều do Khương Nghi giữ."

Tớ lấy về rồi đây, các cậu cầm tới cửa hàng mua nước đi."

Học sinh lớp 1: "....."

Giọng điệu này chẳng khác nào bạn gái kiểm soát mình hút thuốc uống rượu chơi game, thậm chí còn giống tình nhân đang hẹn hò, đàn ông vung tay quá trán giao tiền cho người yêu giữ gìn.

Đám bạn học họ khan một tiếng rồi nói: "Không sao, không sao, bạn tớ không khát đâu Lục ca."

Cậu đưa phiếu ăn cho lớp trưởng giữ tiếp đi."

Lục Lê ồ một tiếng rồi hời hợt nói: "Cậu ấy không quản nghiêm lắm đâu."

Các cậu yên tâm, cứ mua thoải mái đi."

Học sinh lớp 1: "....."

Bọn họ quay đầu nhìn lớp trưởng của mình ngồi trên khán đài, tay chống cằm, trên người mặc áo khoác của Lục Lê, khuôn mặt xinh đẹp như đang tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng mùa đông, thấy bọn họ nhìn sang còn cười híp mắt rồi vẫy tay với bọn họ.

Lục Lê nhướng mày nói: "Thấy chưa."

Cậu ấy dễ tính lắm."

Trong giọng nói tràn đầy tự hào vì đối phương vô cùng hiền lành.

Học sinh lớp 1: "....."

Cả khối đều đồn đại lớp chọn số 1 của bọn họ có hai lớp trưởng, thật ra bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Dù sao cũng chưa thấy lớp trưởng nào mỗi ngày đều có một bạn học nhìn hết sức ngầu đi kè kè bên cạnh, chỉ hận không thể làm hết mọi việc như sợ mấy chuyện vặt vãnh này sẽ khiến Khương Nghi mệt mỏi.

Tần Lan ngồi cạnh Khương Nghi nhìn sang Lục Lê trong đám người, buồn bực hỏi: "Lục Lê đang làm gì thế?"

Khương Nghi nghĩ ngợi, chống cằm lạc quan nói: "Đang thân thiện giao lưu với các bạn trong lớp ấy mà."

"

Từ nhỏ cậu đã không nghĩ Lục Lê là Triều Bá Vương.

Chỉ cần mọi người ở chung với Lục Bê một lát thì sẽ cảm thấy hẳn rất tốt tính.

Tần Lan nghe mấy chữ "thân thiện giao lưu" thì im thin thít.

Chắc chỉ có mình Khương Nghi vẫn cảm thấy Lục Bê giống một chú chó con lông vàng mà thôi.

Ánh nắng mùa đông ảm áp, sau khi phơi gần hai mươi phút, Khương Nghi cảm thấy hơi nóng.

Trước khi ra khỏi lớp, Lục Bê đã trùm cậu kín mít vì sợ cậu bị gió thổi.

Khương Nghi cúi đầu nói rộng khăn quàng cổ cho thoáng khí, sau đó tiếp tục nhìn về phía sân bóng rổ.

Tần Lan cũng thấy hơi nóng nên cởi áo khoác ra, vừa lơ đãng nhìn sang thì thấy dấu vết trên gáy Khương Nghi.

Tần Lan sùng sốt.

Hắn hoài nghi mình hoa mắt, nhưng Khương Nghi thật sự quá trắng, phần gáy trắng muốt in một dấu mờ mờ, dù có bị khăn quàng cổ che bớt thì vẫn hết sức nổi bật.

Ý nghĩ của Tần Lan trong khoảnh khắc đó là Lục Bê sắp điên rồi.

Nếu Lục Bê nhìn thấy dấu vết trên gáy Khương Nghi nhất định sẽ nổi điên lên cho xem.

Không ngoa chút nào khi nói rằng Lục Bê gần như đã trở thành cha Khương Nghi, chỉ hận không thể cột Khương Nghi trên lưng quần để mang theo mọi lúc mọi nơi, cứ sợ Khương Nghi xảy ra chuyện gì dù là nhỏ nhất.

Nếu để Lục Bê biết Khương Nghi âm thầm yêu đương thì kiểu gì cũng trời long đất lở.

Nhưng mấy ngày nay Lục Bê chẳng có biểu hiện gì khác thường mà vẫn như mọi khi, thậm chí còn bám Khương Nghi hơn cả trước đây.

Tần Lan khó thở, hẳn thầm nghĩ đừng nói là Lục Bê không chịu được Khương Nghi yêu đương.

Mà ngay cả hắn cũng khó lòng chấp nhận.

Mặc dù Khương Nghi không giống tên ngu xuẩn Chung Mậu kia hẹn hò qua mạng bị lừa ba mươi tám ngàn.

Nhưng đôi phương mạnh bạo để lại dấu vết trên gáy Khương Nghi như vậy vẫn làm Tần Lan khiếp sợ.

Cộng thêm sự cuồng nộ của Lục Bê càng làm Tần Lan kinh hồn táng đảm hơn.

Nhưng chốc lát sau, Tần Lan chợt nhớ lại đêm tuyết cách đây không lâu, hẳn quay đầu nhìn Khương Nghi rồi lại nhìn Lục Bê trên sân bóng.

Hồi lâu sau, hắn sợ đến nỗi chân run bần.

Mẹ nó chắc không phải đúng như hắn nghĩ đấy chứ?

Nhưng hình như chỉ có như vậy mới là hợp tình hợp lý nhất, chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao trên gáy Khương Nghi in dấu mà Lục Bê không có bất kỳ phản ứng nào.

Cứ cho là Lục Bê chưa phát hiện đi, nhưng với mức độ đeo bám Khương Nghi của hắn thì không thể nào không phát hiện ra Khương Nghi đang yêu được.

Trừ khi.....

Tần Lan hít sâu một hơi, nhớ lại trước đó Chung Mậu nói đêm nào Lục Bê và Khương Nghi cũng ngủ

chung với nhau.

Nửa tiếng sau.

Trong phòng thay đồ của đội bóng rổ.

Tần Lan ngồi trên ghế dài, hần nhìn sang Lục Lê rồi khó nhọc nói: "Hỏi cậu chuyện này nhé."

Lục Lê cầm khăn lau mồ hôi, dựa vào tủ đồ hời hợt nói: "Hỏi."

Tần Lan muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi: "Cậu và Khương Nghi đang hẹn hò à?"

Lục Lê khựng lại, sau đó sắc mặt trở nên kỳ lạ, đứng thẳng người lên.

Tần Lan vuốt tóc, hít sâu một hơi rồi nói: "Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không nói ra đâu."

Nhưng con mẹ nó cậu đừng có....."

Hần muốn mắng Lục Lê đừng có lộ con mẹ nó liễu như vậy, thậm chí còn muốn nói đừng ỷ Khương Nghi hiền lành mà suốt ngày bắt nạt cậu.

Cuối cùng Tần Lan vẫn không thốt ra được mấy lời kia mà chỉ có thể tức giận trừng Lục Lê: "Khương Nghi nhà người ta còn phải lên đại học nữa đó."

Những người như bọn họ có nhà mình làm chỗ dựa, còn Khương Nghi thì khác.

Huống chi với xuất thân của Lục Lê và Khương Nghi, nếu hai người thật sự hẹn hò thì tương lai phải đối mặt với chuyện gì, Tần Lan thật sự không dám nghĩ tới.

Lục Lê tặc lưỡi, mân mê chai nước nói: "Ai bảo cậu tớ và Khương Nghi đang hẹn hò?"

Tần Lan ngẩn người.

Hần há to miệng, nghĩ thầm tiêu rồi, chưa biết chừng dấu vết trên gáy Khương Nghi thật sự chẳng liên quan gì đến Lục Lê cả.

Vậy chẳng phải hần sắp làm Lục Lê tự nổ rồi sao?

Tần Lan thẳng xe khăn cấp, đang định cười giả lả cho qua chuyện thì chợt nghe Lục Lê nói: "Chỉ có tớ yêu thầm cậu ấy thôi."

Tần Lan: "???"

Hần mờ mịt, sau đó thấy Lục Lê liếc mình một cái: "Cậu nhìn thế nào mà nghĩ tớ và cậu ấy đang hẹn hò vậy hả?"

Nói đến đây, hai mắt Lục Lê sáng lên: "Cậu cũng cảm thấy Khương Nghi thích tớ à?"

Tần Lan: "???"

Lục Lê đập cửa phòng thay đồ một cú, sau đó quay đầu nhìn Tần Lan há hức nói: "Cậu phân tích kỹ cho tớ nghe xem, tại sao cậu cảm thấy Khương Nghi cũng thích tớ hả?"

Mặc dù dạo này Khương Nghi vẫn rất dung túng hần nhưng Lục Lê không rõ rốt cuộc Khương Nghi thích hần nên mới dung túng hần hay vì hần là Arno nên mới dung túng hần.

Tần Lan vẫn chưa kịp phản ứng, hần mờ mịt hỏi: "Cậu và Khương Nghi không phải đang hẹn hò sao?"

Lục Lê khựng lại, sau đó liếm môi nói: "Sắp rồi."

Tớ đang theo đuổi cậu ấy, cậu không nhìn ra được à?"

Tần Lan khó nhọc nói: "Nhìn ra chút xú....."

Lục Bê nôn nóng thúc giục: "Cậu mau nói tớ nghe xem tại sao cậu cảm thấy Khương Nghi cũng thích tớ đi?"

Tần Lan khó nhọc nói tiếp: "Tớ có nói Khương Nghi thích cậu đâu, tớ chỉ nói nhìn các cậu giống như đang hẹn hò thôi....."

Lục Bê nạt: "Hẹn hò không phải là Khương Nghi thích tớ à? Mẹ nó bớt nói nhảm đi."

Mau nói tớ nghe xem nào."

Tần Lan: "....."

Lục Bê: "Còn nữa, cậu phân tích cho tớ xem có phải thằng ngu Tống Tử Nghĩa ở lớp năng khiếu gì kia cũng thích Khương Nghi không."

"Tớ nói cậu nghe, thằng đó chẳng tốt lành gì đâu, từ nhỏ đã bám sau lưng Khương Nghi xun xoe, ở nhà tré toàn giành giường Khương Nghi với tớ."

"Trước đây tớ thấy nó đưa nước cho Khương Nghi mấy lần rồi."

Tần Lan: "....."

Lục Bê đập hắt một cú rồi tặc lưỡi thúc giục: "Nói ông nghe mau lên, đừng có ngồi nửa ngày cũng thả không ra một cái rắm nữa."

Đầu tiên nói tại sao Khương Nghi thích tớ trước đi, nhanh lên."

Nói xong Lục Bê ngửa người ra sau với tay lấy xuống cuốn sổ mà huấn luyện viên hay ghi chép, xé một tờ rồi cầm bút quay đầu nhìn Tần Lan: "Cậu nói đi để tớ ghi lại."

Tần Lan sụp đổ nghĩ thầm nói cái rắm chứ nói, làm sao hể phân tích được đây?

Trước ánh mắt chăm chăm của Lục Bê, Tần Lan nhẫn nhịn nửa ngày rồi thốt ra một câu: "Cậu ấy tình nguyện lấy phiếu ăn cho cậu."

Ngày nào cũng lấy phiếu ăn giùm cậu hết."

Tớ cảm thấy cậu ấy thích cậu đó."

Lục Bê nghĩ cũng có lý.

Khương Nghi không lấy phiếu ăn cho ai khác mà chỉ lấy cho hể thôi.

Lục Bê đặt tờ giấy trên đầu gối, cúi đầu ghi lại điểm này rồi ngẩng đầu hài lòng hỏi: "Còn gì nữa?"

Tần Lan: "....."

Hể ngập ngừng: "Tớ nhớ hôm qua cậu ấy phát bài tập cho cậu đầu tiên, cái này có tính không?"

Lục Lê suy tư rồi hài lòng gật đầu: "Tỏ nghĩ là tính."

Chương 63: 63: Chương 61

Phòng của tổ giáo viên lớp mười ở trường trung học số 1.

"Mặc dù bây giờ các em còn đang học lớp mười nhưng một số em có thể bắt đầu chuẩn bị thi cử rồi, tự xem các đề thi tuyển và nắm chắc cơ hội thi nhưng đừng để ảnh hưởng đến việc học của mình, tốt nhất là có thể thi thi cử thi đi."

Trong văn phòng, cô Lý dựa vào ghế nhìn nhóm học sinh có thành tích cao nhất trường trung học số 1 trước mặt rồi chậm rãi nói: "Nhưng mấy năm nay tình hình thi không được tốt lắm, số trường tuyển sinh độc lập ít hẳn đi, điểm ưu đãi cũng giảm xuống rất nhiều."

"Cho nên tốt nhất là các em phải suy nghĩ cho kỹ, nếu khả năng có hạn thì vẫn nên tập trung vào thế mạnh của mình đi, tôi tin chắc các em đều đã trải qua cạnh tranh thi đua nên biết nó khốc liệt cỡ nào rồi đúng không."

"Cố gắng bàn bạc kỹ càng với người nhà rồi hãy lựa chọn, có gì thắc mắc cứ tìm thầy cô hoặc các đàn anh đàn chị nhé."

"Được rồi, chỉ có vậy thôi, các em còn thắc mắc gì nữa không?"

Các học sinh trong văn phòng nhìn nhau, cô Lý ngẩng lên nói: "Ai có thắc mắc thì ở lại, không có thì về lớp tự học đi."

Mấy học sinh không có thắc mắc nói cảm ơn cô giáo rồi ra khỏi văn phòng.

Trình Triều là một trong số đó.

Hắn lười biếng đi trên hành lang, nhìn Khương Nghi bên cạnh hỏi: "Cậu có thi không?"

Khương Nghi khẽ gật đầu rồi ngược mắt lên nói: "Tổ định sẽ thi, còn cậu?"

Trình Triều: "Cậu thi thì tớ thi."

Dù sao cũng chẳng có gì làm cả."

Khương Nghi cười, cậu thở ra một làn khói trắng, nhìn tuyết lớn bay tán loạn ngoài lan can rồi nói khẽ:

"Chắc hết học kỳ này mọi người sẽ bận lắm nhá."

Lúc này ở văn phòng, cậu nghe nhiều học sinh nói mình đã bắt đầu tự học mấy tháng nay, thậm chí có người trong kỳ nghỉ cuối cấp hai đã quyết định lên cấp ba sẽ dự thi nên nghỉ hè đã tự học rất nhiều bài vở.

Trình Triều quay đầu nhìn cậu hỏi: "Trong nhà cũng bắt cậu thi à?"

Khuong Nghi lắc đầu nói khẽ: "Cha tớ không bắt tớ phải thi nhưng tớ muốn thử sức một lần."

Cha Khuong là một người cha rất tốt.

Mặc dù thường xuyên bận rộn nhưng chưa bao giờ can thiệp vào cách làm của cậu mà luôn ủng hộ mọi việc cậu muốn làm.

Khuong Nghi cũng biết tại sao cha Khuong chịu khó tăng ca với chủ Lục như vậy.

Bởi vì trước đây cha Khuong rất sợ nghèo.

Từ khi sinh ra Khuong Nghi đã mắc bệnh nặng bệnh nhẹ liên miên, trong mấy năm khó nuôi nhất, tiền dành dụm của cha Khuong đổ vào bệnh viện như nước, có những bệnh bảo hiểm y tế không chi trả nên nhiều lúc cha Khuong còn phải đi vay.

Ông sợ Khuong Nghi sinh non bị suy yếu khả năng miễn dịch, sau này lớn lên sẽ mắc bệnh nặng, thế là liều mạng kiếm tiền, chỉ sợ đến lúc đó Khuong Nghi gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn mình sẽ không kham nổi.

Cha Khuong hay xúc động nói mộ tổ nhà mình bốc lên khói xanh nên mới có được đứa con tài giỏi như Khuong Nghi, lần nào cũng đứng nhất khối cả.

Khuong Nghi hỏi tại sao, cha Khuong nói từ năm lớp ba mình đã chán học, thà chăn trâu chứ không chịu đi học, bà nội toàn phải bắt về đánh cho một trận rồi quăng tới trường.

Ài ngờ con mình lại giỏi giang như vậy.

Khuong Nghi cảm thấy nếu mình có thể xuất sắc hơn nữa chắc cha Khuong sẽ vui lắm.

Nghe Khuong Nghi muốn theo con đường thi cử, không hiểu sao Trình Triều lại thấy mừng, hẳn quay đầu nhìn cậu: "Tớ có quen mấy anh chị hay thi đua, có cần giới thiệu cho cậu không?"

Nhà hắn quen biết khá nhiều người ở bộ giáo dục, cũng quen không ít học sinh trạc tuổi am hiểu về phương diện này.

Khuong Nghi cười nói: "Cần chứ."

Bát nữa mời cậu ăn cơm."

Trình Triều cười khẩy rồi hời hợt nói: "Mời ăn cơm thì khỏi đi."

Chỉ cần cậu cách xa Lục Lê một chút thì tớ đã cảm ơn trời đất lắm rồi."

Khuong Nghi khựng lại, nhin không được tò mò hỏi: "Tớ hỏi chuyện này nhé, sao cậu ghét cậu ấy quá vậy?"

Câu này cậu đã từng hỏi Lục Lê.

Lúc đó cậu bóng gió hỏi Lục Lê có bao giờ gọi Trình Triều là thằng ị trước mặt hắn không, Lục Lê nói không có, câu trả lời này khiến Khuong Nghi cứ băn khoăn mãi.

Lục Lê hiếm khi nào lừa cậu, nói không có chính là không có.

Nếu Lục Lê không gọi Trình Triều là thằng ị trước mặt hắn thì rốt cuộc tại sao Trình Triều lại ghét Lục

Lê như vậy?

Trình Triều lườm Khương Nghi một cái rồi lạnh lùng hỏi lại: "Vậy cậu thử nói điểm nào để tớ không ghét cậu ta đi."

Khương Nghi nghĩ ngợi, sau đó nghiêm túc nói: "Nhiều lắm mà."

Trình Triều: "....."

Khương Nghi: "Mỗi lần lao động cậu ấy đều khiêng bàn với các bạn học, bóng đèn cao nhất cũng do cậu ấy lau, máy nước trong lớp hết nước cậu ấy cũng là người đầu tiên vác bình nước lên lầu."

Khương Nghi lạc quan kết luận: "Cho nên tớ thấy cậu ấy vẫn có nhiều ưu điểm lắm."

Giống như lúc học nhà trẻ, mặc dù Arno xù mặt hơi nhiều một chút, nói chuyện cộc lốc một chút nhưng thật ra chỉ cần ở chung với hắn thì mọi người sẽ thấy Arno rất dễ gần.

Trình Triều nghĩ thầm nhiều cái xấu.

Giờ lao động Lục Lê phụ giúp khiêng bàn chỉ vì Khương Nghi là lớp trưởng, bàn trống không ai khiêng kiếu gì cũng đến lượt nhóc xui xẻo Khương Nghi đi khiêng.

Bóng đèn cũng vậy, không ai chịu lau bóng đèn cao nhất, cuối cùng ban vệ sinh đi kiểm tra trừ điểm, người bị chủ nhiệm lớp phê bình chắc chắn sẽ là Khương Nghi.

Bàn nào Lục Lê cũng vác bình nước đầu tiên là vì Khương Nghi rất hay uống nước, đặc biệt là mùa đông, Khương Nghi càng không thể rời xa nước nóng trong máy đun.

Nhìn vẻ lạc quan của Khương Nghi, Trình Triều như thấy được một cây cải đang gặt gù đắc ý.

Hết sức dễ lừa.

Hắn nhin không được hỏi: "Cậu không thấy mình dung túng Lục Lê quá sao?"

Khương Nghi ngăn người: "Hả?"

Trình Triều: "Giờ các cậu vẫn còn ngủ chung giường à?"

Khương Nghi sờ mũi nói: "Ừ, lúc trước ngủ riêng nhưng Lục Lê nói đêm nào cũng gặp ác mộng không ngủ được nên tụi tớ không ngủ riêng nữa."

Trình Triều lạnh lùng nói: "Thế giờ cậu ta không gặp ác mộng nữa mà gặp mộng đẹp à?"

Khương Nghi do dự: "Có đẹp hay không tớ cũng chẳng biết."

Cậu ấy không nói."

Trình Triều: "....."

Hắn thở dài một hơi, sau đó chỉ vào khăn quàng trên cổ Khương Nghi nói: "Kéo khăn lên kìa."

Mẹ nó ồét cắn trên gáy lộ hết cả rồi.

Khương Nghi cúi đầu quấn lại khăn quàng cổ, có chút ngượng ngùng.

Trình Triều nghĩ thầm sớm muộn gì cũng có ngày Khương Nghi bị Lục Lê ăn sạch không còn miếng xương, sau đó về lớp thấy Lục Lê cầm cúi viết một tờ giấy đầy chữ, vừa viết vừa nói chuyện với Tân Lan bên cạnh.

Thấy hần đến, Lục Lê còn cố ý trái rộng tờ giấy kia cho hần xem, đang rộng chân ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt ngang tàng nhìn hết sức phách lối.

Trình Triều sợ Lục Lê viết thư tình nên không nói hai lời đi tới, nghĩ thầm nếu tờ giấy kia đúng là thư tình thì dù hần có xé nát nhét vào bụng Tần Lan cũng tuyệt đối không để Khương Nghi nhìn thấy một chữ.

Trình Triều đi xuống bàn cuối rồi dừng lại, giả bộ lơ đãng liếc mắt vài lần, sau khi thấy nội dung trên tờ giấy kia thì im lặng.

Mấy giây sau, Trình Triều xoay người về chỗ, cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Trình Triều nghĩ sớm muộn gì cũng có ngày Khương Nghi bị Lục Lê ăn sạch không còn miếng xương.

Nhưng hần không ngờ Lục Lê là đồ simp chúa.

Còn là simp chúa thuần chủng nữa.

Ngay cả Chung Mậu yêu đương qua mạng bị lừa ba mươi tám ngàn cũng không sánh nổi.

Dù Chung Mậu có simp đến mức bị lừa ba mươi tám ngàn cũng không nghĩ người ta phát bài tập cho mình đầu tiên chính là thích mình.

Khương Nghi thấy Trình Triều về chỗ thì quay đầu thuận miệng hỏi: "Gi thế?"

Trình Triều: "Không có gì."

Chỉ là đi xem đối tượng chiếm được độ thiện cảm 59% của cậu thôi.

À.

Độ thiện cảm 59% là do Lục Lê tự viết ra.

Có lý có cớ, không một kẻ hở, trong đó độ thiện cảm 15% đến từ Khương Nghi đi toilet với Lục Lê mười lăm lần.

Các học sinh bên ngoài lục tục về lớp, chắc đã hỏi xong chuyện thi cử, học sinh lớp 1 đều đã đồng đủ.

Sau khi biết chắc cả lớp có mặt đầy đủ, cán sự văn nghệ cầm một cuốn sổ và hộp bốc thăm lên bục hăng giọng nói: "Các bạn dùng tay một lát đi."

"Ngày 29 tháng 12 sẽ tổ chức tiệc mừng năm mới, trong khối chỉ định mỗi lớp phải chuẩn bị một tiết mục, lớp mình bốc thăm trúng đóng kịch."

Tớ và mấy bạn khác đã chọn một vở kịch cổ tích nhưng có mấy vai quan trọng chưa ai diễn, có bạn nào tự nguyện tham gia không?"

Học sinh trong lớp ồ lên xôn xao nhưng chẳng ai chịu giơ tay đăng ký.

Cán sự văn nghệ cũng đã đoán trước tình huống này nên cầm hộp bốc thăm lên nói: "Vậy tại mình bốc thăm nhé."

Đầu tiên bốc thăm nhân vật, sau đó lại bốc thăm mã số học sinh."

Phản ứng đầu tiên của Trình Triều là nhìn sang Khương Nghi, ai ngờ phát hiện cậu đang thản nhiên viết bài chứ không giống lần trước, vừa nghe nói bốc thăm chạy ba ngàn mét thì dừng bút lại ngay.

Nhưng ngồi chung bàn lâu như vậy, Trình Triều ít nhiều gì cũng biết số xui của Khương Nghi, bất kể là tiết mục hay hoạt động gì, chỉ cần có chuyện xui xẻo thì xác suất Khương Nghi bị chọn trúng đều rất cao. Trình Triều kỳ quái hỏi Khương Nghi: "Cậu không lo à?"

Khương Nghi chặm nĩ đáp: "Không."

Cậu bình tĩnh nói thêm: "Lúc nhỏ tớ còn bốc thăm làm cây nữa kìa."

Lục Lê cũng dựa vào ghế, đang bặn ép Tần Lan tăng độ thiện cảm 59% của Khương Nghi dành cho mình lên 60% nên không ngẩng đầu lên.

Hắn cũng biết số xui của Khương Nghi, bốc trúng vai gì thì đóng vai đó.

Cùng lắm thì Khương Nghi đóng vai một cái cây trong vở kịch thôi.

Cán sự văn nghệ bốc một tờ giấy ghi vai diễn quan trọng giờ lên cho các học sinh bên dưới xem, trong lòng tự nhủ nhất định phải bốc trúng người tương xứng mới được, sau đó cẩn rặng bốc một tờ giấy ghi mã số học sinh.

Cán sự văn nghệ nín thở mở tờ giấy ra, sau đó hai mắt lập tức sáng rực, khó giấu vui mừng nói: "Số một đóng vai hoàng tử!"

Với ngoại hình lớp trưởng của bọn họ nhất định sẽ đảm đương được vai này, ứng cử viên ưng ý nhất trong lớp của cán sự văn nghệ chính là Khương Nghi.

Trình Triều làm rơi cả bút, hắn quay đầu sang, dám thề đây là lần đầu tiên mình thấy Khương Nghi bàng hoàng như vậy.

Ở bàn cuối lớp, Tần Lan đang vắt óc nghĩ cách tăng thêm một điểm cuối cùng cho đủ độ thiện cảm 60% thì thấy Khương Nghi vô thức quay đầu nhìn Lục Lê.

Hai mắt Tần Lan sáng lên, nói Khương Nghi chủ động quay đầu nhìn về phía này nhất định là có thiện cảm rồi.

Trong đầu Lục Lê tràn ngập ý nghĩ Khương Nghi sắp đóng vai hoàng tử, một giây sau trong đầu hắn hiện ra vô số truyện cổ tích hồi nhỏ từng đọc.

Công chúa Bạch Tuyết —— Hoàng tử sẽ hôn công chúa.

Hoàng tử ếch —— Công chúa sẽ hôn hoàng tử.

Nàng tiên cá —— Hoàng tử sẽ khiêu vũ với công chúa.

.....

Lục Lê không lên tiếng, hắn ngẩng đầu nhìn nữ sinh ngồi chung bàn với cán sự văn nghệ, cô là đại diện cho môn ngữ văn của lớp họ, văn phong và logic đều rất tốt, có lẽ kịch bản là do nữ sinh này cải biên.

Lục Lê từ chỗ cuối lớp đi tới sau bàn nữ sinh kia rồi gọi tên cô.

Tô Tinh đang chăm chú xem bốc thăm trên bục giảng thì nghe có người gọi mình, quay đầu lại phát hiện là nam sinh có vẻ ngầu nhất lớp.

Vóc dáng hắn rất cao, vẻ mặt ngang tàng phách lối, sống mũi cao thẳng, ánh mắt nhìn người lúc nào cũng sa sầm, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng sắc bén, nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể động đầu người ta

vào tường nhà vệ sinh.

Sau đó Tô Tinh nghe thấy nam sinh ngang tàng phách lối này ôn tồn lịch sự hỏi: "Chào cậu, các cậu có định cho ai đóng thế vai công chúa không?"

"Đúng rồi, tức là cho con trai đóng ấy."

"À, Trương Nghi không muốn đóng cũng không sao."

"Tớ đóng được mà."

"Tóc tớ vàng sẵn rồi, đỡ phải tốn tiền mua tóc giả."

Chương 64: 64: Chương 62

Đối mặt với nam sinh cao gần mét chín có vẻ ngoài ngang tàng phách lối xin đóng vai công chúa.

Tô Tinh phụ trách kịch bản im lặng một hồi, sau đó từ chối khéo.

Dù sao cô cũng không muốn vở kịch lớp mình nổi nhất khối.

Mặc dù cô biết cậu chủ trước mặt không hề thiếu tiền, nhất định sẽ chuẩn bị đạo cụ trang phục hết sức tinh xảo.

Nhưng váy công chúa có tinh xảo đến đâu cũng không chịu nổi một nam sinh cao gần mét chín vai rộng chân dài mặc lên người chạy khắp trường cả.

Lục Lê nhíu mày, đang định miêu tả một nhân vật khác thì lại nghe nữ sinh trước mặt bảo mình: "Nhưng cậu cứ yên tâm."

Kịch bản của tụi mình đều phù hợp với các giá trị xã hội chủ nghĩa cốt lõi nên sẽ không có cảnh thân mật nào đâu."

Tô Tinh chân thành nói: "Tác dụng lớn nhất của lớp trưởng chỉ là làm một bình hoa, ủa nhầm, một hoàng tử đáng yêu thôi."

Cô định nói một bình hoa đáng yêu, nhưng nhớ tới mối quan hệ của nam sinh trước mặt và lớp trưởng nên cấp tốc sửa lại.

Lục Lê: "?"

Tô Tinh chân thành nói tiếp: "Giờ hoàng tử cứu công chúa là xưa rồi, đâu còn hấp dẫn mọi người nữa."

Ái cũng thích xem công chúa cứu hoàng tử hết.

Đất diễn của lớp trưởng không nhiều đâu, đến lúc đó vai trò quan trọng nhất của cậu ấy là đứng trên sân khấu chờ công chúa tới cứu."

Lục Lê khẽ nhíu mày: "Thật không?"

Tô Tinh gật đầu rồi xoa tay nói: "Đến lúc đó mọi người sẽ háo hức lắm đây."

Hoàng tử xinh đẹp bị nhốt trong quan tài, cả lớp không ai hợp vai hơn Khương Nghi cả.

Sau khi tan học, Khương Nghi nằm bò ra bàn sậu mượn lật kịch bản, sau đó lẩm bẩm với Lục Lê: "Cậu

nghĩ giờ tớ làm cán sự văn nghệ đổi vai còn kịp nữa không? Từ nhỏ đến lớn tớ chỉ mới đóng vai cây non thôi mà."

Còn là cây non không nghe lời lắc đầu theo điệu nhạc nữa.

Lục Lê cũng nhún mày: "Chắc không được đâu.

Tớ hỏi rồi."

Thậm chí hẳn còn hỏi cán sự văn nghệ cho mình đóng vai hoàng tử thay Khương Nghi được không, nhưng cán sự văn nghệ lắc đầu nguây nguây.

Bý do là gương mặt hẳn chẳng ăn nhập gì với hoàng tử chờ được cứu mà giống ác long cướp người hơn.

Khương Nghi thở dài, nói may mà đất diễn của mình không nhiều lắm.

Để không làm chậm trễ việc học, buổi tập đợt kịch bản sẽ diễn ra sau khi tan học, thường là tập hơn một tiếng.

Đất diễn của Khương Nghi không nhiều nhưng cảm giác tồn tại rất mạnh, hầu như cảnh nào cũng có mặt nhưng lời thoại lại chẳng nói được mấy câu.

Suốt thời gian đó Lục Lê hầu như không đi chơi bóng mà theo Khương Nghi tập kịch, gần như thuộc nằm lòng mấy câu thoại trong đó.

Cảnh cuối cùng là công chúa vượt mọi chông gai cầm kiếm đến chìa tay ra với hoàng tử bị giam cầm, hỏi chàng có muốn đi với mình không.

Lục Lê nhớ rất rõ.

Bởi vì Khương Nghi sẽ chìa tay ra với công chúa kia rồi đi theo công chúa vượt mọi chông gai mà đến, hướng tới một tương lai tươi sáng.

Trong câu chuyện sẽ không xuất hiện ác long bắt hoàng tử đi.

Hoàng tử và công chúa sẽ hạnh phúc bên nhau.

Bất kể trước đây hoàng tử ở bên ai nhưng chỉ cần công chúa xuất hiện thì mọi người đều chúc cho hoàng tử và công chúa trăm năm hạnh phúc.

Khương Nghi phát hiện Lục Lê không thích vở kịch này lắm.

Cậu cứ tưởng vì vở kịch chiếm khá nhiều thời gian ở chung của hai người, thế là buổi tối trở về sẽ nhẹ nhàng xoa mặt Lục Lê để hẳn đừng phụng phịu nữa.

Lúc nhỏ Arno là cậu bé hay phụng phịu nhất thiên hạ.

Bón lên Lục Lê cũng là người lớn hay phụng phịu nhất thiên hạ.

Hồi bé mỗi tối Khương Nghi đều nằm trong chăn nói chuyện và cậu mới là bạn thân nhất thiên hạ.

Sau này lớn lên, mỗi đêm Khương Nghi lại gối đầu lên đùi Lục Lê, ngáp một cái rồi lặp lại câu lúc nhỏ như dỗ trẻ con.

Mặc dù Lục Lê nóng tính nhưng luôn rất dễ dụ.

Tập kịch hơn nửa tháng, tiệc mừng năm mới chính thức mở màn.

Trước đó tổ hậu cần đã đem trang phục hoàng tử cho Khương Nghi mặc thử để xem có vừa không, ai ngờ lại cực kỳ phù hợp.

Số đo Lục Lê báo với họ không dư không thiếu một phân, vòng eo hết sức vừa vặn, ngay cả đôi boots cũng vừa như in.

Để làm Khương Nghi trông giống hoàng tử phương Tây hơn, nữ sinh phụ trách trang điểm còn uốn tóc Khương Nghi hơi quăn lên.

Khương Nghi nhìn mình trong gương rồi sờ đầu, cảm thấy hơi kỳ quái.

Lục Lê khoanh tay ngồi trên ghế sau sân khấu chờ Khương Nghi.

Hậu trường giăng đầy móc treo và quần áo, học sinh hồi hả đi tới đi lui, nhiều người còn sốt ruột la ó, vừa hỗn loạn vừa ồn ào.

Đột nhiên hẳn trông thấy một cậu bé tóc quăn rụt rè đẩy cửa ra.

Lục Lê ngẩn người, sau đó thấy Khương Nghi đội đầu tóc quăn đi ra, thấy hẳn thì ngại ngần sờ đầu mình.

Hai phút sau.

Tóc quăn đúng là kiểu tóc đáng yêu nhất trên đời mà.

Không có kiểu thứ hai nữa.

Lục Lê quả quyết nghĩ.

Hắn nhìn Khương Nghi mặc đồ hoàng tử đứng trước mặt mình, sau một hồi nhẫn nại vẫn đưa tay sờ lên đầu cậu.

Khương Nghi ngược nhìn hẳn với vẻ ngượng ngùng, sau đó cong mắt cười với hẳn, mắt đen long lanh, gò má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ giống hệt hoàng tử bé trong truyện cổ tích.

"Khương Nghi ——"

Cán sự văn nghệ ở hậu trường gọi to một tiếng, sau đó cười tủm tỉm nói: "Chuẩn bị ra sân khấu nha."

Khương Nghi vẫy tay với Lục Lê rồi khẩn trương nói: "Tớ lên sân khấu đây!"

Lục Lê ừ một tiếng, đột nhiên nhìn thấy gì đó nên cúi đầu chà xát ngón tay vào môi Khương Nghi: "Son môi lem rồi kìa."

Có lẽ Khương Nghi không thích trang điểm nên mím môi nhiều quá làm son bị lem.

Khương Nghi vô thức sờ môi, chưa kịp nói gì thì đã bị công chúa xách váy kéo ra hậu trường.

Thậm chí cậu còn không kịp quay đầu nhìn hẳn.

Lục Lê mặc áo khoác, rút tay vào túi nhìn theo Khương Nghi giống hệt hoàng tử bé trong truyện cổ tích bị công chúa xinh xắn kéo đi, sau đó bước ra sân khấu lập lảnh ánh đèn.

Con đường kia vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đèn vòm lung linh, công chúa dắt tay hoàng tử như bước vào

một buổi tiệc long trọng, con đường kia tràn ngập hoa tươi mà chẳng có bụi gai nào, là cuộc sống mà ai cũng ao ước.

Lục Lê thở ra một làn khói trắng, khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ cảm xúc gì nhưng ánh mắt lại trầm xuống.

Bóng hắt đổ dài trên sàn, lẳng lẳng đứng tại chỗ, ánh đèn rực rỡ trên sân khấu bị ngăn cách bởi tấm màn dày, ngay cả cái bóng cũng im lìm mơ hồ.

Chẳng ai thấy được con đường sau lưng hắn cả.

Trong làn khói dần tan đi, Lục Lê nghĩ nếu Khương Nghi không thích hắn.

Nếu Khương Nghi không có bất kỳ tình cảm yêu thương gì với hắn, thậm chí sau này cũng sẽ không thích hắn.

Có lẽ hắn còn phải đứng sau lưng cậu rất lâu nữa.

Thật ra hắn không sợ phải đứng thật lâu, hắn chỉ sợ Khương Nghi rẽ sang một con đường khác mà thôi.

Nam sinh tóc vàng im lặng vuốt tóc mình, sau đó dứt tay vào túi, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang dội chậm rãi rời khỏi hậu trường để xuống khán đài.

Dưới sân khấu đông nghịt học sinh, Tần Lan và Chung Mậu đã chờ sẵn một chỗ cho hắn, còn Ứng Trác Hàn thì bỏ lớp mình để chạy tới lớp 1 của Khương Nghi, tràn đầy phấn khởi chờ cậu ra sân.

Mở đầu vở kịch không có đất diễn của Khương Nghi, đến khi cậu ra sân cả trường bỗng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thậm chí còn có tiếng huýt sáo.

Lục Lê nheo mắt quay đầu nhìn, người huýt sáo hầu hết đều là nữ sinh, bọn họ ngồi ở hàng đầu kịch động vỗ đùi nhau, thậm chí còn có mấy nữ sinh huýt sáo bằng ngón tay về phía sân khấu.

Trên sân khấu, nam sinh tóc đen mặc đồ hoàng tử đứng dưới ánh đèn, thân hình cao gầy, bộ âu phục trắng tinh được thắt eo rất mảnh, đeo lên đai lưng bằng đá quý nhìn càng mảnh khảnh hơn, trên bả vai rũ xuống tua rua vàng kim, cặp chân dài ẩn trong đôi bốt tôn lên bắp chân thon gọn.

Dường như nghe thấy lời thuyết minh vai diễn của mình, nam sinh tóc đen quay đầu nhìn công chúa, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng, môi hơi mím lại, trong mắt ẩn chứa vẻ dịu dàng.

Cậu mở miệng nói một câu, trên sân khấu vang lên lời thoại đã lồng tiếng sẵn, giọng nói trong trẻo trầm thấp, âm cuối nghe hơi nhẹ.

Khán giả dưới sân khấu càng hào hứng hơn, thi nhau huýt sáo ầm ĩ.

Lục Lê bình thản nhìn Khương Nghi trầm tĩnh trên sân khấu rồi liếm răng hàm, bực bội nghĩ thầm chẳng ai biết Khương Nghi từng đóng vai một cái cây trên sân khấu nhà trẻ cả.

Không ai biết từ nhỏ Khương Nghi đã thích đóng vai cây non, cũng không ai biết Khương Nghi đóng vai cây non đáng yêu cỡ nào.

Trong lòng Khương Nghi, hoàng tử gì đó nhất định sẽ thua xa cây non.

Khương Nghi đứng trên sân khấu, tiếng nhạc quá lớn, ánh đèn cũng quá chói, người dưới sân khấu đông nghịt, khi đổi mặt với khán đài cậu thậm chí còn không nhìn thấy Lục Lê ở đâu.

Đợi đến nửa sau vở kịch, Khương Nghi có thể đứng yên tại chỗ một lúc lâu, khi làm phông nền đối mặt với khán đài, rồi cuộc cậu cũng tìm được đầu tóc vàng kia giữa đám đông.

Mặc dù không thấy rõ mặt Lục Bê nhưng Khương Nghi vẫn thở phào một hơi, không hiểu sao lại thấy yên tâm hơn.

Cậu thầm nghĩ nếu Lục Bê cũng lên đây đóng chung với mình thì tốt quá.

Mặc dù công chúa cao gần mét chín hơi khó tin nhưng chắc chắn sẽ có cây cao một mét chín.

Nếu Lục Bê đóng vai cây cao thì cậu sẽ là cái cây thấp bé bên cạnh hẳn.

Giống như hồi học mẫu giáo vậy, họ vẫn có thể ở cạnh nhau.

Khương Nghi mãi mê suy nghĩ về cái cây, nhưng khi đối mặt với công chúa, khuôn mặt thanh tú vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Hơn mười phút sau, vở kịch chính thức kết thúc trong tiếng nhạc vui tươi.

Các học sinh trên sân khấu cùng nhau cúi chào rồi vui vẻ lui vào hậu trường trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi xuống sân khấu, Khương Nghi tìm chỗ ngồi không muốn che mất tầm nhìn của các học sinh sau lưng nên khom người đi tìm Lục Bê, trên đường đi còn luôn miệng nói "xin lỗi" và "cảm ơn".

Nhiều học sinh nhận ra cậu là nam sinh lúc này đóng vai hoàng tử trên sân khấu nên lập tức ồ lên xôn xao, thậm chí còn có mấy học sinh lạ mặt táo bạo cười đùa trêu chọc cậu.

Khi Khương Nghi đến ngồi cạnh Lục Bê, việc đầu tiên hẳn làm là nắm tay cậu rồi thấp giọng hỏi trên sân khấu có lạnh không.

Khương Nghi lắc đầu, cong mắt cười hỏi: "Tớ diễn hay không?"

Lục Bê nói hay.

Tiếng bàn tán và ánh mắt của các học sinh ngồi phía sau và phía trước dần nhiều hơn, thậm chí Lục Bê còn nghe được không ít người hỏi xin cách liên lạc với Khương Nghi.

Đến tiết mục đại hợp xướng, Lục Bê đột nhiên thì thầm rủ Khương Nghi đi toilet với mình.

Khương Nghi khom người đi theo Lục Bê trong bóng tối ra khỏi trung tâm biểu diễn nghệ thuật.

Đêm đông tháng Mười hai cực kỳ lạnh, trong đêm tuyết rơi lả tả, trên lan can phủ một lớp tuyết mỏng dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Lục Bê kéo Khương Nghi đi trên hành lang, băng qua sân tập phủ đầy tuyết, băng qua sân bóng rổ trống trải, băng qua phòng học sáng trưng của lớp mười hai.

Trên hành lang tuyết bay trắng xóa, Lục Bê trèo qua cửa sổ phòng học nhạc bỏ hoang, đẩy cửa ra rồi kéo Khương Nghi vào.

Phòng học bỏ hoang rất ẩm áp, không gian trống trải chỉ còn mấy bộ bàn ghế và cây đàn piano cũ kỹ trên bục giảng chưa biết nên xử lý thế nào.

Nhìn cây đàn piano kia có tuổi đời không nhỏ, phím đàn đã tróc hết sơn.

Khương Nghi được Lục Bê bế lên một cái bàn, nam sinh tóc vàng vùi đầu vào cổ cậu rồi lẩm bẩm nói không muốn quay lại nữa.

Không muốn quay lại.

Rất nhiều người đang nhìn Khương Nghi của hắn.

Khương Nghi luồn tay vào mái tóc vàng óng của Lục Lê, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy tại mình đừng trở lại nữa."

Một lát sau, Lục Lê ngẩng đầu nhìn Khương Nghi, hắn im lặng rất lâu rồi khàn giọng hỏi với vẻ lo lắng và thậm chí là ghen ghét mà chính mình cũng không biết: "Sau này cậu có đi với người khác không?"

Sau này có bỏ lại mình hắn ở hậu trường không?

Sau này có kết hôn sinh con với một cô gái khác rồi hướng đến tương lai tươi sáng không?

Sau này vào một ngày nào đó có đột ngột bỏ đi với người khác không?

Lục Lê cứ ngỡ mình chịu đựng rất giỏi, hắn có thể chịu được gần một tháng mất ngủ cả ngày lẫn đêm mà vẫn giả bộ điềm nhiên như không, có thể chịu được ngã ngựa gãy xương không rên một tiếng, bị cha hắn đập cũng cố nhịn không nhúc nhích.

Nhưng nghĩ đến Khương Nghi của mình thì cái gì cũng không chịu được.

Chỉ cần tưởng tượng sau này Khương Nghi không ở cạnh mình thì hắn suýt phát điên lên, cảm xúc không nói rõ được cũng không tả rõ được kia cuộn cuộn dâng trào trong lồng ngực, tính chiếm hữu cổ chấp quá mức điên cuồng khiến lòng người kinh sợ.

Hình như hắn biết tại sao Trình Triều mắng mình là chó điên rồi.

Lục Lê nhìn cậu rồi thì thầm hỏi lại: "Cậu có đi với người khác không?"

Nam sinh tóc đen ngồi trên bàn hơi cúi người xuống, cậu có một đôi mắt rất đẹp, tua rua màu vàng kim trên vai khế lắc lư, tay áo trang trí khuy vàng lộng lẫy, cổ áo cài một bông hồng đỏ thắm, xinh đẹp như hoàng tử bé trong truyện cổ tích.

Cậu ngoan ngoãn nắm tay hắn rồi nhìn hắn, nhẹ giọng nói không đầu.

Lục Lê nở nụ cười, khàn giọng hỏi: "Ng ngoan vậy sao?"

Hoàng tử bé xinh đẹp như trong truyện cổ tích ngồi trên bàn đứng đưa chân rồi khẽ gật đầu.

Hoàng tử bé dễ bệnh được hiệp sĩ của mình nuôi lớn nên chỉ nghe lời hiệp sĩ mà thôi..

Chương 65: 65: Chương 63

Thầy Khương Nghi ngoan ngoãn gật đầu, khước môi Lục Lê chột cong lên.

Hắn bé Khương Nghi khỏi bàn học rồi đặt xuống chiếc ghế trước cây đàn piano cũ kia.

Khương Nghi vô thức nắm tay áo hắn, sau khi ngồi xuống ghế mới ngẩng đầu nhìn Lục Lê.

Lục Lê cũng ngồi trên ghế đàn, cả người như ôm trọn cậu, hai tay bao bọc tay cậu, cầm ngón tay thon dài của Khương Nghi ấn phím đàn.

Lục Lê có hormone áp đảo nguyên thủy nhất hoàn toàn không hợp với piano.

Trong thực tế cũng là như vậy, hắn luôn thích đắm bồng, thích các môn thể thao mạo hiểm, thích nhịp tim kịch liệt, thích khoái cảm như đã thú chò xé rách cổ con mồi trong trận đấu.

Hắn không thích piano.

Nhưng vì lúc nhỏ Khương Nghi đứng chân trước phòng piano rồi tò mò nhìn người tập đàn trong phòng nên hắn mới đi học.

Hắn không cho phép và cũng không chịu được ánh mắt Khương Nghi dừng lại ở bất kỳ ai cả.

Khương Nghi ngồi trên ghế của cây đàn piano cũ kỹ, tay cậu bị mười ngón tay thon dài nắm lấy, ấn lên phím đàn đã tróc sơn.

Cậu nghiêng đầu nhìn Lục Lê sau lưng.

Lục Lê rũ mắt không nhìn cậu nhưng lại nắm tay cậu chặt hơn, những ngón tay dài mảnh đan vào nhau khít khao như không thể tách rời.

Cây đàn piano cổ xưa phát ra âm thanh trầm buồn từ từ lưu chuyển trong căn phòng trống trải.

Khương Nghi đã từng thấy Lục Lê đàn piano.

Dưới mái vòm vàng son lộng lẫy và ánh đèn pha lê rực rỡ chói lọi, trước cây đàn piano đắt đỏ, Lục Lê mặc vest đánh đàn trước ánh mắt quan khách.

Thiếu niên tóc vàng cao ngạo lạnh lùng đứng dậy với vẻ mặt hồ hững, đón nhận những lời khen chân thành hoặc tăng bốc giả tạo của khách khứa, vẻ ngang tàng ương bướng như đã ăn sâu trong xương tủy.

Nhưng hầu hết thời điểm Lục Lê luôn đàn nhạc phim Little Bo-Peep cho cậu nghe.

Trong phòng đàn, trên lầu hai, trước cửa sổ sát đất, ở nhà họ Lục chỗ nào cũng có piano.

Gió lạnh đêm đông ngoài cửa sổ thổi màn cửa bay phất phơ, trong mưa tuyết lá tả có thể thấy được một góc

ánh trăng qua cửa kính, âm thanh trầm buồn trong phòng học dần có tiết tấu hơn, tiếng đàn lúc lên lúc xuống.

Khuong Nghi nao nao, cảm thấy tiếng đàn hơi rè rè này khá quen tai.

Hình như cách đây rất lâu, cậu đã từng nghe bản nhạc này khi ngồi xem Arno tập đàn.

Tay Lục Lê đàn vào tay cậu, động tác ấn phím dần nhanh hơn, tiếng đàn trong trẻo vang vọng khắp phòng học trống trải.

Hồn lữ trong mộng.

Khuong Nghi chợt nhớ ra tên bản nhạc này, ngón tay cậu vô thức cuộn lại, ngón tay dài mảnh trắng nõn bị một bàn tay khác vững vàng nắm chặt.

Không thoát ra được.

Không cho cậu bất kỳ cơ hội nào để thoát ra.

Mãi đến lúc phím đàn cuối cùng dừng lại và nốt trầm cuối cùng rơi xuống.

Khuong Nghi nghe thấy người phía sau hơi cúi đầu xuống, giọng nói vui vẻ như đang rất mãn nguyện, trầm thấp kể vào tai cậu nói một câu.

Hắn nói đã hứa thì không được đổi ý.

Ài nói đối phải làm chó con của người kia suốt đời.

"Oa, sướng ghê! Được nghỉ ba ngày luôn!"

Sau khi tiệc mừng năm mới kết thúc đã gần chín giờ rưỡi, cổng trường đông nghịt học sinh tan học.

Trên con đường trong gió lạnh, một dãy xe hơi nhá đèn chờ đón con mình tan học.

Ứng Trác Hàn đeo cặp nhẹ tênh, hớn hờ khoác vai Chung Mậu hỏi: "Ngày mai online không?"

Chung Mậu rầu rĩ nói: "Thôi đi.

Cha tớ nói lần này điểm thi còn hạng nhất từ dưới đếm lên nữa thì sẽ chặt chân tớ đó."

Ứng Trác Hàn: "Ê, cậu nhờ Khuong Nghi đoán đề giùm đi.

Từ nhỏ đến lớn cậu ấy đoán đề giùm tớ mấy lần rồi."

Hắn tự hào nói: "Điểm thi của tớ toàn là hạng ba hạng tư từ dưới đếm lên nên chưa bị cha tớ đánh lần nào hết."

Khuong Nghi đi cuối đám người khoác áo bông dày cầm một khúc khoai nướng, trên mặt vẫn còn lớp trang điểm, vì vụng trộm chạy đến phòng tập đàn với Lục Lê, lúc về buổi diễn đã kết thúc.

Khuong Nghi cũng không muốn phiên nữ sinh trong lớp tẩy trang giùm mình nên đành để nguyên về nhà tẩy.

Nghe có người nhắc tên mình, Khuong Nghi ngẩng đầu liếc môi, liếc cả son vào miệng.

Lục Lê tặc lưỡi đưa ngón tay xoa môi Khuong Nghi, thấp giọng nói: "Đừng liếm nữa.

Ấn cả son rồi kia.

Về nhà tẩy trang rồi hãy liếm."

Từ nhỏ đến lớn Khương Nghi dị ứng với rất nhiều thứ, không chỉ có thuốc mà hóa chất cũng rất dễ gây dị ứng.

Khương Nghi ừ một tiếng.

Chung Mậu quay đầu vọt tới bên cạnh Khương Nghi năn nỉ cậu đoán đề giùm mình, sau khi Khương Nghi nhận lời thì mừng rỡ đến nỗi muốn bế Khương Nghi lên xoay vài vòng.

Tần Lan ho mạnh một tiếng nhắc nhở Chung Mậu nhưng hần kích động như khi, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong tiếng ho của Tần Lan.

Thấy Chung Mậu hớn hờ muốn bế Khương Nghi lên xoay mấy vòng, Tần Lan lạnh tay lẹ mắt túm Chung Mậu lại.

Chung Mậu còn ngơ ngác hỏi hần làm gì.

Tần Lan cúi kính nói thềm: "Làm gì à? Ông đang cứu mạng nhỏ của mi đây."

Lục Lê liếc xéo Chung Mậu một cái, không nói năng gì.

Sau khi về nhà họ Lục, Khương Nghi đứng trước gương trong phòng tắm cầm khăn giấy lau miệng.

Nhưng chẳng biết nữ sinh trang điểm cho cậu dùng loại son gì mà chà xát bao nhiêu lần vẫn còn màu.

Thế là Lục Lê đi tìm mẹ Lục lấy dầu tẩy trang rồi đứng trước gương trong phòng tắm cúi đầu lau cho Khương Nghi.

Mẹ Lục nói dầu tẩy trang không cần khăn giấy mà đổ ra tay xoa xoa, cuối cùng nhũ hóa bằng nước là được rồi.

Lục Lê nghe không hiểu lắm, chỉ biết dùng ngón tay xoa môi Khương Nghi bóng loáng, ngay cả mi mắt cũng trơn láng, hai mắt mở to nhìn hần.

Lục Lê nghịch hời lâu mới rửa mặt cho Khương Nghi.

Ngày hôm sau, đêm giao thừa 30 tháng Chạp, vì nhiệt độ hạ thấp đột ngột nên Khương Nghi lại ngã bệnh như trước kia.

Buổi chiều sốt nhẹ, cậu không ăn gì mà nằm trên giường cả ngày, buổi tối sốt cao hơn nhưng vẫn chưa đến mức phải nhập viện.

Lục Lê đến nhà Khương Nghi ở với cậu cả ngày, rạng sáng Khương Nghi tỉnh lại một hồi, khàn giọng đòi ăn mì.

Lục Lê tìm khắp nhà nhưng không thấy loại mì Khương Nghi thích ăn, thế là cầm điện thoại và chìa khoá bảo Khương Nghi mình đi ra ngoài một chút.

Khương Nghi nằm trong chăn đồ dẫn gật đầu.

Chẳng bao lâu sau, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Khương Nghi nằm trên giường nghĩ ngợi, cuối cùng

xuống giường khoác áo mở cửa ra.

Người cậu nhìn thấy không phải là Lục Lê.

"Ba?"

Trên trán Khương Nghi dán miếng hạ sốt, mặc áo khoác đứng ở cửa ngạc nhiên nhìn cha Khương trong phòng khách.

Toàn thân cha Khương còn mang theo khí lạnh, ông vội vàng thả chìa khoá trong tay xuống, thấy sắc mặt Khương Nghi tái nhợt thì khó giấu lo lắng hỏi: "Sao vậy con? Bé ngoan bị sốt à? Có nặng không? Nặng thì ba dẫn con tới bệnh viện nhé?"

Khương Nghi lắc đầu cười nói bằng giọng hơi khàn: "Không nặng đâu ạ.

Chỉ bị cảm lạnh thôi, con hạ sốt rồi, không cần tới bệnh viện đâu."

Cha Khương thở phào một hơi, vừa đi rót nước nóng và tìm nhiệt kế cho Khương Nghi vừa dặn dò: "Nếu thấy khó chịu phải nói với ba đây nhé."

Bàn này ông vội vã trở về ngay trong đêm vì muốn đón Tết với Khương Nghi, ai ngờ sau khi về nhà lại thấy con mình bị ốm.

Mặc dù Khương Nghi nói không khó chịu nhưng trên mặt vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi, trong lòng cha Khương biết rõ Khương Nghi luôn chịu đau rất giỏi, hiếm khi nào nói mình khó chịu.

Nửa đêm ngoài cửa vang lên tiếng động như có người lấy chìa khoá mở cửa.

Cha Khương giật mình, quay đầu lại thấy Lục Lê mặc áo khoác xách một túi đồ cúi đầu đóng cửa, vừa ngẩng lên lập tức đối mặt với cha Khương.

"....."

Cha Khương do dự nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ gần mười hai giờ.

Lục Lê cũng sừng sốt nhưng mau chóng trấn tĩnh lại, gọi cha Khương một tiếng: "Chú Khương."

Cha Khương bối rối gạt đầu, Lục Lê xách túi đồ nói: "Cháu tới nấu mì cho Khương Nghi."

Trong nhà hết mì Khương Nghi thích ăn rồi."

Cha Khương sững sờ, sau đó thấy Lục Lê đi tới chỗ Khương Nghi, thuần thục xé miếng hạ sốt thay cho cậu, sau đó thay nhiệt kế mới cho Khương Nghi, tiện thể cài kín nút áo khoác của cậu.

Bàn xong mọi việc, Lục Lê mới nói với cha Khương: "Chú Khương canh năm phút sau lấy nhiệt kế ra xem nhé, để cháu đi nấu mì cho cậu ấy, ăn mì lót dạ rồi hãy uống thuốc."

Cha Khương ngẩn ngơ gạt đầu, nhìn con trai sắp mình xách đồ vào bếp, trước khi vào còn hỏi ông có ăn không, nếu ăn thì hẳn sẽ nấu thêm một tô, thậm chí còn hỏi ông có kiêng cử gì không, có cần bỏ thêm hành ngò không.

Cha Khương ngây người, cảm thấy như đầu óc mình lú lẫn rồi.

Nhưng Khương Nghi bị ốm đã về phòng nghỉ ngơi, cả nhà chỉ còn lại tiếng lạch cạch khe khẽ trong bếp

nhắc nhở ông đây không phải là mơ.

Cha Khương thấy Lục Lê không chỉ biết tạp đề nhà ông treo ở đâu mà thậm chí còn nhanh nhẹn ra ban công vật hai cây hành trồng trong chậu làm gia vị.

Hai mươi phút sau.

Lục Lê cời tạp đề rồi bung hai tô mì đặt lên bàn, sau đó mở cửa phòng Khương Nghi gọi cậu ra ăn mì.

Suốt quá trình này cha Khương chỉ làm mỗi việc xem nhiệt kế mà thôi.

Lục Lê biết rõ mỗi loại thuốc Khương Nghi phải uống cứ như đã học thuộc lòng hướng dẫn sử dụng, dù là thuốc bột, thuốc con nhộng hay thuốc viên đều được chọn kỹ rồi đưa tới tận tay Khương Nghi.

Hoàn toàn không cần cha Khương lo.

Trong phòng, Khương Nghi ăn mì rửa mặt xong nằm trên giường, vẻ mặt cậu hơi bơ phờ, miếng hạ sốt trên trán đã gỡ ra, tóc mái rối tung rũ xuống lông mày, đầu óc mụ mẫm, bộ dạng phờ phạc nhìn rất tội nghiệp.

Lục Lê đi tắm nước nóng, biết chắc người mình ấm rồi mới lên giường ủ ấm tay chân Khương Nghi trên người mình, quả nhiên chân tay cậu đều lạnh cóng.

Túi chườm cuối giường hầu như chẳng có tác dụng gì cả.

Cảm nhận được thân thể ấm áp kề sát, Khương Nghi vô thức ôm chặt người bên cạnh rồi vùi đầu vào ngực hắn, co ro trong lòng Lục Lê.

Cậu giống như thú con bị thương, đau bệnh tui thân cuộn mình lại, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm vài câu.

Lục Lê vỗ nhẹ lên lưng Khương Nghi, chậm rãi vuốt tóc cậu rồi dịu giọng dỗ dành.

Hắn biết tại sao Khương Nghi không thích mình bệnh.

Cũng biết tại sao lúc bệnh Khương Nghi sẽ buồn bã tui thân.

Bởi vì đôi khi cậu nghĩ mẹ bỏ mình đi là vì mình hay bệnh quá.

Nuôi một đứa con như cậu phải tốn rất nhiều tiền mà vẫn không thể chữa khỏi.

Thế nên mẹ đã bỏ đi ngay từ đầu.

Nhưng Lục Lê cảm thấy không ai nỡ bỏ rơi Khương Nghi cả.

Khương Nghi là cậu bé ngoan nhất trên đời này.

Lục Lê thấp giọng hỏi người trong lòng: "Còn khó chịu nữa không?"

Khương Nghi không nói gì mà chỉ sụt sịt một cái, sau đó nhắm mắt lẩm bẩm: "Hết khó chịu rồi."

Lục Lê im lặng một lát rồi hôn lên tóc cậu trong bóng tối.

Giữa đêm tuyết mùa đông, cách đó không xa vang lên tiếng pháo nổ đi đùng, pháo hoa sáng rực chào mừng Tết Nguyên Đán và năm mới.

Trong tiếng pháo nổ, Khương Nghi toát đầy mồ hôi, bảo Lục Lê cách xa mình một chút, lỡ cậu lây bệnh sang cho hắn thì cả hai sẽ cùng bị bệnh.

Lục Lê vờ như không nghe thấy mà vẫn ôm cậu vỗ lưng, sau khi nghe Khương Nghi lịp đi lịp lại mấy lần mới nghiêm túc nói: "Không lây đâu."

Tại mình đâu có hôn môi.

Hôn môi mới lây được chứ."

Khương Nghi đang sốt mơ hồ sống người, ý thức không rõ ràng cho lắm, cảm thấy hình như người trước mặt nói đúng, mà hình như cũng không đúng, hồi lâu sau mới lơ mơ "à" một tiếng.

Lục Lê nói tiếp: "Mau ngủ đi.

Không ngủ thì tớ hôn môi cậu.

Nếu vậy cậu sẽ hại tớ bị bệnh theo đây."

Khương Nghi cảm thấy sai sai, đầu óc mụ mẫm không còn nhanh nhạy như lúc bình thường, tự nhủ mình đâu có hại người, nổi tui thân trong lòng biến thành một dạng tui thân khác vì bị hiểu lầm, bất mãn lắm bèn mình không có hại người, bảo Lục Lê nói chuyện đằng hoàng coi.

Cậu không hề nhận ra sau khi hậm hực lắm bầm mấy câu, nổi tui thân liên quan tới mẹ trong lòng đã dần tiêu tan, đầu óc hỗn loạn chỉ nghĩ mình không hôn môi người ta bừa bãi đâu.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi chìm vào giấc ngủ trong tiếng đồ đạc của Lục Lê, thân thể cuộn tròn cũng hơi duỗi ra.

Lục Lê nghiêng đầu hôn lên mi mắt Khương Nghi, rất nhẹ rất chậm, tựa như đang khẽ mút nước đọng trên mi, sau đó vuốt tóc mái Khương Nghi rồi nhắm mắt lại.

Bốn giờ sáng.

Đèn trong phòng cha Khương sáng lên, ông mặc áo khoác định sang phòng Khương Nghi xem tình hình của cậu như hồi bé, ai ngờ ngoài phòng khách đã bật một ngọn đèn.

Lục Lê ở trong phòng khách, hình như đang xem nhiệt kế dưới ánh đèn.

Nghe thấy động tĩnh, hắn quay đầu lại, đặt nhiệt kế xuống rồi gọi chú Khương.

Cha Khương kinh ngạc há hốc miệng không nói nên lời.

Lục Lê ngồi trên ghế salon nhẹ giọng nói: "Chú Khương, thân nhiệt của bé ngoan bình thường rồi ạ, nửa đêm không bị sốt cao.

Lúc hai giờ cháu đo một lần cũng rất bình thường, chú về ngủ trước đi ạ."

Cha Khương luống cuống nhìn Lục Lê trong phòng khách, dường như không biết phải nói gì, hồi lâu sau mới ái ngại nói: "Làm phiền cháu quá, Tiểu Lục.

Có chú Khương ở đây rồi, cháu không cần vất vả vậy đâu, ngủ đi, để chú Khương trông cho."

Lục Lê cười nhẹ, cúi đầu cất nhiệt kế rồi nói: "Không sao đâu, cháu quen rồi ạ.

Trước đây bé ngoan ba ngày hai lần sinh bệnh, chăm cậu ấy cũng đâu có gì khó."

Cha Khương cảm thấy có gì đó là lạ, thái độ của người trước mặt quá mức thân nhiên, quá mức bình thường, nhưng vì hai đứa bé đã ở chung với nhau hơn mười năm nên ông cũng không để tâm điểm này, trái lại còn thấy may mắn cho Khương Nghi vì có được một người bạn như vậy.

Cha Khương thở dài: "Cảm ơn cháu đã chăm sóc bé ngoan bấy lâu nay nhé."

Ông là trụ cột duy nhất trong nhà, công việc lại bận rộn, nếu xin nghỉ phép sẽ khó tránh khỏi ảnh hưởng đến công việc, vì vậy này nên thường xuyên cho con tiền tiêu vặt với hy vọng có thể bù đắp trong khả năng của mình.

Bản nào Khương Nghi cũng nói không sao, cha Khương cứ tưởng cậu trấn an mình, nhưng giờ xem ra có một phần rất lớn là nhờ Lục Lê ở cạnh Khương Nghi.

Lục Lê hơi khựng lại, hẩn nhìn cha Khương nói: "Có gì đâu chú."

Bé ngoan tốt lắm ă."

Cha Khương cười nói: "Bé ngoan cũng nói với chú vậy đó."

Nó bảo cháu tốt lắm."

Lục Lê sững sờ, cổ họng nhấp nhô, hồi lâu sau mới ngập ngừng nói: "Chú Khương."

Cháu không tốt vậy đâu ă."

Cha Khương xoa tay rồi cười tủm tỉm khen: "Cháu đừng khiêm tốn."

"Chú Khương nhìn người chuẩn lắm, trong số bạn bè của bé ngoan, nó nói cháu tốt nhất tức là cháu tốt nhất."

"Trong các bạn của bé ngoan chỉ có cháu nổi bật nhất thôi."

"Người chú Khương ưng ý nhất là cháu đây."

Chương 66: 66: Chương 64

Trong phòng khách, thấy ánh mắt khen ngợi của cha Khương, Lục Lê thoáng sùng sốt rồi lập tức đặt nhiệt kế trong tay xuống, uốn thẳng lưng trịnh trọng nói: "Chú cứ yên tâm, sau này cháu cũng sẽ chăm sóc bé ngoan thật tốt."

"Bất kể lúc nào cháu cũng không để bé ngoan một mình khi bị ốm đau ạ."

"Cũng sẽ không bao giờ để cậu ấy buồn."

"Dù trời mưa hay sét đánh cháu cũng sẽ đưa cậu ấy đến bệnh viện."

"Nếu bé ngoan gặp chuyện gì bất trắc thì cháu sẽ ngồi cạnh giường cậu ấy cả đời."

Cha Khương bị thái độ trịnh trọng của thiếu niên tóc vàng trước mặt làm giật mình, hoang mang nhìn Lục Lê gần như cúi thấp đầu với ông, băn khoăn nghĩ thầm chắc không phải cậu nhóc nước ngoài Lục Lê này đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa đấy chứ?

Lời thề kinh tâm động phách chẳng khác nào Quan Vũ và Trương Phi kết nghĩa ở vườn đào cả.

Cha Khương vội xoa tay: "Không sao, chú Khương cảm ơn cháu không phải để nhờ cháu tiếp tục chăm sóc bé ngoan đâu, chỉ là nói cảm ơn thôi."

Cháu đừng tạo áp lực tâm lý cho mình quá nhé."

Lục Lê trịnh trọng nói: "Sức khỏe bé ngoan không tốt nên phải luôn có người ở cạnh, chú cứ yên tâm làm việc đi ạ, có cháu ở cạnh cậu ấy chú đừng lo gì cả."

Sau đó hắn lại vẽ ra kế hoạch tương lai cho cha Khương.

Nói là sau này chờ Khương Nghi trưởng thành và cha Khương về hưu, họ sẽ mua một ngôi nhà cho cha Khương, hàng ngày chăm sóc cây cỏ, lúc rảnh thì đưa chim hay dắt chó đi dạo cũng được.

Hơn nửa đêm, cha Khương nghe vậy không khỏi sùng sốt, ông bối rối gật đầu, cuối cùng còn âm thầm cảm ơn tình cảm của hai đứa bé thật.

Cuối cùng khi cha Khương đứng dậy, Lục Lê im lặng giây lát rồi đột nhiên nói: "Chú Khương."

Cha Khương quay đầu nhìn hắn cười hỏi: "Gi vậy cháu?"

Lục Lê nhìn người đàn ông trung niên dưới ánh đèn trong phòng khách, gương mặt khắc khổ in hằn vẻ mệt mỏi của tuổi tác, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn.

Yết hầu hắn nhấp nhô, chậm rãi thấp giọng nói: "Khương Nghi ngoan lắm ạ."

Dù sau này có xảy ra chuyện gì mong chú đừng trách cậu ấy."

Củ trách hẳn là được rồi.

Dù có đánh đập hay mắng chửi hẳn cũng sẽ chịu đựng không nói tiếng nào, nhưng Khương Nghi thì khác.

Lục Lê hy vọng Khương Nghi không bao giờ phải đối mặt với những chuyện này như mình.

Cha Khương cười hiền hậu, ông củ tướng Lục Lê sợ Khương Nghi lên đại học sẽ thay đổi hoặc thỉnh thoảng hai đứa bé sẽ lười biếng trốn học chơi game.

Nhưng tuổi trẻ mấy ai chưa từng nổi loạn đâu?

Cha Khương nói không sao rồi bảo Lục Lê về ngủ sớm đi.

Dù gì vẫn là trẻ con, còn đang tuổi ăn tuổi lớn nên không gì quan trọng bằng sức khỏe được.

Bốn giờ rưỡi sáng.

Lục Lê nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, đứng dưới máy điều hoà không khí cho ấm người rồi mới lên giường.

Khương Nghi vẫn đang cuộn mình trên giường, có lẽ ban ngày ngủ nhiều quá nên giờ tỉnh như sáo, mở to mắt nhìn đèn ngủ bên cạnh.

Lục Lê ôm cậu rồi đưa tay tắt đèn đầu giường, thấp giọng hỏi cậu sao không ngủ.

Khương Nghi nghiêm mặt dọa唬, nói đang chờ cậu tới để hôn môi cho cậu bị bệnh đây.

Lục Lê cười, cố ý nói: "Hôn thật không đó? Tôi không sợ lây bệnh đâu nha."

Khương Nghi lăm bằm mấy câu, độ dày da mặt cậu không thể nào sánh bằng Lục Lê, thế là không nói nữa mà rúc vào ngực Lục Lê ngáp một cái rồi nhắm mắt lại.

Đêm đông tuyết rơi mù trời, pháo hoa giao thừa lúc mười hai giờ đêm đã im lìm, chỉ còn lại sương tuyết mênh mông khắp đất trời.

Khương Nghi nép trong lòng Lục Lê, ngón tay luồn vào mái tóc vàng óng của hắn nghịch ngợm vò rối, sau đó nói một câu.

Lục Lê để mặc cậu rúc vào ngực vò tóc mình, sau đó cũng nói một câu.

Hắn nói chúc Khương Nghi mười bảy tuổi năm mới vui vẻ.

Khương Nghi nắm tóc vàng của hắn, cũng híp mắt cười nói chúc Lục Lê mười bảy tuổi năm mới vui vẻ.

Lục Lê nhếch môi trong bóng đêm, sau đó nghe thấy Khương Nghi thàn nói: "Chúc Trình Triều mười bảy tuổi năm mới vui vẻ, chúc Chung Mậu mười bảy tuổi năm mới vui vẻ....."

Cậu thì thào tên mấy người rồi hăng hái chúc hết những người mình quen.

Có lẽ muốn bù lại lúc 0h mình bị bệnh ngủ say nên không gọi video call với các bạn trong nhóm đêm giao thừa.

Lục Lê: "....."

Hắn nắm tay Khương Nghi, nhú mày nói: "Ngủ thôi."

Nhưng rõ ràng người trước mặt ban ngày đã ngủ quá nhiều nên tỉnh lực tràn đầy, nắm tóc vàng của hắn chập nủ ừ một tiếng.

Chốc lát sau, Khương Nghi nghĩ ngợi rồi vỗ đầu hắn nói: "Phải rồi.

Còn có vợ cậu nữa chứ.

Chúc vợ cậu năm mới vui vẻ nhé."

Lục Lê bị vỗ đầu một cái, bất đắc dĩ túm lấy hai cánh tay Khương Nghi, mí mắt giật liên hồi: "Vợ tớ không nghe lời nên khỏi cần chúc."

Khương Nghi tiếc nuối nói: "Thì vợ cậu có nói chuyện được đâu.

Cậu còn nói nó không nghe lời nữa."

Cậu nghiêm túc nói: "Cậu đúng là không ra gì mà."

Lục Lê: "....."

Lục · không ra gì · Lê cổ chống mí mắt lên thì thầm trò chuyện với Khương Nghi đến hơn nửa đêm, đợi Khương Nghi đã ngủ cả ngày thấy buồn ngủ mới nhắm mắt lại.

Sau Tết không lâu là thi cuối kỳ.

Khương Nghi đoán trúng khá nhiều đề cho Chung Mậu, nhờ vậy hắn được ăn một cái Tết vui vẻ ở nhà, học kỳ hai còn được xếp vào lớp khá tốt.

Bởi vì ở học kỳ hai của lớp mười, trường trung học số 1 sẽ tiến hành chia lớp khoa học xã hội và khoa học tự nhiên theo điểm thi cuối kỳ.

Khương Nghi chọn khoa học tự nhiên.

Lục Lê thầm nghĩ may mà ngữ văn mình kém vẫn có thể học chung lớp khoa học tự nhiên với Khương Nghi, nếu cậu chọn khoa học xã hội thì nhất định sẽ không cho hắn chọn theo đâu.

Nhờ Lục Lê có căn bản tốt và lợi thế tiếng Anh, cộng thêm Khương Nghi mỗi đêm phụ đạo cho hắn nên lúc chia lớp, hắn may mắn đứng hạng chót trong lớp chọn.

Giáo viên lớp mới không phải cô Lý nên không xếp chỗ theo thứ hạng.

Thế là Lục Lê thuận lợi ngồi chung bàn với Khương Nghi, trở thành bạn cùng bàn của nhau.

Đây là lần đầu tiên hắn ngồi chung bàn với Khương Nghi từ khi lên cấp ba.

Trước kia hắn toàn uể oải nằm bò ra bàn cuối rồi chống tay nhìn chằm chằm vào gáy Khương Nghi, cũng chỉ thấy được gáy cậu mà thôi.

Còn bây giờ Khương Nghi đã ngồi cạnh hắn rồi.

Thật ra cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Khương Nghi vẫn như hồi cấp một, trong lớp hết sức nghiêm túc, hầu như không bao giờ lơ đãng, bài học cũng chép rất kỹ lưỡng, chữ viết rõ ràng, vở ghi bài của cậu dư sức đem ra làm mẫu.

Lục Lê chống đầu, sau đó thấy Khương Nghi quay sang nhìn hắn rồi xoay đầu hắn lại đối diện với bảng đen.

Lục Lê: "....."

Đúng là giống hệt hồi cấp một mà.

Không cho hấn bất kỳ cơ hội nào để lơ là cả.

Thật ra Khương Nghi cũng biết trong giờ ngủ vẫn Lục Lê rất hay nằm sấp trên bàn ngủ hoặc chống đầu nhìn mình.

Dù sao thành tích ngủ vẫn của Lục Lê cũng kém từ nhỏ đến lớn, hồi bé cứ nghe đọc ngủ vẫn thì lại ngủ gà ngủ gật.

Sau đó Khương Nghi nghĩ ra một cách.

Hễ Lục Lê ngủ gật thì cậu sẽ cầm bút chọc eo hấn.

Cách này rất hiệu quả, lần nào cũng làm Lục Lê tỉnh dậy, sau đó quay đầu nhìn cậu.

Có lần tan học, Khương Nghi chọc eo Lục Lê, thấy hấn nằm uòn trên bàn khẽ chớp mi rồi ngẩng đầu hỏi cậu làm gì vậy.

Khương Nghi tò mò hỏi: "Eo cậu nhạy cảm lắm à?"

Lục Lê: "....."

Hấn hờ hững xoa tóc vàng của mình: "Cố nhạy cảm hay không tớ cũng chẳng biết nữa."

Một lát sau, hấn lại chậm rãi nói: "Dù sao eo và bụng cậu cũng nhạy cảm lắm đấy."

Còn có vành tai và hầu kết nữa.

Lục Lê bổ sung trong lòng nhưng không nói ra.

Khương Nghi sờ bụng, nghĩ thầm bụng mình có nhạy cảm đâu chứ.

Giữa năm lớp mười, Khương Nghi bắt đầu luyện thi.

Cậu trở nên bận rộn hấn lên, mỗi ngày tan học còn phải học thêm đủ thứ, cuối tuần hầu như chẳng có thời gian nào nghỉ ngơi, sách trên bàn học càng chất càng cao, bài thi càng viết càng dày.

Lục Lê hỏi cậu sao lại bận rộn như vậy.

Khương Nghi tựa đầu vào vai hấn lẩm bẩm: "Ừ những người quanh tớ ai cũng giỏi cả."

Trường trung học số 1 là trường trung học trọng điểm nhất của thành phố S nên giáo viên rất giàu kinh nghiệm và có tầm nhìn xa, họ được tiếp cận rất nhiều tài nguyên giảng dạy, không chỉ có tài nguyên giáo dục địa phương mà còn có tài nguyên giáo dục ở các khu vực khác không thể tìm thấy trên mạng.

Những đề thi kia Khương Nghi chưa bao giờ gặp cả.

Thậm chí có lần cậu không thể làm xong bài thi trong thời gian quy định mà bị kẹt ở câu hỏi lớn cuối đề.

Suốt thời gian đó giấy nháp của Khương Nghi chất thành từng xấp dày, giải đề không được sẽ ngồi lì trước bàn, hôm sau đến trường lại ngủ gật trên xe, thường xuyên nằm gối lên đùi Lục Lê ngủ.

Lục Lê sợ Khương Nghi ngày nào cũng liều mạng nên không đi đấm bóp mà ngồi cạnh giải đề với cậu như bạn học chung, Khương Nghi viết bao nhiêu thì hấn viết bấy nhiêu.

Một buổi sáng nào đó, Khương Nghi lò đờ bóp sữa rửa mặt ra bàn chải đánh răng, chải mấy lần mới thấy kỳ quái, phun phì phì vào bồn rửa mặt.

Lục Lê tưởng cậu khó chịu buồn nôn nên không kịp mặc áo mà để thân trần đi vào phòng tắm xem Khương Nghi thế nào.

Khương Nghi đứng trước bồn rửa mặt, giơ bàn chải đánh răng lên nhúu mày nói: "Sữa rửa mặt đáng quá đi mất."

Lục Lê ngăn người hỏi sao cậu biết.

Khương Nghi thành thật đáp: "Tớ nuốt mấy ngum rồi mà."

Mỗi lần cậu thấy khó chịu ở cổ thì sẽ vô thức nuốt thứ trong miệng xuống.

Bao năm qua đã nuốt bừa không ít thứ rồi.

Lục Lê bóp má cậu rót mấy ly nước vào.

Ban đêm trong phòng ngủ, Khương Nghi đang giải đề thì nghe thấy Lục Lê hỏi mình có muốn ở ký túc xá không.

Nghe Lục Lê nói câu này, Khương Nghi sững sốt một hồi, sau đó khẩn trương đẩy ghế tới cạnh Lục Lê, sờ trán hẩn hỏi: "Cậu bị sốt hả?"

Lục Lê: "....."

Khương Nghi lẩm bẩm: "Có sốt đâu nhì."

Chẳng lẽ tớ làm bài đến nổi mụ người rồi à?"

Hồi cấp hai cậu nói muốn ở ký túc xá một tháng, Lục Lê đã náo loạn long trời lở đất.

Lục Lê tặc lưỡi rồi gỡ tay Khương Nghi xuống: "Không phải sốt."

Ý tớ là tui mình vào ký túc xá ở đi."

Nhà họ Lục chiếm diện tích rất lớn ở thành phố S tắc đất tắc vàng, có thể so với trang trại nên đương nhiên sẽ không nằm ở trung tâm thành phố.

Vì vậy mỗi ngày đi học và về nhà phải tốn không ít thời gian.

Lục Lê nghĩ rất đơn giản, ngủ trên xe nửa tiếng chắc chắn sẽ không dễ chịu bằng ngủ thêm nửa tiếng ở ký túc xá.

Mấy ngày nay Lục Lê đã đi tìm hiểu điều kiện ở ký túc xá trường trung học số 1, mặc dù chưa đạt yêu cầu của hẩn nhưng vẫn tốt hơn ký túc xá trường trung học thực nghiệm nhiều.

Giường tầng, bốn người một phòng, có phòng tắm riêng, nguồn nước nóng cũng ổn định, không lo tắm nửa chừng sẽ hết nước nóng.

Khương Nghi do dự hỏi: "Ở ký túc xá thật à?"

Lục Lê ừ một tiếng rồi nói: "Thật mà."

Tụi mình ở chung với nhau."

Thậm chí hắn còn lấy được thẻ cơm ở nhà ăn giáo viên để cải thiện cơm nước cho Khương Nghi nữa.

Khương Nghi chợt nghĩ đến điều gì nên hỏi: "Vậy hàng ngày cậu không đi tập đấm bốc à?"

Lục Lê hơi hốt đáp: "Không đi."

Tớ nói với người ở đó rồi."

Từ cấp hai hắn đã bắt đầu tập boxing nên rất quen thuộc với người ở phòng tập.

Hầu như không có huấn luyện viên nào không biết cậu con lai tóc vàng này vì hắn đấm bốc cực kỳ lợi hại, ai cũng đứng hòng đứng vào.

Lần cuối Lục Lê đến phòng tập boxing đã nói với huấn luyện viên chắc sau này mình sẽ không tới đây nữa.

Huấn luyện viên của hắn là một gã cà lơ phất phơ, uể oải tặc lười hỏi hắn sao không tới, có phải dạo này bận tán gái rồi không.

Lục Lê nói mình phải đọc sách giải đề với vợ.

Không rảnh..

Chương 67: 67: Chương 65

"*Khương Nghi.*

"

"*Hà?*"

Lục Lê ngồi trên ghế hít sâu một hơi rồi bình tĩnh nói: "*Mặc đồ ngủ xong rồi hãy ra.*

"

Trong ký túc xá của trường trung học số 1, Khương Nghi mới tắm xong đang lau tóc, trên thân chỉ mặc một chiếc áo đồng phục ngắn tay rộng thùng thình, còn nửa người dưới cái gì cũng không mặc.

Cậu hất tóc rồi cúi đầu nhìn áo đồng phục trên người mình, giờ mới phát hiện chẳng những mình không đem áo ngủ vào phòng tắm mà còn lấy áo đồng phục hôm trước Lục Lê treo trong phòng tắm nữa.

Cậu và Lục Lê đăng ký ở phòng bốn người trong ký túc xá, nhưng hên sao xin trúng phòng chỉ có hai người ở, chiếc giường tầng còn lại vẫn để trống.

Ký túc xá trường trung học số 1 quả thực không tệ, thậm chí điều kiện ký túc xá còn trội hơn các trường trung học khác ở thành phố S nhưng vẫn có đôi chỗ làm Khương Nghi chưa bao giờ ở ký túc xá thấy không quen, tuy đã ở gần nửa năm vẫn chưa thích nghi được.

Chẳng hạn như trong phòng vệ sinh không có giá treo quần áo.

Lần nào Khương Nghi cũng quen tay để áo ngủ trên kệ ngoài cửa phòng vệ sinh, sau đó vào tắm.

Tắm xong mới phát hiện mình chưa đem áo ngủ vào.

Đến mùa lạnh, Khương Nghi sẽ thò đầu ra cửa phòng tắm nhờ Lục Lê đưa áo ngủ giúp mình.

Nhưng tháng Năm tháng Sáu thời tiết nóng bức, Khương Nghi cứ thế mặc áo đồng phục rộng thùng thình đi thẳng ra ngoài.

Thình thoảng Lục Lê dựa lưng vào ghế, vừa quay đầu thì bắt gặp Khương Nghi đang lau tóc, chỉ mặc mỗi áo đồng phục, khó khăn lắm vạt áo mới che khuất đùi, lẩn bắm đi tìm áo ngủ của mình.

Đồng phục trường trung học số 1 màu trắng nhưng Khương Nghi còn trắng hơn, nhìn thoảng qua sẽ thấy ngay đôi chân thon thả cân đối, thẳng tắp trắng nõn, đầu gối và chỗ lõm bên cạnh ừng hòng vì hơi nước nóng.

Trắng mềm đến nỗi chỉ cần bóp mạnh một cái, trong lòng bàn tay sẽ tràn đầy xúc cảm tuyệt diệu.

Nhưng chủ nhân của nó vẫn chẳng hề hay biết gì cả.

Chủ nhân xinh đẹp bắt mắt còn khom lưng lục tìm đồ ngủ, áo đồng phục mỏng manh dán vào sống lưng, uốn lượn như dòng nước trắng xóa chảy xuống chỗ phồng căng.

Khương Nghi mười bảy tuổi rất đẹp.

Đẹp đến nỗi Lục Lê không dám nhìn quá nhiều.

Vừa ngây thơ vừa xinh đẹp, thuần khiết như tuyết đầu mùa vậy.

Lục Lê chỉ có thể dựa vào ghế, yết hầu nhấp nhô, hít sâu mấy hơi rồi mở miệng bảo người phía sau mặc áo ngủ vào.

Hình như vì giọng quá sức nên mặc dù giọng hần nghe rất bình thản nhưng ít nhiều gì vẫn có chút giọng gào.

Nghe giọng nói cứng đơ của Lục Lê, Khương Nghi mặc áo ngủ vào rồi chân thành xếp lại áo đồng phục cho Lục Lê, sau đó chọc eo hần.

Lục Lê: "!!"

Ở thành phố S tháng Năm tháng Sáu đã mặc đồ ngắn tay, áo đồng phục mỏng không giống áo dày mùa

đồng, ngón tay Khương Nghi chọc vào mang lại cảm giác ngứa ngáy hết sức rõ rệt.

Gân xanh trên cổ Lục Lê âm thầm giật một cái, hồi lâu sau mới quay sang cầm đồng phục của mình từ tay Khương Nghi, sau đó cầm đầu đi ra ngoài.

Khương Nghi hỏi hắn ra ngoài làm gì.

Giọng Lục Lê vang lên cùng với tiếng đóng cửa: "Đi hóng gió."

"

Hắn ra cổng ký túc xá gọi điện về nhà họ Lục, sau đó ngồi xổm ở lỗ thông gió cầu thang hóng gió nửa tiếng cho đầu óc tỉnh táo lại.

Sau đó Lục Lê xuống lầu, tới trước rào chắn ở cổng trường lấy hộp giữ nhiệt Lục gia đưa tới.

Cứ ba ngày hai lần hắn lại ra rào chắn lấy hộp giữ nhiệt, mấy bảo vệ trực ban ở cổng trường đều quen mặt hắn, còn chào hắn một tiếng nữa.

Trong phòng, Khương Nghi đang làm bài tập ngoại khóa thì nghe tiếng cửa mở, cậu quay đầu lại thấy Lục Lê xách theo một hộp giữ nhiệt.

Khương Nghi: "!!"

Cậu lập tức nhăn mặt tỏ vẻ cảnh giác.

Từ khi vào ký túc xá, Lục Lê sợ Khương Nghi ăn cơm ở trường không đủ dinh dưỡng nên ba ngày hai lần lại đem canh bố nấu sẵn ở nhà họ Lục tới ép cậu uống hết.

Lục Lê đóng cửa lại, đặt hộp giữ nhiệt lên bàn rồi thán nhiên tóm lấy Khương Nghi muốn leo lên giường trốn.

Khương Nghi: "!!"

Cậu nhìn Lục Lê vừa cúi đầu mở nắp hộp giữ nhiệt vừa dễ dàng nắm đầu gối cậu bằng một tay, ưỡn vàng cổ định cậu trên ghế.

"Giờ uống hay trước khi ngủ mới uống?"

Lục Lê đứng dậy nhìn xuống Khương Nghi ngồi trên ghế, mang theo chút cao ngạo: "Tự chọn đi."

"

Khương Nghi nhăn mũi nói: "Không uống đâu.

"

Lục Lê: "Lần này uống một nửa là được rồi.

Hơn một tháng nay cậu không bị ốm, ban đêm đi ngủ chân cũng không lạnh nữa.

"

Khương Nghi cố gắng vùng vẫy, lẩm bẩm nói: "Ừ mùa hè nên mới không lạnh mà! !"

Lục Lê vẫn chẳng mấy may dao động, Khương Nghi thấy cãi lại không có kết quả đành phải lè mề uống hết canh bổ trong chén.

Cậu nhăn mặt nghĩ thầm dạo này mình uống canh bổ sắp phát hỏa luôn rồi.

Bữa nào cũng có câu kỷ tử bồi bổ khí huyết cả.

Cậu lẩm bẩm người trẻ tuổi nào mà chẳng tràn đầy khí huyết, mỗi ngày còn uống canh bổ làm gì nữa chứ.

Mắt Lục Lê cũng không buồn nhắc, một tay nâng đầu gối Khương Nghi lên sờ mu bàn chân tằm xong đã bắt đầu lạnh, một câu cũng không nói.

Lại giống như đang nói gì đó.

Khương Nghi: "!!"

Sau khi đặt chén xuống, Khương Nghi tự nhủ không thể uống một mình được, thế là cũng bắt Lục Lê uống hai chén.

Lục Lê nói khỏi cần bắt, mấy ngày nay canh Khương Nghi uống dư đều là hẩn uống cả.

Khương Nghi khen hẩn giỏi quá, người trẻ tuổi phải uống nhiều canh bổ để bồi dưỡng khí huyết mới được.

Lục Lê tặc lưỡi rồi đứng dậy đem hộp giữ nhiệt tới bồn rửa chén.

Ban đêm đi ngủ, Khương Nghi theo thói quen nằm phía trong chừa chỗ cho Lục Lê.

Nhưng Lục Lê tắm xong vẫn chưa chịu lên giường mà cứ ngồi ì trên ghế, hình như đang chơi điện thoại.

Khương Nghi thò đầu ra mép giường hỏi Lục Lê sao chưa lên ngủ.

Lục Lê không nói gì, hồi lâu sau mới đóng điện thoại lại rồi nói nhát gừng: "Cậu ngủ trước đi."

"

Hình như hắn đang do dự có nên leo lên ngủ hay không.

Khương Nghi cứ tưởng Lục Lê chơi game điện thoại trước bàn học nên vén chăn túm hắn lên giường, còn đổi chỗ ra nằm phía ngoài rồi nhét Lục Lê vào trong.

Bởi vì cậu sợ ban đêm Lục Lê lại xuống giường chơi game nữa.

Nếu Khương Nghi ngủ phía ngoài, Lục Lê xuống giường gây ra tiếng động sẽ đánh thức cậu ngay.

Lục Lê: "!!"

Hắn vẫn đang nằm nghiêng ôm Khương Nghi, im lặng một lát rồi kéo cậu vào lòng, tay vòng qua eo cậu, sau đó trở mình nằm ngửa trên giường.

Khương Nghi vô thức nín chặt áo hắn, một giây sau phát hiện cả người mình đều nằm đè lên Lục Lê, một tay hắn giữ eo cậu.

Cậu nghe Lục Lê nói: "Ngủ phía ngoài để té xuống à?"

Ở ký túc xá trường trung học số 1 là giường tầng kết hợp với bàn học, giường trên cách mặt đất khá cao, lỡ té xuống thì phải nằm dưỡng hơn mấy tháng.

Từ khi chuyển vào ký túc xá, Lục Lê luôn ngủ phía ngoài còn cậu ngủ phía trong.

Khương Nghi ậm ừ.

Lục Lê ôm eo cậu, đang định trở mình đặt Khương Nghi vào phía trong để đề phòng ban đêm té xuống giường thì Khương Nghi đuổi chân kẹp chặt hắn, không cho hắn trở mình.

Khương Nghi tìm một tư thế thoải mái rồi nằm cổ áo Lục Lê, đặc ý lẩm bẩm không cho hân ngủ phía ngoài đầu.

Nếu để Lục Lê ngủ phía ngoài, ban đêm hân có lên chơi game cậu cũng không biết.

Trong bóng đêm, Lục Lê gương gao bảo cậu xuống đi.

Khương Nghi chận nũ nói: "Cậu cho tớ ngủ phía ngoài trước đi đã."

"

Hơi thở Lục Lê trở nên nặng nề, giọng nói vẫn cực kỳ căng thẳng, đồng ý để cậu ngủ phía ngoài.

Khương Nghi hài lòng nhồm dậy trên ngực Lục Lê, sắp sửa leo xuống thì đột nhiên ngăn người.

Đôi chân thon dài thẳng tắp và đầu gối ủng hồng của cậu đang đặt cạnh chỗ kia, tò mò đề đầu gối lên.

Rất nhẹ, hết như trẻ con chơi đùa vậy.

Toàn thân Lục Lê cứng đờ, vô thức ôm chặt cậu.

Giờ Khương Nghi mới phát hiện ra, cậu lập tức nằm im, toàn thân căng cứng, lắp bắp nói: "Cậu!! Tớ xuống đây!!"

Cậu vô thức nắm chặt áo ngủ Lục Lê, mu bàn chân cũng kéo căng, cuống quýt muốn đứng dậy rồi đi, muốn chạy trốn Lục Lê.

Tiếng thở nặng nề của Lục Lê trong bóng đêm cực kỳ rõ ràng, hơi thở nóng rực như có thể đốt cháy người.

Dường như hân đang rất thông khổ, chẳng khác nào chó dữ đói còn cào đất với đồ ăn thơm lừng khiến mình thèm nhỏ dãi mà vẫn phải cố nhịn.

Khương Nghi cứng đờ không dám cử động lung tung.

Trong giờ thể dục, mấy học sinh cuối hàng thỉnh thoảng lại đùa giỡn nhau khi gập bụng, hoặc đi toilet xong sẽ nhỏ giọng trêu chọc vài câu về chuyện này.

Khuong Nghi vô thức co đầu gối lên không dám đứng phía dưới nữa, yết hầu giật giật, đường khí trong không khí như đang loăng đi khiến tinh thần người ta căng cứng.

Khuong Nghi chưa bao giờ cảm thấy Lục Lê khác với Arno hồi bé rõ ràng như bây giờ, Lục Lê trước mặt cậu hết như một con thú dữ đầy hung hãn và tính chiếm hữu cực mạnh, trở nên vô cùng lạ lẫm.

Rõ ràng trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, người trước mặt cũng không làm gì, thậm chí ngay cả đứng cũng không đứng cậu, nhưng Khuong Nghi cuộn tròn ngón tay chợt thấy bối rối, vô thức muốn chạy trốn.

Cậu lao đảo chống tay nhồm dầy nhưng lại bị Lục Lê kéo tay.

Trong bóng đêm, cậu vô thức cúi đầu, nhìn thấy tóc mái Lục Lê ướt đẫm, có mấy sợi rũ xuống lông mày, gân xanh nổi rõ trên cổ, khuôn giọng nói với cậu một câu.

Đầu óc Khuong Nghi hỗn loạn, cả người như bị phơi nắng quá lâu làm cậu nóng đến mức rùng mình, trong lúc mụ mị khẽ giật đầu.

Cậu luôn rất dung túng Lục Lê.

Nhưng cậu quên rằng người phía sau từng bước thấm đồ ranh giới cuối cùng của cậu từ lâu đã muốn ăn sạch cậu không còn mảnh xương.

Thế là nam sinh tóc đen mới tắm xong lộ ra vẻ mềm mại hòa với mùi sữa tắm mát lạnh nằm phía trong giường, quần áo mùa hè rất mỏng, cậu có một đôi tay cầm bút nhìn rất đẹp.

Tay cậu lúc nào cũng lạnh, chỉ tay mờ nhạt trong lòng bàn tay mềm mại, thỉnh thoảng ngón tay sẽ ứng lên màu đỏ nhạt, đẹp để tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Lẽ ra tác phẩm nghệ thuật này không nên xuất hiện trong bóng đêm mà phải được nâng niu quý trọng.

Thế mà bây giờ trở nên đỏ ửng, ngón tay mềm mại bóng loáng hình như cũng đỏ lên, lòng bàn tay mịn màng không một vết chai thậm chí còn nóng bừng.

Tim Khuong Nghi đập rất nhanh, tai như ù đi, hàng mi chớp nhẹ mấy lần, mở mắt ra nhìn Lục Lê trước mặt, tóc mái ẩm ướt lòa xòa trên lông mày, lồng ngực phập phồng dữ dội, toàn thân căng cứng.

Lục Lê thở hển hển.

Khương Nghi hơi sợ hãi, lông mi run rẩy như bị bóng.

Lục Lê biết rõ.

Nhưng cậu vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời, cắn môi chớp mắt, ngoan như hồi bé xếp máy bay giấy cho hẳn vậy.

Rất dễ bắt nạt.

Thậm chí còn sụt sịt mũi, trong bóng đêm cố giữ giọng mình bình tĩnh, vô thức thì thầm một câu đầy ảm ức mang theo hơi nóng mờ mờ, nói sao lại lâu vậy chứ.

Suýt nữa đã khiến Lục Lê ngắt đi.

Chương 68: 68: Chương 66

Mười một giờ đêm.

Trong ký túc xá bật đèn ngủ, tiếng nước róc rách vọng ra từ phòng tắm.

" "

Khương Nghi vùi mặt vào chăn, chỉ lộ ra mái tóc đen rồi bù che đi vành tai đỏ như sắp nhỏ máu, chăn trên giường cũng bị nắm nhàu nhĩ.

Tay cậu giờ vẫn đang nóng bừng.

Nhưng lúc này Lục Lê đã xuống giường lấy khăn ướt lau tay kỹ càng cho cậu, giữa kẽ tay cũng không bỏ sót, lau bằng khăn ướt xong lại lau bằng khăn giấy.

Ngay cả mình hắn cũng không để ý mà cúi đầu quỳ một chân ở đầu giường lau tay cho cậu, dường như sợ cậu thấy buồn nôn nên vừa lau vừa thấp giọng nói chuyện với cậu.

Khương Nghi đập đầu vào gối mấy cái, không dám nghĩ lát nữa phải đối mặt với Lục Lê thế nào.

Cậu hít sâu một hơi rồi thầm nghĩ quả nhiên người trẻ tuổi đừng nên bồi bổ khí huyết mỗi ngày mà.

Ngày nào cũng uống canh bổ, uống đến độ khí huyết dồi dào quá mức.

Lâu đến nỗi cứ như bị hỏng vậy.

Cuối cùng Lục Lê khàn giọng bảo cậu gọi tên hắn, Khương Nghi gọi mấy lần Lục Lê mới chịu bắn ra.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Khương Nghi vẫn nhìn không được nhỡ lại ánh mắt Lục Lê nhìn mình ban này.

Hắn nhìn cậu chằm chằm, tóc mái vàng óng gần như ướt đẫm phủ lên lông mày, cách cậu rất gần, trong đôi mắt xanh nhạt chứa đựng sự ẩn nhẫn khắc sâu và những cảm xúc như sắp tràn ra ngoài.

Đèn hành lang hắt qua cửa sổ phụ của ký túc xá lùm trong phòng le lói chút ánh sáng.

Dưới ánh sáng đó, Khương Nghi thấy rất rõ ánh mắt Lục Lê, đôi mắt xanh nhạt kia tựa như biển khơi nổi sóng cuộn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể khơi dậy mưa to gió lớn nhưng vì một lẽ gì đó mà cố dằn xuống.

Hắn khàn giọng gọi đi gọi lại tên ở nhà của cậu trong tiếng rên rí.

Những chữ bé ngoan lặp đi lặp lại kia mang theo cảm xúc mãnh liệt như sắp tràn ra.

Khương Nghi chưa bao giờ nhận ra họ đã lớn một cách sâu sắc như vậy.

Lục Lê đã không còn là Arno bé bỏng của ngày xưa nữa, hắn sẽ có dục vọng, thậm chí dục vọng mãnh liệt là đằng khác.

Đa đầu Khương Nghi tê rần, ngón tay vô thức cuộn lại.

Không đứng.

Khương Nghi quay đầu nhìn vách tường đen kịt trong đêm.

Cậu cắn má trong rồi đập đầu vào gối, cảm thấy mọi chuyện trước đây đã vượt xa tưởng tượng của mình.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại.

Khương Nghi yên lặng kéo chăn lên đầu, hai mắt mở to nhìn vách tường.

Một lát sau, Khương Nghi không nghe thấy động tĩnh sau lưng, lông mi cậu khẽ chớp, sau đó giả vờ nhắm mắt xoay người lại rồi lén lút hé mắt ra.

Lục Lê mặc áo rộng ngăn tay đứng đầu giường lau tóc, tóc vàng ướt sũng rũ xuống lồng ngực, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, nghiêng đầu nhìn Khương Nghi.

Vóc dáng hảnh cao lớn nên có thể dễ dàng trông thấy Khương Nghi ở giường trên.

Khương Nghi lén lút mở mắt ra bị bắt quả tang, Lục Lê đưa tay bịt mắt cậu rồi mang theo ý cười thấp giọng dỗ dành: "Ngủ đi."

Ừ mới tắm xong nên bàn tay Lục Lê đặt trên mắt cậu rất lạnh.

Khương Nghi vô thức chớp mắt, hàng mi dài lướt qua kẽ tay Lục Lê, sau đó quăn quăn lùi ra sau.

Hình như Lục Lê nở nụ cười, vui vẻ sấy khô tóc rồi leo lên giường.

Khương Nghi bị khí lạnh của người sau lưng làm tê cóng, cậu quay đầu ngập ngừng hỏi: "Cậu tắm nước lạnh à?"

Lục Lê ừ một tiếng, sau đó ôm cậu nói: "Tắm nước lạnh mới thoải mái."

Ài cũng biết tại sao hảnh tắm nước lạnh cả.

Khương Nghi nhích vào sát tường, cố tỏ ra bình tĩnh nói nhỏ: "Cậu lạnh quá à."

Cách xa tó chút đi."

Lục Lê thân nhiên nói: "Ôm một lát là ấm ngay thôi."

Khương Nghi vẫn nhích vào phía trong, cố gắng vạch ra ranh giới với Lục Lê.

Lục Lê vô tội nói: "Nhưng tó lạnh thì làm sao bây giờ?"

Khương Nghi khựng lại, sau đó không quay đầu mà nhét chân mát trên người mình vào ngực Lục Lê.

Lục Lê cúi đầu nhìn chân mát trong ngực, hảnh nghĩ ngợi rồi duỗi tay kéo Khương Nghi tới gần.

Khoảng cách Khương Nghi mới vạch ra lập tức trở về số không, cậu tức giận đập Lục Lê một cái.

Lục Lê để mặc cậu đập rồi mặt dày mà dạn rúc vào cổ cậu, sau đó cười nói: "Lạnh quá đi."

Khương Nghi hít sâu một hơi: "Thế thì ờ giường cậu mà ngủ."

Trên giường Lục Lê cũng có chăn mền nhưng chưa bao giờ dùng tới, từ lúc hai người vào ký túc xá vẫn luôn ngủ chung một giường.

Lục Lê vừa dỗ vừa lừa chiếm được ngon ngọt nên ý sủng mà kiêu, hảnh nói tỉnh bơ: "Không muốn."

Ban đêm tỏ gặp ác mộng sẽ bị tỉnh giấc đó."

Khương Nghi: "???"

Lục Lê vô tội nói tiếp: "Đáng sợ lắm cơ."

Khương Nghi xụ mặt nói: "Cho cậu sợ chết luôn đi."

Lục Lê ôm cậu, cảm thấy Khương Nghi của mình đáng yêu muốn chết.

Biết tông hấn nói nhảm mà vẫn không đập hấn xuống.

Thật ra lúc này trong phòng tắm Lục Lê đã tự xử thêm lần nữa.

Cứ nhớ đến trước đó Khương Nghi giúp mình thì cả người hấn giống như uống thuốc kích thích vậy.

Lục Lê cảm thấy mình chưa bao giờ sung sướng đến thế.

Hấn nghĩ không ai hiểu được cảm giác người mình thích bấy lâu nay giúp mình là thế nào đâu.

Không chỉ về mặt sinh lý mà còn có cảm giác tâm lý khiến người ta sướng mê ly, cứ như bay bổng trên mây vậy.

Lục Lê ôm Khương Nghi, cảm xúc cuộn cuộn như sắp tràn ra, hấn nghĩ ngại rồi rúc vào cổ cậu nói lúc này thật sướng khoái lắm sao.

Mặt Khương Nghi nóng ran, tóc vàng mềm mại cọ vào cổ ngựa ngựa, cậu nghiêng mặt đẩy mạnh đầu tóc vàng kia ra, sau đó giả bộ ngủ.

Lục Lê thỏa mãn nghĩ ngại một lát, sau đó sực nhớ ra chuyện gì nên ngẩng đầu lay Khương Nghi đang cảnh giác giả bộ ngủ.

Khương Nghi tạm thời chưa nghĩ ra cách đối mặt với Lục Lê: "....."

Cậu mở mắt ra rồi quay đầu đi không nhìn Lục Lê, trầm giọng hỏi: "Gì thế?"

Toàn thân Lục Lê căng cứng, hấn cảnh giác nói: "Chuyện lúc này cậu không được giúp người khác đâu đấy."

Hấn rất sợ Khương Nghi ngoan ngoãn bị người ta lừa gạt, thế là gồng mình lên nhấn mạnh: "Ngoài tỏ ra cậu không được giúp ai nữa hết."

Khương Nghi: "....."

Trong bóng đêm mặt cậu đỏ bừng, nghiêng răng nói: "Biết rồi——"

Cả thế giới cũng chỉ có Lục Lê mới làm được chuyện này thôi, còn ai giống hấn nữa chứ.

Ngoài Lục Lê ra cậu cũng không thể làm chuyện này với ai cả.

Thấy Lục Lê còn định nói tiếp, Khương Nghi cảm gỏi mình úp lên mặt hấn rồi điên tiết nói: "Ngủ đi."

Chạng vạng tối hôm sau.

Lớp học thêm ở trường trung học số 1.

"Khương Nghi?"

"Khương Nghi——"

Trình Triều phải gọi to hơn mới thấy Khương Nghi đang thất thần nhìn bài thi bưng tỉnh rồi ngẩn ngơ nhìn hẳn.

Trình Triều nhú mày chỉ vào bài thi nói: "Công thức sai rồi kìa."

Khương Nghi cúi đầu nhìn mới phát hiện mình viết sai công thức trong bài thi.

Vành tai cậu ửng đỏ, cầm bút gạch đi chỗ sai rồi viết lại công thức đúng.

Trình Triều dựa vào ghế, vừa mở nắp chai nước vừa thắc mắc: "Hôm nay cậu sao thế? Cứ như mất hồn vậy."

Khương Nghi cúi đầu hí hoáy viết trên giấy nháp phát ra tiếng sột soạt, ập ứng nói không sao.

Trình Triều uống một hộp nước, sau đó vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Lê nghịch ngợm đá chân ngoài phòng học.

Hắn tặc lưỡi, cảm thấy tên kia y như hòn vọng phu vậy.

Ngày nào cũng ở ngoài chờ Khương Nghi tan học cả.

Viết một hồi, dường như Khương Nghi nhớ đến chuyện gì nên đập đầu vào bàn học.

Trình Triều giật nảy mình.

Hắn do dự nhìn thoáng qua đề thi trên bàn học, mặc dù đề thi này có độ khó nhất định nhưng vẫn chưa đến mức làm Khương Nghi phải đập đầu vào bàn.

Trình Triều sợ hãi nghĩ thầm chắc không phải Khương Nghi giải đề gặp áp lực quá lớn nên thần kinh có vấn đề đấy chứ?

Hắn từng nghe nói không ít học sinh giỏi phải nháy lâu vì áp lực học quá nặng.

Trình Triều xưa nay luôn cay nghiệt ác miệng lần đầu tiên rụt rè nói: "Khương Nghi."

Hay là cậu nghỉ ngơi mấy ngày rồi hãy giải tiếp được không? Đạo này đề hơi khó, không giải được cũng là bình thường mà.

Hay cậu bị kẹt ở bước nào mà nghĩ không ra?"

Khương Nghi đập đầu sục sục một cái rồi ngẩng lên, tóc đen hơi rối nhìn hết sức tội nghiệp, cậu nói: "Trình Triều."

Trình Triều nghĩ thầm toang rồi.

Ngay cả Khương Nghi giải đề siêu như vậy mà cũng bị áp lực nữa.

Trình Triều nghiêm trang nói: "Cậu nói đi."

Khương Nghi nhìn vô cùng đáng thương lại đập đầu vào bàn rồi ủ rũ lẩm bẩm: "Tôi thấy mình y như đồ biến thái vậy."

Trình Triều: "???"

"Biến thái gì cơ?"

Khương Nghi nằm trên bàn ủ rũ nói tiếp: "Tôi biến thái."

Trình Triều im lặng một hồi, đầu vẫn không nháy số được, ngáy người nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi nắm tóc mình, nhìn vừa tội nghiệp vừa u buồn.

Dạo này cậu cứ nghĩ mãi về chuyện đêm đó, không chỉ có thế, ban ngày đôi mắt với Lục Lê lại thấy rất khó xử.

Thậm chí chuyện đêm đó còn khiến cậu nhớ lại lần đầu tiên mình mơ thấy chuyện kia, người trong mơ ngày ngày còn ngủ trên giường mình nữa.

Cậu muốn ngủ riêng với Lục Lê.

Nhưng mấy ngày nay Lục Lê càng bám cậu chặt hơn, hết như chú chó bị tha mãi vì được ăn no, lúc nào cũng đeo cứng cậu.

Dù cậu có thừa dịp Lục Lê đi tắm để lén lút đem gối hần về giường thì sau khi tắm ra Lục Lê vẫn sẽ ôm gối về chỗ cũ.

Khương Nghi đã từng lén lút sang giường Lục Lê ngủ.

Nhưng cậu nằm trên giường Lục Lê chưa đầy hai phút thì hần đã tỉnh, ngáp một cái rồi thản nhiên đem gối mình tới ngủ chung với cậu trên giường mình.

Kết quả là mấy ngày này cậu và Lục Lê ngày ngày ngủ chung với nhau, lúc nào cũng nhớ tới chuyện đêm đó cả.

Cậu cảm thấy mình y như đồ biến thái vậy.

Khương Nghi lại đập đầu vào bàn học, buồn rầu nghĩ thậm chí ai ngày ngày nhớ bạn thân của mình kiểu này đầu chứ.

Rốt cuộc Trình Triều tỉnh táo lại, hần hoài nghi tại mình xảy ra vấn đề, nhếch miệng nói: "Chắc cậu nói nhầm rồi."

Lục Lê mới biến thái chứ."

Khương Nghi ừ ừ lắc đầu, lo lắng nghĩ thậm chí Lục Lê chẳng biết gì cả, thật tội nghiệp quá đi..

Chương 69: 69: Chương 67

Khuong Nghi còn đang lo lắng thì Trình Triều đã phản ứng mạnh đến không ngờ.

Mạnh tới mức Khuong Nghi suýt nhảy dựng lên.

Trình Triều giật phăng mắt kính xuống, hai tay để trên bàn xoa mặt một cái, vuốt mạnh tóc mình, hít sâu một hơi rồi ần ần mi tâm.

Hắn nóng nảy nói: "Khuong Nghi."

Khuong Nghi đang gục xuống bàn ngẩng đầu lên, mồ mướt rịn rồi hỏi: "Hả?"

Trình Triều hít sâu một hơi rồi nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu có biết thế nào là biến thái không?"

Hắn giống hệt giáo viên dạy thêm đang nhìn một học sinh có dạy thế nào cũng mù tịt, đã vậy còn không chịu tiếp thu, giờ phải giải thích cặn kẽ cho học sinh đó.

"Biến thái là ngày nào cũng leo lên giường người ta ấy."

Lúc huấn luyện quân sự có đập cỡ nào cũng không chịu xuống, mẹ nó y như cao da chó vậy, ý mình thân với Khuong Nghi từ nhỏ đến lớn nên tha hồ làm càn.

Hoàn toàn không xem hắn ở giường đối diện ra gì cả.

Thậm chí còn chê đầu của hắn thúi ngay trước mặt hắn.

Xuối Khuong Nghi đừng dùng đầu của hắn nữa.

Biến thái đến nỗi ngay cả mùi trên người Khuong Nghi bắt nguồn từ đâu cũng muốn quăn, mẹ nó cứ như lãnh địa của chó hoang vậy.

Nghe Trình Triều nói, Khuong Nghi vuốt tóc sần muộn lấm bầm: "Tôi biết chứ."

Mặc dù mỗi ngày cậu không leo lên giường người ta, không phải đại biến thái.

Nhưng cả ngày toàn nghĩ mấy chuyện kia thì cũng là tiểu biến thái rồi còn gì.

Có người bình thường nào vừa lên giường ngủ với bạn mình sẽ nghĩ ngay đến chuyện đêm đó không?

Trình Triều: "Cậu biết cái rắm chứ biết."

Khuong Nghi lắc đầu thở dài: "Cậu không hiểu đâu."

Trình Triều: "....."

Hắn ần ần mi tâm rồi lạnh lùng nói: "Vậy cậu thử nói xem tại sao cậu cảm thấy mình biến thái hả? Cậu trộm quần lót người ta hay nhìn lên người ta tằm?"

Khương Nghi sừng sốt, sau đó ngoan ngoãn lắc đầu nói không có.

Trình Triều lại nói: "Thế cậu biến thái kiểu gì?"

Vành tai Khương Nghi hơi đỏ, ậm ừ không dám nói tại sao nghĩ mình biến thái mà chỉ sò mũi nói: "Thì thấy vậy đó....."

Mắt Trình Triều giật mạnh: "Dừng lại."

Hắn cúi người rút ra một chồng bài thi dày cộp từ trong hộc bàn của Khương Nghi đập mạnh lên bàn rồi nói: "Thấy không."

Tớ chưa thấy ai giải bấy nhiêu đề trong một tuần như cậu hết.

Cậu giải đề đến phát bệnh rồi."

Khương Nghi: "???"

Trình Triều: "Giải đề nhiều quá gây áp lực cho não là bình thường mà."

Ngày nào cũng nhìn đề thi, chẳng bao giờ thấy cậu ra ngoài đi dạo cả.

Đầu óc không có vấn đề mới lạ đây."

Khương Nghi sừng sốt hồi lâu, bần khoăn nghĩ chẳng lẽ mình chịu áp lực lớn quá nên xảy ra vấn đề thật sao?

Trình Triều hất cằm nói: "Cậu thử nhìn xem."

Giờ này trong lớp còn ai nữa không?"

Khương Nghi ngẩng đầu lên mới phát hiện lớp học thêm đã trống trơn, chỉ còn lại hai người họ.

Trình Triều đoán chừng Khương Nghi thật sự đã chịu áp lực quá lớn nên mới suy nghĩ lung tung, dù sao nửa năm nay Khương Nghi đã cực kỳ căng thẳng.

Căng thẳng đến nỗi ngay cả Lục Lê cũng nhượng bộ, đồng ý vào ở ký túc xá chỉ vì muốn cho Khương Nghi ngủ thêm một lát.

Trình Triều dựa vào ghế, xoay bút nói: "Cậu và ông chú nghiên cứu khoa học của tớ y chang nhau vậy."

Quá liều mạng."

Khương Nghi đặt bút xuống, cảm thấy hình như Trình Triều nói cũng có lý, đúng là nửa năm nay mình căng thẳng vô cùng.

Cậu nằm bò ra bàn rồi cầm bài thi che lại nửa mặt, nghe thấy Trình Triều nói tiếp: "Mai mới có rảnh thì ra ngoài vận động chút đi."

Lúc nào cũng căng thẳng thật không ổn chút nào.

Khương Nghi nhìn qua cửa sổ kính, trông thấy nam sinh tóc vàng ngồi trên ghế ngoài hành lang lúc chạng vạng tối.

Hắn không còn chơi game mà duỗi thẳng chân dài, chống một tay lên bàn nhìn cậu, thấy Khương Nghi nằm bò ra bàn thì hơi nghiêng đầu rồi cúi xuống nhấn tin trên điện thoại.

Mặc dù hắn rất muốn biết tại sao Khương Nghi đột nhiên nằm sấp trên bàn với vẻ ỉu xiu tội nghiệp nhưng ngay từ đầu họ đã giao hẹn để tránh làm Khương Nghi phân tâm, chỉ khi nào tan học Lục Lê mới được vào lớp mà thôi.

Khương Nghi đưa tay mở khóa màn hình điện thoại, nhìn thấy Lục Lê nhấn tin hỏi có phải cậu đói bụng rồi không.

Khương Nghi chớp mắt, bên tai là lời Trình Triều nói: "Cứ mãi căng thẳng như vậy....."

Cậu phân vân một hồi, sau đó thở hắt ra, cuối cùng vẫn gật đầu với Trình Triều.

Hình như nếu chịu áp lực lớn quá cũng có thể suy nghĩ lung tung mà nhỉ?

Tám giờ tối.

Trong ký túc xá sáng trưng, Khương Nghi ngồi trước bàn học giải đề nhưng lại đóng tai lên nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm.

Phòng bốn người nhưng chỉ có hai người họ, người đang tắm chắc chắn là Lục Lê.

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước ào ào dừng lại.

Trong phòng tắm, Lục Lê vừa cầm khăn lau đầu vừa cau mày nghĩ đến những lời Trình Triều nói với mình lúc tối.

Khương Nghi chịu áp lực rất lớn?

Lục Lê nhú mày sầm mặt, trong ngực dồn nén một nỗi bức tức.

Quả nhiên từ nhỏ đến lớn hắn cảm ghét mấy quyển sách vở vẫn kia không phải vô lý mà.

Lục Lê hậm hực mấy phút, dần xuống ý định châm lửa đốt hết đồng sách vở vẫn kia rồi mở cửa phòng tắm.

Khương Nghi trước bàn học giật giật lỗ tai, nghe tiếng cửa phòng tắm bị mở ra.

Cậu quay đầu nhìn Lục Lê, phát hiện quả nhiên hắn lại không mặc áo mà để trần nửa thân trên, lau tóc đi ra tìm đồ mặc.

Thân hình hắn đã gần giống người trưởng thành, vai rộng eo hẹp, vạm vỡ cường tráng, cơ bắp săn chắc mịn màng, cơ bụng và đường nhân ngư đều rất rõ ràng, nhìn hết sức mạnh mẽ.

Khương Nghi lập tức cầm một chiếc khăn tắm lớn tới trước mặt Lục Lê rồi trùm kín nửa thân trên của hắn trước ánh mắt hơi ngạc nhiên của Lục Lê.

Lục Lê: "?"

Hắn cúi đầu nhìn nửa thân trên của mình bị quấn như nhộng rồi ngẩng đầu nhìn Khương Nghi đang thở phào nhẹ nhõm, do dự hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Khương Nghi ra sức thắt nút cho hắn: "Sợ cậu cảm lạnh thôi."

Lục Lê khựng lại, sau đó ánh mắt dịu đi, rõ ràng khóe môi nhếch lên mà vẫn giả bộ thản nhiên hờ hững

nói: "Tớ có phải là cậu đâu."

Thắt nút xong, Khương Nghi phúi tay nói: "Mặc đồ vào đi."

Lục Lê cúi đầu hỏi: "Sao phải mặc?"

Khương Nghi ngăn người: "Cậu không mặc thì đêm nay ngủ kiểu gì?"

Cậu chỉ muốn người trước mặt đừng cười trần lượn quanh nữa thôi, mặc áo ngủ vào rồi muốn lượn thế nào thì lượn.

Lục Lê quay đầu đi không nhìn cậu: "Không mặc."

Cậu đã trùm cho tớ thì sao phải mặc chứ."

Cuối cùng hắn còn đứng trước gương ngắm mình, sau đó hài lòng nói: "Trùm đẹp lắm."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê để nguyên nửa người trên như xác ướp đi giặt quần lót của mình, sức nhớ ra chuyện gì nên quay đầu nghiêm túc hỏi Khương Nghi: "Mấy ngày nay cậu lên giặt quần sịp của mình đúng không?"

Khương Nghi: "....."

"Tớ giặt quần mình thì lạ lắm à?"

Lục Lê bất mãn nói: "Trước đây cậu có giặt bao giờ đâu."

Vành tai Khương Nghi đỏ lên, cổ tỏ ra bình tĩnh trầm giọng nói: "Ai bảo cậu cứ tiện tay giặt cho tớ làm gì."

Tớ cũng đâu phải con nít, đồ của tớ tớ sẽ tự giặt."

Lúc đó cậu bận giải đề đến nỗi đầu vầng mắt hoa nên không còn thời gian bận tâm những chuyện xung quanh, lại cảm thấy mình và Lục Lê từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, hai người đã quen thân mật nên dần dà cũng thấy bình thường.

Nhưng giờ xem ra hình như thân mật quá mức rồi.

Ban đêm đi ngủ, Khương Nghi cầm theo một cái gối, ngoài mặt là để ôm nhưng thực tế là đặt giữa giường như phân chia ranh giới Sở Hán.

Lục Lê chỉ lười biếng nhìn cái gối chứ không có ý kiến gì.

Khương Nghi yên tâm.

Cậu ôm gối nhắm mắt lại, chốc lát sau vì không quen ôm gối nên gối lăn tới giữa giường, còn mình đặt tay bên má ngủ say sưa.

Nửa tiếng sau, Lục Lê uể oải ngồi dậy cầm gối ném sang giường bên cạnh, sau đó thuận thực kéo Khương Nghi vào lòng, thỏa mãn rúc vào cổ cậu hít một hơi, ngửi thấy mùi hương quen thuộc mới nhắm mắt ngủ.

Chạng vạng tới mấy ngày sau.

Trong lớp học thêm ở trường trung học số 1, Khương Nghi mượn vai một cái, nghĩ ngợi giầy lát rồi gọi Trình Triều.

Viết xong con số cuối cùng, Trình Triều hỏi cậu có chuyện gì.

Khương Nghi hỏi hẳn muốn ra sân đánh cầu không.

Trình Triều khựng lại, sau đó quay đầu nhúu mày nhìn cậu.

Chủ yếu là nhìn tay chân Khương Nghi, còn có đôi môi nhợt nhạt và khuôn mặt trắng như men sứ của cậu nữa.

Khương Nghi bắt đầu đi nói: "Sức khỏe tớ hơi yếu nhưng vẫn chưa đến mức không cử động được đâu."

Trình Triều hỏi lại mấy lần, biết chắc Khương Nghi không nói đùa mới đẩy nắp bút lại rồi chậm rãi theo cậu đến sân tập.

Mấy ngày nay Lục Lê phải huấn luyện với đội bóng rổ của trường, huấn luyện xong mới đến lớp đón

Khương Nghi, nghe Khương Nghi nói vậy tâm tình Trình Triều mới khá hơn.

Ánh hoàng hôn tím vàng lấp lánh, mây trời lững lờ, sân tập rộng lớn đầy rẫy học sinh, tiếng nô đùa ầm ĩ vang lên không ngớt.

Tiếng bóng rổ xuống sân bóng rổ hòa lẫn với tiếng giầy thể thao ma sát với mặt đất.

Trình Triều cầm chai nước đựng vai Khương Nghi, lười biếng hỏi: "Muốn chơi trò gì đây?"

Khương Nghi quay đầu nói: "Đế tớ đến phòng thiết bị mượn vợt cầu lông."

Trình Triều gật đầu, đang định đi chung với Khương Nghi đến phòng thiết bị thì nghe thấy có người gọi tên cậu từ xa.

"Khương Nghi ——"

Khương Nghi vô thức quay đầu, trông thấy Tổng Từ Nghĩa trong sân bóng rổ có vẻ rất mừng rỡ, hẳn vội vàng vãn nắp chai nước rồi chạy nhanh đến trước hàng rào lưới của sân bóng.

Hắn bám vào hàng rào, cả người chồm tới trước không giấu được vẻ vui mừng, hai mắt sáng rực: "Cậu đến chơi bóng rổ à?"

Khương Nghi nở nụ cười rồi lắc đầu nói: "Không phải, tớ đâu biết chơi bóng rổ."

Định đi với bạn tới phòng thiết bị mượn vợt cầu lông thôi."

Tổng Từ Nghĩa giơ tay đeo băng bảo vệ lên lau mồ hôi trán, nghe Khương Nghi nói không phải đến chơi bóng rổ thì thoáng tỏ vẻ thất vọng nhưng mau chóng tươi tỉnh lại ngay: "Giờ này đến phòng thiết bị chắc không mượn được vợt cầu lông đâu, chưa biết chừng bị mấy học sinh lớp mười mượn hết rồi."

"Hay là cậu đến sân bóng rổ đi, tớ dạy cậu chơi bóng rổ."

"Đúng lúc lớp tớ đang nghỉ giải lao, lát nữa mới cần dùng sân."

Khương Nghi hơi do dự, Tổng Từ Nghĩa bám vào hàng rào khẩn trương nhìn cậu.

Cuối cùng Khương Nghi gật đầu, Tổng Từ Nghĩa có vẻ rất vui, theo sát Khương Nghi từ ngoài hàng rào

vào tận trong sân.

Sân bóng rổ rất rộng, mấy khoảng sân đều có người đập bóng dưới rổ phát ra tiếng giày thể thao ma sát với mặt đất.

Trường trung học số 1 có một sân bóng rổ ngoài trời và một sân bóng rổ trong nhà, sân bóng rổ trong nhà nằm ở phòng thể dục thường dành cho thi đấu và huấn luyện đội bóng của trường, hầu hết các học sinh đều chơi bóng rổ ở sân ngoài trời.

Trình Triều không thích những môn thể thao đổ mồ hôi nên ngồi trên khán đài chờ Khương Nghi.

Tổng Từ Nghĩa dẫn Khương Nghi đến dưới một cái rổ, nhiều nam sinh mặc đồng phục chơi bóng đang ngồi nghỉ bên dưới, nhìn qua đều là học sinh lớp năng khiếu thể dục, ai cũng cao ráo chân dài, nhao nhao cười đùa trêu ghẹo Tổng Từ Nghĩa: "Tự đừng chạy xa thể làm tớ còn tưởng Từ Nghĩa đi hỏi xin Wechat của cô nào nữa chứ."

Tổng Từ Nghĩa gãi đầu ngại ngùng nói với Khương Nghi: "Đừng để ý lui nó."

Tui nó hay giỡn lắm."

Hắn cố ý chạy tới túi đựng bóng lấy ra quả bóng của mình, mấy nam sinh ồ lên nói còn chưa được thấy Tổng Từ Nghĩa lấy bóng cưng của mình ra chơi mấy lần đâu.

Tổng Từ Nghĩa cười mắng bọn họ mấy câu, sau đó lờ đi rồi đưa quả bóng nhìn rất sạch sẽ cho Khương Nghi, dạy cậu chơi bóng rổ.

Hắn biết sức khỏe Khương Nghi không tốt lắm nên không dạy cậu những động tác mạnh mà chỉ dạy cậu những động tác cơ bản nhất.

Khương Nghi ném vào rổ mấy lần đều là "ba không dính".

Không dính bảng, không dính rổ, cũng không dính lưới.

Mấy quả bóng đều ném trật, khi cúi xuống nhặt bóng Khương Nghi chợt nhớ tới Lục Lê, hầu như lần nào hắn cũng ném lọt rổ cả.

Thấy Khương Nghi ném mấy lần đều không lọt, Tổng Từ Nghĩa dạy cậu cách cầm bóng bằng hai tay, còn tự mình điều chỉnh giúp cậu.

Hoàng hôn tím vàng trải rộng cuối chân trời, mặt trời lặn óng ánh như mạ vàng.

"Cảm ơn Lục ca mời nước nha——"

Trước sân tập, một nhóm nam sinh mặc đồng phục đội tuyển huấn luyện của trường khoác vai nhau, cười híp mắt cầm đồ uống nói với nam sinh tóc vàng đi phía trước.

Nam sinh tóc vàng mặc đồ chơi bóng màu trắng, cổ tay đeo băng bảo vệ, trên tay còn cầm một chai nước mơ không ướp lạnh, thoạt nhìn tâm trạng có vẻ rất tốt, lười biếng nói: "Khỏi cảm ơn."

Cảm ơn Khương Nghi đi."

Không cần hẳn nói, cả nhóm đã cùng đồng thanh: "Biết rồi biết rồi, cậu ấy giữ phiếu ăn chứ gì."

Lục Lê hết sức đắc ý nhưng vẫn điềm tĩnh nói: "Biết là được rồi."

Đội bóng rổ của trường đi không bao lâu thì bỗng nhiên có người tinh mắt nói: "Lục ca, người trên sân bóng rổ kia có phải lớp trưởng của cậu không?"

Lục Lê và lớp trưởng của mình thân nhau có tiếng trong đội bóng rổ của trường.

Lục Lê chẳng buồn ngẩng đầu lên mà nói: "Không có đâu."

Giờ cậu ấy đang giải đề ở lớp học thêm mà."

Một nam sinh trong lớp đứng cạnh gãi đầu ngập ngừng: "Hình như là lớp trưởng thật đó....."

Lục Lê khựng lại rồi cau mày ngẩng đầu lên, xuyên qua đám đông thấy được Khương Nghi mặc đồng phục trên sân bóng rổ đằng xa.

Cậu đứng dưới rổ, bên cạnh là Tống Tử Nghĩa đang cười nói gì đó với cậu, còn tự tay sửa bóng cho cậu.

Khương Nghi cũng cười làm mắt cong cong, lùi lại mấy bước rồi bắt chước người bên cạnh ném bóng vào rổ rất ra dáng, gió chiều thổi tung áo đồng phục phác họa tấm lưng rõ ràng.

Quả bóng lăn quanh mép rổ rồi từ từ lọt xuống lưới.

Lục Lê lạnh mặt nhìn Khương Nghi có vẻ rất vui trên sân bóng, hớn hỏ nói gì đó với người bên cạnh.

Sau đó hai người đi tới khán đài, Tống Tử Nghĩa đưa một chai nước cho Khương Nghi, còn mở sẵn nắp chai.

Người trong đội bóng của trường ban đầu còn hào hứng nói: "Lục ca vào thể hiện tài năng đi kìa——"

"Nếu Lục ca dạy thì lớp trưởng ném lọt rổ là cái chắc."

"Đúng vậy, thằng đứng cạnh lớp trưởng nhìn là biết không giỏi bằng Lục ca rồi....."

Tiếng cười đùa của đám người dần lắng xuống trong sự lạnh lùng âm trầm của Lục Lê, mấy nam sinh nhìn nhau, giờ mới vỡ lẽ Khương Nghi thân thiết với Lục Lê muốn học bóng rổ nhưng người đầu tiên cậu tìm lại không phải là Lục Lê.

Mà là người khác.

Lục Lê nghiêng chặt hàm dưới, đôi mắt màu xanh nhạt tràn ngập hung hãn, vẻ mặt lạnh lẽo, từ từ buông ra chai nước mơ đang cầm trong tay.

Chai nước không thể trở lại nguyên dạng mà bị bóp méo mó.

Hắn bình tĩnh suy nghĩ tại sao Khương Nghi muốn học bóng rổ không tìm mình mà lại tìm Tống Tử Nghĩa.

Vì hẳn chơi bóng rổ không đủ giỏi hay là Khương Nghi cảm thấy ở cạnh Tống Tử Nghĩa sẽ càng thoải mái thư giãn hơn?

Lục Lê không tới lớp tự học buổi tối.

Khương Nghi cảm thấy hơi lạ.

Hết tiết đầu của giờ tự học buổi tối, cậu lấy điện thoại ra xem, phát hiện Lục Lê không hề nhắn cho mình bất kỳ tin nào.

Khuong Nghi nhắn tin hỏi Lục Lê đi đâu.

Hơn mười phút sau, Khuong Nghi mới nhận được hồi âm của Lục Lê nói bận việc ở phòng tập boxing.

Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi nhắn tin bảo Lục Lê mang đồ bảo vệ vào, đừng cầm bằng tay không.

Dù sao tính tình Lục Lê vẫn luôn ngang tàng ngạo mạn, chẳng bao giờ chịu tuân theo quy tắc nào.

Hơn mười giờ đêm, Khuong Nghi tắm xong nằm trên giường chơi xếp hình, Lục Lê mới từ bên ngoài về.

Khuong Nghi chống cằm, vừa thò đầu ra thấy Lục Lê thì giật nảy mình.

Hình như Lục Lê đã tắm ở phòng tập boxing, tóc cũng sấy khô nhưng trên má vẫn còn vết bầm xanh, khoe môi cũng bầm tím, đeo ba lô đựng găng tay đấm bốc về.

Việc đầu tiên hắn làm là vào phòng tắm, sau khi ra ngoài cũng chẳng nói năng gì mà rũ mắt ngồi trên ghế chơi điện thoại.

Khuong Nghi gọi Lục Lê lên ngủ.

Hồi lâu sau Lục Lê mới để điện thoại xuống rồi lau đầu leo lên giường.

Hắn ngồi trên giường, không cho Khuong Nghi nhìn mặt mình mà cúi môi quay đầu đi, tóc mái vàng óng rồi bù che khuất mặt nên không thấy rõ biểu cảm gì.

Khuong Nghi xoay mặt Lục Lê lại hỏi hắn bị làm sao.

Lục Lê im lặng hồi lâu mới thốt ra hai chữ: "Ngủ đi."

Khuong Nghi không chịu nghe mà xoay mặt Lục Lê lại, thậm chí quên cả chuyện đêm đó, cả người gần như nằm trong ngực Lục Lê nhích tới nhích lui, cố nín cầm hắn để xem thương tích thế nào.

Quần áo mùa hè mỏng manh, thời tiết cũng rất oi bức, một người không cho xem vết thương còn một người không đành lòng nhìn, áo ngủ bị kéo xộc xệch, chân kề chân toát ra một lớp mồ hôi nóng.

Khuong Nghi sợ nhiệt, bị Lục Lê đụng mấy lần vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, mãi đến mấy phút sau mới đột nhiên cứng đờ hệt như Lục Lê đêm đó.

Dường như Lục Lê cũng phát hiện ra điều gì nên nhìn sang Khuong Nghi, chỉ giây lát sau đã biết chắc mình không hề nhìn lầm.

Có lẽ canh bố cậu bị ép uống mỗi ngày đã có hiệu quả, làm cho khí huyết được bồi bổ quá mức.

Khuong Nghi cuộn mình lại không dám nhúc nhích, toàn thân co rúm, mũi chân kéo căng, từ cổ đến tai đỏ bừng.

Nhưng một giây sau, cả người cậu cứng đờ, đầu óc như chết máy.

Lục Lê vén chăn lên, không cho cậu nhúc nhích mà há miệng cúi đầu xuống.

Khuong Nghi hầu như không có kinh nghiệm gì ở phương diện này.

Chẳng bao lâu sau, Lục Lê bóp cổ tay Khuong Nghi, hầu kết nhấp nhô mấy lần, trong miệng trống không, trên gò má còn có vết bầm, khoe môi cũng tím xanh, hắn khàn giọng nói mình có thể làm cậu thoải mái để chịu hơn.

Đừng tìm Tổng Tử Nghĩa nữa..

Chương 70: 70: Chương 68

Kỷ túc xá cực kỳ yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng vọng vào tiếng kéo ghế cùng với tiếng học sinh cười nói trên hành lang, thậm chí còn có người trượt ván trên sàn, tiếng đùa giỡn từ xa vọng đến không dứt.

Khuong Nghi nằm trên giường, toàn thân ửng hồng, trán lấm tẩm mồ hôi, tóc đen lòa xòa phủ lên lông mày, khuôn mặt trắng như sứ lấp lánh ánh nước, tằm lưng dưới áo ngủ mềm mại cũng rịn đầy mồ hôi ướt sũng.

Đường như cậu đang khẽ run rẩy, đôi môi hồng nhạt hé mở, hàng mi cong dài ẩm ướt khép vào nhau.

Nhìn như sắp khóc vậy.

Nam sinh tóc vàng khom lưng nửa quỳ trước mặt cậu, xương gò má trên khuôn mặt quanh năm lạnh lùng bị bầm một mảng, khóe môi tím xanh, cúi đầu khàn giọng bảo cậu đừng tìm Tống Tử Nghĩa nữa.

Trong đầu Khuong Nghi ong ong, cậu nhìn Lục Lê nhưng không dám nhìn yết hầu của hắn.

Cậu chưa bao giờ tiếp xúc với phương diện kia nên hành động của Lục Lê trong nhận thức của cậu gần như là kinh hãi thế tục.

Một lát sau, lại giống như đã qua thật lâu, Khuong Nghi chống tay nhồm đậy, lồng ngực phập phồng dữ dội, tựa như rất khó mở miệng nói ra lời kế tiếp, thở hổn hển run giọng nói: "Cậu điên rồi sao? Thứ này sao có thể nuốt vào bụng được chứ?"

Giọng cậu thậm chí còn đang run rẩy.

Tóc mái Lục Lê rối tung, ánh mắt sâu thẳm lộ ra vẻ bình tĩnh, nhìn cậu chần chừ rồi khàn giọng nói:

"Tôi không điên, tôi chỉ muốn làm cậu dễ chịu thôi.

"

Hắn nghiêng đầu dụi mắt vào tay cậu như hồi bé: "Tôi làm cậu dễ chịu thì cậu sẽ không đi tìm người khác nữa.

"

Đầu óc Khương Nghi vẫn còn ong ong, vô thức lẩm bẩm: "Nhưng cũng đâu thể làm vậy được!!"
Nam sinh tóc vàng đã không còn vẻ liều mạng như ở phòng tập boxing, liếm môi thần nhiên hỏi: "Sao lại không được?"

Khương Nghi không nói gì mà chỉ chặt vật quay đầu đi, tóc mái ẩm ướt dính bết vào lông mày, ánh mắt thất thần vô hồn.

Vẻ mặt cậu hốt hoảng, dường như lúc này mới vỡ lẽ thì ra mình không phải biến thái.

Mà là Lục Lê mới đúng.

Dường như chỉ cần cậu dễ chịu thì chuyện gì nam sinh trước mặt cũng có thể làm được, dù có kinh hãi thế tục hơn nữa thì nam sinh trước mặt vẫn có thể làm hết sức tự nhiên.

Khương Nghi nhấp máy môi mấy lần nhưng giống như bị mất tiếng, một câu cũng nói không nên lời.

Cậu nhớ lại những lời Trình Triều từng nói với mình.

Trình Triều nói cậu biết cái rắm chứ biết.

Hắn nói Khương Nghi chính là quá nuông chiều tên họ Lục kia.

Hắn còn bảo Khương Nghi dù các cậu quen nhau từ nhỏ đến lớn nhưng cậu cứ tiếp tục nuông chiều hắn như vậy nghĩa là cậu muốn sống chung với hắn đến hết đời đó.

Búc ấy cậu đã nghĩ gì nhỉ?

Búc ấy cậu nghĩ không sao, hình như cũng đâu có gì to tát.

Dù gì cậu cũng muốn học chung một trường đại học với Lục Lê, có thể còn làm việc chung một thành phố

nữa.

Nếu đời người có tám mươi năm thì ít nhất họ cũng làm bạn với nhau một phần tư đời người, mặc dù chẳng có chút quan hệ máu mủ nào nhưng hình như còn thân hơn cả anh em ruột rà.

Khương Nghi chưa bao giờ nghĩ tình cảm thân thiết này có gì không đúng.

Còn Lục Lê ngày càng cố chấp với tình cảm thân thiết này, thậm chí cố chấp đến mức điên cuồng.

Im lặng hồi lâu, yết hầu Khương Nghi nhấp nhô, cậu quay đầu lại, tựa như khó lòng mở miệng nên thật lâu sau mới hít sâu mấy hơi rồi bảo Lục Lê đi súc miệng.

Lục Lê hỏi sao phải súc miệng.

Khương Nghi sụp đổ nói: "Ừ bản chứ sao.

"

Ấn thứ kia vào thì thôi đi.

Sao còn nuốt xuống nữa chứ?

Rốt cuộc là cậu giải đề nhiều quá nên thần kinh có vấn đề hay thần kinh Lục Lê mới có vấn đề?

Sao Lục Lê có thể hỏi chuyện này một cách thần nhiên như vậy được chứ?

Lục Lê cúi đầu nhìn quần ngù của Khương Nghi rồi bình tĩnh nói: "Không bản mà.

"

Khương Nghi vô thức nhìn theo ánh mắt Lục Lê, khi cúi đầu thấy quần ngù của mình thì càng thêm sụp đổ.

Lục Lê hơi khựng lại, hần sờ răng nanh mình, rốt cuộc đêm nay cũng lộ ra vẻ ngáp ngừng do dự.

Hắn nói: "Không thoải mái sao?"

Khương Nghi hít sâu một hơi, trong đầu vẫn còn ong ong, cậu quay đi không nhìn Lục Lê rồi cắn môi nói:

"Vấn đề không phải là thoải mái hay không thoải mái.

Sau này đừng làm vậy nữa.

"

Lục Lê im lặng một lát rồi nhẹ giọng nói: "Nhưng Trình Triều nói cậu chịu áp lực rất lớn mà.

"

"Giải phóng ra ngoài không tốt sao?"

"Hay cậu chê tớ, cảm thấy tớ làm không tốt, không đủ làm cậu sướng?"

Khuong Nghi miễn cưỡng sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu óc hỗn loạn của mình, cố gắng nói: "Không phải!!"

Lục Lê nhìn cậu chằm chằm: "Vậy cậu thấy sướng không?"

Nhưng không đợi Khuong Nghi trả lời, hắn đã tự lẩm bẩm: "Chắc là sướng nhỉ!!"

Vùng bụng trắng nõn mềm mại vẫn đang co thắt run rẩy.

Khuong Nghi nhắm mắt lại nói: "Cậu súc miệng trước đi đã.

"

Lục Lê thoáng do dự nhưng vẫn nghe lời xuống giường đi vào phòng tắm vẩn vò nước đánh răng súc miệng.

Trong phòng tắm nước chảy róc rách, ánh đèn sáng ngời, trên gương còn đọng một lớp hơi nước.

Lục Lê sợ Khuong Nghi ngay cả thứ của mình cũng chê, thế là súc miệng kỹ càng trong phòng tắm ba bốn phút rồi rửa mặt, cuối cùng mới đẩy cửa phòng tắm ra.

Nhưng Lục Lê vừa ngẩng đầu lên thì thấy trên giường trống không.

Đép của Khuong Nghi cũng biến mất.

Cả ký túc xá im lìm không có bất kỳ âm thanh nào.

Cửa phòng khép hờ, gió đêm thổi vào hơi lạnh khiến người ta sợ hãi đến nỗi sống lưng lạnh toát.

"Ký vào đây đi, phòng 409 của các em chỉ có hai người thôi đúng không?"

Trong phòng trực ban của quản lý ký túc xá ở tầng trệt, đi quản lý cầm một chùm chìa khóa ngồi trên ghế.

Bà nhìn nam sinh tóc đen mặc đồ ngủ đang ký tên trước mặt rồi nói: "Các em ngủ sớm nhé, tháng này tôi

tìm các em hai ba lần vì đơn đăng ký nhưng lần nào đến phòng các em cũng thấy tắt đèn cả.

"

Nếu không phải đêm nay bà lên lầu bắt đèn học sinh trượt ván trên hành lang thì đã chẳng thấy phòng 409 còn sáng đèn.

Nói xong quản lý ký túc xá lại trừng mắt mấy nam sinh ngồi trong góc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mấy em bắt chước người ta ngủ sớm không được sao hả? Suốt ngày như lũ khi vậy, có biết các em trượt ván trên hành lang bị học sinh dưới lầu khiêu nại bao nhiêu lần rồi không?"

Mấy học sinh bị bắt ngồi trong góc im re không dám hó hé.

Ký tên xong, Trương Nghi đưa đơn đăng ký cho người trước mặt, quản lý ký túc xá xua tay bảo cậu: "Ừ, vắt và rồi, ký xong thì về đi."

"

Trương Nghi nói cảm ơn rồi đi ra cửa phòng trực, vừa chậm chạp bước lên lầu thì chợt khựng lại.

Cậu nhìn số hai trên tường, không hiểu sao lại cầm cúi đi đến cuối hành lang lầu hai.

Cuối hành lang lầu hai không có ai mà chỉ có một ngọn đèn tù mù.

Trương Nghi dựa vào lan can thở hắt một hơi, nghiêng đầu tựa lên lan can.

Mùa hè gió đêm hơi lạnh, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ve kêu râm ran.

Trương Nghi cảm thấy mình cần bình tĩnh lại.

Đến tận bây giờ gáy cậu bị cổ áo ngủ che khuất vẫn còn ửng đỏ, vành tai bị tóc đen che kín cũng đỏ rực.

Cậu vùi đầu vào cánh tay mình, để mặc gió đêm hơi lạnh thổi qua những sợi tóc trên tai, hạ bớt nhiệt độ cho vành tai đỡ bùng.

Cứ sức đêm nay quá lớn.

Thậm chí Trương Nghi bắt đầu cảm thấy như áp lực giải đề và thi cử hoàn toàn biến mất sạch, chuyện

Đêm nay đã đủ làm cậu chấn động hoảng loạn rồi.

Có lẽ Lục Lê thật sự chỉ muốn làm cậu dễ chịu mà thôi.

Nhưng cách thức lại quá kinh hãi thế tục.

Khương Nghi nhớ tới trước kia mình để mặc Lục Lê tùy ý lưu lại vết cắn trên người mình, thậm chí ở phương diện kia cũng từng dung túng Lục Lê.

Hình như giờ họ đã vượt xa giới hạn thân thiết của bạn bè cùng nhau lớn lên.

Thậm chí còn hơn!!

Khương Nghi cắn môi, lông mi khẽ chớp, trong gió lạnh đêm hè hoảng hốt nghĩ đến một từ.

Mập mờ.

Từ này hoàn toàn khác xa tình bạn thân thiết từ nhỏ đến lớn.

Thậm chí lạ lẫm đến mức khiến tim đập loạn xạ.

Hơi thở Khương Nghi đình trệ, luống cuống ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Cùng lúc đó, cả tòa nhà ký túc xá nam sinh của trường trung học số 1 đều bị lục tung.

Lục Lê cố dằn xuống nỗi hoảng loạn, ngay cả sân thượng cũng không bỏ qua.

Hắn đi tìm hết tầng này đến tầng khác.

Mỗi tầng ký túc xá gần như đã tắt hết đèn, mỗi tầng ký túc xá đều không có bóng dáng Khương Nghi.

Cuối cùng đi đến lầu hai, Lục Lê nhìn không được chạy vội xuống phòng trực ban của quản lý ký túc xá ở tầng trệt hỏi đêm nay có học sinh nào tên Khương Nghi gọi điện cho phụ huynh và xin ra ngoài không.

Di quản lý ngồi trên ghế nhìn sắc mặt khó coi của nam sinh tóc vàng, thậm chí còn lộ ra vẻ thất hồn lạc phách thì không khỏi kỳ quái hỏi: "Khương Nghi? Không có, lúc này em ấy chỉ xuống đây ký đơn đăng ký

phòng thôi.

"

Trái tim đang đập rộn đập của Lục Lê hơi chậm lại.

Hắn lại đi tìm Khương Nghi từng tầng một.

Sau đó trông thấy cậu đứng cạnh lan can ở cuối hành lang lầu hai.

Cậu dựa vào lan can, mặt gối lên cánh tay như đang nhìn màn đêm ngán người, chẳng biết đang nghĩ gì.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô.

Dường như nhận ra điều gì, Khương Nghi quay đầu lại, sau đó nhìn thấy người đứng phía sau.

Cũng chẳng biết đã đứng với cậu bao lâu rồi.

Khương Nghi nghe thấy người phía sau hỏi một câu.

Giọng hắn rất thấp và rất khàn: "Khương Nghi.

"

"Có phải cậu thấy ghê tởm lắm không?"

Khương Nghi sùng sốt, tựa như không ngờ người trước mặt sẽ hỏi câu này.

Ghê tởm?

Khương Nghi vô thức nhớ lại chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, phát hiện trong đầu mình chưa từng xuất hiện từ này.

Trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là Lục Lê điên rồi.

Sao có thể làm ra chuyện này được chứ.

Thậm chí cậu cảm thấy chuyện này sẽ chỉ xuất hiện trong ổ cứng máy tính của học sinh nào đó chứ không phải trong hiện thực.

Huông chi đối phương còn là Lục Lẽ lớn lên chung với cậu nữa.

Chương 71: 71: Chương 69

Khi Khương Nghi ngập ngừng thốt ra mấy chữ "không ghê tởm", Lục Lê đang lộ vẻ quẫn bách mới nhẹ nhõm phần nào.

Yết hầu hần nhấp nhô, đứng cách hành lang lâu hai hơi xa rồi thấp giọng nói như đổ dành một chú mèo con đang hoảng sợ: "Cậu tôi đây đi."

"

"Tui mình về rồi nói tiếp."

"

"Ban đêm gió lạnh lắm."

"

Khương Nghi thoáng ngẩn người rồi gật đầu đi đến chỗ Lục Lê.

Lục Lê không nắm tay cậu mà theo sau cậu về ký túc xá.

Nhìn cửa phòng mở toang và Lục Lê sau lưng, Khương Nghi chợt hiểu ra điều gì nên quay đầu hỏi hần:

"Cậu tưởng tớ bỏ đi rồi à?"

Lục Lê không nói gì mà đóng cửa lại.

Khương Nghi bất đắc dĩ nói: "Tớ không tự ý bỏ ra ngoài đâu."

Lúc xuống lầu ký tên tớ còn nhờ Vương Lệ phòng bên cạnh nhắc lại với cậu nữa mà.

Chắc cậu ấy quên rồi.

"

Nói xong cậu lại quay đầu đi, mắt tự nhiên lấm lấm: "Bức vẽ tớ thấy hơi nóng nên lên lầu hai hóng gió.

"

Ừ không muốn nói mình không biết phải đối mặt với Lục Lê thế nào nên cậu tìm bừa một cái cớ vụng về.

Cuối cùng cậu lắp bắp nói: "Tớ nghĩ kỹ rồi, sau này cậu đừng làm thế nữa.

"

Lục Lê nhìn cậu chằm chằm, giọng nói rất khàn: "Sao thế?"

Khương Nghi ngoan ngoãn nói: "Tui mình còn là học sinh mà.

"

Lục Lê lộ ra vẻ mặt u ám: "Cậu không thích tớ làm cho cậu chứ gì.

"

Khương Nghi: "!!"

Cậu buồn bực nói: "Không ai được làm cho tớ hết——"

Lục Lê khựng lại rồi âm trầm nói: "Tớ cũng không được à?"

Khương Nghi: "Không được.

"

"!!"

Ký túc xá yên tĩnh một hồi.

Lục Lê nhìn cậu nói: "Ừ là học sinh nên không được làm.

Chỉ không phải vì là Lục Lê nên không được làm đúng không?"

Khương Nghi vẫn chưa rõ lắm nhưng câu trả lời trong tiềm thức của cậu thiên về về thứ hai ——

Không phải vì là Lục Lê nên mới không được làm.

Không đợi cậu lên tiếng, Khương Nghi đã nghe thấy Lục Lê cố chấp tự giải thích cho mình: "Nghĩa là không phải học sinh thì được đúng không? Đến mười tám tuổi là được đúng không?"

Khương Nghi bị hỏi tới tấp làm cho choáng váng, sau đó thấy Lục Lê nói tiếp: "Hiểu rồi.

Cậu hơi bối rối nhưng thấy sắc mặt u ám của Lục Lê dịu xuống thì thở phào một hơi, khi thấy Lục Lê nhìn mình thì ngập ngừng gật đầu.

Mười tám tuổi biết đầu Lục Lê sẽ chẳng còn nhớ chuyện này nữa.

Sáng hôm sau, Khương Nghi vẫn rời giường rửa mặt như thường lệ, ngoài mặt làm như chuyện đêm qua hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến mình.

Nhưng trên thực tế chỉ có Khương Nghi mới biết rõ chuyện đêm qua có ảnh hưởng đến mình hay không.

Trước đây cậu chưa bao giờ nhận ra Lục Lê sắp trưởng thành lại có cảm giác tồn tại mạnh đến thế.

Chẳng hạn như bình thường làm bài tập trong giờ tự học buổi tối, hai người ngồi chung một bàn.

Bàn học không rộng lắm, ít nhất là không quá rộng so với thân hình cao to của Lục Lê.

Đôi chân dài của hắn dưới gầm bàn còn dư ra cả khúc.

Trước đây khi hai người cùng làm bài tập trên bàn học, Khương Nghi không bao giờ để ý cánh tay họ sẽ đụng nhau.

Dù có đụng nhau Khương Nghi cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ lùi ra sau, vừa suy nghĩ đề bài vừa nhường chỗ cho hắn.

Chỉ là không hiểu sao bàn học trước đây nhìn không rộng lắm nhưng vẫn dư sức giải đề mà giờ lại trở nên vô cùng chật chội.

Cánh tay họ thỉnh thoảng sẽ đụng nhau.

Khi cậu quay người đưa đồ cho bàn sau, đôi khi bả vai sẽ đụng vào Lục Lê.

Thậm chí khi lấy chai nước trên bàn học, tay họ cũng có thể đụng nhau —— Vì Lục Lê muốn hứng nước nóng cho cậu, không ngẩng đầu lên mà đưa tay cầm chai nước của cậu.

Khi tay hai người lại đụng nhau, cánh tay đột nhiên tê rần như bị điện giật.

Khương Nghi vô thức quay đầu sang.

Cậu không rõ tại sao mình lại có cảm giác này.

Có lẽ vì bây giờ cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài tay áo ngắn của cậu trở nên cực kỳ nhạy cảm, có thể cảm nhận được rõ ràng tay áo Lục Lê trượt qua cánh tay mình hơi ngứa, sau đó khuỷu tay Lục Lê đụng vào cậu.

Cánh tay bên ngoài tay áo ngắn của người bên cạnh có màu lúa mì, gân xanh hơi mờ như ẩn như hiện uốn lượn xuống dưới, hình dáng rắn rỏi mạnh mẽ, to hơn tay cậu nhiều, khi kề sát cánh tay trắng nõn của Khương Nghi thì sự tương phản giữa màu da và hình thể càng rõ rệt hơn.

Giống như có thể dễ dàng bế bổng cậu lên chỉ bằng một tay.

Lục Lê đang xoay bút học thuộc lòng một bài văn cổ, hình như nhận ra điều gì nên ngẩng lên nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi đang quay đầu nhìn chỗ cánh tay hai người chạm nhau, vẻ mặt hơi sững sờ.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lê là kéo tay áo mình xuống che lại cánh tay.

Hắn sợ vết thương ở phòng tập boxing hôm qua bị Khương Nghi thấy.

Từ nhỏ Khương Nghi đã không thích thấy vết thương trên người hắn.

Thấy Lục Lê kéo tay áo xuống, Khương Nghi vô thức ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau.

"!!"

Khương Nghi vội vã quay đầu đi, nhanh đến mức tóc vểnh lên trên đầu cũng không kịp phản ứng, xẹt qua không khí một cái rồi mới từ từ rũ xuống.

Lục Lê cúi đầu nhìn cánh tay mình.

Cánh tay ở phía Khương Nghi không có vết thương.

Hết sức bình thường.

Khương Nghi lại cúi đầu nghiêm túc làm bài tập, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm bút viết ra một dãy công thức toán trên giấy nháp như nước chảy mây trôi.

Hoàn toàn nhìn không ra vẻ tránh né sau khi ánh mắt hai người giao nhau lúc này.

Lục Lê cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay, sau đó lại liếc nhìn sách ngữ văn trên bàn, đoán chừng lúc này Khương Nghi nhìn xem hẳn có học bài đang hoàng hay không.

Hắn nghĩ ngợi rồi nhét sách ngữ văn vào ba lô.

Về ký túc xá học tiếp vậy.

Biết đâu lát nữa Khương Nghi lại kiểm tra hẳn học thuộc lòng như lúc này thì sao.

Lục Lê cúi đầu rút ra một bài thi hóa học trong hộp bàn rồi bắt đầu làm.

Hết nửa tiết tự học buổi tối, Khương Nghi nghe thấy người bên cạnh gọi mình một tiếng.

Khương Nghi quay đầu thấy một tay Lục Lê cầm bài thi còn tay kia xoay bút, cả người nghiêng về phía cậu, bả vai kề sát vai cậu, cằm tựa lên vai cậu, ngoẹo đầu chỉ vào một đề bài hỏi cậu cách giải.

Rất gần.

Ý nghĩ đầu tiên của Khương Nghi là hình như hai người đang ở quá gần nhau.

Rất hiếm khi cậu không nhìn ngay vào đề bài Lục Lê chỉ mà trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ khác.

Lẽ ra cậu không nên có ý nghĩ này mới phải.

Cậu và Lục Lê đã quen thân từ nhỏ đến lớn, hồi bé rất thích chơi chung với nhau, dù là cặp hai hay cặp ba cũng rất ít khi tách ra mà thường xuyên ngồi dựa nhau trên ghế salon, sau đó ai làm việc của người này.

Cũng không phải chưa từng có những lúc gần nhau hơn thế này, thậm chí cậu còn thường xuyên nằm gối

lên đùi Lục Lê đọc sách, đọc một hồi lại ngủ thiếp đi trên đùi hắn.

Nhưng giờ phút này Khương Nghi cảm nhận rất rõ hai người đang quá gần nhau.

Gần đến nỗi cậu có thể nghe thấy tiếng hít thở của Lục Lê, luồng khí ấm áp phả vào tóc gáy hơi ngứa.

Khương Nghi nắm chặt bút rồi ép mình cúi đầu nhìn đề bài.

Đề bài hơi lắt léo, còn có mấy chỗ gài bẫy nên Khương Nghi phải đọc hai lần mới hiểu rõ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Lục Lê nghiêng đầu ngắm Khương Nghi.

Hắn cao hơn Khương Nghi không ít, từ góc độ này có thể thấy được góc nghiêng của cậu, từ đôi môi mỏng đến sống mũi như tượng sứ trắng được điêu khắc tỉ mỉ, đôi mắt hẹp dài xếch lên, hàng mi cong rậm phủ bóng mờ nhạt.

Mồ đồng phục cài nút kỹ lưỡng, sống lưng thẳng tắp, cổ cao trắng nõn hình như cũng kéo căng chứ không thả lỏng như mọi khi.

Lục Lê lại liếc mắt nhìn đề bài.

Hắn khẽ nhú mày một cái, cảm thấy đề bài trước mặt thật xúi quẩy.

Biết thế đã lấy bài nào đơn giản hơn rồi.

Làm Khương Nghi đọc xong trở nên căng thẳng như vậy.

Lục Lê ngồi thẳng dậy nói mình không mấy để ý bài này, đề thi này cũng chẳng quan trọng lắm đâu.

Quả nhiên cần cổ kéo căng của Khương Nghi hơi thả lỏng, thoạt nhìn không còn căng thẳng nữa.

Chốc lát sau, Khương Nghi cầm giấy nháp viết một mạch rồi giải thích đáp án cho người bên cạnh nghe.

Mặc dù đề bài này nhìn hơi phức tạp, còn gài bẫy mấy chỗ nhưng chỉ cần đọc kỹ những điểm lắt léo là có thể phá bẫy và tìm ra cách giải.

Khương Nghi mới nói nửa chừng thì Lục Lê đã hiểu được đề này.

Hắn nghiêng đầu nhìn Khương Nghi đang thấp giọng giải đề cho mình, dường như nhận ra Lục Lê đã hiểu nên Khương Nghi cũng ngẩng đầu lên.

Khoảng cách giữa hai người đã xa hơn lúc nãy một chút nhưng vì ngồi chung bàn nên vẫn còn rất gần.

Trong lớp tràn ngập tiếng viết chữ sột soạt xen lẫn tiếng lật sách và thì thầm thảo luận bài tập, mùi mực trong không khí hòa quyện với hương hoa lý thoang thoảng bên ngoài.

Tàn rèm màu xanh nhạt cạnh cửa sổ bay phất phơ, tiếng lật sách và tiếng đóng nắp bút trở nên lớn hơn, khi đối mặt nhau, hương hoa lý thoang thoảng theo gió đêm bay qua cành lá trên cây long não trở nên nồng đậm nơi chóp mũi.

Thiếu niên khó lòng giấu được tâm sự gì.

Gió đêm thổi tung bài thi, góc giấy bay lào xào trên bàn như át đi tiếng tim đập.

Bài thi bay tán loạn, học sinh ngồi cạnh cửa sổ đứng dậy đóng kín cửa.

Sau khi cửa sổ khép lại trên rãnh, phòng học đột nhiên tối om, cả sân trường đen kịt, nhìn ra ngoài chẳng có chút ánh sáng nào.

Chỉ có ánh đèn neon le lói ở mấy tòa nhà ngoài trường.

Trong phòng học ồ lên xôn xao, mấy lớp bên cạnh cũng la ó ầm ĩ vì cúp điện.

Trên hành lang có giáo viên bật đèn điện thoại ra xem tình hình, có giáo viên cố gắng giữ trật tự trong lớp.

Dù vậy tiếng ồn ào vẫn càng lúc càng lớn, không ít học sinh gào lên hỏi giáo viên cúp điện có được tan học không.

Trong bóng đêm đen kịt, Khương Nghi chợt cảm thấy vành tai mình như bị ai chạm vào.

Cả người cậu vô thức kéo căng.

Lục Lê khựng lại, tưởng người bên cạnh vẫn còn suy nghĩ đề thi kia.

"Im lặng im lặng——"

Giáo viên cầm đèn pin đứng ngoài hành lang nói to: "Đừng có thừa cơ làm loạn——"

"Mấy thầy cô và chú Trương đã đi kiểm tra tủ điện rồi, chắc lát nữa sẽ sửa xong thôi."

"

"Lớp tự học buổi tối vẫn tiếp tục như bình thường, im lặng chờ đi, sắp có điện rồi——"

Trong phòng học tối om lập tức vang lên tiếng than thở, sự náo động vẫn chưa lắng xuống.

Gió đêm ngoài cửa sổ thổi bay màn cửa, tờ giấy phát ra tiếng sột soạt, Lục Lê dựa vào ghế, cảm thấy hơi ồn ào.

Trong bóng tối, Trương Nghi gục xuống bàn thở hắt ra một hơi.

Tích tắc sau, một chiếc áo khoác đồng phục rộng phủ lên đầu trùm kín cậu.

Trương Nghi sững sờ, chưa kịp phản ứng thì Lục Lê đã cúi đầu xuống bàn nói với cậu xung quanh ồn ào quá.

Ngủ chút đi.

Cả hai cùng đắp chung một chiếc áo khoác đồng phục.

Trong bóng tối Trương Nghi không nhìn thấy Lục Lê, nhưng cậu có thể hình dung rõ ràng giờ phút này đôi mắt màu xanh nhạt của Lục Lê chắc đang cong lên như mỉm cười.

Chiếc áo khoác rộng tỏa ra mùi nước giặt thơm mát, hơi thở ẩm áp của họ hòa vào nhau, không khí như loãng đi trong không gian chật hẹp.

Trong tiếng hít thở khẽ khàng khó lòng nhận ra, dưới áo khoác đồng phục kín mít, có người đang đến gần cậu, rất nhẹ rất chậm như sợ mình làm kinh động gì đó.

Người kia ở rất gần, gần đến nỗi chóp mũi đụng nhau, dường như đang áp sát môi cậu rất nhẹ rất chậm.

Chẳng ai biết họ đang làm gì ở bàn cuối lớp.

Hơi thở của Khương Nghi cũng nóng lên, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi cong dài run rẩy trong bóng đêm không ai thấy được.

"Tách ——"

Phòng học bỗng nhiên sáng trưng, cả dãy lầu phát ra tiếng thở dài đầy tiếc nuối, trong lớp cũng có không ít người kêu ca than vãn.

Ở bàn cuối lớp, áo khoác đồng phục bị nằm nhàu trải rộng trên bàn, nam sinh tóc đen khoanh tay gục đầu như đang ngủ.

Nam sinh tóc vàng bên cạnh dựa vào ghế sờ môi mình với vẻ tiếc nuối.

Nhưng chỉ giây lát sau, Lục Lê đã ngồi thẳng lên.

Bàn thứ ba quay sang bắt gặp Khương Nghi nằm sấp trên bàn hé mắt ra nhìn trộm mình, Lục Lê đưa tay véo nhẹ gáy cậu mấy lần như túm gáy mèo con.

Hắn nói: "Khương Nghi."

"

"Tai cậu đồ quá."

"

Chương 72: 72: Chương 70

Khương Nghi gồi đầu lên bàn học, nghe Lục Lê nói thì vô thức sờ tai mình.

Ấm ả, nóng nóng.

Hình như đúng là rất đỏ.

""

Cậu quay sang hướng khác, cố làm ra vẻ bình tĩnh thì thầm: "Nóng mà."

Cuối cùng như sợ người bên cạnh hỏi tiếp nên Khương Nghi lại trầm giọng nói: "Cậu không nóng à?"

Lục Lê dựa vào ghế, đột nhiên nhếch môi cười rồi cúi đầu chà tay vào ống quần, sau đó mới sờ cùi chỏ Khương Nghi để trên bàn học, thấp giọng nói: "Nóng chứ."

Tay tớ toát đầy mồ hôi rồi này."

Chẳng ai biết trong phòng học tối om, hắt từ từ tới gần người bên cạnh trong áo khoác đồng phục đã hỏi hộp cỡ nào.

Mùi nước giặt thơm ngát trên đồng phục hòa với mùi dầu gội chanh mát lạnh của cậu, hơi thở nhẹ nhàng ảm áp quần giao trong không gian chật hẹp thật lâu thật nóng bỏng, vốn dĩ hắt chỉ định nghiêng đầu hôn má cậu một cái.

Trong phòng học ồn ào hỗn loạn, thừa dịp cúp điện hôn trộm người yêu ngây thơ của mình.

Mới đầu hắt hết sức hùng hồn.

Trong lớp tối như vậy, đồng phục lại nhỏ như vậy, hai người ở chung một chỗ, trong lúc quay đầu nhìn quanh môi hắt vô tình chạm vào má Khương Nghi cũng là bình thường.

Ôm cũng ôm rồi, cắn cũng cắn rồi, hôn trộm lên má một cái cũng đâu có sao.

Dù sao họ đang ở rất gần, gần đến nỗi chóp mũi suýt chạm nhau, tựa như hai người thân mật kháng khí nhất trên đời, có được tình cảm nồng nhiệt chân thành nhất thế giới của đôi phương.

Thế là dưới áo khoác đồng phục, nam sinh tóc vàng cao lớn nghiêng mặt sang, hắt ngời thẳng lên rồi hôn tới khuôn mặt Khương Nghi đang gục xuống bàn.

Trong bóng tối, dường như phát hiện có người tới gần nên toàn thân nam sinh căng cứng, lưng áo đồng phục mỏng uốn cong thành một vòng cung cực kỳ đẹp.

Cậu không hề né tránh.

Khương Nghi gồi đầu lên bàn học như đang ngủ, lại giống như không phải.

Nhưng dù nhận ra người bên cạnh nhẹ nhàng chạm rùi tới gần mình cũng không tránh đi.

Tim Lục Bê bỗng nhiên đập mạnh, dồn dập như nhịp trống, động tác tới gần của hắn dừng lại.

Thật ra thời gian dừng lại không dài, trong phòng học đen kịt ồn ào cũng chỉ đủ để nói mấy câu mà thôi.

Nhưng đối với Lục Bê, mấy giây kia dài đằng đặc như thời gian hơi nước ẩm ướt bốc lên thành sương mù, như trong lòng có một con thỏ vui sướng, nhịp tim đập dồn vừa nhanh vừa mạnh.

Khi tới gần đến mức chỉ cần cúi đầu là có thể hôn được người kia, Lục Bê ngửi thấy mùi nước vãi trong veo thơm ngát cùng với hơi thở ẩm áp quần quanh chóp mũi.

Đó là nước vãi hắn mua cho Khương Nghi lúc ra chơi trong giờ tự học buổi tối.

Có vẻ như rất ngọt.

Tựa như cùi vãi trắng muốt căng mọng đang rỉ nước trong veo, chỉ cần cúi đầu đụng nhẹ một cái là có thể cắn nát vỏ rồi thè lưỡi mút nước ngọt ngào.

Yết hầu Lục Bê nhấp nhô mấy lần, nhẹ nhàng chạm rùi nghiêng đầu tới gần đôi môi mỏng của người bên cạnh.

Còn chưa hôn mà chỉ tới gần thôi đã làm lòng bàn tay hắn rịn đầy mồ hôi.

Mãi đến lúc "tách" một tiếng, cả trường tối om bỗng nhiên sáng trưng, tiếng thở dài tiếc nuối ngoài phòng học như làn sóng lan đến bàn cuối lớp, áo khoác đồng phục to rộng mới bị xốc lên.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Lục Bê thấy rõ vành tai bị tóc đen che khuất của Khương Nghi đang nhắm mắt gồi lên bàn đồ bừa.

Cậu vẫn vùi đầu vào bàn học như chú đà điểu con chúi đầu xuống hố cát.

Đáng yêu muốn chết.

Lục Bê liếm răng hàm, cố kìm lại nỗi khát khao cắn vành tai ửng đỏ kia một cái.

Khương Nghi nằm trên bàn hồi lâu mới chậm chạp ngẩng đầu lên, trước khi ngẩng còn nghĩ ngợi giây lát rồi đưa tay kéo tóc mình phủ lên vành tai hơi đỏ.

Sau đó cầm bút lên rồi bình tĩnh xem đề toán yêu thích của mình.

Xem hai phút, Khương Nghi thấy hơi khát nên đưa tay cầm đồ uống trên bàn học, ai ngờ lại cầm hũt.

Cậu quay đầu thấy Lục Bê dựa vào ghế, tay cầm chai nước vãi của cậu như đang trầm tư nếm thử mùi vị.

Khương Nghi nhớ Lục Bê vẫn luôn không thích đồ ngọt, kể cả nước vãi.

Cậu hơi thắc mắc nhưng cũng chẳng để ý mà đưa tay cầm ly nước lên uống cạn.

Sau khi tan học, Khương Nghi thu dọn cặp sách, đang định về ký túc xá thì nghe Lục Bê thản nhiên nói

mình đói bụng, muốn tới siêu thị mini trong trường.

Khương Nghi quay đầu ngờ vực hỏi: "Căn tin trường mình đang mở cửa mà? Sao không lên lầu hai ăn?"

Trước đây làm bài tập đói bụng, cậu và Lục Lê luôn đến căn tin ở lầu hai ăn khuya.

Lục Lê: "Không tới căn tin đâu."

Căn tin cách khu dạy học và ký túc xá rất xa, buổi tối còn đông nghịt người xếp hàng ăn khuya, đi ăn một bữa chắc phải tốn không ít thời gian.

Hắn chỉ muốn Khương Nghi làm bài tập cả buổi tối ra sân thư giãn một lát chứ không muốn để cậu xếp hàng với mình ở căn tin.

Khương Nghi theo Lục Lê đến siêu thị mini.

Buổi tối siêu thị khá vắng vẻ, Khương Nghi ngồi trên ghế ngoài siêu thị chờ Lục Lê.

Gió đêm hè mát lạnh thổi tóc rối tung nhưng rất dễ chịu, Khương Nghi chống cằm nghiêng đầu nhìn mặt trăng trên bầu trời đêm.

Lục Lê ra khỏi siêu thị đem theo một ly mì và một quả trứng kho xì dầu, hứng nước nóng rồi ngồi xuống đối diện với Khương Nghi.

Hắn còn tiện tay mua một chai nước vải ướp lạnh.

Khương Nghi nhìn sang mì tôm của hắn: "Không đi căn tin thật à?"

Lục Lê cúi đầu cầm nĩa vào ly mì: "Không đi."

Khương Nghi chống tay lên ghế giữa người ra sau có vẻ rất thoải mái, cậu tưởng nước vải trên bàn là Lục Lê mua cho mình nên mở nắp uống một hớp nhỏ.

Vị nước ngọt ngào mát lạnh lan khắp đầu lưỡi, còn mang theo hương vải thơm ngát, trong gió mát đêm hè vô cùng dễ chịu.

Lục Lê ngẩng đầu thấy môi Khương Nghi đỏ bừng vì lạnh, hắn đưa tay cầm chai nước vải ướp lạnh kia nói: "Cái này lạnh lắm."

Cậu muốn uống thì để tớ đổi chai không lạnh cho cậu."

Khương Nghi nghiêng đầu: "Không phải mua cho tớ à?"

Lục Lê lười biếng nói: "Cậu thử nói xem?"

Khương Nghi lau nước đọng trên chai rồi phóng khoáng nói: "Trả lại cậu đó."

Lục Lê đứng dậy mua cho cậu một chai nước vải không lạnh, sau đó ngồi xuống mở nắp ly mì rồi cúi đầu ăn bằng nĩa.

Khương Nghi hít hít mũi, đột nhiên cảm thấy thèm ăn mì tôm thơm lừng trước mặt.

Lục Lê đang cầm nĩa vớt mì chợt dừng lại, hắn ngẩng đầu thấy Khương Nghi nhìn mình chằm chằm, không cần đoán cũng biết cậu sắp nói gì.

Khương Nghi: "Cho tớ một miếng đi."

Lục Lê thổi thổi mì tôm, chậm rãi nói: "Không được."

Thành phần của cái này linh tinh lắm, toàn thực phẩm rác thôi.

Nếu cậu đói thì lát nữa tớ đi căn tin mua cháo hải sản cho cậu."

Khuong Nghi sụt sịt nói: "Một miếng thôi mà."

Lục Lê: "Lỡ cậu cần nữa tớ không chịu nhả thì sao?"

Khuong Nghi lẩm bẩm: "Tớ cũng đâu phải con nít....."

Cậu đứng chân vào đầu gối Lục Lê dưới gầm bàn rồi nài nỉ: "Chỉ một miếng thôi."

Lục Lê không thắng nổi Khuong Nghi, thấy cậu huých chân mình, vẻ mặt còn hơi tủi thân đành phải cúi đầu cầm nĩa quăn mấy sợi mì dứt cho cậu.

Khuong Nghi phồng má ăn không ngẩng đầu lên, nhìn hết sức ngoan.

Lục Lê rút nĩa ra, không rút được.

"....."

Mồ mắt hấn giật một cái: "Khuong Nghi."

Khuong Nghi cắn nĩa nhựa, lúng búng nói hết sức lịch sự: "Cho miếng nữa đi."

Còn nói thêm một câu "cảm ơn".

Lục Lê: "....."

"Cậu nhả ra trước đi, đừng cắn góc nĩa, lỡ nó đẹp lép thì làm sao bây giờ."

Đúng là cậu rất lịch sự, không cắn cả cái nĩa mà rất biết lý lẽ nên chỉ cắn một góc.

Khuong Nghi lúng búng ậm ừ một tiếng, sau đó há miếng ra.

Lục Lê lại cầm nĩa dứt cho cậu một miếng mì, Khuong Nghi khoanh tay trên bàn ngoan ngoãn chờ hẵn.

Đúng lúc này, ánh đèn pin chói lóa đột nhiên rọi tới từ sau lưng chiếu thẳng vào ly mì.

Lục Lê cảm thấy ánh đèn pin kia khá quen.

Khuong Nghi cắn nĩa quay đầu tò mò nhìn về phía ánh đèn.

Chủ nhiệm phòng giáo dục trường trung học số 1 đang bắt học sinh hẹn hò: "....."

Ông cầm đèn pin nhìn hai nam sinh đang dứt nhau ăn trước siêu thị, im lặng một lát rồi chậm rãi nói:

"Sao lại là hai em nữa hả?"

Hai nam sinh này xúc dầu trong rừng cây, một người tóc vàng mắt xanh và một người tóc đen đều có ngoại hình rất đẹp, dù học lớp nào cũng sẽ thu hút không ít ánh mắt.

Nhưng từ lớp mười đến giờ chủ nhiệm phòng giáo dục vẫn chưa bắt được hai nam sinh có tướng mạo xuất chúng này hẹn hò với ai cả.

Hai người này nếu không phải trốn trong rừng cây xúc dầu chính là dứt nhau ăn mì trước siêu thị mini.

Chủ nhiệm phòng giáo dục hít sâu một hơi rồi móc ra năm tệ trong túi dẫn mạnh xuống bàn, trừng mắt nói: "Mua ly khác đi!"

Thấy nam sinh tóc vàng kia tươi cười dứt đồ ăn lùn ông cú tướng đã bắt được một cặp tình nhân sau giờ tự

học buổi tối ngọt ngào đút cho nhau ăn ngoài cửa siêu thị.

Con nít thời buổi này chắc toàn đem tiền tiêu vặt cha mẹ cho đi nạp tiền chơi game hoặc mua giày chơi bóng mình thích, nếu không tại sao hai người phải chụm đầu ăn chung một ly mì chứ?

Cậu một miếng tớ một miếng, anh em tốt muốn đồng cam cộng khổ đúng không?

Chủ nhiệm phòng giáo dục cũng từng trải qua thời học sinh nên biết rất rõ.

Ông hừ lạnh một tiếng rồi lại cầm đèn pin hừng hỏ đến sân tập bắt tình nhân.

Khuong Nghi cắn nĩa cúi đầu nhìn năm tẹ trên bàn, vẻ mặt hơi sững sờ.

Lục Lê cũng cúi đầu nhìn thoáng qua năm tẹ, sau đó thản nhiên cất vào túi, còn không biết xấu hổ thán nhiên lừa gạt: "Lần sau mua cho cậu.

Mua ly bự luôn."

Nhìn bộ dạng y chang mấy gã cho người ta ăn bánh vẽ để lừa tiền.

Khuong Nghi do dự nói: "Không ổn lắm nhì?"

Lục Lê: "Không sao đâu.

Cha Chung Mậu góp hai tòa nhà cơ mà.

Năm tẹ xem như cổ phần, à không, xem như tình cảm của thầy ấy đi."

Khuong Nghi nhìn chủ nhiệm phòng giáo dục hừng hỏ xách đèn pin đi bắt tình nhân rồi cảm khái: "Thầy Thái tốt thật."

Lục Lê cũng nhìn theo chủ nhiệm phòng giáo dục rồi nghiêm túc nói: "Tớ cho cậu thêm quả trứng mà.

Tớ tốt hơn thầy ấy chứ."

Khuong Nghi nghĩ ngợi: "Ài cũng tốt hết."

Lục Lê hài lòng, hẩn ăn miếng mì cuối cùng rồi đi vứt rác, sau đó dẫn Khuong Nghi về ký túc xá.

Buổi tối trên sân tập rất đông người, Lục Lê vừa đi vừa chặm nĩa nói: "Khuong Nghi."

Khuong Nghi quay đầu nhìn hẩn.

Lục Lê hỏi cậu: "Trình Triều nói dạo này cậu chịu áp lực lớn lắm đúng không?"

Khuong Nghi sừng sốt, chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy từ xa vọng lại một tiếng kêu mừng rỡ.

"Khuong Nghi ——"

Khuong Nghi vô thức quay đầu lại, trông thấy Tổng Từ Nghĩa chạy bộ trên sân tập cách đó không xa đang ra sức vẫy tay với mình, mái tóc quăn dưới ánh đèn đêm mờ ảo nhìn hết sức thân thiện.

Cậu cũng vô thức vẫy tay lại, sau đó thấy Tổng Từ Nghĩa hớn hỏ chạy tới chỗ mình.

Trong lúc Tổng Từ Nghĩa chạy tới, Khuong Nghi quay sang hỏi Lục Lê: "Cậu vừa nói gì cơ?"

Lục Lê nhìn nam sinh phẫn khởi từ xa chạy lại, lạnh lùng nói: "Tớ nói dạo này tớ chịu áp lực lớn lắm."

Chương 73: 73: Chương 71

Áp lực lớn?

Khuong Nghi do dự nhìn khuôn mặt cương nghị của Lục Lê, không hiểu tại sao hắn lại chịu áp lực lớn.

Nhưng cũng có thể mỗi người đều có phiền não của riêng mình.

Biết đâu Lục Lê đã nhận ra hành vi mấy ngày trước của mình y hệt kẻ biến thái.

Giống như trước đây cậu cảm thấy mặc dù mình không đến nỗi biến thái lắm nhưng sau khi suy xét cũng thấy mình hơi hơi biến thái.

Khuong Nghi đang suy nghĩ thì thấy Tổng Từ Nghĩa chạy tới trước mặt vồn vã chào hỏi mình.

Lục Lê khoanh tay lạnh mặt nhìn hắn chằm chằm.

Khuong Nghi âm thầm đưa gót chân đá Lục Lê, ra hiệu cho hắn chào hỏi người ta đang hoảng

Lục Lê im lặng một hồi, sau đó lạnh lùng hất cằm với Tổng Từ Nghĩa rồi miễn cưỡng chào một tiếng.

Khuong Nghi: "....."

Tổng Từ Nghĩa: "....."

Khuong Nghi sờ mũi hỏi Tổng Từ Nghĩa tìm mình có chuyện gì.

Tổng Từ Nghĩa gãi đầu ngượng ngùng nói: "Mấy ngày nay không thấy cậu đâu, lúc này bất ngờ thấy cậu nên tôi chào thôi."

Hắn nhìn Khuong Nghi, sực nhớ ra chuyện gì nên vội nói: "À phải rồi, tớ hỏi cậu chút chuyện được không? Chuyện về lớp luyện thi của các cậu ấy mà, tớ có đứa bạn rất thích một nữ sinh trong lớp cậu....."

Chưa nói hết câu thì Tổng Từ Nghĩa vô tình liếc thấy Lục Lê lạnh lùng khoanh tay nên lập tức im bặt, sau đó tỏ vẻ do dự, có lẽ vì Lục Lê ở đây nên không tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người khác.

Khuong Nghi nghĩ ngợi rồi quay đầu hỏi Lục Lê: "Đạo này cậu chịu áp lực lớn lắm đúng không?"

Lục Lê khoanh tay cao ngạo gật đầu.

Khuong Nghi xoay bả vai hắn sang bên phải nói: "Có thấy xà đơn bên kia không?"

Lục Lê tiếp tục cao ngạo gật đầu.

Khuong Nghi tích cực nói: "Tập mấy cái có thể giảm bớt áp lực đó."

Lục Lê: "....."

Hắn có điên mới đi tập xà đơn giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

Mười phút sau.

"Bạn ơi, bạn không sao chứ?"

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, ở khu xà đơn trên sân tập, một học sinh rụt rè nhìn nam sinh tóc vàng đang chống một tay trên xà đơn rồi ngáp ngừng hỏi hẩn.

Nam sinh bất động trên xà đơn có vẻ hết sức bực bội, nhìn không chớp mắt về phía hai người đang trò chuyện trên bãi cỏ cách đó không xa.

Nam sinh đã chống tay trên xà hơn mười phút, cứ như đang chống thù bị chuột rút không xuống được vậy.

"....."

Lục Lê cúi đầu mới phát hiện cánh tay mình chống trên xà đơn đã tê cứng mà không hề biết gì.

Hẩn thán nhiên thả tay nháy xuống nói: "Không sao."

Sau đó chuyển sang dụng cụ bên cạnh trước ánh mắt kinh ngạc của học sinh kia, tiếp tục chống xà rồi hậm hực nhìn chằm chằm vào bãi cỏ phía xa.

Trên sân tập, nam sinh tóc đen ngồi trên bãi cỏ, bên cạnh là một nam sinh có mái tóc hơi quăn nở nụ cười tươi tắn.

Chẳng biết hai người đang nói chuyện gì mà Khương Nghi quay đầu nghe người bên cạnh nói, thỉnh thoảng lại cười lên.

Lục Lê căm tức nghĩ đầu quẩn chẳng có gì hay ho cả.

Ghét chết.

Trên bãi cỏ ở sân tập, Tổng Từ Nghĩa đang hỏi chuyện giùm bạn mình quay đầu nhìn xà đơn cách đó không xa rồi nói: "Để cậu ấy ở bên kia một mình thật à?"

Khương Nghi cũng quay đầu nhìn về phía xà đơn, trầm ngâm nói: "Không sao đâu, Arno nói muốn tập xà đơn mà."

Đúng lúc tiêu hao bớt sức lực của Lục Lê, về ký túc xá chỉ việc tắm rửa đi ngủ thôi.

Tổng Từ Nghĩa cười nói: "Cậu ấy đúng là chẳng thay đổi gì cả."

Nhưng bao năm nay các cậu vẫn luôn ở cạnh nhau à?"

Khương Nghi gật đầu.

Cậu nghe Tổng Từ Nghĩa im lặng một lát rồi khẽ thở dài: "Tốt thật."

Không đợi Khương Nghi lên tiếng, hẩn đã cười nói: "Thú thật hồi nhỏ tớ ghét cậu ấy lắm."

Nhưng tớ cũng hâm mộ cậu ấy nữa."

"Cậu không biết đâu, hồi đó bọn tớ đều muốn chơi chung với cậu nhưng lại sợ cậu không thích vì cậu thường xuyên xin nghỉ, ở nhà tớ cũng toàn ngồi trên ghế chơi xếp hình nên bọn tớ cứ tưởng cậu không thích nói chuyện, cũng không thích chơi với ai."

Sau này Arno tới họ mới biết thì ra Khương Nghi cũng thích chơi trò xe lùa, chỉ vì cảm thấy mình chạy chậm sẽ liên lụy người khác nên trong giờ vui chơi tự do chỉ nhìn các bạn khác chơi mà thôi.

Arno là người đầu tiên dẫn Khương Nghi tham gia trò chơi, trong lúc chơi còn bảo vệ Khương Nghi đến nỗi ngay cả mình ở phe nào cũng không biết.

Khương Nghi ngượng ngùng nói: "Cậu còn nhớ chuyện ở nhà trẻ thế cơ à?"

Tổng Từ Nghĩa cũng không biết tại sao mình lại nhớ rõ như vậy, có lẽ vì Khương Nghi là bạn đồng trang lứa xinh nhất mà hắn từng gặp nên có ấn tượng rất sâu sắc, sâu đến mức tới tận bây giờ vẫn nhớ mãi không quên.

Lúc trước hắn ôm hy vọng mong manh đăng ký vào trường trung học số 1 vì cảm thấy rất có thể Khương Nghi sẽ học ở trường trọng điểm của tỉnh này.

Sau khi lớn lên, Tổng Từ Nghĩa cũng biết được một vài tin tức vụn vặt từ cha mẹ mình lúc trước là thành viên hội phụ huynh, chẳng hạn như gia đình Arno rất giàu, hơn nữa còn là con lai nên rất có thể sẽ học ở nước ngoài.

Lúc đó Tổng Từ Nghĩa còn nghĩ nếu may mắn gặp được Khương Nghi ở trường trung học số 1, nhất định Arno sẽ không còn ở cạnh Khương Nghi nữa, biết đâu hắn có thể trở thành bạn thân với cậu.

Ài ngờ mặc dù Khương Nghi học ở trường trung học số 1 nhưng Arno không hề ra nước ngoài, quan hệ của họ thân thiết đến mức không còn chỗ nào để chen chân, sự ăn ý suốt mười mấy năm qua được thể hiện cực kỳ rõ ràng trong từng hành vi cử chỉ.

Tổng Từ Nghĩa không hiểu sao mình cảm thấy hụt hẫng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh chấp nhận cục diện này.

Hơn mười phút sau, hai người trên bãi cỏ cách đó không xa đứng dậy.

Tổng Từ Nghĩa không ở ký túc xá nên tập chạy xong thì vẫy tay với Khương Nghi rồi đeo balo đi ra cổng trường.

"Nãy giờ nó nói gì với cậu thế?"

Trên đường về ký túc xá, Lục Lê làm như không thèm để ý mà chỉ thuận miệng hỏi, một tay dứt túi, bộ dạng hết sức đằm thắm.

Khương Nghi sóng vai đi cạnh hắn, nghĩ ngợi rồi nghiêm túc nói: "Không nói gì."

Thật ra là có.

Nhưng cậu thấy hơi ngượng nên không muốn nói cho Lục Lê nghe.

Bởi vì Tổng Từ Nghĩa nói mình cảm thấy sự xuất hiện của Arno ở nhà trẻ thật ra là một điều rất tốt với Khương Nghi.

Vì nếu không có Arno, chắc lúc đó mọi người vẫn chưa biết Khương Nghi hay đau ốm không phải là không thích chơi với các bạn khác.

Mặc dù Arno có rất nhiều khuyết điểm lặt vặt nhưng ít nhất điều này vẫn được tính là một ưu điểm mạnh. Khương Nghi cảm thấy nếu mình nói với Lục Lê, cái đuôi của hắn nhất định sẽ vênh lên trời, càng được đà lần tới hơn.

Chưa biết chừng còn gian xảo vừa dỗ vừa lừa để cậu nói thêm nhiều câu giống vậy nữa.

Lục Lê hừ lạnh một tiếng rồi lăm bằm nói mẹ nó tóc quăn đúng là đáng ghét mà.

Trừ tóc quăn của Khương Nghi ra.

Trên đường về ký túc xá, Khương Nghi nghe thấy người bên cạnh nói với mình: "Khương Nghi.

Khi chuyển vào ký túc xá, chú Khương đã nói chuyện với tớ nhiều lắm đấy."

Khương Nghi ừ một tiếng rồi vừa đi vừa quay đầu sang, đôi mắt sáng ngời lộ vẻ tò mò: "Chà tớ nói gì với cậu thế?"

Chà Khương là người không rành mưu mô thủ đoạn.

Dù biết cậu chú Lục gia và con mình rất thân nhau nhưng không bao giờ gieo vào đầu Khương Nghi bất kỳ ý nghĩ xấu nào.

Chẳng hạn như xúi giục Khương Nghi nhắc chuyện lương bổng hay thăng chức trước mặt Lục Lê nhiều một chút.

Lục Lê nhìn cậu, giọng nói trầm thấp trong gió đêm hơi lạnh, bắt chước ngữ khí điềm tĩnh chững chạc của người lớn: "Chú mong cậu đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình.

Chú thấy Khương Nghi đã xuất sắc lắm rồi."

Khương Nghi nao nao, sau đó nở nụ cười.

Lục Lê tặc lưỡi rồi búng nhẹ lên trán người trước mặt: "Tớ già bộ không giống à?"

Khương Nghi hắng giọng một cái rồi nghiêm túc gật đầu: "Giống chứ.

Giống lắm luôn."

Vành tai Lục Lê diễn kịch sút sọc đỏ lên hiềm thấy, áp giải cậu về ký túc xá đẩy vào phòng tắm, bảo cậu mau tắm rửa rồi ngủ sớm đi.

Trình Triệu phát hiện đạo này tâm trạng Khương Nghi không chỉ trở lại như xưa mà thậm chí còn tốt hơn cả trước đây.

Hắn hỏi Khương Nghi thư giãn có tác dụng rồi đúng không, Khương Nghi nghiêm túc gật đầu.

Dù sao cũng đâu thể nói vì biết mình không phải biến thái nên tâm lý dần ổn định lại được.

Chẳng những ổn định lại mà thậm chí Khương Nghi còn cảm thấy thắng thua trong cuộc thi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Tựa như tinh thần thi đua căng thẳng suốt thời gian dài đã tan biến theo diễn xuất sút sọc của Lục Lê đêm đó vậy.

Thế là cuối tuần được nghỉ, Khương Nghi và Lục Lê cùng về nhà họ Lục chứ không ở lại ký túc xá như

trước nữa.

Có lẽ vì ở nhà mình nên Lục Bê thả lỏng hơn lúc ở ký túc xá, hành động cũng tùy ý hơn nhiều.

Khi Khương Nghi lên phòng gym ở lầu bốn tìm Lục Bê thì thấy hắn chỉ mặc quần thể thao chạy bộ trên máy.

Hắn quay lưng về phía cậu, cơ bắp cuộn cuộn săn chắc, vai rộng eo hẹp chân dài, làn da màu lúa mì lấm lấm mồ hôi.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là sau lưng hắn bầm tím từng mảng, nhìn là biết hôm đó ở phòng tập boxing gây ra.

Nhưng Khương Nghi chẳng hề biết gì cả, mấy ngày nay Lục Bê giấu rất kỹ, kỹ đến mức cậu vẫn tưởng hắn chỉ bị thương ở khóe môi và gò má mà thôi.

Lục Bê bị mắng một trận.

Hắn rồi rít đồ dành cho Khương Nghi như lúc còn bé, cam đoan với cậu lần sau sẽ không thế nữa, sau đó lại thành khẩn khai báo với cậu thuốc trị chấn thương và bong gân ở trong phòng ngủ.

Khuong Nghi đi xuống phòng ngủ dưới lầu lấy thuốc.

Phòng ngủ Lục Bê vẫn như xưa, cả gian phòng rộng lớn chỉ có ba màu trắng xám đen, trên sàn trải thảm dày mềm mại, cửa sổ mở rộng treo rèm màu xám nhạt, ánh nắng rực rỡ rọi qua cửa sổ sát đất.

Ánh mắt Khương Nghi đảo quanh phòng ngủ rồi dừng lại ở một chiếc tủ gỗ trắng tinh, trên tủ không dính một hạt bụi, cửa tủ đóng chặt.

Cậu suy nghĩ một hồi, cảm thấy thuốc trị chấn thương và bong gân mà Lục Bê bảo mình lấy có lẽ giấu trong tủ kia.

Dù sao lúc nhỏ Lục Bê đánh nhau như cơm bữa, đánh xong lại lén lút lút lút, ngay cả bôi thuốc cũng không dám bôi trước mặt cậu nên thường xuyên giấu thuốc trị chấn thương và bong gân trong tủ.

Khuong Nghi đến trước tủ rồi kéo cửa ra như thường lệ, khi ngẩng đầu nhìn vào trong thì sững sờ tại chỗ.

Một chiếc lồng chụp thủy tinh nằm lặng lẽ trong tủ, bên trong là chiếc máy bay giấy đã ố vàng.

Nhìn như đã rất lâu rồi.

Hình như lúc đó đứa bé xếp máy bay chưa thạo lắm nên xếp rất ụng về, thế mà vẫn có người nâng niu cất giữ.

Lúc đó Arno bảy tuổi.

Cạnh lồng thủy tinh còn có rất nhiều thứ lặt vặt, hầu hết đều là đồ của Khương Nghi lúc nhỏ.

Có mũ tiểu quý bí đỏ mà cậu đội trong lễ Halloween hồi bé, có thuốc mỡ trị bỏng cậu đưa cho Lục Bê.

Thuốc mỡ chỉ mới dùng tí xíu, mấy hộp bút chì đã mòn và cục gồm hình con thỏ.

Bên cạnh mũ tiểu quý bí đỏ còn đặt một chiếc hộp gỗ mở nắp, mấy tờ giấy và một xấp thiệp chúc mừng nằm ngay ngắn trong hộp.

Tờ giấy trên cùng viết đầy hai chữ Khương Nghi ngược ngoặc, đó là từ tiếng Trung đầu tiên Arno tập viết khi còn bé.

Lúc đó Arno tám tuổi.

Không hiểu sao khloe môi Khương Nghi cong lên, cậu đưa tay cầm xấp thiệp dày lên rồi cúi đầu đọc những tấm thiệp chúc mừng họ từng viết khi còn bé.

Điều ước của Arno mãi là Khương Nghi và hắn thân nhau nhất trên đời.

Cuối mỗi tấm thiệp hắn luôn trịnh trọng nhấn mạnh câu này.

Thậm chí có lần tặng thiệp chúc Tết, hắn còn lên lút viết ngược ngoặc câu này lên thiệp của Khương Nghi.

Lúc đó Arno chín tuổi.

Khương Nghi dựa vào cửa tủ nở nụ cười.

Màn cửa bay phất phơ, ánh nắng trong veo như nước hắt vào tạo nên những vầng sáng to nhỏ không đều.

Mãi đến khi giờ ra tầm thiệp cuối cùng, Khương Nghi bắt giắc đứng lặng tại chỗ.

Nét chữ trên tấm thiệp cũ này rất non nớt, từng chữ được viết nắn nót, đây là thiệp chúc mừng Arno định tặng vào dịp Halloween hồi nhỏ.

Nhưng năm đó họ không thể cùng đóng vai tiểu quý và tặng quà cho nhau.

Arno đã viết sẵn thiệp chúc mừng Halloween nhưng đến năm sau cũng không thể tặng cho cậu, cuối cùng mai danh ắn tích nằm chung với xấp thiệp chúc Tết kia.

Trong tấm thiệp cũ này Arno chỉ viết một câu: Halloween vui vẻ nha.

Nhưng dòng đầu tiên lại làm Khương Nghi sững sờ thật lâu.

Gió hè đột nhiên nổi lên ngoài cửa kính, màn cửa khe khẽ đung đưa, quyển sách để mở trên ghế salon bay lảo đảo, ánh nắng giữa hè dịu dàng lưu luyến chiếu xuống hàng chữ đầu tiên trên thiệp.

Gửi tặng búp bê Arno thích nhất.

Halloween vui vẻ nha.

Bỗng nhiên hồi ức quá khứ hết như một cuộn băng quay ngược cực nhanh, tua lại từng cảnh từng cảnh, mọi âm thanh dần rút đi như thủy triều, chỉ còn yêu thương in dấu trong những năm tháng dài đằng đẵng.

Trong ký ức, nam sinh tóc vàng bị đánh bầm tím gò má và khloe môi hờ hững cúi đầu nhìn cậu, tựa như đang đùa với cậu nhưng đôi mắt xanh nhạt cực kỳ chân thành.

"Sao lại bị đánh à? Vì tớ nói với họ người mình thích là ai."

"Nè, búp bê đó."

"Trông nom người ta từ nhỏ đến lớn."

"Tại sao thích à? Chẳng tại sao cả, chỉ là thích thôi, lúc nào cũng thích hết."

.....

Tình yêu lãng thàn của thiếu niên đã sắp đầy tràn, mượn những câu đùa nửa thật nửa giả để bộc bạch.

Thì ra đã nói từ rất lâu rất lâu rồi.

Thì ra Arno mười tuổi đã muốn nói với cậu.

Khuong Nghi đứng tại chỗ cầm thiệp chúc mừng, nhìn tấm thiệp xưa cũ tỏa ra ánh sáng dịu dịu như ngọc trai dưới ánh mặt trời.

Ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng bước chân, cậu ngạc nhiên quay đầu, trông thấy Lục Lê mười bảy tuổi mặc áo ngắn tay đứng ngược sáng trước cửa phòng nghiêng đầu hỏi cậu sao vậy..

Chương 74: 74: Chương 72

Trang sách trên ghế salon trong phòng ngủ bị gió thổi bay lảo xào, ánh nắng giữa hè rực rỡ ảm áp, những đốm sáng màu vàng kim lơ lửng trên màn cửa phất phơ.

Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở.

Khuong Nghi nghiêng đầu đứng cạnh tủ đồ trắng tinh, không nhúc nhích mà cũng chẳng lên tiếng, vì đứng cách một khoảng nên không thấy rõ sắc mặt cậu.

Lục Lê ngoài cửa phòng ngủ thấy hơi lạ nên vừa đi vào vừa hỏi: "Sao thế? Hay là không tìm thấy thuốc....."

Hắn còn chưa nói hết thì đã đột ngột im bặt.

Đến gần Khuong Nghi, Lục Lê sững sốt.

Hắn nhìn Khuong Nghi yên lặng đứng trước mặt, hai mắt ửng đỏ, hàng mi dài rậm cong vút như phủ một làn hơi nước.

Từ nhỏ đến lớn da cậu luôn trắng như sứ, vì vậy màu đỏ trong mắt rất nổi bật, hết như một nốt son trên tờ giấy trắng tinh.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lê là vì hắn chạy tới phòng tập boxing đánh nhau làm cả người bị thương, lúc này Khuong Nghi đã thấy vết thương trên người hắn.

Thật ra mảng bầm sau lưng đã hết đau rồi, chỉ tại lúc trước chưa xoa bóp làm tan máu bầm nên có nhiều chỗ bầm đen nhìn có vẻ nghiêm trọng đáng sợ thôi.

Lục Lê hơi luống cuống.

Hắn đã quen an ủi Khuong Nghi lúc ốm đau khó chịu, quen an ủi Khuong Nghi bất cứ lúc nào cậu buồn, nhưng không quen thấy Khuong Nghi đỏ hoe mắt rơi lệ vì mình.

Hắn chỉ biết vụng về lí nhí nói đi nói lại với người trước mặt: "Không sao.....!Không sao thật mà....."

"Vết thương trên lưng nhìn đáng sợ vậy thôi chứ thật ra chẳng đau chút nào hết....."

"Thật đó, còn không đau bằng lần trước cha tớ đánh nữa....."

Câu này của Lục Lê hoàn toàn là sự thật.

Lần trước cha hắn đánh chẳng chút nương tay mà vận hết sức lực, hắn có thể đi đứng nhưng đau đến nỗi ban đêm cứ trần trọc không sao ngủ được.

Lục Lê lại thấp giọng đổ dằn: "Lúc đó bị nặng vậy mà bôi thuốc mau lành lắm, chắc lần này cũng sẽ mau

khỏi thôi....."

Hắn cứ tưởng những lời này có thể dỗ được Khương Nghi.

Nào ngờ Khương Nghi nhìn hắn bằng đôi mắt càng đỏ hơn.

Lục Lê ngo ngác ngẩng đầu lên mới phát hiện từ đồ trước mặt Khương Nghi mở toang, những thứ hắn cất giữ bao năm nay lặng lẽ nằm trong tủ.

Chiếc máy bay giấy đầu tiên Khương Nghi xếp cho hắn hồi bé, khăn tay cậu đưa cho hắn khi gặp nhau lần đầu trong mưa, nửa cục gôm con thỏ cho hắn lúc đi học, tờ giấy hai người cùng nằm bò ra bàn tập viết tên nhau, còn có thuốc mỡ trị bỏng hắn không nỡ dùng và sách bài tập của Khương Nghi.....

Rất nhiều rất nhiều.

Nhiều đến mức bất thường.

Không có bạn bè nào cùng nhau lớn lên mà lại cẩn thận giữ sách bài tập hồi bé của đôi phương cả.

Không có bạn bè nào cùng nhau lớn lên mà lại lưu luyến không nỡ dùng thuốc mỡ trị bỏng đôi phương đưa cho, sau đó cất kỹ trong tủ như báu vật.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô mấy lần, nhìn thấy mắt Khương Nghi càng lúc càng đỏ, trên tay cầm tấm thiệp chúc mừng hắn viết lúc mười tuổi.

Ánh mắt Khương Nghi rơi vào chân Lục Lê, nhớ lại lúc đó bắp chân hắn tím xanh, ban đêm sưng đau đến nỗi muốn trở mình cũng không được, ban ngày khập khiễng đi học.

Lúc ấy Lục Lê cũng không nói với cậu tại sao mình bị đánh mà chỉ ôm cậu rúc vào cổ, lẩm bẩm giục cậu mau lớn lên đi.

Hơi thở Khương Nghi run rẩy.

Cậu không biết Lục Lê làm thế nào nói với cha Lục mẹ Lục rằng mình thích nam, thích cậu bạn thân từ nhỏ của mình.

Cũng chẳng biết những ngày đó Lục Lê bị đánh khắp khiêng làm thế nào giả bộ như không có chuyện gì để đi học chung với cậu.

Rõ ràng lúc nhỏ gặp chuyện ảm ức toàn xụ mặt ôm chặt cậu nói mình ngoan lắm, muốn được cậu dỗ ngọt thật nhiều.

Thế mà lại kín miệng như vậy, kín đến nỗi một chút xiu cũng không cho cậu biết.

Mãi đến lúc Tân Lan sắp đi nước ngoài mới giả bộ thân nhiên hỏi cậu nếu có một ngày mình cũng xuất ngoại thì cậu sẽ tặng gì cho mình.

Khi nghe cậu nói mình là người đặc biệt thì sau này mới dám bộc lộ chút xiu yêu thương với cậu, lười biếng nói đùa sau này hắn muốn cưới búp bê.

Búp bê mà hắn thích từ nhỏ đến lớn.

Khương Nghi: "Lục Lê."

Lục Lê nhìn Khương Nghi rồi vô thức lên tiếng đáp lại.

Hắn thấy Khương Nghi nhìn mình chăm chú rồi nhẹ giọng hỏi: "Búp bê trong thiệp chúc mừng là ai?"
"....."

Lục Lê sững sờ nhìn tấm thiệp trong tay Khương Nghi.

Tấm thiệp xưa cũ hiện ra màu ngọc trai dưới ánh nắng, trên đó viết mấy chữ non nớt mà Lục Lê quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Gửi tặng búp bê Arno thích nhất.

Ngoài cửa sổ phòng ngủ đột nhiên lộng gió, những trang sách bay lảo đảo trên ghế salon cũng từ từ ngừng lại.

Rất nhiều lần Lục Lê đã tự hỏi nên làm thế nào để nói mình thích Khương Nghi.

Hoặc là dùng một từ rất rõ ràng: Tổ tình.

Thiếu niên mười bảy tuổi dần dần hết lần này đến lần khác, thư tình phải viết trên giấy màu gì, hôm đó nên mặc đồ gì, phải nói sao để người trong lòng không chán ghét từ chối mình.

Tiếng Trung của hắn khá dở nên có thể viết thư tình sẽ không được hay lắm.

Lục Lê hơi lo lắng.

Thế là hắn âm thầm lên mạng xem thư tình của người khác.

Chẳng ai biết thiếu niên ngang tàng đánh nhau bị thương khắp mình ngồi trên ghế dài trong phòng tập boxing, bên cạnh đặt găng tay đấm bốc, cúi đầu học hỏi cách viết thư tình của người khác.

Hắn muốn viết hay một chút.

Bởi vì Khương Nghi luôn thích hắn văn thơ lai láng.

Mặc dù viết thư tình không giống viết văn.

Nhưng chắc Khương Nghi sẽ thích chút xíu.

Chút xíu thôi cũng đủ rồi.

Lúc đó Lục Lê đã nghĩ vậy.

Sau đó chắc vì bản sinh tiếng Trung đã không tốt nên Arno mười bảy tuổi vẫn chưa nghĩ ra được thư tình ưng ý.

Hắn cứ cảm thấy chỗ này không hay, chỗ kia cũng dở, kém cỏi không xứng với cục cưng Khương Nghi của hắn.

Nhưng Arno mười bảy tuổi không hề biết rằng từ rất lâu rất lâu trước kia, hắn đã viết xong thư tình cho mình trong tương lai.

Sau đó vào một hôm nào đó rất đời bình thường, lá thư tình kia xuất hiện trước mặt Khương Nghi.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô mấy lần, giọng nói rất khẽ: "Là cậu đó."

Dù là bảy tuổi, tám tuổi hay mười tuổi, thậm chí đến mười bảy tuổi, người hắn thích vẫn chưa từng thay đổi.

Mà vẫn luôn là Khương Nghi.

Lục Lê kim lại hơi thở dồn dập, hắt ngược mắt lên kịp lại: "Vẫn mãi là cậu."

"Vì vậy tớ ghét Trần Triệu, ghét Tống Tử Nghĩa, ghét hết những kẻ thích quanh quẩn bên cậu."

"Bởi vì tớ thích cậu."

"Thích đến nỗi ước gì cả thế giới đều biết ——"

"....."

Giọng nói vang vọng nghe rất hùng hồn nhưng hàm dưới Lục Lê nghiền chặt, toàn thân như đang căng cứng đến cực hạn.

Khương Nghi không nói gì.

Không gian vô cùng tĩnh mịch.

Lục Lê cũng im lặng một hồi, sau đó yết hầu khẽ động, nghiêng đầu thấp giọng nói: "Tớ biết cậu....."

Hắn định nói tớ biết cậu không chấp nhận được.

Nhưng còn chưa dứt lời thì Khương Nghi đã ngẩng đầu lên hỏi: "Sao trước đây không nói tớ biết chứ?"

Mất cậu đồ hoe, sứt sứt nói một câu không đầu không đuôi: "Tớ để dành được bốn ngàn tệ rồi."

"Hà?"

Khương Nghi: "Để mua búp bê cho cậu đây."

Cậu nói bằng giọng mũi: "Cậu có biết loại búp bê kia đắt lắm không, một con sáu bảy ngàn lận đó."

Lục Lê bàng hoàng sững sờ tại chỗ.

Khương Nghi: "Lắm lắm rồi tớ không mua xếp hình nữa."

"Khi bộ xếp hình tớ cực kỳ thích được mở bán, tớ cũng không nỡ mua."

Bởi vì phải để dành tiền.

Cậu lẩm bẩm với đôi mắt đồ hoe: "Tớ dành dụm mọi khoản tiền vì muốn tặng cậu một con búp bê đẹp nhất."

"Nhưng tớ không tốt lắm đâu, vì lúc chọn búp bê tớ toàn chọn búp bê tóc đen da trắng thôi."

Bởi vì cậu thấy con búp bê kia có tóc đen giống hệt mình.

Cậu còn biết có hội chơi búp bê rất đắt tiền, hình như gọi là BJD, cậu tưởng Lục Lê cũng chơi búp bê giống những người kia.

Mặc dù Khương Nghi không rành nhưng vẫn muốn mua tặng Lục Lê một con búp bê tốt nhất đẹp nhất.

Búp bê Barbie trên ghế salon kia đã bị ọp ọp mà Lục Lê vẫn không nỡ thay.

Thế là Khương Nghi đành bỏ lỡ mấy bộ xếp hình phiên bản giới hạn mà mình thích vô cùng.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, một ý nghĩ mãnh liệt không thể tưởng tượng nổi đột nhiên xuất hiện.

Hắn thở dồn dập: "Cho nên....."

Khương Nghi sứt sứt nói: "Cho nên cậu quan trọng hơn xếp hình."

Cậu thì thầm rất khẽ: "Tớ thích xếp hình, nhưng tớ càng thích cậu hơn."

Thích xếp hình.

Nhưng càng thích Arno hơn.

Thích Arno hơn cả xếp hình.

Thích nhiều lắm nhiều lắm.

Thế nên lần đầu mộng tỉnh mới mơ thấy Arno.

Thế nên sau khi lớn lên không quen bị Arno cắn nhưng mỗi tối vẫn sẽ rúc vào lòng Arno ngủ, mặc dù sáng hôm sau rất có thể sẽ bị Arno cắn trộm lên cổ.

Thế nên lúc bị ốm không dám nói với cha nhưng sẽ lập tức đi tìm Arno, lúc khó chịu quen được Arno ôm ấp ru ngủ như hồi bé.

Thế nên khi Arno làm chuyện kia, phản ứng đầu tiên của cậu không phải ghê tởm mà là cảm thấy đầu óc Arno hổng mất rồi, chuyện gì cũng có thể làm được.

Thế nên trong giờ tự học cúp điện tối hôm đó mới nhắm mắt giả vờ ngủ, để Arno từ từ tới gần trong tiếng thở hổn hển.

"....."

Cửa tủ trắng tinh bị đề lên, người đề nó là một thiếu niên tóc đen có làn da rất trắng bị thiếu niên tóc vàng trước mặt hôn cuồng nhiệt.

Khuong Nghi chưa kịp phản ứng thì đã bị người trước mặt đề vào cửa tủ, nắm lấy tay cậu rồi cúi đầu run rẩy hôn cậu.

Bờ môi nóng rực.

Thiếu niên tóc vàng cúi đầu ra sức liếm láp khóe miệng mềm mại của người trước mặt, ngây ngô vụng về muốn cạy môi Khuong Nghi để mút đầu lưỡi đỏ hồng trơn mềm, vừa gấp gáp vừa nồng nhiệt, không biết kiềm chế mà mút đến nỗi sắp sưng lên.

Chẳng ai biết hân kích động suýt phát điên rồi.

Thích Khuong Nghi không phải một năm, không phải hai năm, cũng không phải ba năm.

Mà là cực kỳ lâu.

Lâu đến mức Lục Bê có mơ cũng không dám mơ thấy cảnh này.

Người trước mặt quá nồng nhiệt, Khuong Nghi gần như ngạt thở ngửa đầu lên, lòng mi ẩm ướt nóng bỏng, đuôi mắt ửng hồng, níu chặt tay áo trước ngực thiếu niên tóc vàng, đôi mắt ướt sũng long lanh nước, toàn thân khẽ run.

Không ai biết nụ hôn đầu tiên ai ngây ngô hơn.

Khuong Nghi chỉ biết đến cuối cùng, Lục Bê rúc vào cổ cậu, ôm cậu, lồng ngực khẽ phập phồng.

Khuong Nghi thất thần thở dốc hồi lâu mới cảm nhận được hình như vai áo mỏng của mình ướt đẫm một mảng trong gió hè hơi lạnh.

Cậu ngạc nhiên cúi đầu nâng mặt Lục Bê lên, hân quay đầu đi không cho cậu nhìn, dường như cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng hai mắt vẫn đỏ hoe.

Khuong Nghi gio tay lên, cậu sụt sịt một cái rồi nhỏ giọng hỏi: "Khóc cái gì?"

Lục Lê quay đầu đi: "Có khóc đâu."

Khuong Nghi xoa vết bầm trên lưng hắn, sụt sịt nói: "Được rồi."

Sau đó Lục Lê nghe thấy người trước mặt nói với mình, Arno, tụi mình cùng vào đại học A đi.

Lục Lê biết cậu có ý gì.

Hắn biết rõ hơn bất kỳ ai khác Khuong Nghi kiên trì với mục tiêu của mình đến mức nào.

Trường mà Khuong Nghi nhắm đến là đại học lớn nhất nhì cả nước.

Tuy trường trung học số 1 là trường trọng điểm của tỉnh nhưng cũng không thể bảo đảm học sinh lớp chọn nào cũng có thể vào được đại học hàng đầu này.

Là học sinh hạng bét ở lớp chọn, Lục Lê có thể tùy ý ghi danh vào bất kỳ đại học danh tiếng nào trong nước, nhưng nếu hắn muốn học ngành hot ở trường đại học lý tưởng của Khuong Nghi thì vẫn có một khoảng cách nhất định.

Hắn hỏi Khuong Nghi vào đại học A có thể hẹn hò được không?

Lúc đó vánh tai Khuong Nghi đỏ lên, giả bộ bình tĩnh nói đương nhiên là được rồi.

Thế là hắn cất găng tay đâm bốc vào tú.

Có một thời gian Tần Lan hết sức ngỡ ngàng khi thấy xấp bài thi dày cộp trên bàn Lục Lê, hắn tặc lưỡi khuyên Lục Lê thi rớt cũng đâu có sao, cùng lắm thì học chung một thành phố với Khuong Nghi, cuối tuần gặp nhau là được rồi.

Lục Lê đang bận giải đề không ngẩng đầu lên mà bảo hắn cóc biết gì hết.

Có phải hắn đang giành chỗ vào đại học đâu? Thế nó hắn đang giành danh phận cho mình đấy chứ.

Khuong Nghi tuân thủ quy củ rất nghiêm, nói không yêu sớm là không yêu sớm.

Phải vào đại học thì hắn mới có danh phận được.

Lớp mười hai, thỉnh thoảng họ sẽ hôn nhau ở ký túc xá và sân thượng mà không ai thấy được, ngoại trừ nắng chiều mùa hè và tuyết rơi mùa đông.

Họ vẫn như trước kia, nhưng hình như không giống lắm.

Chẳng hạn như mùa đông trong giờ tự học buổi tối, Lục Lê sẽ mặc áo khoác treo tường ra ngoài mua khoai nướng, sau đó giấu trong túi đem về cho Khuong Nghi, cậu sẽ len lén ụ ảm tay cho hắn trong lớp.

Chẳng hạn như lúc Khuong Nghi sửa bài thi cho Lục Lê sẽ vụng trộm vẽ hình người lên đó.

Lục Lê nghiêm túc đặt tên cho mỗi hình Khuong Nghi vẽ, sau đó lại cúi đầu vẽ trái tim sên rên sau mỗi hình người kia.

Thường thấy nhất là mỗi tuần hai người đến đây lâu cũ trực nhật, Lục Lê luôn theo sau Khuong Nghi lái nhái bảo cậu nhớ phải cho hắn danh phận đấy.

Khuong Nghi đang nghiêm túc quét dọn cũng không ngẩng đầu lên mà luôn miệng nói ừ ừ ừ cho cho cho.

Lục Lê ngồi xổm dưới đất như chú cún bự, túi thân nói khi nào mới tốt nghiệp chứ.

Khuong Nghi cũng ngồi xổm xuống vỗ đầu tóc vàng của hắn, mềm lòng nói sắp rồi.

Thời gian qua nhanh hơn tưởng tượng nhiều, tựa như đồng đi xuân đến chỉ trong chớp mắt.

Lục Bê gần như xem lịch để sống qua ngày.

Nhìn từng tờ lịch bị xé đi, kỳ thi đại học ngày càng gần kề, người khác nôn nóng khẩn trương còn hắn thì hớn hờ vui tươi, phấn khích cực kỳ, chỉ hận không thể xé luôn tờ lịch cuối cùng.

Cứ như Thái tử đang chờ Hoàng đế cười hạc về trời vậy.

Nhưng Thái tử người ta sốt ruột chờ ngai vàng, còn hắn sốt ruột chờ danh phận của mình.

Mẹ nó ai cũng đừng hòng cản hắn đòi Khương Nghi cho danh phận.

Thế là năm đó thỉnh thoảng Khương Nghi đi toilet lúc nửa đêm đều thấy Lục Bê ngồi trước bàn bật đèn giải đề, thấy cậu xuống giường còn xoa trán hỏi có phải mình đánh thức cậu không.

Cũng may kết quả hết sức khả quan, điểm số lớp mười hai của Lục Bê ngày càng cao, tên trên bảng vàng ngày càng tới gần Khương Nghi.

Tần Lan trầm trồ tình yêu thật vĩ con mẹ nó đại.

Sau đó hắn nhớ ra bây giờ Lục Bê vẫn chưa được Khương Nghi cho danh phận, thế là sửa miệng nói tình yêu không danh phận thật là vĩ đại.

Hai ngày thi đại học đều có nắng, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh như mới được gột rửa.

Quanh trường thi đồng nghệt phụ huynh đứng dưới nắng chờ con mình.

Khương Nghi và Lục Bê thi chung một trường và một tòa nhà nhưng không chung phòng.

Khương Nghi ở lầu ba, Lục Bê ở lầu bốn, trùng hợp là cả hai đều ngồi bàn thứ hai dãy đầu tiên cạnh cửa sổ.

Mười phút cuối buổi thi cuối cùng, kiểm tra bài xong Khương Nghi đặt bút xuống rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Nắng tháng Sáu rực rỡ, lá cây long não cạnh lầu xào xạc trong gió, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, không khí oi bức thoáng thoảng mùi mứt.

Quãng đời học sinh cấp ba dài đằng đẵng mà họ cùng nhau trải qua đã sắp kết thúc, quả khứ cũng sắp trở thành hồi ức.

Đêm đó thi đại học xong, đám Chung Mậu mở tiệc ăn mừng, hùng hồn tuyên bố phải nhậu đến sáng, không say không về.

Cả đám thuê một phòng rất lớn, Tần Lan lấy thẻ của anh mình gọi toàn rượu đắt tiền nhất, rượu tây rực rỡ muôn màu bày đầy bàn đá cẩm thạch.

Mấy người Tần Lan và Chung Mậu đặc ý cảm thấy thi đại học xong thoải mái ngắt trời, sau khi uống say khoác vai nhau đi toilet thì phát hiện cuối hành lang lò mờ có hai bóng người rất quen đang hôn nhau.

Nam sinh tóc vàng cao lớn để tay nam sinh tóc đen trong ngực mình vào tường, tay kia nắm cầm nam sinh tóc đen để cậu hé miệng ra, mút đầu lưỡi đối phương, cúi đầu hôn người trong ngực đắm đuối.

Về sau Tần Lan và Chung Mậu mới biết người thật sự thoải mái ngắt trời sau khi thi đại học xong chính

là tên Lục Bê chết bầm kia..

Chương 75: 75: Chương 73

Chín giờ tối.

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Chung Mậu run rẩy bung ly rượu trên bàn lên ực một hớp rồi lại run rẩy nói: "Tụi nó....."

"Hẹn hò rồi sao?"

Tần Lan ngửa đầu uống một ngụm rượu, lau miệng bi thương nói: "Chưa đâu."

Chung Mậu sợ hết hồn, quay đầu khiếp đảm trợn mắt nói: "Chưa hẹn hò mà đã hôn môi rồi á?"

Tần Lan: "....."

Thấy Tần Lan im lặng, trong đầu Chung Mậu hãi hùng lóe lên vô số tiết mục.

Cường đoạt ép buộc, bắt cóc lừa gạt, người tình bí mật, đe dọa dụ dỗ.....

Hắn càng nghĩ càng sợ, cảm thấy Lục đại thiếu gia Lục Lê thừa sức làm được việc này.

Chẳng phải mấy tiểu thuyết mẹ hắn hay đọc đều viết vậy à?

Kẻ chạy trốn người đuổi theo, còn mọc cánh khó thoát nữa chứ.

Thấy Chung Mậu hoảng sợ, Tần Lan im lặng một lát rồi khó nhọc nói: "Tụi nó chưa hẹn hò đâu."

"Vì Lục ca....."

"Tạm thời vẫn chưa có danh phận."

Chung Mậu phẫn nộ đến váng đầu, hắn đập bàn một cái rồi nghiêng răng nghiêng lợi bức xúc nói: "Mà mẹ nó biết ngay Lục Lê không cho Khương Nghi danh phận mà ——"

"Ừa khoan ——"

Chung Mậu đang phẫn nộ nửa chừng đột ngột thắng gấp, ngăn người hỏi lâu mới rít lên the thé: "Ài không có danh phận cơ?"

Tần Lan dựa vào ghế salon bình thản nói: "Lục ca không có danh phận."

"....."

Chung Mậu cảm thấy tin tức này còn đáng sợ hơn cả chuyện hai đứa bạn thi đại học xong hôn môi ngay trước mặt mình.

"Thằng quý Lục Lê kia không có gì hả?"

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Ứng Trác Hàn mới đi toilet bước vào thì nghe thấy bọn họ gào toáng lên, sau lưng hắn còn có một đám người đi theo.

Trình Triều cúi đầu lau tay bằng khăn ướt, Lục Bê và Khương Nghi theo sau, Khương Nghi cũng thò đầu ra tò mò hỏi: "Lục Bê không có gì cơ?"

Bóp mười hai qua đi, cậu đã cao hơn trước kia đôi chút, dung mạo thanh tú cũng nảy nở hơn, tóc đen mềm mại, làn da vẫn trắng như xưa, đuôi mày khéo mắt đẹp đến nỗi làm người ta khó lòng rời mắt.

Hàng mi đen dài cong vút, ánh mắt ngây thơ trong trẻo, mặc dù nhìn hơi ốm yếu nhưng càng thu hút sự chú ý của người khác hơn.

Nam sinh tóc vàng rút tay trong túi sau lưng cậu đã có vóc dáng của người trưởng thành, chân mang giày thể thao, nét mặt càng cao ngạo hơn xưa, lười biếng nhìn chằm chằm mấy người trong phòng rồi hỏi: "Tớ không có gì hả?"

"....."

Tân Lan mỉm cười: "Không có ý đồ xấu."

Hắn chân thành nói: "Bọn tớ đang nói Lục ca không có ý đồ xấu đâu."

Trình Triều cười lạnh một tiếng như đang cảm thấy xúi quẩy.

Lục Bê cúi đầu kề vào tai người bên cạnh, nghiêm trang đứng đắn nói nhỏ: "Cậu thấy chưa, tụi nó đều nói tớ không có ý đồ xấu kìa."

Khương Nghi quay sang trừng mắt nhìn rồi thì thầm: "Mối này cậu gạt tớ còn gì."

Ở cuối hành lang lơ mơ dụ dỗ cậu hôn trộm một cái thôi, kết quả đề cậu vào hành lang hôn lâu ời là lâu.

Lục Bê liếm môi vô tội nói: "Lời của người yêu ngoài luồng không danh không phận nói đương nhiên không tính rồi."

Khương Nghi: "....."

Cậu nhéo eo Lục Bê, hít sâu một hơi rồi đầu đầu hỏi: "Cả ngày cậu toàn nghĩ gì vậy hả?"

Lục Bê trầm ngâm một lát, sau đó thấp giọng nói: "Nghĩ cách giành được danh phận."

Khương Nghi: "....."

Lục Bê hung ác nói: "Nghĩ cách diệt trừ tình cũ."

Ừa quên.

Hình như đầu có linh cũ để diệt.

Hắn là người đầu tiên mà.

Kênh của họ cũng đầu phải phim cung đầu từng bước trèo lên hậu cung.

Lục Bê nghĩ ngợi rồi thản nhiên nói: "Lừa cậu đấy."

Đang nghĩ cách học sao cho giỏi thôi."

Vẻ mặt Khương Nghi hơi phức tạp, cậu ngồi trên ghế salon, cảm thấy Lục Bê nhẫn nhịn suốt một năm nay đã sắp kìm nén đến mức tinh thần bất ổn rồi.

Chung Mậu vốn định cầm nĩa ghim trái cây đâm vào miệng Khương Nghi như trước rồi nói quả này ngọt

lắm, nhưng vừa giờ nữa lên theo thói quen thì sức nhớ ra điều gì nên lập tức thẳng gấp, bàn tay khựng lại trong không khí.

Lục Lê đang khoanh tay hồ hững nhìn hẩn.

Chung Mậu nặn ra một nụ cười, sau đó nhét vào miệng Ứng Trác Hàn đang hát karaoke.

Ứng Trác Hàn cảm động quay sang rồi dịu dàng triu mến nói qua microphone: "Tiên sư bố mi.

Cả bài hát ông chỉ biết mỗi câu kia thôi đấy."

Kết quả vừa há mồm định hát thì một nửa trái cây nhét vào miệng mình, chỉ biết tro mắt nhìn câu duy nhất mình biết hát trong cả bài chạy qua.

Khương Nghi tích cực an ủi: "Không sao đâu.

Chỗ lalalala trong điệp khúc cậu cũng biết hát mà."

Tần Lan suy tư nói: "Còn có chỗ beng beng beng nữa."

Ứng Trác Hàn: "....."

Hẩn hùng hổ chạy tới bằm bài kế tiếp, chuyển sang bài "Không danh không phận đáng thương nhất".

Bài này ít nhất cũng phải từ thập niên 70, 80.

Ứng Trác Hàn búng màn hình, liếc xéo mấy cái rồi tiếp tục cầm microphone hùng hổ nói: "Mẹ nó thằng nào lơ tay chọn bài này thế hả?"

Lục Lê nói mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Tôi chọn đấy."

Ứng Trác Hàn: "Cậu bị ung não hay sao mà nghe bài này hả?"

Khương Nghi: "....."

Lục Lê: "Cút xuống đi, không được bật bài khác."

Trong cơn nóng giận Ứng Trác Hàn ấn nút lặp lại cho hẩn nghe chán thì thôi.

Thế là tên và lời bài hát "Không danh không phận đáng thương nhất" hiện ra trên màn hình lớn, giọng hát buồn nào nề của nam ca sĩ phát ra từ dàn âm thanh 3D cao cấp đắt tiền vang vọng khắp phòng.

Giọng ca khàn khàn kia ít nhất cũng phải trên bốn mươi tuổi.

Nhân viên phục vụ bưng rượu và trái cây đẩy cửa phòng ra, mí mắt bỗng giật một cái.

Mấy nam sinh này tuy còn nhỏ tuổi nhưng đều là con nhà giàu, ngay cả chủ quán cũng phải chú ý thật kỹ, mặc dù đám cậu ấm này toàn gọi rượu đắt nhất nhưng không gọi tiếp viên nữ loạn thất bát tao mà chỉ nghe mấy bài hát xưa lắc xưa lơ từ năm 70, 80.

Còn bật phát lại nữa chứ.

Nhân viên phục vụ cung kính đặt khay trái cây xuống, lúc gần ra cửa liếc trộm lời bài hát chạy trên màn hình.

"Không danh không phận đáng thương biết mấy ——"

Trong lòng nhân viên phục vụ không khỏi thương cảm, thì ra công tử quyền thế cũng có ngày không danh không phận.

Khi bài "Không danh không phận đáng thương nhất" lặp lại lần thứ ba trong căn phòng lớn, Khương Nghi nhìn không được đi lên chuyển bài.

Mọi người đều thở phào một hơi.

Cả đám chơi đến hơn mười hai giờ khuya mới chịu ngừng rồi hò hét đi tiếp tầng hai.

Chung Mậu và Ứng Trác Hàn uống hơi say nhưng vẫn còn tỉnh táo, trong thang máy vỗ ngực chúc nhau đạt điểm thi cao chót vót.

Lục Lê cũng uống chút rượu, híp mắt lười biếng đứng cạnh Khương Nghi.

Trong nhóm chỉ có Khương Nghi không uống rượu mà ăn vài miếng trái cây trong khay.

Bởi vì cả nhóm đều đón sinh nhật thứ mười tám vào nửa đầu năm lớp mười hai, chỉ có Khương Nghi còn một thời gian nữa mới đủ mười tám tuổi.

Gió đêm tháng Sáu oi nồng, hơn mười hai giờ đêm đường phố lập lờ, đèn đường mờ nhạt chiếu xuống bóng người mỏng lung.

Tần Lan say khướt nói: "Mụ nội nó, các cậu không biết mấy tháng tớ ở nước ngoài thăm cô nào đâu, ăn gì ị này....."

Chung Mậu lò dò cười khúc khích còn Trình Triều ghệt bỏ tránh ra xa, trên đường vắng vẻ hầu như chỉ có mấy người họ mới từ quán rượu ra.

Rạng sáng đầu đường vẫn còn không ít trẻ em bán hoa, một đứa bé ôm giỏ hoa chạy tới chỗ họ, vừa đi vừa chọn ra anh trai đẹp nhất hiền nhất rồi vui vẻ nói: "Anh ơi! Mua hoa tặng bạn gái đi!"

Khương Nghi thoáng sửng sốt, sau đó cười nói: "Anh đâu có bạn gái."

Lục Lê ngồi xổm xuống trườn đứa bé kia: "Sao không hỏi anh hả?"

Đứa bé nhìn nam sinh tóc vàng mặc áo ngắn tay màu đen, tướng mạo hết sức ngang tàng phách lối, nó hơi do dự rồi thật thà đáp: "Tại em nghĩ chắc anh không có bạn gái đâu."

Lục Lê hỏi tại sao.

Đứa bé lí nhí nói nhìn hần đủ quá.

Cảm giác như sẽ dọa người yêu bỏ chạy vậy.

Ứng Trác Hàn cười suýt rách họng, dựa vào Chung Mậu cười gập cả người.

Lục Lê lạnh mặt bảo Ứng Trác Hàn và Chung Mậu cút mau lên, cả đám vừa kéo nhau ra xa vừa cười ngật nghêu.

Ứng Trác Hàn cười gập cả người đưa tay lau nước mắt, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lục Lê ngồi xổm lựa hoa hồng.

Hắn mua cả đồng lớn rồi ngồi xổm trên mặt đất chọn ra bông hồng đẹp nhất.

Ứng Trác Hàn vui vẻ nói: "Thằng đàn kia mua thì mua đi, còn bày đặt lựa nữa chứ, làm như có ai thêm nhận không bằng....."

Một giây sau, Lục Lê ôm cả bó hồng đưa cho Khương Nghi rồi nghiêng đầu như đang hỏi cậu có thích không.

Ứng Trác Hàn: "???"

Khương Nghi cúi đầu nhìn bó hồng kia, sau đó cũng ngồi xuống chọn hoa trong giỏ của đứa bé.

Ứng Trác Hàn: "?????"

Hắn trợn mắt há hốc muốn xông tới tìm hiểu thực hư nhưng bị Chung Mậu và Tần Lan sau lưng túm lại.

Ứng Trác Hàn trợn mắt nói: "Các cậu không thấy gì à?"

Chung Mậu nghĩ thầm ông còn thấy cảnh kích thích hơn mi nhiều, chứng kiến tụi nó hôn môi nữa kìa.

Tần Lan ho khan một cái rồi kéo hắn tới vĩa hè ngồi xuống.

Ứng Trác Hàn kinh ngạc thấy mấy người này chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, ngay cả Trình Triều hút thuốc dưới ánh đèn đường cũng nheo mắt nhìn hết sức bình tĩnh, cứ như đã quá quen rồi.

Hắn ngẩn ngơ hỏi Trình Triều: "Cậu không thấy lạ sao?"

Trình Triều liếc hắn: "Lạ chỗ nào?"

Hắn thản nhiên nói: "Bóp mười hai tụi nó hôn nhau trong phòng thiết bị hay tổ đông của giùm tụi nó?"

Ứng Trác Hàn: "?!?"

"Hai anh muốn mua hai bó sao à?"

Đứa bé bán hoa lộ vẻ mừng rỡ, hai người trước mặt đều chọn một bó hoa hồng to, đặc biệt là nam sinh tóc vàng hung dữ kia mua nhiều đến nỗi ôm không xuể.

Lục Lê nhin không được nhìn sang Khương Nghi, trong giọng nói mang theo ý cười: "Cậu cũng mua làm gì thế?"

Khương Nghi vừa nghiêm túc chọn hoa vừa nói: "Mua tặng người yêu ngoài luồng không danh không phận nào đó."

Người yêu ngoài luồng không danh không phận lằng lằng nói: "Tớ muốn bông to kia kìa."

Bông bên cạnh tớ cũng muốn nữa."

Khương Nghi: "Đủ rồi đấy."

Người yêu ngoài luồng không danh không phận lại nói: "Bây bông ngoài cùng luôn đi, màu đỏ đẹp đấy."

Khương Nghi nhìn bó hồng to tưởng mình chọn rồi thở dài: "Cậu đòi nhiều thế để cài lên đầu à?"

Người yêu ngoài luồng không danh không phận hùng hồn nói: "Tớ cài quanh đây nịt không được sao?"

Khương Nghi: "Được rồi."

Cậu ngồi xổm xuống cười với đứa bé để lộ lúm đồng tiền nhỏ rồi chân thành nói: "Gói riêng bông hồng đỏ nhất phía ngoài cùng giùm anh được không?"

"Bạn trai anh nói bông đỏ màu đỏ đẹp lắm."

Chương 76: 76: Chương 74

Sau khi Khương Nghi nói xong câu kia, không chỉ cậu bé bán hoa mà Lục Lê đang chọn mua bóng hồng to nhất cũng sững sờ.

Hắn ngồi xổm dưới đất đột ngột ngẩng phắt lên nhìn Khương Nghi, tựa như không tin những gì tai mình vừa nghe được.

Đến khi cậu bé bán hoa kịp phản ứng, luống cuống cầm lên bóng hồng Khương Nghi chọn rồi gói lại đưa cho cậu, Lục Lê vẫn chưa tỉnh táo lại mà ngơ ngác nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi cũng ngồi xổm dưới đất, dưới ánh đèn đường mờ ảo đêm hè, mắt cậu cong cong, trên gò má mềm mềm lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, cầm bóng hồng to nhất đồ nhất hỏi hắn: "Lấy không?"

Lục Lê thở dồn dập, hắn thì thào lắm bầm: "Bạn trai?"

Khương Nghi đang định lên tiếng thì bị hắn lạnh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô kịch liệt, hắn bịt miệng Khương Nghi rồi hung hãn nói như phô trương thanh thế: "Cậu tặng rồi nha."

Không được đòi lại đâu đấy."

Hắn rất sợ đầu óc Khương Nghi mù mẫm, lát nữa tỉnh táo sẽ đòi lại để đòi chừng nào có thư báo trúng tuyển mới cho hắn, thế là hung dữ lập lại: "Không được đòi lại."

Nhưng một lát sau vành tai Lục Lê đỏ lên, thấp giọng nói: "Ít nhất đêm nay không được đòi."

Ít nhất phải cho hắn vui vẻ một đêm đã.

Khương Nghi: "....."

Thư này tặng đi còn có thể đòi lại sao?

Cậu yên lặng gỡ bàn tay bịt miệng mình rồi hỏi nhỏ: "Tớ đòi lại làm gì chứ?"

Lục Lê: "Không biết."

Nhưng hắn cảm thấy không chân thực lắm.

Mẹ nó cứ như đang mơ vậy.

Khương Nghi nhét bóng hồng đã gói vào tay hắn, vành tai cũng ửng đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Vậy cậu có muốn nhận không?"

Lục Lê: "Muốn."

Hắn cúi đầu chà lòng bàn tay rịn mồ hôi vào đầu gối rồi mới cẩn thận từng li từng tí cầm bông hồng
Khương Nghi tặng mình.

Khương Nghi sực nhớ ra chuyện gì nên ngẩng đầu nhìn về phía mấy người Tần Lan cách đó không xa.
Cả đám đang ghé cổ nhìn họ, thấy họ nhìn sang thì lập tức cúi đầu xuống, ai móc đất thì móc đất, ai hút
thuốc thì hút thuốc, ai chơi điện thoại thì chơi điện thoại.

Ứng Trác Hàn chậm một bước, không có đất cho hắn móc, không có thuốc cho hắn hút, điện thoại lòi ra
cũng không kịp, thế là ngửa đầu nhìn lên trời đêm rồi dụi mắt nói sao tối quá vậy, mình chẳng thấy gì cả.
Chắc là không thấy đầu nhỉ?

Khương Nghi hơi yên tâm lại.

Dù sao cậu vẫn chưa sẵn sàng để nói với mọi người rằng mình hẹn hò với bạn thân, có thể sẽ làm mọi người
cảm thấy hơi kỳ quặc.

Đặc biệt là Trình Triều.

Khương Nghi nghĩ có thể Trình Triều sẽ hơi.....

Kỳ thị đồng tính?

Chắc từ này không sai đâu.

Mỗi lần thấy cậu và Lục Lê đi sát nhau, Trình Triều như chỉ hận không thể ho rách cổ vậy.

Điều này khiến Khương Nghi hơi lo lắng.

Lục Lê đang mơ màng cúi đầu vuốt bông hồng của mình thì bị Khương Nghi kéo dậy đi tới chỗ Tần Lan.

Tầng hai của họ là ghé quán đồ nướng.

Rạng sáng mùa hè quán ăn vẫn đầy tiếng nói chuyện rôm rả, người ngồi ở bàn nào đó cực kỳ chói mắt.

Khương Nghi xoa trán thấp giọng nói: "Cậu để hoa xuống ăn đồ nướng đi."

Lục Lê ôm hoa hồng, gương mặt lạnh lùng nhìn hết sức bình tĩnh thản nhiên, sau đó từ chối.

Ngay bây giờ hắn chỉ muốn gọi xe đến nhà Tống Tử Nghĩa và Trần Triệu rồi cầm một cái loa to lập đi lập
lại: "Đây là hoa hồng Khương Nghi tặng tao đó——"

"—— Bông to nhất đẹp nhất là của tao đó."

Hắn ngồi trên ghế nhựa, một tay ôm bó hồng còn to hơn cả mặt mình, tay kia cầm xiên que.

Thực khách đi ngang qua đều kính ngạc quay đầu nhìn nam sinh tóc vàng này.

Khương Nghi: "....."

Bắt gặp ánh mắt cạ lờ của đám bạn, Khương Nghi cố tìm ra một lý do chính đáng: "Trễ quá rồi.

Tại tớ mua hoa giùm đứa bé kia để nó được về nhà sớm thôi."

Cả bàn cười ha ha nhưng lúc quay đầu giống như chỉ hận không thể nhìn thùng bó hoa to tướng kia.

Mới đầu Lục Lê còn hào phóng cho đám bạn nhìn, sau đó thấy phiền nên cởi áo khoác ra đắp lên hoa
hồng, mẹ nó ai cũng đừng hòng thấy.

Cả nhóm ăn đến hơn hai giờ sáng.

Ban đầu chỉ ăn đồ nướng, về sau không biết ai đề nghị chơi trò chơi uống rượu, càng chơi càng hăng, rượu gì cũng dám uống, bia trắng bia đỏ pha chung, cuối cùng ai cũng say mềm.

Ngoại trừ Khương Nghi không uống rượu.

Khương Nghi đi toilet xong trở lại thì thấy Lục Bê ôm bó hồng to ngồi trên ghế nhựa, chân dài gác lên, nghiêng đầu chờ cậu.

Ài cũng không được đụng vào hoa hồng trong ngực hắn.

Ngoại trừ Khương Nghi.

Đội Khương Nghi đến, hắn mới chậm rãi hỏi cậu đi đâu.

Khương Nghi nhìn Chung Mậu nằm gục xuống bàn ngày o o, Tần Lan còn tỉnh táo nên biết gọi xe báo địa chỉ rồi nửa kéo nửa lôi Chung Mậu lên xe.

Trình Triều thì đi kèm Ứng Trác Hàn, gọi một chiếc xe rồi hai người cùng lên.

Trước khi lên xe Trình Triều còn hạ cửa kính xuống hỏi Khương Nghi có lo được cho Lục Bê đã say khướt không.

Khương Nghi quay sang nhìn Lục Bê cúi đầu ngửi hoa hồng, nói mình lo được, Trình Triều mới yên tâm bảo tài xế lái xe đi.

Khương Nghi cũng gọi xe, cậu sợ về nhà họ Lục sẽ kinh động những người khác nên đưa Lục Bê về nhà mình.

Trên đường đi Lục Bê không nói gì mà chỉ yên tĩnh ngửi hoa của mình.

Sau đó về nhà ngồi trên giường cậu.

Khương Nghi không ngờ khi say bộ dạng Lục Bê sẽ thế này.

Hắn ngồi trên giường ngoẹo đầu nhìn chằm chằm Khương Nghi, sau đó không đầu không đuôi nói: "Tôi là gì của cậu?"

Khương Nghi còn đang nghiêng cứu nên lấy sữa hay mật ong để giải rượu thì nghe Lục Bê tự lẩm bẩm trên giường: "Bạn trai."

Hắn im lặng một lát, sau đó thì thầm: "Tôi là bạn trai của cậu."

Sau đó thậm trọng nói: "Bạn trai là phải yêu đương."

Khương Nghi véo má hắn một cái rồi nghiêm nghị nói: "Nhắm mắt."

Nếu không thì khỏi làm bạn trai nữa."

Lục Bê chậm rãi ừ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, mí mắt như bị hàn kín.

Dù Khương Nghi có gọi thế nào cũng không mở mắt ra.

Khương Nghi có chút bất đắc dĩ.

Hôm sau tỉnh lại, Lục Bê vẫn còn hoang mang vì bỗng dưng mình có danh phận.

Hắn không mấy yên tâm, lén lút trốn trong nhà vệ sinh trầm tư nửa tiếng mới có chút cảm giác chân thực.

Nhưng cảm giác chân thực nhất vẫn là ngày công bố điểm thi tốt nghiệp cấp ba.

Khuong Nghi là thủ khoa của tỉnh.

Điểm của Lục Lê cũng đủ đậu đại học A.

Mãi đến hôm đó Lục Lê mới có cảm giác chân thực rằng mọi chuyện đã thật sự kết thúc.

Khuong Nghi còn mừng hơn cả hẳn.

Khi điền nguyện vọng, Khuong Nghi chọn ngành khoa học sinh học, còn Lục Lê chọn ngành tài chính.

Sau khi đủ mười tám tuổi, Lục Lê bận rộn hơn trước rất nhiều.

Lục Đình bắt đầu không chút khách khí sai bảo hẳn, đồng thời còn mời một chuyên gia tài chính về dạy hẳn.

Lục Lê không có ý kiến vì dù sao hẳn cũng đang chờ hắt cha mình xuống ghế.

Thế là học cực kỳ nghiêm túc.

Sau gần ba tháng nghỉ hè, đại học A chính thức khai giảng.

Cha Khuong vốn định đưa Khuong Nghi đến đại học A nhưng vì tháng Tám bà nội cậu phải làm tiểu phẫu, Khuong Nghi sợ xảy ra chuyện gì nên không để cha Khuong đi với mình.

Cậu và Lục Lê cùng nhau đến đại học A.

Ký túc xá đại học A cũng là phòng bốn người như trường trung học số 1 nhưng rộng rãi hơn nhiều, ánh sáng đầy đủ, còn có phòng tắm riêng.

Khuong Nghi là người cuối cùng vào phòng, hai bạn cùng phòng là người địa phương nên đã đến đại học A từ trước, còn một người nữa mới đến ký túc xá buổi sáng.

Khi Khuong Nghi vào phòng, ba người còn lại vừa kết bạn với nhau ra ngoài tham quan trường và mua sắm vật dụng hàng ngày.

Lục Lê ngồi xổm trên sàn nhả nài chỉ vào đồng chai lọ trong vali nói: "Đây là thuốc trị ngứa, bị muỗi cắn thì bôi cái này."

"Chai màu trắng là thuốc dị ứng, nếu trên người nổi mề đay thì bôi cái này....."

Khuong Nghi cũng ngồi xổm trên sàn nghiêm túc gật đầu.

Nửa chừng Lục Lê lại im bất rồi nói: "Thôi."

Đến lúc đó cậu cứ gọi điện rồi chụp hình cho tỏ là được rồi."

Khuong Nghi suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Ký túc xá tại mình cách nhau xa lắm à?"

Lục Lê xụ mặt nói: "Xa lắm."

Khuong Nghi tỏ vẻ khấn trương: "Xa cỡ nào cơ?"

Cậu từng nghe nói có trường rộng quá làm mấy cặp yêu nhau học chung trường giống như yêu xa vậy, muốn gặp nhau cũng hết sức gian nan.

Lục Lê hùng hổ nói: "Cách ba tòa nhà lận đó."

Khuong Nghi: "....."

"Có ba tòa nhà thôi à?"

Lục Lê cảm giận nói: "Ừ, ba tòa nhà ——"

Có trời mới biết tại sao ký túc xá tài chính lại cách xa ký túc xá khoa học sinh học như vậy.

Từ nhỏ đến lớn họ chưa bao giờ ở xa nhau đến vậy cả.

Ba tòa nhà.

Mẹ nó gần bằng một con sông chứ ít gì.

Lục Đại thiếu gia mới yêu lần đầu không dung được bất kỳ hạt cát nào trong mắt, phần nộ như hồi bé muốn mua nhà trẻ, chỉ hận không thể mua hết ba tòa nhà kia.

Khuông Nghi nghe nói chỉ cách ba tòa nhà thì yên tâm lại, ngồi xổm trên sàn soạn vali.

Lục Lê lái nhái xong một tòa nhà một con sông thì đi trái giường và lồng bao gối vỏ chăn cho cậu.

Khuông Nghi cảm thấy mình có tay có chân mà cứ để Lục Lê làm gì cũng không tốt lắm, thế là leo lên giường xung phong giúp một tay.

Lục Lê ngồi trên giường lồng vỏ chăn cho cậu, ngẩng đầu lên thấy Khuông Nghi hăng hái đòi giúp.

Lục Lê thân nhiên lột sạch quần áo của mấy con thú nhồi bông trong vali rồi đưa cho Khuông Nghi bảo cậu mặc lại.

Cuối cùng sợ Khuông Nghi không có cảm giác tham dự, sau khi lồng xong vỏ chăn còn cho cậu hoàn thành bước cuối cùng —— Kéo dây kéo lên.

Sau hơn một tiếng soạn hành lý, hầu hết vật dụng đã được bày biện ngăn nắp, sách vở trên bàn học được sắp xếp gọn gàng theo thói quen của Khuông Nghi.

Khuông Nghi muốn đến ký túc xá Lục Lê giúp hắn soạn hành lý.

Bên ngoài nắng gắt nên Lục Lê không cho cậu theo mình chạy lên chạy xuống mà chỉ hẹn buổi tối đi ăn cơm chung.

Sáu giờ tối, Khuông Nghi xuống lầu đến căn tin ăn cơm với Lục Lê.

Lục Lê đút tay vào túi đứng dưới lầu, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh, khí chất lạnh lùng, vẻ mặt ngang tàng, mái tóc vàng hết sức nổi bật.

Nhiều học sinh đi qua nhìn không được ngoại đầu nhìn hắn.

Chẳng bao lâu sau, một nam sinh tóc đen xuống lầu, ngoại hình của cậu có thể khen một câu xinh đẹp, mặc áo ngắn tay màu đen, làn da trắng đến độ chói mắt, gương mặt thanh tú, sống mũi cao thẳng, nhìn hơi ốm yếu, đáng vẻ rất trầm tĩnh.

Hai người đi chung trên đường thu hút không ít ánh mắt ở đại học A.

Căn tin đại học A rất lớn nhưng đồ ăn nấu khá ngọt, Khuông Nghi luôn ăn nhạt nên không quen lắm, trong bữa ăn liên tục uống nước.

Lục Lê ăn giùm cậu quá nửa, khó khăn lắm khay của Khuông Nghi mới trống trơn.

Hơn bảy giờ tối, Khuông Nghi về ký túc xá.

Ba người trong phòng đều có mặt đông đủ, rõ ràng sau một buổi chiều đã thân nhau hơn nhiều, giờ đang dựa vào ghế vừa cười nói vừa chơi game.

Khi Khương Nghi đẩy cửa vào, ba người bạn cùng phòng vô thức ngẩng đầu lên, hồi lâu sau mới nhận ra Khương Nghi cũng ở phòng này.

Nam sinh dựa vào ghế chơi game cười nói: "Cậu là giường số ba đúng không?"

Khuong Nghi đi vào phòng gật đầu cười: "Tớ tên Khương Nghi, mới đến chiều nay."

Nam sinh trên ghế rất tự nhiên cười mở, vui vẻ mỉm cười rồi tự giới thiệu: "Tớ tên Lý Chấn, là người thành phố A, tới đây hơi lâu rồi."

Người ở giường đối diện với cậu là Trương Hạo, cũng là người thành phố A, bọn tớ đến chung với nhau."

Trương Hạo dựa vào ghế giờ tay chào.

Nam sinh bên cạnh Lý Chấn nói: "Tớ tên Thôi Chương, ở cạnh thành phố A, mới đến sáng nay."

Mấy người trong ký túc xá đã lắp đặt máy tính trên bàn học, đều là máy chơi game có giá trị không nhỏ, Lý Chấn dựa vào ghế nói tên một trò chơi rồi hớn hỏ quay đầu nhìn Khương Nghi hỏi: "Muốn chơi chung không?"

Khuong Nghi lắc đầu nói mình không rành game lắm.

Lý Chấn hơi tiếc rẻ nhưng cũng không ép mà chơi chung với hai bạn cùng phòng khác.

Hơn mười giờ đêm, Khương Nghi ôm đồ đi tắm.

Lý Chấn thắng mấy ván game dựa vào ghế vươn vai một cái, chơi cả đêm bụng réo ầm ỹ.

Vì mới nhập học nên mấy người vẫn chưa quen với đồ ăn ở đại học A, cũng may hôm nay đi siêu thị đã mua đủ thứ đồ linh tinh, đúng lúc có mì gói nên định úp mì ăn khuya.

Mồ hôi thơm nức mũi, mấy người Lý Chấn úp xong thì đo dục liếc nhau một cái rồi nhìn Khương Nghi trên giường.

Mới tới lần đầu, mọi người ở chung phòng mà chỉ có bọn họ ăn khuya hình như cũng không tốt lắm.

Trong lòng Lý Chấn hơi bồn chồn, do dự nghĩ xem có nên rủ người bạn cùng phòng này không.

Dù sao Khương Nghi có vẻ không thích nói chuyện lắm, cũng không chịu chơi game với bọn họ, nhìn hơi lạnh lùng khó gần.

Ngay cả đồ đạc trên bàn cũng được sắp xếp tỉ mỉ, khác xa bàn học bừa bộn của bọn họ.

Nhìn chẳng khác gì kiểu học sinh giỏi cao ngạo lạnh lùng hồi cấp ba.

Nhưng nghĩ một hồi, Lý Chấn vẫn đến trước giường Khương Nghi rủ cậu ăn khuya với vẻ không mấy hy vọng.

Khuong Nghi lắc đầu.

Lý Chấn nghĩ thầm biết ngay mà, đang định đi thì nghe thấy cậu bạn cùng phòng nhìn rất cao ngạo lạnh lùng sau lưng ngoan ngoãn nói mình chưa mua mì.

Ngày mai sẽ mua rồi ăn chung với họ.

Lý Chấn: "???"

Hắn xoa tay nói: "Một tô mì có đáng gì đâu, tớ còn nhiều lắm."

Cay hay không cay đều có, tha hồ chọn."

Mười phút sau.

Mấy người Lý Chân và Trương Hạo liếc nhau rồi nhìn cậu bạn cùng phòng cao ngạo lạnh lùng kia vùi đầu vào tô, cuối cùng húp một hơi cạn sạch nước mì.

Lý Chân hết sức vui vẻ.

Trương Hạo nhìn không được thắc mắc: "Cậu chưa ăn mì bao giờ à?"

Khương Nghi ăn vẫn chưa đã, thành thật nói: "Ăn rồi.

Nhưng chưa bao giờ được ăn cả tô hết."

Cùng lắm Lục Lê chỉ cho cậu ăn hai nĩa thôi.

Lý Chân đang cười toe toét lập tức ngậm miệng, hồi hận nghĩ thầm cười gì mà cười, người ta nghèo đến nỗi một tô mì cũng chưa từng ăn mà mì còn cười nữa à.

Sau khi ăn khuya chung với nhau, bầu không khí trong phòng sôi nổi hơn nhiều.

Hơn mười một giờ khuya, ký túc xá tắt đèn nhưng ngày đầu tiên vào đại học chẳng ai ngủ được, mấy người đều mở to mắt phân khởi kể chuyện thời cấp ba và trước kia của mình.

Khương Nghi nghe say sưa ngon lành.

Về sau đột nhiên chuyển sang chuyện tình cảm.

Lý Chân: "Hồi đó tớ thích cô bạn ngồi chung bàn lắm, cậu ấy xinh cực, mắt vừa to vừa tròn như thỏ con ấy, tiếc là sau khi chia lớp bọn tớ không học chung nữa nên cũng phai nhạt hẳn đi."

Giọng hẳn lộ vẻ tiếc nuối, chợt nghĩ đến chuyện gì lại hào hứng nói: "Khương Nghi, hồi cấp ba nhiều người theo đuổi cậu lắm đúng không?"

Thú thật là khi gặp Khương Nghi lần đầu tiên, hẳn còn tưởng đây là ký túc xá hỗn hợp nên sinh viên khoa diễn xuất được xếp ở chung với sinh viên khoa học sinh học như mình.

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Không nhiều đâu."

Lý Chân: "Ày, đừng ngại mà, sao không có nữ sinh nào theo đuổi cậu được chứ, hay là cậu có người yêu rồi?"

Khương Nghi do dự nói: "Chắc vì tớ có người yêu rồi."

Bầu không khí trong phòng lập tức sôi nổi hẳn lên, Lý Chân tò mò hỏi: "Người yêu cậu trông thế nào? Chắc phải đẹp lắm nhỉ?"

Khương Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Đẹp.

Tớ thấy cậu ấy dễ thương lắm, mắt như thú con vậy."

Xanh thẳm, giống hệt mắt xanh của Little Bo-Peep.

Lý Chân vui vẻ nói: "Chắc giống người tớ thích hồi cấp ba rồi."

Là một cô nàng xinh xắn đáng yêu.

Ở một tòa nhà khác.

Ký túc xá khoa tài chính.

Lục Lê nằm trên giường thờ ơ nghe bạn cùng phòng ở giường đối diện nấu cháo điện thoại với bạn gái ở xa:

"Ừ ừ ừ, được rồi cục cưng, nghe lời em hết, nhớ cục cưng nhất đó....."

"Ừ, cục cưng ngủ đi, ngày mai tui mình nói tiếp nha, anh cúp máy đây, chụt——"

Chốc lát sau ký túc xá yên tĩnh trở lại, một nam sinh thò đầu ra ngưỡng cửa nói: "Xin lỗi mấy cậu nhé, làm phiền mọi người rồi, tớ và bạn gái yêu xa ấy mà....."

Hắn cười ngây ngô nói: "Tui tớ mới hẹn hò chưa bao lâu nên mấy ngày tới chắc sẽ gọi điện hơi nhiều một chút."

Lục Lê cũng mới hẹn hò chưa bao lâu buồn rầu gơ điện thoại mình lên, nhìn thấy màn hình trống rỗng.

Không có cuộc gọi nào, cũng chẳng có tin nhắn nào.

Hắn điềm tình nhét điện thoại xuống gối.

Điện thoại cùi bắp.

Điện thoại mấy ngàn tệ mà chẳng đổ chuông gì cả.

Nhất định không phải do Khương Nghi đâu.

Ngày mai hắn sẽ đem cái này đi bán ve chai rồi đổi máy mới.

Loại nào có thể nhận được tin nhắn ấy..

Chương 77: 77: Chương 75

Hai giờ sáng.

Phòng 409 của ký túc xá khoa tài chính.

Một nam sinh ngồi trên ban công.

Con đường dài dưới ký túc xá rất yên tĩnh, chỉ có ánh đèn đường mờ ảo và lũ côn trùng kêu đêm.

Từ Nhân mơ màng dậy đi toilet suýt nữa giật bản mình, sợ hãi nhìn nam sinh tóc vàng ngồi dựa vào ghế ngoài ban công.

Từ Nhân ngập ngừng gọi tên cậu bạn cùng phòng mới đến rồi hỏi hắn có phải thấy khó chịu chỗ nào không.

Khả năng nhớ tên người khác của Từ Nhân không mạnh lắm nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc với cậu bạn cùng phòng này nên muốn quên cũng khó.

Con lai tóc vàng, ngoại hình như người mẫu nước ngoài, vai rộng eo hẹp, chiều cao chắc chắn phải trên 1m88, khí chất lạnh lùng.

Quan trọng nhất là chiều ngày khai giảng đầu tiên, chiếc siêu xe đỗ ở tầng trệt ký túc xá của bọn họ chính là xe chở hành lý cho cậu bạn cùng phòng này.

Nghe nói trên siêu xe còn có tài xế riêng nữa.

Học ngành này hầu hết đều là con nhà có gia thế, Từ Nhân cũng không ngoại lệ, trong giới hắn được xưng tụng là cậu ấm, gia cảnh không hề kém cỏi nhưng cũng chưa đủ bản lĩnh đem siêu xe gần sáu triệu đi chở hành lý.

(~ 21 tỷ)

Nghe giọng người sau lưng, Lục Lê dựa vào ghế nghiêng đầu lạnh nhạt nói không sao.

Từ Nhân suy nghĩ một hồi, hần mò lấy gói thuốc lá trên bàn học rút ra một điếu rồi ngồi cạnh Lục Lê, làm như quen thuộc hỏi: "Hút không?"

Nói xong hần lại gãi đầu ngượng ngùng nói: "Tôi nay tớ gọi điện cho bạn gái lâu quá, mấy ngày tới các cậu thông cảm nhé!!"

Lục Lê tắt điện thoại đi: "Không cần.

"

Hần dừng một lát rồi tỏ vẻ hơi hột nói: "Người yêu tớ không chịu được mùi thuốc lá.

"

Từ Nhân vỗ đùi, nhin không được hỏi: "Người yêu cậu cũng không cho cậu hút thuốc à? Bạn gái tớ cũng vậy đấy!"

Hần ngồi xổm trên ban công, không bật hộp quẹt mà cắn điếu thuốc cảm thán: "Bạn gái tớ thỉnh mũi lẩn, tớ mà hút là em ấy ngửi ra ngay.

"

Nói một hồi, Từ Nhân ngồi xổm dưới đất buồn bã nói: "Nhưng giờ bọn tớ yêu xa, tớ có muốn em ấy quản cũng không được nữa rồi.

Lúc này tớ xem ảnh chụp của bọn tớ đến rưng rưng, càng xem càng nhớ em ấy.

À phải rồi, sao nửa đêm cậu cũng không ngủ thế?"

Lục Lê dựa vào ghế nhìn thoáng qua màn hình điện thoại trống rỗng, hờ hững nói: "Không có gì.

"

Một lát sau, hần chợt hỏi: "Tôi nào cậu cũng gọi điện cho bạn gái à?"

Từ Nhân ho khan một tiếng, cắn điếu thuốc ngượng ngùng nói: "Bọn tớ mới hẹn hò chưa bao lâu nên dính nhau lẩn!!"

"Với lại từ hồi cấp ba bọn tớ đã bên nhau rồi, chưa bao giờ xa nhau lâu vậy cả, ai mới hẹn hò cũng vậy thôi!!"

Lục Lê: "!!!"

Từ Nhân chợt nghĩ đến chuyện gì nên càng ngại ngùng hơn: "Nhưng cũng có thể vì bạn gái tớ bám người lắm, lúc nào cũng bám người lúc nào cũng đáng yêu hết!!"

Lục Lê nhận nhìn một hồi, sau đó đột nhiên nói: "Người yêu tớ cũng bám người lắm."

"

Từ Nhân đang lái nhái giật nảy mình, hẫng ngồi xổm dưới đất nhìn Lục Lê dựa vào ghế lạnh lùng lặp lại:

"Cậu ấy cũng bám người nữa."

"

Ở nhà trẻ lúc ăn cơm Khương Nghi đều kéo hẫng đi chung, đi vệ sinh cũng đi với hẫng, lúc phát trái cây cũng cầm đi tìm hẫng.

Từ nhỏ đã bám người rồi.

Từ Nhân gãi đầu, nghe Lục Lê nhắc đến người yêu còn tưởng Lục Lê cũng yêu xa như hẫng nên hỏi ngay:

"Cậu và người yêu ở xa nhau không?"

Lục Lê điềm tĩnh nói: "Xa."

"

Gần một con sông có thể không xa hay sao?

Từ Nhân bi thương thở dài: "Tớ hiểu cảm giác này mà."

"

Ài từng đau khổ vì yêu xa đều sẽ hiểu.

Hẫng an ủi: "Đợi một thời gian nữa sẽ ổn thôi."

"

Chờ đến Quốc Khánh được nghỉ dài ngày là có thời gian gặp nhau rồi.

Lục Lê không nói gì, nhìn về mặt khá sầu não uất ức.

Từ Nhân cùng chung cảnh ngộ nên vất hết óc an ủi cậu bạn cùng phòng mới đến đây.

Từ miệng Lục Lê, Từ Nhân biết được người yêu của hẫng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, thành

tích xuất sắc, vừa đáng yêu vừa bá mồm người, rất thích hần, tình cảm hai người vô cùng thắm thiết.

Chỉ là khoảng cách hơi xa.

Ngăn cách tình yêu của hai người.

Ba giờ sáng, Từ Nhân ngồi xổm dưới đất ráng chống mí mắt lên, nghe xong sự tích thanh mai trúc mã ưu tú của cậu bạn cùng phòng mới được thả về ngủ.

Lúc leo lên giường hần còn hơi hoang mang, tựa như không rõ tại sao cậu bạn cùng phòng mới đến này nhìn thì lạnh lùng xa cách mà lại nói nhiều đến vậy.

Còn Lục Lê sau khi trút hết tâm sự cũng vui bất nổi u uất trong lòng.

Hần nghĩ không sao cả.

Chỉ là ban đêm Khương Nghi ngủ một mình, sau đó không gọi điện cho hần, cũng không nhắn tin cho hần thôi.

Cũng đâu phải lần đầu ngủ xa nhau như vậy.

Chẳng sao hết.

Hần chỉ hơi lo thôi.

Chẳng hạn như hơi lo ban đêm Khương Nghi ngủ một mình có thể bị cảm nóng sốt, bị côn trùng cắn, ăn đồ dị ứng nổi mề đay, nửa đêm đạp chân ra, ổ điện đầu giường đột nhiên rò điện, bạn cùng phòng ngủ mở quạt giường lung tung.

Thậm chí hần đã lường trước khả năng ký túc xá của Khương Nghi nửa đêm bị cháy nên lên Baidu tra chỗ để bình chữa cháy trong ký túc xá.

Đến cuối cùng, hần nghĩ nếu không có mình ở cạnh Khương Nghi hình như cậu vẫn có thể sống rất tốt.

Lục Lê đừng dậy nghĩ thầm không sao cả.

Chuyện này bình thường mà.

Khương Nghi cũng đâu phải con nít.

Năm giờ rưỡi sáng, tia nắng ban mai đầu tiên rọi vào đại học A, trong phòng 409 của ký túc xá khoa tài chính, Lục Lê ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế.

Hắn lạnh lùng kéo khóa áo khoác lên rồi cúi đầu nhìn kim đồng hồ chạm chạm nhích từng giây trên cổ tay.

Sáu giờ sáng.

Cửa phòng 409 của ký túc xá khoa tài chính bị đẩy ra, nam sinh tóc vàng mặc áo khoác đóng cửa đi xuống lầu.

Toàn bộ quá trình không hề gây ra tiếng động nào.

Ở một ký túc xá khác, Khương Nghi tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học mở mắt ra mơ màng ngáp một cái, định dựa đầu vào vai người bên cạnh theo thói quen thường lệ thì lại dựa hụt.

Khương Nghi dụi mắt, nhìn lên trần ký túc xá mới phát hiện mình đã đổi chỗ rồi, giờ đang ở ký túc xá chứ không còn ở chung với Lục Lê nữa.

Bảy giờ rưỡi sáng.

Khương Nghi xuống lầu mới phát hiện Lục Lê đã chờ sẵn dưới ký túc xá, khi cậu ngáp ngẩn ngáp dài xách túi rác đi tới chỗ Lục Lê thì giật nảy mình.

Nam sinh khoanh tay dựa vào tường chơi điện thoại lộ ra quầng mắt thâm đen, nhìn như cá đêm ngủ không ngon.

Thấy cậu đến, Lục Lê ngẩng đầu lên, việc đầu tiên là nghiêm túc xoa bóp khắp mặt Khương Nghi như sợ người này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ban đầu còn hết sức nghiêm túc, nhưng về sau quai hàm Khương Nghi bị bóp phồng lên, còn xoa nhẹ má

lần như nhện không được muốn chơi đùa.

Khuong Nghi: "!!"

Chốc lát sau Lục Lê mới buông tay ra rồi âm thầm thở phào một hơi.

Khuong Nghi nghĩ ngợi, tưởng Lục Lê mới sáng sớm đùa giỡn với mình nên cũng ăn miếng trả miếng, hăng hái bóp mặt hắn.

Khi bóp mũi Lục Lê, tay cậu bị hắn kéo xuống.

Lục Lê: "Hôm qua ngủ thế nào?"

Nhớ lại hôm qua vui vẻ ăn khuya với bạn cùng phòng, Khuong Nghi gật đầu nói: "Ngủ ngon lắm."

"

Cậu nhện không được khoe với Lục Lê: "Bạn cùng phòng của tớ tốt lắm, ban đêm ngủ rất yên tĩnh, không ai gây ngủ phiền rầy hết."

"

Lục Lê giành lấy túi rác trong tay cậu rồi lại hỏi: "Ngủ quen lắm à?"

Khuong Nghi gật đầu, đang định nói quen thì thấy ánh mắt người bên cạnh trầm đi nên nuốt xuống lời trong miệng, rụt rè hỏi: "Cậu ngủ không quen à?"

Lục Lê im lặng.

Hắn không biết nói sao để diễn tả sự hụt hẫng này của mình.

Hắn vừa sợ Khuong Nghi quen, lại vừa sợ Khuong Nghi không quen.

Sợ Khuong Nghi ở ký túc xá một mình không quen, thế là chờ điện thoại đến nửa đêm, sợ Khuong Nghi nói với hắn ban đêm không ngủ được.

Nhưng khi thật sự biết Khuong Nghi ở ký túc xá một mình vẫn rất ổn, người không quen lập tức biến thành hắn.

Trần trọc thao thức suốt đêm không ngủ.

Chương 78: 78: Chương 76

Thấy Lục Lê im lặng, Khương Nghi ngập ngừng hỏi: "Cậu ngủ không quen đúng không?"

Lục Lê không lên tiếng, hồi lâu sau mới quay sang nói: "Không có."

Hắn dặt tay Khương Nghi, tay kia xách túi rác: "Tui mình đi nhà ăn nào ăn sáng đây?"

Đại học A đứng nhất nhì cả nước nên nhà ăn rất có tiếng, bảy tám nhà ăn phân bố khắp nơi trong khuôn viên trường, mỗi nhà ăn đều ra sức cung cấp dịch vụ tốt nhất cho sinh viên.

Khương Nghi bị nắm tay nhéo ngón trở Lục Lê.

Có lẽ vì người bên cạnh là con lai nên khung xương rất lớn, bàn tay to rộng gần như nắm trọn tay cậu.

Lục Lê quay sang nhìn cậu rồi nói: "Đến nhà ăn phía Đông đi."

Chỗ hôm qua ăn không nổi."

Khương Nghi nắm ngón trở Lục Lê nghiêm túc hỏi: "Cậu đang đánh trống lảng chứ gì?"

Lục Lê: "....."

Khương Nghi nghiêm túc hỏi tiếp: "Rốt cuộc tại sao tối qua cậu khó ngủ? Chiều không thoải mái à? Hay bạn cùng phòng ngủ gây phiền rã?"

Lục Lê quay đầu đi, nghiêm mặt mạnh mẽ nói: "Tớ có khó ngủ đâu."

Tối qua mười giờ tớ ngủ rồi.

Không xem điện thoại lần nào hết, cũng không đợi đến hai giờ rưỡi sáng đâu."

Khương Nghi thở dài.

Lục Lê quay đầu nhìn cậu: "Sao lại thở dài?"

Khương Nghi giơ tay kia lên chỉ vào mí mắt người bên cạnh: "Lần sau trước khi ra cửa nhớ soi gương nhé."

Lục Lê vô thức cúi đầu nhìn ngón tay Khương Nghi: "Sao thế?"

Khương Nghi thành thật nói: "Nhìn cậu bây giờ cứ như bị người ta đâm hai cú vậy."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi nghĩ đến chuyện gì nên lại an ủi: "Nhưng không xấu đâu."

Mắt không bị sưng lên.

So với lần trước đánh nhau với Trần Triệu suýt gây răng vỡ đẹp hơn nhiều."

Lục Lê: "....."

Hắn hậm hực nghĩ người ta hẹn hò đều quần quýt si mê, yêu đương cuồng nhiệt chỉ hận không thể dính chặt vào nhau.

Hắn và Khương Nghi cách nhau ba tòa nhà đã gần mười hai tiếng không gặp mặt.

Nhưng câu Khương Nghi nói với hắn không phải là cục cưng ơi tớ nhớ cậu lắm.

Mà là —— "Cậu xấu như bị người ta đâm hai cú vậy."

Sắc tàn tình phai.

Quả nhiên người xưa nói cảm có sai bao giờ.

Thấy vẻ mặt sầu não uất ức của Lục Lê, Khương Nghi thoáng sùng sốt rồi cố gắng vớt vát lại.

Hắn thấy Khương Nghi ra sức vớt vát: "Cậu yên tâm, trong lòng tớ cậu đẹp nhất mà."

Lục Lê càng rầu rĩ hơn.

Cậu này chỉ có lừa con nít thôi.

Ai tin thì người đó là kẻ ngốc.

Nói ra sẽ bị cười cho thú vị.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi kiễng chân lên ôm đầu Lục Lê hôn chụt một cái lên mắt hắn.

Sau đó chân thành nói: "Tớ nói thật đó."

"....."

Vẻ mặt u ám của Lục Lê lập tức thay đổi, vành tai đỏ lên, hắn tỏ vẻ nghiêm trang rồi giả bộ thản nhiên thốt ra một câu: "Tớ biết rồi."

Chắc chắn Khương Nghi sẽ không lừa hắn đâu.

Một lát sau, hắn lại quay đầu đổi diện với Khương Nghi, nhìn cậu không chớp mắt.

Khương Nghi chẳng hiểu gì cả, sau đó cậu nắm tay Lục Lê đi tới phía trước nhưng không đi được, ngáng đầu lên mới phát hiện Lục Lê vẫn còn đứng yên tại chỗ.

Cậu lùi lại mấy bước rồi nghiêng đầu hỏi: "Sao thế?"

Lục Lê đáp ứng: "Cậu chỉ mới hôn một bên thôi....."

Khương Nghi: "....."

"Vậy cậu nói tại sao tôi qua khó ngủ trước đi?"

Lục Lê cũng không cần hôn mà quay đầu đi: "Tại tớ lạ giường thôi."

Khương Nghi nghiêng đầu nói: "Nhưng mùa đông về nhà bà nội ngay cả giường đất cậu cũng ngủ được mà."

Lạ giường chứ không lạ giường đất à?"

Lục Lê cảm thấy đây không phải vấn đề lạ giường hay lạ giường đất mà là Khương Nghi muốn ép hắn thừa nhận.

Hắn trầm giọng nói: "Cái nào tớ cũng không quen hết."

Hắn quen Khương Nghi còn tận được.

Khương Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Ừy lát nữa hỏi đi xem có thể tháo ga giường vỏ chăn trong phòng cậu gửi tới đây được không."

Ít nhất sẽ quen thuộc hơn ga giường và vỏ chăn mới một chút.

Lục Lê: "Khỏi cần gửi."

Khương Nghi quay đầu nhìn hắn.

Lục Lê áp úng: "Trước khi ngủ cậu gọi điện cho tớ....."

"Hoặc tại mình video call cũng được....."

Khương Nghi không hiểu lắm, mờ mịt nghĩ họ chỉ cách nhau ba tòa nhà thôi mà.

Nhớ nhau thì có thể đến tận nơi tìm.

Gọi điện với video call sao cứ như đang yêu xa vậy?

Nhưng nhớ lại Lục Lê nói ba tòa nhà xa ời là xa, Khương Nghi vẫn gật đầu rồi ngoan ngoãn mềm giọng nói: "Ừ."

Buổi tối tớ sẽ gọi cho cậu."

Cậu nghĩ ngợi rồi lại lẩm bẩm: "Thật ra đêm qua trước khi ngủ không nói chuyện với cậu, tớ vẫn thấy không quen lắm."

Cậu thành thật nói: "Trước khi ngủ tớ muốn nói với cậu về bộ xếp hình mà tớ nghĩ tới."

Tối qua lúc sắp đi ngủ cậu nhớ ra một bộ xếp hình, vừa ngẩng đầu định nói với Lục Lê bên cạnh thì lại phát hiện chăn mền bên cạnh trống rỗng.

Khương Nghi hay để điện thoại trên bàn học sạc pin.

Khi nhớ tới bộ xếp hình kia, Khương Nghi mới nhận ra mình và Lục Lê đã không còn ở chung một ký túc xá, cũng không còn chung một giường.

Nhưng có một nháy mắt Khương Nghi rất muốn xuống giường đi tới bàn học lấy điện thoại nhắn tin cho Lục Lê.

Thật ra bộ xếp hình kia cũng chẳng quan trọng lắm.

Nhưng trong một tích tắc nào đó Khương Nghi rất muốn nói chuyện này với Lục Lê.

Thật kỳ lạ.

Ý nghĩ này đến một cách đột ngột mà không sao hiểu được.

Tựa như nước ngọt trong chai sủi bọt trào lên, khiến người ta có một nỗi khát khao mà ngay cả mình cũng thấy kỳ lạ.

Nhưng ký túc xá đã tắt đèn tối om nên không tiện xuống giường lấy điện thoại.

Sau khi khát vọng nhất thời kia biến mất, Khương Nghi nằm trên giường mơ màng nghĩ mình gọi điện cho Lục Lê hình như cũng không tốt lắm.

Ừ cậu không bị bệnh, cũng chẳng phải là trẻ con.

Nghe Khương Nghi nói, trong lòng Lục Lê mềm nhũn.

Hắn nắm tay Khương Nghi thấp giọng nói: "Vậy giờ cậu có thể nói với tớ rồi."

Hay là đội huấn luyện quân sự xong tớ sẽ xin ra ngoài ký túc ở."

Suốt đêm qua hắn đã ngắm nghía mấy chung cư và tòa nhà quanh trường, nghĩ thầm nếu sau này mình và Khương Nghi dọn ra ngoài thì sẽ ở đâu.

Đặc biệt là nếu Khương Nghi không quen ăn ở nhà ăn của đại học A thì phải tìm nhà nhanh hơn một chút.

Hôm qua Khương Nghi chỉ chọn ra mấy thứ mình ăn được, chỗ còn lại một miếng cũng không đụng mà lựa ra cho hắn ăn hết.

Khó khăn lắm trong kỳ nghỉ hè Lục Lê mới nuôi Khương Nghi hơi tròn lên tí xíu, cứ đà này chẳng mấy chốc cậu sẽ lại gầy đi cho xem.

Nuôi Khương Nghi tròn lên còn khó hơn lượm vàng dưới đất nữa.

Nghe Lục Lê nói ra ngoài ỏ, Khương Nghi suy nghĩ giây lát rồi nói: "Tớ thấy bạn cùng phòng của tớ tốt lắm mà."

Lục Lê đẩy cửa nhà ăn nói: "Lẽ cậu không quen với đồ ăn ở mấy nhà ăn khác thì sao?"

Hầu hết đồ ăn của các nhà hàng tư nhân ở thành phố A đều không xứng đưa vào đại học A.

Khương Nghi tới qua mới vui vẻ ăn khuya với bạn cùng phòng nói tỉnh bơ: "Ăn quen mà."

Giờ tớ không đói bụng đâu."

Lục Lê cảm thấy một thời gian nữa Khương Nghi sẽ đổi ý thôi.

Dù sao hắn vẫn rất tự tin với tay nghề của mình.

Nuôi Khương Nghi nhiều năm như vậy, tay nghề của hắn nhất định phải cao hơn nhà ăn rồi.

Ừ vậy Lục Lê bình thản nói: "Không sao."

Cậu cứ từ từ suy nghĩ đi."

Cuối cùng nhất định Khương Nghi sẽ chọn ra ngoài ký túc ăn cơm hắn nấu thôi.

Cả thế giới không ai có tay nghề nấu ăn hợp khẩu vị Khương Nghi hơn hắn cả.

Hơn tám giờ sáng.

Khương Nghi xách mấy túi sữa đậu nành và bánh bao nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

"Sao đây sớm thế?"

Lý Chấn mới ngủ dậy ngồi trên giường ngáp một cái, hất gãi mái tóc rồi bụm mắt nhìn Khương Nghi dưới bàn học.

Khương Nghi khom lưng cời giày, cậu ngẩng đầu lên áy náy hỏi: "Đánh thức các cậu à?"

Lý Chấn vừa ngáp vừa leo xuống giường đi rửa mặt, xua tay nói: "Không sao, tụi tớ cũng mới dậy thôi.

Lúc sáng cậu đi đâu vậy?"

Khương Nghi đứng đưa túi sữa đậu nành và bánh bao trên tay: "Tối nhà ăn ăn sáng."

Ăn sáng xong cậu hỏi nhóm chat mới tạo của ký túc xá có muốn mua giùm bữa sáng không, đám Lý Chấn đều nói muốn, thế là cậu tiện tay xách ba phần điểm tâm về.

Khương Nghi đặt sữa đậu nành và bánh bao trên bàn học, thấy Lý Chấn rửa mặt xong thì đưa cho hắn.

Lý Chấn cười híp mắt cầm điểm tâm rồi kéo ghế ra, mở túi cắn bánh bao đặc ý nói: "Ừ, bánh đậu đó."

Cắn một miếng bánh đậu đó ngọt ngào, mùi đậu tràn ngập răng môi.

Uống thêm một ly sữa đậu nành ấm áp thơm ngát làm dạ dày buổi sáng hết sức dễ chịu.

Lý Chấn ăn hai ba miếng hết sạch bữa sáng rồi cảm thán: "Sáng khoái quá đi."

Chợt nghĩ đến chuyện gì, hắn quay sang tò mò hỏi: "Cậu đi ăn sáng một mình à?"

Khương Nghi lắc đầu cười để lộ lúm đồng tiền, còn chưa lên tiếng thì nghe thấy Trương Hạo bên cạnh cười nói: "Cậu tưởng ai cũng là cậu độc thân như cậu à? Chẳng phải tối qua Khương Nghi đã nói người yêu mình cũng ở đại học A rồi sao?"

Lý Chấn không tin mà hỏi Khương Nghi có thật vậy không.

Khương Nghi ho khan một tiếng rồi khẽ gật đầu.

Lý Chấn tắc lưỡi, sau đó cười khúc khích trêu ghẹo: "Bữa nào rảnh dẫn tớ đây ăn cơm đi."

Khương Nghi khựng lại, cậu không chắc mấy người Lý Chấn có chấp nhận được chuyện bạn cùng phòng của mình yêu đương với nam giới hay không nên nói qua loa: "Để sau đi."

Sau đó cậu lại nói khéo: "Có thể cậu ấy không giống như các cậu tưởng tượng đâu."

Lý Chấn xua tay thản nhiên nói: "À, có gì mà không chấp nhận được chứ."

Hôm qua Khương Nghi còn nói người yêu mình dễ thương như thú con, cộng thêm bánh bao đậu đó ngọt ngào sáng nay thì nhất định người yêu của Khương Nghi phải là một cô nàng đáng yêu rồi.

Thấy thái độ phóng khoáng của Lý Chấn, Khương Nghi yên tâm hơn chút ít.

Lý Chấn dựa vào ghế chơi game, tiện tay lôi ra một gói khoai tây chiên mua ở siêu thị, vừa xé ra đưa cho Khương Nghi vừa quay đầu nói chuyện với Trương Hạo.

Nói chuyện xong, hắn quay đầu lại thì thấy Khương Nghi ăn khoai tây chiên hết sức nghiêm túc.

Hắn buồn cười hỏi: "Sao cậu ăn nghiêm túc thế?"

Đột nhiên Lý Chấn nhớ lại tối qua Khương Nghi suýt vùi đầu vào tô mì.

Hắn lập tức ngậm miệng, không chỉ lập tức chuyển tiền mua đồ ăn sáng cho Khương Nghi mà còn dúi cả

gói khoai tây chiên vào ngực cậu, sau đó xé thêm mấy gói khoai tây chiên nữa.

Sợ Khương Nghi hiểu lầm thành bỗ thú, Lý Chân còn nói khoai tây chiên đều là vị mới nên hẳn muốn nếm thử.

Khương Nghi cảm động ôm khoai tây chiên.

Lý Chân ăn một miếng, Khương Nghi ăn một miếng.

Khương Nghi nhận không được ăn hơi nhiều, sau đó nhả tin vui về nói với Lục Lê.

Bạn cùng phòng của cậu tốt lắm.

Đợi sang năm hãy dọn ra ngoài ở nhé.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lê: Cả thế giới không ai có tay nghề nấu ăn hợp khẩu vị Khương Nghi hơn tui hết.

Khương Nghi (vui vẻ): Thực phẩm rác A, thực phẩm rác B, thực phẩm rác C.....

Chương 79: 79: Chương 77

Mặc dù Khương Nghi nói sang năm mới bàn chuyện dọn ra ngoài ký túc xá nhưng Lục Lê vẫn đang tìm nhà ở, vì vậy còn tìm tới ông anh họ Lục Tiều đang phát triển sự nghiệp ở thành phố A.

Lục Tiều năm nay hai mươi bốn tuổi, cũng học ở đại học A, sau khi tốt nghiệp thì tự mở công ty lập nghiệp ngay tại thành phố A, trong dòng họ Lục cũng được xem là một tiểu bối giỏi giang thành đạt.

Hắn có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với cậu em họ con lai Lục Lê này.

Dù sao trong các đại thiếu gia nhà họ Lục cũng chỉ có mỗi cậu chủ này ngang ngạnh ương bướng không chịu được.

Lục Đình nhờ Lục Tiều mài giũa Lục Lê nhiều một chút, thế là Lục Tiều bảo Lục Lê có rảnh thì đến công ty mình thực tập.

Bởi vậy sau khi nhập học Lục Lê bận tới tận tận mắt mũi, gần như bị túm đầu ném vào công ty thực tập, bận đến nỗi chân không chạm đất.

Hắn phiền muộn chết.

Nhưng khi Khương Nghi vỗ đầu bảo hắn thực tập cho tốt, Lục Lê lại nhịn xuống, chỉ rúc vào cổ Khương Nghi trầm giọng bảo cậu tới công ty thăm mình nhiều một chút.

Khương Nghi đồng ý rất nhiều lần.

Nhưng vì bận đủ chuyện nên vẫn chưa thể đến công ty thăm hắn.

Rót cuộc chiều cuối tuần này, Khương Nghi đón xe đến công ty thăm Lục Lê.

Nhưng cậu đến không đúng lúc chút nào, người tiếp cậu nói Lục thiếu gia và Tiểu Lục đều đang họp nên dẫn cậu tới phòng nghỉ của Lục Lê.

Mang tiếng là thực tập nhưng đái ngọ dành cho Lục Lê không hề thua kém Tiểu Lục tổng là bao.

Ban đầu Khương Nghi còn đọc tạp chí trên ghế salon, nhưng mùi hoa cỏ trong phòng nghỉ rất giống mùi trong phòng ngủ nhà họ Lục, cộng thêm buổi chiều rất dễ buồn ngủ nên chờ một hồi cậu ngủ thiếp đi.

Hơn ba giờ chiều.

Nam sinh tóc đen dựa vào ghế salon trong phòng nghỉ, hình như cậu đã ngủ thiếp đi, đầu ngoẹo sang một bên, tóc mái đen mềm lòa xòa trên lông mày, hàng mi dài rậm cong vút khép vào nhau, đuôi mắt xéch lên, môi mỏng hơi mím lại.

Trên người cậu còn đeo túi màu đen, cổ áo sơ mi trắng tôn lên cần cổ thanh mảnh, hết như một bức tranh. Máy điều hoà không khí trong phòng nghỉ bật hơi thấp, bước chân Lục Bê chậm lại, đôi mắt xanh lạnh lùng thoáng dịu xuống.

Hắn cầm một chiếc chăn lông mới đi đến trước ghế salon rồi khom lưng nhẹ nhàng đắp lên người Khương Nghi đang ngủ.

Đúng lúc đó Lục Tiều nghe thư ký nói Lục đại thiếu gia đã về phòng nghỉ, nghe nói là có bạn tìm.

Lục Tiều hăng hái đi tới phòng nghỉ.

Hắn muốn nhìn xem người có thể làm bạn với đứa em họ xấu tính từ nhỏ này rốt cuộc có đáng đáp ra sao.

Bóp ngoài cùng của phòng nghỉ là một cánh cửa cách âm dày, trên sàn trải thảm êm, Lục Tiều đẩy cửa ra, vừa ngẩng đầu lên thì thấy đứa em họ mười tám tuổi của mình mặc bộ vest đắt tiền dệt may riêng, tay cầm một chiếc chăn lông mới quỳ một chân trên ghế salon đắp kín cho nam sinh đang ngủ say.

Sương mặt quanh năm lạnh lùng trở nên dịu dàng khiến người ta nhìn không ra vẻ lạnh lẽo vốn có.

Lục Tiều hơi ngạc nhiên, dường như không thể tin nổi Lục Bê ngang ngạnh từ nhỏ đến lớn còn có vẻ mặt này.

Nhưng một giây sau, Lục Tiều kinh ngạc cứng đờ tại chỗ.

Hắn thấy cậu em họ nửa quỳ trên ghế salon cúi đầu ngắm nam sinh ngủ say, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc cậu, sau đó cúi xuống hôn lên môi cậu một cái.

Đôi mắt xanh nhạt đọng đầy yêu thương quyến luyến.

"

Lục Tiều chết sững tại chỗ, nhớ lại cách đây không lâu cha mẹ gọi điện bảo mình trông chừng em họ thật kỹ, còn có cha mẹ Lục Bê mỗi dịp lễ tết đều gặp mặt.

Hình như nghe thấy động tĩnh gì, Lục Bê nửa quỳ trên ghế salon quay đầu nhìn ra cửa, thấy được Lục Tiều.

Lục Tiều còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe em họ mình tặc lưỡi một tiếng.

Lục Tiều: "....."

Hắn đoán thề mình nghe ra được tiếng tặc lưỡi này là bực bội muốn đuổi người, đứa em họ này của hắn hoàn toàn chẳng có vẻ gì hốt hoảng khi bị bắt gặp hôn trộm một nam sinh cả.

Năm phút sau.

Trong vườn hoa trên sân thượng công ty, Lục Tiều nhìn Lục Bê điềm tĩnh thản nhiên trước mắt, hít sâu một hơi rồi hỏi: "Chuyện lúc này là sao? Em thích nam à?"

Lục Bê nhàn nhã dựa vào ghế, tích chữ như vàng thốt ra một chữ: "Ừ."

Lục Tiều đầu đầu nói: "Em dám thừa nhận thẳng thắn quá nhỉ."

Hắn hạ giọng nói: "Em tém tém lại chút đi, ban ngày ban mặt đừng có làm vậy, lần này là anh thấy, lần sau không phải ở phòng nghỉ mà để những người khác trong công ty bắt gặp....."

"Thì sớm muộn gì hai bác cũng biết....."

Lục Bê hờ hững khuấy cà phê trước mặt rồi bình tĩnh ngẩng đầu thốt ra một câu kinh thiên động địa:

"Cha mẹ em biết lâu rồi."

Lục Tiều: "???"

Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Bê.

Lục Bê bình tĩnh nói tiếp: "Từ năm lớp mười một đã biết rồi."

Lục Tiều bàng hoàng không nói nên lời, nhưng nhớ tới tính tình Lục Bê lại cảm thấy đây là chuyện hẳn có thể làm ra.

Nhưng dù nhà họ Lục có ruộng chiều Lục đại thiếu gia cỡ nào thì chắc Lục Bê cũng phải chịu không ít đau khổ để chuyện này lắng xuống.

Lục Tiều bị sốc hồi lâu rồi cuộc tìm lại được giọng mình, hắn bóp trán nói: "Cậu bé lúc này....."

Nam sinh này giờ còn thờ ơ lập tức tỏ vẻ đắc ý, nghiêm túc nói: "Đúng vậy."

Tại em hẹn hò rồi."

Lục Tiều: "....."

Mẹ nó ai thêm hỏi hai đứa bây đã hẹn hò chưa hả.

Lục Bê đắc ý nghiêm túc nói tiếp: "Như anh thấy đó."

Em có hôn cậu ấy, cậu ấy cũng không khóc đâu."

Mười một năm trước, Lục Tiều nồng nhiệt hôn Khương Nghi một cái ngay trước mặt hắn, lúc đó hắn bảy tuổi cầm bàn cờ đứng ở cửa chỉ có thể tức giận trừng Lục Tiều, một câu tiếng Trung cũng không nói được.

Bây giờ mười một năm sau, hắn hôn Khương Nghi mà cậu không hề khóc.

Toàn thắng.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Lục Tiều mờ mịt, nghe Lục Bê nhỏ mọn nhắc nhở mới nhớ ra hơn mười năm trước, lần đầu mình đi gặp

Lục Bê đã nhận làm người hỏi chiều.

Lúc đó hắn không chỉ nhận làm người mà còn ôm một cậu bé xinh xắn đáng yêu hôn chụt một cái, rõ ràng cậu bé kia là con trai mà lại xinh như búp bê vậy, ngồi trong lòng ngực nhìn hắn.

Đứa em họ con lai hắn chưa từng gặp tức giận đứng ở cửa phát ra một tiếng hét làm hắn cả đời khó quên.

Sau này Lục Tiều mới biết cậu bé kia là bạn của Arno.

Nghe nói hai đứa nhỏ thân nhau đến mức làm người ta giận sôi.

Tối nào cũng xem phim hoạt hình ăn cơm làm bài tập chung với nhau cả.

Thậm chí hồi nhỏ Arno dự tiệc mừng năm mới, trong buổi tiệc Lục Tiều thường xuyên thấy Arno bảy tuổi cầm điện thoại trốn trong góc vắng vẻ bấm nói chuyện với bạn mình.

Đó cũng là lần đầu tiên Lục Tiều biết đứa em họ hay xụ mặt này của mình thế mà cũng biết nhỏ giọng

ngghiêm túc nói mấy câu sến súa như "Bé ngoan ngủ đi nha".

Hắn cứ tưởng Tiểu Bá Vương hung thần ác sát như Arno chỉ biết dọa người bằng câu "Không nghe lời thì tao đánh" thôi chứ.

Lục Tiều định thần lại rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Đây là lý do em nhờ anh tìm nhà gần trường đấy à?"

Lục Lê dựa vào ghế ừ một tiếng.

Lục Tiều chợt nghĩ đến chuyện gì nên thuận miệng hỏi: "Nhà người ta đã biết chưa?"

Hắn thấy nếu hai người này ở bên nhau thì khó khăn nhất và chịu áp lực lớn nhất phải là Lục Lê thừa kế Lục gia, ai ngờ Lục Lê dám nói với cha mẹ mình thích nam từ năm lớp mười một lại không lên tiếng.

Hồi lâu sau Lục Lê mới nói: "Nhà cậu ấy vẫn chưa biết."

Lục Tiều lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Lê dựa vào ghế nhắm hờ hai mắt rồi thấp giọng nói: "Từ nhỏ cậu ấy đã sống với cha."

Vì vậy cha Khương rất quan trọng với Khương Nghi, lời ông nói có thể ảnh hưởng đến cậu để như trở bàn tay.

Mà Khương Nghi từ nhỏ đã ốm yếu, một mình cha Khương ngâm đắng nuốt cay nuôi cậu lớn, niềm kỳ vọng đặt vào con mình chắc chắn sẽ không bao gồm hy vọng con mình thích nam.

Hồi cấp ba Khương Nghi thi đua, cha Khương từng nhờ Lục Lê ở ký túc xá thay mình nhắc nhở Khương Nghi đừng tạo áp lực nặng quá.

Cha Khương nói nếu được thì ông chỉ mong Khương Nghi có thể làm một người bình thường khỏe mạnh, không cần đạt điểm cao, nếu vậy áp lực cũng sẽ không nặng, ông mong Khương Nghi có thể vui vẻ lớn lên như người bình thường, sau đó lấy vợ sinh con rồi yên ổn sống hết đời.

Lục Lê thở hắt một hơi, mở mắt ra rồi nheo mắt ngược nhìn bầu trời xanh thẳm.

Một lát sau, hắn đứng dậy nói: "Đi đây."

Lục Tiều ung dung nói: "Gấp cái gì."

Giải quyết xong đồng hồ sơ kia mới được đi thăm bạn trai nhỏ của em."

Về khoản này hắn giống hệt Lục Đình, gò ép áp bức người ta chẳng chút khách khí, lượng công việc gấp mấy lần ập xuống có bình tĩnh cỡ nào cũng phải biến sắc.

Lục Lê hết sức bức bối nhưng hắn vẫn đang lăm le hắt cha mình xuống ghế để lấy lòng cha vợ, thế là đến trước phòng nghỉ chỉ có thể nín nhịn rẽ sang lối khác rồi lạnh mặt đi tới văn phòng.

Khi Khương Nghi ngủ dậy đã hơn năm giờ chiều.

Trên người cậu đắp một tấm chăn lông, khay trà trước ghế salon còn đặt một ly nước ấm, có vẻ như mới rót cách đây không lâu.

Khương Nghi xếp chăn lông rồi uống một hộp nước, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lục Lê mặc vest đẩy cửa vào, có lẽ bộ đồ trên người đặt may riêng nên hết sức vừa vặn, chân dài vai rộng, tóc vàng chải ngược để lộ gương mặt lạnh lùng sắc bén.

Lục Lê nhìn thấy Khương Nghi mới tỉnh ngủ dụi mắt trên ghế salon, sau đó hỏi hần: "Cậu xong việc chưa?"

Thật ra Lục Lê vẫn chưa làm xong.

Gã Lục Tiều hiếm độc kia chỉ ước gì bắt hần ở công ty hai mươi bốn tiếng một ngày, mỹ danh là để hần học hỏi kinh nghiệm, sau đó việc gì cũng quăng cho hần làm.

Nhưng Lục Lê vẫn đáp: "Xong rồi."

Hần nhếch môi nói: "Dẫn cậu đi ăn."

Ăn xong tớ chở cậu về trường."

Cùng lắm thì tối nay tặng ca vậy.

Khương Nghi gật đầu.

Lục Lê lái xe đưa cậu tới một nhà hàng có tiếng ở thành phố A, gọi rất nhiều món hợp khẩu vị của cậu.

Trong phòng ăn, Khương Nghi gấp mấy miếng, sau đó nghĩ thế nào lại gấp thức ăn cho Lục Lê.

Lục Lê thoáng kinh ngạc, hần cúi đầu nhìn mấy món ưa thích ít ỏi trong chén Khương Nghi rồi nhú mày hỏi: "Không thích à?"

Hần nhớ hệ thống nhà hàng này là một trong những chỗ hiếm hoi Khương Nghi ăn được khi còn ở thành phố S mà.

Khương Nghi nói không hề chớp mắt: "Thích chứ."

Nhưng còn phải chờ bụng cho bữa tối nữa.

Nghe nói tối nay đám Lý Chấn sẽ ăn lẩu tự sôi.

Lý Chấn còn vỗ ngực cam đoan pha nước chấm thật ngon cho cậu nữa.

Bỗng mày Lục Lê càng nhú chặt hơn: "Vậy sao ăn ít thế?"

Khương Nghi chân thành tha thiết nói: "Hôm nay cậu bận suốt như vậy chắc là mệt chết rồi."

Cậu ăn nhiều chút đi, nhìn cậu gầy rộc rồi kìa."

Cậu vừa nói vừa gấp những món trước đây mình thích cho Lục Lê, ra sức ép hần ăn.

Lục Lê vô thức sờ mặt mình rồi bần khoản nói: "Tớ gầy đi à?"

Khương Nghi cố gấp thịt viên vào chén hần, hùng hồn nói: "Gầy chứ."

Cậu bắt chước cách nói của Lục Lê, nghiêm trang nói: "Gầy đến nỗi ôm cần tay luôn."

Không chỉ đi Lục mà tớ cũng đau lòng lắm đó."

Nam sinh tóc vàng cao mét chín đo đự gấp một viên thịt vào miếng.

Một lát sau, Lục Lê lại nghĩ chắc tại dạo này mình không đi tập gym, đến lúc phải tìm một huấn luyện viên thể hình cá nhân ở thành phố A rồi.

Ăn xong đã hơn bảy giờ.

Lục Lê lái xe đưa Khương Nghi về trường, khi dừng lại dưới ký túc xá của Khương Nghi, hắn gác tay lên ô lăng để lộ chiếc đồng hồ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, hắn suy nghĩ một lát rồi nghiêm mặt nói: "Tớ vẫn thấy mình không gầy đâu."

Hắn đã lên ngắm mình trong phòng vệ sinh ở nhà hàng.

Cơ bụng và đường nhân ngư của hắn vẫn còn mà.

Nhất định không gầy đến nỗi Khương Nghi ôm cần tay đâu.

Khương Nghi tháo dây an toàn rồi thản nhiên nói: "Chắc tớ nhìn lầm thôi."

Lục Lê đành phải nhìn Khương Nghi xuống xe như một làn khói, sau đó đeo túi vào ký túc xá, bộ dạng có vẻ rất vui sướng.

Hình như dạo này Khương Nghi và bạn cùng phòng rất thân thiết.

Mỗi lần về ký túc xá đều hết sức phấn khởi.

Lục Lê thừa nhận trong lòng mình không thoải mái cho lắm.

Hắn lại cúi đầu nhìn thoáng qua người mình, hồi lâu sau mới muộn màng nhận ra dạo này hắn và Khương Nghi đều ngủ ở ký túc xá của mình.

Mấy ngày nay Khương Nghi đã ôm hắn lần nào đâu???

Sao lại nói ôm hắn cần tay chứ???

Ký túc xá của Khương Nghi.

"Đâu, mấy cậu có thấy chiếc Cullinan dưới lầu không?"

Trương Hạo mới từ bên ngoài về, đẩy cửa ra kích động nói: "Hơn bảy triệu lận đó!" (~24 tỷ)

"Chỗ tui mình mà lại có phú nhị đại ghé thăm vậy sao."

Lý Chân đang dựa vào ghế chơi game lập tức hào hứng hẳn lên: "Phắc, thật không? Mẹ nó Cullinan bỏ thêm ít tiền nữa là mua được Rolls Royce Phantom rồi!"

Chẳng có tên con trai nào không mê siêu xe cả.

Trương Hạo: "Thật mà, dưới lầu đang bàn tán ầm ĩ kia kìa, ai cũng tò mò ra nhìn hết."

Nghe nói chiếc Cullinan kia đỗ dưới lầu một lúc lâu mới lái đi."

Lý Chân quay đầu nhìn Khương Nghi mới về chưa lâu, hớn hỏ nói: "Bác về cậu có thấy chiếc Cullinan kia không?"

Khương Nghi ngồi ở bàn học chăm chú xé gói bánh quy, ngẩng đầu lên mờ mịt hỏi: "Hả?"

Lý Chân nhớ lại mấy ngày nay Khương Nghi hay mua đồ ăn vặt với bọn họ chắc cũng không rảnh siêu xe nên nói qua loa: "Không không không, cậu ăn tiếp ăn tiếp đi."

Tớ còn bánh quy vị mạch nha và phô mai này, ăn không?"

Hai mắt Khương Nghi sáng lên: "Ăn chứ, tớ đói vị muối biển với cậu nhé."

Lý Chân vui vẻ nói: "Khỏi đối, cậu cứ lấy ăn đi."

Ngoan ơi là ngoan.

Nếu em họ hẳn cũng ngoan như vậy thì hẳn chỉ muốn khiêng mấy thùng đồ ăn vặt về nhà thôi.

Khuong Nghi vẫn đem bánh quy vị muối biển của mình đổi lấy bánh quy vị mạch nha và phô mai của Lý Chân.

Hơn chín giờ tối.

Lý Chân học từ vựng, Trương Hạo đeo tai nghe cày video, một bạn cùng phòng khác tắm trong toilet.

Bỗng nhiên trên giường vang lên tiếng kéo kẹt liên hồi.

Lý Chân quay đầu nhìn, lập tức giật nảy mình.

Sắc mặt Khuong Nghi nằm ở giường trên tái nhợt đáng sợ, hình như còn toát mồ hôi lạnh, trên mặt đầm đìa mồ hôi, môi mỏng chẳng có chút huyết sắc, cố gắng leo xuống cầu thang.

Lý Chân lập tức đứng dậy đỡ cậu rồi cuống quýt hỏi: "Trời ạ trời ạ, cậu bị sao vậy?"

Trương Hạo cũng tháo tai nghe xuống, sau lúc giật mình cũng vội vàng đỡ cậu ngồi xuống ghế.

Tóc đen trên trán Khuong Nghi ướt đẫm mồ hôi, cậu vịn ghế thều thào nói: "Chắc tớ ăn gì bị đau bụng rồi....."

Lý Chân và Trương Hạo hoảng hốt muốn dìu cậu xuống lầu, vừa đỡ Khuong Nghi dậy thì điện thoại trên bàn học của cậu đổ chuông rung lên.

Khuong Nghi khó nhọc nhìn điện thoại, phát hiện Lục Lê gọi tới.

Trương Hạo không rõ lắm, hấp tấp định nghe điện thoại giùm cậu, ai ngờ Khuong Nghi đang thoi thóp mở to mắt rồi hoảng sợ nói bằng chút hơi tàn cuối cùng: "Đừng nghe——"

Nghe là tiêu đời ngay..

Chương 80: 80: Chương 78

Trương Hạo bị giọng nói thều thào của Khương Nghi làm giật nảy mình, tay định cầm điện thoại run lên một cái, thế là vô tình tắt luôn cuộc gọi.

Hắn quả thực bị dọa không nhẹ, dù sao nhìn Khương Nghi ngồi trên ghế thật sự rất đáng sợ, sắc mặt trắng bệch, tóc mái ướt đầm mồ hôi dính bết vào lông mày, mồ hôi lạnh toát ra liên tục, nhìn cứ như đang hấp hối.

Lý Chấn cuống quýt đỡ cậu: "Giờ là lúc nào rồi mà còn sợ nghe với không nghe nữa chứ....."

Nhưng một giây sau, màn hình điện thoại bị tắt bỗng hiện lên cuộc gọi đến, một cái tên dài thòng xuất hiện, thật lâu sau vẫn chưa cúp máy.

Dù cuộc gọi có tự động ngắt thì màn hình điện thoại cũng chỉ yên tĩnh một giây rồi lại sáng lên.

Lý Chấn vừa đỡ Khương Nghi vừa luống cuống nói: "Rốt cuộc là điện thoại của ai thế? Có khi nào người nhà cậu có việc gấp muốn gọi cho cậu không? Không nghe thật à?"

Khương Nghi thoi thóp dựa vào hắn, lưng cúi gập, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn lạnh ngắt, giọng nói yếu ớt đến mức không thể nghe thấy: "Không phải người nhà đâu.

Là bạn trai tớ....."

Trương Hạo càng quýnh hơn, vừa hấp tấp mang dép đi mở cửa vừa nói: "Phắc.

Đau bụng còn ảnh hưởng đến não nữa à?"

Lý Chấn đang đỡ Khương Nghi lạnh toát cả người cũng trợn tròn mắt: "Ài biết đâu."

Người ta bệnh choáng váng rồi.

Bạn gái nói thành bạn trai.

Hồ ngôn loạn ngữ cả rồi.

Dưới ký túc xá, một chiếc Cullinan màu đen lặng lẽ đậu ven đường.

Lục Lê dựa lưng vào ghế, một tay gác trên vô lăng, cà vạt nới lỏng, áo để hở hai nút cho thoáng, mấy sợi tóc vàng trước trán lòa xòa trên hàng mày rậm.

Tay còn lại của hắn cầm điện thoại, dường như đang chờ đầu dây bên kia bắt máy.

Nhưng đợi mãi vẫn không ai nghe, thậm chí lần đầu còn tắt ngang.

Lục Bê vô thức gõ gõ ngón tay lên vô lăng, gương mặt cao ngạo lộ ra vẻ phiền muộn.

"Xin lỗi, cuộc gọi của quý khách tạm thời không nghe được, vui lòng gọi lại sau——"

Sau khi tự động cúp máy lần nữa, Lục Bê nghiêng đầu nhìn hộp bánh tinh xảo trên ghế phụ.

Hộp bánh đọng mấy giọt nước lấm lấm, trong hộp buộc dây lụa là một chiếc tiramisu tinh xảo.

Lục Tiều nói bánh tiramisu ở tiệm kia gần như ngon nhất thành phố A, lúc ấy Lục Bê nghe xong chẳng có phản ứng gì, nhưng sau khi tan ca đã lái xe tới thẳng tiệm bánh kia.

Hình như dạo này Khương Nghi ăn không ngon miệng lắm.

Bần nào đi ăn cũng chỉ gặp mây mưa.

Lục Bê lại liếc nhìn điện thoại, gọi mấy cuộc đều không nghe, nhắn tin cũng chưa trả lời.

Ngủ quên hay đang tâm vậy?

Lục Bê để điện thoại xuống rồi nhìn hộp bánh trên ghế phụ, cảm thấy hơi tiếc nuối.

Vì sức khỏe không tốt lắm nên Khương Nghi rất ít khi ăn những thứ này bên ngoài.

Hắn cứ tưởng sẽ được thấy Khương Nghi mở hộp bánh ra với đôi mắt sáng như sao.

Lục Bê khởi động xe, tiếng động cơ êm ái vang lên, một tay hắn đánh lái, tay kia gác lên cửa sổ, hờ hững chạy tới ký túc xá trong màn đêm.

Hơn chín giờ ký túc xá đại học A vẫn còn sáng trưng, cảnh lá rụng đưa dưới ánh đèn đường.

Trong mây giầy đánh lái kia, Lục Bê thờ ơ nhìn quanh, chiếc đồng hồ màu xanh mờ ảo đặt trên cổ tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, hắn tự nhủ ngày mai lại đem cho Khương Nghi hộp khác vậy.

Nhưng trong lúc lơ đãng, Lục Bê vừa ngược mắt lên thì thấy trước ký túc xá, mấy nam sinh mặc áo ngắn tay đi một nam sinh khác với vẻ hết sức lo lắng.

Đèn xe hệt như một luồng sáng chiếu thẳng tới phía trước soi rõ bóng người trong đêm.

Trong ánh sáng kia, Lục Bê nhìn thấy nam sinh được đi như đã cạn kiệt sức lực, cả người dựa vào nam sinh bên cạnh, tóc đen ướt sũng mồ hôi, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Cậu vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi trắng ban ngày, lưng cong gập, yếu đến nỗi đứng cũng không vững.

"Kết——"

Tiếng thắng xe đột ngột vang lên, trong bóng đêm, chiếc Cullinan màu đen phanh gấp, bánh xe ma sát với mặt đất để lại một vết hằn sâu.

Lý Chân đi Khương Nghi, Trương Hạo nhìn quanh ký túc xá rồi cuống quýt nói: "Mau lên mau lên, tài xế taxi nói hai phút nữa sẽ vào trường đây."

Nhưng đợi chưa đầy hai phút.

Gần như chỉ sau một hơi thở, Lý Chân trông thấy một nam sinh tóc vàng mặc vest mang giày da cách đó không xa đột nhiên mở cửa xe rồi lao tới chỗ bọn họ, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Thậm chí mấy bước cuối cùng là chạy vọt tới.

Lý Chấn tro mắt nhìn nam sinh tóc vàng kia đi tới trước mặt mình, sắc mặt âm trầm đáng sợ, dường như đang cổ kềm chế, lời ít mà ý nhiều nói với hắn hai chữ.

"Buông tay."

Không đợi hắn kịp phản ứng, nam sinh tóc vàng đã đỡ lấy Khương Nghi đang dựa vào hắn rồi quàng tay ôm eo cậu đi nhanh tới trước.

Lý Chấn vội vàng theo sau hỏi: "Ê ề ề, cậu là ai? Bạn Khương Nghi à?"

Lý Chấn và Trương Hạo đuổi theo, trợn mắt há hốc mồm nhìn nam sinh tóc vàng sầm mặt thô bạo giật tung cửa xe của chiếc Cullinan làm cả ký túc xá sôi trào kia, sau đó khom lưng đặt người trong ngực vào ghế phụ.

Trong lúc vội vàng bọn họ cũng mơ hồ theo lên xe.

Mấy phút sau.

Chiếc Cullinan màu đen lao vút trên đường, tiếng động cơ dần lớn hơn, Lý Chấn và Trương Hạo ngồi sau xe quay sang nhìn nhau.

Khương Nghi cài dây an toàn ngoẹo đầu trên ghế phụ, mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch đầm đìa mồ hôi lạnh, trên người đắp một chiếc áo khoác.

Với điều kiện tiên quyết là siêu tốc, lộ trình hơn hai mươi phút giảm xuống còn hơn mười phút, nhanh đến mức khi tới bệnh viện thành phố, Lý Chấn và Trương Hạo vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Nhưng chỉ giây lát sau, bọn họ thấy nam sinh tóc vàng bé Khương Nghi hình như thường xuyên vào bệnh viện nên cực kỳ quen thuộc với quy trình ở đây, lấy phiếu, đưa vào khám gấp, mỗi thủ tục đều nhanh không tưởng.

Trong lúc bận rộn, bọn họ hầu như chẳng phải làm gì cả.

Mười giờ hơn, Khương Nghi được xác định là viêm dạ dày cấp tính, được bù nước bằng đường tĩnh mạch rồi yên tĩnh nằm truyền nước biển trên giường bệnh.

Gần như đã lịm đi.

Ngoài phòng bệnh, Lý Chấn và Trương Hạo ngồi trên ghế dài vẫn chưa hết sợ hãi, trông thấy nam sinh tóc vàng đi ra cửa, gương mặt cao ngạo, bộ vest vừa người đã hơi nhàu, tóc trán cũng rũ xuống mấy sợi trên lông mày.

Ánh đèn ngoài hành lang sáng trưng, Lý Chấn nhìn Lục Lê đứng trước mặt lạnh nhạt nói: "Chào cậu."

Lý Chấn cũng vội nói: "Chào anh chào anh, anh là anh trai Khương Nghi à?"

Lục Lê hơi khựng lại rồi chìa tay ra: "Không phải."

Tôi là bạn trai Khương Nghi."

Lý Chấn: "???"

Trương Hạo: "???"

Bàn tay gơ ra của Lý Chân cứng đờ trong không khí, trợn mắt há hốc mồm nhìn nam sinh cao tầm mét chín trước mặt, chân dài vai rộng, vẻ mặt lạnh lùng, lúc này lái xe nhanh đến mức làm bọn họ ngồi phía sau suýt mất nửa cái mạng.

Người yêu của Khương Nghi không phải là cô nàng đậu đỏ ngọt ngào à?

Sao lại biến thành con lai mắt xanh cao mét chín có thể đâm bay hai người bọn họ thế này?

Lý Chân và Trương Hạo run rẩy liếc nhau một cái, bàng hoàng không nói được câu nào.

Bọn họ nhìn bạn trai cao mét chín của Khương Nghi đứng trước mặt lạnh nhạt nói.

"Xin lỗi.

Tôi muốn hỏi dạo này Khương Nghi ở ký túc xá đã ăn gì vậy?"

Mười một giờ đêm.

Khương Nghi mơ màng mở mắt ra trên giường bệnh, dường như vẫn chưa khỏe hẳn nên nhắm mắt hồi lâu mới mở ra lại.

Vừa mở mắt ra, Khương Nghi thấy ngay Lục Bê ngồi trên ghế trước giường bệnh, vô cảm nhìn cậu chăm chăm.

"....."

Khương Nghi mờ mịt, phản ứng đầu tiên là lập tức nhắm mắt lại, sau đó không tin nên lại mở to mắt.

Vẫn là Lục Bê hờ hững nhìn cậu chăm chăm.

Khương Nghi: "....."

Cậu sững sốt.

Cậu nhớ trong lúc cấp bách rõ ràng mình đã gặm hết hơi tàn bảo Trương Hạo đừng nghe điện thoại rồi mà.

Sao vừa mở mắt ra Lục Bê lại xuất hiện trước mặt chứ?

Lục Bê bình tĩnh nói: "Tớ còn nghĩ sao mấy ngày nay cậu ăn ít vậy.

Bầu tự sôi mì gói khoai tây chiên chứ gì? Cậu có biết bạn cùng phòng của cậu nói gì không?"

Sắc mặt Khương Nghi vẫn hơi xanh xao, lí nhí hỏi: "Nói gì cơ?"

Lục Bê bình tĩnh nói tiếp: "Cậu ta nói trong tủ của cậu chất đầy quà vặt.

Chuột tôi cũng chen không lọt."

Khương Nghi: "....."

Cậu còn đang bệnh nên nhìn hơi tiêu tụy, mở to mắt yên lặng chui vào chăn, thấy Lục Bê vươn tay tới mặt mình thì vô thức dụi dụi như thú con.

Cậu ừ ừ lí nhí nhận lỗi với hắn.

Nhìn hết sức ngoan.

Lục Lê nhớ lại ban nãy bạn cùng phòng của Khương Nghi cũng hỏi hận nói vậy.

"Xin lỗi, nhìn cậu ấy có vẻ không khỏe lắm, còn ngoan hơn em họ tớ nữa, tớ cứ tưởng cậu ấy gầy như vậy là vì hàng ngày thiếu ăn nên mới cho cậu ấy ăn đủ thứ."

"Chứ đâu biết dạ dày cậu ấy không khỏe, nếu biết trước đã chẳng cho ăn nhiều vậy rồi."

Lục Lê: "Sao lại cúp điện thoại của tớ?"

Khương Nghi sụt sịt một cái rồi lí nhí nói: "Tớ tưởng chỉ bị đau dạ dày, uống thuốc là khỏi thôi."

Lục Lê im lặng.

Khi đánh lái trông thấy Khương Nghi lao đảo được bạn cùng phòng đi, trong nháy mắt đó đầu óc hắn lập tức nổ tung.

Hắn không biết tại sao lúc chiều nhìn Khương Nghi còn rất bình thường mà ban đêm lại biến thành như vậy.

Rõ ràng buổi chiều còn rất khỏe mạnh, chỉ mới mấy tiếng ngắn ngủi mà sắc mặt đã trắng bệch, mặt mũi đầm đìa mồ hôi lạnh, đứng cũng không vững.

Đến giờ tay Lục Lê vẫn còn cảm nhận được mồ hôi lạnh của Khương Nghi.

Rõ ràng là mồ hôi lạnh.

Khi gió thổi qua đường như có thể cảm nhận được nỗi bóng râm như thiêu đốt, đến giờ trong lòng hắn vẫn còn hoảng loạn.

Hơn mười một giờ.

Trước cửa bệnh viện, Khương Nghi mặc áo khoác, nút áo được cài kín mít, cậu nhìn theo Lục Lê vừa gọi điện vừa đi tới chỗ chiếc xe màu đen: "Anh còn dư một căn nhà ở phía Tây đúng không?"

Lục Tiều đang gác chân xem phim ở nhà mình uể oải nói: "Ờ, mà sao?"

Trong giọng nói của Lục Lê mang theo vẻ bình tĩnh trước khi giông bão kéo đến: "Cho em mật khẩu đi."

"Đêm nay em muốn ở đó."

Chương 81: 81: Chương 79

Gọi điện thoại xong, Lục Lê quay đầu nhìn thoáng qua Khương Nghi đang chờ mình.

Cậu mặc áo khoác cài nút kín mít, gương mặt vẫn còn hơi xanh xao, đang cúi đầu ra sức đập mấy viên gạch bị kênh trong sân.

Ừ đến bệnh viện gấp quá nên cậu vẫn còn mang dép lê, mu bàn chân trắng nõn hơi kéo căng, một đoạn cổ chân mảnh khảnh lộ ra.

Trong gió đêm hơi lạnh, tóc đen mềm bay phất phơ trên gò má nhìn rất ngoan.

Có lẽ nghe thấy hắn đã gọi điện xong, Khương Nghi ngẩng đầu nhìn hắn rồi nhỏ giọng hỏi: "Chờng nào tui mình mới về?"

Lục Lê đi đến trước mặt gỡ miếng bông bịt lỗ kim cho cậu rồi nói mà không ngẩng đầu lên: "Đêm nay không về nữa."

Khương Nghi hơi do dự: "Vậy bạn cùng phòng của tớ....."

Lục Lê: "Tớ gọi taxi cho họ rồi."

Lúc này họ mới về xong."

Khương Nghi ngoan ngoãn ừ một tiếng rồi lại hỏi: "Vậy ngày mai tớ có về được không?"

Lục Lê im lặng nắm tay cậu dẫn tới chiếc xe màu đen, khom lưng cài dây an toàn cho cậu.

Khương Nghi ngồi trên ghế phụ nghiêng đầu nhìn Lục Lê cúi người chỉ để sườn mặt đối diện với cậu, đôi mắt rũ xuống, con ngươi màu xanh nhạt chẳng lộ ra cảm xúc gì.

"Cạch" một tiếng, cài dây an toàn xong, Lục Lê khởi động xe, trong tiếng máy trầm thấp, Khương Nghi nghe thấy hắn nói: "Không được."

Chiếc xe màu đen lướt êm, phong cảnh lao vùn vụt qua cửa sổ, cậu lại nghe thấy giọng nói không rõ vui buồn của Lục Lê: "Chờng nào chưa khỏi bệnh thì chưa được về."

Khương Nghi ừ ừ.

Chốc lát sau, Lục Lê chợt hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào thế?"

Khương Nghi ừ ừ ngoan ngoãn khai báo: "Ngày đầu tiên đi học."

Lục Lê hờ hững bẻ tay lái.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ ngày thứ hai sau khai giảng, mình và Khương Nghi đến nhà ăn phía Tây ăn cơm chiều, Khương Nghi đã gấp củ sen viên mình thích ăn nhất cho hắn.

Lúc đó hắn nghĩ gì nhỉ?

À.

Lúc đó hắn nghĩ mẹ nó đúng là Khương Nghi yêu mình muốn chết.

Đây là củ sen viên Khương Nghi thích ăn nhất cơ mà.

Thậm chí hắn còn không nỡ ăn mà đợi đến cuối bữa mới ăn củ sen viên Khương Nghi gấp cho mình.

Giờ thì hắn biết rồi.

Yêu cái rắm chứ yêu.

Rõ ràng là chưa bụng về ký túc xá ăn thực phẩm rác mình yêu nhất thì có.

Cho nên mới nhịn đau gấp củ sen viên mình thích ăn cho hắn.

Mấy ngày trước hôn nhau, hắn còn thấp giọng hỏi Khương Nghi sao lại có vị bơ vậy.

Khương Nghi nghiêm túc nói hắn nhầm rồi.

Bản sau hôn chắc chắn không có nữa đâu.

Quả nhiên lần sau hôn không có.

Truyện Linh Di

Bởi vì lần sau hôn lại có vị đào mật ngọt ngào.

Tựa như có ai đó cắn vụn mấy viên kẹo đào làm đầu lưỡi đồ mềm tràn đầy vị ngọt.

Lục Lê bình tĩnh tăng tốc, chiếc xe màu đen lướt êm qua hàng cây ven đường rồi chạy thẳng tới phía Tây thành phố.

Hơn hai mươi phút sau.

Khu biệt thự đơn lập ở đầu đó phía Tây thành phố.

Lục Lê bấm mật khẩu mở cửa, một tay cầm thuốc của Khương Nghi, tay kia dắt cậu vào.

Mặc dù Lục Tiếu hiếm khi ở căn nhà phía Tây thành phố này nhưng mỗi tuần đều sai người tới quét dọn sạch sẽ, phòng khách không gian mở được bài trí đơn giản không dính một hạt bụi, qua cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy những chiếc đèn âm sàn trên bãi cỏ ngoài vườn.

Khương Nghi ngồi trên ghế salon, Lục Lê cởi nút áo khoác cho cậu.

Cậu hơi ngửa đầu lên, khuôn mặt lộ ra vẻ xanh xao ốm yếu, hàng mi dài rậm cong vút khép vào nhau, đôi môi mỏng tái nhợt.

Cậu chợt nhận ra suốt quãng đường về đây hình như Lục Lê không hề tức giận.

Khương Nghi băn khoăn nghiêng đầu nhìn Lục Lê.

Vốn dĩ cậu cứ tưởng Lục Lê biết chuyện sẽ giận lắm.

Nhưng hình như không có.

Khương Nghi hơi yên tâm lại, thậm chí còn ngoan ngoãn giơ tay lên để Lục Lê cởi áo khoác ra. Có thể vì chứng viêm dạ dày đêm nay hơi đáng sợ nhưng không nghiêm trọng lắm. Nguyên nhân chủ yếu là dạ dày được dưỡng bấy lâu nay đột nhiên ăn trúng thứ gây kích thích nên không thích ứng được.

Thậm chí lúc mới thấy khó chịu, Khương Nghi còn tưởng do mình ăn nhiều quá nên xuống giường uống hai viên thuốc tiêu thực.

Lục Lê cởi áo khoác cậu ra để trên salon, sờ cổ chân Khương Nghi một cái rồi khẽ bảo cậu: "Đi tắm trước đi."

Khương Nghi tưởng chuyện này thế là xong, tuy còn phờ phạc vì bệnh nhưng mắt vẫn sáng lên rồi khẽ gật đầu.

Chờ cậu tắm xong ra ngoài, Lục Lê đã trải ga giường và chăn mới trong phòng khách chưa có ai ngủ lại. Hắn cởi áo vest ra, chỉ còn cổ áo thắt cà vạt lỏng lẻo, ngồi trên giường như đang chờ cậu.

Khương Nghi biết mình đuối lý nên lúc lên giường còn vuốt tóc mình nói: "Tóc sấy khô tóc trong phòng tắm rồi."

Cậu giống như thú con nhanh nhẹn leo lên chăn êm tơi trước mặt Lục Lê, còn ngửa đầu hôn khẽ môi hắn một cái.

Chẳng có kỹ xảo gì cả.

Thậm chí còn nghiêm túc thè lưỡi liếm khẽ miệng người trước mặt như ăn kẹo.

Cứ như đang ngoan ngoãn nhận lỗi vậy.

Hoàn toàn không biết ý nghĩ của người trước mặt.

Hôn xong Khương Nghi lại nghiêng đầu cong mắt cười, bờ môi lấp lánh nước, vui vẻ nói thắm: "Tớ còn tưởng cậu sẽ giận lắm chứ....."

Lục Lê mỉm cười, dịu dàng nói: "Tớ không giận đâu."

Khương Nghi chống hai tay trên giường, cảm thấy chuyện này kết thúc quá dễ dàng, nhưng bàn tay chống trên chăn lại cần phải vật gì đó.

Hình như là một cái chai nhỏ.

Khương Nghi cúi đầu, sau đó thấy Lục Lê đưa tay cầm cái chai kia đi.

Khương Nghi vô tình liếc thấy mấy chữ trên chai, là tiếng nước ngoài.

Hình như là bôi trơn gì đó.

Cậu cũng chẳng nghĩ nhiều mà chui vào chăn rồi giục Lục Lê đi tắm.

Lục Lê cảm điều khiển từ xa tăng nhiệt độ máy điều hòa trong phòng rồi nói: "Đợi lát nữa rồi đi."

Lúc này ở bệnh viện cậu còn nhớ bác sĩ nói gì không?

Khương Nghi: "Nói gì cơ?"

Lục Lê: "Ông ấy nói chứng viêm dạ dày cấp tính của cậu đã giảm bớt nhưng sau khi trở về có thể sẽ hơi"

khó chịu, tốt nhất là nhờ người bên cạnh xoa giùm."

Khuong Nghi vùi nửa mặt vào chăn chỉ lộ ra đôi mắt mở to và chớp mũi, vì hít thở nên chớp mũi khẽ nhúc nhích, tóc mái lòa xòa trên lông mày, nghiêng đầu nhìn Lục Lê.

Nghe Lục Lê nói xong, cậu hoàn toàn tin tưởng vén chăn lên, sau đó lại vén áo ngủ mình để lộ vùng bụng trắng mỏng mềm dai cho Lục Lê xoa.

Nhiệt độ trong phòng rất cao, cậu lại nằm trong chăn nên hoàn toàn không thấy lạnh.

Cậu cứ thế vén áo ngủ lên như chú mèo con phơi ra cái bụng mềm với người mình tin tưởng nhất, ngáp một cái rồi chờ người yêu xoa bụng.

Nhưng cậu không hề biết rằng thật ra người yêu đang muốn cho mình một bài học.

Ngáp xong, Khuong Nghi phát hiện Lục Lê bôi gì đó lên tay.

Hắn chạm rũi xoa nóng lòng bàn tay mình rồi áp lên bụng trắng mềm của Khuong Nghi.

Khuong Nghi cảm thấy xúc cảm ấm áp hơi kỳ quái, cậu nằm trên giường nghiêng đầu cười nói hơi nhột.

Vì hình như Lục Lê đang xoa hõm eo cậu.

Bàn tay ấm áp để chịu kia bảm đầy dầu bôi trơn, chạm rũi xoa bụng theo chiều kim đồng hồ, mới đầu chỉ vô tình đụng phải những chỗ khác.

Sau đó mấy chỗ bàn tay chạm tới dần nóng lên, có chỗ hơi nặng, có chỗ lại nhẹ đến mức làm người ta tê cả da đầu, đôi khi chỗ khác bị đụng vào làm vùng bụng trắng mềm vô thức co lại.

Khuong Nghi vô thức đạp chân, đầu gối đụng vào ngực Lục Lê.

Lục Lê hờ hững cúi đầu hỏi cậu sao thế.

Hơi thở Khuong Nghi rối loạn, nhỏ giọng nói được rồi, bụng hết khó chịu rồi.

Cậu không cần xoa nữa.

Lục Lê cười nói không được.

Hắn dịu dàng nói: "Ấn bậy đau bụng mà."

Đương nhiên phải xoa chứ."

Giờ Khuong Nghi mới nhận ra có gì đó không ổn.

Áo ngủ cậu bị vén lên quá nửa, làn gió ấm áp từ máy điều hòa thổi tới làm da cậu ngứa ran.

Cậu không cúi đầu nhìn, nếu không sẽ thấy cảnh tượng trước mặt gợi tình đến mức nào.

Làn da không bao giờ ra nắng trắng đến nỗi chói mắt, lớp da mềm mỏng dính đầu bóng loáng, thậm chí còn dính ở hai điểm đỏ tươi phía trên, rung động theo từng nhịp thở.

Đó là sơ ý làm dính lên.

Bụng Khuong Nghi được xoa hết sức dễ chịu, dễ chịu đến nỗi cậu suýt quên mất cách đây không lâu mình còn phải vào viện vì viêm dạ dày khó chịu.

Dù sao từ nhỏ đến lớn Lục Lê cũng học rất nhiều kỹ thuật xoa bóp cho cậu.

Nhưng giờ phút này lại làm cậu túm chặt ga giường, hơi thở dồn dập, đầu quay đi chỗ khác, hàng mi run

rất, tựa như cực kỳ thẹn thùng..

Chương 82: 82: Chương 80

Cả gian phòng ngủ của khách ẩm áp dễ chịu, gió mát từ máy điều hoà cuốn theo mùi hương cam quýt ngọt ngào như có như không.

Hình như thứ dính trên tay Lục Lê không phải là dầu xoa bóp.

Vì thường xuyên đi leo núi nên tay hắn có một lớp chai mỏng, dù đã bôi dầu nhưng vì da cậu quá mềm nên vẫn bị lòng bàn tay thô ráp chà xát đỏ lên.

Khuong Nghi vô thức đạp chân, trong mũi tràn ngập hương thơm ngọt ảm kia khiến tim đập loạn.

Lục Lê cúi đầu chậm rãi xoa bụng cậu bằng lòng bàn tay ấm nóng.

Lớp da mỏng mềm chỉ chút vết đỏ mờ nhạt.

Vết đỏ trên da thịt trắng ngần hiện lên ánh nước vừa nhẹ vừa nhạt, phập phồng theo nhịp thở.

Vừa mỏng vừa trắng.

Rõ ràng không xoa mạnh mà vẫn đỏ ửng.

Mất Khuong Nghi long lanh nước, cậu cắn môi sứt sứt thở gấp, hơi thở nóng ướt, không dám lên tiếng mà chỉ kéo căng mu bàn chân trắng nõn.

Nhưng này giờ giãy dụa loạn xạ chân cậu đã đặt trên người Lục Lê, bàn chân trắng muốt trên quần tây đen giống hệt bạch ngọc được mài giũa.

Đợi đến khi bụng được xoa ảp thoải mái, lòng bàn tay to rộng nóng bỏng bắt đầu hờ hững chơi đùa.

Chơi đến khi ngón chân trắng nõn của Khương Nghi cuộn tròn, đầu ngón chân sáng bóng như ngọc trai bầu chặt ga giường màu xám để lại nếp nhăn.

Chóp mũi Khương Nghi đỏ rực, hai mắt ngấn nước, trong cổ vô thức phát ra tiếng nghẹn ngào như thú con.

Cậu nghiêng đầu, nhìn bộ dạng đáng thương cực kỳ, run rẩy nói bụng mình hết đau rồi, khỏe lại rồi.

Sau này cậu sẽ không lên lút ăn quà vặt nữa.

Lục Lê nở nụ cười, thân mật cúi đầu cọ mũi mình vào mũi Khương Nghi rồi khẽ cười nói trong hương thơm ngọt ảm: "Không sao."

"

Hắn chặn nữ nói: "Sau này thích ăn thì cứ ăn đi."

Ăn phình bụng lên cũng chẳng sao hết.

"

Hắn thân mật dụi dụi chóp mũi Khương Nghi, giống như chó dừ cạ răng nanh vào người trước mặt, dịu giọng nói: "Tôi sẽ xoa cho cậu mà."

"

Khương Nghi biết người trước mặt vẫn còn giận.

Từ nhỏ đến lớn Arno đã tức giận vô số lần.

Nhưng Khương Nghi biết Arno luôn rất dễ dỗ.

Dễ đến mức chỉ cần một chiếc máy bay giấy, một viên cá trong hộp cơm trưa, một món đồ thủ công trong giờ học mỹ thuật cũng có thể dỗ được Arno.

Dù Arno đã trưởng thành vẫn rất dễ dỗ.

Chỉ cần gọi lên đầu Lục Lê trên ghế salon, cười cong mắt nắm tay hắn, hoặc là tắm xong ngoan ngoãn sấy

khô tóc, sau đó tựa đầu lên vai Lục Lê ôm hân như gấu túi.

Lục Lê sẽ nguôi giận ngay.

Tuy vẫn còn xụ mặt nhưng sẽ mau chóng ôm cậu rồi nói chuyện với cậu.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Chẳng hạn như lúc thật sự tức giận, Lục Lê sẽ không để cậu nhìn ra.

Nhưng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chóp mũi Khương Nghi đỏ rực, đôi mắt rung rung, trong cổ phát ra tiếng thút thút, đưa tay ôm Lục Lê rồi hôn hân.

Cậu ôm người mình yêu, kề sát người yêu rồi hôn lên má hân, đôi mắt ngập nước ngoan ngoãn nhận lỗi.

Chóp mũi đỏ bừng hết sức tội nghiệp.

Nhưng thực sự rất đáng yêu.

Không ai có thể chống cự được.

Ít nhất là với Lục Lê yêu cậu.

Dù bây giờ vẫn còn đang giận.

Lục Lê khựng lại, sau đó cúi đầu cho người yêu mình biết thế nào là hôn thật sự.

Vừa mạnh vừa sâu, quần giao nóng rực, không thể trốn tránh, tựa như muốn liếm láp tận sâu trong cổ, đầu lưỡi đỏ mềm bị ngậm mút, vì quá kịch liệt nên to bạc dính dính cũng không kịp nuốt mà chảy dọc theo khe hở.

Thậm chí Khương Nghi thở không nổi, đập chân như sắp khóc.

Người trước mặt đưa tay nắm cổ chân cậu, sau đó dường như cảm thấy mình hơi mạnh bạo nên lại thả lỏng, mút đầu lưỡi đỏ mềm kia run lên rồi lại dịu dàng liếm láp.

Sau khi kết thúc, Khương Nghi mới nhận ra bình thường khi hôn Lục Lê đã nhận nhận đến mức nào.

Mỗi cậu bị mút sưng vù, tựa như bị cắn một cái để lại dấu vết.

Lục Lê vào phòng tắm lấy ra một cái khăn nóng.

Hắn cầm khăn nóng nửa quỳ trên giường, một tay vẫn còn nắm hờ cổ chân cậu, lau đi vết dầu trơn láng trên bụng cậu.

Hắn vừa xoa chân cậu vừa chậm rãi nói: "Cậu có nghĩ nếu tôi nay tôi không đến ký túc xá của cậu, không chờ cậu dưới lầu."

"

"Nếu trong mấy giây lùi xe tôi nay, tôi chỉ nhìn vào kính chiếu hậu và trước mặt chứ không nhìn ven đường để thấy cậu và bạn cùng phòng của cậu."

"

"Thì cậu sẽ thế nào?"

Màu bàn chân trắng như tuyết của Khương Nghi bị chà sát, tóc đen mềm lòa xòa trên lông mày, bụng dưới được khăn nóng lau hết sức để chịu.

Cậu nghe thấy giọng nói vừa chậm rãi vừa lạnh lùng của Lục Lê: "Cậu sẽ chịu đau đến tận mấy phút dưới lầu."

"

"Cho đến khi chiếc taxi chết tiệt kia thông thả chạy tới."

"

"Sau đó đi theo hai tên bạn cùng phòng chưa bao giờ làm thủ tục nhập viện kia nhón nhác trong bệnh viện như ruồi không đầu."

"

"Cuối cùng hơn mười một giờ đêm, cậu vừa truyền nước biển vừa nghe điện thoại tôi gọi trước khi ngủ."

"

"Nói với tớ qua điện thoại là cậu đang rất khỏe, đã lên giường ngủ rồi.

"

"Tớ chẳng hề hay biết gì mà cú tường trước đó cậu cúp máy là vì trượt tay trong lúc tấn thật.

"

"Đúng là trộm rỗng đối cột áo không kê hở lừa trên đối dưới mà.

"

Khuong Nghi chợt dạ xoa mũi, cảm thấy Lục Lê vẫn không giỏi tiếng Trung lần này tức điên lên rồi.

Tức đến nổi tuôn ra ba thành ngữ một lượt luôn.

Trước kia cao lùn chỉ nói được một thành ngữ mà thôi.

Cậu thành thật lí nhí: "Xin lỗi.

Đám Trương Hạo nói tớ ăn ít, tớ cứ tưởng ăn chút xíu sẽ không sao đâu.

"

Lục Lê lạnh mặt: "Bạn cùng phòng của cậu ăn như trâu ấy.

Cậu lấy chút xíu của cậu để so với tụi nó à?"

Nghi tới đây Lục Lê lại ghen tị.

Mẹ.

Hắn còn không nỡ cho Khuong Nghi ăn nhiều quà vặt vậy đâu.

Mỗi lần cho ăn đều phải ghi lại rồi xem đồng hồ để tính thời gian cho ăn quà vặt lần kế tiếp.

Có thể đoán được mấy ngày nay bạn cùng phòng của Khuong Nghi đã tăng bao nhiêu độ thiện cảm chỉ bằng đồ ăn vặt, bao nhiêu lần thấy Khuong Nghi mở túi đồ ăn ra với đôi mắt lóe sáng như sao.

Mẹ nó hồi nhỏ hẳn chỉ dám cho Khương Nghi liếm vụn bánh quy mà thôi.

Sợ cho cậu ăn nhiều sẽ bị bệnh.

Khăn nóng trắng tinh lướt từ bụng dưới lên ngực, tại Khương Nghi đột ngột đỡ bưng, vô thức co người lại rồi đẩy tay Lục Lê ra.

Vật gì đó màu đỏ tươi giống như bị bỏng, từ non mềm chột trở nên cứng rắn như hòn đá nhỏ, trong hơi nóng mờ mịt tựa như có thể bóp ra nước.

Cực kỳ nổi bật giữa màu trắng tuyết.

Lục Lê bất giác cúi đầu nhìn, một giây sau, không hiểu sao khăn nóng chuyển sang chỗ khác.

Khương Nghi đột ngột co rúm người, tai đỏ như sắp nhỏ máu, súp đỏ phát ra tiếng thút thút trong cổ: "Cậu biến thái——"

Lục Lê cúi đầu nhìn quần tây ôm sát người mình.

Sau đó nghiêm túc gật đầu.

Khương Nghi: "!!"

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, nhắm mắt kéo áo ngủ của Khương Nghi xuống rồi mới mở mắt ra, dọn dẹp những thứ trên giường, nhét Khương Nghi vào chăn, sau đó cầm điều khiển từ xa hạ thấp nhiệt độ máy điều hòa.

Trong làn gió khô nóng, lưng hằn gàn như ướt đẫm.

Khương Nghi thò đầu ra khỏi chăn nhìn Lục Lê quay lưng về phía mình, áo sômi dính sát vào da, tay quần cà vạt, vừa cởi nút áo sômi vừa đi tới phòng tắm.

Khương Nghi không nhận được nhìn vào quần Lục Lê.

Sau đó dựa vào chăn êm nhìn đèn trần, bối rối nghĩ thềm cái này cũng!!

Quá to rồi!!

Cứ cảm thấy đáng sợ hơn người thường rất nhiều.

Lần trước trong bóng đêm cậu đã cảm thấy to lạ thường.

Nhưng vì lần đó ở trong tối và bị chấn động quá mạnh nên chỉ nhớ được nóng hổi và lâu như bị bệnh vậy.

Lần này dưới ánh đèn sáng trưng trong phòng ngủ, cậu đã thấy rất rõ.

Khương Nghi vùi đầu vào chăn, vành tai đỏ bừng dưới tóc đen.

Của cậu, của cậu đâu có to như vậy!!

Hai người cùng nhau lớn lên.

Mà sao lại chênh lệch nhiều thế chứ?

Hình như cậu còn nợ Lục Bê một lần thì phải.

Tay và miệng không giống nhau lắm.

Dù sao trong chuyện này ai làm cho ai thì người đó chịu thiệt thòi.

Lục Bê thích cậu nên có thể làm đến mức đó cho cậu.

Khương Nghi cũng không muốn để người mình thích chịu thiệt thòi trong tình yêu.

Nhưng!!

Khương Nghi rút rè sờ cổ mình rồi lộ ra vẻ sợ hãi.

Cậu phiền muộn nghĩ.

Thôi tạm thời đành để Lục Bê chịu thiệt vậy.

Dù sao cái của Lục Bê cũng to gần gấp đôi cậu còn gì.

Cậu tự trấn an mình.

Cùng lắm thì sau này đối xử với Lục Bê tốt một chút.

Bấy tiền thường mua cho Lục Lê giày chơi bóng mười tám ngàn.

Mặc dù có thể Lục Lê sẽ không mang.

Chưa biết chừng còn đem cúng nữa.

Nửa tiếng sau, Lục Lê mặc đồ ngủ lau tóc đẩy cửa phòng tắm ra.

Lúc lên giường, Khương Nghi e dè liếc nhìn quần ngủ của hắn.

Lục Lê đang lau tóc chợt dừng lại rồi nhìn theo ánh mắt cậu.

"!!"

Lục Lê quay đầu đi, trầm giọng nói: "Tó tắm vôi sen rồi.

"

Ngón Tinh Trọng Sinh

Tắm nước lạnh gần nửa tiếng.

Từ lúc bắt đầu bôi trơn lòng bàn tay, hắn thật sự hưng phấn đến phát đau.

Chỉ là lúc đó giới nhện nên không để lộ trước mặt Khương Nghi thôi.

Khương Nghi rúc trong chăn nhìn Lục Lê lên giường, lúc ôm cậu toàn thân lại ảm áp dễ chịu.

Khương Nghi thảng thốt: "Cậu lại nóng lên rồi kìa!!!"

Lục Lê: "!!!"

Hắn đặt bàn chân lạnh ngắt của Khương Nghi lên bụng mình: "Bàn cuối là tắm nước nóng mà.

"

Tắm nước lạnh gần nửa tiếng.

Cuối cùng ra ngoài toàn thân lạnh ngắt, sợ Khương Nghi đang bệnh ôm mình không thoái mái nên lại vào tắm nước nóng một lần cho ảm người.

Khương Nghi rúc vào ngực hẳn, để chịu đến nỗi hai mắt cong cong, sau đó trịnh trọng nghiêm túc nói:

"Sau này nhất định tớ sẽ đối xử tốt với cậu."

"

"Tớ muốn mua giày chơi bóng thật xịn cho cậu——"

"Loại mười tám ngàn ấy——"

Lục Lê cúi đầu nhìn cậu, nhìn Khương Nghi rúc vào ngực mình, trên đầu còn vểnh lên một sợi tóc, hứa sẽ đối xử với hẳn thật tốt thật tốt với giọng điệu như thế sau này muốn nuôi hẳn.

Mặc dù không biết tại sao.

Nhưng cũng chẳng ngăn cản tâm linh Lục Lê lang lang bay lên.

Cho đến khi điện thoại của Khương Nghi đặt trên tủ đầu giường reo vang.

Khương Nghi vừa nghiêm túc bảo hẳn sau này sẽ đối xử với hẳn thật tốt thật tốt vừa cầm điện thoại lên, sau khi nghe máy thì đột nhiên ngẩng phắt lên rồi lấy thế sét đánh không kịp bịt tai nhét hẳn vào chân, trùm kín đầu hẳn lại.

Lục Lê: "???"

Dưới chân hẳn loáng thoáng nghe thấy giọng Khương Nghi: "Ba, ạ, con đang ở ký túc xá, sắp ngủ rồi ạ! /"

"Không sao, con không bị bệnh đầu, bạn cùng phòng của con tốt lắm ạ."

"

"Không phiền, không sao đâu ạ, ạ? Arno ấy ạ? Arno ở ký túc xá khoa tài chính bên kia, tại con đầu có ở chung với nhau! /"

Khương Nghi khẩn trương nói chuyện với cha Khương qua điện thoại, nói xong mới muộn màng nhớ ra giờ mình đã lớn rồi mà.

Đâu tính là yêu sớm nữa.

Không bị bắt đầu.

Sau khi hoàn hồn vì bị kiểm tra bất ngờ, Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm rồi vén chăn lên để Lục Lê

chui ra.

Tóc vàng của nam sinh trong chăn hơi rối, cúi đầu nhìn Khương Nghi rồi chợt nói: "Tụi mình dọn ra ngoài ở nhé?"

Khương Nghi khựng lại.

Lục Lê rúc vào cổ cậu thấp giọng nói: "Nếu vậy chắc chú Khương sẽ không nghi ngờ nữa.

"

Hai người bạn ở ký túc xá không quen nên ra ngoài thuê nhà ở chung, vì vậy hầu như lúc nào cũng ở cạnh nhau.

Nghi thế nào cũng rất bình thường.

Nhìn không ra sơ hở gì.

Khương Nghi không trả lời mà lộ ra vẻ do dự.

Mới này cậu còn nói với người ta muốn mua giày chơi bóng mười tám ngàn.

Nhưng giờ tiền để dọn ra ngoài ở chẳng có bao nhiêu.

Dù sao nhà Lục Lê chọn dù là địa thế hay kiến trúc cũng phải là tốt nhất.

Điều này đồng nghĩa với việc tiền thuê sẽ không hề rẻ.

Khương Nghi đã lên mạng tra cứu những nhà cho thuê khá tốt gần đại học A.

Tiền thuê đều gấp mấy lần tiền sinh hoạt của cậu.

Dù cậu và Lục Lê mỗi người chịu một nửa thì cậu vẫn khó lòng kham nổi.

.

Chương 83: 83: Chương 81

Khuong Nghi vùi trong chăn rút lại bàn chân giẫm trên bụng Lục Lê, sau đó do dự nói: "Ra ngoài ở cũng được, nhưng đợi tháng sau hãy đi được không?"

Lục Lê nắm cổ chân cậu giữ lại rồi ngẩng đầu hỏi: "Thật không?"

Khuong Nghi gật đầu, chân thành nói: "Thật mà."

Lục Lê ôm cậu lâu lâu: "Sao không phải tháng này chứ?"

Hắn đã tìm được khá nhiều nhà quanh trường, địa thế không tệ, điều kiện cũng rất tốt.

Có sân thượng, còn có một cửa sổ sát đất rất lớn.

Hắn rất thích căn hộ có cửa sổ sát đất kia.

Bởi vì hắn có thể đặt một giá sách lớn cạnh cửa sổ, bên trên bày đầy những bộ xếp hình Khuong Nghi thích, được sắp xếp gọn gàng theo màu sắc.

Chiều mùa hè Khuong Nghi có thể ngồi trên chiếu tatami trước cửa sổ sát đất chơi xếp hình.

Đợi đến chạng vạng, nắng chiều rực rỡ sẽ chiếu vào cửa sổ sát đất cực lớn kia, Khuong Nghi sẽ chơi đến khi buồn ngủ, mang tất ngủ trên chiếu tatami, có khi sẽ ngồi trên ghế salon chờ hắn.

Mùa đông tuyết rơi, Khuong Nghi có thể ngồi trên ghế salon ngắm tuyết thật lâu.

Lục Lê liếm răng nanh.

Nếu có thể dọn ra ngoài sớm một chút thì tốt quá.

Lâu lắm rồi hắn không được thấy Khuong Nghi mỗi sáng thức dậy nữa.

Ngày nào mở mắt ra cũng gặp vách tường kỷ túc xá.

Shét chết đi được.

Khuong Nghi sờ mũi, ngại ngần không muốn nói vì mình chưa đủ tiền.

Dù sao mới này còn ôm người ta, cam đoan mua cho người ta giày chơi bóng mười tám ngàn, muốn đối xử với người ta thật tốt thật tốt.

Thế là cậu suy nghĩ một lát rồi nhỏ giọng nói: "Tớ muốn ở trường với các bạn cùng phòng thêm một thời gian nữa."

Lục Lê khựng lại, căm tức nghĩ thầm mẹ kiếp.

Đúng là tạo thiện cảm với Khương Nghi bằng đồ ăn vật thật rồi.

Hồi nhỏ hẳn lẽo đẽo theo sau Khương Nghi, năn nỉ cậu ngủ chung với mình nhưng cậu đều nói không được, cậu phải về nhà.

Nhưng Lục Bê cảm thấy mình vẫn là phải giả vờ hiểu chuyện một chút.

Dù sao bây giờ hai người cũng đang yêu đương mà.

Tần Lan nói đàn ông ghen tuông sẽ không được lòng người yêu.

Thế là nam sinh tóc vàng vùi đầu cắn cổ Khương Nghi một cái rồi làu bàu: "Thế thì tháng sau vậy....."

Khương Nghi thở phào một hơi.

Sáng hôm sau.

Khương Nghi bị chuông báo thức của điện thoại đặt ở đầu giường làm tỉnh giấc.

Cậu dụi mắt, phát hiện Lục Bê không còn bên cạnh.

Cậu mang dép ngồi trên giường, nhìn thấy Lục Bê chỉ mặc mỗi quần thể thao, tay cầm bộ đồ hôm qua của cậu, vừa gọi điện vừa nói: "Tìm được rồi."

Sấy gì mà gần ba tiếng.

Có rảnh thì đổi cái máy sấy cùi bắp của anh đi."

Lục Tiều ở đầu dây bên kia: "....."

Tóc hẳn rồi bù, đang nằm trên giường, mới sáng sớm đã bị cậu em họ yêu đầu của mình dựng dậy.

Câu đầu tiên mà cậu em họ yêu đầu của hẳn nói là: "Nhà anh ngay cả cái máy sấy cùi bắp cũng không có à?"

Hắn mơ màng cố chống mắt lên nhìn tên người gọi trên điện thoại mấy lần, chắc chắn là Lục Bê không sai vào đâu được.

Lục Tiều cố tỉnh táo nói máy sấy nằm trên lầu hai, Lục Bê mới ồ một tiếng rồi nói để mình đi tìm xem.

Cuối cùng vì máy sấy khác hiệu nên cách dùng cũng không giống nhau lắm, Lục Bê lại hỏi hẳn một hồi lâu.

Đầu óc Lục Tiều tê dại, hẳn đồ dẫn nói: "Trong tủ đồ của anh còn nhiều quần áo lắm."

Toàn đồ thời thượng cả đấy, mới mặc một hai lần thôi.

Em cho cậu ấy mặc tận một ngày không được à?"

Lục Bê vừa nghiêng cùi máy sấy vừa cau kinh nói: "Không được."

Lục Tiều muốn hỏi người trong điện thoại.

Mẹ bà mũi chó hay sao thế?

Ngay cả mùi quần áo nam sinh kia mặc trên người cũng muốn quần.

Thà đây sớm hùng hục giặt đồ rồi tìm máy sấy khắp nhà chứ không muốn nam sinh kia mặc đồ người khác.

Cuối cùng sau khi sảy đồ mấy tiếng còn gọi điện nói cho hần biết.

Đổi quách máy sảy ở nhà hần đi.

Trong phòng ngủ, Khương Nghi ngồi trên giường ngáp một cái, sau đó nghiêng đầu hỏi Lục Bê đang gọi điện: "Gi vậy?"

Lục Bê cầm quần áo Khương Nghi, dịu dàng nói không có gì đâu.

Lục Tiều ở đầu dây bên kia: "....."

Đây là lần đầu tiên hần nghe thấy giọng nói trầm ấm dịu dàng của Lục Bê.

Một giây sau, hình như cảm thấy gọi cho hần quá lãng phí thời gian nên người trong điện thoại phun ra hai chữ.

"Cúp đây."

Sau đó đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng tút tút.

Lục Tiều: "....."

Với bạn trai nhỏ của mình thì nói không có gì, còn với hần thì nói mấy sảy cùi bắp đúng không.

Tiết học buổi sáng lúc chín giờ rưỡi, Khương Nghi mặc đồ tử tế rồi ra ngoài ăn sáng với Lục Bê.

Chín giờ mười phút.

Khương Nghi vào giảng đường, phát hiện Trương Hạo và Lý Chân đã chừa chỗ cho mình như thường lệ.

Sau khi ngồi xuống, cậu thoáng do dự rồi quay sang định hỏi mấy người Lý Chân cảm thấy thế nào khi biết sự tồn tại của Lục Bê.

Chưa chắc ai cũng chấp nhận được bạn cùng phòng của mình thích nam.

Ài ngờ Khương Nghi vừa quay đầu sang thì giật nảy mình.

Mấy người Lý Chân xoa tay nhìn cậu, đầu tiên là hỏi cậu khỏe chưa, nghe cậu nói khỏe rồi thì ngượng ngáp nói: "Khương Nghi."

Bản sau bị bệnh, à không, có việc gì thì cứ gọi tui tở nhé.

Ngồi xe hơn bảy triệu thích ơii."

Khương Nghi ngượng ngùng mỉm cười rồi khẽ gật đầu.

Lúc gần vào tiết, Khương Nghi nghĩ ngợi rồi lấy điện thoại ra liên hệ với đàn anh ở đại học A mà trước đây chọn trường đại học, giáo viên trường trung học số 1 đã giới thiệu cho cậu.

Đầu tiên cậu hỏi đàn anh có rảnh không.

Bên kia mau chóng trả lời mình đang rảnh, hỏi cậu có chuyện gì.

Khương Nghi do dự một lát rồi hỏi đàn anh có biết chỗ nào làm thêm không.

Đàn anh tỏ vẻ kinh ngạc.

Dù sao hầu hết sinh viên năm nhất mới nhập học đều rủng rỉnh tiền bạc, ngoại trừ một số người có gia

cánh khó khăn phải đi làm thêm thì đại đa số sinh viên năm nhất đều không nghĩ tới chuyện này. Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng đàn anh vẫn bảo cậu nếu có việc gì phù hợp sẽ để ý giúp cậu, bảo cậu gửi điểm thi tốt nghiệp và thời khoá biểu cho mình.

Khuong Nghi rồi rít cảm ơn.

Có lẽ vì điểm thi tốt nghiệp cấp ba của Khuong Nghi rất cao, đứng đầu cả tỉnh, cộng thêm kinh nghiệm tham gia thi đua nên chẳng bao lâu sau đàn anh đã có câu trả lời chắc chắn.

Hắn tìm một chỗ dạy thêm cho Khuong Nghi, dạy toán cho một cô bé đang học lớp bảy, tiền lương trên mức trung bình.

Chỗ dạy cũng không xa, từ đại học A đến nhà học sinh có tuyến xe buýt đi thẳng.

Khuong Nghi nhận lời, chiều hôm sau không có lớp nên đến nhà học sinh dạy thử hai tiết.

Học sinh lớp bảy này tên Thi Thi, tính cách rất hoạt bát, chỉ có điều không thích toán cho lắm, cảm thấy mình học không nổi, sau khi dạy hai tiết Khuong Nghi phát hiện có khả năng lớn là Thi Thi bị mất căn bản nên rất khó tiếp thu, dần dà không thích học toán nữa.

Thật ra vấn đề rất dễ giải quyết.

Đặc biệt là Thi Thi chịu học với Khuong Nghi, bởi vì gia sư mới nhìn rất hiền lành thân thiện chứ không giống gia sư trước đó luôn cau mày khi em giải đề sai.

Con mình chịu gia sư mới nên phụ huynh cũng nhanh chóng xác định ủng hộ viên cho công việc dạy thêm này.

Dạy kèm chủ yếu là buổi tối hoặc cuối tuần.

Khuong Nghi không nói cho Lục Bê biết chuyện này.

Bởi vì trong lòng cậu có dự cảm nếu mình nói với Lục Bê lý do dạy thêm, nhất định khi chọn nhà để dọn ra ngoài Lục Bê sẽ chiều theo ý cậu.

Nhưng Lục Bê đã quen ở nhà lớn rồi.

Mấy phòng nhỏ hẳn từng ở đều vì cậu cả.

Chẳng hạn như ngủ trong phòng cậu, ở chung ký túc xá trường trung học số 1, ngủ trên giường gỗ.

Khuong Nghi nghĩ nếu được thì cậu muốn để Lục Bê ở nhà lớn một chút.

Tuy không lớn lắm nhưng ít ra có thể lớn hơn trước kia đôi chút.

Dạy được một tuần, Khuong Nghi tìm thời gian rảnh mời đàn anh kiểm việc làm thêm giúp mình ăn bữa cơm.

Đàn anh rất tốt bụng, dáng dấp nho nhã, nói năng xử sự khiến người ta như tắm gió xuân, quan trọng nhất là vì học chung ngành nên hai người có tiếng nói chung, lúc ăn cơm trò chuyện hết sức vui vẻ.

Ấn tượng lúc gặp Lục Bê đến tìm cậu.

Khuong Nghi cười giới thiệu đàn anh với Lục Bê.

Lục Bê không ưa đàn anh này cho lắm.

Thậm chí còn có chút lạnh lùng được che giấu kỹ càng.

Bởi vì Lục Lê đã nhiều lần thấy Khương Nghi cảm ơn đàn anh này trên điện thoại.
Nhưng hẳn không để lộ ra mặt mà chỉ ngồi cạnh Khương Nghi, nghe đàn anh và Khương Nghi nói về ngành học của bọn họ.
Hai người cùng chung chí hướng.
Một câu hẳn cũng không chen vào được.
Cuối cùng tạm biệt đàn anh, Khương Nghi mới quay đầu sang, cong mắt cười bảo hẳn món cá chua ngọt ở nhà ăn phía Tây ngon lắm.
Lục Lê ừ một tiếng, tựa như chẳng có phản ứng gì khi Khương Nghi ăn cơm với đàn anh.
Nhưng một tuần sau đó hẳn không hề ăn cá.
Tần Lan biết chuyện này thì chế giễu hẳn không ăn cá một tuần mà đổi thành uống giấm một tuần.
Lục Lê cứ tưởng đàn anh tự đứng chui ra đã đủ bực mình rồi.
Nhưng càng bực hơn là giờ học của Khương Nghi hình như đột ngột tăng lên rất nhiều.
Cũng không phải Khương Nghi cố ý bỏ bê hẳn mà thật sự quá bận rộn.
Bạn đến nỗi có lúc ở ký túc xá, đang nói chuyện điện thoại hẳn còn nghe thấy Khương Nghi ngáp khê rồi mơ màng trả lời hẳn.

Bạn đến nỗi Lục Lê thường xuyên nghe bạn cùng phòng hỏi Khương Nghi: "Sao chưa đi tắm nữa?"
Cuối tuần cũng vậy.
Khi Lục Lê hỏi Khương Nghi, cậu chỉ suy tư giây lát rồi ôm hẳn hôn một cái để hẳn quên đi chuyện muốn hỏi.
Cứ hỏi là hôn.
Mẹ nó quan trọng nhất là mỗi lần Lục Lê đều mắc lừa.
Lục Lê bị mắc lừa mấy lần hỏi không ra nguyên cớ nên trong lòng hậm hực, hậm hực đâm ra cáu bẳn.
Cáu đến nỗi thậm chí mấy bạn cùng phòng đều tưởng hẳn bị người yêu ở xa cấm sừng rồi.
Ban đêm mấy người nói chuyện hay làm gì cũng lảm la lảm lét.
Những ngày như thế kéo dài hơn một tháng.
Cuối tháng Chín.
Chạng vạng tối, bầu trời âm u, mưa rơi tí tách.
Trên lầu hai của chung cư cao cấp nào đó.
Trong phòng khách, người phụ nữ dịu dàng mỉm cười đặt bì thư lên bàn rồi nhìn nam sinh mặc sơ mi trắng, dung mạo thanh tú, khí chất trầm tĩnh trước mặt.
Họ trả lương cho gia sư theo kiểu của mấy người già thời xưa, một xấp tiền nằm ngay ngắn trong bì thư, sờ tới sờ lui cũng không dầy nhưng khi mở ra có thể thấy tiền giấy xếp chồng lên nhau.
"Mau cảm ơn thầy Tiểu Khương đi, nhờ dạy con mấy ngày nay nên lần này thi giữa kỳ tiền bộ lên hẳn....."
Người phụ nữ vừa cười vừa vỗ con mình, cô bé cột tóc đuôi ngựa cười tùm tùm khoác tay mẹ rồi nói lạnh lạnh: "Cảm ơn thầy Khương ạ!"

Khuong Nghi cười, cậu cúi xuống đôi mắt với cô bé: "Không cần cảm ơn đâu."

Sau này Thi Thi cũng phải tiếp tục cố gắng đấy nhé."

Cô bé gật đầu rồi tung tăng về phòng mình làm bài tập.

Mẹ Thi Thi đưa bì thư cho Khuong Nghi, nhẹ nhàng cười nói: "Thời gian qua vất vả cho thầy Tiểu Khuong rồi."

Bên ngoài đang mưa, nước mưa chảy trên cửa kính ngoài ngõ uồn uồn xuống dưới.

Khuong Nghi cầm lấy bì thư, trên má lộ ra lúm đồng tiền mờ nhạt: "Không có gì ạ."

Thật ra Thi Thi chỉ hơi mất căn bản thôi, cũng cố lại sẽ học khá hơn nhiều."

Mẹ Thi Thi thở dài: "Chị cũng biết vậy nhưng Thi Thi chẳng có hứng thú gì với môn toán cả."

Chị đoán có lẽ giáo viên ở trường yêu cầu nghiêm khắc quá nên Thi Thi theo không kịp, mới không ít thầy cô về cho nó nhưng Thi Thi đều không chịu học, may mà có Tiểu Khuong."

Mẹ Thi Thi ra sức giữ chàng trai trẻ này ở lại nhà mình ăn bữa cơm, đợi mưa tạnh rồi hãy về.

Nhưng Khuong Nghi vẫn không ở lại.

Cậu đeo túi trên vai, cầm dù quay sang nói với người phụ nữ đưa mình ra cổng đứng tiễn nữa.

Mẹ Thi Thi bật cười, nhìn thấy nam sinh luôn trầm tĩnh này rốt cuộc đã có dáng vẻ của người trẻ tuổi, mặc sơ mi trắng cầm dù đen nhẹ nhàng đi nhanh ra ngoài.

Mưa rơi lộp độp trên dù nhưng Khuong Nghi vẫn giẫm lên nước đi tới trạm xe buýt.

Cậu gần như không thể chờ đợi.

Ánh đèn neon lúc chạng vạng phản chiếu sáng rực trong mưa, cả thành phố chìm trong ảo ảnh.

Dưới lầu ký túc xá đại học A, Lục Lê cầm dù cúi đầu nhìn điện thoại, đôi mắt rũ xuống, chẳng biết đang nghĩ gì.

Hắn xin Lục Tiểu cho nghỉ một ngày, dành chút thời gian chờ Khuong Nghi dưới ký túc xá, định đón cậu đi ăn tối.

Nhưng Khuong Nghi lại nói mình không ở ký túc xá.

Lục Lê đợi nửa tiếng, trong lúc chờ vô tình gặp bạn cùng phòng của Khuong Nghi xách cơm tới về.

Bọn họ nói với hắn: "Khuong Nghi ấy à, dạo này cậu ấy hiếm khi ở ký túc xá lắm, nhiều khi tan học cũng chẳng về ký túc xá."

"Bọn tớ còn tưởng cậu ấy đi tìm cậu nữa chứ."

"Cậu ấy chẳng nói đi đâu nên bọn tớ cũng không rõ lắm."

Màn đêm buông xuống, nước mưa bắn tung toé trên chóp đèn của ngọn đèn đường từ mù, mưa bụi mờ mờ mang, vì đã qua giờ ăn cơm nên dưới lầu ký túc xá vắng tanh.

Yết hầu Lục Lê khẽ động, khẽ thở hắt ra một hơi trong lồng ngực nặng trĩu, nghe tiếng bước chân dồn dập

cách đó không xa thì ngẩng đầu lên.

Hắn thấy Khương Nghi mặc sơ mi trắng đeo túi cầm ô giẫm trên vũng nước chạy vội tới chỗ mình.

Tựa như không kịp chờ đợi.

Lục Lê không còn để ý gì khác mà vô thức nói: "Từ từ thôi ——"

Người đang chạy về phía hắn tựa như cánh chim mềm mại, góc áo somi phất phơ trong mưa gió.

Cậu sà vào lòng hắn.

Khương Nghi ngẩng đầu lên trong ngực hắn, tóc mái ẩm ướt rơi tung, đôi mắt đen xinh đẹp sáng lấp lánh, vẻ mặt tràn đầy hào hứng.

Cậu giơ lên bì thư trong tay, hai mắt cong cong, nghiêng đầu khoe lúm đồng tiền nhỏ, cố gắng kìm nén vui mừng nói: "Tụi mình ra ngoài ở chung đi."

Lục Lê sững sờ.

Hắn thấy Khương Nghi nắm bì thư ôm chặt mình, sau đó ngẩng đầu lên chân thành nói: "Ở nhà nào lớn hơn ấy."

Chương 84: 84: Chương 82

Mưa rơi trên dù phát ra tiếng lộp độp.

Bì thư kia không dày lắm.

Thậm chí bóp nhẹ cũng biết xấp tiền không nhiều.

Nhung Lục Lê lại bất động nhìn bì thư thật lâu.

Một lát sau, hần mấp máy môi nhưng lại không phát ra được thanh âm nào.

Khương Nghi giữa đầu ôm hần, đôi mắt lóe sáng như sao, nói muốn cho hần ở nhà lớn.

Cậu còn nói có thể bây giờ chưa lớn bằng phòng ngủ nhà họ Lục nhưng sau này đi làm nhất định sẽ có.

Cậu vẫn luôn như vậy.

Thích gì thì sẽ cho đôi phương điều tốt nhất.

Búp bê cũng vậy, thuê nhà cũng vậy.

Từ nhỏ cậu đã sống với cha Khương, chưa từng thấy cha mẹ yêu nhau.

Nhung dường như lại biết cách yêu hơn bất kỳ ai khác.

Hàng mi Lục Lê run rẩy.

Hình như cây dù bị nghiêng đi làm nước mưa rơi vào mắt.

Rơi mạnh đến nỗi hai mắt đỏ lên đau rát.

Nước mưa uốn lượn từ lông mày chảy xuống gò má lạnh buốt.

Khương Nghi ngăn người, cậu đo dụi đưa tay cẩn thận từng li từng tí sờ khóe mắt Lục Lê.

Cậu phát hiện hàng mi trên đôi mắt xanh nhạt ẩm nóng.

Lục Lê cúi đầu cầm tay cậu rồi rũ mắt hôn một cái.

Khương Nghi được ôm đến chiếc xe đậu ở tầng trệt ký túc xá.

Trên đường đi Lục Lê vẫn không nói gì.

Sau khi đóng cửa xe, hần bật máy sưởi rồi khom người sờ quần Khương Nghi.

Khương Nghi chạy tới làm ông quần bị ướt một đoạn, tất trắng trên cổ chân cũng lạnh như băng.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, hần đưa tay cởi giày và tất của Khương Nghi ra rồi lau chân cậu bằng một

chiếc khăn sạch, cuối cùng đặt đôi chân lạnh buốt kia lên đầu gối mình.
Trong xe bật máy sưởi, tiếng mưa rơi lộp độp trên nóc xe.
Trên đầu Khương Nghi cũng trùm một chiếc khăn sạch.
Cậu ngồi cạnh ghế lái, tròn xoe mắt ngoan ngoãn để người bên cạnh lau tóc.
Hệt như chú mèo con xinh xắn ra ngoài tha về một con cá khô, bộ lông trắng mềm mại dính nước được người bên cạnh lau đi.
Khương Nghi cúi đầu mở bì thư, vừa được lau tóc vừa vui vẻ nói: "Tui mình có thể thuê một căn phòng có ban công."
"Trên đó trồng thật nhiều hoa."
"Nếu phòng rộng một chút có thể đặt một cái tủ đựng găng tay đảm bảo của cậu nữa."
Khương Nghi rút ra năm tờ tiền rồi nói: "Cái này là cho ba."
Cậu đã nhả được một cái gói mát xa nhỏ.
Ừ cha Khương lái xe quanh năm nên thắt lưng và xương cổ không được khỏe lắm.

Sau khi rút ra năm tờ tiền, Khương Nghi dán lại bì thư đưa cho Lục Lê rồi chân thành nói: "Còn lại cho cậu hết đó."
Lục Lê thấp giọng hỏi: "Làm thêm một không?"
Khương Nghi ngăn người, lắc đầu nói: "Không một."

Đay một em gái ngoan lắm.

Bài cũng không khó."
Cậu cười khoe lúm đồng tiền nhỏ: "Em ấy còn gọi tớ là thầy Tiểu Khương nữa."

Nói thích làm bài tập với tớ lắm."
Lục Lê thay dép mới cho cậu, nhìn Khương Nghi lắc lắc chân mang dép mới trong xe.
Tóc trán Lục Lê cũng hơi ẩm ướt, hắn gọi: "Thầy Tiểu Khương."
Khương Nghi quay sang: "Hả?"

Một giây sau, cậu bị đè vào ghế xe, đón nhận một nụ hôn dài của người trước mặt.
Nụ hôn kia không hề mãnh liệt.
Nhưng quá trình cực kỳ lâu, đôi phương dịu dàng liếm láp cậu, đưa tay nhẹ nhàng che mắt cậu, tựa như đang nâng niu một báu vật vô giá.
Khương Nghi bị hôn chóng mặt, khi được buông ra, cậu nghe thấy người trước mặt nói với mình một câu.
Hắn nói tớ cũng thích thầy Tiểu Khương lắm.

Thích hơn bất kỳ ai khác.
Khương Nghi ngẩng đầu lên, nhìn thấy vành mắt người trước mặt ửng đỏ nhưng ánh mắt lại rất bình tĩnh.

Khuong Nghi hơi ngượng ngùng, cậu đưa bì thư cho người trước mặt rồi gật đầu ho khan một cái, tỏ ý mình biết rồi.

Trên đầu cậu còn trùm khăn trắng tinh, dáng vẻ trịnh trọng gật đầu giống như chú mèo con xinh xắn đi săn ở ngoài về, nhét bì thư giống như nhét cá khô.

Hơn bảy giờ tối, Khuong Nghi về ký túc xá, cậu đeo túi mang dép của Lục Lê, khi lên tới lầu hai, sức nhớ ra chuyện gì nên chạy ra lan can nhìn xuống lầu.

Quả nhiên chiếc xe dưới ký túc xá chưa đi mà vẫn còn đậu ở đó.

Cậu cúi đầu nhắn tin Wechat cho Lục Lê giục hẳn mau về ký túc xá đi, Lục Lê không trả lời, Khuong Nghi thử nhìn chiếc xe dưới lầu, phát hiện trong cửa sổ để mở, hình như Lục Lê đang gọi điện cho ai đó. Khuong Nghi đi lên lầu.

Mấy bạn cùng phòng trong ký túc xá đều có mặt đông đủ, cậu do dự một lát rồi nói với đám Lý Chấn có thể mấy ngày nữa mình sẽ dọn ra ngoài ở.

Tin tức này làm Lý Chấn hoảng sợ, rồi rít nói với Khuong Nghi mình không có ý kiến gì về xu hướng tính dục của cậu cả, bảo cậu đừng mang gánh nặng trong lòng.

Khuong Nghi vội xua tay nói không phải vì họ mà vì bạn trai mình thôi.

Sau khi biết lý do, mấy người Lý Chấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng bao lâu sau, Khuong Nghi nghe thấy Trương Hạo từ hành lang ký túc xá về nói: "Khuong Nghi, sao bạn trai cậu còn ở dưới lầu thế?"

Khuong Nghi cũng hơi khó hiểu, thành thật nói: "Chắc đang bàn việc với ai đó, cậu ấy bận lắm."

Lúc cậu lên lầu còn thấy Lục Lê gọi điện với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng nữa.

Trong xe dưới lầu.

Lục Lê nói với Tần Lan qua điện thoại: "Nghe chưa hả?"

Tần Lan: "....."

"Anh Hai, em đang ị mà."

"Chuyện tình của các cậu đợi lát nữa nói được không?"

Lục Lê cúi đầu nhìn bì thư trên tay rồi nói: "Thôi bỏ đi."

Có nói cậu cũng chẳng hiểu đâu."

Không có gì để nói.

Cũng không muốn nói chuyện với kẻ chưa từng trải qua chuyện này cho lắm.

Lục Lê: "Tôi tiếp đi."

Để tỏ tình thằng ị khác vậy."

Lục Lê cúp máy rồi cúi đầu tìm số của Trình Triều, tràn ngập cảm giác ưu việt bấm điện thoại.

Hai tiếng sau.

Lục Lê bị mọi thành viên trong nhóm chat ngoại trừ Khương Nghi cho vào danh sách đen.

Ba ngày sau.

Văn phòng Lục Tiều.

"Phòng thuê ba trăm tệ???" (~1 triệu)

Lục Tiều chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lục đại thiếu gia không định khỏi lửa trần gian trước mặt, khóe miệng giật giật: "Ba trăm tệ anh biết đi đâu tìm cho chú mày phòng có ban công nhà bếp cửa sổ sát đất, ít nhất một trăm năm mươi mét vuông, còn có khóa điện tử và thang máy nữa hả?"

"Đại thiếu gia à, tui là người chứ có phải con rùa trong hồ ước nguyện đâu.

Với yêu cầu này của chú mày tiền thuê ít nhất phải trên tám ngàn đây." (~28 triệu)

Thành phố A kinh tế thịnh vượng, từ lâu giá nhà đất đã cao chóng mặt, giá thuê ở vị trí đắc địa cũng tăng vùn vụt.

Muốn tìm phòng mỗi tháng ba trăm tệ, hơn một trăm mét vuông, còn có sẵn đủ thứ vật dụng thì ngoại trừ nằm mơ cũng chỉ có nằm mơ thôi.

Lục Lê dựa vào ghế salon lạnh lùng nhủ mày, tỏ vẻ không thể tin được: "Tám ngàn? Con mẹ nó sao anh không ăn cướp luôn đi?"

Lục Tiều nhin không được nạt nộ: "Ba trăm? Con mẹ nó sao mi không nằm mơ đi?"

Lục Lê: "Anh thì biết đêch gì."

Hắn lấy một bì thư ra khỏi túi: "Thấy không?"

Hắn thận trọng nói: "Thấy không, đây là tiền Khương Nghi đi làm thêm kiếm về cho em đó."

"Anh có biết cậu ấy làm thêm thế nào không? Ngày ngày ngồi xe buýt, dãi nắng dầm mưa, gập mưa đá cũng vẫn đi làm vì em."

"Tám ngàn? Con mẹ nó sao anh không đi làm ăn cướp đi?"

"Ba trăm, không thể hơn được nữa."

"Đâu thế vì không ai làm thêm kiếm tiền cho anh mà anh chặt chém vậy được, cái đồ lòng dạ hiểm độc nhà anh sao lại nhỏ nhen thế hả?"

Lục Tiều: "....."

Mẹ bà nó tháng Chín lấy đâu ra mưa đá?

Giày mang trên chân đã tám chín ngàn mà tôi bảo hắn chặt chém.

Chó vãi.

Lục Tiều bóp trán chậm rãi nói: "Anh có một căn hộ nhỏ ở phía Đông.

Cho tui bây thuê giá ba trăm đây."

Hắn không nhận được nữa nói: "Giờ thì đem tiền bạn trai nhỏ kiểm được cho mi cuốn xéo nhanh lên."

Lục Lê dựa vào ghế salon nghĩ ngợi rồi chê bai: "Phía Đông xa lắm."

Lục Tiều hít sâu, cười như không cười nói: "Để ngày mai em hỏi bạn em tìm một căn ở nội thành được không anh Hai?"

Lục Lê sửa sang quần áo rồi ngồi thẳng dậy, hờ hững nói: "Không cần đâu."

Em mua rồi."

Lục Tiều: "???"

Lục Lê vui sướng nói: "Đến lúc đó anh sẽ giả bộ đóng vai ông chủ có con đi du học, vì cô đơn quá nên vào viện dưỡng lão ở, buộc lòng phải cho người hữu duyên thuê nhà giá rẻ."

Hắn nói thêm: "Nhớ đừng nói hớ đây, một tháng sáu trăm, em và Khương Nghi mỗi người chịu ba trăm."

Nói thêm một trăm tệ thì hắn sẽ lột da tên cáo già xảo quyệt Lục Tiều này.

Lục Tiều: "???"

Hắn thảng thốt: "Mua rồi mà mày còn đến hỏi anh nữa à?"

Lục Lê nói tỉnh bơ: "Định hỏi anh xem còn chỗ nào rẻ hơn không."

Nhân tiện vô tình để Lục Tiều biết Khương Nghi kiểm tiền cho hắn ở nhà lớn.

Hai phút sau.

Lục Lê bị đá ra khỏi văn phòng.

Hắn ôm bì thư với bộ dạng hết sức ngạo nghễ.

Hai ngày sau.

Sáng cuối tuần, Khương Nghi và Lục Lê đi xem nhà đã chọn.

Vị trí rất tốt, cách đại học A không xa, quan trọng nhất là cách bệnh viện thành phố A cũng không xa, lái xe mười phút là có thể tới bệnh viện.

Có sân thượng rộng và một cửa sổ sát đất rất lớn, cách bài trí hết sức ấm cúng, ghế salon rất êm, cạnh cửa sổ sát đất còn đặt một giá sách to.

Khương Nghi rất thích, cậu dựa vào lan can ban công, nghĩ một hồi cảm thấy chắc cũng không rẻ nên hơi do dự, cuối cùng quay sang hỏi Lục Lê: "Tiền thuê căn này mỗi tháng bao nhiêu vậy?"

Lục Lê cầm chìa khóa xe nghĩ ngợi rồi nói tỉnh bơ: "Sáu trăm."

Khương Nghi: "?"

Lục Lê: "Chủ nhà này là một ông giáo sư già, con ông ra nước ngoài, ông ở một mình buồn quá nên vào viện dưỡng lão, dọn đi gấp lắm."

Khương Nghi im lặng một hồi.

Cậu chậm rãi nói: "Lục Lê."

Lục Lê xích lại gần: "Hà?"

Khương Nghi: "Cậu nghĩ tớ là đồ ngốc đúng không?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Đâu có."

Tớ còn số điện thoại của ông đây này."

Thậm chí hắn còn bỏ bớt một số vật trang trí trong nhà.

Chẳng hạn như màn cửa.

Một ngày trước khi Khương Nghi đến, Lục Lê đã tháo xuống bộ màn cửa sang trọng khiến căn hộ nhìn giản dị hơn nhiều.

Khương Nghi không để ý tới hắn mà đi vào nói: "Hoặc là nói thật, hoặc là đổi phòng nhỏ."

Lục Lê không lên tiếng.

Khương Nghi quay đầu chọc chọc vào ngực Lục Lê nghiêm túc nói: "Hoặc là đưa tiền cho tớ để tớ đi tìm phòng."

Lục Lê lập tức cảnh giác, vô thức che miệng túi mình lại rồi nói: "Không được."

Đừng nói là xài tiền.

Mà hắn còn không nỡ cho người khác đụng vào bì thư nữa kìa.

Chỉ hận không thể ép nhựa bì thư kìa thôi.

Có thể xem là bảo vật gia truyền của Lục Lê.

Khương Nghi: "Vậy cậu nói thật đi, rốt cuộc mỗi tháng bao nhiêu tiền?"

Lục Lê: "Không nhiều đâu."

Hắn liếc môi rồi nghiêm túc nói ra một cái giá thấp ở mức hợp lý.

Mặc dù con số này khá thấp nhưng không đến mức ảo ma lắm.

Hai người chia nhau là vừa đủ.

Khương Nghi thờ phào, nghĩ ngợi một hồi lại hỏi: "Có thật không đó?"

Lục Lê: "Thật mà."

Hắn điềm tĩnh nói: "Tớ bảo chủ nhà mình là học sinh, hỏi ông có thể giảm giá chút xíu không."

Ông nói thấy tớ lễ phép quá nên bớt cho tớ nhiều lắm."

Hắn nói hết sức nghiêm trang, nhìn bộ dạng rất dễ lừa người.

Lục Lê nói tiếp: "Mấy ngày trước tớ nhờ dì Vương gửi đồ tới rồi."

Giờ để trong phòng ngủ ấy, còn có con ngựa què chân nữa, muốn xem thử không?"

Quả nhiên Khương Nghi lập tức chuyển hướng chú ý, cậu đi vào phòng ngủ, phát hiện ga giường nhìn rất quen mắt, đều là kiểu dáng trước đây họ dùng chung với nhau.

Trên tủ đầu giường còn có rất nhiều thứ linh tinh, đồng hồ báo thức và đèn ngủ đều giống hệt loại ở nhà họ Lục, thậm chí ngay cả thảm trải sàn cũng vậy.

Thảm lông màu trắng sữa, đôi dép để cạnh giường cũng giống hệt dép trong phòng ngủ Khương Nghi.

Tựa như lơ đãng ngẩng đầu lên sẽ cảm thấy như mình vẫn đang ở thành phố S chưa bao giờ rời xa.

Lục Lê nghiêng người dựa vào cửa thấp giọng nói: "Đôi dép gấu trúc lần trước tại mình mua ở siêu thị không thấy bán nữa.

Tớ tìm bao lâu nay vẫn không thấy nên đổi sang kiểu bò sữa trắng đen."

Khương Nghi ngồi xuống nhìn đôi dép cạnh tấm thảm rồi nói dễ thương như nhau mà.

Lục Lê khoanh tay cười.

Khương Nghi lại sờ đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, phát hiện chiếc đồng hồ này đúng là được mang đến từ nhà họ Lục, bên trên còn có miếng dán hình bé của họ.

Là miếng dán nhỏ hình quả táo mà Arno cẩn thận gỡ xuống từ trán Khương Nghi.

Lúc đó họ đang ôm nhau ngủ, Khương Nghi rất hiếm khi chịu ngủ với hắn, Arno ôm cậu không nỡ xuống giường dán hình lên, sợ sau khi Khương Nghi ngủ dậy sẽ chạy mất nên dán quả táo nhỏ lên đồng hồ báo thức.

Khương Nghi cúi đầu nhìn ngăn kéo đầu giường, cứ tưởng Lục Lê cắt đồ đạc mang đến trong tủ này nên kéo ngăn ra.

Bên trong là từng dãy chai nhỏ được xếp ngay ngắn.

Hình dạng rất quen, giống như thứ hôm đó Lục Lê bôi lên tay để xoa bóp cho cậu, sáng lấp lánh, còn tỏa ra mùi hương thơm ngọt.

Nhưng không phải cùng loại.

Khương Nghi thấy hơi quen nên cầm một chai lên, thấy được mấy chữ bôi trơn.

"....."

Sau khi thấy rõ hàng chữ phía trên, Khương Nghi như bị đốt bỏng, vành tai đỏ lên, quay lại lắp bắp nói:

"Cái này.....!sao nhiều quá vậy....."

Sao trong ngăn kéo chỉ toàn thứ này chứ?

Lục Lê đang đứng dựa cửa nhứu mày đi tới, ngồi xổm xuống rồi cầm lên một chai.

Hắn nhìn một hồi, sau đó nói: "À, mua nhầm rồi."

Vành tai Khương Nghi đỏ bừng, cậu khẽ gật đầu.

Nhưng một giây sau, cậu nghe thấy Lục Lê nói: "Tớ nhớ cậu không thích mùi này lắm nhỉ?"

Hắn nói thêm: "Nhưng tớ nghĩ chắc cậu sẽ thích mùi của mấy dãy chai phía sau đây."

Chương 85: 85: Chương 83

Khuong Nghi ngồi xồm trên sàn, đầu như sắp bốc khói, đổ từ tai đến cổ, cậu đóng ập ngăn kéo rồi lấp bấp:

"Tớ thích lúc nào....."

Lục Lê liếm răng nanh, chậm rãi nói: "Lần trước xoa bóp chẳng phải cậu nói mùi này ngọt quá à? Đây đây chai phía sau đều là mùi đào hết đây, cậu thích ăn đào mà."

Mùi đào chắc sẽ rất hợp với Khuong Nghi.

Từ nhỏ đến lớn cậu luôn trắng nõn.

Dạ cũng rất mỏng, chỉ cần bóp hơi mạnh là có thể để lại dấu trên làn da trắng mềm.

Toàn thân chẳng có chỗ nào là không nhạy cảm.

Có thể cả người sẽ ửng đỏ như đào mặt chín mọng trên cành, tỏa ra hương thơm ngọt ngào, tựa như đụng nhẹ một cái là có thể trào ra nước thơm ngọt.

Nếu mạnh hơn chút nữa.

Thì toàn thân sẽ ướt sũng, mềm mại như nước, bụng dưới và bẹn đùi sẽ co lại run rẩy, mồ hôi toát ra lấp lánh.

Đôi chân dài thẳng như ngọc cũng sẽ không chịu nổi.

Mà rũ rời buông thõng.

Nếu nghiêng đầu nắm chặt cổ chân rồi hôn dọc theo mắt cá chân lên trên, có lẽ đôi chân kia sẽ gác lên vai hẳn chứ không yếu ớt rũ xuống.

Khuong Nghi đỏ mặt ngồi xồm trên sàn không nói gì.

Hồi lâu sau, cậu mới vờ như không có việc gì đứng dậy bình tĩnh đi xem những thứ khác trong phòng ngủ.

Cậu bình tĩnh vỗ đồng hồ báo thức, bình tĩnh đắp chăn cho con ngựa què, bình tĩnh mở ra tủ đầu giường, bình tĩnh cúi đầu nhìn.

Sau đó vỗ bình tĩnh rạn nứt.

Trong tủ đầu giường chất đầy những chiếc hộp nhỏ được xếp ngay ngắn.

Trên hộp còn viết kích cỡ.

Những hộp Khuong Nghi thấy đều là cỡ lớn nhất.

Thứ trong tủ này được đặt gần hơn cả đồng chai nhỏ trong ngăn kéo đầu giường, gần đến nỗi chỉ cần ngáng đầu đưa tay là có thể lấy được, thậm chí Khương Nghi còn tưởng tượng ra cảnh người phía sau ỏ trần, đưa tay cầm lên rồi dùng miệng xé mở.

Vành tai Khương Nghi thật sự sắp bốc khói, cậu run rẩy quay đầu về phía Lục Lê, đang định mở miệng thì thấy Lục Lê nhanh nhẹn cướp lời: "Ừ."

Tó biến thái."

Khương Nghi: "....."

Nhìn Lục Lê hết sức thản nhiên.

Dù sao hẳn biến thái cũng đâu phải một hai ngày.

Biến thái sớm hay biến thái muộn đều là biến thái cả, chỉ bằng để Khương Nghi biết sớm một chút.

Nếu không đến lúc đó Khương Nghi bị dọa sợ thì làm sao bây giờ?

Lục Lê không muốn nghĩ đến lúc Khương Nghi bị dọa khóc nước nỏ, mặt mũi ướt sũng, hẳn hôn không được, đồ cũng không được.

Đây chính là Khương Nghi.

Là Khương Nghi hẳn nuôi từ nhỏ đến lớn không nỡ đụng chạm.

Vành tai Khương Nghi đỏ bừng, không dám nhìn đồng hồ nhỏ chắt đầy trong tủ mà quay đầu nhìn Lục Lê nghiêng người dựa vào cửa, rót cuộc đã hiểu hỏi cấp ba Trình Triều bảo mình "Lục Lê biến thái còn tạm được" có nghĩa gì.

Sao trước đây cậu lại nghĩ mình kỳ quái, cảm thấy mình không biến thái cho lắm tức là tiểu biến thái chứ?

Khương Nghi buồn bực, cố ép mình không nghĩ đến số đo trên hộp nữa.

Lục Lê lại đến ôm cậu, vừa ôm vừa âm thầm gờ chân đạp ngăn tủ vào.

Khương Nghi đẩy hẳn ra rồi quay đầu đi, vành tai đỏ rần, xụ mặt cà lăm: "Đừng để mấy thứ bày bạ kia trong phòng ngủ nữa....."

Lục Lê hôn cậu, vừa hôn vừa nói: "Ừ ừ ừ, không để không để."

Hôm nào hẳn sẽ nhét xuống gầm giường trong phòng ngủ.

Tủ quần áo giấu một ít, phòng tắm giấu một ít, dưới nệm ghế salon giấu một ít, dưới tấm thảm cạnh cửa sổ sát đất lại giấu thêm ít nữa.

Thế là buổi tối Khương Nghi đi tắm, Lục Lê tẩu tán toàn bộ.

Hơn tám giờ tối, hai người đang ngồi trên ghế salon thì nhận được thông báo của lớp về việc nghỉ lễ Quốc khánh.

Quốc khánh được nghỉ bảy ngày.

Mới đầu Khương Nghi báo Lục Lê hỏi mấy người Ưng Trác Hàn có nghỉ lễ không, nếu nghỉ lễ về nhà thì mọi người tụ họp một bữa, nhưng Lục Lê cứ lần lữa mãi không chịu gọi.

Khuong Nghi thấy hơi lạ.

Cậu ngồi thẳng dậy cảnh giác hỏi: "Cậu lại cãi nhau với Ứng Trác Hàn à?"

Từ nhỏ Lục Lê và Ứng Trác Hàn đã khắc khẩu.

Hai người khắc nhau từ tiểu học lên đến đại học.

Lục Lê rất gai mắt tên đầu quăn Ứng Trác Hàn nhìn ngu muốn chết suốt ngày bám theo Khuong Nghi.

Ứng Trác Hàn cũng cảm thấy thằng Tây tóc vàng này chẳng có gì tốt cả.

Hồi nhỏ tính chiếm hữu của Arno mạnh đến nỗi làm người ta giận sôi, còn Ứng Trác Hàn lại hay khoe khoang trước mặt hẳn, lúc nào cũng nhon nhon đắc chí.

Chẳng hạn như Khuong Nghi cho hẳn mượn cục gôm, Khuong Nghi cho hẳn trái quýt, Khuong Nghi bla bla bla.....

Lúc còn bé Arno không thích nhiều lời nên hề có cơ hội thì lại đập Ứng Trác Hàn, sau khi bị Khuong Nghi phát hiện mấy lần, hẳn đổi sang chửi Ứng Trác Hàn đọc bảng cửu chương cũng không nên hồn.

Khuong Nghi xoay mặt Lục Lê lại, nghe hẳn nói với mình: "Gó cãi đâu."

Hắn thản nhiên nói: "Nó chặn tớ rồi."

Khuong Nghi bảo hẳn gọi điện, phát hiện Ứng Trác Hàn đã chặn Lục Lê thật.

Khuong Nghi ngăn người: "Sao cậu ấy lại chặn cậu?"

Lục Lê: "Nó ghen tị với tớ ấy mà."

Khuong Nghi: "....."

Thôi kệ.

Hai người khắc nhau cũng đầu phải một hai ngày.

Khuong Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy cậu gọi cho mấy người Chung Mậu hỏi xem Quóc Khánh có về nhà không."

Lục Lê nói: "Phải gọi thật à?"

Khuong Nghi gật đầu, cậu chống cằm nhìn Lục Lê bấm vào ảnh đại diện của Chung Mậu, một giây sau phát hiện Chung Mậu cũng đã chặn Lục Lê.

Khuong Nghi: "???"

Cậu mờ mịt một hồi, sau đó bảo Lục Lê gọi cho Tần Lan.

Không ngoài dự đoán, Tần Lan cũng chặn Lục Lê.

Gọi cho Tần Lan xong, Lục Lê ngẩng đầu hỏi: "Có cần gọi cho Trình Triều không?"

Khuong Nghi: "....."

Cậu mờ mịt nói: "Thôi....."

Chung Mậu đã không nhận điện thoại thì khỏi cần nhắc tới Trình Triều nữa.

Ánh mắt Khuong Nghi lộ vẻ phức tạp: "Sao các cậu ấy đều chặn cậu hết vậy?"

Lục Lê thành thật nói: "Tui nó đều ghen tị với tớ mà."

Khuong Nghi: "....."

Cậu thẳng thốt: "Ghen tị chuyện gì cơ?"

Lục Lê hùng hồn nói: "Ai biết đâu.

Dù sao tụi nó cũng là ghen tị."

Ghen tị Khương Nghi cho hẳn ở nhà lớn.

Nghe cũng không dám nghe nữa.

Khương Nghi giữa đầu gối lên đùi Lục Lê, vừa mò lấy điện thoại của mình vừa nói: "Thôi, để tớ hỏi mấy cậu ấy xem....."

Lục Lê cúi đầu, bỗng nhiên lẩm bẩm: "Không muốn về đâu....."

Khương Nghi đã mò tới điện thoại, nghe vậy thì ngẩng đầu hỏi tại sao.

Lục Lê im lặng hồi lâu mới nói: "Có thể phải về quê một thời gian đó."

Giờ Khương Nghi mới nhớ ra hàng năm Lục Lê đều về quê nhà họ Lục một chuyến.

Ông nội Lục Lê từng làm trong quân đội, là người nghiêm khắc quyết đoán, ăn nói sắc sảo, khí thế cực mạnh.

Khương Nghi vỗ đầu hẳn nói: "Chắc ông nội nhớ cậu lắm đây."

Cậu đứng đưa chân nói: "Mấy ngày trước bà nội gọi điện hỏi chừng nào tớ được nghỉ hè, bà nói dạo này trong sân trồng nhiều loại cây mới lắm."

Lục Lê cúi đầu hôn cậu một cái: "Bàn sau lái xe về hái chung với cậu."

Chốc lát sau hẳn lại nói thêm: "Không dẫn theo lũ kỳ đà kia nữa."

Khương Nghi véo má hẳn: "Bảo sao đám Chung Mậu chặn cậu....."

Lục Lê dụi vào cổ cậu lẩm bẩm: "Đã bảo tụi nó ghen tị rồi mà....."

Khương Nghi đẩy đầu tóc vàng như chó bự kia ra, nói muốn gọi điện cho đám Chung Mậu.

Lục Lê ừm một tiếng rồi lười biếng nói: "Gọi thì gọi đi."

Khương Nghi sợ lịch trình Quốc khánh của mọi người sẽ xung đột với nhau, thế là gọi cho cả nhóm trên Wechat.

Năm người trong nhóm nhanh chóng nhận cuộc gọi, trong ống nghe vang lên đủ loại âm thanh, có tiếng kéo ghế ở ký túc xá, có tiếng lật sách, thậm chí còn có cả tiếng nhạc xập xình.

Khương Nghi nghe giọng Chung Mậu truyền đến trong tiếng nhạc chát chúa, hẳn gân cổ rống lên với người bên ngoài: "Không uống ——"

"Để ông đi nghe điện thoại đã ——"

Hồi lâu sau tiếng nhạc xập xình mới lắng xuống, Trình Triều lười biếng hỏi: "Gọi điện làm gì?"

Khương Nghi nói rõ ý định rồi hỏi mọi người nghỉ Quốc khánh có về thành phố S không.

Ứng Trác Hàn xoa tay nói: "Về chứ! Nói trước luôn, đứa nào không về thì phải bao cả nhóm ăn đấy."

Tần Lan cũng nói: "Chắc chắn là về rồi, chỉ đi mấy tiếng chứ nhiều, tớ và Chung Mậu lái xe ba bốn tiếng là tới rồi."

Cả đoàn nhanh chóng hẹn ngày gặp mặt, trong lúc Khương Nghi gọi điện, Lục Bê chợt tắc lưỡi một tiếng. Khương Nghi quay đầu nhìn hẩn.

Lục Bê: "Cậu có thấy áo khoác của tớ đâu không?"

Khương Nghi mờ mịt lắc đầu.

Lục Bê vờ như lo lắng nói: "Áo khoác đựng bị thư ấy."

Khương Nghi càng mờ mịt hơn.

Lục Bê nhấn mạnh: "Cái áo tớ mặc hôm trời mưa cậu đưa bị thư cho tớ ấy."

Hẩn cố ý nhích lại gần ông nghe rồi nói: "Ngày mà cậu cho tớ thật nhiều thật nhiều tiền rồi bảo tớ ở nhà nào lớn lớn ấy ——"

Khương Nghi thành thật nói: "Không nhớ."

Lục Bê: "Không sao."

Tớ nhớ là được rồi."

Hẩn dè dặt nói vào ông nghe: "Khương Nghi nói sau này sẽ cho tớ ở nhà lớn, lớn ời là lớn luôn á."

Năm người trong nhóm chat: "....."

Mẹ kiếp công đức xòe đuôi cũng không lộ vậy đâu.

Khương Nghi ngượng ngùng đưa tay đẩy đầu Lục Bê sang một bên, sau đó bảo hẩn tới máy giặt tìm thử xem.

Trước khi đi, Lục Bê còn thận trọng nói: "Cậu yên tâm."

"Chắc chắn tớ sẽ tìm được thôi."

"Dù sao đây cũng là tiền Khương Nghi cho tớ để sau này mua nhà lớn mà."

"Tớ đâu giống mấy người khác, từ nhỏ đến lớn đều không có, tội nghiệp chết."

Năm người trong nhóm chat: "....."

Đội Lục Bê đi xong, mấy người thờ phào một hơi rồi hẹn ngày gặp nhau trong kỳ nghỉ Quốc khánh.

Lúc gần cuối, Khương Nghi sực nhớ ra chuyện gì nên tò mò hỏi: "Tài khoản của Lục Bê có vấn đề gì à?"

Sao mới này gọi cho các cậu đều bị chặn vậy?"

"....."

Mấy người cười ha ha, sau đó lần lượt tạm biệt Khương Nghi rồi vội vã cúp máy.

Khương Nghi hơi bối rối.

Chung Mậu cúp điện thoại cuối cùng nhận không được nói một câu.

Hẩn bình tĩnh nói: "Nói thật nha Khương Nghi, tớ thà về quê cho heo ăn chứ không muốn nghe điện thoại của Lục ca đâu."

Khương Nghi ngẩn ngơ nhìn điện thoại, nghĩ mãi mà không ra.

Cậu đi tới chỗ máy giặt muốn hỏi Lục Bê chuyện này, ai ngờ hẩn không có ở đó.

Khương Nghi đi vào phòng ngủ, vừa thò đầu vào thì thấy Lục Bê ngồi trên giường mò mẫm bị thư dưới gối, cúi đầu đếm tiền trong bị thư quên cả trời đất.

Hắn lười biếng lật tới lật lui mười mấy tờ tiền mỏng dính.

Sau khi đếm đi đếm lại mấy lần, hắn mới xếp tiền ngay ngắn bỏ vào bì thư rồi nhét xuống gối.

Khuong Nghi: "....."

Dường như phát giác được gì, Lục Lê ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Khuong Nghi.

Lục Lê: "....."

Hắn điềm tĩnh nói: "Lúc này tìm thấy trong túi áo khoác kia.

Đếm lại xem có mất tờ nào không."

Khuong Nghi gượng gạo ừ một tiếng.

Buổi chiều trước kỳ nghỉ Quốc khánh, Khuong Nghi và Lục Lê về thành phố S.

Khi về đến nơi đã hơn tám giờ tối.

Cha Khuong nhận được điện thoại từ sớm, còn gọi điện mấy lần hỏi Khuong Nghi có cần đón không nhưng cậu đều nói không cần.

Đợi đến hơn tám giờ, cha Khuong ở phòng khách nghe thấy tiếng xe tắt máy thì vội vàng đi ra ngoài, nhìn thấy một chiếc xe màu đen đỗ dưới lầu.

Cậu chủ nhà họ Lục đang khom lưng lấy vali trong cốp sau ra cho Khuong Nghi.

Khuong Nghi đứng cạnh cũng cúi xuống phụ lấy đồ nhưng lại bị cậu chủ nhà họ Lục nhét cho một cái gối, sau đó nghiêng đầu cười với cậu, ra hiệu cho cậu ôm gối giùm mình.

Cha Khuong cảm thấy có gì đó là lạ nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua một tích tắc rồi mau chóng biến mất trong đầu.

Cha Khuong cười híp mắt đi tới, nghe thấy Lục Lê ngoan ngoãn gọi chú Khuong rồi xách hành lý vào phòng Khuong Nghi, đặt mấy túi giấy linh tinh lên bàn ăn rồi nói: "Chú Khuong, cháu đi trước đây ạ."

Cha Khuong đang bận rộn trong bếp, nghe vậy thì thò đầu ra nhiệt tình hỏi: "Có muốn ở lại nhà chú Khuong ăn một bữa rồi về không?"

Lục Lê nói không cần đâu ạ rồi đi ra ngoài, cứ như cảm thấy mình ở nhà họ Khuong không tiện lắm.

Cha Khuong nói vọng ra: "Bé ngoan tiễn Arno về đi con."

Khuong Nghi vàng dạ rồi theo Lục Lê đi ra chỗ đậu xe.

Khi Lục Lê mở cửa xe thì thấy Khuong Nghi nghiêng đầu, sau đó nhéo cánh tay hắn ngờ vực hỏi: "Sao tớ cứ thấy cậu là lạ ấy nhỉ?"

Tựa như trầm lặng quá mức trước mặt cha Khuong.

Lục Lê: "Đâu có."

Khuong Nghi: "Trước đây cậu toàn ở lại ăn cơm với ba mà."

Cha mẹ Lục bận rộn quanh năm nên trước kia Lục Lê thường xuyên ăn cơm ở nhà Khuong Nghi, tiện thể vừa ăn trái cây vừa làm bài tập với cậu.

Khương Nghi thích ăn đồ Lục Lê nấu có một nửa nguyên nhân là vì Lục Lê nấu có hương vị rất giống cha Khương.

Hồi lâu sau Lục Lê mới nói: "Giờ tớ không đói lắm."

Hắn vỗ nhẹ đầu Khương Nghi rồi nói: "Vào ăn cơm với chú Khương đi."

Khương Nghi vẫn nhìn hắn.

Lục Lê im lặng một hồi, sau đó thốt ra mấy chữ: "Con đâu xấu sợ gặp cha mẹ chồng mà."

Hắn mở to mắt nói: "Tớ rên lắm."

Khương Nghi ngẩn người, sau đó xoa mũi, mặc dù không hiểu tâm tình Lục Lê cho lắm nhưng vẫn nói:

"À....."

"Không sao đâu, ba dễ tính lắm....."

Lục Lê âm thầm thở dài.

Có dễ tính cỡ nào cũng không muốn thấy con mình chung sống với một tên con trai khác đến hết đời.

Huống chi con mình lại giỏi giang như vậy.

Nhưng hắn không nói ra mà chỉ nghiêm túc nói: "Cậu mau về ăn cơm đi."

Ở cạnh chú Khương nhiều một chút."

Hắn nói tỉnh bơ: "Sau này còn phải nhờ cậu nói tốt về tớ với chú Khương nữa đó."

Khương Nghi trịnh trọng gật đầu rồi vẫy tay với Lục Lê: "Vậy tớ về nhé."

Khi trở lại phòng khách thì trên bàn bày đồ ăn la liệt, toàn là những món Khương Nghi thích.

Cha Khương cười ha ha cời tạp đề, vì ngày mai là Quốc khánh được nghỉ mấy ngày nên ông khui một chai rượu uống mấy ngụm rồi hỏi Khương Nghi ở trường đại học quen chưa.

Khương Nghi nói mọi chuyện tốt lắm, nghe cứ như tốt khoe xấu che để phụ huynh yên tâm vậy.

Nhưng mỗi câu Khương Nghi nói đều có Lục Lê nên cha Khương thoáng yên tâm lại, cảm thấy những gì cậu nói đều là sự thật.

Khương Nghi và Lục Lê rất thân nhau.

Hồi nhỏ Khương Nghi ở trường không ngoan, chẳng hạn như học quá muộn hoặc không chịu ăn nhiều cơm, Lục Lê đều gọi điện mách với ông.

Cha Khương uống say cảm thán: "Hai đứa quen nhau lâu quá nhỉ....."

Ông thở dài nói: "Hồi nhỏ ở quê ba và đứa bạn nhà bên hay đi trộm trứng chim bắt cá với nhau, nhưng từ lúc mười mấy tuổi đã không còn liên lạc nữa rồi....."

Khương Nghi bắt đắc dĩ nói: "Ba uống ít thôi ạ."

Mặt cha Khương ửng đỏ, ông cười nói: "Cố sao đâu, ba vui mà....."

Con trai mình bắt ké ở phương diện nào cũng hết sức ưu tú, có bạn rất thân, học rất giỏi, còn có một tương lai tươi sáng.

Trong lòng cha Khương cực kỳ vui mừng.

Hai cha con hàn huyên thật lâu, đến hơn mười giờ mới giải tán.

Ngày hôm sau.

Ngày đầu tiên nghỉ lễ Quốc khánh, Lục Lê về quê nhà họ Lục thăm ông nội, Trình Triều cũng phải đi thăm bà ngoại, Khương Nghi theo cha Khương về quê ở với bà nội một đêm.

Buổi tối gọi video call, Khương Nghi nằm trên xích đu mặc áo ngắn tay và quần đùi, vừa tắm gội xong ra hóng gió đêm, nhìn có vẻ rất thư thái.

Còn Lục Lê trong video ăn mặc hết sức chỉnh tề, nút áo cài kín, nhìn khung cảnh có vẻ như đang dựa vào ban công yên tĩnh nào đó, hần thở hắt ra một hơi rồi nói: "Ông nội nghiêm lắm."

Quy củ rất nhiều, lúc đánh cờ uống trà còn chề tính hần quái đản, nếu không ai trấn áp để hần bớt ngông thì sớm muộn gì cũng lớn chuyện.

Khương Nghi nở nụ cười, bảo hần ngoan ngoãn ở với ông nội, còn cho hần xem nửa quả dưa hấu trong ngực mình.

Lục Lê: "Đừng ăn nhiều thế."

Coi chừng nửa đêm đau bụng đấy."

Khương Nghi gật đầu, sau đó nghe thấy Lục Lê thấp giọng dặn cậu chờ mình về.

Không đợi Khương Nghi trả lời, Lục Lê trong video nghe thấy tiếng gì đó nên nói với cậu: "Chờ tớ về nhé."

Khương Nghi phồng má nhai dưa hấu, nghe vậy thì gật đầu, nhìn hết sức ngoan.

Đêm thứ hai, Khương Nghi và cha Khương về lại thành phố S.

Về nhà chưa đầy hai tiếng, biết Khương Nghi ở đây một mình, Chung Mậu lập tức trượng nghĩa gọi điện rủ cậu đi chơi.

Khương Nghi mới tắm xong, cứ tưởng Chung Mậu nói đi chơi là chỗ họ hay ghé nên đồng ý ngay.

Chung Mậu lái xe tới đón cậu, hớn hờ nói sẽ dẫn cậu đến một nơi rất thú vị.

Khương Nghi ngồi trên siêu xe của Chung Mậu, hần vừa khởi động xe thì tiếng động cơ rú lên inh ỏi rồi nhanh như chớp chở cậu đến trung tâm thành phố.

Hơn hai mươi phút sau.

Chung Mậu dẫn Khương Nghi vào quán bar mà anh trai Tần Lan có cổ phần, oai phong ném chìa khóa siêu xe cho đàn em ở bãi đậu xe rồi ôm Khương Nghi vỗ ngực cam đoan: "Bảo đảm cậu chưa tới chỗ này bao giờ đâu."

Quản lý đích thân ra đón Chung Mậu, hần quay sang bảo quản lý trông nom Khương Nghi cho kỹ.

Quản lý rồi rít vàng dạ.

Khương Nghi vừa mới bước vào đã bị tiếng nhạc chát chúa làm ù tai, bên trong ánh đèn mờ mờ, nam nữ uốn éo trên sàn nhảy, nhìn đâu cũng thấy cảnh hào nhoáng xa hoa.

Chung Mậu gọi cho Khương Nghi ly nước chanh rồi bảo cậu cứ chơi vui về đi.

Khương Nghi lo ngơ gật đầu, Chung Mậu nghĩ một hồi lại kéo cậu vào ngồi ở góc trong cùng. Nhưng ngoại hình cậu quá nổi bật nên từ lúc ánh đèn chiếu vào thì có không ít ánh mắt đổ dồn về phía cậu. Chung Mậu quen biết rất nhiều người trong giới, mấy phú nhị đại ngồi trên ghế salon, mặt bàn cẩm thạch bày đầy rượu tây đắt tiền, từ khi Khương Nghi ngồi xuống thì đám phú nhị đại kia nhìn cậu liên tục. Sau khi Khương Nghi ngồi một lát thì có mấy người không nhìn được bụng lý rượu tươi cười định đi sang chỗ cậu.

Chung Mậu canh chừng Khương Nghi rất kỹ, hần cảnh giác ngẩng đầu nhìn một vòng, sau đó gục chân đạp một cái, quát ầm lên trong tiếng nhạc chát chúa: "Mày không được ——"

"Tránh ra một bên đi ——"

Tên này có bạn trai rồi.

Không được.

Nói xong Chung Mậu lại ngăm ngửa một phú nhị đại khác rồi vung tay lên nói: "Mày thì được, tôi đây ngồi chặn chỗ bên cạnh bạn tao đi."

Hắn nhớ tên phú nhị đại này luôn thích hotgirl ngây thơ nên chắc sẽ an toàn hơn.

Một phú nhị đại khác bụng lý rượu đắc ý đi tới ngồi trên ghế salon gần Khương Nghi.

Thừa dịp Chung Mậu đến trễ tự phạt ba ly, phú nhị đại kia bụng rượu nhỏ giọng hỏi Khương Nghi: "Tư lượng của cậu cao không? Nếu uống không được thì lát nữa tớ uống giùm cậu nhé?"

Tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc làm Khương Nghi nghe không rõ lắm, cậu nghiêng đầu hỏi: "Hả, sao cơ?"

Phú nhị đại kia nhìn nam sinh tóc đen đẹp không tưởng nghiêng đầu để lộ một phần khuôn mặt và hàm dưới thanh tú, trong lòng chửi thề.

Thảo nào lúc trước hắn và Chung Mậu đều bị lừa qua mạng, hắn bị hotgirl ngây thơ lừa hai mươi lăm ngàn, Chung Mậu bị gái bán trà lừa ba mươi tám ngàn.

Thì ra hắn và Chung Mậu có cùng gu thẩm mỹ.

Chung Mậu thích gái hiền lành dịu dàng, còn hắn thích hotgirl ngây thơ.

Nhưng so với người đẹp trước mặt thì gái nào cũng thua xa.

Phú nhị đại nói ngay: "Không có gì, tớ nói lát nữa cậu không uống rượu được thì tìm tớ nhé."

Chung Mậu đỏ lúm, năm lý là gục rồi, tớ lợi hại hơn nó nhiều."

Dứt lời hắn ngửa đầu uống cạn ly rượu rồi bung một ly cocktail có độ cồn thấp cho Khương Nghi ném thử, bảo cậu nếu phải uống rượu thì cứ uống cái này đi.

Khương Nghi ném thử cocktail, mùi rượu không nồng lắm, thậm chí còn nhẹ hơn mùi rượu gạo cậu uống hồi cấp ba, ngọt như nước có gas Lục Bê hay mua cho cậu vậy.

Phú nhị đại kia vui vẻ hỏi cậu muốn uống nữa không, Khương Nghi không tiện từ chối nên gật đầu, phú nhị đại đang định rót rượu thì một bàn tay cản hắn lại.

Một giọng nói hơi quen tai vang lên.

"Khương Nghi?"

Khuông Nghi ngẩng đầu thấy một nam sinh rất cao, trên môi treo nụ cười bất cần đời, tay áo cài khuy măng sét màu xanh ngọc, lúc này đang nhìn cậu chăm chăm.

Chính là Trần Triệu từng nói chuyện với cậu ở phòng y tế hồi cấp ba.

Trong tiếng nhạc chát chúa và ánh đèn mờ ảo, Trần Triệu liếm môi rồi chậm rãi nói: "Đi chơi à? Tôi bàn tó ngồi nhé?"

Chương 86: 86: Chương 84

Trong quán bar ánh đèn lò mờ, nam sinh cao lớn tỏ vẻ bất cần đời, hắt hơi cúi người, một tay che lại miệng chai rượu, khước môi nhếch lên, nhìn chằm chằm nam sinh tóc đen trước mặt như đang ngắm nghía con mồi. Nam sinh tóc đen ngồi trên ghế salon, đáng ngồi nghiêm chỉnh trong tiếng trêu chọc phóng đảng xung quanh, mười ngón tay trắng nõn đặt trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, hàng mi dài rậm, đôi môi mỏng nhạt màu bị rượu thấm ướt, dung mạo xinh đẹp bức người.

Nhìn cậu khá ốm yếu, khí chất thiên về trầm tĩnh nhưng khi nghiêng đầu nhìn người khác, ánh mắt cực kỳ chăm chú.

Phụ nhị đại đang đắc ý rót rượu bị cản lại nên khó chịu ngẩng đầu lên, trông thấy một nam sinh khá quen nhìn xuống hắn từ trên cao, cười mà như không cười.

Trần Triệu.

Phụ nhị đại nhớ ra.

Đã hơn một lần hắn nghe đám bạn trong giới nói Trần Triệu này nhìn ngoài mặt có vẻ tốt tính nhưng thật ra rất khó chọc.

Trần Triệu hồ hững đầy bàn tay rót rượu của phụ nhị đại ra, hắn nhìn chằm chằm Khương Nghi rồi hỏi: "Lại quên tớ rồi à?"

Khương Nghi khựng lại, dưới ánh đèn mờ trong quán bar phát hiện người trước mặt nhìn rất quen.

Đến khi thấy chiếc khuy măng sét màu xanh ngọc trên tay áo Trần Triệu, Khương Nghi mới nhớ ra người trước mặt là ai.

Chim công xanh.

Chim công xanh hỏi cấp ba hay mua nước mơ tặng cậu.

Chim công xanh ghép mảnh xếp hình cuối cùng mà mới đầu còn sống chết không chịu nhận.

Chim công xanh mở miệng nói chuyện.

Khương Nghi nghe thấy Trần Triệu nói muốn ôn chuyện cũ với cậu, rủ cậu đến bàn mình chơi.

Khương Nghi lắc đầu nói không đi.

Nụ cười trên môi Trần Triệu vẫn chẳng hề thay đổi, chỉ nhún vai nói được thôi, sau đó ung dung sang bàn khác.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Trần Triệu lại thờ ơ rút tay vào túi, tay kia xách một túi đồ đi tới bàn Khương

Nghe.

Phụ nữ đại đang hào hứng tán gẫu với Khương Nghi thì cảm thấy ai đó vỗ vai mình.

Hắn nóng nảy tặc lưỡi rồi ngẩng đầu lên, phát hiện người mới tới cười nói: "Nhường chỗ được không?"

Mặc dù trong giọng nói mang theo ý cười nhưng thái độ lại rất trịch thượng.

Khương Nghi cúi đầu uống cocktail ngọt, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện chỗ bên cạnh đã đổi người.

Trần Triệu ngồi cạnh cậu đặt một túi điện thoại xuống bàn, chân dài gác lên bàn, hỏi cậu muốn chơi Anipop không.

Mấy chiếc điện thoại trong túi kia đều đã cài sẵn Anipop.

Khương Nghi sững sờ, sau đó lắc đầu.

Trần Triệu chống tay ngân nga hỏi: "Sợ à?"

Hắn làm như lơ đãng nói: "Mà cũng đúng thôi, từ thời cấp ba cậu đã bị thằng họ Lục kia canh chừng, chắc chưa bao giờ tới mấy chỗ thế này đâu."

"Đâu giống như tớ....."

Khương Nghi quay đầu nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Trần Triệu đột nhiên cười nói: "Đâu giống như tớ, nếu tớ hẹn hò với cậu thì sẽ không gò bó cậu đâu."

Hắn nhìn Khương Nghi chăm chú: "Cậu đi đâu tớ cũng không cản, muốn tới đâu chơi tớ cũng sẽ đi với cậu."

Dưới ánh đèn mờ đủ màu, hoa giấy đỏ trắng bay rợp trời, xung quanh toàn tiếng trêu chọc, tiếng trống tiếng nhạc đinh tai nhức óc khiến mặt đất như rung lên.

Khương Nghi ngồi trên ghế salon lắc đầu nói: "Cậu ấy đâu có gò bó tớ."

Trần Triệu nghiêng đầu: "Không gò bó cậu?"

Khương Nghi gật đầu.

Trần Triệu cười tủm tỉm: "Tớ không tin."

"Chắc nó không cho cậu uống rượu chứ gì."

"Nếu không tại sao từ lúc vào đây cậu vẫn không uống rượu?"

"Cậu mười tám tuổi rồi đây Khương Nghi, thế mà hắn còn kiểm soát cậu nữa."

Nam sinh ở tuổi này ghét nhất là bị kiểm soát.

Sau khi thi đại học vốn là thời gian ít bị quản thúc nhất của tuổi dậy thì, nếu nghe nói mình bị kiểm soát chắc chắn ai cũng sẽ thấy bất mãn.

Huống chi nam sinh mười tám mười chín tuổi ít nhiều gì cũng hiểu kỳ về thế giới người lớn, không thể nào chịu gò bó cả đời được.

Khương Nghi thoáng sững sờ.

Trần Triệu: "Nếu nó không gò bó cậu thì sao thằng Chung Mậu kia vừa vào đã gọi cho cậu một ly nước chanh?"

Hắn nói với vẻ ẩn ý: "Chắc không phải thằng họ Lục kia dặn mấy đứa bạn nó canh chừng cậu đấy chứ?"

Khương Nghi: "Không phải."

Trần Triệu tắc lưỡi: "Sao lại không phải?"

Khương Nghi nghiêm túc nói: "Tôi tớ không biết uống mấy loại rượu này thôi."

Uống vào có thể sẽ nôn ra.

Phí lún."

Đắt thế cơ mà.

Trần Triệu: "....."

Hắn im lặng giữa đầu uống cạn ly rượu trước mặt, hồi lâu sau mới nhìn sang Khương Nghi, trông thấy ly cocktail có độ cồn cực thấp trên tay cậu.

Khương Nghi quay sang bảo hắn: "Cái này không có cồn đâu."

Bát nữa chơi trò chơi cậu uống cái này cũng được."

Trần Triệu im lặng một lát rồi nói: "Lúc chơi tụi nó không cho uống loại này đâu."

Cocktail không độ cồn hết chỉ để khai vị trước khi mở màn, có uống như nước cũng chẳng sao.

Khương Nghi thoáng sửng sốt, sau đó nói: "Người mặc đồ đen kia bảo tớ uống được mà."

Trần Triệu ngẩng đầu nhìn phú nhị đại ngồi ở một bên khác.

Yêu đương qua mạng bị hotgirl ngây thơ lừa hai mươi lăm ngàn.

Giờ đang nhiệt tình vẫy gọi Khương Nghi, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng ngày thường trong trò chơi chỉ chực chờ rót rượu cho người khác chẳng chút nương tay.

Trần Triệu nhìn rượu tây bày la liệt trên bàn đá cẩm thạch tỏa sáng lung linh dưới ánh đèn mờ, sau đó lại liếc nhìn cocktail trong tay Khương Nghi rồi nói: "Thôi."

Đêm nay cậu cứ uống cái này đi.

Người khác có đưa rượu cũng đừng đụng tới."

Khương Nghi ừ một tiếng.

Trần Triệu chột nói: "Với tớ thì ừ."

Có phải với nó là cảm ơn Arno không?"

Khương Nghi cầm nửa ghim trái cây, lộ ra vẻ mờ mịt như chưa kịp phản ứng.

Trần Triệu khoanh tay ngả người trên ghế salon, chậm rãi nói: "Cậu thật sự không nhớ chuyện ngoài lớp đầu kiểm sao?"

Khương Nghi đặt nĩa xuống rồi sờ mũi nói nhớ chứ.

Trần Triệu lại quay sang nhìn cậu chằm chằm, đột nhiên lạnh mặt nói: "Cậu chẳng nhớ gì hết."

"Hôm đó trời mưa cậu nhận kẹo của tớ rồi húp mất mơ màng bảo tớ là được."

"Hôm sau tớ ra khỏi lớp đầu kiểm tìm cậu trước cả thằng họ Lục kia, tớ đứng trước mặt hỏi cậu xuống lầu ăn kem với tớ không."

"Cậu lắc đầu với tớ."

"Tớ hỏi cậu không đi thật sao? Cậu trả lời tớ một chữ ừ."

Khương Nghi càng nghĩ càng mờ mịt.

Trần Triệu lạnh mặt nói tiếp: "Sau đó thằng họ Lục kia ra khỏi lớp đầu kiểm, cậu đi tới, nó cho cậu một nắm kẹo to ngay trước mặt tớ."

Cậu nói với nó là cảm ơn Arno."

Câu cuối Trần Triệu còn cố ý nhại giọng Khương Nghi lúc nhỏ, hiển nhiên đáng yêu hơn tiếng "ừ" kia nhiều.

Khương Nghi: "....."

Cậu do dự nhìn Trần Triệu, tựa như đang nghĩ xem rốt cuộc có chuyện này không.

Tiếng nhạc quán bar đình tai nhức óc, trong nhịp trống thùng thùng, khó khăn lắm Khương Nghi mới lục lại được chút ký ức này trong đầu.

Hình như đúng là vậy thật.

Hôm đó trời mưa, cậu không ngủ trưa nên buổi chiều mơ màng ngủ thiếp đi trong lúc chờ Arno học đầu kiểm, lỡ mơ nhớ được có một cậu bé đã cho mình kẹo.

Còn nói gì đó với mình.

Hình như là —— "Ngày mai cậu cũng đợi ở đây à?"

"Ngày mai cậu đợi tớ được không? Tớ dẫn cậu đi ăn."

Lúc đó Khương Nghi đang ngủ mơ màng gật đầu, xem như đã đồng ý.

Chuyện mười mấy năm trước cậu nhận kẹo của người ta bị lật lại, thế mà mới đầu hỏi gì cũng không biết nên Khương Nghi hơi xấu hổ.

Cậu vô thức bung ly rượu trước mặt lên giả bộ uống một hớp, thấy Trần Triệu nhìn mình chằm chằm thì quay đầu đi uống thêm một ngụm lớn, nhìn có vẻ hơi chột dạ.

Trần Triệu biết mình thù dai, ý chí trả thù cũng mạnh.

Nhưng không lý nào lại nhớ chuyện vặt vãnh này đến tận mười năm.

Nhưng đúng là vô lý như vậy đây.

Hắn thật sự đã nhớ hơn mười năm.

Ngay cả khi ra nước ngoài hắn vẫn nhớ như in chuyện này.

Hắn nhớ rõ mười mấy năm trước ở lớp đầu kiểm, hắn luôn đi học và về nhà một mình.

Cho đến một ngày nọ, hắc phát hiện một cậu bé tóc đen rất xinh ngồi trên ghế dài ngoài lớp đầu kiểm. Uóc dáng bé nhỏ, luôn ngồi trên ghế dài đung đưa chân kiên nhẫn chờ đợi, hết như búp bê xinh xắn vậy. Thỉnh thoảng cậu mặc quần yếm in hình gấu con, thỉnh thoảng mặc áo len và sơmi trắng, thỉnh thoảng cúi đầu chơi với vẹt con.

Một ngày mưa to, hắc chủ động đi tới chỗ cậu bé xinh đẹp kia và cho cậu một viên kẹo, hỏi cậu sau này chờ mình ngoài lớp đầu kiểm được không.

Cậu bé kia đang ngủ mơ màng, thấy hắc đến thì cổ mở mắt ra, cầm kẹo từ tay hắc rồi mang theo giọng mũi mềm mại nói được.

Hôm sau Trần Triệu ra khỏi lớp sớm hơn bất kỳ ai khác, thậm chí ngay cả đồ bảo hộ của mình cũng không kịp cất mà vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng cậu bé xinh đẹp kia lại tỏ ra không quen biết hắc, lắc đầu nguây nguây với hắc, lời nói ra cũng chỉ là một chữ "ừ".

Sau đó Trần Triệu thấy thẳng nước ngoài tóc vàng gấu nhất lớp đi tới chỗ cậu bé kia.

Rõ ràng hắc không hề cười, cũng không hỏi han cậu bé xinh đẹp kia, mặt vẫn xụ xuống một đồng như mọi khi.

Thẳng nước ngoài tóc vàng chỉ đưa cho cậu bé một viên kẹo như hắc hôm qua.

Cậu bé tóc đen xinh như búp bê lập tức cười cong mắt, mềm giọng nói với hắc: "Cảm ơn Arno."

Từ đó về sau, sự khó chịu của Trần Triệu đối với thẳng nước ngoài tóc vàng này biến thành căm ghét đến nỗi muốn cướp hết mọi thứ của hắc.

Thật ra sau khi xuất ngoại Trần Triệu cũng lơ mơ hiểu tại sao mình lại nhớ dai như vậy.

Thay vì nói mang thù thì nói ghen tị càng đúng hơn.

Ghen tị vì tất cả mọi người đều về nhà một mình, nhưng trên ghế dựa ngoài lớp đầu kiểm luôn có một cậu bé chờ Arno.

Trần Triệu uất ức thở hắt ra một hơi rồi nhắm mắt lại.

Hắc cứ tưởng sau khi lớn lên Khương Nghi sẽ chán ghét thẳng họ Lục kia.

Dù sao ai có mắt cũng thấy được tính chiếm hữu của Lục Lê.

Tính chiếm hữu cổ chấp đến mức bệnh hoạn này quả thực là sự đả kích mạnh đối với những người không có tình yêu, đôi bên đều bị giày vò thương tích đầy mình.

Nhưng nhớ lại phản ứng lúc nãy của Khương Nghi, Trần Triệu cảm thấy kế ly gián của mình đã thua đậm.

Trong lúc Trần Triệu nhắm mắt, Khương Nghi quay đầu làm bộ uống rượu.

Sau khi uống mấy ly, cậu ngẩng đầu lên thì thấy Trần Triệu mở mắt kinh ngạc nhìn cậu.

Khương Nghi cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Có thể vì chột dạ nên mặt nóng lên.

Cậu gãi má nói: "Không phải tớ cố ý quên đâu."

Hình như chiều hôm đó tớ đang ngủ nên không nghe rõ cậu nói gì....."

Khương Nghi cảm thấy mình nói năng hơi lộn xộn, cậu kỳ quái vỗ mặt mình, sau đó cố gắng sắp xếp lại từ ngữ: "Hình như hôm sau....."

"Hình như....."

Cậu bối rối ngừng lại, dường như đã quên bég mình định nói gì.

Trần Triệu kinh ngạc nhìn hai chai cocktail trên bàn đá cẩm thạch.

Hai chai cocktail trống rỗng.

Hắn không kinh ngạc vì Khương Nghi uống hết hai chai cocktail kia.

Bởi vì trong mắt bọn họ, cocktail hoàn toàn không được xem là rượu, cùng lắm chỉ là nước ngọt có vị trái cây mà thôi.

Điều khiến Trần Triệu kinh ngạc là sau khi Khương Nghi uống hai chai cocktail thì từ cổ đến mặt lập tức ửng đỏ, ánh mắt long lanh mơ màng như đã say.

Vốn dĩ da cậu đã trắng đến độ chói mắt.

Lúc này sắc đỏ hồng phấn dần hiện ra trên làn da trắng như tuyết, màu đỏ như son lan rộng từ núm áo đến xương quai xanh.

Bên kia quán bar có tiếng xôn xao.

Trần Triệu quay đầu nhìn, phát hiện một nam sinh tóc vàng mặc áo khoác đen hùng hổ xông tới.

Nam sinh cao lớn hét sức nổi bật giữa đám đông, khí thế cực mạnh, ném một tấm thẻ cho quản lý sau lưng.

Mấy quản lý vội vàng dẫn nam sinh đến bàn bên này.

Khương Nghi ngồi thẳng lưng trên ghế salon, vành tai và khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, đuôi mắt cũng đỏ, môi hồng nhạt màu dính rượu ướt át đỏ mọng.

Xinh đẹp tốt độ.

Cậu nghiêng đầu, tạm ngừng nhớ lại chuyện lúc nhỏ rồi thì thầm hỏi: "Arno đâu?"

Trần Triệu nghĩ thầm đừng có hỏi Arno nữa.

Mẹ kiếp nhìn Arno nhà cậu cú như sắp làm thịt người vậy..

Chương 87: 87: Chương 85

Trong quán bar, Chung Mậu say khướt đang hào hứng uống rượu với một phú nhị bên cạnh.

Hắn ném ly xuống rồi cười đùa tí tưng nói với phú nhị đại trước mặt: "Mẹ kiếp mày nuôi cá đây à? Uống cạn ly cho ông, đừng chứa lại nửa ly mà mất mặt."

Người ở đây cười vang như thường lệ, trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc nghe hết sức phóng túng.

Chung Mậu cười gằn rồi cúi đầu rót thêm một ly cho phú nhị đại định trốn uống rượu kia, chợt phát hiện mấy người đang cười vang đột nhiên im bặt.

Chung Mậu đã ngà ngà say ngẩng đầu lên, khi thấy người trước mặt thì bàn tay cầm rượu run bần, cũng ngậm miệng ngay lập tức.

Trong đám hoa giấy lấp lánh dưới ánh đèn mờ, nam sinh tóc vàng mặc áo khoác đen toát ra vẻ hung hãn, đáng người thẳng tắp, đôi mắt màu xanh nhạt lạnh như băng.

Hắn không nhìn Chung Mậu mà nhìn về phía người bắt mắt nhất ngồi trên ghế salon trong góc.

Nam sinh tóc đen đặt hai tay lên đầu gối, khuôn mặt ửng đỏ, ngồi bên cạnh là một nam sinh khác.

Trần Triệu nhíu mày, cảm thấy Lục Lê cách đó không xa đang nghĩ xem có nên túm đầu hắn động xuống bàn đá cẩm thạch hay không.

Chung Mậu giật nảy mình, con say lập tức với đi quá nửa, hắn cũng quay đầu nhìn về phía Khương Nghi, khi thấy Trần Triệu ngồi cạnh cậu thì nhin không được văng tục.

Phắc.

Trần Triệu.

Trần Triệu mà Lục Lê ghét nhất trong lớp đầu kiếm.

Nhưng lúc đó bất kể Trần Triệu có tranh giành thứ gì Lục Lê cũng chẳng thèm để ý, đến khi lên cấp ba Trần Triệu lại xuất hiện, thậm chí còn cố ý lảng vảng quanh Khương Nghi.

Năm lần bảy lượt đụng tới vảy ngược của hắn, thậm chí còn khiêu khích ngay trước mặt Lục Lê, tỏ ý muốn cướp đi Khương Nghi.

Nhưng bất kỳ ai có mắt cũng nhìn ra tính chiếm hữu của Lục Lê đối với Khương Nghi mạnh cỡ nào, gần như là bệnh hoạn, thậm chí còn hơi điên nữa.

Chung Mậu lập tức nạt nộ phú nhị đại bị lừa hai mươi lăm ngàn bên cạnh: "Sao mày không nói với tao?"

Phú nhị đại mờ mịt: "Nói gì?"

Chung Mậu quỳnh đến độ vò đầu bứt tai: "Thằng ranh kia ngồi cạnh bạn tao mà sao mày không nói tao biết hả?"

Phú nhị đại và hấn mắt to trừng mắt nhỏ: "Tao nói rồi mà."

Tao nói Trần Triệu đến ngồi cạnh bạn mày đó.

Mày nói không sao đâu, tụi mày chơi chung với nhau mà."

Chung Mậu: "Đệt, tụi tao chơi chung với thằng ranh kia lúc nào hả?"

Hấn đang chửi thì sực nhớ ra tên Trần Triệu đọc hơi giống Trình Triều.

Tiếng nhạc trong quán bar át đi giọng phát âm, cộng thêm lúc đó hấn uống hơi say nên không để ý mà tưởng phú nhị đại kia nói Trình Triều, còn tưởng Khương Nghi nhấn tin cho Trình Triều rủ hấn tới chơi.

Kết quả Trình Triều không đến.

Mà thằng ôn dịch lại đến.

Mấy phú nhị đại liếc nhau rồi nhìn sang Lục đại thiếu gia rất hiếm khi xuất hiện trong giới, vốn định tiến lên chào hỏi nhưng chỉ chốc lát sau, những người tinh ý đều có thể nhận ra tâm trạng Lục đại thiếu gia u ám nặng nề cỡ nào.

Lục Lê vừa cởi áo khoác vừa đi tới ghế salon trong góc.

Một giây sau, hầu hết những người có mặt ở đây đều tỉnh rượu phân nửa, thẳng thốt nhìn nam sinh tóc vàng túm cổ áo Trần Triệu trên ghế salon, vừa nhanh vừa độc, toàn thân đầy vẻ hung hãn, hết như muốn động đầu Trần Triệu xuống bàn đá cẩm thạch.

Người ở đây hoảng hồn, vội vàng xông lên muốn can ngăn Lục đại thiếu gia, dù sao cả hai nhà này ai cũng không thể trêu vào được.

Trần Triệu bị túm cổ áo chửi tục.

Mẹ kiếp.

Chó đại.

Mẹ kiếp Khương Nghi bên cạnh còn chưa nói gì mà thằng chó đại này cứ như bị rút bỏ vậy, hung dữ đến mức chỉ hận không thể giết chết hấn.

Cả đám người hấp tấp tới can, nhưng một giây sau lại thấy nam sinh tóc đen ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon nghiêng đầu nhú mày, cậu đã uống chút rượu nên mặt hơi đỏ, hai mắt long lanh, vành tai cũng ửng đỏ, hình như đã hơi say.

Nam sinh tóc đen gỡ tay Lục đại thiếu gia ra khỏi cổ áo người kia.

Một giây sau, chắc vì dốc hết sức lực cũng gỡ không ra nên nam sinh tóc đen bực mình vỗ mạnh vào tay Lục đại thiếu gia rồi nói: "Không được đánh nhau."

Một phú nhị đại hoảng sợ quay đầu hỏi Chung Mậu: "Đột, bạn mày uống say rồi hả? Cậu ta điên rồi sao?"

Cả giới đều biết tính tình Lục đại thiếu gia không tốt.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến mọi người ở đây đều choáng váng.

Lục đại thiếu gia quả thật buông tay ra, hẩn nghiêng đầu nhìn nam sinh tóc đen rồi thấp giọng ừ một tiếng.

Hắn ôm nam sinh tóc đen rồi liếc nhìn đồng lý rượu trên bàn, sau đó ngẩng đầu lên.

Chung Mậu nói ngay: "Lục ca, không có rót rượu đâu, không ai rót rượu cho Khương Nghi hết, thật đó _____"

Đám phú nhị đại cũng vội vã lắc đầu, sau đó thấy Lục đại thiếu gia sầm mặt vén tóc người trong ngực, cậu chớp mắt lẩm bẩm nói nóng quá.

Nhìn Khương Nghi có vẻ đã say mềm, tai và cổ đều đỏ rực, gương mặt nóng bừng, cố gắng mở to mắt nhìn hắn.

Lục Lê bế cậu ra ngoài.

Chốc lát sau, ở bãi đậu xe ngầm.

Khương Nghi ngồi cạnh ghé lái trong xe, cậu ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên đầu gối, mặt và cổ đều ửng hồng, đôi mắt ướt át, môi mọng đỏ mọng như trái chín.

Xương quai xanh cũng đỏ ửng.

Cậu đỏ đần ngoẹo đầu suy nghĩ thật lâu mới nhớ ra một cái tên, thế là nhỏ giọng hỏi: "Arno đâu rồi?"

Xi:???? ú????g hộ chú????g ?????ôi ?????ai [T?????m T?????????????????????????????X]

Lục Lê lạnh mặt cài dây an toàn cho cậu: "Ở nhà ấy."

Nhóc ma men say rượu nghiêm túc nói: "Về về nhà đi."

Cậu tựa đầu vào kính lẩm bẩm: "Về nhà tìm Arno....."

Lục Lê tiếp tục lạnh mặt: "Cậu còn biết về nhà tìm Arno nữa à?"

Nhóc ma men không để ý tới hắn mà áp mặt vào cửa sổ xe, sau đó vô thức lâu lâu: "Nóng quá....."

Vừa nóng vừa khát.

Trên đường đi, Khương Nghi cúi đầu giật nút áo trên người mình, ầm ục nói nóng quá.

Gân xanh thi nhau nổi lên trên thái dương Lục Lê.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Lục Lê cài lại một nút cho cậu, mỗi lần chờ đèn đỏ thì cài một nút, kết quả sau ba lần đèn đỏ, Khương Nghi lại cởi nút cổ áo mình ra.

Cổ sơ mi trắng của cậu hở rộng, dựa vào cửa sổ xe, đường cong từ lưng mông đến sống mũi uốn lượn xuống xương quai xanh trắng nõn, ửng hồng một mảng lớn trong bóng tối.

Thậm chí vì nóng bức khó chịu nên cậu hé môi ra, để lộ môi châu đỏ mọng xinh đẹp và cánh môi luôn mềm mại ướt át kia.

Chiếc xe màu đen tuyền lao vút tới khu biệt thự nào đó ở trung tâm thành phố.

Biệt thự này là một trong những món quà sinh nhật mười tám tuổi của Lục Lê.

Lục Lê cảm thấy mẹ Lục từ nhỏ đến lớn toàn tặng hẳn đủ loại trang sức rồi cuộc cũng tặng đúng quà một lần.

Chiếc xe dừng lại trong gara dưới tầng hầm.

Khi Lục Lê khom lưng cúi dây an toàn cho Khương Nghi mới phát hiện cậu đã giật cổ áo hở rộng, còn nhàu nhĩ không ít, da thịt trần trụi đầy vết ửng đỏ.

Dọc đường đi cậu luôn miệng than nóng.

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, cúi người bé Khương Nghi lên, cơ bắp toàn thân căng cứng như đá.

Khi bước vào thang máy ở gara dưới tầng hầm, trong không gian chật hẹp, Lục Lê cảm thấy chóp mũi tràn ngập mùi cocktail ngọt ngào khiến người ta hoa mắt váng đầu.

Cửa mở ra, khi đóng lại đèn cảm ứng sẽ tự động bật lên, trong ánh đèn sáng trưng, Lục Lê nhận không được nghiêng đầu hôn ngẫu nhiên Khương Nghi đang hé môi tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Hắn mút bờ môi đỏ mọng kia, nếm được vị rượu rất ngọt.

Hắn hôn quá mãnh liệt khiến cậu không kịp nuốt xuống, khóe môi ướt sũng kéo ra tơ bạc.

Ấm thanh làm người ta mất đồ tìm run quanh quẩn khắp phòng khách trống trải hơn mười phút mới dừng lại.

Lục Lê tròng trành nhìn Khương Nghi lao đảo dựa vào người mình vô thức cau mày, tay bám lên vai hắn, dụi gò má nóng bỏng đôi hôn hắn.

Cậu giống như khát nước khó chịu, hàng mi dài ướt sũng, đầu lưỡi ướt mềm liếm môi hắn, vừa liếm vừa phát ra tiếng nghẹn ngào trong cổ như thú con.

Tựa như đòi uống nước.

Vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Nhưng dù có làm thế nào cũng không thể cạy môi người trước mặt, cũng không tìm được nước uống, vừa ụng về vừa gập gáp, tiếng thút thút càng lúc càng lớn.

Trong cổ Lục Lê phát ra tiếng thở dốc nặng nề, hắn ôm eo Khương Nghi xoa mạnh rồi khàn giọng nói: "Đừng nghịch."

Đây là nhà mới, đến quá vội quá đột ngột nên cái gì cũng chưa chuẩn bị cả.

Hắn bé Khương Nghi lên, nhìn đôi chân trần của cậu sau khi cởi giày, hai bắp chân lúc ẩn lúc hiện trên khuỷu tay hắn lóng mẫn như ngọc dương chi.

Giường trong phòng ngủ rất lớn, cậu đỏ bừng mặt nói nóng, đòi uống nước, sau đó nửa quỳ trên giường ôm vai hắn hôn hắn, đầu gối hiện ra màu hồng mờ nhạt.

Lục Lê bùng nước tới quay đầu đi rồi nói bằng giọng khàn khàn: "Khương Nghi."

Khi say rượu đường như Khương Nghi rất thích hôn hắn, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, cánh môi bị mút

đỏ bừng, hàng mi dài ướt nhẹp dính vào nhau.

Lúc này cậu hết sức nghe lời, bị hôn khó chịu cũng chỉ thút thút mấy tiếng.

Toàn thân Lục Lê căng cứng, nhin đến phát đau, Khương Nghi vừa hôn hẩn vừa cọ đầu gối vào hẩn rồi nũng nịu nói: "Muốn Arno cơ....."

Phắc.

Lục Lê suýt hôn mê.

Hẩn cuống cuống đưa tay định lấy điện thoại gọi người mua giùm, ai ngờ điện thoại đặt trên tủ đầu giường đựng đồ một chiếc bình, mấy hộp nhỏ nhìn rất quen mắt lẫn ra.

Bàn đầu Lục Lê thấy biết ơn mẹ Lục đến vậy.

Thậm chí bà còn chọn cỡ to nhất.

Màn cửa thông minh trong phòng ngủ từ từ khép lại, quần áo vương vãi khắp sàn.

Áo khoác đen nằm chồng lên áo sơ mi trắng, quần áo mỏng mùa hè cuộn thành một đống.

Áo sơ mi trắng dưới đất đã nhăn nhúm.

Đặc biệt là vạt trước bị vò nhăn chẳng còn hình dạng gì.

Tựa như ai đó nhin không được làm người ta ngạt thở, âm thanh vang lên nửa chừng bỗng dừng im bất.

Giọng Khương Nghi từ nhỏ đã rất êm tai.

Nhưng lúc này chỉ có thể nghe được tiếng nghẹn ngào và âm cuối kéo căng.

Đèn trong phòng ngủ đã tắt hết.

Lục Lê không ngừng hôn cậu, khàn giọng dỗ cậu đừng sợ.

Nhưng người trên giường vẫn sợ, Khương Nghi nắm lấy bả vai người trước mặt, hẩn đưa tay ôm eo cậu,

Khương Nghi bắt đầu rên rỉ như thú con.

Chẳng bao lâu sau, một tiếng khóc nghẹn ngào vang lên xen lẫn tiếng đồ dành trầm thấp.

Lục Lê luôn miệng đồ dành người trước mặt, tóc mái hẩn ẩm ướt, cúi đầu dụi mũi vào chóp mũi đồ ửng của người trước mặt, dịu dàng đến không tưởng.

Ánh trăng bên ngoài lấp ló sau đám mây không thể rọi qua màn cửa dày, thậm chí sau nửa đêm trong phòng ngủ vẫn chưa im ắng lại.

Lục Lê biết Khương Nghi thích ngắm mắt xanh của mình.

Thế là hẩn luôn đối mặt với Khương Nghi, tiếc là cậu chỉ run rẩy chóp mi liên tục, chẳng còn sức để nhìn nữa..

Chương 88: 88: Chương 86

Hơn chín giờ sáng.

Trong phòng ngủ tối lò mờ, ánh nắng bên ngoài đều bị chặn lại bởi tấm màn dày nặng không một kẽ hở.

Trên giường lớn, một đoạn cánh tay trắng như ngọc nằm trên ga giường màu xám nhạt, tay kia buông thõng xuống mép giường, đầu ngón tay hơi đỏ gần chạm vào thảm.

Cậu ôm chần rúc trong góc, làn da trần trụi trắng đến nỗi chói mắt chỉ chút dầu hôn màu đỏ tía.

Đậm nhạt không đều.

Ngay cả lỗ tai dưới mái tóc đen lòa xòa cũng có dấu hôn uốn lượn.

Chăn lụa mỏng màu xám đắp trên người tôn lên đường cong cơ thể, bờ vai ưu mỹ như cánh bướm xòe rộng kéo xuống vòng eo thon nhỏ, chần mỏng bằng tơ lụa mềm mại bó sát eo tạo thành vô số nếp gấp.

Tiếp tục uốn lượn xuống dưới là một chỗ tròn trịa vểnh lên, đôi chân dài thẳng quăn trong chần, cổ chân lộ ra những dấu hôn đậm nhạt khác nhau.

Trong gian bếp mở ngoài phòng ngủ, nam sinh tóc vàng cời trần mặc quần jean cúi đầu nếm cháo, khi thấy đã vừa miệng thì nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ rồi bước vào trong ánh đèn dịu dịu.

Lục Lê ngược mắt nhìn Khương Nghi ngủ trong góc giường lớn, nhớ lại Khương Nghi đêm qua thì cổ họng bắt giác thắt chặt.

Đến cuối cùng Khương Nghi mềm như nước, lệ rơi lã chã, toàn thân ướt sũng, chớp mũi ừng ực còn cả người lại hiện ra màu hồng phấn, vừa đáng yêu vừa đáng thương, lúc cần khiến người ta hưng phấn tột độ. Lục Lê đi tới ngồi xổm trước giường rồi cúi đầu đặt cánh tay rũ xuống của Khương Nghi lên giường, chợt phát hiện ngón tay cậu nhúc nhích, cuộn mình mấy lần như sợ hãi trong vô thức.

"....."

Lục Lê ngồi xổm xuống mảy nhìn Khương Nghi đang nhắm nghiền mắt.

Tóc đen mềm mượt lòa xòa trên lông mày, bờ môi như bị mút trầy da làm sắc môi nhạt nhạt trở nên đỏ mọng, hàng mi dài rậm cong vút chớp nhẹ.

Dường như nhện không được nên lông mi run rẩy mấy lần.

Lục Lê dụi vào chớp mũi cậu rồi gọi một tiếng "Bé ngoan".

Bé ngoan không thềm để ý hần.

Mà nhắm tịt mắt lại, mũi còn hơi đỏ đỏ.

Lục Lê định hôn cậu nhưng lại bị Khương Nghi mở mắt ra ấn đầu xuống, nhìn hấn chằm chằm rồi cảnh giác nói bằng giọng khàn khàn: "Không được tới đây——"

Lục Lê liếm môi, nghe lời không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt xanh nhìn xoáy vào cậu.

Hắn sợ Khương Nghi then quá hoá giận đuổi mình ra, thế là bắt chước Arno lúc mới quen cậu, nghiêng đầu đổ dành bằng một câu tiếng Anh.

Hắn nói bé ngoan phải bôi thuốc mới được.

Khương Nghi chưa bao giờ nghĩ có ngày cậu sẽ cảm thấy mình có thể chết trên giường.

Khóc đến khàn cổ họng nhưng người phía sau chỉ cắn vành tai cậu rồi kề vào tai cậu đổ dành sẽ làm thật nhẹ.

Kết quả đều là giả.

Tất cả đều là giả.

Thậm chí về sau cậu còn bị túm cổ chân và nắm eo kéo lại.

Lục Lê hùng hực khi thế cả đêm, hùng hực đến nỗi Khương Nghi vừa nghe thấy giọng hấn thì ánh mắt thất thần, vô thức khóc nghẹn nói không được.

Sau nửa đêm cậu gằn như hôn mê.

Khương Nghi vùi đầu vào gối, âm ỉ nói bằng giọng khàn khàn: "Không muốn."

Cậu lẩm bẩm: "Giờ tớ không tin cậu nữa đâu."

Lần nào cũng đổ cậu là lần cuối.

Kết quả vừa mạnh bạo vừa hung ác làm mấy lần liên tiếp, còn nghiêng đầu cắn cổ cậu, kéo tay cậu sờ bụng chính mình.

Co rút co rút.

Diên cuồng đến nỗi làm Khương Nghi đầm đìa nước mắt quên cả khóc.

Lục Lê cúi đầu hôn cậu rồi tỏ vẻ chân thành nói: "Xin lỗi mà."

Đuôi mắt Khương Nghi còn hơi đỏ —— Cậu đã khóc suốt đêm qua.

Cậu nghiêng đầu lộ ra nửa khuôn mặt, sực sực một cái rồi nói: "Vậy cậu hứa với tớ lần sau sẽ không làm vậy nữa đi."

Lục Lê khựng lại, sau đó quay đầu ngấm ngấm từ đầu giường, miệng ngậm chặt.

Khương Nghi: "....."

Cậu sụp đổ cầm gối đầu quăng tới, Lục Lê sợ cậu không còn sức nện mình nên chủ động chìa mặt tới cho cậu nện.

Nện xong còn hỏi cậu muốn nện nữa không.

Khương Nghi xoay mặt hấn lại, bắt hấn nói lần sau sẽ không như vậy nữa.

Lục Lê thà chết chứ không mở miệng.

Sói mới được ăn thịt dù sao cũng đầu thế để xống chú thỏ đã kề sát miệng, huống chi đây còn là bảo bối hấn trông chừng mười mấy năm qua nữa.

Hắn hôn khéo mắt Khương Nghi rồi dụ dỗ: "Tớ nấu cháo cho cậu rồi.

Tự mình đây ăn cháo được không?"

Khương Nghi vùi đầu vào gối sụt sịt một cái rồi trầm giọng nói: "Không được."

"Arno."

"Tớ thấy cậu nên tới bệnh viện khám đi."

Đó hoàn toàn không phải là thời gian mà người bình thường có thể làm được.

Lục Lê kéo cậu ra khỏi gối: "Ừ, đi, ngày mai đi liền."

Khương Nghi quay đầu lại: "Cậu còn chưa hỏi tớ muốn khám gì mà?"

Lục Lê vừa đắp chăn cho cậu vừa nói: "Ừ, khám gì cơ?"

Khương Nghi chỉ vào một chỗ.

Lục Lê cúi đầu nhìn.

"....."

Lục Lê thần nhiên hôn cậu, sau đó liêm môi bình tĩnh nói: "Ừ, ngày mai đi khám."

Đừng nói là khám chỗ đó mà ngày mai Khương Nghi bắt hắn đi khám thần kinh hẳn cũng đi.

Mười giờ hơn.

Lục Lê đến tú quần áo trong phòng ngủ tìm đồ cho Khương Nghi mặc.

Hôm nay họ dậy rất trễ, quần áo tối qua Khương Nghi mặc đến quán bar giặt chưa kịp khô, trong nhà lại không có đồ của Khương Nghi nên Lục Lê tìm một chiếc sơ mi và quần dài của mình cho cậu.

Hắn cao hơn Khương Nghi rất nhiều nên dù là chiều dài hay lưng quần đều quá cỡ.

Khương Nghi mới mặc nửa chừng đã đập quần xuống.

Lục Lê đang tìm bút tắt cho cậu, nghe vậy thì ngoài đầu lại, thấy quần bị Khương Nghi đập xuống nên hỏi cậu sao vậy.

Khương Nghi nghiêng răng: "Đùi trầy da.

Cậu nói sao đây hả?"

Chiếc quần rộng thùng thình đùi quá nên vãi cạp vào bên đùi đau rát.

Lục Lê thành khẩn xin lỗi.

Khương Nghi vừa mặc sơ mi trắng vừa nhìn hắn chằm chằm: "Vậy cậu nói lần sau sẽ không thế nữa đi."

Lục Lê nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn thành thật nói: "Cái này thì không được."

Khương Nghi tức giận tóm hai ống quần của Lục Lê thắt lại một cái nút ở đũng quần.

Lục Lê tới mang tất cho cậu, hắn quỳ một chân trên sàn rồi nhấc chân Khương Nghi lên để mang tất.

Khương Nghi chống tay trên giường, khi chân bị nhấc lên thì vô thức co lại, dường như nhớ lại chuyện

hôm qua nên hơi sợ.

Lục Lê mang tất cho Khương Nghi rồi bế cậu lên, Khương Nghi vô thức ôm cổ hắn, sau đó được bế đến bàn ăn.

Trên bàn là cháo sánh mịn thơm ngọt, Khương Nghi hỏi: "Tối qua mấy giờ cậu ngủ?"

Lục Lê nói tỉnh bơ: "Bế cậu đi tắm xong là ngủ ngay."

Thật ra hắn chẳng ngủ được mấy tiếng cả.

Kích động đến nỗi thao thức cả đêm.

Mẹ nó cứ như đang mơ vậy.

Mới sáng sớm đã gọi điện đặt mua nguyên liệu nấu ăn, lâu lâu lại chạy vào phòng ngủ, hít sờ Khương Nghi lại sờ mình.

Khương Nghi uống cháo xong lập tức buồn ngủ, nửa cái trứng gà cũng không chịu ăn, quay đầu đi quyết không há miệng.

Sức khỏe cậu luôn yếu nên rất hay chán ăn.

Lục Lê đưa trứng gà tới trước mặt cậu: "Không ăn thật à?"

Khương Nghi quay đầu nói: "Không muốn ăn."

Lục Lê: "Được rồi, cậu không ăn thì tớ sẽ chửi Chung Mậu."

Khương Nghi: "???"

Lục Lê chậm rãi đặt nửa cái trứng xuống rồi lẩm bẩm: "Nên chửi gì đây nhỉ? Chửi nó dẫn cậu đi lêu lổng à? Hay chửi nó ngu xuẩn không trông chừng cậu?"

Khương Nghi lấp bắp: "Đâu có lêu lổng.....Tui tớ đến quán bar lạnh mạnh mà....."

Lục Lê: "Ừ, quán bar lạnh mạnh."

Khương Nghi thở phào một hơi, tưởng Lục Lê đã biết cậu và Chung Mậu đến quán bar mà anh trai Tần Lan có cổ phần.

Lục Lê lại nói: "Quán bar có Trần Triệu chắc chắn là lạnh mạnh rồi."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê vuốt tóc cậu rồi dịu giọng nói: "Không ăn cũng không sao."

Tớ bế cậu đi ngủ, sau đó lại gọi điện chửi Chung Mậu một trận."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê: "Không muốn chửi nó à?"

Khương Nghi khẽ gật đầu.

Lục Lê: "Cũng không muốn ăn trứng gà?"

Khương Nghi do dự nhìn Lục Lê rồi lại gật đầu.

Lục Lê: "Ừy không chửi nó nữa."

Hai mắt Khương Nghi sáng lên, trông thấy Lục Lê độ lượng cười một liếc rồi nhẹ nhàng nói: "Không chửi nó đâu."

Bát nữa chỉ gọi điện cho bác Chung để nói ông ấy biết tình hình mấy tháng gần đây của Chung Mậu thôi."

Hải nho nhã nói: "Bao năm không gọi điện cho bác Chung rồi, chắc ông ấy sẽ chào đón tởn lắm."

Khương Nghi nhớ lại thời cấp ba Chung Mậu vì trốn bác Chung mà thà ngủ dưới sàn trong phòng cậu chứ không dám về nhà.

Khương Nghi miễn cưỡng nói: "Vậy cậu cứ mắng cậu ấy đi."

À thôi, để tởn ăn trứng vậy."

Cậu ngoan ngoãn cầm trứng gà lên, vừa nhai vừa nhìn Lục Lê: "Bát nữa cậu có mắng cậu ấy không?"

Lục Lê: "Không."

Khương Nghi nuốt xuống một miếng trứng: "Vậy cậu có gọi điện cho bác Chung không?"

Lục Lê hiền hòa mỉm cười rồi nói như đang dỗ dành cậu: "Không luôn."

Hải sẽ đợi mấy ngày nữa rồi đích thân ra tay.

Khương Nghi yên tâm lại, sức nhớ ra chuyện gì nên ngập ngừng hỏi: "Vậy còn Trần Triệu thì sao?"

Cậu thấp thỏm nói: "Cậu đừng gọi điện chửi người ta nhé."

Lục Lê liếm răng nanh, nhớ lại tối qua trong quán bar lờ mờ, Trần Triệu xưa nay luôn thích cướp đồ của hải ngồi rất gần Khương Nghi.

Bất kể tên kia có tỏ ý khiêu khích cướp đoạt hay không thì chỉ cần thấy cảnh đó cũng đủ làm Lục Lê điên tiết.

Hải dụi đầu tóc vàng vào tay Khương Nghi rồi hỏi: "Sao thế?"

Khương Nghi thành thật nói: "Tội mình đâu quen biết người ta."

Chửi mắng bừa bãi để đánh nhau lắm."

Chương 89: 89: Chương 87

"Tui mình đâu quen biết người ta."

Chỉ vón vện mấy chữ đã làm Lục Lê tắt lửa.

Hắn yên lặng dụi đầu vào lòng bàn tay Khương Nghi một cái, sau đó đột nhiên bật cười rồi thấp giọng nói:

"Đúng vậy."

Không quen."

Hắn lặp lại: "Tui mình không quen nó."

Khương Nghi vỗ đầu hắn, yên tâm gật đầu rồi đứng dậy muốn rút khăn giấy lau miệng, ai ngờ vừa đứng dậy thì lập tức lảo đảo, chân bủn rủn suýt khuỵu xuống ghế.

Lục Lê lập tức đỡ eo cậu, Khương Nghi vịn vai hắn, run rẩy muốn xem chân mình.

Khương Nghi lắp bắp: "Arno."

Lục Lê vô thức khần trương lên, ôm eo cậu hỏi: "Sao thế?"

Khương Nghi thì thào: "Chắc không phải cậu làm gãy chân tớ rồi chứ?"

Đêm qua Lục Lê quá điên, điên đến mức Khương Nghi cảm thấy mình giống hết búp bê bị quăng lên quạt xuống, tuy không đau nhưng chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người ta choáng váng.

Lục Lê lập tức xoa chân cậu.

Mặc dù đêm qua không dùng lực nhưng tay hắn mạnh, lại trong trạng thái hưng phấn cực độ, chỉ hận không thể nhai nát xương cốt người trước mặt rồi nuốt vào bụng.

Sức khỏe Khương Nghi vẫn không tốt lắm.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ nỡ mạnh bạo với Khương Nghi như vậy.

Khương Nghi hất tay Lục Lê rồi sờ hã sờ soạn, cảm thấy hai chân chỉ có triệu chứng như nhũn ra chứ chưa đến nỗi gãy lìa.

Lục Lê ngồi xổm cạnh ghế, hắn ngẩng đầu thấp giọng dụ dỗ: "Bé ngoan."

Cậu phải bôi thuốc thôi.

Bôi cả trong lẫn ngoài luôn."

Khương Nghi nhét nửa cái trứng vào miệng hắn, mang tai đồ bồng một mảng, cậu nghiêm mặt nói: "Tớ khỏe rồi."

Khỏi cần bôi thuốc."

Lục Lê nuốt xuống trứng gà, ngồi xổm trên sàn nghỉ ngơi rồi lùi lại mấy bước, hắn đi tới trước salon, nghiêm túc nói với Khương Nghi trước bàn ăn: "Vậy cậu thử đi cho tớ xem nào."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê và cậu nhìn nhau mấy giây, sau đó sợ cậu đi tới thật, nghĩ thế nào lại dõng bước lên điểm cao nhất của ghế salon.

Hắn tập leo núi bao năm, giờ phút này lại dùng tư thế cẩn thận nhất, ước gì trên trần nhà mọc ra mấy tảng đá để mình leo lên.

Lục Lê yên tâm giảm lên ghế salon rồi bảo Khương Nghi: "Cậu đi tới cho tớ xem đi."

Đi tới rồi leo lên đây được thì khỏi bôi thuốc."

Khương Nghi: "....."

Mấy phút sau, Lục Lê yên tâm lại, hắn nhanh nhẹn bế cậu lên, vừa đá văng cửa phòng ngủ vừa nói: "Đi không được thì phải về phòng bôi thuốc thôi."

Khương Nghi nổi quạu đập hắn một cái, níu tóc hắn nói: "Tớ khỏe rồi."

Không muốn bôi phía trong đâu."

Lục Lê bị cậu níu tóc vàng, vừa bế cậu vừa nói: "Ừ ừ ừ, bé ngoan khỏe rồi, ai bôi thuốc cho bé ngoan thì đứa đó là đồ rùa thúi."

Hắn đặt Khương Nghi lên giường, sau đó ra phòng khách lấy thuốc mới mua, lúc đẩy cửa phòng ngủ còn nói: "Tớ là đồ rùa thúi."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê ngồi ở đầu giường, vừa cúi đầu mở thuốc vừa nói: "Sưng lên rồi kìa."

Không bôi sao được."

Khương Nghi giật lấy thuốc: "Tớ tự bôi."

Lục Lê giơ tay lên cao không cho cậu lấy thuốc, cúi đầu hôn cậu một cái: "Không được."

Hắn tắt đèn đi.

Màn cửa cũng kéo kín mít.

Dưới hông Khương Nghi lót một cái gối, dưới đầu cũng lót một cái, sau khi Lục Lê đi rửa tay thì cậu vùi mặt vào gối, dù Lục Lê có gọi thế nào cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Thuốc mỡ lạnh buốt bôi rất dễ chịu.

Đúng là súng lên rồi.

Mới đầu thuốc mỡ còn không nhét vào được.

Toàn thân Khương Nghi căng cứng, động cũng không dám động.

Cả phòng ngủ vang lên tiếng nước lép nhép.

Khương Nghi cắn gỏi, thỉnh thoảng thở hắt ra một hơi.

Chẳng bao lâu sau, thuốc trên đùi cũng bôi xong, Lục Lê đắp chăn cho cậu rồi khàn giọng nói mình vào phòng vệ sinh một lát.

Khương Nghi vùi đầu vào gỏi đầu phát ra tiếng ậm ừ.

Khoảng nửa tiếng sau, khi Khương Nghi sắp ngủ thiếp đi thì Lục Lê mới quay lại.

Lúc này đã gần mười một giờ.

Người nằm trên giường nhận ra người bên cạnh đã trở lại thì gỏi đầu lên Lục Lê, sau đó mới nhắm mắt ngủ say sưa.

Dường như cả đêm qua mất ngủ nên giờ ngủ rất say, hơi thở cũng rất nhẹ.

Lục Lê chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng cậu như hồi bé, từ từ ru cậu ngủ.

Khương Nghi ngủ một giấc đến chiều.

Sau khi tỉnh dậy, cậu đã lấy lại chút sức lực, mang dép dúi mắt đi ra phòng ngủ định tìm Lục Lê, nhưng đi chưa được mấy bước đã nghe điện thoại mình reo lên.

Cậu nhận điện thoại, phát hiện là cha Khương gọi.

Khương Nghi lập tức ngồi thẳng lưng, ngoan ngoãn hỏi cha Khương tìm mình có chuyện gì.

Cha Khương cười ha ha: "Không có gì, chỉ là hôm nay ba định đi tặng quà cho chú Lục của con."

Muốn hỏi bé ngoan tối nay có về ăn cơm không ấy mà."

Khương Nghi gật đầu như gà con mổ thóc: "Dạ về chứ ba, tối nay con sẽ về ạ."

Cha Khương hào sảng nói: "Không sao, ba cũng từng trải qua thời tuổi trẻ nên biết các con đi chơi không thích bị hỏi thúc đầu."

Ở ngoài để ý an toàn là được rồi, ba cũng đâu phải ông già cổ hủ.

À phải, con đang ở với Arno à?"

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn Lục Lê, không hiểu sao hơi chột dạ, thành thật nói: "Dạ."

Cha Khương: "Thế thì ba yên tâm rồi."

Con và Arno cứ chơi thỏa thích đi, mai về cũng được."

Có Arno bên cạnh, chắc chắn Khương Nghi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mấy phút sau, cha Khương cúp điện thoại rồi vui vẻ nhìn quà tặng trên bàn.

Bé ngoan lên đại học chắc sẽ làm phiền cậu chủ nhà họ Lục không ít.
Nào là xe đưa đón nào là xách hành lý.

Dù cả hai là bạn vô cùng thân thiết nhưng cha Khương vẫn muốn bày tỏ thành ý như người ta.
Cha Khương hớn hỏ xách quà tặng đất tiền năm nay cố ý mua đi đến nhà họ Lục.
Bên kia, Lục Lê thấy Khương Nghi cúp điện thoại thì hỏi: "Chú Khương gọi à?"
Khương Nghi gật đầu, Lục Lê cài kín nút áo sơ mi trắng cho cậu, Khương Nghi lại nói: "Mai tụi mình về đi."
Cậu giọng gao nói: "Nếu không ba lại tưởng tở đánh nhau cho xem."
Lúc đi còn khập khiễng nữa.
Lục Lê ôm cậu, nghe Khương Nghi nghiêng đầu nhỏ giọng lắp bắp: "Lần sau cậu....."
"Bớt làm mấy lần đi....."
Lục Lê cúi đầu cọ mũi vào chóp mũi cậu rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Tối hôm sau.
Nhà họ Khương, Khương Nghi ăn cơm tối xong, sợ cha Khương hiểu lầm mình đi đánh nhau thật nên vội nói: "Ba, con gọi điện cho bà nội nhé."
Mấy ngày trước về quê, bà cụ đã dặn cậu nhất định phải gọi cho mình.
Cha Khương cười to: "Đi đi, chắc bà muốn hỏi con rau củ hái mấy ngày trước có ngon không ấy mà."
Khương Nghi vẫy tay ra hiệu mình biết rồi.
Trước ban công nhỏ, bầu trời đêm điểm xuyết những vì sao lấp lánh, gió hè mát lạnh len lỏi qua khe màn hắt xuống những cái bóng lắt lư.
Khương Nghi gác tay lên lan can, vừa hóng gió đêm vừa nghe bà nội hỏi mình trong điện thoại.
"Bé ngoan, đưa chuột mấy ngày trước đem dưng quê lên ăn ngon không? Cha cháu nói cháu không thích ăn rau, rau ở thành phố phun thuốc nhiều quá, chẳng tươi gì cả."
Nói xong bà cụ lại huyền thuyên: "Trong vườn còn có cà chua chưa chín nên không đưa bé ngoan đem về, lần sau phải báo cha cháu về lấy mới được."
Khương Nghi cười cong mắt, vừa gảy hành lá trong chậu vừa chân thành nói: "Bà nội, nhiều lắm rồi ạ, tối nay ba làm salad đưa chuột ngon lắm."

Cháu ăn hết sạch luôn, một miếng cũng không chừa lại."
Trong sân nhà ở quê, bà cụ phe phẩy quạt hương bồ cười vang, ngồi trên xích đu hỏi: "Nghe cha cháu nói hai hôm trước bé ngoan đi chơi cả ngày."

Bé ngoan nhà mình yêu đương rồi đúng không?"
Khương Nghi gảy gảy hành lá trong chậu, cậu tỉ cầm lên cánh tay, vành tai ửng đỏ: "Ba nói vậy sao ạ?"

Bà nội Khương Nghi cười: "Cha cháu ngộ nghĩnh thế kia thì làm sao biết mấy chuyện này được chứ?" Bà phe phẩy quạt hương bồ cười ha ha: "Nó nói bé ngoan đi cả ngày chưa về nên bà đoán bé ngoan nhà mình lên đại học biết yêu rồi."

Bé ngoan có yêu ai không đó?"

Nghe bà nội hỏi, Khương Nghi sờ vành tai ửng đỏ rồi nói: "Có ạ."

Bà cụ cười híp mắt, không quạt nữa mà nói: "Chà, bé ngoan nhà mình lớn rồi nhỉ."

Ừay bé ngoan kể bà nghe về người cháu thích được không?"

Khương Nghi vùi hàm dưới vào cánh tay, như trẻ con không nhận được bật mí: "Bà nội, cậu ấy tốt lắm ạ....."

Trong gió đêm hơi lạnh, tóc đen của Khương Nghi bay phất phơ nhìn rất mềm, che khuất đôi mắt và rơi trên sống mũi cao thẳng, cậu nghiêng đầu nhìn nhà họ Lục trong ánh đèn xa xa.

"Tóc, ừm.....!màu vàng nhưng nhìn đẹp lắm, tuy mới cắt hơi ngắn nhưng vẫn đáng yêu cực."

"Mắt cũng đẹp nữa, ừm, nhưng cậu ấy không thích cháu sờ mắt lắm."

Ừi cậu ấy nghĩ cháu thích mắt cậu ấy hơn thích cậu ấy nhiều."

"Tính tình ấy à? Tính tình tốt lắm, với thầy cô hay bạn học đều rất thân thiện, nhưng lâu lâu tức lên sẽ hơi dữ, từ nhỏ đã hay giận rồi."

"Nấu ăn rất ngon, món gì cũng biết làm, giỏi ời là giỏi."

Bà cụ trong sân phe phẩy quạt hương bồ nhìn lên bầu trời đầy sao rồi dịu dàng nói: "Chà, xem ra bé ngoan nhà mình thích người ta quá nhỉ."

Bé ngoan lớn thật rồi."

Khương Nghi cũng ngẩng đầu nhìn trời đêm đầy sao, cậu thì cảm im lặng một hồi, sau đó giống như trẻ con chia sẻ xong bí mật lại dạn dỏ: "Bà nội, đừng nói cho ba cháu biết nhé."

Bà cụ cười nói: "Ừừừ, bà không nói với ba đâu."

Khương Nghi cũng cười, cậu nói khẽ: "Bà nội.....!Cháu sợ ba không thích cậu ấy."

Giọng cậu rất nhẹ, tựa như thì thầm theo bản năng, muốn theo gió tan biến giữa trời đêm.

Nhưng bà cụ ở xa ngàn dặm lại nghe được.

Rõ ràng bình thường nghe điện thoại đều phải đi sát nhưng giờ phút này tiếng thì thầm kia như chui vào tai.

Bà cụ cười vang: "Bé ngoan thích ai thì cha cháu cũng sẽ thích mà."

Bà phe phẩy quạt hương bồ, nhướng mày nói: "Không thích thì bảo nó tự đi mà tìm."

Khương Nghi nở nụ cười, lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó.

Nhà họ Lục.

Trên ghế salon dưới ánh đèn pha lê lung linh, mẹ Lục nghiêng người dựa vào ghế salon, mái tóc vàng óng được quấn lên bằng một cây trâm, đang ưu nhã nhét từng điều thuốc lá vào hộp trà.

Lục Lê lười biếng cầm chìa khóa xe, một tay đút túi, vẻ mặt hết sức thoải mái, lúc lên lầu còn nói một câu cảm ơn bằng tiếng Anh với người mẹ thân yêu của mình.

Hết sức nho nhã lễ độ.

Cảm ơn mẹ đã tin tưởng kích cổ của hân.

Mẹ Lục ưu nhã nhét hộp trà xuống gầm bàn, sau đó lau tay rồi ôn hòa gọi: "Arno."

Lục Lê uể oải quay đầu: "Dạ?"

Mẹ Lục mỉm cười, dịu dàng nói: "Cút xuống đây xem quà ông thông gia tặng con này."

Lục Lê: "!"

Mẹ Lục dịu dàng nói tiếp: "Trước đây anh Khương chưa bao giờ tặng quà đắt vậy cả."

Mẹ lên mạng tra rồi, con có biết thứ này ở Trung Quốc có ý nghĩa gì không?"

Lục Lê nao nao, ngập ngừng hỏi: "Nghĩa gì ạ?"

Mẹ Lục xoa cằm: "Hình như là ông thông gia chương mắt con nên tặng quà để từ chối khéo, để con sớm cuốn xéo thì phải?"

Lục Lê: "???"

Hân nghiêm mặt trầm tĩnh nói: "Mẹ."

Đừng đùa kiểu này chứ."

Mẹ Lục nhún vai, dựa vào ghế salon chống đầu nói: "Tin hay không thì tùy."

Tự xuống xem đi."

Lục Lê xuống lầu đi quanh đồng quà trên bàn nhìn một vòng, phát hiện đúng là khác hẳn quà tặng bao năm qua của chú Khương.

Để cảm tạ ông chủ nâng đỡ, cứ đến dịp lễ tết chú Khương lại xách mấy thứ đến tặng Lục gia.

Cũng chẳng có gì đắt tiền mà chỉ là mấy món đặc sản ở quê để bày tỏ tấm lòng.

Nhưng Quốc khánh năm nay, quà cha Khương tặng rõ ràng đắt hơn trước kia rất nhiều, toàn là thuốc bổ đắt đỏ.

Cứ như muốn dùng quà tặng đắt tiền để khéo léo tỏ ý gì đó vậy.

Mười phút sau.

Lục Đình đã làm xong việc trong thư phòng, khi bụng lý nước xuống lầu thì thấy vợ và con trai đang nhìn chằm chằm đồng quà tặng.

Lục Đình đẩy kính, nhúu mày hỏi: "Sao thế?"

Vợ ông lắc đầu nói: "Con anh đây.

Uò dụng quá nên hình như bị trả về nơi sản xuất rồi."

Lục Đình: "!"

Ông im lặng mấy giây rồi quay đầu nhìn Lục Lê, hỏi hẩn xảy ra chuyện gì.

Lục Lê cũng im lặng, sau đó nói: "Chú Khương tặng nhiều thuốc bổ đất lắm ạ."

Hắn lạnh mặt nói: "Mẹ bảo đây là tập tục của Trung Quốc, chú Khương không vừa ý con nên muốn nói khéo để con tránh xa Khương Nghi một chút."

Lục Đình trầm ngâm mấy phút rồi nói: "Ồ ha, đúng là Trung Quốc có tập tục này thật."

Lục Lê: "....."

Năm phút sau.

Trong phòng khách Lục gia, một nhà ba người tổ chức họp gia đình khẩn cấp vì đồng thuốc bổ đất tiền trên bàn.

Nội dung họp là Arno có cơ may nào được thông gia tương lai chấp nhận hay không, sau đó tiến hành thảo luận và bỏ phiếu.

Tổng cộng ba phiếu.

Hai phiếu chống, một phiếu thuận.

Gọn gàng dứt khoát.

Thể hiện sự vô vọng một cách hoàn mỹ.

Lục Lê: "....."

Hắn dựa vào ghế salon, lạnh mặt nhìn hai vợ chồng đút nhau ăn trái cây trên ghế salon.

Mẹ Lục vô tội chớp mắt: "Arno, nhà mình vẫn luôn dân chủ mà.

Con đâu muốn thấy ba mẹ làm chuyện trái lương tâm đúng không?"

Lục Lê thốt ra mấy chữ qua kẽ răng: "Nếu con nói muốn thì sao?"

Mẹ Lục lập tức đổi thái độ, vừa ưu nhã vừa thương hại nói: "Thằng nhóc thôi, ba mẹ chỉ nói sự thật thôi."

Lục Lê quay đầu nhìn cha mình, muốn nghe ý kiến đúng đắn của người cha nhìn có vẻ lý trí tỉnh táo kia.

Lục Đình trầm ngâm một lát rồi gật gù: "Mẹ con nói đúng lắm."

Ông phân tích rõ ràng: "Con còn nhớ ấn tượng đầu tiên mình để lại cho cha vợ tương lai là gì không?"

Lục Lê bỗng có dự cảm xấu, hẩn chậm rãi hỏi: "Gì ạ?"

Lục Đình ưu nhã nói: "Bà năm bảy tuổi con đeo ba lô bỏ nhà đi và được Tiểu Khương nhặt về.

Ấn tượng đầu tiên con để lại cho cha vợ tương lai là nói câu chúc mừng phát tài làm Tiểu Khương khóc."

Mẹ Lục ngồi trong lòng ông xã cười ngả nghiêng.

Lục Đình ưu nhã nói tiếp: "Lúc đó ba và anh Khương lên phòng ngủ của con thì thấy con véo má Tiểu Khương, gấp đến độ vừa xoay quanh vừa kêu cục cưng chúc mừng phát tài."

Lục Lê: "....."

"Tiếng Trung cũng không biết nói, chỉ biết ra sức nhét bình sữa vào miệng Tiểu Khương, người ta đã bảy tuổi rồi mà con chỉ biết cho người ta bú sữa thôi."

"Arno, nhỏ thế nào lớn thế nấy, giờ con bảo chú Khương làm sao yên tâm giao Tiểu Khương cho con đây?"

Lục Lê: "....."

Mẹ Lục cười không thở nổi, vỗ má ông xã cười nói: "Sao lúc đó anh không quay video hả?"

Lục Đình tiếc nuối nói: "Có kịp đâu."

Chủ yếu là không biết thằng con cục súc của mình lại có ngày ôm bình sữa luồng cuống nhét vào miệng một đứa bé khác.

Còn hốt hoảng nói một tràng dài "Cục cưng cục cưng chúc mừng phát tài".

Mẹ Lục cười đủ rồi mới ngồi dậy, nhìn thấy Lục Lê lạnh mặt vớ lấy chìa khóa xe trên bàn rồi đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Bà dựa vào ngực ông xã hỏi: "Arno chúc mừng phát tài muốn đi đâu thế?"

Lục Lê quay đầu cười lạnh: "Đi làm."

Tăng ca.

Tăng ca cho đến chết.

Sớm muộn gì hắc cũng phải đập cha mình xuống ghế.

Mẹ Lục ưu nhã vẫy tay, gửi một nụ hôn gió cho cậu con trai yêu dấu của mình rồi nói: "Cố lên nha cục cưng Arno."

Lục Lê đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Dương nhiên hắc sẽ cố rồi.

Phải tranh thủ sang năm đập cha mình xuống cho cha vợ thấy chứ.

Chương 90: 90: Chương 88

Ngày thứ tư nghỉ lễ Quốc khánh.

Mới sáng sớm Lục Lê đã xách một đồng quà linh kính, mặc bộ vest được cắt may vừa người, vóc dáng cao lớn như từng bách đứng trước cửa nhà Khương Nghi nghiêm túc chờ cha Khương.

Đêm qua hẳn ở công ty tăng ca đến một giờ sáng, dựa vào ghế ngắm cảnh đêm lung linh của thành phố S, tràn tư cả buổi tối và rút ra một kết luận.

Không được.

Tuyệt đối không thể bị trả về nơi sản xuất được.

Thế là sáng sớm xách theo quà tặng đắt tiền đứng ở cổng chờ cha Khương.

Sau đó chờ hụt.

Khương Nghi mặc đồ ngủ vịn cửa, ngái ngủ nhìn Lục Lê mới sáng sớm đã đứng ở cửa như cọc gỗ.

Lục Lê nghiêm túc hỏi: "Bé ngoan, chú Khương đâu rồi?"

Khương Nghi dụi mắt, mờ mịt nói: "Ba đang ký tour du lịch với bạn rồi."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi nói tiếp: "Nói sẽ đi mấy ngày lận."

Lục Lê: "....."

Mười phút sau.

Phòng khách nhà họ Khương.

Khương Nghi đặt bánh bao đã hâm nóng trong lò vi sóng lên áo vest nhìn rất đắt tiền của Lục Lê rồi hỏi hẳn sao lại tới đây.

Lục Lê im lặng.

Hắn cũng đâu thể nói với bạn trai mình: "Ba cậu trả tớ về nơi sản xuất."

Bởi vậy tớ mới tới đây."

Thế là Lục Lê làm như không có việc gì cầm bánh bao nói: "Tại hôm qua tớ bận quá."

Dự tiệc xong chưa thay đồ nên nhân tiện tới thăm chú Khương luôn."

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, khóe miệng giật giật: "Sáu giờ sáng"

mà là nhân tiện à?"

Lục Lê không lên tiếng.

Nửa tiếng sau, Lục Lê vào phòng Khương Nghi thay bộ đồ mặc nhà của mình rồi mang dép đi nấu mì cho Khương Nghi.

Trước khi nấu mì, hắn định tiện tay vặt một nắm hành lá cha Khương trồng ở ban công như mọi lần, nhưng vặt xong chợt nhớ tới cha Khương không vừa ý mình, muốn trả mình về nơi sản xuất.

Lục Lê: "....."

Hắn mặc tạp dề, cúi đầu nhìn thoáng qua hành lá trong tay.

Mẹ nó cái này đầu phải hành lá.

Nếu xếp theo địa vị trong nhà họ Khương thì cái này ít nhất phải là anh hành của hắn.

Lục Lê điềm tĩnh trồng hành về chỗ cũ rồi lắp đặt lại.

Anh tỏi bên cạnh Lục Lê cũng không dám nhổ, chỉ có thể vặt trộm một củ tỏi nhìn hơi èo uột.

Khương Nghi ngồi trước bàn ăn, lúc ăn mì còn hỏi: "Không có hành à?"

Lục Lê vừa cời tạp dề vừa bình tĩnh nói: "Hết rồi."

Mấy ngày nữa tớ sẽ mua về bỏ tủ lạnh."

Khương Nghi gật đầu.

Sau khi ăn xong, Khương Nghi vào bếp rửa chén với Lục Lê.

Lục Lê cho cậu hai cái muỗng rửa chơi.

Khương Nghi vừa rửa muỗng vừa nói: "Tối qua cậu không ngủ à?"

Lục Lê cúi đầu nói: "Ngủ hơi trễ tí xíu."

Rửa muỗng xong, Khương Nghi lau khô tay rồi vạch mắt Lục Lê ra, vừa vạch vừa nghiêm túc nói: "Chắc hẳn hôm qua cậu không ngủ rồi."

Cậu kéo Lục Lê đã rửa chén xong về phòng ngủ.

Lục Lê nằm trên giường trườn mền nhìn Khương Nghi đắp chăn cho mình rồi kéo màn cửa tắt đèn.

Trong lòng hắn mềm nhũn.

Nhớ hồi xưa cha tặng ca về nhà, mẹ cũng xoa huyết thái dương cho cha rồi bảo cha nghỉ ngơi thật khỏe.

Lục Lê trùm chăn của Khương Nghi, chớp mũi tràn đầy mùi thơm hết sức dễ chịu trên người cậu, chờ

Khương Nghi lên giường với mình, kết quả tắt đèn xong hắn được đeo cho một cái bịt mắt.

Lục Lê: "!"

Lục Lê tháo bịt mắt xuống, trông thấy Khương Nghi tắt đèn phòng ngủ đi ra ngoài.

Lục Lê: "???"

Lục Lê buột miệng gọi: "Khương Nghi."

Khương Nghi ngáp một cái rồi dừng bước, nghiêng đầu nhìn hắn trong ánh sáng lò mờ: "Hả?"

Lục Lê chậm rãi hỏi: "Tớ ngủ một mình à?"

Khuong Nghi suy nghĩ giây lát, sau đó nhét một cái gối bên cạnh Lục Lê rồi nói như dụ dỗ: "Đây, giờ hết một mình rồi đó."

Lục Lê: "....."

Hắn bình tĩnh đắp chăn nhìn Khuong Nghi tắt luôn đèn ngủ cạnh giường, trước khi đóng cửa còn thò đầu vào bảo hắn: "Nhắm mắt ngủ đi."

"Cạch" một tiếng, cửa phòng ngủ đóng lại.

Khuong Nghi ra ngoài thở phào một hơi, đi tới ghế salon kéo một tấm chăn lông rồi nằm trên ghế chơi điện thoại.

Kết quả chưa đầy mấy phút sau, Lục Lê đi ra bế Khuong Nghi trên ghế salon về phòng ngủ.

Khuong Nghi đập hắn một cái, nói mình chưa buồn ngủ.

Lục Lê đặt cậu xuống giường rồi nài nỉ cậu ngủ với mình một lát.

Khuong Nghi cảm nhận được người bên cạnh kề vào tai mình nói chuyện, khi hắn trầm thấp bảo cậu "chỉ một lát thôi", da đầu đột nhiên tê rần.

Dường như cơ thể có ký ức nên vô thức co rúm lại lui ra sau.

Trong bóng tối, Khuong Nghi như trở lại ngày hôm đó, bị khoá cảm cường chế lơ lửng giữa trời, quá mức mãnh liệt điên cuồng, vừa mạnh bạo vừa hung ác như muốn đè chết cậu trên giường.

Đêm đó dù cậu có nghẹn ngào bò tới trước, kéo lê đôi chân bủn rủn thì vẫn bị Lục Lê mạnh bạo lôi về.

Hiện giờ trong phòng ngủ của mình, Khuong Nghi vẫn thấy tê cả da đầu.

Cậu cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Ừ, chỉ một lát thôi đó....."

Lục Lê ôm cậu từ phía sau, nghe vậy thì hết sức vui vẻ, cúi đầu hôn cổ cậu một cái, dường như thật sự quá mệt mỏi nên ôm cậu chưa bao lâu đã ngủ say.

Một tiếng sau, Khuong Nghi ngồi trên ghế salon xem tivi, nhìn thấy cửa phòng ngủ bật mở, Lục Lê còn ngái ngủ ra tìm cậu.

Lục Lê đi tới khàn giọng hỏi: "Sao lại ra đây?"

Trước kia Khuong Nghi ngủ đây luôn ở trên giường chơi Anipop chờ hắn thức.

Khuong Nghi trên ghế salon nhìn TV, nghiêm túc nói: "Ngủ đây thì ra thôi."

Lục Lê đến trước salon vùi mặt vào cổ Khuong Nghi, lẩm bẩm oán trách: "Ngủ đây không thấy cậu đâu làm tớ sợ muốn chết."

Khuong Nghi vuốt tóc vàng của hắn, muốn nói mình ngủ đây sợ ý cọ đầu gối vào Lục Lê nhỏ cũng sợ muốn chết.

Sợ Lục Lê nhỏ đột nhiên tỉnh dậy chào hỏi mình, cuối cùng Lục Lê lớn cũng tỉnh theo.

Lục Lê vùi đầu vào cổ Khuong Nghi mút mấy cái như sạc pin, hồi lâu sau mới hôn má cậu rồi nói: "Tớ đi làm đây."

Khuong Nghi gật đầu: "Đi đi."

Lục Lê đứng lên hỏi: "Đêm nay chú Khương không có nhà, tớ đón cậu về phòng tớ ngủ nhé?"

Khương Nghi nghiêm túc đáp: "Đêm nay tớ phải làm bài tập."

Lục Lê nhú mày quay đầu nhìn Khương Nghi rồi hỏi: "Ừ."

Tối nay cậu định ăn gì?"

Thấy quầng thâm dưới mắt Lục Lê, Khương Nghi không muốn buổi tối hẳn phải chạy về nấu cơm cho mình nên nói qua loa: "Tớ sẽ gọi đồ ăn tối."

Lông mày Lục Lê càng nhú chặt hơn.

Động tác thất cà vạt của hắn dừng lại, im lặng nhìn sang Khương Nghi.

Không muốn ăn cơm hẳn nấu, cũng không muốn ngủ chung với hắn.

Nhưng Khương Nghi ngồi trên ghế salon nhìn hắn bằng ánh mắt vẫn như trước kia, chẳng có gì thay đổi cả.

Lục Lê dần xuống cảm giác khác thường này rồi hời hợt nói: "Không sao."

Để tớ dẫn đi Vương nấu xong đưa tới cho cậu.

Nhân tiện ban đêm đem bữa ăn khuya cho cậu luôn."

Khương Nghi biết không từ chối được nên đành đồng ý.

Sáu giờ tối, đi Vương ở nhà họ Lục đứng hẹn đưa tới một chiếc hộp giữ ấm.

Khương Nghi cầm hộp giữ ấm nói cảm ơn đi Vương.

Hơn chín giờ đêm, Khương Nghi dựa ghế salon chơi Anipop, tưởng Lục Lê gọi người đem bữa ăn khuya đến, sợ người ta chờ lâu nên vội vàng mang dép ra mở cửa.

Kết quả ngoài cửa là Lục Lê xách theo bánh kem.

Lục Lê nhú mày nhìn cậu rồi chậm rãi nói: "Tan làm sớm."

Đem bánh kem cho cậu này."

Khi Khương Nghi mở hộp bánh ra, quả thật hai mắt lóe sáng như sao, cắn nữa chăm chú cắt bánh kem.

Sắc mặt Lục Lê như gió xuân, hắn dụ dăng hỏi: "Đêm nay đến phòng tớ ngủ được không?"

Khương Nghi ngẩng đầu dứt cho hắn một quả anh đào rồi liếm môi kiên định nói: "Không được."

Lục Lê: "....."

Ngày hôm sau, Khương Nghi cũng không muốn lên giường ngủ với hắn cho lắm.

Cứ ngủ nửa chừng thì lại chạy ra xem TV.

Lục Lê cầm thù nhìn phim thần tượng trên TV, cực kỳ chú ý mắt đàn nam sinh đạt đào thanh xuân trong phim.

Ngày thứ năm nghỉ lễ Quốc khánh.

Chung Mậu lên lút gọi điện cho Khương Nghi.

Hôm đó cậu đang nằm sấp trên giường chống cằm chơi xếp hình, nghe chuông reo thì mò lấy điện thoại, nghe thấy Chung Mậu ở đầu dây bên kia thì thầm: "Bé Khương."

Khương Nghi: "?"

Chung Mậu tiếp tục thì thầm: "Lục ca có ở cạnh cậu không?"

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn Lục Lê đeo kính ngồi đầu giường, trên đùi đặt laptop làm việc gì đó, phát giác được ánh mắt Khương Nghi, hắn ngẩng đầu lên nhú mày như muốn hỏi cậu có chuyện gì.

Khương Nghi lắc đầu, sau đó thì thầm: "Cậu ấy đang ở đây."

Chung Mậu: "....."

Khương Nghi tiếp tục thì thầm: "Tớ vào toilet nói chuyện với cậu nhé?"

Lục Lê: "....."

Sao hắn lại có cảm giác Khương Nghi đang lên mình nuôi trai khác bên ngoài nhỉ?

Khương Nghi đứng lên nhanh như chớp rồi mang dép vào toilet nói chuyện với Chung Mậu, hết sức thẳng thắn, quang minh chính đại, hoàn toàn không hề kiêng dè Lục Lê trên giường.

Trong phòng vệ sinh, Khương Nghi ngồi trên bồn cầu thở phào nói: "Được rồi, Lục Lê không có ở đây đâu."

Cậu muốn nói chuyện gì?"

Chung Mậu ở đầu dây bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn e dè nói: "Đêm đó về cậu không bị Lục ca....."

Hắn muốn hỏi không bị Lục Lê đánh chứ?

Dù sao từ nhỏ đến lớn chỉ cần hắn không nghe lời thì sẽ bị cho ăn đòn bay nhảy khắp nhà, Tần Lan cũng vậy, chỉ cần Tần Lan không nghe lời thì anh trai hắn sẽ đánh thẳng tay.

Cũng may bọn hắn to con nên cùng lùn chỉ bị đánh khóc mà thôi.

Nhưng Khương Nghi ốm yếu thế kia, lỡ bị đánh chắc phải liệt giường mấy ngày.

Nghe Chung Mậu nói, Khương Nghi vô thức lắp bắp: "Hả?"

Chung Mậu ảo não nói: "Cậu không bị Lục ca đánh chứ? Lần trước tớ bị cha tớ đánh liệt giường luôn á."

Khương Nghi im lặng, chẳng biết phải trả lời thế nào.

Không bị đánh nhưng đúng là hai ngày liền cậu không xuống giường được.

Nếu nói bị đánh thì Lục Lê chỉ quỳ trên giường, không nổi dùng sức mà đấm hơi mạnh chút thôi.

Thật lâu sau, Khương Nghi mới lắp bắp: "Không, không bị đánh....."

Lúc này Chung Mậu mới thở phào nhẹ nhõm: "Không bị đánh là tốt rồi....."

Mấy ngày trước hắn vẫn không dám gọi điện cho Khương Nghi.

Khương Nghi suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Lục Lê không gọi điện chửi cậu chứ? Bác Chung cũng không đòi đánh cậu chứ?"

Chung Mậu vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, anh đây ổn lắm."

Hắn ghéch chân lên, không hề nhắc tới về hãi hùng ngày đó mà khoác lác: "Dù sao tớ cũng là người già dặn từng trải, mấy lời đe dọa của Lục ca đã là gì chứ."

Khương Nghi nở nụ cười.

Chung Mậu cười he he, sau đó thần bí nói: "Khương Nghi, cậu yên tâm đi.

Tớ rành chuyện này quá mà."

"Thằng chó Trần Triệu từ trên trời rơi xuống kia còn lâu mới địch nổi Lục ca....."

"Đêm đó tớ đã thay cậu chửi nó một trận rồi, chửi nó té tát, tiu nghỉu như chó cụp đuôi....."

Khương Nghi nghe không hiểu lắm: "?"

Cậu mờ mịt nói: "Trần Triệu sao cơ? Cái gì từ trên trời rơi xuống?"

Chung Mậu vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ ra Khương Nghi và Lục Bê vẫn đang lén lút hẹn hò chưa công khai với bọn họ, thế là nói qua loa: "Không, không có gì.

Chỉ nói thẳng chó Trần Triệu kia chẳng có gì tốt lành đâu.

Hôm đó tớ chửi nó một trận toí lớn."

Xổ một tràng như súng máy làm tên họ Trần kia ngây ngẩn cả người, ánh mắt phức tạp nhìn hắn vác chai rượu hung thần ác sát mắng mình là con giáp thứ mười ba.

Còn không phải con giáp thứ mười ba hay sao?

Vừa tới quán bar đã ngồi cạnh Khương Nghi, thứ trai lơ mà cười như công đực vậy.

Chỉ chờ cơ hội để xòe đuôi khoe mẽ thôi.

Nghe Chung Mậu nói, Khương Nghi ngập ngừng xoa mũi.

Cậu muốn nói Trần Triệu này.

Có vẻ thù dai lắm đây.

Dù sao một viên kẹo từ mười mấy năm trước hắn vẫn còn nhớ đến giờ, huống chi Chung Mậu chỉ vào mũi hắn chửi.

Khương Nghi do dự nói: "Hình như Trần Triệu thù dai lắm đó."

Chung Mậu: "À, cái này thì tớ biết."

Bởi vì sau khi mắng xong, hắn đã bị con giáp thứ mười ba kia đâm cho hai cú..

Chương 91: 91: Chương 89

Chung Mậu tiếp tục lẩm bẩm: "Thằng trai lơ kia nhìn có vẻ nóng tính lắm....."

Lục tay còn không nhẹ, "bốp" một cú đấm vào mũi hắn, "bốp" một cú đấm vào mắt phải của hắn, chửi hắn xong còn đe lần sau thấy hắn dẫn Khương Nghi đến quán bar nữa thì sẽ đánh tiếp.

Con giáp thứ mười ba mà cú lùn như vợ chính không bằng.

Vốn dĩ Lục Lê định tìm Chung Mậu tính sổ nhưng thấy mặt mũi hắn sưng vù đánh phải thôi—— Sợ đánh nữa không tiện ăn nói với nhà họ Chung.

Khương Nghi ngồi trên bồn cầu thò dài nói: "Không phải trai lơ gì đâu....."

"Hồi bé tớ và Trần Triệu có gặp nhau một lần ở lớp đầu kiểm, chắc cậu ấy cảm thấy tớ hơi quen thôi."

Chung Mậu càng thất kinh hơn.

Tinh cảm trên trời rơi xuống này còn gần mức trúc mã nữa ư?

Hắn lập tức nghiêm giọng nói: "Cậu không hiểu đâu.

Thằng trà xanh kia ông đây rành quá mà."

Hắn phải báo vệ tinh yêu của huynh đệ mình mới được!

Khương Nghi sờ mũi nghe Chung Mậu thao thao bất tuyệt trong điện thoại: "Tớ thấy thằng trai lơ kia chỉ muốn phá hoại cậu và Lục ca....."

Nói nửa chừng hắn đột ngột im bất, khó khăn lắm mới thốt ra được mấy chữ: "—— Phá hoại tình bạn nói khổ của cậu và Lục ca đấy."

Khương Nghi: "....."

Cậu gượng gạo "ừm" một tiếng.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, giọng nói trầm thấp của Lục Lê vọng vào: "Bé ngoan.

Nói chuyện xong chưa?"

Khương Nghi ngồi trên bồn cầu nói vọng ra: "Chưa."

Lục Lê đứng ngoài cửa cúi đầu nhìn đồng hồ, phát hiện Khương Nghi đã ở bên trong gọi điện gần mười phút.

Hồi lâu sau, Khương Nghi mới thò đầu ra cửa toilet, vừa đẩy cửa đã bị người đứng ngoài làm giật nảy

mình.

Cậu cầm điện thoại do dự hỏi: "Cậu mót lắm à?"

Lục Lê nói không mót.

Khuong Nghi thắc mắc: "Không mót mà cậu vò khăn giấy làm gì?"

Lục Lê cúi đầu nhìn, phát hiện hộp khăn giấy cầm trên tay đã bị hằn vô thức vò nát bươm.

"....."

Hắn điềm tĩnh nói: "Ngửa tay ấy mà."

Khuong Nghi kéo cửa toilet ra để hắc vào đi vệ sinh.

Lục Lê vừa bước vào vừa làm như lơ đãng hỏi: "Nãy giờ nói chuyện với ai mà lâu thế?"

Khuong Nghi đáp: "Chung Mầu."

Cậu đẩy Lục Lê vào toilet rồi nói: "Cậu đi lẹ đi, đi xong tớ muốn bàn với cậu một chuyện."

Lục Lê cầm đồng khăn giấy nhàu nát đứng trước gương, nhúu mày ngắm mình trong gương.

Nhìn mấy giây, hắc vạch đôi mắt xanh của mình ra.

Không đổi màu.

Còn xanh lắm mà.

Địa vị của hắc vẫn bền vững không thể lay chuyển được.

Lục Lê hơi yên tâm lại, vẩn vơ nước rửa tay rồi lau bằng khăn giấy nhàu nát, sửa sang lại áo xống, duy trì dung nhan đẹp để mở cửa toilet đi tìm Khuong Nghi.

Trong phòng ngủ, Khuong Nghi đã ghép xong mảnh xếp hình cuối cùng, thấy Lục Lê đi tới thì vỗ chỗ bên cạnh rồi vẫy tay gọi hắc tới.

Lục Lê thoáng sững sờ.

Đây là lần đầu tiên Khuong Nghi phát tín hiệu thân mật với hắc trong suốt những ngày qua.

Mấy ngày nay Khuong Nghi ngay cả ôm cũng không chịu, hình như thấy nóng quá nên luôn vung ra khỏi ngực hắc nhanh như chớp, lúc ngủ cũng hay quay lưng về phía hắc.

Trước đây Khuong Nghi ngủ say thường quen ôm cánh tay hoặc rúc vào ngực hắc, còn bây giờ Khuong Nghi ngủ say lại quen ôm gối.

Nửa đêm Lục Lê muốn lôi cái gối chường mắt kia ra nhưng chẳng có lần nào thành công.

Thấy Lục Lê không tới, Khuong Nghi lại vỗ giường chờ cho hắc một chỗ thật rộng, sau đó khoanh chân tròn xoe mắt nhìn hắc.

Lục Lê tự nhủ phải thận trọng một chút.

Không được để lộ cảm xúc ra mặt.

Đây là điều tối kỵ với người cầm quyền.

Nhưng thận trọng chưa được hai giây, nam sinh tóc vàng đã nháy phóc lên giường.

Đi con mẹ nó thận trọng.

Ai thích thận trọng thì thận trọng đi.

Lục Lê ngồi trên giường ôm Khương Nghi từ phía sau, tóc vàng xen lẫn tóc đen, hẩn cúi đầu hít hà mùi sữa tắm dễ chịu trên người cậu rồi hỏi với vẻ thận trọng ít ỏi còn sót lại: "Bàn chuyện gì?"

Khương Nghi hơi ngửa đầu lên, hàng mi dài rậm, đôi mắt to tròn long lanh, cậu ngượng ngùng nói: "Tôi muốn bàn với cậu về quan hệ của tụi mình."

Lục Lê lười biếng nói: "Được —— Hà?"

Nghe như sét đánh bên tai.

Nam sinh tóc vàng trên giường đột nhiên trợn to mắt, thần kinh lập tức căng thẳng, cậu nói kìa của Khương Nghi hết như tiếng sét làm đầu hẩn ong ong.

Hắn vô thức lặp lại: "Bàn chuyện gì cơ?"

Khương Nghi trịnh trọng nói: "Bàn về quan hệ của hai đứa mình ——"

Lục Lê siết chặt tay, giọng nói như bị kéo căng tới cực điểm, âm trầm ngắt lời cậu: "Không được."

Hắn gằn giọng lặp lại từng chữ: "Không được."

Đã cho hắn nếm mùi yêu đương với Khương Nghi.

Giờ muốn thu hồi để suy xét lại, thậm chí còn có thể trở về quan hệ bạn bè thì hắn sẽ điên mất.

Khương Nghi sững sờ.

Hồi lâu sau, cậu mới vuốt mắt Lục Lê nói: "Nhưng nếu không công khai, đám Chung Mậu không biết thì làm sao bây giờ?"

Lục Lê âm trầm nói: "Chung Mậu không cho tụi mình hẹn hò là chuyện của nó....."

Nói nửa chừng hắn chợt im bặt.

Sắc mặt âm trầm của Lục Lê trở nên sùng sốt: "Công khai? Công khai gì cơ?"

Khương Nghi chân thành nói: "Muốn công khai quan hệ của tụi mình với đám Chung Mậu không? Ngày mai họp mặt, đến lúc đó nói chuyện phiếm nhất định mọi người sẽ hỏi thôi."

Cậu ngồi khoanh chân bắt đầu đếm ngón tay tính toán: "Ba năm cấp ba tụi mình ngày ngày đi chung với nhau, lên đại học cũng vậy, còn ra ngoài thuê phòng cùng ăn cùng ở nữa."

Lên đại học mọi người đều yêu đương chứ không còn ngây thơ như cấp ba, tụi mình chẳng giấu được bao lâu nữa đâu."

Giống như lúc này Chung Mậu còn tưởng cậu và Lục Lê thân thiết là vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là quan hệ trúc mã trúc mã, nhưng dù gì họ cũng không thể giấu mọi người mãi được.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi quay đầu nhìn Lục Lê, do dự hỏi: "Hay cậu thích cảm giác hẹn hò bí mật hơn?"

Hồi cấp ba, sau giờ học Lục Lê rất thích nắm tay cậu hoặc kéo chân cậu dưới bàn học, trong giờ ra chơi ồn ào, hắn nằm sấp trên bàn giả bộ ngủ nhưng thật ra là nghịch tay cậu dưới bàn.

Biết đâu đây là sở thích của Lục Lê thì sao?

Sau khi kịp phản ứng, Lục Bê thốt lên: "Công khai chứ."
Hắn ôm mặt Khương Nghi rồi liềm răng nanh phản khởi nói: "Nhất định phải công khai rồi."
Khương Nghi còn chưa kịp phản ứng thì thấy Lục Bê đi lấy điện thoại, sợ cậu hỏi hặn nên nói ngay: "Để
tớ gọi điện gọi ý trước cho tụi nó."

Ấm chỉ khéo một chút để ngày mai tụi nó chuẩn bị sẵn tâm lý".

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Hợp Đồng Định Mệnh: Ngược Chiều Yêu Thương

2.

Số Tay Người Vợ Có Chồng "7 Năm Xưa"

3.

Hóa Ra Anh Là Chàng Trai Năm Ấy

4.

Chiến Thần Thánh Y/Huyền Thoại Thánh Y

=====

Gọi cho tên họ Trình trước đi.

Hắn chường mắt tên họ Trình kia lâu lắm rồi.

Điện thoại vừa kết nối thì Khương Nghi lạnh tay lệ mắt cúp máy, cậu mờ mịt hỏi: "Không phải chứ, cậu
muốn nói gì với người ta hả?"

Lục Bê quay đầu nói: "Thì kể tụi nó nghe chuyện hai đứa mình từ nhỏ đến lớn."

Để dọn đường trước cho ngày mai công khai ấy mà."

Khương Nghi giật lấy điện thoại của hắn rồi chém đinh chặt sắt nói không được.

Nếu để Lục Bê nói thì nhất định hắn sẽ kể từ lúc hai người gặp nhau hồi bé.

Khương Nghi nhét di động xuống giường rồi nói: "Hôm nay cậu đừng dọa mấy cậu ấy nữa."

Cậu suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngày mai tớ sẽ nói với họ."

Lục Bê dụi đầu vào cậu, nhếch môi nói khẽ: "Ừ."

Hắn rúc vào cổ Khương Nghi, hồi lâu sau lại hỏi: "Công khai thật không?"

Khương Nghi quay đầu nói: "Thật."

Lục Lê liếm răng nanh rồi hôn cậu một cái.

Khuong Nghi nghĩ ngợi, cậu nhăn mũi chề hẳn hôn mạnh bạo quá nên ôm gồi định ra ghế salon.

Lục Lê đuổi chân dài kéo cậu lại, thân mật cọ xát chớp mũi Khuong Nghi rồi dài giọng nói lần sau sẽ không thế nữa đâu, đôi mắt xanh thẩm tỏa ra ánh sáng rực rỡ như đá quý.

Chiều hôm sau.

Khi Khuong Nghi và Lục Lê đến thì trong phòng đã đủ mặt.

Thật ra lên đại học mọi người cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, Trình Triều theo ngành y học lâm sàng,

Khuong Nghi từng nghe Lục Lê nhận xét hẳn theo ngành này rất hợp với hình tượng sát thần mặt lạnh,

Chung Mậu và Tàn Lan đều theo ngành tài chính, còn Ứng Trác Hàn thì học thiết kế.

Cả đám vẫn như trước kia, Ứng Trác Hàn cột tóc quăn kiểu quá táo, chân dài co lại trong góc nhường chỗ cho Chung Mậu đối bài hát.

Vừa co chân vừa mắng Chung Mậu đối bài nhanh lên.

Chung Mậu múa bút thành văn, sau khi bị Ứng Trác Hàn đập một cú mới trịnh trọng nói: "Đừng rộn.

Đang tìm bài cho Lục ca nè."

Một giây sau, hẳn vui vẻ nói: "Tìm được rồi."

"Không danh không phận đáng thương nhất ——"

"Ha ha ha ha, Lục ca, bài cậu thích nhất nè!"

Lục Lê: "....."

Trình Triều ngồi bắt chéo chân dựa vào ghế salon, thấy Khuong Nghi thì vỗ vỗ chỗ bên cạnh nói: "Đây này."

Khuong Nghi ngồi xuống mới phát hiện chỗ này đã được lau bằng khăn khử trùng.

Cả chiếc ghế salon dài mà chỉ có một mảnh hình vuông được lau sạch, còn chỗ của Lục Lê bên cạnh cậu hoàn toàn chẳng có vết tích gì của khăn ướt.

Hệt như có người cầm cây thước đo đếm tỉ mỉ vậy.

Trình Triều nghiêng đầu hỏi Khuong Nghi sao đến muộn thế, Lục Lê nhú mày nói: "Đi đường kẹt xe chứ sao."

Khuong Nghi ghim một miếng táo nhét vào miệng Lục Lê.

Cậu sợ trong miệng hẳn sẽ tuôn ra những lời kinh hãi thế tục.

Ví dụ như——

"Ngại quá, tôi hơi trễ là vì bọn tớ lơ hôn nhau trước cửa mười phút."

"À phải rồi, cậu cũng đâu hiểu cảm giác này nhỉ? Ờ nhiều gì cũng hơi tội nghiệp đấy."

Tại sao Khuong Nghi biết rõ vậy à.

Bởi vì ngày thứ sáu sau khi cậu đưa bì thư cho Lục Lê, ngày đầu tiên họ chuyển đến nhà thuê ngoài trường, cậu đã tận mắt thấy Lục Lê chống tay cạnh máy giặt, vừa ấn nút vừa thận trọng nói: "Xin lỗi, này giờ bạn phân loại đồ giặt nên nghe máy chậm."

"Tớ còn phải móc hết túi quần áo nữa, Khương Nghi đưa bì thư lương cho tớ mà, cậu có biết tại sao cậu ấy đưa lương cho tớ không?"

"Vì cậu ấy nói muốn cho tớ ở nhà lớn đây."

"À phải rồi, cậu cũng đâu hiểu cảm giác có người muốn cho cậu ở nhà lớn nhỉ? Ít nhiều gì cũng hơi tội nghiệp đây."

Hôm đó Khương Nghi yên lặng nghe hai phút rồi lại yên lặng đi ra, quyết định lần sau không đưa bì thư cho Lục Lê nữa mà sẽ chuyển khoản cho hắn.

Trong phòng quanh quẩn bài "Không danh không phận đáng thương nhất", nhưng Lục Lê trên ghế salon lại trưng ra vẻ mặt hoàn toàn khác xa lần trước.

Hắn ngồi bắt chéo chân, ngạo nghễ hất mặt lên với vẻ hết sức tự mãn, hiển nhiên đã không còn hợp với bài này nữa.

Tựa như đang khinh thường cho mọi người trong phòng biết.

Hôm nay chính là lúc nên đổi bài rồi.

Khương Nghi yên lặng nhai dưa lưới trong khay trái cây, không muốn ngẩng đầu lên cho lắm.

Cậu nhắm lại bài văn mình viết, hy vọng có thể bày tỏ tình cảm với bạn thân của mình một cách hoàn hảo nhất.

Bản thảo có đầu có đuôi, tình cảm dạt dào, cậu đã múa bút thành văn suy nghĩ cả đêm mới viết ra được.

Dù sao bất kỳ ai đột nhiên biết bạn mình thích người đồng giới, còn yêu đương với một bạn trong nhóm cũng sẽ bị sốc thôi.

Đặc biệt là Trình Triều.

Nhìn hắn còn có vẻ kỳ thị đồng tính nữa.

Nhưng không sao.

Trong bài văn Khương Nghi đã dành ra hai phần năm để chinh phục Trình Triều rồi.

Có lý lẽ căn cứ hẳn hoi, còn áp dụng cách trước kia Trình Triều dạy cậu làm bài tập nữa.

Trong phòng, cả đám người hát hơn nửa ngày, Khương Nghi thấy thời gian không còn nhiều, bầu không khí cũng thích hợp để mở miệng.

Nhưng lần đầu come out với bạn bè ít nhiều gì Khương Nghi vẫn hơi căng thẳng.

Lục Lê kề tai cậu hỏi thăm có muốn để mình nói không.

Khương Nghi lập tức lắc đầu, lộ rõ sự hoảng sợ của mình.

Đùa à.

Nếu để Lục Lê nói.

Chắc hẳn chỉ hận không thể xách theo đàn loa và microphone đi từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm lên sân thượng, vừa đi vừa kể chuyện yêu đương của họ thôi.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi nói với mấy người trong phòng mình đi toilet.

Lục Lê cũng đứng dậy theo sau, nói muốn đi chung với cậu.

Sau khi ra khỏi phòng đóng cửa lại, bên tai Khương Nghi yên tĩnh hơn hẳn, cậu đang cúi đầu muốn lấy bản thảo trong túi mình thì bị ôm chầm.

Khương Nghi bị Lục Lê kéo đi.

Họ tới phòng vệ sinh rộng rãi yên tĩnh cuối hành lang, vừa vào phòng Lục Lê đã ôm đầu cậu hôn một cái.

Hắn thấp giọng hỏi: "Chưa sẵn sàng à?"

Khương Nghi khẽ lắc đầu rồi liếm môi lẩm bẩm: "Sắp rồi."

Ra ngoài đọc lại bản thảo lần nữa.

Cậu vẫn luôn như vậy.

Làm chuyện gì cũng có bài bản hẳn hoi, dù là come out cũng nghiêm túc như khi phát biểu dưới cờ vậy.

Trong lòng Lục Lê mềm nhũn.

Lại cảm thấy người trước mặt đáng yêu muốn chết.

Hắn nhìn không được dẫn cậu đến phòng vệ sinh cuối cùng, đóng cửa lại rồi cúi đầu hôn cậu.

Hôm nay Khương Nghi mặc áo sơ mi, để che đi dấu hôn nên cậu cài kín nút lên tận cổ.

Thật ra dấu đã rất mờ rồi.

Mấy ngày nay Khương Nghi không thích ở trên giường mà toàn xem tivi chơi xếp hình trên ghế salon, rất hiếm khi thân cận với hắn.

Lục Lê hôn rất nhẹ nhàng, như sợ hù dọa người trước mặt nên chỉ ngậm môi cậu, liếm láp mút vào đôi môi nhạt màu đến khi đỏ mọng, vuốt ve tóc đen của người trước mặt, Khương Nghi kiểm chân lên ôm gáy hắn, hơi thở khẽ run rẩy.

"Đã báo tội nó không phải đi toilet rồi mà ——"

"Theo nhau ra ngoài sao có thể đi toilet được chứ——"

"Đột, nhanh nhanh nhanh, hình như lúc này tớ ăn nhiều quá rồi, Trình Triều, đưa ông gói giấy coi ——"

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai người trong phòng cuối cùng đột ngột dừng lại nhưng vẫn chưa kịp phản ứng, một giây sau, cửa phòng vệ sinh bị ai đó xô mạnh.

Ứng Trác Hàn cầm khăn giấy đối mặt với hai người ôm nhau trong phòng vệ sinh.

""

"Phắc ——"

Ứng Trác Hàn thẳng gấp rồi khiếp sợ thốt lên một tiếng chửi tục.

Chung Mậu sau lưng hờ hững xông lên muốn đập hắn vào trong: "Vào ị đi, lẳng nhà lẳng nhằng cái gì hả?"

Chung Mậu xông lên cũng thẳng gấp, đứng sau lưng Ứng Trác Hàn như xếp hàng, vừa ngẩng đầu lên cũng

khớp sợ chửi tục.

"Phắc ——"

Tân Lan tặc lưỡi: "Làm gì vậy? Giành toilet à?"

Hắn tiến lên định xem thử rốt cuộc trong phòng cuối cùng có gì mà làm hai người sốc đến vậy, đi tới ngưỡng đầu lên thấy hai người trong phòng cũng thẳng gấp, bị mất đà té chúi nhúi vào người Chung Mậu.

Cuối cùng vẫn nhịn không được nói: "Phắc ——"

"....."

Trong phòng vệ sinh cuối cùng, cửa mở toang, ba người đứng trước cửa như trời trồng im re không dám nhìn người trong phòng.

Đầu óc Khương Nghi hoàn toàn chết máy.

Một giây sau, Trình Triều rút tay vào túi hút thuốc thở dài thườn thượt rồi đi tới phòng cuối cùng, đưa tay đóng ập cửa lại.

Động tác giống hệt hồi cấp ba đóng cửa giùm hai người lên lút hôn nhau trong phòng thể dục..

Chương 92: 92: Chương 90

Trong phòng vệ sinh cuối cùng, Khương Nghi đứng hình nhìn cửa phòng bị Trình Triều đóng lại.

Cửa đóng chưa đầy một phút.

Hình như người bên ngoài lại nhớ ra gì đó nên lại đẩy cửa ra, sau đó đúi một tờ giấy cho Khương Nghi, cuối cùng mới đóng cửa lại.

Khương Nghi vô thức cúi đầu nhìn tờ giấy, phát hiện đó là bài văn mình đã viết cả đêm.

Tình ý dạt dào cảm động lòng người.

"....."

Giờ đang nằm trên tay cậu, ngay cả góc giấy nhàu nhĩ cũng được Trình Triều cẩn thận vuốt lại.

Khương Nghi: "....."

Đường như cậu vẫn còn sốc nặng vì bị bắt quả tang nên chưa hoàn hồn lại, mờ mịt nhìn cửa phòng vệ sinh bị đóng kín.

Trình Triều.

Trình Triều có vẻ kỳ thị đồng tính từ thời cấp ba.

Sao bắt quả tang họ mà lại bình tĩnh vậy chứ?

Lục Lê cúi đầu thấy Khương Nghi đứng sững hồi lâu như bị chết máy thì đau lòng hôn đỉnh đầu cậu một cái, sau đó lại nhéo má cậu.

Cứ như muốn sửa lại robot bị chập mạch vậy.

Cuối hành lang cách phòng vệ sinh không xa, một đám người ngồi xổm trên sàn mắt to trừng mắt nhỏ.

Chung Mậu bình thản nói: "Cậu cứ phải tới phòng cuối mới ị được hay sao? Phòng cuối có vàng hay có bạc hả?"

Ứng Trác Hàn nắm khăn giấy khóc không ra nước mắt: "Anh Hai à, từ nhỏ đến lớn tớ toàn đi ị ở phòng cuối cùng thôi....."

"Không phải phòng cuối thì tớ không đi được."

Tần Lan cũng ngồi xổm dưới đất, nghe vậy thì yên lặng nói: "Giờ sao rồi?"

Về mặt Ứng Trác Hàn như đưa đám: "Giờ hết ị được rồi ——"

"Cậu nói xem tại sao Khương Nghi lại hẹn hò với thằng họ Lục kia chứ?"

Còn hôn môi thằng họ Lục nữa.

"Cứ nghĩ tôi đây thì tôi ị không nổi nữa ——"

Đau lòng quá hẳn không ị được.

Mấy người: "....."

Trình Triều đứng trước mặt đám người ngồi xổm, một tay đút túi, bộ dạng cực kỳ giống thầy chủ nhiệm.

Hồi lâu sau, hai người trong phòng vệ sinh đi ra.

Mấy người ngồi xổm trên sàn ngẩn cổ nhìn trộm, ngay cả Trình Triều cũng ngoái đầu nhìn.

"Đệt.....!Sao hai đứa này cứ như đi thám đồ trong lễ cưới vậy....."

"Cậu đừng nói nữa, giống thật á....."

Câu lạc bộ doanh nhân được trang hoàng lộng lẫy, đèn pha lê sáng lấp lánh trong phòng vệ sinh, trên sàn trải thảm dài màu đỏ.

Hai nam sinh mười tám tuổi sóng vai nhau sải chân đi tới trong ánh mắt của đám người.

Chung Mậu ngồi xổm hết sức thương cảm, u sầu nhìn tình yêu của huynh đệ được mình bảo vệ.

Tân Lan ngồi xổm cũng rất phiền muộn, nhớ lại hồi cấp ba Lục Lê tìm mình bắt viết bài phân tích độ thiện cảm của Khương Nghi.

Mỗi lần Khương Nghi và hắn đi toilet chung sẽ cộng thêm một điểm, cộng không giới hạn.

Cuối cùng cuốn sổ viết chỉ chút $+1+1$ và được cất kỹ trong ba lô của Lục Lê, ai cũng không được xem, giữ như báu vật vậy.

Đâu ai ngờ mấy thủ nhảm nhí viết linh tinh kia lại thành sự thật chứ?

Mẹ nó đúng là mèo mù vớ phải cá rán, thế mà thành đôi thật.

Khương Nghi bị bắt quả tang cứng đờ đi tới trước ánh mắt phê phán của thầy chủ nhiệm Trình Triều, vừa đi vừa tự dặn mình tuyệt đối đừng vụng tay vụng chân.

Sau đó giẫm trúng giày Lục Lê.

Lục Lê cúi đầu nhìn rồi thản nhiên nói: "Tại chân tôi bước nhanh thôi.

Không phải tại cậu đâu."

Khương Nghi cứng đờ gật đầu.

Mười phút sau.

Trong phòng, cả đám người ngồi nghiêm trang, bầu không khí hết sức im ắng.

Khương Nghi ngồi trên ghế salon, hai tay đặt trên đầu gối, nghiêm túc nói chuyện yêu đương của mình và Lục Lê.

Cả đám ra sức thể hiện vẻ bàng hoàng ngỡ ngàng của mình.

Thậm chí Chung Mậu còn la thét thanh để bày tỏ sự chấn động: "Cái gì ——"

Khương Nghi yên lặng ngẩng đầu nhìn hắn như muốn nói lại thôi.

Chung Mậu: "....."

Diễn lộ quá rồi.

Hắn hậm hực thu tay lại rồi gương gạo "ùm" một tiếng, sau đó chop ly rượu trước mặt nốc cạn, những người khác cũng cười ha ha rồi bắt đầu nốc rượu ừng ực.

Khương Nghi cứ tưởng mọi người sẽ khó lòng chấp nhận được.

Cho đến nửa tiếng sau.

Ứng Trác Hàn uống say dựa vào người Khương Nghi nhìn Lục Lê ngồi cạnh cậu, nghe Lục Lê còn đang hào hứng khoe khoang.

Ý chàng hồi nhỏ hẳn khoe với Lục Lê cục gôm Khương Nghi cho mình vậy.

Thậm chí còn quang minh chính đại nắm tay Khương Nghi rồi nhìn hắn với vẻ thương hại, ghéch chân lên nói hắn thật tội nghiệp làm sao.

Sau đó cậu bạn tóc quăn cao một mét tám mấy bóp miệng Khương Nghi rung rung hỏi: "Cậu hôn nó thật sao? Thật sự hôn môi rồi sao?"

Khương Nghi: "....."

Lục Lê sầm mặt, hùng hổ muốn lôi Ứng Trác Hàn ra.

Khương Nghi hết sức đau đầu, cậu bạn tóc quăn cao một mét tám mấy vẫn đang rung rung nói: "Sao cậu lại hôn nó chứ ——"

"Khương Nghi, tớ tìm được người cho cậu rồi mà, tớ tìm cho cậu người có mắt xanh lá ——"

"Cậu đừng hôn nó nữa ——"

Cuối cùng Ứng Trác Hàn bị lôi ra khỏi người Khương Nghi rồi bị đập xuống ghế salon, Lục Lê: "Cậu đừng nghe lời nó."

Hắn hung ác nói: "Ngày mai tớ sẽ nhuộm tóc nó thành màu xanh chuối."

Khương Nghi cúi đầu ngùi ngùi, quả nhiên Lục Lê cũng uống không ít rượu.

Chắc lúc này công khai vui quá nên nhịn không được uống mấy chai.

Chung Mậu uống say đông đặc nói với Tần Lan: "Lúc đó tớ cảm phần chửi thằng tiểu tam kia mày đứng là đồ cô hồn bán đai mà ——"

Tần Lan say khướt nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi: "Giỏi! Vẻ sĩ tình yêu quá giỏi luôn!"

Chung Mậu đắc ý nói: "Chút sao nữa....."

Khương Nghi im lặng bối rối xoa trán, không rõ tại sao lại biến thành như vậy.

Ngoại trừ Ứng Trác Hàn rung rung nước mắt bóp miệng cậu, hình như những người khác đều.....

Để dành thích ứng thì phải?

Nửa tiếng sau.

Bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Trình Triều tìm tài xế lái thay cho đám người đã say khướt, Khương Nghi là người thứ hai không uống say cũng theo hắn đỡ đám ma men lên xe.

Sau khi đưa người cuối cùng lên xe, Trình Triều dứt tay vào túi rồi quay đầu hờ hững nói: "Gửi đến cậu

bạn ngồi cùng bàn của tớ là Trình Triều luôn có tư tưởng phẩm chất cao đẹp nhất!"

Khương Nghi sững sờ, sau đó mới nhớ ra đây là một câu trong bài văn của mình.

Dành ra hai phần năm bài, mở đầu là tặng bức Trình Triều lên tận mây xanh để hắc không kỳ thị mối quan hệ này.

Trình Triều gật gù: "Bạn ngồi cùng bàn Trình Triều luôn có tư tưởng phẩm chất cao đẹp nhất đồng ý."

Hắc cười nói với Khương Nghi: "Về đi."

Tên ngọc kia thế mà nhịn được ba năm cơ đấy.

Nói thật là tớ không tin lắm đâu."

Hắc cứ tưởng với tính cách bỏ đời của Lục Lê cộng thêm thân phận đại thiếu gia nhà họ Lục, sớm muộn gì Lục Lê cũng sẽ làm theo ý mình, lên cấp ba từng bước áp sát, nắm chặt Khương Nghi trong lòng bàn tay khiến cậu thở không nổi, đến mức trễ nải việc học.

Nhưng Trình Triều không ngờ Lục Lê thật sự yên lặng suốt ba năm.

Khương Nghi nói phải vào đại học mới yêu đương.

Hắc lập tức liều mạng thi đại học.

Khương Nghi nói chờ một thời gian.

Hắc như chó dữ thu hồi nanh vuốt, yên lặng chờ cậu đồng ý.

Cứ như trông chừng bảo bối vậy, vừa nghe lời vừa yên tĩnh, nhưng đến chết vẫn còn lẩm nhẩm.

Trình Triều cười nói: "Về đi."

Đầu nó sắp rớt khỏi cửa xe rồi kìa."

Khương Nghi quay đầu nhìn mới phát hiện Lục Lê ngồi trong xe thò đầu ra, chỉ sợ cậu bị Trình Triều dẫn chạy mất.

Khương Nghi ngại ngần hỏi: "Cậu không thấy sợ à?"

Trình Triều thắc mắc: "Sợ gì cơ?"

Khương Nghi gãi đầu: "Thì thấy con trai yêu nhau đó....."

Trình Triều tặc lưỡi: "Con trai yêu nhau thì đã sao?"

Hắc vỗ đầu Khương Nghi một cái: "Cả ngày toàn nghĩ gì thế hả?"

Khương Nghi ậm ừ, sau đó nhịn không được cười cong mắt vẫy tay với hắc: "Tớ đi đây."

Trình Triều: "Đi đi, nếu không bạn trai cậu sẽ rớt đầu thật đó."

Khương Nghi cười khúc khích, sau đó chạy tới chỗ Lục Lê sắp rớt đầu ra ngoài.

Thấy Khương Nghi chạy tới, người ngồi trong chiếc xe màu đen lập tức rút đầu vào.

Khi Khương Nghi lên xe, Lục Lê đang nhắm mắt dưỡng thần ở ghế sau, hắc khoanh tay, chân dài duỗi ra, lông mày nhíu lại như thường ngày, vẻ mặt kiêu căng ngang tàng nhìn rất khó gần.

Tài xế lái thay đã chuẩn bị sẵn sàng, sau khi Khương Nghi lên xe, tài xế hỏi một tiếng, nghe nói có thể

xuất phát thì êm ái lái xe đi.

Khương Nghi ngồi cạnh Lục Lê, vách ngăn giữa ghế sau và ghế trước đã bị Lục Lê kéo lên.

Hình như hắn rất ghét để Khương Nghi ở chung một không gian với người khác.

Tuy đã hơi say nhưng vẫn theo bản năng kéo vách ngăn lên.

Khương Nghi quay đầu nhìn Lục Lê rồi đưa tay sờ mặt hắn: "Hồi cấp ba Trình Triều từng tìm cậu nói chuyện à?"

Lục Lê nhắm mắt, ngửi mùi hương của Khương Nghi làm lông mày giãn ra, hắn quay đầu sang, nghe cậu hỏi thì nghĩ ngợi rồi "ừ" một tiếng.

Về mặt Khương Nghi hơi phức tạp, thấp giọng hỏi: "Sao không nói với tớ?"

Lục Lê uống hơi say mở hé một mắt, sau đó ngạo nghễ nói: "Nó không xứng."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê đổi sang tư thế có thể ôm Khương Nghi, lười biếng tựa cằm lên vai cậu rồi lẩm bẩm lặp lại lần nữa: "Nó không xứng."

Không ai có thể qua mặt hắn để tổn thương Khương Nghi.

Kể cả hắn.

Vì vậy hắn hoàn toàn không cần người khác nói mình biết phải làm gì.

Điều ước sinh nhật của Arno bảy tuổi là mong Khương Nghi bình an hạnh phúc cả đời.

Điều ước sinh nhật của Arno tám tuổi mới là hy vọng Khương Nghi và mình trở thành bạn thân nhất thiên hạ, phải làm bạn thân cả đời.

Đầu tiên là Khương Nghi rồi mới đến Arno.

Sau khi trở lại ngôi nhà ở trung tâm thành phố, Lục Lê uống hơi say chẳng có chút phản ứng nào, cứ như không hề say vậy.

Nhung vừa vào nhà, trong tiếng cửa điện tử đóng lại, hắn rúc vào cổ Khương Nghi hung dữ lẩm bầm:

"Muốn hôn cơ——"

"Ngày nào cũng hôn cho thằng đầu quần nhìn ngu muốn chết kia thấy ——"

Khương Nghi bị hắn đè vào cửa hôn suýt ngạt thở, đôi môi hé mở để lộ hàm răng trắng bóng và đầu lưỡi đỏ mềm.

Còn đồ hơn cả Lục Lê say rượu nữa.

Lưng áo bị nắm nhả nhúm, Lục Lê hôn cậu, dường như Khương Nghi hơi sợ nên chỉ kẹp đùi cho hắn làm.

Hơn bảy giờ tối, Lục Lê tỉnh rượu đi tắm, Khương Nghi còn đang ngủ trên giường.

Dựa vào ký ức sau cùng, hắn vén quần Khương Nghi lên xem đùi cậu.

Vẫn trắng da.

Còn nghiêm trọng hơn lần trước một chút.

Lục Lê cúi thăm mình uống say quá rồi lấy thuốc mỡ ra cẩn thận từng li từng tí bôi lên đùi Khương

Nghi.

Chẳng bao lâu sau, Khương Nghi ngái ngủ mở mắt ra thấy Lục Bê đang cúi đầu chậm rãi bôi thuốc cho cậu, thậm chí sợ đánh thức cậu nên còn nín thở.

Bôi thuốc xong, Khương Nghi cũng hơi tỉnh ngủ, cậu lắc đầu bĩu môi cảm rần: "Sao lần nào cậu cũng....."

Lần nào cũng lâu như vậy.

Còn nóng hổi nữa.

Lục Bê nửa quỳ ở đầu giường, trên vai in dấu răng, hôn lên mắt cậu rồi dõ dảnh xin lỗi.

Trắng mịn đến mức có thể bóp ra nước.

Quả thật rất dễ trầy da.

Bê ra hẳn phải biết ngay từ lần đầu mới đúng.

Lục Bê bế Khương Nghi đi tắm.

Khương Nghi trôi nổi trong bồn tắm, mơ màng nói Lục Bê gọi đầu giùm mình.

Gọi thật sạch vào.

Cậu nói hình như trên đầu mình bị dính gì đó.

Lục Bê sững sờ cúi đầu nhìn Khương Nghi trong bồn tắm: "Sao thế? Trên đầu dính gì cơ?"

Khương Nghi rất hiếm khi nhờ hẳn làm gì.

Khương Nghi quay đi, vành tai đỏ lên, yên lặng chìm cả người xuống, chỉ chừa lại mỗi đầu tóc đen trên mặt nước.

Lục Bê lập tức vớt cậu lên: "Gội, gội sạch mà."

Chờ hẳn vớt Khương Nghi lên mới phát hiện cổ cậu đã đỏ bừng.

Lục Bê xấn tay áo gội đầu cho Khương Nghi, khi ấn vòi bơm thấy dầu gội màu trắng sữa tràn ra đầy tay thì sực nhớ lại lúc say rượu ban nãy.

Phắc.

Yết hầu Lục Bê nhấp nhô dữ dội.

Thứ kia thế mà văng lên đầu Khương Nghi luôn sao?

Mẹ kiếp lúc đó hẳn đã hưng phấn đến mức nào?

Chơi điên đến mức nào?

Lúc đó Khương Nghi đã ngoan đến mức nào chứ?

Bị văng lên mặt mà vẫn chịu được.

Hèn gì bây giờ cậu buồn bực cúi đầu trong bồn tắm không nhìn hẳn.

Chắc vì lần này say rượu xong quá điên nên khi về lại trường, Khương Nghi ôm gối ngủ hơn nửa tháng.

Lục Bê tự biết đuối lý nên nửa đêm chỉ dám trùm cái gối chứ không dám trắng trợn giật nó ra.

Cuối tháng Mười, cha Khương gọi điện cho Khương Nghi nói cuối cùng bà nội đã chịu rời quê lên thành phố S ở một thời gian.

Khuong Nghi hết sức mừng rỡ, luôn miệng vâng dạ.

Từ lâu cha Khuong đã muốn đón bà nội Khuong Nghi lên thành phố S, có bà bên cạnh hai cha con cũng yên tâm hơn.

Nhưng bà cụ đã quen sống ở quê nên không chịu lên thành phố S, nói mình vẫn còn khỏe chán, cũng không muốn cha Khuong nhờ người chăm sóc, vô cùng kiên quyết.

Năm nay cha Khuong khuyên tới khuyên lui, viện ra đủ loại bệnh tật, cộng thêm năm nay mùa đông tới sớm nên ruộng vườn tạm ngưng thu hoạch, rốt cuộc bà cụ mới chịu rời quê lên thành phố S ở một thời gian ngắn.

Nhưng bà cụ vẫn chê nhà ở thành phố S không thoải mái bằng nhà mình, nói ở thành phố không quen, chẳng thấy khỏe chút nào.

Hôm nay cha Khuong gọi điện cho Khuong Nghi, cậu còn nghe thấy bà cụ ở đầu dây bên kia tiếc của lắm bầm nói mảnh đất rộng trước nhà họ Khuong trồng toàn cây có, đất tốt như vậy trồng ít dưa leo cà chua khoai tây thì tốt biết bao, thật tiếc quá mà.

Cha Khuong bật cười rồi bắt đầu nói: "Mẹ, mảnh đất kia đầu phải của nhà mình, tất cả đất đai ở đây đều là của ông chủ con đây, mẹ còn nhớ thằng bé tên Arno không?"

"Đưa con lại tóc vàng hay về quê với bé ngoan ấy, đất này là của nhà nó đây."

Bà cụ chống gậy "ồ" một tiếng rồi nói: "À, thằng nhóc Tây kia có bản lĩnh ghê nhỉ, đất rộng thế này đều là của nhà nó sao?"

Khuong Nghi nằm gối lên đùi Lục Lê trên giường, mắt cười cong cong, đưa tay gãi cằm Lục Lê.

Lục Lê đang đeo kính làm việc, cúi đầu xuống thấy Khuong Nghi nằm trên đùi vui vẻ gãi cằm hắn.

Dạo này Lục Lê bắt đầu bận rộn hơn, thường xuyên đem laptop về nhà làm thêm, làm xong còn phải làm bài tập nữa.

Khi Khuong Nghi làm bài tập thì Lục Lê đang bận, Khuong Nghi chơi Anipop thì Lục Lê mở cuộc họp video đột xuất, khi Khuong Nghi tăng level trong Anipop thì Lục Lê mới tạm nghỉ một lát.

Trên bàn học chung của họ chất đầy tài liệu dày cộm, hết xấp này đến xấp khác, mỗi tuần đều đổi tài liệu mới.

Khuong Nghi không rõ tại sao Lục Lê đột nhiên bận rộn như vậy.

Lục Lê chỉ báo cậu rằng hắn muốn mình có thể sớm vững mạnh một chút.

Khuong Nghi cũng không hiểu vững mạnh mà Lục Lê nói là gì.

Nghi tới đây, Khuong Nghi nằm gối lên đùi Lục Lê chợt nghĩ chắc Arno có mảnh đất cực rộng này khác với những người như họ.

Áp lực cũng lớn hơn nhiều.

Lục Lê cúi đầu nhú mày hỏi thăm: "Chú Khuong à?"

Khuong Nghi khẽ gật đầu, trong lúc nói chuyện phàm không để ý Lục Lê đang nhìn vào laptop chợt dừng lại, tập trung chú ý xem trong điện thoại có nhắc đến mình không.

Cứ như đang cực kỳ lo lắng điều gì đó.

Cúp điện thoại xong, Khương Nghi thấy Lục Lê đóng laptop lại, tưởng hẳn đã xong việc nên lẩn một vòng trong ngực hắn rồi tỉnh nghịch hỏi: "Cậu đoán xem bà nội nói gì về cậu?"

Lục Lê cúi đầu nắm tay cậu, đột nhiên hơi hồi hộp nhưng không để lộ ra ngoài mà thấp giọng hỏi: "Bà nội nói gì tớ thế?"

Khương Nghi hươ chân nói: "Bà nói ái chà, thằng nhóc Tây có bản lĩnh ghê.

Đất rộng thế kia máy kéo có chạy xịt khói cũng gặt không hết lúa đâu."

Lục Lê: "....."

Khương Nghi lại cười, đưa tay nhéo nhéo Lục Lê rồi nghiêm túc nói: "Nhóc Tây yên tâm đi."

"Nhà tớ có hai con trâu và một cái máy kéo."

"Nhóc Tây cứ dùng thoải mái đi."

Tuy máy kéo phải thuê nhưng nếu Lục Lê dùng chắc chắn bà nội sẽ đồng ý thôi.

Nhóc Tây luôn được quý mến mà.

Nhóc Tây được quý mến cúi đầu hôn cậu một cái rồi điềm tỉnh nói: "Yên tâm đi.

Máy kéo không xịt khói đâu."

Lục gia đổi cái khác được mà.

Đúng là mùa đông năm nay đến rất sớm.

Mới đầu tháng Mười một mà thành phố A đã có tuyết, trời rét căm căm.

Trong khuôn viên đại học A tuyết rơi là tã.

Xế chiều hôm nay, vừa tan học Khương Nghi đã nhận được điện thoại của cha Khương.

Trong đám sinh viên tập nập qua lại, cậu đeo túi vui vẻ nghe điện thoại: "Ba, có chuyện gì thế ạ?"

Cậu cứ tưởng đây là một cuộc gọi hết sức bình thường từ nhà mình.

Giống như thỉnh thoảng cha Khương được nghỉ buổi chiều, vừa tía cây trên ban công vừa cầm điện thoại cười hỏi cậu ở trường thế nào, cuối cùng luôn miệng dặn cậu phải ăn no và mặc thêm áo ấm vào.

Dặn dò không biết mệt mỏi nhưng lại đầy lòng quan tâm.

Chỉ có điều lần này cha Khương ở đâu đây bên kia im lặng rất lâu.

Khương Nghi vô thức dùng chân dưới tán cây long nã, cậu ngập ngừng hỏi: "Ba, sao thế ạ?"

Gió đông thổi qua ngọn cây xào xạc, trong không khí ngọt ngào như thoảng mùi rì sất, gió lạnh xộc vào mũi lọt xuống phổi đau nhói.

Khương Nghi nghe cha mình im lặng thật lâu trong điện thoại rồi mới lên tiếng.

Ông không gọi tên ở nhà của Khương Nghi như thường lệ mà nói: "Khương Nghi.

Cuối tuần về nhà được không? Ba muốn nói với con một chuyện.

Biên quan tới con và Arno ấy."

Khuong Nghi chết lặng tại chỗ.

Cha Khuong chưa bao giờ nói với cậu bằng giọng điệu này cả.

Cộng thêm câu cuối cùng kia.

Trong đầu Khuong Nghi chợt hiện ra một ý nghĩ: Cha Khuong phát hiện ra cậu yêu đương với Lục Lê rồi.

Đám bạn cùng phòng đứng chờ gần đó ngoài lại thấy Khuong Nghi đứng sững tại chỗ, chỉ có hơi thở ấm nóng tỏa ra, bọn họ cười gọi cậu từ xa: "Khuong Nghi ——"

"Trương Hạo rủ đi ăn lẩu này, cậu có đi không?"

"Loại có nước dùng ấy ——"

Tuyết rơi lả tả rơi trên vai Khuong Nghi, dường như cậu bị tiếng gọi kia làm bừng tỉnh nên đi nhanh tới trước, lập cập nói với cha Khuong qua điện thoại: "Ba, giờ con về ngay đây ạ."

Lý Chấn và Trương Hạo đứng chờ Khuong Nghi, thấy cậu vội vã chạy tới Lý Chấn còn cười nói: "Đừng gấp, chiều nay đâu có lớp ——"

Nhưng Khuong Nghi chạy tới nói họ ăn lẩu đi, mình không đi được.

Lý Chấn tròn tròn mắt: "Ồ kìa, cậu đi đâu thế?"

Khuong Nghi thở ra một luồng khí nóng, chống đầu gối nói: "Về ký túc xá lấy thẻ căn cước đi mua vé."

Cậu chạy mấy bước, chợt nhớ ra chuyện gì lại quay đầu nài nỉ: "Nếu Lục Lê hỏi tớ đi đâu thì cậu cứ bảo cậu ấy tớ đi phụ việc thầy cô nhé."

Đêm nay ngủ lại ký túc xá.

Đừng nói với cậu ấy tớ không ở ký túc xá."

Nếu Lục Lê biết nhất định sẽ không để cậu về một mình đối mặt với cha Khuong.

Nhưng Khuong Nghi vẫn nhớ rõ năm mười bảy tuổi Lục Lê đã âm thầm chịu đựng không nói tiếng nào, không để cậu bị nhà họ Lục giận cá chém thớt.

Nửa tiếng sau, trước cổng soát vé ở nhà ga thành phố A, Khuong Nghi đeo khăn quàng cổ xếp hàng, cậu nắm vé tàu tự dặn mình đừng hoảng.

Cậu từng come out nên cũng xem như có kinh nghiệm rồi.

Nhưng sau khi lên tàu, Khuong Nghi vẫn lên mạng tra rất nhiều thông tin về chuyện này.

Vô số trang web nhưng chẳng mấy người có kết cục tốt đẹp, hầu như là cả hai bên đều tổn thương nặng nề, cha mẹ con cái từ người nhà trở thành người lạ, độc mà hoang mang.

Khuong Nghi càng xem càng hoảng.

Cậu nghiêng đầu nhìn tuyết trắng mênh mông lướt qua vùn vụt, nhìn bóng mình trên cửa sổ rồi nắm chặt điện thoại.

Hai tiếng sau.

Khuong Nghi đeo túi ra khỏi sân ga đón xe về nhà, trên đường đi cậu vùi mặt vào khăn quàng cổ hút sâu, cúi đầu đọc những bài viết đáng sợ kia.

Nửa tiếng sau, Khuong Nghi đứng trước cổng nhà mình lấy chìa khoá ra, bàn tay đỏ bừng vì lạnh, cầm chìa mãi vẫn không sao đút vào lỗ khoá được.

Hồi lâu sau, Khuong Nghi mới tra được chìa khoá rồi đẩy cổng vào.

Trong phòng khách, cha Khuong im lặng ngồi trên ghế salon, chẳng biết đã ngồi bao lâu rồi, trên bàn đặt mấy cuốn album ảnh, có ảnh chụp Khuong Nghi hồi bé, cũng có ảnh chụp lúc lớn.

Nhưng hầu như giai đoạn nào của Khuong Nghi cũng có Arno cả.

Từ đồng phục cấp một đến đồng phục cấp hai, cuối cùng là đồng phục cấp ba.

Rõ ràng nhất là thời trung học, có ảnh chụp trong đại hội một trăn ngày trước khi thi cấp ba, còn có ảnh tốt nghiệp, hai thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi mặc đồng phục giống nhau cười với ống kính.

Có mấy tấm nhìn vào ống kính tươi cười, nhưng có mấy tấm thiếu niên tóc vàng nghiêng đầu nhìn thiếu niên tóc đen bên cạnh.

Tình cảm của thiếu niên rất khó giấu.

Sự dịu dàng trong mắt hẳn gần như tràn hết ra ngoài.

Hầu như tấm nào cũng vậy.

Trong ảnh chụp chung, thiếu niên tóc vàng đung vai thiếu niên tóc đen, tay áo đồng phục cũng chạm nhau, ánh nắng giữa hè rực rỡ trên tóc, nụ cười của hai thiếu niên như đang tỏa sáng.

Đó là độ tuổi đẹp nhất của họ.

Là thanh xuân tràn trề, cũng là độ tuổi khó che giấu tình cảm nhất.

Cha Khuong hiểu rất rõ đáng sợ kia.

Thuở thiếu thời đứng cạnh người mình thích ông cũng cười thế này, tựa như đang tỏa sáng lung linh.

Nhưng người bên cạnh con mình không phải nữ sinh cột tóc đuôi gà, cũng chẳng phải nữ sinh tóc tém.

Mà là cậu bạn thân từ nhỏ đến lớn.

Là con trai.

Giống như Khuong Nghi vậy.

Cha Khuong đã cố thuyết phục mình, tự nhủ do mình nghĩ quá nhiều thôi, hai đứa bé từ nhỏ đã thân nhau, sau khi lớn lên tình cảm hơi thân mật một chút cũng chẳng có gì quá đáng.....

Nhưng từng chuyện từng chuyện dần trôi lên mặt nước, tựa như chuỗi hạt đứt dây, hạt đầu tiên rơi xuống kéo theo hạt thứ hai như nước chảy, vô số hạt châu thi nhau rơi ào ào làm đầu cha Khuong ong ong.

Thảo nào mỗi lần Khuong Nghi bị ốm, Lục Bê luôn là người đầu tiên biết triệu chứng của cậu, biết có nên nhập viện hay không, luôn trông nom Khuong Nghi suốt đêm.

Thảo nào Lục Bê là cậu chủ nhà họ Lục mà lại sẵn lòng chen chúc ở nhà họ Khuong chỉ rộng hơn sáu mươi mét vuông chứ không chịu về nhà họ Lục, khi được nghỉ hai người lại đi chơi với nhau.

Thảo nào mỗi lần gặp ông, Lục Bê ưỡn ưỡn ngạnh từ nhỏ lại kính cẩn chào chú Khuong, nhìn còn điềm điềm hơn cả sếp ông trăm ngàn lần.

Thảo nào.....

Cha Khương im lặng ngồi ở phòng khách suốt buổi chiều, rớt cuộc gọi điện cho Khương Nghi.

Tựa như đã qua thật lâu, lại giống như chỉ mới tích tắc, cha Khương nghe thấy tiếng mở khóa cổng.

Cha Khương ngẩng đầu ngơ ngác nhìn con mình đi vào, vóc dáng cậu cao hơn nhiều, đã lớn rồi chứ không còn là đứa bé lúc nhỏ bị sốt co ro khóc trong ngực ông nữa.

Khương Nghi quàng khăn cổ, trên vai đeo túi, tóc đen lăm lăm mấy hạt tuyết, cậu ngẩng đầu nhìn người cha dường như đã ngồi lặng lẽ ở phòng khách đến chiều.

Đôi môi nhợt nhạt của cậu mấp máy, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, sụt sịt một cái.

Cha Khương thấy con mình vội vàng trở về thì thờ dãi, ông đưa tay muốn phùi tuyết trên vai Khương Nghi như hồi bé.

Nhưng đứa nhỏ này đi tới ghế salon, túi đeo vai cũng chưa cởi xuống, cậu đi vừa nhanh vừa vội đến trước mặt cha Khương, sau đó "cộp" một tiếng, quỳ phịch xuống đất như tráng sĩ chột tay.

Đầu gối nện mạnh xuống sàn nhà.

Cha Khương tròn tròn mắt.

Khương Nghi cắn răng: "Ba, ba đừng giận mà.

Để con giải thích với ba....."

Còn chưa nói hết thì cửa phòng Khương Nghi đã bị đẩy ra, bà nội cậu nghe thấy động tĩnh nên chống gậy ra xem có chuyện gì.

Kết quả chưa kịp mừng vì gặp cháu ngoan của mình thì bà cụ đã thấy cháu ngoan quỳ phịch xuống đất.

Bà cụ hoảng đến nỗi không thềm chống gậy nữa, giật tùm mồm vung gậy lên quát: "Khương Quốc Quân! Ai cho mi dạy con kiểu này hả?!"

Cha Khương giật nảy mình, khiếp sợ nhìn mẹ già tám mươi tuổi vác gậy nện ông, cứ như trở về lúc mười mấy tuổi bị đánh chạy khắp nhà.

Ông vừa ôm đầu chạy trốn vừa nói: "Mẹ! Con có phạt bé ngoan quỳ đâu! Mẹ——"

Khương Nghi cũng hoảng sợ nhìn bà cụ trong điện thoại nói ở thành phố chẳng khác chút nào, thế mà giờ lại bước đi như bay vung gậy rượt cha cậu chạy vòng vòng..

Chương 93: 93: Chương 91

Trong phòng khách, bà cụ vung gậy nói với vẻ đầy tức giận: "Khương Quốc Quân, mi giỏi quá nhỉ! Mi ở thành phố dạy con thế đấy hả?"

Bà tức run người: "Còn dám bắt con quỳ nữa à?"

Cha Khương ôm đầu, bị oan mà không cãi được: "Mẹ! Con không có thật mà!"

Bà cụ tức giận quát ông một gậy: "Còn nói không có nữa hả? Con vừa vào cửa, túi còn chưa thả xuống đã quỳ nhận lỗi với mi, thế mà là không có à?"

Bà nện mạnh cây gậy xuống sàn mấy lần rồi hùng hổ nói: "Khương Quốc Quân, nó phạm lỗi tày trời gì mà mi phật kiêu này hả?"

Bà cụ hiểu rất rõ cháu trai mình, tốt tính đến nỗi tìm không ra người thứ hai.

Từ nhỏ đã hiểu chuyện khiến người ta đau lòng, hồi bé tính lại trong bệnh viện không thấy ba cũng chẳng khóc, đôi môi trắng bệch, hai mắt mở to, đưa bàn tay nhỏ còn gắn kim nắm tay bà rồi mềm giọng hỏi: "Bà ơi, bà có buồn ngủ không ạ?"

Lúc đó trái tim bà như tan nát.

Sau khi lớn lên vẫn rất nghe lời.

Mỗi lần nghĩ hè nghĩ đông đều về quê rồi cười lúp mắt theo bà ra ruộng thu hoạch, chưa bao giờ cảm thấy bà cụ này làm mấy việc vô bổ.

Một đứa bé như vậy có thể phạm lỗi gì nặng chứ?

Có lỗi lầm nào lớn đến mức con trẻ phải quỳ xuống tạ tội với người lớn hả?

Khương Nghi quỳ trên sàn nhà chưa đầy một phút đã bị bà cụ kéo lên rồi dẫn cậu vung gậy nện cha cậu.

Khương Nghi hoảng hốt, cử sự cây gậy vung loạn xạ kia sẽ nện cha Khương nguy hiểm tính mạng.

Cậu giữ chặt tay bà cụ: "Bà nội, ba không ép cháu đâu ạ ——"

"Tại cháu phạm lỗi mà ——"

Bà cụ hằm hằm nói: "Cháu ngoan của bà không có lỗi gì hết!"

Bà vung gậy tức giận nói: "Cháu ngoan của bà sao lại có lỗi được chứ!"

Cháu ngoan của bà lúc bảy tuổi nhất được trứng gà của người khác đã ngồi xổm trên ụ đá chờ trả lại cho hàng xóm nhà kế bên.

Tên ngỗ Khương Quốc Quân này thì hiểu cái gì!

Cha Khương bị ung gậy suýt gãy lưng: "....."

Hồi nhỏ ông bị cha phạt quỳ trên đất, mẹ ông có nói vậy đâu!

Bà cụ trừng mắt cả giận nói: "Mày nói xem, cháu ngoan của ta phạm lỗi gì hả?"

Khương Nghi vô thức khựng lại, sắc môi càng nhợt nhạt hơn, tuyết rơi trên tóc đã tan ra, cậu nắm chặt tay áo bà cụ nhìn sang cha Khương.

Cha Khương khổ không thể tả, ông nào dám nói với bà cụ: "Cháu ngoan của mẹ và thằng nhóc Tây có mảnh đất rộng bao la kia đang yêu nhau đây."

Hai đứa đều là con trai mà."

Ông sợ vừa mở miệng thì bà cụ sẽ xối tung thắm cổ trước nhà họ Lục lên.

Cha Khương chỉ có thể giả ngọc làm thình.

Bà cụ lại cầm gậy day dỗ con mình mấy lần, sau đó mới kéo cháu ngoan lại, lo lắng xoa mặt và chân cháu mình vì sợ gặp nguy hiểm.

Hoàn toàn chẳng ngờ ngàng gì đến con trai đang nhe răng trợn mắt trên ghế salon.

Nửa tiếng sau.

Trong phòng khách, cha Khương chống hai tay lên đầu gọi nhìn Khương Nghi từ trong phòng đi ra, ông thở dài hỏi: "Bà sao rồi?"

Khương Nghi đứng tại chỗ nói lí nhí như phạm lỗi: "Bà ngủ rồi ạ."

Thời tiết lạnh dễ buồn ngủ, bà cụ đã lớn tuổi, lại tốn không ít sức lực giáo huấn con trai nên tinh thần không tốt, bắt con mình hứa không phạt nữa mới về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng khách chẳng ai nói năng gì, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Một lúc lâu sau, cha Khương trên ghế salon phá vỡ sự im lặng: "Bé ngoan."

Con và Arno....."

Khương Nghi cúi gằm mặt lí nhí: "Ba, tụi con yêu nhau rồi ạ."

Sắc mặt cậu hơi xanh xao nhưng sống lưng thẳng tắp, để tay hai bên quần, thấp giọng lặp lại: "Ba, tụi con yêu nhau rồi."

Cha Khương im lặng, hồi lâu sau mới khó nhọc mở miệng: "Bé ngoan, có phải bao năm nay ba quá bận rộn, không ở bên con nhiều....."

"Bên cạnh con luôn là Arno nên con mới hiểu lầm tình cảm này....."

"Hoặc là tuổi mới lớn tò mò về cảm giác lạ nên ngộ nhận đây là yêu....."

Ông vẫn không sao chấp nhận được chuyện con mình hẹn hò với bạn cùng giới lớn lên từ nhỏ.

Hai người đều là nam, sao lại yêu nhau được chứ?

Thế là ông nghĩ đi nghĩ lại lý do của mối quan hệ này, cố gắng thông qua lý do đó để tháo gỡ chút tình cảm

này, để hai đứa bé trở lại con đường mình nên đi.

Nhưng con ông chỉ đứng trước mặt ông lắc đầu nói khẽ: "Không phải đâu ba."

Con ông cúi đầu rất thấp, tay còn ửng đỏ vì bị gió lạnh thổi, thấp giọng nói: "Ba, đó là vì con thích Arno ạ."

Ba, không phải vì Arno đã ở bên con từ nhỏ đến lớn, cũng không phải vì tò mò, mà vì thích nên con mới ở bên Arno ạ."

Cha Khương im lặng một hồi, trong giọng nói khàn khàn lộ ra vẻ mệt mỏi: "Nhưng nó là nam mà."

Ông nhìn Khương Nghi, vẻ mặt như già đi mấy tuổi: "Bé ngoan, con biết điều này có nghĩa là gì không?"

Trên đời chẳng có cha mẹ nào không thương con mình cả.

Tận thời khoan nói đến thân phận của Lục Lê, chỉ cùng giới tính thôi cũng đủ khiến con đường tương lai trở nên gian nan vạn phần.

Con ông từ nhỏ đến lớn đều đạt thành tích xuất sắc, hạnh kiểm tốt, ngoại hình cũng rất thanh tú, lẽ ra phải có một tương lai rõ ràng mới đúng, sao trong thời khắc mấu chốt lại rẽ sang đường mòn chẳng biết bụi gai mà đi chứ?

Huống chi Lục Lê còn là cậu chủ Lục gia, là con trai duy nhất của nhà họ Lục.

Gia đình bình thường như họ biết con trai mình hẹn hò với một nam sinh khác đã náo loạn lên rồi, huống chi là gia đình trong giới thượng lưu.

Mặc dù nhà họ Lục luôn thấu tình đạt lý nhưng cũng không thể nào trơ mắt nhìn con mình yêu đương với một nam sinh khác được.

Cha Khương hoàn toàn không dám tưởng tượng sau khi hai đứa ở bên nhau, con mình phải đối mặt với những gì.

Khương Nghi im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên, vừa nhúc nhích đã thấy cha mình giơ tay lên cảnh giác nói: "Đừng, lại muốn làm cha con hết hồn nữa à? Học ở đâu thế hả?"

Bỗng nhiên "cộp" một tiếng quỳ phịch xuống đất.

Khương Nghi cà lúm: "Trên mạng ạ....."

Qua một lúc lâu, cậu lại ngẩng đầu nhìn cha Khương rồi lí nhí nói: "Xin lỗi ba....."

Cậu biết người mình thích chính là Arno.

Cũng biết điều này có nghĩa gì nhưng vẫn không muốn thay đổi.

Cậu không thể sống cuộc đời lấy vợ sinh con như cha Khương mong muốn được.

Cha Khương không nói gì mà chỉ thở dài rồi nhìn cậu nói: "Đi tắm ủ ấm người rồi vào với bà nội con đi."

Khương Nghi sững sờ, đôi môi trắng bệch mấp máy, tựa như không thể tin được những gì vừa nghe.

Một lát sau, cậu ngơ ngác hỏi: "Ba, ba không trách con sao?"

Cha Khương không nói gì mà chỉ giục: "Mau đi tắm đi."

Khương Nghi sụt sịt một cái rồi buông túi đeo vai xuống, rụt rè về phòng mình lấy đồ thay.

Cha Khương ngồi trong phòng khách, nhìn về mặt chẳng có gì khác thường.

Khi Khương Nghi lấy quần áo vào phòng tắm vẫn có cảm giác không chân thực lắm.

Trong phòng khách, đợt tiếng nước ào ào vang lên trong phòng tắm, cha Khương không thể ngồi yên trên ghế salon được nữa, ông lập tức lấy điện thoại ra gọi một cuộc: "A lô, anh Trần à?"

"Tôi nhớ lúc trước anh có quen một thợ khóa đúng không? Cho tôi số điện thoại của họ đi.

Ừ, tôi muốn thay ổ khóa trong nhà, thay hết luôn....."

Gọi xong cha Khương tiếp tục gọi một cuộc khác, đứng trước cửa sổ nói: "A lô, anh Ngô à, dạo này có bận gì không?"

"Cũng chẳng có gì, chỉ muốn hỏi anh có quen cò nhà đất nào đáng tin không? Ừ, chắc sắp phải đổi nhà rồi....."

Sau khi cúp điện thoại, cha Khương đi tới đi lui trong phòng khách, càng nhìn càng thấy chướng mắt một vài thứ trong phòng.

Ly nước của thằng nhóc kia quang minh chính đại bày ở phòng khách, còn có dép lê nữa, dép mùa đông và dép mùa hè đều có đủ.

Cha Khương có dần xuống ý định ném hết tất cả vào bao tải.

Sau khi tắm xong, Khương Nghi vẫn không phát hiện cha Khương có điểm gì khác thường mà thậm chí còn làm đồ ăn nấu cơm như mọi ngày, sự bồn chồn trong lòng cậu cũng vơi đi phần nào.

Cậu tần ngần hồi lâu mới dám đến hỏi cha Khương: "Ba, ba không giận sao ạ?"

Cha Khương đang cắt rau, vừa chặt đùng đùng trên thớt vừa hiền hòa nói: "Với bé ngoan chắc chắn là không giận rồi."

Cuối cùng Khương Nghi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tinh thần thả lỏng, Khương Nghi mới phát hiện đầu hơi choáng.

Cậu đoán có lẽ mình về quá vội, trời lạnh cộng thêm lúc về tuyết bám trên tóc tan ra làm mình nhức đầu.

Cậu vụng trộm ra phòng khách tìm thuốc uống, cứ tưởng cha Khương không phát hiện nhưng không hề biết hộp thuốc là do cha Khương để sẵn.

Hơn năm giờ chiều, Khương Nghi ăn cơm uống thuốc xong thì trò chuyện với bà nội, vốn chỉ định lên giường ngủ một lát, nào ngờ tinh thần thả lỏng dễ buồn ngủ cộng thêm tác dụng của thuốc làm cậu nhắm mắt ngủ say sưa.

Hơn bảy giờ tối, cha Khương nhận được một cú điện thoại.

Ông cúi đầu thấy Lục Lê gọi tới.

Chắc đã phát hiện ra có điều không ổn.

Dù sao làm cậu chủ Lục gia, muốn tra lịch sử mua vé tàu của một sinh viên quả thật dễ như bỡn.

Nhưng cha Khương không nghe máy.

Ông cũng đã nhìn Lục Lê lớn lên.

Nhưng giờ biết con mình yêu đương với Lục Bê, rất khó để ông đòi đũa với đứa bé này như trước kia. Dù sao từ nhỏ Lục Bê đã hết sức lễ phép với ông, hề mở miệng là gọi chú Khương, nhìn cực kỳ thân thiện, thường xuyên tá túc ở nhà ông.

Thậm chí ngay cả chuyện giấu chìa khoá nhà mình dưới chậu hoa cha Khương cũng nói cho Lục Bê biết, chỉ vì ông vô cùng yên tâm về Lục Bê.

Nào ngờ lại dẫn đến kết quả này.

Đến hôm nay cha Khương mới biết thế nào là dẫn sói vào nhà.

Điện thoại rung ù ù trên bàn ngừng một lát rồi lại reo tiếp, tên Lục Bê nhấp nháy liên hồi.

Mãi đến lần thứ ba, cha Khương mới nghe máy.

Giọng nói ở đầu dây bên kia hết sức nôn nóng nhưng vẫn cố kìm lại, thấp giọng nói: "Chú Khương....."

"Cháu đang đứng trước cổng, chú mở cổng cho cháu được không ạ?"

Cha Khương im lặng một lát rồi nói: "Không cần."

Để chú ra ngoài nói với cháu."

Lục Bê giật mình.

Ý ông đã hết sức rõ ràng, không muốn cho hắn vào nhà nói chuyện.

Ngay cả cửa cũng không muốn cho hắn bước qua.

Cha Khương mở cổng, trông thấy một thanh niên mặc áo khoác đen đứng lảng bên ngoài.

Hắn đã có vóc dáng của người trưởng thành, thậm chí còn cao hơn cha Khương không ít, trên áo khoác được cắt may vừa người động tuyết lấm tẩm, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được dáng vẻ hồi bé.

Thấy cổng mở, Lục Bê vô thức tiến lên một bước rồi khựng lại.

Nhìn người trước mặt, cha Khương thật sự không thể nào vui nổi, ông nói với ánh mắt phức tạp: "Nếu cháu tới tìm bé ngoan thì đừng lùm nữa."

Về đi."

Cha Khương dừng một lát rồi nói tiếp: "Nó theo bà nội về quê rồi, cháu không cần chờ đâu."

Lục Bê ngẩng đầu, đang định lên tiếng thì đã bị cha Khương ngắt lời: "Chuyện của hai đứa bé ngoan đã nói với chú rồi."

Ông thoáng do dự nhưng vẫn nói: "Arno."

Chú muốn nói với cháu mấy lời, mong cháu bỏ quá cho."

Lục Bê liếm đôi môi khô nứt rồi khàn giọng nói: "Chú Khương cứ nói đi ạ."

Cha Khương thấp giọng nói: "Cháu và bé ngoan đều còn nhỏ, lại cùng nhau lớn lên, tuổi mới lớn rất dễ ngộ nhận về nhau."

"Đó chưa chắc đã là yêu đâu."

"Chú Khương mong cháu sẽ hiểu được."

"Quan trọng nhất là dù có yêu nhau thật lòng thì bé ngoan vẫn khác với cháu."

Ông lộ ra vẻ mặt phức tạp, thờ dãi nói: "Bé ngoan và cháu là người của hai thế giới, nó chỉ là một người bình thường thôi."

Cậu chủ Lục gia có quá nhiều lựa chọn, chung quanh cũng có quá nhiều cảm dỗ.

Lục Lê mười tám tuổi có thể giữ vững lòng mình, nhưng sau khi trải qua những thâm trầm của vòng xoáy quyền lực, Lục Lê hai mươi tám tuổi có còn giống Lục Lê mười tám tuổi nữa không? Lục Lê ba mươi tám tuổi thì sao?

Chẳng lẽ người đứng đầu nhà họ Lục lại không kết hôn sinh con hay sao?

Lục Lê muốn nói nhưng cha Khương lại không muốn nghe, ông nhìn người trước mặt rồi thấp giọng nói:

"Arno, xem như chú Khương nhờ cháu đi."

"Về nhà suy nghĩ kỹ một chút."

"Hoặc là trong thời gian này hai đứa tĩnh tâm lại đi."

"Suy nghĩ rõ ràng về nhau rồi hãy đến."

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi tràn đầy nhiệt huyết còn bông bột, nhưng người lớn như ông không thể bông bột được.

Nói xong, cha Khương lập tức đóng cửa lại.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi lả tả, bóng người đổ dài im lặng đứng đó, thật lâu sau mới biến mất.

Nhìn cái bóng biến mất ngoài cửa, cha Khương thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao ông vẫn lo Lục Lê đứng mãi không chịu đi.

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc trong phòng khách, cha Khương vào phòng Khương Nghi nhìn thoáng qua, phát hiện cậu uống thuốc đã ngủ rất say.

Ông rón rén đi ra ngoài, nhân tiện tắt đèn ngủ trong phòng Khương Nghi rồi về phòng mình.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi càng lúc càng nhiều, trên chập đèn đường mờ ảo phủ một lớp tuyết dày.

Hơn mười một giờ khuya cha Khương mặc đồ ngủ xuống giường ra phòng khách rót nước, đi ngang qua ban công thấy cửa sổ chưa đóng nên bưng ly nước tới đóng cửa.

Nhưng khi đến gần, cha Khương chợt thấy một cái bóng trên mặt đất phía bên phải.

Cái bóng kia khá ngắn, phải dựa sát vào cửa sổ mới thấy, nếu chỉ đứng trước cửa thì sẽ hoàn toàn không thấy được.

Cha Khương bản khoăn mở cổng ra, một giây sau lập tức hoảng hồn suýt đứng tim, cảnh tượng mấy tiếng trước lại tái diễn, thậm chí còn đáng sợ hơn nhiều.

Nam sinh tóc vàng quỳ trước cổng, đôi mắt rũ xuống, sống lưng thẳng tắp, chẳng biết đã quỳ bao lâu mà áo khoác đọng một lớp tuyết thật dày, bàn tay cồng kềnh đỏ bừng, hơi thở cũng bị mất nhiệt độ, sắc môi trắng bệch như giấy..

Chương 94: 94: Chương 92

*Gió đêm lạnh lẽo cuốn theo bông tuyết xoay tròn bay vào cổng lớn mở rộng.
Trên đất tuyết mênh mông, vai áo khoác đen của nam sinh đã đọng một lớp tuyết dày.
Nghe tiếng mở cửa, nam sinh tóc vàng im lặng quỳ trên mặt đất chầm chậm ngẩng đầu lên, bàn tay đỏ bừng vì lạnh.
Hắn đưa tay níu cánh cổng, mấp máy môi vài lần mới nói bằng giọng khàn khàn đầy mệt mỏi: "Chú Khương."*

*Cháu muốn nói chuyện với chú được không ạ?"
Ai cũng biết nói những lời chân thành tha thiết.
Nhưng tìm người lại không thể moi ra cho người khác thấy.
Vì vậy dù có nói ngàn câu hứa hẹn câu thích, muôn vàn từ ngữ đều không thể xua tan nỗi hoài nghi và lo lắng của một người cha về mối quan hệ này.*

*Thế là hắn dùng cách ngu ngốc nhất nhưng cũng là cách nhanh nhất để người cha trước mặt tin tưởng.
Hắn thật sự dành một trái tim chân thành cho người mình thích.
Không phải hứng thú nhất thời, càng không phải vì thấy mới lạ nên chơi đùa.
Lục Lê không nghĩ quỳ gối trên đất tuyết hơn ba tiếng có thể khiến cha Khương giao Khương Nghi cho hắn.
Hắn cũng không muốn dùng cách này để ép cha Khương đồng ý mối quan hệ của họ.
Hắn chỉ muốn dùng hơn ba tiếng đó để xin cho mình một tấm vé đủ tư cách vào cửa mà thôi.
Một tấm vé để người cha trước mặt tin tưởng hắn thật lòng với mối quan hệ này.*

Nhiệt độ máy sưởi trong phòng khách rất cao, cha Khương mặc đồ ngủ nhìn Lục Lê trước mặt, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Mau đi tắm đi."

"Tắm rửa này thật là....."

"Sao rửa nào cũng cứng đầu thế hả....."

"Mày mà chú ra xem, nếu không cháu định quỳ đến mai luôn đúng không?"

Lục Lê đứng trước salon, hần lắc đầu nói giọng khàn khàn: "Không đâu ạ, bốn giờ sáng chú ép sữa đậu nành rồi mà.

Thế nào chú ra ngoài cũng thấy cháu thôi.

Cháu không cần quỳ đến mai đâu ạ."

Cha Khương suýt tức quá hóa cười, ông trừng mắt: "Máy làm sữa đậu nành đổi lâu rồi! Giờ có máy nào không có chức năng ngâm đậu chứ?"

Giờ ông đâu cần ép sữa đậu nành lúc bốn giờ sáng nữa!

Ông đẩy Lục Lê: "Mau vào tắm đi! Lỡ nhiễm lạnh xảy ra chuyện gì thì sao hả?"

Mắt Lục Lê giật giật, nói mùa đông năm nào mình cũng đi bơi cả.

Cha Khương quát râu trợn mắt: "Sao giống nhau được?"

Dù thế chất có khỏe mấy cũng đâu thể giầy vò kiểu này chứ!

Lục Lê bị đẩy vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau.

Nam sinh tóc vàng mặc áo len cổ lọ màu đen và quần dài ra khỏi phòng tắm.

Lục Lê khập khiễng đi đến trước salon, trông thấy cha Khương nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Cha Khương hỏi: "Có cần đi bệnh viện khám không?"

Lục Lê lắc đầu rồi khàn giọng nói không sao.

Cha Khương im lặng một hồi, sau đó bất đắc dĩ nói: "Arno, cháu và bé ngoan....."

Lục Lê nói khẽ: "Chú Khương, cháu thật lòng với bé ngoan mà."

Cha Khương không phản đối.

Nếu là mấy tiếng trước, có thể ông sẽ nói hai đứa đều là thiếu niên mười tám mười chín tuổi chưa chín chắn, hầu hết thời điểm không biết mình muốn gì, thậm chí ngay cả hứng thú nhất thời của mình cũng chẳng nhận ra.

Nhưng Lục Lê đã quỳ bên ngoài hơn ba tiếng.

Cha Khương thở dài: "Arno, chú tin bây giờ cháu thật lòng với bé ngoan."

"Giờ hai đứa mười tám tuổi, đang là độ tuổi đẹp nhất, nhưng hai mươi tám tuổi thì sao? Ba mươi tám tuổi thì sao?"

"Cháu là cậu chủ nhà họ Lục, có thể mấy năm sau còn làm Lục tổng nữa, xung quanh cháu kẻ trước ngã xuống kẻ sau tiến lên, có nam có nữ, ai cũng trẻ đẹp, ai cũng dụ dỗ."

"Đến lúc đó chưa biết chừng cháu sẽ rung động cũng nên."

Lục Lê đứng tại chỗ, hần nói: "Không đâu ạ."

Hần nhìn cha Khương rồi thấp giọng nói: "Những người xinh đẹp dụ dỗ kia ắt sẽ gặp người xứng đôi hơn.

Chẳng liên quan gì đến cháu hết ạ."

Lục Lê mười tám tuổi và Khương Nghi mười tám tuổi ở bên nhau.

Tất nhiên Lục Lê hai mươi tám tuổi cũng muốn ở bên Khương Nghi hai mươi tám tuổi.

Hắn yêu Khương Nghi mười tám tuổi, thậm chí yêu đến mức sắp đầy tràn, vừa tưởng tượng ra Khương Nghi hai mươi tám tuổi thì trong lòng đã bắt giác mềm nhũn.

Hắn chờ mong được ở bên Khương Nghi hai mươi tám tuổi hơn bất kỳ ai khác, đương nhiên người ở cạnh Khương Nghi ba mươi tám tuổi cũng phải là hắn, người ở cạnh Khương Nghi bốn mươi tám tuổi nhất định cũng phải là hắn.

Thời gian hắn ở bên Khương Nghi còn không đủ thì sao lại ở bên người khác được chứ?

Cha Khương á khẩu không trả lời được, một lát sau ông lại nói: "Chẳng lẽ cả đời cháu không lấy vợ à?"

Là người thừa kế Lục gia, Lục tổng và Lục phu nhân sao có thể để Lục Lê không lấy vợ sinh con được.

Lục Lê thoáng sùng sốt rồi ngập ngừng: "Nếu chú đồng ý....."

Giây lát sau, hắn phản khởi nói: "Thì sang năm có thể đăng ký kết hôn luôn ạ ——"

Cha Khương: "....."

Ông há to miệng, tựa như không tin vào tai mình: "Sang năm? Cháu với ai cơ?"

Lục Lê liếm môi rồi nhỏ giọng nói với vẻ ngại ngùng hiếm thấy: "Bé ngoan ạ."

Cha Khương: "....."

Ông hít sâu một hơi: "Arno, cháu về suy nghĩ thật kỹ đi."

Cháu cũng đâu muốn thấy Lục tổng buồn phiền đúng không?"

Lục Lê thành thật nói: "Cha cháu biết rồi ạ."

Cha Khương: "???"

Lục Lê thành thật nói tiếp: "Mẹ cháu cũng biết rồi ạ."

"Chú cứ yên tâm, họ có đồng ý hay không cũng chẳng sao."

Cháu sắp đập cha cháu ——"

"À nhầm, cháu sắp san sẻ việc công ty với cha cháu rồi ạ."

Cha Khương vịn ghế, đầu hơi choáng, mờ mịt nhìn vào Tù như vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

"Ba?"

Bên kia phòng khách chợt vang lên một giọng nói ngập ngừng, cha Khương và Lục Lê cùng quay đầu lại, trông thấy Khương Nghi còn ngái ngủ vịn cửa, kinh ngạc nhìn Lục Lê trong phòng khách.

Lục Lê cũng kinh ngạc nhìn cậu.

Khương Nghi mờ mịt.

Chẳng phải Lục Lê đang ở thành phố A sao?

Lục Lê cũng trợn tròn mắt.

Chẳng phải chú Khương nói bé ngoan theo bà nội về quê rồi sao?

Khương Nghi thấy dáng đứng của Lục Lê hơi mất tự nhiên, khi vô thức đi mấy bước tới chỗ cậu hình như còn hơi khập khiễng.

Cậu hoảng sợ nói: "Ba đánh gãy chân Arno rồi sao?"

Mấy bài viết trên mạng đều kể mình suýt bị cha mẹ đánh gãy chân trong cơn tức giận.

Cha Khương: "....."

Lục Lê vội nói: "Không phải, tớ vừa tới mà, bên ngoài tuyết rơi mà đường lại tối, lúc đi bộ sợ ý bị té thôi."

Cha Khương tức giận nói: "Con quý cũng quý rồi, ba còn ra tay với nó làm gì hả?"

Chẳng hiểu hai đứa nhỏ này thế nào nữa, đứa nào cũng muốn giấu đứa kia nhưng đều vụng về như nhau.

Khương Nghi suýt nhảy tới bịt miệng cha mình.

Lục Lê giật mình, vô thức nhìn xuống đầu gối Khương Nghi.

Khương Nghi hít sâu một hơi rồi nhỏ giọng hỏi: "Ba, con muốn nói chuyện với Arno được không ạ?"

Cha Khương vừa mở miệng thì đã thấy Khương Nghi lẩm bẩm: "Ba nói sẽ không giận con mà."

Cha Khương: "....."

Khương Nghi lại lí nhí: "Ba....."

Bộ dạng kia y hệt lúc nhỏ đòi đồ chơi vậy.

Cha Khương đau đầu nói: "Đi đi."

Khương Nghi lập tức kéo Lục Lê khập khiễng vào phòng mình.

Khương Nghi đóng cửa phòng rồi khẩn trương hỏi: "Cậu tới đây làm gì?"

Lục Lê không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm đầu gối cậu.

Khương Nghi lại nói: "Cùng lắm tớ chỉ bị ba đánh một trận rồi mắng mấy ngày thôi, cậu tới làm gì chứ?"

Yết hầu Lục Lê nhấp nhô, thật lâu sau mới nói giọng khàn khàn: "Lời chú Khương vừa nói là sao?"

Khương Nghi vô thức hỏi: "Lời nào cơ?"

Ngoài cửa sổ tuyết bay lá tả, trong phòng ánh đèn dịu dịu.

Lục Lê yên lặng ngồi trên giường, cúi đầu vén quần ngủ Khương Nghi lên đầu gối.

Dưới ánh đèn sáng ngời, bắp chân thon dài thẳng tắp ánh lên màu ngọc trai, mịn màng trắng muốt như tuyết ngoài cửa sổ.

Nhưng vết bầm tím xanh trên đầu gối cực kỳ nổi bật, có chỗ đã chuyển sang màu xanh đậm.

Lục Lê quý hơn ba tiếng biết rất rõ vết bầm này từ đâu ra.

Lời cha Khương văng vẳng bên tai hắn.

"Mấy đứa này thật là....."

"Sao đứa nào cũng cứng đầu thế hả....."

Ngón tay để trên chân Khương Nghi khẽ run.

*Khuong Nghi vô thức co đầu gối lại như không muốn để người trước mặt thấy.
Cậu đưa tay vuốt mái tóc vàng của người trước mặt rồi nhỏ giọng nói: "Không đau đâu."*

Chỉ quỳ chút xíu thôi."

*Lục Lê lặng thinh, tóc mái lòa xòa trên lông mày che khuất đôi mắt, thoạt nhìn rất trầm tĩnh.
Hắn nhìn vết bầm trên đầu gối Khuong Nghi lên chạy về nhà, nhìn vết thương hắn chưa bao giờ thấy
trên người Khuong Nghi, nhìn Khuong Nghi đưa tay đung mình, nói với mình không đau chút nào hết.
Sau một hồi im lặng, nam sinh cúi người áp trán vào đầu gối cậu rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên vết bầm
tím xanh.*

Khuong Nghi giật mình.

Cùng với nụ hôn kia còn có giọt nước nóng ẩm trên mi rơi xuống.

Khuong Nghi chợt luống cuống.

*Cậu vung về đưa tay ôm nam sinh tóc vàng đang từ trán lên đầu gối mình rồi cuống quýt nói: "Không đau
đau."*

"Không đau thật mà."

"Tớ chỉ....."

"Sợ ba giận nên muốn quỳ sao cho thật chút thôi....."

Ài ngờ lần đầu không kiểm soát được độ mạnh nên "cộp" một tiếng vang dội.

Đỗ một hồi lâu, Lục Lê vẫn im lặng nằm bất động trên đầu gối cậu.

Khuong Nghi hơi lo lắng.

Cậu do dự một lát rồi nghiêng người nhìn từ đầu gối bên kia xem Lục Lê còn khóc nữa không.

Lục Lê im lặng quay đầu đi không cho cậu nhìn.

*Khuong Nghi vội vàng xoay mặt nam sinh tóc vàng lại, nhìn hắn nghiêng đầu rũ mắt xuống, môi mím
chặt, không còn giữ vẻ mặt kiêu căng ngang tàng như mọi khi nữa.*

Khuong Nghi nửa quỳ trên giường vung về hôn lên mắt hắn.

Lục Lê khàn giọng nói: "Tớ không khóc mà."

Hắn bế Khuong Nghi lên đùi mình rồi ôm eo cậu, thấp giọng hỏi: "Đầu gối không đau thật à?"

Khuong Nghi ngồi trong lòng hắn vung chân thật mạnh, nghiêm túc nói: "Không đau."

Lục Lê khập khiễng đi lấy thuốc rồi vén quần ngủ cậu lên bôi thuốc.

*Bôi xong, thấy hắn định trả thuốc về chỗ cũ, Khuong Nghi cản lại: "Còn vết thương trên đầu gối cậu nữa
mà? Để tớ bôi thuốc cho cậu."*

Lục Lê khựng lại rồi tỏ ra điềm nhiên như không có việc gì, thấp giọng nói: "Trước khi đến đây tớ bôi rồi."

Khuong Nghi thả tay xuống, nhìn Lục Lê đặt thuốc lên bàn học.

Cửa phòng ngủ bị gõ vang, cha Khuong làm như vô ý nói: "Bé ngoan ——"

"Ba đem nước nóng cho con này, uống không?"

Khuong Nghi và Lục Lê liếc nhau một cái, biết cha Khuong vẫn không mấy yên tâm về mình.

Nếu không đã chẳng hỏi có uống nước nóng không lúc mười hai giờ khuya.

Lục Lê vuốt má cậu rồi thấp giọng nói: "Tớ phải về rồi."

Khuong Nghi ỉu xiu: "Ngày mai tớ sẽ đến tìm cậu."

Nhìn Khuong Nghi mặc đồ ngủ ngồi trên giường, tóc đen mềm mại, nắn góc áo hắn nói ngày mai sẽ tìm hắn, tìm Lục Lê mềm nhũn.

Hắn khom người cẩn thận từng li từng tí cụng trán người trước mặt rồi dịu dàng nói: "Không cần đâu."

Bên ngoài lạnh lắm.

Ngày mai tớ lại tới tìm cậu."

Khuong Nghi lẩm bẩm: "Chỉ sợ cậu không được vào cửa thôi."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi: "Ngày mai tớ sẽ gọi điện cho cậu."

Cậu cụng trán Lục Lê một cái rồi nghiêm túc nói: "Tớ không đi đâu."

Lục Lê khàn khàn ừ một tiếng, sau đó mới khập khiễng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Ngoài cửa, cha Khuong bưng nước nhìn hai đứa bé trong phòng thì hơi yên tâm lại, ông hỏi: "Bé ngoan, uống nước nóng không?"

Khuong Nghi ngoan ngoãn cầm ly nước nóng uống một ngụm rồi nói cảm ơn ba.

Cha Khuong ôn tồn nói khỏi cần cảm ơn, sau đó bưng nước khách sáo hỏi Lục Lê: "Arno, uống nước không?"

Lục Lê vừa định mở miệng thì thấy cha Khuong khách sáo nói tiếp: "Không uống à? Được rồi, chú Khuong biết tụi trẻ như mấy đứa không thích uống nước mà."

Lục Lê: "....."

Cha Khuong lại tự mình đóng cửa cho Khuong Nghi, vừa đóng vừa hiền hòa nói: "Ngủ sớm đi con, để ba tiễn Arno về."

Khuong Nghi chỉ biết trơ mắt nhìn cửa bị đóng lại.

Cha Khuong đóng cửa phòng ngủ, ngáng đầu dẫn Lục Lê ra cổng rồi khách khí nói: "Không còn sớm nữa, cũng đến lúc về rồi, chú nhớ mấy ngày nay Lục tổng ở nhà đúng không?"

Lục Lê khập khiễng theo sau cha Khuong, thấp giọng nói: "Cha cháu chưa về ạ, phải mấy ngày nữa mới về."

Mẹ cháu cũng ra nước ngoài dự triển lãm rồi, ở nhà không có ai hết ạ."

Cha Khuong im lặng.

Lục Lê đi ra cổng ngáng đầu lên, do dự một lát rồi ngượng ngùng nói: "Chú Khuong, ban đêm chú nhớ tới xem Khuong Nghi nhé."

Cháu sợ cậu ấy ban ngày nhiễm lạnh nửa đêm sẽ phát sốt."

"Ngăn kéo thứ hai dưới tủ TV có miếng dán và thuốc hạ sốt, nếu nửa đêm cậu ấy bị sốt tỉnh dậy thì chú cho cậu ấy uống thuốc nhé, nếu cậu ấy không chịu uống thuốc thì chú cứ pha một gói thuốc bột hạ sốt cho cậu ấy uống."

"Thuốc bột phải lấy loại màu xanh dương ấy ạ, cậu ấy uống quen từ nhỏ đến lớn rồi."

Chà Khương im lặng giây lát, nói mình biết rồi.

Ông nhìn Lục Lê trước cổng khắp khiêng đi tới phía trước, chẳng nói gì về vết thương trên chân mình mà còn cố gắng giữ dáng đi bình thường.

Có mấy lần hắn muốn quay đầu nhưng đều kìm lại.

Chà Khương thở dài thườn thượt rồi gọi: "Arno."

Lục Lê dừng chân, quay người thấp giọng nói: "Chú yên tâm, lần này cháu không quỳ ở ngoài nữa đâu ạ....."

Chà Khương ngắt lời hắn: "Trong nhà không có ai thật à?"

Lục Lê rụt rè gật đầu.

Chà Khương có chút bất đắc dĩ nhưng cũng biết người trước mặt không nói dối.

Mỗi lần Lục Đình đi công tác đều là hai ba tuần, mẹ Lục cũng thường xuyên bay ra nước ngoài.

Có lẽ vì nguyên nhân này nên hồi bé Arno rất hay chạy đến nhà ông.

Chà Khương đã nhìn Lục Lê lớn lên, hắn vốn sôi nổi hăng hái mà giờ lại khắp khiêng co ro đứng tại chỗ, ông thở dài nói: "Vào đi."

Chờ tuyết ngừng rồi về."

Lục Lê sùng sốt: "Chú Khương....."

Chà Khương nói tiếp: "Tại thấy bên ngoài tuyết lớn nên bảo cháu chờ tuyết ngừng hãy về, nếu cháu muốn về thì về ngay bây giờ cũng được."

Lục Lê giật mình rồi gật đầu nói: "Tuyết lớn quá, chú Khương, cháu đợi tuyết tạnh bớt rồi về ạ."

Hơn mười hai giờ.

Lục Lê ngồi trên ghế salon nhìn cha Khương về phòng mình ôm một chiếc chăn ra đặt xuống ghế salon trong phòng khách rồi nói: "Đắp lên đùi che kín chân đi."

Tuổi trẻ mạnh mẽ không biết quý sức khỏe, chờ già rồi mới thấy hối hận....."

Lục Lê vội nói: "Không sao đâu chú Khương."

Hồi bé cháu bị sốt mẹ cháu còn vớt cháu ra tuyết cho hạ sốt nữa ạ."

Chà Khương: "....."

Ông lùn thình một hồi, sau đó yên lặng về phòng mình.

Sáu giờ sáng hôm sau.

Trong bếp tỏa ra khói trắng, mùi bánh bao thơm ngọt quanh quẩn khắp phòng khách, cháo gạo sánh mịn sôi ừng ục trong nồi.

Bà cụ mới ngủ dậy chống gậy vào bếp thì thấy một nam sinh tóc vàng cao lớn đang cúi đầu cán vỏ bánh hoành thánh.

Bà cụ dụi mắt, ồ, không nhìn lầm, đúng là bạn của cháu ngoan mình rồi.

Bà đi tới xem thì phát hiện có gì đó lạ.

Bà cụ ngáp ngừng gọi: "Nhóc Tây?"

Nam sinh tóc vàng đang cán vỏ bánh phản ứng hơi chậm, hồi lâu sau mới quay đầu nhìn bà, hẩn ngẩn người giây lát rồi vội nói: "Bà, sao bà dậy rồi ạ?"

Bà cụ xuyt xoa đưa tay sờ mặt nam sinh tóc vàng, lo lắng hỏi: "Ồi, sao mặt cháu đỏ thề?"

Lục Lê ngẩn ra, sau đó sờ mặt mình nói: "Tại hấp bánh bao nóng đấy ạ."

Bà cụ sốt ruột vỗ hấn: "Mùa đông hấp bánh sao lại làm mặt nóng được chứ? Sáng sớm không nghỉ cho khỏe mà làm gì thề?"

Lục Lê chậm chạp nói: "Làm điểm tâm cho chú Khương ạ."

Hơn bảy giờ.

Cửa phòng ngủ cha Khương bị gõ rầm rầm.

Cha Khương mơ màng xuống giường mở cửa, chưa kịp mở mắt ra đã thấy bà cụ chỉ tiếc rên sất không thành thếp vung gậy nện vào lưng mình: "Khương Quốc Quân!"

"Ta thật nhìn không ra đây!"

"Con nhà người ta bị bệnh mà còn phải dậy làm điểm tâm cho mi nữa!"

Bà cụ mắng: "Mi có phúc lớn quá ha Khương Quốc Quân!"

Cha Khương bay nhảy khắp phòng, bị quét mây gậy mới dừng lại được, trợn mắt há hốc mồm nhìn bữa sáng phong phú trên bàn ăn, còn có cậu chủ nhà họ Lục kẹp nhiệt kế đứng nghiêm cạnh bàn ăn, mặt mũi đỏ bừng vì sốt.

Nhìn hấn có vẻ sốt khá cao, trên tay còn cầm chày cán bột, ngơ ngác nhìn theo bà cụ.

Bà nện mạnh cây gậy xuống đất mấy lần rồi trừng mắt hùng hổ nói: "Khương Quốc Quân.

Mụ Trương cay nghiệt nhất thôn mình còn chưa bắt con đâu bệnh đi nấu cơm nữa kìa! Mi đối xử với con nhà người ta thế à?"

"Khương Quốc Quân ơi Khương Quốc Quân, ta thấy mi còn ác hơn mụ Trương nữa đây.

Tội nghiệp con nhà người ta nửa chữ cũng không dám nói mi, chỉ nói hấp bánh bao trong bếp nên bị bệnh thôi!"

Chà Khương: ".....".

Chương 95: 95: Chương 93

Phòng khách nhà họ Khương.

Bảy giờ sáng, ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, nắng sớm chiếu xuống lớp tuyết dày đọng trên cành cây trắng xóa.

Bà cụ ngồi trước bàn ăn, cười híp mắt đưa củ khoai lang đã lột vỏ cho nam sinh tóc vàng mặc áo len cổ lọ màu đen bên cạnh rồi nói: "Ăn nhiều vào, ở nhà bà đừng khách sáo."

Lúc trước gặt lúa, nhóc Tây này làm việc rất khỏe.

Một mình gánh hai cái sọt to đựng.

Hải bấp cũng chẳng nói tiếng nào mà lợi tới lợi lui trong ruộng ngô mấy lượt.

Lục Lê ngồi trên ghế, mặt đỏ ửng vì sốt, hẳn được sủng mà sợ cầm củ khoai lang từ tay bà cụ, sau đó thấy bà quay đầu ân cần nói vọng vào bếp: "Quốc Quân."

Ép sữa đậu nành cho bạn của bé ngoan đi."

Trong bếp, cha Khương mặc tạp dề yên lặng lấy máy làm sữa đậu nành ra, yên lặng cắm điện rồi lại yên lặng nói: "Mẹ hỏi nó xem muốn uống vị gì."

Bà cụ cười ha ha: "Nhóc Tây, cháu muốn uống sữa đậu nành vị đậu đỏ hay vị đậu xanh?"

Lục Lê nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn vào bếp, nửa ngày sau vẫn không dám nói vị.

Bà cụ lo lắng lắm lắm: "Đứa nhỏ này chắc không phải bị sốt mù người rồi chứ....."

Bà chồng gậy đi về phòng, khi quay lại ôm một chiếc áo bông dày xanh xanh đỏ đỏ và khăn quàng cổ nói với Lục Lê trên ghế: "Mau mặc vào cho ra mồ hôi đi."

Toát mồ hôi là hạ sốt ngay thôi."

Lục Lê nói cảm ơn bà.

Khi Khương Nghi ra khỏi phòng ngủ, cha Khương đang ép sữa đậu nành nửa chừng.

Nhìn máy làm sữa đậu nành kêu ù ù, Khương Nghi cảm thấy cơ hội tới rồi.

Cậu lập tức xung phong nhận việc: "Ba, để con phụ cho ——"

Cha Khương: "....."

Ông im lặng nhìn thoáng qua mẹ già chồng gậy rồi "cạch" một tiếng kéo cửa bếp lại.

Khuong Nghi: "???"

Cậu mò mịt quay đầu, trông thấy Lục Lê mặc áo bông xanh xanh đỏ đỏ và khăn quàng cổ trước bàn ăn, ngoan ngoãn thu tay ngồi trên ghế.

Bà cụ cười ha ha: "Bé ngoan dậy rồi à."

Bà quay đầu nói vọng vào bếp: "Quốc Quân, ép thêm ly sữa đậu nành vị đậu đỏ đi, bé ngoan thích lắm."

Cha Khuong vừa định cúi tạp dề yên lặng mặc lại, yên lặng xắn tay áo lên đi rửa đậu đỏ.

Khuong Nghi mò mịt.

Bà cụ bảo cậu ngồi xuống, vừa lột khoai lang cho cậu vừa nói: "Bé ngoan, hình như Tiểu Lục sốt rồi, lát nữa bảo nó vào phòng cháu nằm nghỉ đi."

Khuong Nghi vô thức muốn sờ trán Lục Lê, nhưng tay vừa giơ lên thì nhớ ra bà nội ngồi bên kia bàn ăn, thế là đột ngột đổi hướng.

"Bốp" một tiếng sượt qua trán Lục Lê.

Lục Lê yên lặng cúi thấp đầu áp trán vào tay Khuong Nghi.

Khuong Nghi: "....."

Cậu khẩn trương thì thào: "Bà nội còn đang....."

Cậu còn chưa nói hết thì bà cụ đã lo lắng hỏi: "Bé ngoan, cháu sờ thấy Tiểu Lục có bị nặng không? Có cần nói cha cháu chở nó tới bệnh viện khám không?"

Khuong Nghi ngăn người, sau đó lắp bắp: "Hình như cũng khá nóng ạ....."

Lục Lê ngồi thẳng dậy, sắc mặt hơi xanh xao, ầm giọng trấn an: "Không sao đâu bà."

Bát nữa cháu tự về là được rồi.

Để cháu về uống thuốc, nếu thực sự không được thì cháu sẽ tự lái xe đi bệnh viện, tự đăng ký khám rồi truyền mấy bình nước biển là khỏe ngay ạ."

Bà cụ nghe xong thì xuýt xoa: "Tự về à? Bát nữa cháu vào phòng bé ngoan nằm một lúc đi, chờ khỏe rồi hãy về."

Lục Lê yếu ớt nói: "Bà ơi, hình như cái này không tiện lắm đâu ạ?"

Bà cụ ung tay lên: "Cứ quyết định vậy đi."

Bà quay đầu nói: "Quốc Quân, tìm cái chăn đem tới phòng bé ngoan để Tiểu Lục đắp cho ra mồ hôi đi."

Cha Khuong: "....."

Ông kéo phăng cửa bếp ra nói: "Ở đâu? Ở đâu cơ?"

Ông cứng cổ nói: "Mẹ, không được đâu."

Bà cụ nện gậy xuống đất: "Có gì mà không được? Ép sữa đậu nành xong thì mau đi làm đi."

Nhớ lấy chăn đó."

Khương Nghi trợn mắt há hốc mồm.

Hai mươi phút sau.

Ba người đứng ở cổng tiễn cha Khương đi làm.

Hai đứa nhỏ đứng hai bên bà cụ, cha Khương quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Lục Lê mặc áo bông dày xanh xanh đỏ đỏ khúm núm đỡ tay bà cụ chẳng khác nào con rể nhà họ Khương.

Cha Khương: "....."

Cõi lòng ông tê tái.

Đợi cha Khương đi xa, Khương Nghi quay đầu thấy một tay Lục Lê đỡ bà cụ, tay kia chỉ vào thềm cỏ trước nhà họ Lục nói chẳng chút do dự: "Bà ơi, mấy ngày nữa cháu sẽ gọi người lái máy kéo đào thềm cỏ kia lên."

Chúng ta sẽ xây một nhà kính lớn để trồng dưa leo cà chua ớt, trồng thêm ít khoai tây nữa."

Bà cụ trở mặt tròn trồ: "Trông thật à?"

Lục Lê mặc áo bông dày, hần không chút do dự chỉ vào mấy thềm cỏ bao la rồi nói: "Mảnh này, mảnh kia, cả mảnh kia nữa đều xới lên cho bà trồng bắp nhé."

Khương Nghi: "....."

Bà cụ mừng rỡ cười híp mắt, vỗ tay nam sinh tóc vàng bên cạnh nói: "Được được được....."

Lục Lê đỡ bà cụ nói càng lúc càng hăng, hần chỉ vào tòa nhà phía xa hăm hở nói: "Mảnh kia cũng xới lên cho bé ngoan....."

Khương Nghi yên lặng kéo ngón tay Lục Lê xuống: "Mảnh kia không được đâu."

Lục Lê sùng sốt: "Sao thế?"

Khương Nghi thở dài: "Đó là chỗ cha cậu ở mà."

Lục Lê ồ một tiếng, xoa xoa cái đầu đau nhức, cố gắng suy nghĩ rồi thốt ra một câu không đầu không đuôi: "Thế thì xới cha tớ lên luôn."

Xới cha hần lên.

Xới hết.

Chú Khương nhất định sẽ cho hần ở bên bé ngoan thôi.

Khương Nghi lại thở dài một hơi rồi nói với bà cụ: "Bà ơi, cháu đưa Arno về phòng uống thuốc nghỉ ngơi nhé."

Bà cụ vui tươi hơn hờ nhìn bãi cỏ thềm thang trước mặt: "Ừ đi đi."

Trong phòng ngủ, Lục Lê mặc áo bông dày thu tay ngồi trên giường, trán âm ỉm, mặt cũng hơi đỏ.

Khương Nghi tìm thuốc rồi sờ trán hần hỏi: "Muốn đi bệnh viện không?"

Lục Lê nghiêng đầu áp trán vào tay cậu, im lặng một hồi mới nói: "Không đi đâu."

Hần cố chống mí mắt đang sụp xuống rồi lẩm bẩm: "Nếu đi sẽ không được vào lại nữa....."

Khương Nghi giật mình nhìn người đang yên lặng nhắm mắt áp vào tay cậu.

Mặt nóng bừng, hơi thở nặng nề, tóc vàng lòa xòa trên sống mũi, môi mỏng bong tróc, khuôn mặt kiêu ngạo lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Khương Nghi hầu như chưa bao giờ thấy Lục Lê ngã bệnh.

Hồi bé Arno cứ như làm bằng sắt vậy.

Lần đầu gặp nhau năm bảy tuổi, Arno bỏ nhà đi mấy cây số dưới mưa to, còn nấp cạnh bồn hoa đằm mưa mấy tiếng mà vẫn không bị sốt cao.

Mùa đông năm nào Khương Nghi cũng nhập viện, Arno đeo cặp ở bệnh viện với Khương Nghi, ngay cả mấy đợt cảm cúm nghiêm trọng nhất Arno cũng không hề bệnh.

Khương Nghi bảo Lục Lê lên giường nằm, hẩn nghe lời cời áo bông ra, đợi đến lúc nằm trong chăn của Khương Nghi thì hẩn mới hoàn toàn thả lỏng.

Khương Nghi cũng tới cạnh giường, nhưng đây là lần đầu tiên Lục Lê không rủ cậu ngủ chung với mình. Hẩn nói để lấy bệnh lẩn.

Khương Nghi kéo chăn rồi nghiêm túc nói: "Cậu nhiều lời thật đấy."

Cậu nhét đầu Lục Lê vào chăn: "Ngủ đi."

Sau đó cậu chui vào lòng Lục Lê: "Tớ cũng ngủ nữa."

Lục Lê sùng sốt cúi đầu nhìn người trong ngực.

Cậu ôm eo hẩn rồi bắt chước Arno dỗ mình bệnh hồi bé, chậm rãi vỗ lưng hẩn.

Nhẹ nhàng êm ái như ru người chìm vào giấc ngủ.

Đầu óc Lục Lê mụ mị, hẩn im lặng nhếch môi rồi cúi đầu hôn lên tóc người trong ngực.

Ngoài cửa sổ tuyết bay lá tả động trên mái hiên, nhìn đầu cũng thấy một màu trắng xoá.

Khương Nghi biết bị bệnh sẽ rất khó chịu.

Dù sao cậu cũng thường xuyên bị bệnh nên biết rất rõ cảm giác này.

Nhưng cậu chưa bao giờ biết bị bệnh còn có thể làm người ta biến thành loài khác.

Chẳng hạn như từ người biến thành gấu túi.

Trong phòng vệ sinh, Khương Nghi bình tĩnh ngẩng đầu nhìn vào gương hỏi: "Cậu không ra thật à?"

Trong gương phản chiếu hai người, nam sinh tóc vàng ôm Khương Nghi từ phía sau như gấu túi, đầu dựa lên vai Khương Nghi, hai tay ôm eo cậu, buồn bực nói: "Không ra đâu."

Khương Nghi cắn răng: "Tớ phải đi toilet ——"

Lục Lê còn muốn giãy giụa nhưng đã bị người kia gỡ tay rồi đẩy ra ngoài phòng vệ sinh.

Khương Nghi đóng sầm cửa toilet.

Đường như lúc bệnh Lục Lê có tính chiếm hữu mạnh hơn bình thường, dù Khương Nghi chỉ rời khỏi tầm mắt hẩn mấy phút ngắn ngủi thì Lục Lê vẫn lo lắng không thôi.

Khương Nghi cảm thấy đôi phương đang cố kiềm chế.

Nhưng chẳng ích gì cả.

Khương Nghi bình tĩnh gỡ đồng cuối cùng của bài tập, sau đó chìa tay cho gấu túi phía sau.

Gấu túi lười biếng đưa một cái USB cho cậu lưu bài, chân dài quần quanh ôm cả người Khương Nghi vào lòng.

Lưu bài tập xong, Khương Nghi nghiêng đầu hỏi Lục Lê: "Tuần này cậu không có bài tập nào à?"

Lục Lê áp má vào mặt Khương Nghi rồi hời hợt nói: "Có chứ.

Tớ sao y số liệu từ công ty cùi bắp của Lục Tiều rồi."

Dù sao công ty của lão già lòng dạ hiểm độc kia cũng chẳng có gì đặc biệt.

Khương Nghi: "....."

Lục Lê nhìn vắn bản trên màn hình laptop của Khương Nghi rồi hỏi: "Hai ngày nữa cậu phải làm thí nghiệm đúng không?"

Khương Nghi gật đầu, sau đó nghe thấy gấu túi sau lưng ghen ghét lẩm bẩm: "Đi với tên đàn anh cao 1m79 đeo kính gọng đen gọi cậu là em Tiểu Khương ấy à?"

Khương Nghi: "....."

"Sao cậu biết người ta cao 1m79?"

Gấu túi đắc ý nói: "Lần trước xếp hàng kiểm tra thể chất, anh ta đứng trước tớ.

Trong đơn viết 1m79.3 mà."

Khương Nghi nắm một sợi tóc vàng của gấu túi nói: "Đàn anh tốt lắm, còn hay đến sớm mở cửa phòng thí nghiệm cho tụi tớ nữa."

Gấu túi bất mãn nói: "Sao anh ta lại gọi cậu là em Tiểu Khương chứ?"

Khương Nghi buồn cười: "Chẳng lẽ phải gọi em Đại Khương à?"

Gấu túi hàm hừ: "Người ta đều gọi em Khương, chỉ có anh ta gọi em Tiểu Khương thôi."

Tiểu Khương Tiểu Khương.

Hắn còn chưa gọi bao giờ đâu.

Lòng cậu chủ nhà họ Lục nhỏ đến nỗi không chứa được một hạt cát hết sức căm giận bất bình.

Sau đó được Tiểu Khương hôn má một cái.

Tiểu Khương ngọt lịm.

Không hăng chút nào, không cay chút nào.

Vừa mềm vừa đáng yêu.

Đáng yêu đến nỗi Lục đại thiếu gia sốt ba mươi tám phẩy tám độ chỉ hận không thể xới tung nhà họ Lục ngay bây giờ.

Dường như CPU của não đã vận hành hết tốc lực bắt đầu thiết kế công trình trên mảnh đất bị xới lên.

Khi Khương Nghi phát hiện có điều bất ổn thì người sau lưng đã sốt cao đến nỗi trán nóng bừng, ánh mắt sáng rực nhìn ra cửa sổ.

Khương Nghi do dự đưa tay sờ trán người sau lưng.

Nóng đến đáng sợ.

Nửa tiếng sau.

Ngoài phòng bệnh trong bệnh viện, Khương Nghi ngồi trên ghế dài rụt rè gọi điện cho mẹ Lục, nói với bà Arno đến nhà mình bị bệnh không nhẹ.

Mẹ Lục dịu dàng nói: "Bệnh à? Ừ, không sao đâu, thời tiết này bị bệnh cũng là bình thường mà, giờ đi đến bệnh viện với Arno đây.

Bé ngoan đừng lo."

Sau khi cúp điện thoại, Khương Nghi đi vào phòng bệnh nhìn Lục Lê ngủ say trên giường, lo âu nghĩ thâm chắc cha mẹ Lục cũng rất lo cho Arno.

Ở nhà họ Lục, mẹ Lục cúp máy xong lập tức gọi cho Lục Đình ở bên kia bờ đại dương.

Bà dựa vào ghế salon há hê nói với ông xã thẳng con xui xẻo nhà mình come out bị cha vợ đánh phải vào ICU rồi.

Lục Đình vừa sửa tài liệu vừa nhúu mày nói: "Gãy chân trái hay chân phải?"

Mẹ Lục vừa chọn mũ đi ra ngoài vừa ưu nhã nói: "Em đoán là chân trái."

Lục Đình trầm tư một lát rồi nói: "Anh nghĩ là chân phải.

Anh Khương lái xe quanh năm nên tay trái mạnh lắm.

Anh cảm thấy khả năng gãy chân phải cao hơn nhiều."

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lê: Đào lên, ngày mai gọi máy kéo tới đào hết lên để trồng bắp thôi.

Chương 96: 96: Chương 94

Thành phố S, hơn sáu giờ chiều, tuyết đã ngừng rơi.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh.

Nam sinh tóc đen dựa vào ghế trông nom người trên giường bệnh, hàng mi khép lại, tóc mềm lòa xòa trên lông mày, khuôn mặt trắng như men sứ, dung mạo xinh đẹp lộ ra vẻ ốm yếu nhưng vẫn khiến người ta khó lòng rời mắt.

Nghe thấy động tĩnh, Khương Nghi mở mắt quay đầu lại, trông thấy một người phụ nữ tóc vàng toát ra khí chất trang nhã khoác áo choàng đứng đầu giường bệnh, sau lưng là hai vệ sĩ xách hộp giữ nhiệt, bà uyển chuyển thướt tha đi tới chỗ cậu.

Khương Nghi lập tức đứng dậy nhường chỗ cho mẹ Lục, nào ngờ bà vươn bàn tay trắng nõn đặt nhẹ lên vai cậu rồi nói không cần đâu.

Khương Nghi bị ấn ngồi xuống ghế, người phụ nữ tóc vàng xoa vai cậu rồi dịu dàng nói: "Gầy đi rồi này." Nói xong bà lại sáng giọng: "Ngày nay thành phố S lạnh lắm, có chuyện gì để Arno về một mình là được rồi."

Nó da dày thịt béo nên có bị đánh cũng chẳng sao, con theo nó về để nhiễm lạnh lắm.

Xem tay lạnh chưa này, ừ cũng không ảm nữa."

Khương Nghi vô thức cúi đầu nhìn tay mình bị nắm lấy, nghe mẹ Lục trước mặt lo lắng hỏi: "Tay lạnh vậy chân có lạnh không? Đói bụng chưa? Lúc này trong điện thoại nghe con ho mấy tiếng."

Có chỗ nào khó chịu không?"

Khương Nghi mờ mịt nhìn Lục Lê sốt bốn mươi độ nằm truyền dịch trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, sau đó lại nhìn mẹ Lục đang lo lắng nhìn mình.

Cậu lí nhí nói: "Dì ơi, Arno bị sốt chứ không phải con bị sốt đâu ạ."

Mẹ Lục nhìn Lục Lê truyền dịch có vẻ ngủ say trên giường bệnh rồi gật đầu ôn tồn nói: "Dì biết chứ."

Không phải nằm phòng ICU.

Chân cũng không gầy.

Vẫn còn sống.

Chẳng phải tốt lắm sao?

Mẹ Lục quay đầu lại, hai vệ sĩ xách hai hộp giữ nhiệt lớn sau lưng lập tức mở nắp bày ra những món ăn nóng sốt, vừa đẹp mắt vừa thơm ngon, hết đĩa này đến đĩa nọ, cuối cùng còn bung ra một thố canh từ hộp giữ nhiệt.

Khuong Nghi đang ngậy người thì tay bị nhét vào một đôi đũa, bảo cậu tranh thủ ăn lúc còn nóng đi.

Khuong Nghi há to miệng: "Arno chưa tỉnh mà đi....."

Mẹ Lục ngồi trên ghế ưu nhã múc canh cho cậu, dịu dàng nói: "Chẳng phải bệnh viện có căn tin à? Arno ăn ở đó là được rồi."

Khuong Nghi đành phải quơng gạo ăn cơm.

Mẹ Lục đến nửa tiếng thì hàn huyên với Khuong Nghi hết hai mươi lăm phút và nhìn Lục Bê hai ba lần, dường như sau khi biết chắc người trên giường bệnh sống chết thế nào thì yên tâm lại.

Trước khi đi, Khuong Nghi tiễn mẹ Lục ra bãi đậu xe ngầm.

Bãi đậu xe trống trải rất yên tĩnh, mẹ Lục nhìn Khuong Nghi đeo khăn quàng cổ tiễn mình về.

Bà chợt nở nụ cười rồi đưa tay xoa đầu cậu.

Mái tóc đen mềm bóng bèn, hết như người trước mặt vậy.

Yên tĩnh mềm mại như hoa sơn trà trắng muốt đua nhau mọc trên vách đá thẳng đứng.

Xinh đẹp mà trầm tĩnh.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ.

Lặng lẽ bao dung như nước vậy.

Người phụ nữ khoác áo choàng, mái tóc vàng bóng mượt dài chấm vai, bà nói khẽ: "Hồi nhỏ Arno xấu tính lắm."

Khuong Nghi nao nao.

Người phụ nữ tóc vàng cười nói: "Lúc đó đi và cha nó đều bẽ bộn nhiều việc, cha nó ở trong nước rất hiếm khi bay sang thăm, đi và Arno ở Anh nhưng hầu như Arno luôn phải ở nhà ngoại một mình."

"Trước khi Arno được đón về nước năm bảy tuổi thì rất ít khi nói chuyện với người xung quanh."

Thật ra cả bà và Lục Đình đều không phải những bậc cha mẹ đạt chuẩn.

Cả hai đều có cá tính mạnh, tuy bị thu hút bởi tính cách của nhau nhưng phải mất nhiều năm mới có thể chung sống hòa hợp, từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục tinh anh khắt khe, hết như sư tử biết cách săn lùng nguồn tài nguyên dồi dào nhất nhưng lại không biết xử lý thế nào với đứa con mới ra đời.

Mấy năm sau khi sinh con, hai người họ gần như luống cuống tay chân, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đứa bé mắt xanh trong nôi.

Mấy năm đó cũng là thời gian hai vợ chồng bận rộn nhất, đợi đến lúc hai người nhớ ra mình còn có một

đưa con thì cậu bé mắt xanh kia đã có thể bước lên bàn đạp cưỡi ngựa trong trường đua.
Nhưng tính tình rất xấu, gần như tập hợp mọi tính xấu của hai vợ chồng, cũng chẳng thân thiết gì với họ.
Cho đến năm bảy tuổi, Arno gặp cậu bé giống hệt búp bê này.
Lần đầu kiểm chế tính nóng nảy, lần đầu gọi điện nhỏ giọng hỏi bà: "Mẹ, con làm người ta khóc thì phải làm sao ạ?"
Lần đầu tiên mẹ Lục gặp cậu bé xinh đẹp như búp bê này chỉ cảm thấy cậu mềm mại đáng yêu cực kỳ, hai mắt cong cong ngồi trên ghế nghe Arno nói chuyện, bao dung tính xấu của Arno.

Bao dung suốt cả mười mấy năm sau đó.
Ngay cả mẹ Lục không biết cách ở chung với trẻ con cũng nhận không được ôm đứa bé này, tim như sắp tan chảy.
Mẹ Lục cũng không rõ những năm qua ảnh hưởng của Khương Nghi đối với Arno xấu tính lớn đến mức nào, nhưng bà biết từ đó về sau Arno rất hiếm khi nổi cáu, dù có cáu lên cũng phải tránh Khương Nghi.
Arno dần hiểu được làm gì là sai, làm gì là đúng.
Bởi vì nếu làm sai Khương Nghi sẽ giận.
Người phụ nữ tóc vàng lại cười, bàn tay ấm áp của bà nhẹ nhàng xoa đầu Khương Nghi, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn cậu: "Bé ngoan."
"Dì rất mừng vì Arno gặp được con."
"Con tốt lắm, dù không gặp Arno thì con vẫn có thể lớn lên rất tốt."
"Nhưng Arno thì khác."
Khương Nghi vô thức lắc đầu, cậu nói: "Arno cũng tốt lắm ạ."
Mẹ Lục phì cười, bà gõ trán cậu rồi thở dài cười nói với vẻ thân mật của người lớn: "Bé cưng, chỉ có con mới thấy nó tốt thôi."
Khương Nghi ngẩn người, vành tai đỏ lên, từ lúc chào đời đến giờ cậu chưa từng được ai gọi là bé cưng như mẹ cả.
Từ nhỏ đến lớn, những hình ảnh ấm áp về mẹ của cậu đều đến từ mẹ Lục, tựa như ánh nắng chiều đồng rục rỏ chiếu vào người vô cùng dễ chịu.
Mẹ Lục dịu dàng nói tiếp: "Chỉ khi nào ở trước mặt con thằng nhóc kia mới giả làm hình người dạng chó thôi."
Khương Nghi: "???"
Mẹ Lục vội sửa lời: "À nhầm, ở trước mặt con thì nó mới giống người thôi."
Bà tiếc nuối nói: "Tiếc là chẳng biết phân đầu gì cả."
Bầu như vậy mà vẫn chưa giải quyết được cha vợ.
Khương Nghi có chút bất đắc dĩ.
Trước khi mẹ Lục lên xe, bà nhẹ nhàng ôm cậu rồi xoa đầu cậu nói mấy câu.
Bà nói: "Bé ngoan, nếu ngày nào Arno làm chuyện gì không thể cứu vãn thì con có thể tới tìm dì, dì sẽ bắt

Arno không được quấy rầy con nữa.

Đây là cam kết của đi và chú Lục đối với con đây."

Khương Nghi nhìn theo chiếc xe đen lướt êm rồi đi, khi quay về phòng bệnh đẩy cửa ra, cậu mới định thần lại và hiểu được ý nghĩa những lời này.

Trong phòng bệnh, nam sinh tóc vàng khập khiễng loay hoay bên giá treo dịch truyền, nhìn như muốn bung chai đi ra ngoài.

Khương Nghi tưởng Lục Bê muốn đi toilet nên vội vàng đi tới cầm chai dịch nói: "Muốn đi vệ sinh à? Để tớ cầm cho."

Ài ngờ Lục Bê đỡ đầu vì bị sốt chỉ quay đầu nhìn cậu, toàn thân căng cứng lập tức thả lỏng, nói mình không cần đi vệ sinh.

Khương Nghi treo chai dịch lên, chợt nghĩ đến chuyện gì nên hỏi hẩn: "Có phải cậu tưởng tớ đi rồi không?"

Lục Bê làm thinh.

Khương Nghi bảo hẩn lên giường nằm nghỉ, hẩn nhìn cậu không chớp mắt, sau đó mới chịu làm theo.

Hơn tám giờ, Lục Bê truyền dịch xong đã hạ sốt nhưng vẫn còn hơi sốt nhẹ, y tá nói đây là hiện tượng bình thường vì chứng viêm vẫn chưa hết hẳn.

Khương Nghi hỏi y tá có cần ở lại bệnh viện theo dõi thêm mấy ngày nữa không, vừa quay đầu lại thì thấy Lục Bê thu dọn đồ đạc nhét vào ba lô rồi mang giày chuẩn bị về.

Khương Nghi: "....."

Hơn chín giờ, Khương Nghi mặc áo kín mít đưa Lục Bê về ngôi nhà ở trung tâm thành phố, không về nhà họ Khương mà cũng chẳng về nhà họ Lục.

Dù sao sau lưng còn có một chú gấu túi cỡ bự đeo cứng không gỡ ra được, nhìn dễ thấy cực kỳ.

Khương Nghi bắt chước Lục Bê trước kia, bật máy sưởi cho phòng ấm lên rồi giục hẩn đi tắm.

Trong khi Lục Bê tắm thì Khương Nghi nấu mì, đứng trước nồi chờ nước sôi ùng ục mới thả mì vào, tuân thủ nghiêm ngặt từng bước nấu mì trên mạng hướng dẫn như làm thí nghiệm.

Mười phút sau.

Khương Nghi ném thử mì mới nấu rồi im lặng.

Có chỗ đã chín, có chỗ còn sống nhũn nong nặc mùi tinh bột.

Lục Bê tắm xong sấy khô tóc đi ra, trông thấy Khương Nghi đang nấu mì cho mình.

Hẩn hỏi: "Nấu cho tớ à?"

Khương Nghi ngẩng đầu lên, chưa kịp nói gì thì đã thấy Lục Bê bung nồi mì đi chụp mấy bức ảnh.

Sau đó vừa ăn mì nửa sống nửa chín vừa đắc ý đăng lên vòng bạn bè.

Khương Nghi lấy nước tương ra định thêm vào mì cho ngon, kết quả ngẩng đầu lên thấy Lục Bê đã húp

cạn nước mìn.

Khương Nghi: "....."

Cậu yên lặng cắt nước tương về chỗ cũ.

Nếu không cậu chỉ sợ mình rót nước tương ra chén thì Lục Lê đang bệnh mù mắt đầu óc sẽ vui vẻ bung cả chén lên húp.

Hơn mười giờ đêm, tuyết rơi dày đặc ngoài cửa kính, cả thành phố S chìm trong mưa tuyết trắng xóa.

Trên giường trong phòng ngủ, Lục Lê lười biếng ôm Khương Nghi từ phía sau, rúc đầu vào cổ người mùi hương trên người cậu.

Khương Nghi quay đầu bảo hắn: "Phải rồi, hôm nay đi tới thăm cậu đây."

Lục Lê nói mình biết rồi.

Hắn lẩm bẩm: "Thật ra lúc đó tớ không ngủ đâu."

Chỉ giả bộ như chưa tỉnh thôi.

Nếu không kiểu gì cũng bị mẹ hắn chế giễu lâu như vậy mà vẫn chưa giải quyết xong cha vợ.

Hắn cúi đầu hôn má Khương Nghi rồi hỏi: "Có phải bà bảo cậu nếu sau này tớ làm chuyện gì không thể cứu vãn thì cậu có thể đến tìm bà không?"

Khương Nghi sùng sốt: "Sao cậu biết?"

Lục Lê cúi đầu nhìn cậu: "Hồi mười bảy tuổi tớ đã hứa với mẹ rồi mà."

Yết hầu Khương Nghi khẽ động, nhìn Lục Lê nghịch tóc cậu rồi nói không đầu không đuôi: "Thật ra mẹ tớ nói không sai đâu."

Nếu không gặp cậu tớ cũng chẳng biết giờ mình thế nào nữa."

Hắn suy nghĩ một lát rồi nói: "Có khi còn rác rưởi hơn Trần Triệu cũng nên."

Khương Nghi khựng lại, cậu đo dục hỏi: "Chuyện không thể cứu vãn là gì cơ?"

Lục Lê bị sốt mù mắt đầu óc im lặng nở nụ cười, hắn đưa tay nắm chặt cổ chân Khương Nghi, bàn tay màu lúa mì hết như xiềng xích trói lại cổ chân mảnh khảnh trắng nõn của cậu.

Hắn không trả lời mà thân mật cọ xát chóp mũi Khương Nghi.

Chỉ nói thầm trong lòng giống như vậy này.

Trối lại.

Có lẽ vì bị bệnh nên đầu óc trở nên mù mịt, tính chiếm hữu điên cuồng bị đè nén mười mấy năm cấp tốc khôi phục và bộc phát theo chiều hướng mãnh liệt hơn, hưng phấn đến độ kêu gào.

Suốt mười mấy năm qua, thiếu niên lòng dạ hẹp hòi có tính ham chiếm hữu cực mạnh kia đã hơn một lần mơ thấy người trước mặt hoàn toàn thuộc về mình, vừa hèn hạ vừa xấu xa.

Khương Nghi vô thức rút chân lại nhưng không được, dường như cậu bị người trước mặt làm giật mình, ngơ ngác nhìn Lục Lê.

Lục Lê nhìn cậu rồi buông tay ra, cúi người hôn lên khóe mắt cậu, lẩn bắm đồ cậu đừng sợ.

Có mẹ hẳn giám sát mà.

Năm mười bảy tuổi hẳn đã nói với mẹ nếu mình vắng đầu làm ra chuyện này thì họ sẽ đem bé ngoan đi.

Ai cũng không được làm Khương Nghi chịu ảm ức.

Kể cả hẳn.

Hai chữ kiềm chế này hẳn đã học mười mấy năm nay, đã sớm khắc sâu vào xương tủy, hết như đã thú từ nhỏ bị xích cổ, học được cách nhẹ nhàng liếm láp da thịt bằng răng nanh, hết như chó dữ bị thuần phục biết nghe lời..

Chương 97: 97: Chương 95

Trong phòng ngủ bật máy sưởi ấm áp, Khương Nghi chống hai tay trên chiếc giường lớn, cổ chân bị người trước mặt giữ chặt, sừng sốt nhìn hắn.

Nam sinh tóc vàng có gương mặt kiêu ngạo, môi mỏng đỏ hồng vì sốt, hắn mân mê cổ chân trong tay mình, ngón trỏ và ngón cái xoay quanh mắt cá chân, nhìn không được cúi đầu hôn lên cổ chân bị nắm chặt kia.

Răng nanh sắc nhọn đã giấu đi, chỉ cọ nhẹ răng nanh vào da thịt mềm mại liềm láp.

Khương Nghi vô thức rút chân về, trông thấy Lục Lê ngẩng đầu lên nhìn mình.

Yết hầu Khương Nghi nhấp nhô, buồn bực quay đi không nói gì.

Đôi khi cậu cảm thấy Arno uể oải chẳng có tính công kích gì.

Nhưng đôi khi lại cảm thấy tính công kích và tính áp đảo của Arno mạnh đến mức không tưởng.

Hệt như lúc này đây.

Bàn tay nắm chặt cổ chân khiến cậu không sao nhúc nhích được, cứ như muốn trói cậu lại một chỗ.

Nhưng chỉ chớp mắt sau nam sinh tóc vàng lại cúi xuống hôn khéo mắt cậu, giống như Arno hồi bé nghiêm túc nói cậu đừng sợ.

Khương Nghi quay đầu đi cũng "ừ" một tiếng như lúc nhỏ, giây lát sau lại quay đầu lẩm bẩm nói mình không sợ đâu.

Vì tưởng mạo Arno khá hung dữ nên từ nhỏ đến lớn luôn có người không ưa hắn, thậm chí còn hơi sợ hắn nữa.

Khương Nghi ra sức ôm người trước mặt như gấu túi, hiềm lắm mới có một lần cúi đầu hắn rồi chân thành nói sau này mình cũng sẽ không sợ hắn.

Lục Lê nhìn người trong lòng, đầu óc u mê vì được đồ ngon đồ ngọt, tim mềm nhũn như ngâm trong mật.

Lục Lê lảng lảng cúi đầu muốn hôn vành tai Khương Nghi một cái, sau đó trông thấy người vừa nói không sợ thoáng sừng sốt rồi lập tức chui ra khỏi ngực hắn nhanh như chớp.

Lục Lê mờ mịt: "???"

Khương Nghi chui ra ngoài khăn trương liềm môi.

Trước mỗi lần làm chuyện kia, toàn thân Lục Lê đều nóng như vậy, cúi người ra sức hôn hít liềm láp từ tai cậu xuống dưới như màn dạo đầu.

Khương Nghi ừ ừ nghĩ thầm lời mình nói để lần sau hãy tỉnh vậy.

Giờ cậu vẫn còn sợ lắm.

Dù sao làm một lần cũng phải liệt giường hai ngày mà.

Lục Lê ngạc nhiên nhìn Khương Nghi chui ra khỏi ngực mình nhanh như chớp, thấy Khương Nghi lại ôm gối chứ không chịu ôm mình như trước đây thì im lặng một hồi.

Khương Nghi nghe người sau lưng yếu ớt hỏi: "Cậu muốn ôm gối ngủ cả đêm nữa à?"

Khương Nghi mở to mắt, nói hết sức chân thành: "Giờ cậu còn đang bệnh mà....."

Lục Lê không nói gì mà yên lặng nhìn cậu, sau đó khẽ ừm một tiếng.

Trong phòng ngủ yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng hít thở khẽ khàng.

Khương Nghi đang định tắt đèn thì nghe người sau lưng im lặng một lát rồi trầm giọng nói: "Khương Nghi."

Khương Nghi quay đầu lại, nhìn thấy người bên cạnh im lặng rất lâu mới chán nản hỏi cậu có phải kỹ thuật của mình kém cỏi lắm không.

Khương Nghi lắp bắp: "Không phải....."

Lục Lê hậm hực nói tiếp: "Thật ra là kém lắm chứ gì?"

Từ sau đêm đó, Khương Nghi rất hiếm khi thân mật với hắn, thậm chí có vài lần còn trốn nhanh hơn thỏ.

Lục Lê càng thêm chán nản: "Thật ra cậu chẳng thấy sướng chút nào hết đúng không?"

Giờ ngẫm lại lúc đó cậu run rẩy khóc lên hình như không phải vì sướng quá không chịu nổi mà vì không thoải mái nên mới khóc.

Lúc đó ga giường đều ướt sũng.

Lục Lê cứ tưởng Khương Nghi phải sáng khoái lắm mới đúng.

Tại Khương Nghi đồ bưng, lắp bắp hồi lâu mới can đảm nói: "Tại cậu mạnh quá đó."

Lần nào cũng vào tận bên trong——"

Chắc vì Lục Lê là con lai nên có thiên phú dị bẩm, khi Khương Nghi ăn thứ kia chỉ cảm thấy bụng mình như sắp nứt ra vậy.

Thình thoảng còn kích thích đến mức suýt ngất đi.

Cắn gỏi ướt đẫm, lưỡi cũng thè ra.

Lục Lê sùng sốt, sau đó vô thức cúi đầu nhìn dưới người mình.

Mấy phút sau, hắn như cao da chó dán chặt Khương Nghi, rúc vào cổ cậu vắt óc suy nghĩ: "Đây là không phải kém cỏi đúng không? Cậu cũng sướng mà đúng không?"

Khương Nghi vùi mặt vào gối không nói gì, nhưng mang tai lộ ra dưới tóc đen lại đồ bưng một mảng lớn.

Lục Lê như cá gặp nước lập tức sống lại, hắn ôm eo Khương Nghi dụ dỗ: "Lần sau tớ làm nhẹ hơn được không? Không vào sâu nữa nhé?"

Hắn rúc vào cổ Khương Nghi, tóc vàng cọ xát cổ cậu ngứa ngáy, giọng điệu hết sức nghiêm túc, nói lần sau nhất định sẽ làm Khương Nghi dễ chịu, nài nỉ cậu cho mình thử thêm lần nữa đi.

Cố Khương Nghi đỏ ửng, vùi mặt vào gối khăn giọng đáp lại từng câu, không thấy được mắt người sau lưng sáng rực như sói.

Còn là sói đối đến nỗi hai mắt xanh lè.

Ngày hôm sau, chín giờ sáng.

Xế chiều Khương Nghi có lớp nên bắt buộc phải từ thành phố S về thành phố A trước ba giờ chiều.

Sáng mùa đông tuyết vẫn bay mù trời.

Khương Nghi đeo khăn quàng cổ, ngoan ngoãn đứng trước mặt cha Khương nghe ông dặn dò: "Mùa đông lạnh lắm, nhớ mặc thêm áo dày....."

Khương Nghi bất đắc dĩ nói: "Ba, con đã mười tám rồi mà....."

Cha Khương đưa túi đặc sản đầy ắp cho cậu: "Mười tám thì vẫn là con của ba thôi."

Khương Nghi cầm lấy cái túi, nghe cha Khương do dự một lát rồi không yên tâm hỏi: "Không cần ba chở con tới nhà ga thật à?"

Khương Nghi lắc đầu nói: "Con đi với Arno được rồi ạ, ba còn phải đi làm mà."

Cha Khương quay đầu sang nam sinh tóc vàng đứng cách đó không xa đang nhìn họ, ông nhú chặt mày, định rầu tròng mắt nhìn nam sinh từ nhỏ đã muốn bắt cóc con trai mình kia.

Trước khi đi, Khương Nghi bị đúi vào tay một bao lì xì như thường lệ.

Đây là tập tục ở quê họ, người lớn luôn cho con cháu đi xa một bao lì xì để lấy hên, ngụ ý lên đường bình an thuận buồm xuôi gió.

Tiền lì xì cũng không nhiều, chủ yếu là cha mẹ cho con mình lấy hên thôi.

Trong xe rất ấm, Khương Nghi ngồi ở ghế sau, tóc đen dính tuyết lấm tẩm, chớp mũi hơi đỏ.

Lục Lê quay sang đưa tay phất tuyết trên tóc cậu rồi nắm tay cậu, thấp giọng hỏi cậu có lạnh không.

Khương Nghi lắc đầu vùi mặt vào khăn quàng cổ, sực nhớ ra chuyện gì nên hỏi hẳn: "Ba có lì xì cho cậu không?"

Trước kia mỗi lần về nhà hoặc đi xa, cha Khương đều lấy thân phận trưởng bối lì xì cho cậu và Arno, đôi đũa với Arno như con mình vậy.

Lục Lê khựng lại rồi thấp giọng nói: "Có."

Tó cắt vào túi rồi."

Khương Nghi vui vẻ đưa tay vuốt mái tóc vàng của người trước mặt, cong mắt cười nói: "Thầy chưa, tớ đã nói ba thích cậu lắm mà....."

"Đừng lo nữa....."

Lục Lê ậm ừ, hẳn điềm tĩnh thu lại bàn tay đang nắm tay Khương Nghi rồi dựa lưng vào ghế xe, một tay rút túi.

Trong túi rỗng tuếch.

Cái gì cũng không có.

Hơn một giờ chiều, sau khi đến thành phố A, Khương Nghi mới phát hiện tuyết ở đây còn lớn hơn cả thành phố S.

Tuyết lông ngỗng bay mù trời, gió len lỏi vào cổ áo lạnh khủng khiếp.

Trước cửa kính nhà ga, Khương Nghi xung phong buộc lại khăn quàng cổ cho Lục Lê còn đang sốt nhẹ.

Lục Lê khom lưng cúi đầu xuống, chăm chú nhìn cậu buộc khăn quàng giùm mình.

Khương Nghi ra sức thắt cho hẵn một cái nơ trên cổ.

Lục Lê cúi đầu nhìn: "....."

Khương Nghi nhét đầu khăn vào áo khoác Lục Lê, sau đó nhìn hẵn với đôi mắt lóe sáng như sao.

Lục Lê thân nhiên nói đẹp lắm.

Khương Nghi vui vẻ vỗ vai hẵn.

Hơn hai giờ chiều, tòa nhà của khoa Sinh học ở trường đại học A.

Trong giảng đường, Khương Nghi đeo túi ngồi xuống cạnh mấy người Trương Hạo, phát hiện Lý Chấn và Trương Hạo đề dặt nhìn mình như thể muốn nói lại thôi.

Khương Nghi hơi khó hiểu.

Học xong Khương Nghi mới biết thì ra chiều thứ Sáu mình về nhà vội quá làm đám Lý Chấn không khỏi hoang mang, cứ tưởng nhà Khương Nghi xảy ra chuyện lớn.

Khương Nghi sờ mũi ngại ngần nói: "Thật ra cũng chẳng có gì lớn đâu.

Tớ chỉ về nói với người nhà chuyện yêu đương của mình thôi."

Đám Lý Chấn hít một hơi khí lạnh rồi ngập ngừng nói: "Ừay cậu và người nhà....."

Bọn họ vẫn còn nhớ người yêu của Khương Nghi là nam.

Nếu để người nhà biết chuyện này thì kiểu gì cũng nào loạn long trời lở đất.

Khương Nghi lạc quan nói: "Không sao đâu, tụi tớ thân nhau từ nhỏ mà, mới đầu cha tớ hơi sốc nhưng cũng đồng ý rồi, nói không giận gì hết.

Sáng nay cha tớ còn lì xì cho tụi tớ nữa."

Mấy người Lý Chấn thở phào nhẹ nhõm, cảm thán cha mẹ Khương Nghi thật là thoáng, trong nhà đề cao tự do cá nhân.

Đợi đến lúc tan học bọn họ đi chung với Khương Nghi thì thấy nam sinh tóc vàng kia đi cà nhắc.

Nam sinh tóc vàng mặc áo khoác đen tôn lên vóc dáng cao lớn, xách cặp da, không che dù, về mặt lạnh lùng, nhưng lúc đi lại khập khiễng.

Đám Lý Chấn im phăng phắc: "....."

Bọn họ nhớ chiều thứ Sáu nam sinh tóc vàng đến ký túc xá tìm Khương Nghi vẫn chưa bị què mà.

Sao mới về nhà Khương Nghi một chuyến đã què rồi?

Lục Bê chào hỏi các bạn cùng phòng của Khương Nghi, thấy cậu cúi đầu mò mẫm một lát rồi lấy từ trong túi ra hai củ khoai lang đưa cho hắn, bảo hắn ủ ấm tay kéo lạnh.

Lý Chân nhìn không được cười nói: "Sao vẫn còn giữ hạt dẻ rang đường Trương Hạo cho cậu trong lớp thế?"

Khương Nghi rút tay vào túi, im lặng ho khan một tiếng.

Lục Bê cúi đầu nhìn mới phát hiện trong túi khoai lang còn có hai hạt dẻ tròn vo.

Chắc vì luôn giữ trong túi nên giờ phút này vẫn còn vương hơi ấm, sờ vào rất ấm áp.

Lục Bê yên lặng bỏ hai hạt dẻ tròn vo vào túi, tự hỏi sao mình lớn đến từng này mà chỉ mới sốt cao trước mặt Khương Nghi một lần chứ.

Mẹ nó đúng là thiệt thòi quá mà.

Lớp chuyên ngành của Khương Nghi tan lúc bốn giờ rưỡi, nhưng lớp của Lục Bê phải học đến tiết cuối, Khương Nghi cầm một củ khoai lang rồi theo Lục Bê vào lớp.

Tòa nhà của khoa Tài chính rất lớn nhưng khi họ vào giảng đường thì gần như đã kín chỗ.

Bạn cùng phòng của Lục Bê lười biếng vẫy tay với đại thiếu gia tóc vàng như mọi ngày, sau đó thấy đại thiếu gia cầm một củ khoai lang trong tay, bên cạnh còn có một nam sinh đi theo, hình như hai người rất thân nhau nên vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Thậm chí đám bạn cùng phòng còn phát giác vẻ dịu dàng hiếm thấy trên mặt đại thiếu gia.

Thần kỳ thật.

Trước khi vào học, Lục Bê và mấy người lên bục giảng ký tên, Khương Nghi ngồi cạnh Lục Bê chào hỏi các bạn cùng phòng của hắn, chủ động giới thiệu tên và ngành học của mình.

Đám bạn cùng phòng nhao nhao đáp lại, một trong số đó là Từ Nhân, cũng là người thứ hai yêu xa trong phòng ký túc, hắn hào hứng hỏi Khương Nghi có biết người yêu của Lục Bê không.

Còn nói Lục Bê ngày ngày ở ký túc xá canh chừng điện thoại, đang tắm mà nghe chuông reo cũng mở cửa ra nhờ bọn họ lấy giùm điện thoại.

Hỏi Lục Bê chưa chuyển ra khỏi ký túc xá có một thời gian rất lâu, bọn họ cứ tưởng đại thiếu gia này bị cấm sừng rồi.

Đám con em nhà giàu hết sức hiếu kỳ, phải là thần tiên chốn nào mới cấm sừng được đại thiếu gia con lai này chứ.

Nói một hồi, Từ Nhân lại gãi đầu thò dài: "Nhưng có cấm sừng hay không cũng khó nói lắm, dù sao yêu xa chuyện gì cũng có thể xảy ra cả....."

Biết bao đời tình nhân đã phải đầu hàng khoảng cách, e là đại thiếu gia có quyền có thể cũng khó thoát khỏi lời nguyền yêu xa.

Khương Nghi mở mắt nhìn bạn cùng phòng của Lục Lê, cảm thấy từng chữ nam sinh này nói mình đều hiểu hết, nhưng khi ghép lại thì một câu cũng nghe không hiểu.

Sau khi ký tên trên bức giảng, Lục Lê khập khiễng đi xuống kéo ghế ra rồi dựa lưng vào ghế hỏi họ đang nói chuyện gì.

Từ Nhân cười khúc khích: "Đang nói người yêu của cậu phải là thần tiên đẹp cỡ nào ấy mà."

Lục Lê chỉ sang Khương Nghi bên cạnh rồi thản nhiên nói: "Đẹp như cậu ấy vậy."

Khương Nghi: "....."

Từ Nhân và mấy bạn cùng phòng khác cười vang: "Anh Hai à, bạn cậu đúng là đẹp thật nhưng cậu đùa kiểu này hơi lỗ rồi đó....."

Nhưng cười xong đám người nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì không cười nổi nữa, sững sờ nhìn hai người kề tai nhau thì thào.

Nói đúng ra là chỉ có Lục Lê kề tai nam sinh bên cạnh thì thào mà thôi.

Hắn chồm tới gần Khương Nghi rồi nghiêng đầu kề tai cậu hỏi nhỏ: "Sao tụi nó đều không tin chứ?"

Khương Nghi do dự một lát, sau đó lắc đầu lẩm bẩm: "Tớ cũng chẳng biết nữa."

"....."

Cả đám trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người chụm đầu vào nhau, có vẻ hết sức nghiêm túc.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai phút sau.

Từ Nhân hoàn hồn trước nhất, hắn ngơ vạ hỏi: "Không đúng, chẳng phải lúc đó cậu nói mình và người yêu cách nhau xa lắm à?"

Lục Lê thản nhiên nói: "Xa chứ."

Cách ba tòa nhà lận mà."

Từ Nhân: "....."

Cho đến lúc tan học, toàn thể thành viên của phòng 409 đều im như thóc, không nói chuyện với đại thiếu gia tóc vàng ngày nào cũng nằm trên giường than vãn mình và người yêu cách nhau quá xa này nữa.

Bọn họ nhìn hai người thân thiết học chung, ghi bài cũng phải ghi hai tờ, nhìn hai người thân mật chụm đầu nhau ăn khoai nướng nóng hổi, nhìn khéo miệng Lục đại thiếu gia suốt buổi học vênh lên tới trời.

Từ Nhân uất ức thề thào: "Cái thằng trời đánh."

Uổng công lúc trước ông đây an ủi tên chó này đến ba giờ sáng."

Hắn và bạn gái cách nhau nửa đất nước đây này!

Kết quả người ta chỉ cách nhau ba tòa nhà thôi!

Khi tên chó này nằm trên giường ca cẩm mình yêu xa, chẳng lẽ lương tâm không đau thật sao?

Từ Nhân tức giận quay đầu lại, sau đó tức giận nhìn Lục Lê buồn rầu hỏi nam sinh bên cạnh: "Sao cậu viết chữ này xa chứ tớ viết quá vậy? Tên hai đứa mình không nằm cạnh nhau kìa."

Nói xong Lục Lê lấy ra một quyển sách nói: "Viết lại quyển này đi, tên tui mình phải nằm cùng một trang chứ."

Từ Nhân: "....."

Hắn cạn lời.

Hình như tên chó này không hề cần rút lương tâm vì nói mình và người yêu cách nhau ba tòa nhà.

Bởi vì hắn thật sự cảm thấy ba tòa nhà là cả một bầu trời lận..

Chương 98: 98: Chương 96

Sau khi tan học, Khương Nghi và Lục Lê từ trường về nhà thuê.

Lục Lê vẫn đi cà nhắc, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, Khương Nghi muốn xem vết thương nhưng Lục Lê sổng chết không cho cậu nhìn.

Khương Nghi nửa tin nửa ngờ, cậu băn khoăn nhìn chân Lục Lê rồi hỏi: "Cậu không bị đánh gãy chân thật đấy chứ?"

Lục Lê vung mạnh chân cho cậu xem, quả quyết nói chân mình không hề gãy.

Khương Nghi đành phải thôi.

Lúc tắm cậu còn nhủ thầm chắc mình đã nghi quá rồi, dù sao cha Khương cũng đã nhìn Lục Lê lớn lên, dù có tức giận cách mấy cũng không đánh gãy chân hẳn đâu.

Huống chi Lục Lê còn được cha Khương li xì cơ mà.

Sau khi Khương Nghi tắm xong, Lục Lê sấy tóc cho cậu, cậu ngồi trên giường nhìn hình ảnh trong máy tính bảng của Lục Lê.

Máy tính bảng hiện đầy thông tin và hình ảnh về trà.

Nhà họ Lục chẳng ai thích uống trà, Lục Lê cũng không có hứng thú với trà, người duy nhất thích uống là cha Khương.

Cậu lơ mơ cảm nhận được thần kinh người bên cạnh đang hết sức căng thẳng.

Trong tiếng máy sấy vù vù, Khương Nghi bỗng quay đầu nói: "Cậu tốt như vậy ba sẽ không ghét cậu đâu."

Lục Lê ngẩng lên hỏi: "Ví dụ đi?"

Khương Nghi ngăn người: "Ví dụ cái gì?"

Lục Lê nhìn cậu chăm chú: "Ví dụ như tờ tốt chỗ nào?"

Khương Nghi nghĩ ngợi: "Chỗ nào cậu cũng tốt cả."

Trong lòng cậu thật sự là như vậy.

Người trước mặt chỗ nào cũng tốt hết.

Lục Lê nhìn không được cúi đầu hôn khéo mắt Khương Nghi, cũng cảm thấy cậu tốt hết mọi mặt.

Nhưng dù sao Khương Nghi vẫn không phải là cha Khương.

Cha Khương quả thật không thích hẳn cho lắm.

Bởi vì qua tháng sau, Khương Nghi nhận được gấp đôi tiền sinh hoạt.

Cha Khương ra sức dặn dò Khương Nghi qua điện thoại: "Bé ngoan, muốn ăn muốn chơi cái gì cứ mua đi nhé, không đủ tiền thì nói với ba.

Bình thường nhớ rạch ròi với Tiểu Lục một chút."

Từ nhỏ ông đã luôn dặn Khương Nghi như vậy để cậu đừng mang tiếng lợi dụng nhà họ Lục, nhưng lần này càng nghiêm ngặt hơn, cứ như hy vọng Khương Nghi sẽ phân chia rõ ràng với Lục Lê.

Tựa như làm vậy có thể khiến hai người xa cách một chút.

Khương Nghi hơi bất đắc dĩ nhưng cũng chẳng nói gì mà chỉ cắt khoản tiền sinh hoạt ông cho thêm.

Lục Lê biết cha Khương không thích nói chuyện với mình, thế là tìm không ít trà ngon thượng hạng theo sở thích của ông.

Hắn cố ý dặn người ta xé bỏ bao bì rồi gói riêng bánh trà đắt tiền để người nhận không biết đó là trà gì.

Nhưng cha Khương không chịu nhận mà lần nào cũng khách sáo trả lại.

Ngay cả trà trước đây Lục Đình thỉnh thoảng tặng ông cũng không còn nhận nữa.

Giờ Lục Lê mới hiểu mặc dù cha Khương nể mặt Khương Nghi mà chấp nhận hẳn nhưng thật ra cũng chỉ vì cậu nên mới chiều theo hắn thôi.

Tuy không ra sức cảm ơn nhưng vẫn lạnh lùng với hắn chứ trong thâm tâm vẫn chưa chấp nhận.

Cha Khương trả lại trà hơn bốn tháng liền.

Không nhận một lần nào.

Thậm chí đến tháng Hai ăn Tết, cha Khương cũng chỉ nhận quà cuối năm của công ty chứ không nhận quà từ nhà họ Lục.

Còn cấp tốc đưa Khương Nghi và bà nội về quê trước đêm giao thừa.

Bà cụ rất vui vì được ăn Tết ở quê, có thể chuyện trò rôm rả với người trong thôn.

Khương Nghi sờ mũi, cũng phần nào hiểu được ý cha Khương.

Có lẽ là ngày Tết không thích gặp Lục Lê bắt cóc con trai mình.

Khương Nghi e ngại không dám gọi điện cho Lục Lê trước mặt cha Khương.

Mùng bốn Tết.

Đây là lần đầu hai người xa nhau lâu như vậy từ lúc hẹn hò.

Lục Lê nhịn không được, một ngày lên lút gọi mấy cuộc cho bà nội Khương Nghi, trò chuyện một hồi lại rầu rĩ nói với bà cụ hẳn đang ở thành phố. Một mình, cha mẹ đi hưởng tuần trăng mật rồi.

Bà cụ xuýt xoa một tiếng rồi lẩm bẩm mấy ngày Tết sao lại ở nhà một mình, hỏi Lục Lê có muốn về quê chơi như trước kia không.

Sau khi cha Khương nghe được thì phản ứng cực mạnh, trừng mắt nói: "Sao nó lại về đây được chứ? Mẹ, liệt tổ liệt tông nhà mình đang nhìn kìa....."

Chẳng phải cái này tương đương với bước qua cửa nhà họ sao?

Khương Nghi vô thức nhìn liệt tổ liệt tông nhà mình —— Đây tâm ảnh treo trên tường.

Bà cụ cười ha ha cúp máy rồi kỳ quái nói với con trai đang phản ứng cực mạnh: "Cũng đâu phải lần đầu Tiểu Lục về quê mình."

Bà nghiêm trang nói: "Quốc Quân à, mùa hè cần người gặt lúa thì mi gọi người ta về."

"Còn mùa đông ăn Tết thì mi đuổi người ta đi đúng không?"

"Tiểu Lục ăn Tết một mình ở thành phố A, cha mẹ đi hưởng tuần trăng mật rồi, cô đơn tội nghiệp biết mấy đúng không?"

Giọng điệu đầy tính giáo dục, chỉ còn thiếu một câu: "Thằng bé này sao chẳng hiểu chuyện gì hết vậy _____"

Khuong Quốc Quân: "....."

Ông chết lặng nói: "Mẹ, giờ khác rồi mà."

Bà cụ liếc mắt: "Khác chỗ nào?"

Bà quay đầu nhìn Khuong Nghi trên ghế salon rồi dịu giọng nói: "Bé ngoan thấy đúng không?"

Khuong Nghi gật đầu như gà con mổ thóc, chỉ thiếu điều giơ tay lên tán thành nữa thôi.

Bà cụ nói dứt khoát: "Được rồi, cứ quyết định vậy đi."

Bà cười tủm tỉm quay sang bảo cha Khuong: "Hôm nay nhớ dọn phòng đây, Tiểu Lục một mình chạy về đây cũng chẳng dễ gì."

Nhớ dọn dẹp sạch sẽ cho người ta ở nghe chưa."

Cha Khuong im lặng một hồi, sau đó gương gao gật đầu.

Rạng sáng hôm sau.

Lục Lê đậu xe trước cổng nhà Khuong Nghi, hần xách theo túi lớn túi nhỏ, mặc áo khoác đen đắt tiền được may vừa người, tóc mái xít keo chải ngược để lộ gương mặt tuấn tú, nghiêm trang đứng chờ trước cổng nhà Khuong Nghi.

Khuong Nghi mặc áo khoác quân đội mang dép lê, mới ngủ dậy nên tóc hơi rối, cậu mở cổng rồi mờ mịt nhìn Lục Lê bên ngoài.

Lục Lê liếc môi môi khẩn trương hỏi: "Chú Khuong đâu?"

Khuong Nghi nói: "Ba đi cho gà ăn rồi."

Cậu ngập ngừng: "Cậu mặc đồ này về....."

Lục Lê trình trọng nói: "Mặc thế này chắc sẽ thuận mắt chú Khuong hơn nhá?"

Khuong Nghi im lặng không nói gì.

Chỉ chốc lát sau Lục Lê đã hiểu tại sao Khuong Nghi xoắn xuýt như vậy.

Bởi vì sau khi hần đặt đồng quà đắt tiền xuống, cha Khuong lập tức đi nhồi lạp xường.

Lục Lê im lặng nhìn áo khoác hàng hiệu trên người mình, sau đó bình tĩnh nói: "Chú Khuong, để cháu phụ chú một tay _____"

Cha Khuong nhìn hần rồi khách sáo nói: "Cảm ơn Tiểu Lục nhé."

Nhồi lạp xường xong, Lục Lê rửa tay mười mấy lần mới đi hỏi bà cụ Khuong Nghi ở đâu.

Bà cụ cười ha ha: "Chắc bé ngoan đang ở trong bếp ấy."

Trong bếp, Khương Nghi ngồi xồm trên băng ghế nhôm lửa nhưng không rảnh lắm, bị tro bụi bốc lên lùn hắt hơi mấy cái, con mèo bên cạnh bệ sười đi quanh cậu kêu meo meo.

Cứ như đang giục cậu mau nhóm lửa để nó sười ấm vậy.

Khương Nghi lẩm bẩm: "Rồi rồi rồi, chờ anh chút xíu, xong ngay đây."

Hai phút sau.

Lục Lê xách một người một mèo trong gian bếp bụi bặm lên, đặt người ngồi xuống ghế mới yên tâm lại.

Khương Nghi ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn Lục Lê ngồi xồm ở bệ sười nhôm lửa trong tro bụi mù trời.

Cha Khương vào bếp thấy con trai mình ôm mèo ngồi trên ghế, còn Lục đại thiếu gia vùi đầu nhôm lửa trong khói bụi mù mù, quần áo bám đầy tro.

Áo khoác hắt trùm lên người Khương Nghi chặn hết tro bụi bên ngoài.

Năm phút sau.

Lục Lê và Khương Nghi cùng ngồi trên ghế nhìn cha Khương thành thạo nhôm lửa, Khương Nghi chân tâm thật ý khen: "Ba giỏi quá đi."

Cha Khương cười ha ha.

Lục Lê cũng chân tâm thật ý nói: "Chú Khương lợi hại ghê."

Cha Khương lập tức ngừng cười rồi hừ lạnh một tiếng.

Lục Lê: "....."

Sau khi ăn cơm trưa xong, Khương Nghi mới phát hiện cha Khương xếp phòng cho cậu và Lục Lê một Nam một Bắc, cách nhau xa tít tắp.

Chắc vì buổi sáng dậy sớm quá nên Khương Nghi ngủ trưa rất say.

Hơn hai giờ chiều, bà nội Khương Nghi chống gậy thấy cha Khương đi thăm họ hàng thì cười híp mắt vẫy gọi Lục Lê, hỏi hắn có muốn theo mình tới ngôi miếu cổ sau ngọn núi đầu thôn để cúng bái không.

Lục Lê được vào nhà ăn Tết là nhờ bà cụ nên lập tức đồng ý ngay.

Ngọn núi đầu thôn không xa lắm nên đi một lát là tới, chỉ có điều nhìn rất hoang vu.

"Miếu xập xệ quá rồi, giờ chẳng còn mấy ai tin nữa."

Hồi xưa bà muốn tới miếu này, cha bé ngoan cứ ché bà mê tín hoài."

Bà cụ chống gậy đi trên bậc thang phủ đầy tuyết nói huyền thuyên.

Lục Lê cầm ô khom lưng theo sau đỡ bà cụ.

Tuyết đọng phát ra tiếng lách tách, cành lá khẽ đung đưa trong gió tuyết.

"Nhiều người nói miếu này chẳng linh nghiệm gì nhưng bà già này vẫn cứ tin."

"Mười mấy năm trước, lúc bé ngoan được hơn một tuổi thì mùa đông sốt cao cả tuần liền."

"Cha nó vừa gọi điện vừa nghẹn ngào nói với bà bé ngoan phải vào phòng chăm sóc đặc biệt, bà già rồi có biết phòng chăm sóc đặc biệt là gì đâu."

"Bà hỏi cha nó phòng chằm sóc đặc biệt là gì, cha nó cũng không dám nói rõ với bà, thế là bà sang hỏi nhà bên cạnh."

"Người ta nói phòng chằm sóc đặc biệt là ai nguy kịch sắp chết mới vào đó."

Lục Lê thoáng giật mình rồi vô thức nín thở, môi mấp máy không nói nên lời.

Bà cụ chống gậy bước trên tuyết đọng, thở ra một làn khí nóng: "Lúc người ta nói bà vẫn không tin đâu, bà nghĩ cháu ngoan của bà mới hơn một tuổi chứ mấy, hai ngày trước còn ôm điện thoại bập bẹ gọi bà nội mà, sao lại vào chỗ kia được chứ?"

"Bà gọi điện cho cha nó hỏi đi hỏi lại, cuối cùng ngồi một mình trong phòng rất lâu."

Lúc đó bà chỉ là một bà lão không biết chữ, cũng không biết đường lên thành phố, ngoài trời tuyết lại rơi mạnh, một mình ngồi trong phòng rất lâu rất lâu.

Bà bần thần tự hỏi cháu ngoan của mình mới chỉ hơn một tuổi, sao lại nguy kịch sắp chết được chứ?

Thế là giữa ngày đông giá rét, bà cụ lội tuyết đến ngôi miếu đầu thôn.

Bà quỳ trước miếu thắp hết cây nhang này đến cây nhang khác, vái lạy Bồ Tát trong miếu, cầu xin trời cao và Bồ Tát mở mắt ra nhìn, đừng để Diêm Vương đem cháu ngoan của mình đi.

Đã mười mấy năm trôi qua nhưng bà cụ vẫn nhớ rõ mòn mỏi, bà chống gậy nói: "Bà quỳ trước mặt Bồ Tát, cầu xin Bồ Tát nói với Diêm Vương đừng đem cháu ngoan của bà đi....."

Lên tới bậc thang cuối cùng, bà cụ ngẩng đầu trong màn mưa tuyết trắng xóa, hiền lành nhìn ngôi miếu cũ kỹ trước mắt rồi tự hào nói: "Cháu đoán xem kết cục thế nào?"

Bà vỗ tay nam sinh tóc vàng bên cạnh rồi cười tủn tủn: "Cuối cùng Bồ Tát cũng nghe thấy lời bà nói."

Sau một thời gian ngắn, cha bé ngoan vội vàng gọi điện cho bà, vừa khóc vừa nói bé ngoan được ra ngoài rồi."

Thần kinh căng cứng của Lục Lê thả lỏng, hơi thở nghẹn lại cũng thoát ra.

Trong gió tuyết gào thét, giờ hắc mới hoảng hốt phát hiện toàn thân mình toát mồ hôi lạnh.

Bà cụ quay đầu vỗ vỗ nam sinh tóc vàng thần thờ sau lưng rồi bảo hắc đi theo mình.

Lục Lê cảm ô theo sau.

Ngôi miếu này quả thật đã xuống cấp nhiều năm, gạch ngói màu nâu xanh thủng lỗ chỗ, trong phòng nhỏ hẹp thờ một pho tượng Bồ Tát bằng đất, tay cầm bình thanh tịnh, nét mặt hiền hòa.

Cờ cầu nguyện màu vàng sáng phát phơ trong gió lạnh đổ bóng xuống sàn.

Bà cụ đặt gậy xuống rồi lồm khồm đến trước bô đàn thắp mấy nén nhang cho Bồ Tát.

Ngoài trời tuyết lông ngỗng bay lả tả, mặt đất trắng xóa càng lúc càng dày.

Trong sân, cha Khương vừa đi thăm họ hàng xách theo quà Tết linh kinh đứng trước cổng sân lắc hết tuyết trên người, đi vào phòng khách mới phát hiện bên trong vắng ngắt.

Ông nhìn quanh phòng khách, vừa đi vừa gọi: "Mẹ ơi——"

Không ai trả lời.

Cha Khương hơi khó hiểu, đặt quà Tết lên bàn rồi ra sân tìm bà cụ.

Ở sân bên cạnh, thím Trương nhìn ông cười nói: "Quốc Quân, tìm bà cụ đúng không?"

Cha Khương gật đầu lia lịa, nghe thím Trương quét sạch tuyết trên bậc cửa rồi cười ha ha: "Chắc bà cụ đi lễ miếu rồi, lúc này thím còn thấy họ đi về phía ngôi miếu cổ sau ngọn núi đầu thôn mà."

Cha Khương bắt đầu đi nói: "Ngoài trời tuyết lớn lắm, già cả như vậy lỡ bị ngã thì sao....."

"Miếu kia cũng chẳng có ai, bà cụ này thật là....."

Cha Khương vừa cầm rơm vừa vớ lấy cây đu lớn rồi vội vã đi tới ngôi miếu cổ sau ngọn núi đầu thôn.

Đường tới miếu rất khó đi, núi không cao lắm nhưng đọng đầy tuyết, khi giẫm lên phát ra tiếng răng rắc.

Cha Khương chụm tay vào nhau rồi hà hơi cho ấm, nghĩ thầm thời tiết này mà không đeo găng tay thế nào cũng tróc một lớp da.

Ông sợ bà cụ xảy ra chuyện gì nên đi vừa nhanh vừa vội, chẳng bao lâu sau đã tới miếu.

Miếu cổ quả thật đã xuống cấp nghiêm trọng, cha Khương xếp đu lại, từ xa trông thấy bà cụ chống gậy đứng trước miếu tươi cười nói chuyện với một vị sư già.

Ông vội chạy tới xem bà có bị té không, sau khi kiểm tra kỹ càng thì bảo bà theo mình xuống núi.

Bà cụ không chịu mà quay đầu nhìn vào miếu nói: "Tiểu Lục còn ở trong đó mà."

Chờ nó ra rồi về."

Cha Khương đành phải cầm đu đi vào phòng thờ Bồ Tát.

Trong phòng thờ chật hẹp, cờ cầu nguyện màu vàng sáng bay phất phơ theo tuyết, một nam sinh tóc vàng quỳ dưới tượng Bồ Tát cầm bình thanh tịnh.

Bên ngoài mưa tuyết rít gào, gió lạnh làm cổ họng rất buốt, cha Khương sững sờ đứng trước cửa phòng thờ nhìn nam sinh tóc vàng quỳ trước bồ đoàn.

Hắn cúi lạy tượng Bồ Tát hết lần này đến lần khác, bàn tay đã tháo găng bị cồng đồ búng áp xuống đất rồi lại chấp trước ngực cầu xin Bồ Tát.

Tượng Bồ Tát bằng đất sét mang nét mặt hiền hòa, thậm chí có vài chỗ đã tróc ra, bồ đoàn mỏng manh ẩm thấp nhìn cũ nát không chịu nổi.

Cậu chủ nhà họ Lục yên lặng quỳ trên sàn đập đầu vô cùng thành kính, ở xóm núi này, trong miếu nhỏ này không ngừng cúi lạy Bồ Tát.

Cha Khương sững người rất lâu.

Ông ngẩng đầu nhìn phòng thờ rồi từ từ lục lại chút ký ức mờ nhạt xưa cũ.

Bà cụ hay huyền thoại nói với ông bé ngoan may mắn được Bồ Tát phù hộ, lúc bé ngoan một tuổi bà đã lạy Bồ Tát trong miếu suốt một đêm, ngôi miếu sau ngọn núi đầu thôn linh lắm.

Cha Khương cũng từng đến đây vái lạy.

Nhưng về sau bà cụ hay nói con ông bị bệnh là do tà ma quấy phá nên muốn tìm thầy pháp trừ tà, nói riết làm cha Khương cú tưởng bà cụ già rồi đâm ra mê tín.

Trong tuyết trắng mờ mịt, cờ cầu nguyện bay phất phơ từ từ dừng lại, dường như cuối cùng gió tuyết

cũng lắng xuống và trở nên hiền hòa.

"Thím Trương ơi——"

Trong sân, Khương Nghi đeo khăn quàng cổ thắt mắc hỏi hàng xóm bên cạnh: "Thím có thấy cha và bà nội cháu đâu không ạ?"

Tỉnh lại sau giấc ngủ, cả nhà chỉ còn mỗi mình cậu.

Khương Nghi tìm hết từ trong ra ngoài nhưng chẳng thấy ai, ngay cả Lục Bê cũng không thấy bóng dáng.

Thím Trương thấy cậu thì "à" một tiếng rồi đưa cho cậu một nắm kẹo như hồi bé, cười tùm tùm nói: "Cha và bà nội cháu hình như tới miếu sau núi đầu thôn rồi."

"À, đưa bạn nước ngoài tóc vàng của cháu cũng đi với bà cụ đấy."

Trong túi Khương Nghi bị nhét một nắm kẹo, cậu cảm ơn thím Trương rồi đi ra bếp xách lên con mèo mướp đang nằm khoanh sườn ấm cạnh nồi sắt.

Mèo mướp dính đầy tro kêu meo meo, Khương Nghi hắt hơi một cái, phúi phúi đuôi mèo trong bụi mù đầy trời rồi nghiêm túc răn đe: "Coi chừng cháy thành mèo mun bây giờ."

Mèo mướp lắc mình làm Khương Nghi hắt hơi lần nữa, trong sân có một đám người đi vào.

Khương Nghi ngẩng đầu lên, mèo mướp thừa cơ chạy vọt đi, chạy ra cổng sân thì bị Lục Bê cúi người túm lên.

Cha Khương điều bà cụ đang vui vẻ nói vạ sự gì lúc này vẫn như xưa, chẳng có gì thay đổi cả.

Cha Khương bắt đầu đi nói: "Đế con đi nấu canh gừng cho mẹ ấm người."

Bà cụ mang giày đi trên tuyết đọng, giày hơi ẩm ướt nên về phòng thay dép bông.

Khương Nghi lại bị con mèo Lục Bê đưa cho làm hắt hơi một cái, lẩm bẩm nói nhiều tro thật.

Lục Bê bật cười thả mèo xuống đất rồi kéo cậu về phòng.

Trong phòng, Khương Nghi ngồi chống tay trên giường nghiêng đầu hỏi: "Bà nội dẫn cậu đi lễ miếu à?"

Lục Bê khẽ gật đầu.

Hắn ngồi xuống tháo găng, thò tay vào túi ủ ấm rồi mới rút ra.

Khương Nghi cúi đầu nhìn Lục Bê vén ống quần lên cởi giày bông ra, cảm chân cậu đặt lên đầu gối, sau đó lấy một sợi dây đỏ xuyên đồng xu ra khỏi túi.

Lúc ngủ trưa Khương Nghi lười mang tất nên chân để trên đầu gối Lục Bê hơi lạnh, mu bàn chân thoáng chốc kéo căng.

Lục Bê cúi đầu tỉ mỉ đeo dây đỏ vào cổ chân cậu.

Khương Nghi hỏi: "Đây là gì thế?"

Lục Bê ngẩng đầu nhìn cậu một hồi mới nói đây là dây bình an.

Khương Nghi bật cười, cậu chồm tới xoa đầu người trước mặt rồi nói: "Arno, người lớn sợ trẻ con chết yếu nên mới đeo cái này thôi."

Đây là đồ của con nít đó."

Lục Lê ừ một tiếng, cũng không tháo ra mà chỉ cúi đầu nhìn đồng xu kia thật lâu không nói lời nào.

Khương Nghi nhìn sợi dây đỏ trên cổ chân rồi hỏi: "Cái này ở đâu ra vậy?"

Lục Lê kéo ống quần xuống cho cậu: "Ụi sư già trong miếu cho đấy."

Khương Nghi kinh ngạc cúi đầu nhìn lại sợi dây đỏ, kỳ quái nói: "Tớ nhớ bà nội nói ụ sư già trong miếu kia khó tính lắm mà."

Nhớ lại lời ụ sư già nói với mình, Lục Lê im lặng giây lát rồi hời hợt nói: "Chắc tại hôm nay tâm trạng tốt ấy mà."

Hắn không kể ụ sư già kia nói lần đầu thấy một người nước ngoài tóc vàng quỳ lạy Bồ Tát thành kính đến vậy.

Dù sao ngôi miếu này đã quá lâu đời quá hoang tàn, lâu lắm rồi không thấy ai thành kính như thế nữa.

Ụi sư già hỏi hắn quỳ trước Bồ Tát cầu xin điều gì.

Hắn nói muốn cầu cho người mình yêu cả đời không bệnh tật không tai ương.

Nếu không được cũng chẳng sao.

Hắn gánh được.

Củ chuyển hết cho hắn để hắn gánh là được rồi.

Sáng hôm sau, Lục Lê dậy sớm chuẩn bị lái xe về nhà họ Lục.

Khương Nghi theo hắn ra cổng, Lục Lê cúi đầu sửa khăn quàng cổ cho cậu rồi bảo cậu vào nhà đi, đừng ở ngoài sân mà bị lạnh.

Cha Khương đi dạo trong sân, ông chấp tay sau lưng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Khương Nghi và Lục Lê ngoài sân.

Khương Nghi quay đầu nhìn rồi băn khoăn hỏi thầm: "Ba làm sao thế nhỉ?"

Trong lòng Lục Lê cũng biết cha Khương không muốn thấy Khương Nghi ở gần hắn như vậy.

Hắn lắc đầu rồi tìm cớ thấp giọng nói: "Bên ngoài gió lạnh lắm, chắc chú Khương sợ cậu bị cảm thôi."

Khương Nghi gật đầu rồi vừa vẫy tay vừa đi vào nhà, còn dặn hắn lái xe chậm một chút.

Lục Lê đút tay vào túi, sau đó kính cẩn nói với cha Khương đang tản bộ trong sân: "Chú Khương, cháu về trước ạ."

Cha Khương chấp tay sau lưng đi tới chỗ hắn.

Thấy cha Khương tới gần, Lục Lê còn tưởng mình lùn sai chuyện gì nên dẫn đồ một lát rồi nói: "Chú yên tâm, mấy ngày tới cháu không về bém bé ngoan nữa đâu ạ....."

Còn chưa dứt lời thì một bao lì xì đã giơ lên trước mặt hắn.

Lục Lê sững sờ.

Cha Khương cầm bao lì xì, dưng rầu trợn mắt hỏi: "Sao, không lấy à?"

Lục Lê như mới bừng tỉnh khỏi mộng, hắn há to miệng sững sờ nhìn cha Khương.

Từ khi biết Khương Nghi hẹn hò với hắn, mỗi lần đi xa cha Khương không còn lì xì cho hắn lấy hên nữa.

Lúc trước chưa biết Khương Nghi ở bên hẳn, mỗi lần xa nhà ông đều lì xì cho hẳn, xem hẳn như con mình vậy.

Tựa như chỉ một lát sau, lại giống như đã qua thật lâu.

Lục Lê nhận lấy bao lì xì, thoạt nhìn hết sức bình tĩnh.

Nửa tiếng sau.

Chiếc siêu xe màu đen đậu ở cổng thôn suốt nửa tiếng.

Lục Lê ngồi trong xe còn đang bần thần nhìn bao lì xì đặt trên tay lái.

Lại thêm nửa tiếng sau, Khương Nghi ngồi trong phòng xem tivi với bà nội nhận được một tin nhắn.

Cậu cúi đầu mở ra xem, phát hiện là Lục Lê nhắn tới, sau đó khẽ giật mình.

Lục Lê: [Hình ảnh]

Lục Lê: Bé ngoan, ba lì xì cho tớ rồi nè..

Chương 99: 99: Chương 97

"Bé ngoan? Bé ngoan?"

Trên ghế salon trong phòng khách, bà cụ cười híp mắt vô vô cháu ngoan của mình đang nhìn điện thoại rồi hỏi: "Xem gì mà vui thế?"

Khuong Nghi cúi nhìn điện thoại vô thức ngẩng đầu lên, cậu khóa màn hình lại, trên môi bắt giắc nở nụ cười, đôi mắt cong cong tràn ngập vui mừng, thở phào một hơi rồi hớn hỏ nói: "Không có gì ạ——"

Nói xong cậu đứng dậy chạy ra bếp, vừa chạy vừa nói: "Bà nội, cháu vào bếp phụ ba đây ạ——"

Bà cụ kêu ới ới, nhìn theo cháu trai kích động suýt nhảy căng lên rồi bắt đắc dĩ nói: "Chạy chậm thôi chạy chậm thôi——"

"Đứa nhỏ này rốt cuộc có chuyện gì mà vui thế không biết....."

Khuong Nghi chạy một mạch ra bếp reo lên: "Ba."

Cha Khuong đang bận rộn trong bếp ngẩng đầu lên, ông mặc tạp dề cắt rau, trông thấy Khuong Nghi chạy tới nhanh như chớp: "Sao thế?"

Khuong Nghi lắc đầu cười, hớn hỏ như chim sổ lồng, hai mắt sáng ngời, thò đầu vào bếp nói: "Ba để con phụ cho——"

Cậu nhanh nhẹn đi quanh bếp một vòng, không nhìn được hỏi: "Ba, ba đồng ý thật sao ạ?"

Cha Khuong cắt rau, thấy con mình hệt như chim non xòe cánh tung tăng bay nhảy thì biết Khuong Nghi hỏi chuyện gì nhưng vẫn ờ ờ như không biết, xụ mặt nói: "Đồng ý cái gì?"

Khuong Nghi nhìn cha Khuong với đôi mắt sáng lấp lánh: "Arno ấy ạ."

Arno nói ba lì xì cho cậu ấy rồi."

Cha Khuong vừa rửa dao cắt rau vừa nói: "Thằng nhóc kia truyền tin nhanh thế cơ à?"

Khuong Nghi leo đèo theo sau ông: "Ba đồng ý thật sao ạ?"

Cha Khuong ngồi xuống cầm mấy củ cải còn dính đất trong góc, Khuong Nghi cũng ngồi xổm nhìn ông, con mèo đang sưởi ấm cạnh bếp lò mở mắt ra kêu meo meo rồi nằm lên đép cậu.

Cha Khuong cầm mấy củ cải nhìn sang Khuong Nghi đang háo hức nhìn mình, xụ mặt nói: "Bao lì xì cũng cho rồi mà thằng nhóc kia còn không hiểu nữa à?"

Khuong Nghi ngồi xổm trên sàn nhìn cha Khuong, cậu quay đầu đi dụi mắt, khóe mắt hơi đỏ lên, sau đó

cười nói: "Cảm ơn ba."

Đương nhiên cậu biết điều này có ý nghĩa gì với cha Khương.

Là một người cha, ông đã cực khổ nuôi đứa con ốm yếu khôn lớn, con mình vô cùng tài giỏi, thi đậu đại học danh giá, chẳng bao lâu nữa sẽ có một công việc tốt, mong chờ con mình sớm kết hôn, cả sự nghiệp và gia đình đều viên mãn.

Nào ngờ con mình lại yêu một người đồng giới.

Khương Nghi biết cha Khương vẫn luôn băn khoăn về sự chênh lệch giữa nhà họ Khương và nhà họ Lục.

Ngày đầu tiên về trường sau khi thú nhận, lúc đó Lục Lê vẫn còn đi cà nhấc, họ cùng về nhà thuê, Lục Lê còn đang sốt nhẹ mau chóng ngủ li bì.

Thế là Khương Nghi thu dọn quần áo trong sọt đựng đồ, theo thói quen trước kia móc hết các túi quần áo để phòng ngừa tai nghe bluetooth hoặc khăn giấy sót lại trong túi bị giặt hỏng.

Khương Nghi lấy bao li xì ra khỏi túi áo khoác của mình đặt lên máy giặt, sau đó tiếp tục móc túi áo khoác của Lục Lê.

Nhưng cậu tìm rất nhiều lần mà túi áo khoác Lục Lê vẫn trống trơn.

Khương Nghi cầm áo khoác đứng sững tại chỗ.

"Ba có li xì cho cậu không?"

"Có."

"Tớ cất vào túi rồi."

Những lời cách đây không lâu còn văng vẳng bên tai, cảnh tượng cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Lúc đó Lục Lê ngồi ở ghế sau, hai tay bọc lấy tay cậu để ủ ấm.

Nhưng nói xong câu kia, hắn rũ mắt thản nhiên thò tay vào túi áo khoác như đang sờ bao li xì trong túi.

Nhưng cái gì cũng không có.

Trống rỗng.

Trên đường đi, suốt ba tiếng rưỡi xe chạy, Lục Lê sờ bao li xì không hề tồn tại kia, trên môi lộ ra ý cười như thường ngày, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đêm đó Khương Nghi bần thần đứng trước máy giặt rất lâu.

Mọi việc trong nhà đều do Lục Lê làm nên cậu hoàn toàn không cần mớ tay vào.

Nếu không phải vì Lục Lê đi khắp khiêng quá mệt mỏi, nếu không phải Lục Lê bị sốt nhẹ vừa về nhà đã lên giường ngủ ngay thì cậu đã chẳng có cơ hội đụng vào máy giặt.

Cũng không bao giờ phát hiện ra túi áo khoác trống rỗng.

Cuối cùng Khương Nghi không nói gì mà vẫn bỏ áo khoác của hai người vào máy giặt, sau đó cất bao li xì của mình vào ngăn kéo.

Nhưng khi Lục Lê tỉnh dậy, cậu nhìn vào mắt người trước mặt rồi nghiêm túc nói: "Nhất định ba sẽ thích cậu mà."

Giờ câu nói kia đã thành sự thật rồi.

Cha Khương ngẩng đầu nhìn Khương Nghi ngồi xổm trước mặt, khóe mắt ửng đỏ nhưng trên má lại hiện ra lúm đồng tiền nhỏ, hai mắt lóe sáng như sao, gương mặt xinh đẹp vô cùng rạng rỡ.

Đường như cậu cảm thấy chuyện này đến quá đột ngột nên cực kỳ vui mừng.

Cha Khương phải đặt trên củ cải, nghĩ thềm đĩa nhỏ ngọc này.

Chắc còn tưởng cha mình mềm lòng đồng ý nữa.

Cha Khương đứng dậy thấy củ cải cho Khương Nghi: "Đem rửa đi, nhớ vặn vòi nước sang bên trái nhé."

Bên trái là nước nóng, đừng có vặn nhầm đấy."

Khương Nghi cầm củ cải mang theo mèo mướp trên dép lê chạy ra hồ nước.

Cha Khương đứng tại chỗ nhìn Khương Nghi đã hoàn toàn trưởng thành, cậu mặc áo lạnh dày sù, vẫn còn lộ ra vẻ ốm yếu xanh xao, nhớ lại bộ dạng eo uột của Khương Nghi lúc nhỏ từng dạo quanh Quý Môn Quan.

Chốc lát sau, ông lại nhớ tới bóng lưng nam sinh tóc vàng quỳ trên mặt đất cúi lạy Bồ Tát.

Hai đứa bé đều là con ngoan.

Thích nhau chẳng có gì sai cả.

Thật lòng là tốt rồi.

Cha Khương chậm chạp thở dài, vừa đi tới hồ nước vừa cảm râm nhắc Khương Nghi đeo bao tay vào.

Khương Nghi chà bùn đất trên củ cải rồi cười híp mắt vâng dạ.

Mùng sáu Tết, Khương Nghi và cha Khương đưa bà cụ lên thành phố S.

Buổi tối, Khương Nghi vừa tắm xong thì nghe thấy cửa sổ phòng mình bị gõ mấy lần.

Cậu mở cửa sổ ra, lập tức trông thấy mái tóc vàng quen thuộc phất phơ trong gió lạnh, chỉ tích tắc sau Lục Lê mặc áo khoác đã nhanh nhẹn treo qua ban công vào phòng.

Khương Nghi vội vàng đóng cửa sổ rồi do dự nhìn Lục Lê giữ tuyết trong phòng: "Sao cậu không vào cửa chính?"

Cậu nhớ cha Khương đã đồng ý rồi mà.

Chẳng lẽ ngoài miệng đồng ý nhưng vẫn không có ý định mở cửa cho Arno sao?

Đôi mắt xanh lam của Lục Lê rất sáng, trên tóc vàng lấm tấm mấy hạt tuyết, hân thờ ra một làn khói trắng, cúi đầu hôn Khương Nghi rồi nói: "Mẹ tớ không cho tớ tới tìm cậu."

Khương Nghi ngăn người, khẩn trương nghĩ thềm đến lượt mình rồi.

Những gì Lục Lê trải qua rốt cuộc cũng đến lượt cậu.

Nhưng không sao.

Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Khuong Nghi âm thầm động viên mình chưa đầy một phút thì nghe Lục Lê nói: "Mẹ tớ dọa nếu tớ còn đến quấy rầy cậu và chú Khuong ăn Tết thì sẽ đánh gãy chân tớ."

Khuong Nghi kinh ngạc trợn mắt há hốc nhìn Lục Lê.

"Nhưng tớ vẫn muốn tới."

Mắt Lục Lê sáng ngời, tựa như không kịp chờ đợi nói: "Đến tặng cậu cái này nè."

Khuong Nghi: "Gì vậy?"

Lục Lê kéo cậu ngồi xuống giường, sau đó cúi đầu lấy từ túi áo khoác ra một chiếc hộp nhung đen nhìn rất tinh xảo.

Khuong Nghi thấy hẩn mở hộp ra, bên trong là một miếng ngọc phi thủy sáng bóng có màu sắc điểm lẹ, xanh thẳm như hồ sâu, dày mà không thô, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết có giá trị không nhỏ.

Lục Lê cầm miếng phi thủy kia rồi vén quần ngủ Khuong Nghi lên, đặt chân cậu trên đầu gối mình, ướm thử miếng ngọc lên sợi dây đỏ quanh cổ chân cậu rồi hài lòng nói: "Hộp ghê."

Để hôm nào đục lỗ rồi xỏ dây vào."

Nhìn miếng phi thủy láng mượt cực đẹp, Khuong Nghi ghen lời: "Cậu lấy đâu ra thế?"

Lục Lê búng đồng xu xỏ qua sợi dây đỏ trên cổ chân cậu rồi hào hứng nói: "Mẹ tớ cho đấy."

Trong lòng Khuong Nghi chợt có dự cảm không tốt, cậu nuốt nước bọt rồi hỏi: "Bác đi cho cậu có nói gì không?"

Lục Lê nhú mày ngẩng đầu lên: "Có."

Khuong Nghi: "Nói gì?"

Lục Lê: "Bà nói đây là bảo vật gia truyền của nhà họ Lục tặng con dâu đấy."

Khuong Nghi trợn mắt há hốc mồm, kinh hồn táng đả nhìn miếng phi thủy trong tay Lục Lê rồi nhớ lại lời hẩn vừa nói.

Đục lỗ.

Xỏ dây.

Đeo vào cổ chân cậu.

Lục Lê còn đang nghiên cứu nên đục lỗ phía trên hay phía dưới miếng ngọc để tiện xỏ dây hơn.

Khuong Nghi run rẩy bảo hẩn mau bỏ phi thủy vào hộp, sau đó cắt vào kết sắt đi.

Lục Lê nhú mày lăm bắm: "Không cắt đâu."

Hẩn thì thầm vào tai Khuong Nghi: "Tặng cậu mà."

Sau khi mẹ hẩn đưa hộp nhung đen đựng miếng phi thủy này cho hẩn, hộp nằm trong áo khoác còn chưa nóng chỗ thì hẩn đã gõ cửa sổ phòng Khuong Nghi.

Khuong Nghi: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Lục Lê trầm tư: "Mấy chục triệu thì phải? Chẳng nhớ nữa."

Bàn trước tham gia đấu giá, miếng phi thủy cuối cùng rao bán nhỏ hơn miếng này mà đã hai chục triệu rồi."

Dứt lời hắt lại chân thành nói: "Miếng này to nè.

Cậu đeo miếng to mới đẹp."

To đến nỗi có thể đục lỗ xỏ dây cho Khương Nghi đeo vào chân.

Chắc là sẽ đẹp lắm.

Lục Lê hết sức đắc ý, Khương Nghi đập đầu gỏi hắt rồi đỡ đỡ nói: "Cả người tổ cộng lại cũng không tới hai chục triệu nữa.

Thế mà cậu bảo tổ đeo một miếng phi thủy hai chục triệu trên chân à?"

Người bình thường dù có bán cả hai quả thận cũng chưa có nổi hai chục triệu.

Lục Lê thán nhiên gật đầu ừ một tiếng, chẳng hề nhận ra có gì không đúng.

Khương Nghi nhin không được lay đầu hắt, câu tiết nói: "Ừ cái đầu cậu.

Cắt đi.

Không được đục lỗ.

Tổ tông cho cậu bảo vật gia truyền đầu phải để cậu đục lỗ, cắt vào mau lên."

Lục Lê bất mãn quay đầu nói: "Bọn họ đều bị treo lên tường rồi còn gì, sao còn lảm chuyện thế chứ?"

Hắt cúi đầu hôn Khương Nghi, vừa hôn vừa hùng hồn nói: "Mẹ bảo tổ đem tặng vợ mà.

Tổ cài lên dây nịt của vợ còn được nữa kìa."

Dù sao sức khỏe vợ hắt cũng không tốt lắm, đeo vào chân để tổ tông phù hộ vợ hắt nhiều một chút..

Chương 100: 100: Chương 98

Khuong Nghi bỏ ra hết mười phút để giải thích cho người trước mặt hiểu hai chục triệu có nghĩa gì.

Chỉ thiếu điều lắc vai người trước mặt nói: "Là hai chục triệu đó.

"Không phải hai ngàn tệ đâu."

Dù có đục lỗ trên đầu Lục Lê cũng không thể đục lỗ miếng phi thủy hai chục triệu được.

Nam sinh tóc vàng ngồi trên giường ngoẹo đầu làm bầm mấy câu, nhìn mặt còn hơi quạu.

Khuong Nghi nhét hộp nhung đen vào túi áo khoác của hắn: "Không được đục lỗ."

Cậu ngẩng lên ngờ vực hỏi: "Mà này, có phải cậu lên cầm đi không đây?"

Bảo vật gia truyền nhà họ Lục tặng con dâu sao lại đưa cho Lục Lê mới mười tám tuổi chứ?

Lục Lê hơi hốt đáp: "Mẹ tớ cho tớ mà."

Mặc dù mẹ hắn chỉ nói đây là bảo vật gia truyền của nhà họ Lục, nói chờ mai một kết hôn sẽ tặng cho vợ hắn.

Nghi đến đây, Lục Lê lại đặc ý nói: "Chắc tớ là người tặng vợ sớm nhất trong mấy đời nhà họ Lục đây."

Mấy đời trước đều thua xa.

Cúi bấp muốn chết.

Kể cả cha hắn.

Cũng cúi bấp luôn.

Hai mươi mấy tuổi mới gặp mẹ Lục.

Còn hắn mới bảy tuổi đã quen vợ mình rồi.

Khuong Nghi: "....."

Cậu yên lặng dời chân xuống khỏi đầu gối Lục Lê, sau đó lại thấy hắn cúi đầu lục lọi gì đó trong túi.

Khuong Nghi sợ Lục Lê đem hết giấy tờ bất động sản của nhà họ Lục tới đây nên lạnh tay lạnh mắt túm tay hắn rồi khẩn trương hỏi: "Cậu lại tìm gì nữa vậy?"

Lục Lê cúi đầu nói: "Tìm bao lì xì mẹ tớ cho cậu."

Khuong Nghi thở phào một hơi rồi buông tay Lục Lê ra.

Dù sao Tết năm nào mẹ Lục cũng lì xì cho cậu, không chỉ dịp Tết mà sinh nhật cậu cũng được bà lì xì, mức tiền vừa phải để không làm nhà họ Khuong khó đáp lễ mà cũng chẳng làm mất thể diện.

Một tay Khương Nghi còn đặt trên cánh tay Lục Lê, cậu nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Hình như Tết này tớ vẫn chưa gặp đi, hôm nào tớ phải đến chúc Tết đi mới được....."

Còn chưa nói hết thì Lục Lê đã móc ra một bao lì xì đưa cho Khương Nghi.

Thấy bao lì xì trước mặt, nổi bần chồn bất an trong lòng cậu mới lắng xuống.

Bao lì xì không dày mà nhìn hết sức bình thường.

Cũng không giống bao lì xì lúc nhỏ Arno tặng cậu, nhét cả xấp tiền dày cộp vào, cuối cùng hấp tấp bung bao lì xì căng phồng suýt rách đưa cho cậu.

Khương Nghi cầm bao lì xì, phát hiện có gì đó lạ nên đo dụi ngẩng đầu lên.

Bao lì xì rất nhẹ nhưng lại cứng ngắc như bị cản gì đó, góc cạnh rõ ràng.

Trong lòng Khương Nghi chợt dâng lên dự cảm xấu, cậu cúi đầu mở bao lì xì ra, phát hiện bên trong chẳng có tờ tiền nào.

Trong bao chỉ có một tấm thẻ tín dụng đen tuyền, nhìn bề ngoài hết sức tầm thường nhưng là thẻ đen không có hạn mức, muốn xài bao nhiêu cũng được.

"....."

Không đem giấy tờ bất động sản tới.

Nhưng cũng chẳng khác gì cả.

Khương Nghi im lặng nhìn bao lì xì, sau đó đau đầu bóp trán nói: "Cậu đem về trả cho đi."

Cái này quý quá rồi."

Rõ ràng mỗi năm đi Lục Lê đều cho cậu bao lì xì bình thường, sao năm nay lại chơi lớn thế chứ?

Lục Lê thân nhiên nói: "Mẹ tớ nói cho con đâu phải cho nhiều một chút."

Khương Nghi nhìn hẩn rồi nói chắc như đinh đóng cột: "Đi không nói vậy đâu."

Nghe là biết tạo rồi.

Lục Lê: "....."

Hắn lẩm bẩm: "Đúng là không phải mẹ tớ nói."

Khương Nghi: "Vậy đi nói sao?"

Lục Lê im lặng một hồi: "Cậu muốn nghe không?"

Thấy Lục Lê đột nhiên nghiêm túc lên, Khương Nghi đo dụi một hồi nhưng vẫn gật đầu: "Nghe."

Cậu nói đi."

Lục Lê lẩm bẩm: "Mẹ tớ nói sớm muộn gì cũng có ngày cậu chán tớ."

Lúc chán mà nghĩ tới tiền biết đâu sẽ nhận xuống để rảnh ở trọ với tớ."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê chồm tới hôn cậu, vừa hôn vừa nài nỉ cậu đừng chán mình.

Mỗi Khương Nghi bị hôn đỏ rực, cậu đẩy đầu tóc vàng trước mặt ra rồi nhét tấm thẻ đen vào bao lì xì, cuối cùng nhét vào túi áo khoác của Lục Lê.

Nhưng Lục Lê không cho cậu trả lại mà nói: "Cậu nhận đi mà."

Khương Nghi bắt đầu nói mình không thể nhận được.

Lục Lê: "Sao lại không được?"

Hắn hùng hồn nói: "Hồi nhỏ mẹ tớ thuê lao động trẻ em là cậu, lớn lên nhận chút ít tiền thì đã sao?"

Khương Nghi mờ mịt: "Lao động trẻ em gì?"

Lục Lê: "Thì hồi tám tuổi cậu mặc váy công chúa....."

Vành tai Khương Nghi đỏ lên, lập tức bịt miệng Lục Lê: "Biết rồi biết rồi."

Đây là một trong số ít lịch sử đen hời hợt của cậu.

Nhưng ví tiền của Lục Lê luôn giấu ảnh chụp cậu mặc váy hời hợt.

Còn là ảnh cậu khóc tèm lèm, rung rung nhìn vào ống kính nữa.

Lục Lê bị cậu bịt miệng thì nghiêng đầu nhìn cậu, sau đó bỗng nhiên xoay người đè cậu dưới thân mình, hai mắt lóe sáng như sao, thấp giọng nói: "Mặc lại lần nữa nhé? Đến căn nhà ở trung tâm thành phố mặc cho tớ ngắm được không?"

Người dưới thân trắng đến độ chói mắt, xương quai xanh và bờ vai cong cong như cánh bướm, khoác lên voan trắng nhất định sẽ đẹp không sao tả xiết.

Vòng đùi có thể siết chặt một chút.

Hệt như lúc hắn nắm đùi Khương Nghi, thịt mềm trắng nõn tràn ra kẽ tay.

Quả thực khiến người ta không dời mắt nổi.

Khương Nghi nghiêng đầu, bị đè trên giường làm tóc mái hơi rối, cô giả bộ bình tĩnh nói: "Không mặc đâu."

Lục Lê cúi đầu liếm khóe môi cậu rồi dụi đầu vào cậu nói: "Chỉ mặc một lần thôi được không?"

Vành tai Khương Nghi đỏ lên: "Không muốn."

Có ai lớn rồi còn mặc váy đâu.

Tớ là con trai mà."

Lục Lê cắn cổ cậu dụ dỗ: "Có chứ."

Khương Nghi vẫn lắc đầu nói không mặc.

Lục Lê cọ chóp mũi cậu rồi tui thân nói: "Sao Arno tám tuổi được ngắm cậu mặc váy còn Arno mười tám tuổi thì không hả?"

Khương Nghi: "....."

"Bé ngoan, cậu đừng phân biệt đối xử vậy chứ."

Khương Nghi nhìn Lục Lê ra sức bảo vệ quyền lợi mười tám tuổi của mình, yên lặng bảo hắn biến đi.

Lục Lê ôm cậu hôn lên vành tai, vừa hôn vừa nói: "Chỉ mặc một lần thôi mà....."

"Để tớ chọn váy nhé? Hối nhỏ tớ chẳng được chọn gì cả, toàn là mẹ tớ chọn thôi....."

Khương Nghi đề đầu Lục Lê, bảo hẳn tìm Khương Nghi tám tuổi mà mặc.

Lục Lê cắn má Khương Nghi một cái, răng nanh nhẹ nhàng mài mài.

Khương Nghi thoáng do dự, sau đó ngẩng đầu hôn Lục Lê, còn chủ động hé miệng cho người trước mặt.

Hôn xong Khương Nghi không chống tay nổi nữa, đuôi mắt cậu ửng đỏ, sau đó nói lý: "Được rồi."

Hôn rồi đó.

Đừng nhớ thương váy nữa."

Lục Lê cúi đầu nhìn bờ môi sáng lấp lánh của Khương Nghi, nhin không được hôn thêm một cái rồi gật đầu lắc lắc: "Ừ.....!Không nhớ váy nữa....."

Nói thế nào vẫn phải chọn màu trắng.

Không được ngắn quá.

Khương Nghi hay mắc cỡ lắm.

Đến lúc đó nhất định không chịu mặc đâu.

Vòng đùi phải viền ren.

Hoặc là một bên đen một bên trắng.

Khương Nghi ngồi dậy thở phào một hơi, cậu chống giường nhìn thấy Lục Lê chuẩn bị treo ban công về nhà.

Khương Nghi giật thót tim: "Khoan đã."

Lục Lê đang đẩy cửa sổ chợt dừng lại, quay đầu nhìn cậu: "Sao thế?"

Khương Nghi lo âu nói: "Trèo ban công nguy hiểm lắm, cậu về bằng cửa chính đi."

Lục Lê mềm lòng, thấy vẻ khẩn trương của Khương Nghi thì hết sức đắc ý, lảng lảng nói: "Có gì nguy hiểm đâu."

Tớ trèo bao năm rồi còn gì.

Đừng lo."

Khương Nghi mang dép lê kéo hẳn xuống khỏi bệ cửa sổ, thấp thỏm nói: "Đâu phải lo cho cậu."

Tớ lo phi thủy trong túi cậu rơi xuống đấy chứ.

Lỡ trèo qua ban công làm rơi nó thì sao? Hai chục triệu lận đó."

Có đồ hết nhà này ra cũng chẳng kiếm nổi hai chục triệu đâu.

Lục Lê: "....."

Khương Nghi vỗ túi áo khoác của hắn rồi dụ dỗ: "Mình ra cửa chính đi."

Cú nói tỏ gọi điện báo cậu tôi là được rồi."

Lục Lê cúi đầu nhìn hai chục triệu lăm Khương Nghi nơm nớp lo sợ rồi lại yên lặng nhìn bộ dạng cậu như muốn hộ tống hai chục triệu về.

Hắn vừa mở miệng thì nghe Khương Nghi nói như một cái máy: "Rồi rồi rồi, tớ chỉ tốt với cậu thôi."

Không tốt với nó đâu.

Cậu mới là quan trọng nhất.

Nó còn lâu mới quan trọng bằng cậu."

Cuối cùng Lục Lê vẫn từ phòng ngủ Khương Nghi đi ra cửa chính.

Trong phòng khách, bà cụ đang xem kịch trên TV cười ha ha, còn cha Khương uống rượu trên bàn ăn, vừa uống vừa xem kịch, thỉnh thoảng lại phì cười.

Khi Lục Lê đi ra, bà cụ chống gậy chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên mà còn vẫy tay nói: "Í, Tiểu Lục tôi chơi à."

Cha Khương đã ngà ngà say trừng mắt chỉ vào Lục Lê: "Ê nhóc....."

Khương Nghi hồi hộp.

Lục Lê cũng hồi hộp.

Cha Khương trừng mắt chỉ vào hắn hồi lâu, sau đó thốt ra một câu: "Tối uống với chú Khương một ly nào."

Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm, Lục Lê cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nửa tiếng sau.

Khương Nghi ngồi trên ghế salon xem tivi với bà nội, còn Lục Lê ngồi trước bàn ăn uống rượu với cha Khương.

Bà cụ buồn bực hỏi: "Cha cháu đang lèm bèm gì thế?"

Khương Nghi: "....."

Cậu quay đầu thấy cha Khương uống say nắm tay Lục Lê rầu rĩ nói: "Chú chỉ có một đứa con thôi....."

Lục Lê cũng vội vàng cầm tay cha Khương nói: "Chú Khương cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc bé ngoan thật tốt....."

Cha Khương say khướt tiếp tục chua xót nói: "Hồi đó nó bé xíu mà giờ đã lớn thế này rồi....."

"Ngày nào cũng bệnh cả....."

Lục Lê cũng uống hơi say, ngậm ngùi lẩm bẩm: "Cháu biết mà chú Khương....."

"Hồi đó cứ ba ngày hai lần lại phải nhập viện....."

Mười phút sau.

Hai người say khướt lật xem một cuốn album ảnh.

Cha Khương chỉ vào album u sầu nói: "Cháu nhìn đi, bé ngoan lúc bảy tuổi đây."

"Đây là buổi tiệc ở nhà trẻ, nó đóng vai cây non, bé xịu hà, nhỏ hơn mấy đứa chung quanh nữa....."

Lục Lê vuốt ve Khương Nghi trong album rồi lèm bèm: "Vâng, lúc đó cháu còn đứng cạnh cậu ấy nữa mà....."

Hắn buồn rầu nhìn tấm ảnh một hồi, sau đó mới phát hiện trong ảnh chỉ có mỗi mình Khương Nghi, hắn mờ mịt nói: "Không đúng, cháu nhớ lúc đó cháu và bé ngoan cùng đóng vai cây non mà....."

Cha Khương thương cảm nói: "À, lúc đó rửa ảnh xong chú cắt bớt cái cây bên cạnh rồi."

Cây gì mà bị chà bá.

Còn dựa sát rạt con ông nữa.

Thế là ông dứt khoát cắt bỏ cái cây bên cạnh Khương Nghi, nhìn ảnh thuận mắt hơn nhiều.

Lục Lê: "....."

Khương Nghi dựa vào ghế salon âm thầm bật tiếng tivi lớn hơn, dường như không muốn để bà cụ phát hiện đức hạnh của hai người sau lưng.

Uống được nửa chừng, cha Khương say khướt trò chuyện với người trước mặt cởi mở hơn nhiều.

Ông nghe người trước mặt nghiêm túc nói mình lấy bảo vật gia truyền ra cho bé ngoan xem rồi, cam đoan sau này kết hôn nhất định sẽ đối tốt với bé ngoan.

Cha Khương có vẻ hết sức cảm động, ông bùi ngùi nói: "Ừ, bé ngoan học xong tiến sĩ là hơn ba mươi tuổi, đến lúc đó hai đứa kết hôn cũng vừa rồi....."

Lục Lê: "???"

Hắn sừng sốt.

Hắn quay đầu nhìn Khương Nghi.

Khương Nghi đang dựa vào ghế salon, vừa ăn nho vừa nhìn họ, bắt gặp ánh mắt Lục Lê, cậu nuốt nho xuống rồi gật đầu nghiêm túc nói: "Đúng đây, chẳng phải hồi nhỏ cậu nói học xong tiến sĩ mới được kết hôn à?"

Cậu vui vẻ nói: "Hồi trước thầy hướng dẫn của lớp tổ học thạc sĩ rồi học tiến sĩ bận tới mức, tớ nhớ lại lời cậu nói hồi nhỏ, cảm thấy cậu nói đúng lắm."

"Học xong tiến sĩ rồi kết hôn là vừa."

Chương 101: 101: Chương 99

Lục Lê uống say chuênh choáng mờ mịt nhớ lại những lời mình nói lúc nhỏ.

Hơn nửa ngày sau hắn mới tìm được mấy mảnh rời rạc từ trong ký ức xa xôi mơ hồ.

Đúng là lúc bảy tuổi Arno có xúi Khương Nghi học tiền sử, chỉ ước gì cậu học cả đời.

Còn âm thầm lên mạng tìm hiểu độ tuổi bình quân để học xong tiền sử là ba mươi ba tuổi.

Học xong tiền sử Khương Nghi đã ba mươi ba tuổi rồi.

Lúc bảy tuổi hắn nghĩ gì nhỉ?

À.

Hắn nghĩ sau ba mươi ba tuổi Khương Nghi mới kết hôn.

Nửa đêm nằm mơ hắn cũng phải cười tỉnh.

"!/!"

Lục Lê im lặng, đờ đẫn nhìn cây non trong album ảnh.

Ba mươi ba tuổi mới kết hôn.

Gờ hắn chỉ muốn xuyên về lúc đó và mình mấy cái vì ý nghĩ nửa đêm nằm mơ cũng phải cười tỉnh thôi.

Cha Khương đã ngà ngà say trước bàn ăn lẽ nhè một hồi mới sực nhớ ra bà cụ còn ngồi trên ghế salon.

Ông giật nảy mình, trong lòng nhất thời lộp bộp, men say lập tức vơi đi quá nửa.

Lúc này ông vừa nói bé ngoan kết hôn với thằng nhóc này!!

Bà cụ vẫn chưa biết bé ngoan và thằng bé tóc vàng trước mặt yêu nhau.

Nếu biết cháu cưng của mình hẹn hò với một nam sinh thì chỉ sợ thảm cỏ nhà họ Lục đều bị bà cụ này xới tung.

Cha Khương run sợ ngẩng đầu lên, ai ngờ thấy bà cụ híp mắt chống gậy cười khúc khích xem kịch trên TV, thỉnh thoảng lại phá lên cười ha ha.

Cha Khương xoa mặt một cái, ông e dè nói: "Mẹ, mới này con nói bé ngoan!!"

Còn chưa dứt lời thì đã thấy bà cụ mờ mịt quay đầu hỏi Khương Nghi: "Bé ngoan, có ai gọi bà đứng không nhỉ?"

Khương Nghi khẽ gật đầu rồi nhắc bà: "Bà nội, ba cháu gọi bà đây ạ."

"

Bà cụ lẩm bẩm: "Gọi bà già này làm gì?"

Bà chống gậy cầm điều khiển từ xa tăng âm lượng tivi lên, vừa xem kịch vừa cảm rần: "Chuyện quái gì cha cháu cũng phải gọi bà già này hết!!"

Dứt lời bà cụ lại say sưa ngon lành xem kịch, tựa như hoàn toàn không nghe thấy hai người nói chuyện ở bàn bên kia.

Cha Khương thở phào nhẹ nhõm, đang định tiếp tục bày tỏ nỗi thương cảm với Lục Lê thì phát hiện người trước mặt còn thất hồn lạc phách hơn cả mình.

Cha Khương: "???"

Rốt cuộc là ông giao phó con trai hay người trước mặt giao phó con trai vậy hả?

Mãi đến khi Khương Nghi tiễn hẳn ra cổng, Lục Lê vẫn còn thất hồn lạc phách.

Khương Nghi kỳ quái hỏi hẳn bị sao vậy.

Lục Lê đờ đẫn ngẩng đầu lên, chưa từ bỏ ý định mà nhìn cậu hỏi: "Phải ba mươi ba tuổi mới học xong tiền sử thật sao?"

Khương Nghi nở nụ cười, cậu nhéo tay Lục Lê nói: "Đầu phải ai cũng học xong lúc ba mươi ba tuổi đầu."

"

Lục Lê đứng thẳng lên, ôm ấp hy vọng hỏi: "Vậy cũng chưa chắc là ba mươi ba tuổi đúng không?"
Khương Nghi mỉm cười, giờ phút này như bị thầy hướng dẫn ngoài năm mươi tuổi nhập xác, ôn hòa nói:
"Đương nhiên rồi."

Hầu hết mọi người đều tốt nghiệp muộn nên chắc chắn sẽ không thuận lợi học xong tiến sĩ ở tuổi ba mươi ba đâu.

"

Về mặt cậu càng thêm hiền hòa: "Thầy hướng dẫn của tớ giờ đã bốn mươi lăm tuổi rồi mà còn đang viết luận văn tiến sĩ đó."

"

Lục Lê: "!!"
Bốn mươi lăm tuổi.

Hắn chết lặng nghĩ thà giết mình còn hơn.

Khương Nghi vỗ đầu hắn thân mật nói: "Về đi."

Nhớ cắt kỹ hai chục triệu đó.

"

Lục Lê thần thờ gật đầu.

Vật này phải mười mấy năm sau mới được xuất hiện trong lễ cưới.

Có thể không cắt kỹ được sao?

Hắn cười cha mình cùi bắp.

Cha hắn cười hắn hơn ba mươi tuổi vẫn không danh không phận không có giấy hôn thú.

Kể từ đêm đông hôm đó nói chuyện ba mươi ba tuổi chưa chắc đã học xong tiến sĩ, Khương Nghi phát hiện Lục Lê bắt đầu xem trọng việc học của cậu.

Sau lễ khai giảng, Lục Bê đặt một giá sách ở nhà thuê rồi mua cả đồng sách chuyên ngành sinh học xếp thành dãy, chỉ thiếu điều cúng bái nữa thôi.

Sợ Khương Nghi đọc thiếu một quyển sẽ phải tốt nghiệp trễ một năm.

Khi Khương Nghi gõ báo cáo thí nghiệm, Lục Bê nín thở đi trên thảm, cứ như phát ra một âm thanh nhỏ xíu cũng là tội không thể tha.

Bâu lâu Khương Nghi ngẩng đầu lên lại thấy Lục Bê trừng mắt nhìn số liệu trên laptop của cậu, mặc dù xem không hiểu nhưng sắc mặt cực kỳ nghiêm trang.

Cứ như thế không phải hẩn nhìn số liệu thí nghiệm mà đang nhìn một viên ngói một viên gạch xây đắp cuộc hôn nhân tương lai của mình vậy.

Khi Khương Nghi xóa một dãy số liệu, Lục Bê giật thót hỏi cậu: "Sao cậu lại xóa đi thế?"

Khương Nghi cúi đầu nhìn rồi bất đắc dĩ nói: "Số liệu không khớp nhau, số cuối lớn như vậy chắc chắn là có vấn đề rồi."

"

Lục Bê hậm hực nói: "Được thôi."

"

Về tiết nuôi kia cứ như không phải Khương Nghi xóa số liệu mà lấy đi một viên ngói một viên gạch xây đắp cuộc hôn nhân tương lai của hẩn không bằng.

Mặc dù Lục Bê hết sức coi trọng việc học của Khương Nghi nhưng vẫn khó tránh khỏi căm thù một vài thứ như hồi bé.

Lúc nhỏ căm thù sách giáo khoa, lớn lên thì căm thù thí nghiệm.

Bởi vì một khi Khương Nghi làm thí nghiệm, hầu như cuối tuần nào cũng nhốt mình trong phòng thí nghiệm tới khuya mới về.

Thình thoảng Lục Bê bơ vơ ngồi trên giường, ủ rũ nói với Khương Nghi vừa về nhà cởi áo khoác: "Thời gian cậu ở với tớ còn không nhiều bằng ở với chuột bạch trong phòng thí nghiệm nữa."

Ít nhất chuột bạch còn có thể nhảy nhót trong tay Khương Nghi, thân mật ở với cậu cả ngày.

Khương Nghi thường xuyên chột dạ.

Bởi vì sự thật đúng là như thế.

Nhưng cậu luôn biết cách dỗ người bên cạnh.

Chỉ cần một nụ hôn say đắm thì người trước mặt sẽ phần chấn lại ngay.

Mặc dù đôi khi phải trả giá khá lớn, thường là bị hấn nắm cổ chân kéo lại, vừa ra sức đưa đẩy vừa cúi đầu hôn tai cậu, nói lần sau phải ở với mình lâu một chút.

Ít nhất phải lâu hơn chuột bạch mới được.

Những lúc như vậy Khương Nghi đều nói không nên lời, ánh mắt tan rã, lệ rơi đầm đìa, vùi đầu cắn gỏi.

Cuối năm hai, thành tích của Khương Nghi đứng đầu cả khoa Sinh học.

Thành tích siêu việt cộng thêm tướng mạo xuất chúng xưa nay luôn trở thành tâm điểm của đám đông.

Nhưng hầu như cả khoa đều biết cậu sinh viên xuất sắc lạnh lùng xa cách này rất thích nhốt mình trong phòng thí nghiệm.

Về sau có không ít người ở khoa Sinh học thấy cậu sinh viên xuất sắc lạnh lùng này ngậm bánh mì ngồi xổm cạnh bồn hoa, ấp úng nói với người trong điện thoại mình đang ăn cơm ở căn tin, bởi vậy ai cũng biết Khương Nghi là hoa đã có chủ.

Nam sinh tóc vàng kiêu căng ngang tàng, tính cách không tốt lắm.

Nhưng thường xuyên gọi trà chiều, cà phê và trà sữa cho các thành viên trong tổ thí nghiệm, cả học kỳ chưa từng gián đoạn, hầu như người nào cũng được đãi uống trà chiều.

Chuyện nam sinh tóc vàng nhò cũng rất đơn giản.

Chỉ cần mọi người ở đó đừng cho Khương Nghi ăn trong phòng thí nghiệm thôi.

Có mấy sinh viên phải đuổi kịp tiến độ nên trong túi luôn trữ sẵn đồ ăn vặt chống đói, hễ đói bụng thì ra ngoài phòng thí nghiệm ăn để bổ sung năng lượng, nhân tiện nghỉ ngơi một lát.

Túi Khương Nghi luôn bị nhét đầy ắp, thỉnh thoảng cậu cũng chọn mấy thứ không gây nóng người như bánh mì và sô cô la, ăn xong lại quên mất bữa chính.

Dù sao làm thí nghiệm cũng rất hiếm người có thời gian đi ăn.

Về sau ít ai cho cậu ăn vặt nên Khương Nghi đến căn tin ăn cơm rất đúng giờ.

Mùa xuân năm thứ ba, Lục Lê từng bước tiếp quản công ty, thường xuyên làm việc ngày đêm hai mươi bốn giờ không nghỉ.

Nhưng lần nào đi công tác Lục Lê cũng dành chút thời gian đi mua xếp hình ở thành phố đó cho Khương Nghi.

Dần dà trợ lý của Lục Lê đều biết rõ thói quen này của Lục đại thiếu gia.

Cho đến một ngày nọ, Lục Lê đi công tác với Lục Tiều, bàn việc xong trợ lý như thường lệ muốn tìm giùm Tiểu Lục tổng xem ở thành phố này có chỗ nào bán xếp hình không, nhưng Lục Lê lại ra thẳng sân bay.

Trong lúc chờ máy bay, trợ lý thấy Tiểu Lục tổng luôn lạnh lùng nghiêm mặt, tinh tình hết sức nóng nảy này lộ ra ý cười trên môi, thấp giọng nói với đầu dây bên kia: "Cuối tuần không làm thí nghiệm sao? Muốn ở với tớ thật à?"

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì mà ý cười của Lục Lê càng sâu hơn: "Đây là cậu nói đấy nhé."

Ừ, khoảng ba tiếng nữa tớ sẽ đến thành phố A.

Ừng Trác Hàn? Kệ nó đi, cậu làm người mẫu cho nó là nể mặt nó lắm rồi đấy.

"

Lục Lê vẫn canh cánh trong lòng, hẳn bảo Khương Nghi mặc váy thì cậu không chịu, nhưng tên đầu quần

ngủ xuân kia khóc lóc ỉ ôi nói mình không tìm được người mẫu thì Khương Nghi mềm lòng đồng ý ngay.

Nhìn bộ dạng Lục Bê, trợ lý chợt nghĩ người mà họ gọi là Tiểu Lục tổng chỉ mới hai mươi tuổi, khi gặp người mình thích cũng giống như bao thanh niên khác mà thôi.

Trong lòng trợ lý hết sức tò mò.

Dù sao Lục đại thiếu gia cũng chưa bao giờ để lộ mặt người yêu.

Mấy con em nhà giàu khác ở công ty luôn sai trợ lý đi mua túi xách hay quần áo cho bạn trai bạn gái mình, ít nhất cũng phải làm tài xế mấy lần.

Nhưng Lục đại thiếu gia chưa từng như vậy.

Mọi việc liên quan đến người yêu hẳn đều đích thân làm.

Giống như từ nhỏ đến lớn đã quen tự tay làm, chưa bao giờ để người mình thích phải động tay vào việc gì.

Ba tiếng sau.

Máy bay đúng lịch hạ cánh xuống thành phố A.

Ở sân bay, trợ lý xách vali đi theo Lục Bê, sau đó thấy Tiểu Lục tổng nhà mình ngăn người nhìn nam sinh cách đó không xa.

Trợ lý ngẩng đầu lên, trông thấy nam sinh gần đó cũng giật mình.

Nam sinh kia đảo mắt ngó quanh như đang tìm ai trong đám đông, nhìn khí chất có vẻ trầm lặng hướng nội, tóc đen mềm mại, nước da trắng sáng, gương mặt xinh đẹp vô cùng bắt mắt.

Quan trọng nhất là cậu mặc áo len hồng cổ rộng để lộ một đoạn xương quai xanh, trên cổ đeo đủ loại trang sức bạc, quần jean lưng cao tôn lên vòng eo thon nhỏ.

Quần jean thùng lỗ chỗ bó sát eo hông, những lỗ thủng màu xanh đậm lộ ra đôi chân thon nuyệt, lúc đi nhìn dài miên man.

Boè loẹt nhưng lại hút mắt cực kỳ.

Trợ lý còn tưởng đây là mình tỉnh nào nên bần khoản tự hỏi sao chung quanh không có fan hâm mộ ra đón.

Lục Lê đứng sững tại chỗ, nhìn thấy ánh mắt người qua lại ở sân bay đều đổ dồn vào Khương Nghi, có nam có nữ nhưng hầu hết đều là nam.

Hắn lạnh mặt nghĩ thầm rốt cuộc bọn họ là gay hay Ứng Trác Hàn là gay vậy?

Tên đầu quần ngu xuẩn kia đóng học phí bốn mươi bốn ngàn (303 triệu) một năm mà thiết kế quần cho Khương Nghi cũng không nở thêm mấy miếng vải hay sao?.

Chương 102: 102: Chương 100

Đúng là Ứng Trác Hàn không nỡ thiết kế thêm mấy miếng vải cho chiếc quần.

Thậm chí ngay cả áo len hồng Khương Nghi mặc hẳn cũng không nỡ cắt thêm một khúc vải.

Lục Lê trơ mắt nhìn Khương Nghi mặc áo len hồng cúi nhìn điện thoại, dường như tìm được gì đó nên nghiêng người ghé cổ nhìn sang hướng khác trong đám đông.

Áo len hồng cổ rộng xéch lên để lộ một phần vai lưng trắng đén lóa mắt, tóc đen che khuất gáy, sau cổ rủ xuống một đoạn dây chuyền bạc không dài không ngắn.

Đoạn dây chuyền kia như sợi xích bạc đưng đưa trên sống lưng ưu mỹ theo từng bước chân, mơ hồ len lỏi vào sâu trong áo len hồng.

Áo len mềm mại tôn lên thân hình tuyệt đẹp như tác phẩm kỹ họa cơ thể hoàn mỹ nhất.

Khương Nghi nhìn biển người mênh mông trước mặt, vừa đi tới trước hai bước thì bị ai đó kéo một cái làm cậu không nhắc chân được nữa.

Cậu cúi đầu thấy Lục Lê lạnh mặt đứng sau lưng mình, ngón tay móc vào lỗ rách quần jean rộng thùng thình.

Người có vẻ là trợ lý đứng sau lưng Lục Lê lộ ra vẻ mặt bị sốc, tựa như không tin nổi Tiểu Lục tổng ở công ty chửi mắng còn lợi hại hơn cả cha mình lại là người như vậy.

Vừa đi tới đã móc quần người ta.

Còn cổ ý móc lỗ rách to nhất trên quần jean nữa.

Khương Nghi bị móc quần jean: "....."

Cậu im lặng giây lát rồi hạ giọng bảo người trước mặt buông tay ra.

Lục Lê nghiêm mặt không chịu buông.

Một giây sau, điều khiển trợ lý càng sốc hơn xảy ra.

Hắn trơ mắt nhìn nam sinh tóc đen mặc áo len hồng trừng Tiểu Lục tổng, sau đó đánh mấy cái vào tay hắn.

Bóp bóp.

Trợ lý nghe mà sờn tóc gáy, nơm nớp lo sợ nhìn bàn tay Tiểu Lục tổng nóng tính bị đánh phát ra âm thanh vang dội.

Hắn vẫn còn nhớ Tiểu Lục tổng mà cậu lên thì ngay cả cha mình cũng mắng.

Mắng gì ấy nhỉ ——

Không nhớ lắm.

Dù sao cũng chẳng phải lời gì hay ho cả.

Nhưng Tiểu Lục tổng bị đánh mấy cái không hề nổi giận mà vẫn nghiêm mặt, kiên quyết móc lỗ rách quần jean của nam sinh tóc đen không chịu thả.

Sau đó bị nam sinh tóc đen nghiêm mặt giáo huấn mấy câu.

"Làm gì đó?"

"Buông tay ra ——"

"Không buông thì lần sau khỏi tới đón cậu nữa."

Tiểu Lục tổng im lặng mấy giây, sau đó miễn cưỡng buông tay.

Trợ lý: "....."

Hắn đoán thế đây là lần đầu tiên thấy Lục Lê ở công ty nóng máu lên ngay cả cha mình cũng mắng lại im lặng cam chịu như vậy.

Khuong Nghi thấy Lục Lê buông tay ra thì thở phào một hơi, sau đó cúi đầu nhìn xem lỗ rách quần jean của mình có bị móc hỏng không.

Cậu vừa nhìn vừa cảm rần: "Ứng Trác Hàn nói cái quần này mấy ngàn lận đó....."

"Đắt lắm....."

Lục Lê xụ mặt, dường như chỉ hận không thể lấy kim chỉ ra may kín cái quần mấy ngàn tệ này.

Khuong Nghi vô cùng xinh đẹp.

Mặc áo len hồng chòe, lúc đi lộ ra chân dài thẳng tắp và eo nhỏ mỏng căng, nhưng sắc mặt lại ôn hòa trầm tĩnh chứ không thuộc dạng hồn nhiên ngây thơ, sự kết hợp kỳ dị này lại cuốn hút đến khó tin.

Sau khi ngồi vào sau xe và kéo vách ngăn lên, Lục Lê đưa tay bịt lỗ rách quần jean trên đùi Khuong Nghi: "Sao lại mặc bộ này đi thế?"

Hắn biết phong cách ăn mặc của Khuong Nghi luôn nhất quán, sẽ không bao giờ mặc mấy thứ lòe loẹt này.

Quả nhiên Khuong Nghi quay sang nói: "Lúc chụp hình ở trường Ứng Trác Hàn bị đổ trà sữa lên đồ."

Cậu ấy bảo tớ mặc bộ này về luôn đi."

Nói xong Khuong Nghi đưa tay sờ cổ: "Trên cổ toàn đeo mấy thứ leng keng thôi."

Lục Lê tỏ vẻ ảm ức, dường như còn canh cánh trong lòng nên trầm giọng nói: "Tớ tặng cậu mà cậu có đeo đâu."

Khuong Nghi: "....."

Cậu yên lặng nói: "Hai chục triệu đeo trên cổ à?"

Lục Lê đính chính: "Không phải cổ mà là cổ chân."

Khuong Nghi: "....."

Thà đeo trên cổ còn hơn.

Nhắc tới chuyện này, Lục Lê lại âm ỉc nói: "Cái khác cậu cũng đâu chịu mặc."

Khuong Nghi: "....."

"Tớ mặc bộ vest mấy trăm ngàn tới phòng thí nghiệm làm gì? Đi kiểm tra độc thức trên độ giảng dạy à?"

Lục Lê không cam lòng nói: "Ừa đồng hồ tớ tặng đâu?"

Khuong Nghi thở dài: "Đâu phải tớ không muốn đeo, nhưng ở phòng thí nghiệm tốt nhất là đừng đem mấy thứ này vào."

Nửa tiếng sau.

Trợ lý mở cửa xe, đang định vòng sang bên kia mở cửa cho người yêu của Tiểu Lục tổng thì thấy sếp mình sai chân đi tới kéo cửa xe ra cho nam sinh tóc đen.

Cả quá trình trợ lý không tìm được bất kỳ cơ hội nào để nhúng tay.

Lục Lê nâng niu người kia chẳng khác nào báu vật cả.

Về nhà thuê, cửa vừa đóng lại, còn chưa vào phòng khách mà chỉ mới đứng trước cửa, Lục Lê đã ôm người hôn đắm đuối.

Họ xa nhau gần một tuần rồi.

Khuong Nghi ngửa đầu lên, hai tay ôm cổ người trước mặt, ngón tay ứng đồ bấm vào bộ vest cắt may vừa khít, đầu tiên là nắm hờ, sau đó bỗng nhiên cuộn lại túm chặt lưng áo vest của người trước mặt.

Lục Lê hôn cậu nồng nhiệt, vừa mãnh liệt vừa khao khát, tiếng mút quanh quẩn trong phòng khách trống trải.

Bông mi Khuong Nghi ướt sũng dính vào nhau, đuôi mắt ứng đồ, khi được buông ra, dây chuyền bạc rủ xuống xương quai xanh trắng ngần như xiềng xích trời buộc.

Nửa thân trên bị áo len hồng bao phủ cũng ứng đồ từng mảng lớn.

Da thịt trắng mịn như ngọc dương chi giờ phút này giống hệt quả đào mật.

Lục Lê cúi đầu hôn dọc theo vành tai cậu, khàn giọng gọi đi gọi lại tên ở nhà của cậu, vừa gọi vừa lẩm bầm việc công ty thật nhiều.

Hắn lâu bầu hỏi tại sao Ứng Trác Hàn bảo mặc gì thì bé ngoan sẽ mặc vậy chứ.

Khuong Nghi hơi ngửa đầu, mi mắt run lên, ánh mắt thất thần, hoàn toàn không biết người trước mặt đang nói gì.

Lục Lê cúi đầu thân mật cọ chóp mũi cậu, đôi mắt xanh lam đối diện với cậu, thấp giọng hỏi cậu mặc cho mình ngắm được không.

Khuong Nghi đồ dẫn nhìn đôi mắt xanh kia, sau đó mờ mịt ngẩn người, trong nụ hôn dài dằng dặc mơ màng gât đầu.

Khuong Nghi không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào.

Chỉ biết mình bị bế tới giường lớn trong phòng ngủ, sau đó Lục Lê lấy ra một thứ trong ngăn kéo dưới cùng.

Chẳng biết đã chuẩn bị bao lâu, đường viền ren buộc chặt hẳn lên da thịt trắng như tuyết.

Hắn đã quên bémol ý nghĩ của mình cách đây không lâu khi thấy Khương Nghi mặc áo len hồng và quần jean thùng lỗ chỗ —— Bộ đồ mấy ngàn tệ còn thua cả giẻ rách.

Dù sao thứ hắn cầm trên tay cũng chỉ là mấy miếng vải ghép lại mà thôi.

Quần jean rách còn nhiều vải hơn món đồ trên tay hắn nữa.

Khương Nghi ngủ một giấc đến hơn tám giờ tối.

Khi tỉnh dậy ngoài trời đã tối mịt.

Lục Lê đang bôi thuốc cho cậu như thường lệ, vừa bôi vừa nhin không được ngoáy ngoáy.

Khương Nghi rên lên một tiếng bằng giọng mũi, theo bản năng muốn lùi ra sau như thường lệ, sau khi kịp phản ứng thì vành tai đỏ bừng, buồn bực vùi đầu vào chăn không muốn ra nữa.

Lục Lê lại dỗ dành cậu, vừa dỗ vừa tiếc nuối nhớ lại chuyện ban ngày.

Lúc nhỏ e là có nằm mơ Arno cũng không ngờ có ngày sẽ được tự tay mặc đồ cho búp bê của mình.

Mặc váy gì, mặc tời đầu, mang tất gì, tất cả đều do tự tay hắn làm.

Cuối cùng lại cởi ra.

Hệt như mở quàng vậy.

Khương Nghi vùi đầu vào gối, ai ngờ nhắm mắt một hồi lại ngủ thiếp đi.

Vận động quá mạnh sẽ làm tiêu hao nhiều sức lực.

Đặc biệt với người ít vận động như Khương Nghi lại càng tiêu hao nhanh hơn.

Tiếng rên rỉ cứ thốt ra nửa chừng lại run rẩy im bất, tựa như quá mức kịch liệt làm yết hầu không thở nổi, chỉ có thể phát ra những âm thanh yếu ớt.

Lục Lê bật cười nhìn cậu lại mơ màng ngủ mất.

Hắn ôm người dưới thân vào lòng, trong mộng cậu nép vào nơi quen thuộc, gối đầu lên vai hắn nhắm mắt ngủ say.

Chóp mũi còn ẩm ướt ừng ờ vì lúc này khóc, hàng mi dài rậm khép vào nhau, nhin vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Lục Lê cúi đầu vỗ nhẹ lưng người trong ngực như đang ru cậu ngủ.

Vỗ nửa chừng hắn lại cúi đầu nhìn người đang ngủ say, nhin không được hôn lên khóe mắt ừng hồng ướt át, sự dịu dàng trong lòng như sắp tràn ra ngoài.

Chẳng biết qua bao lâu, khi Lục Lê tỉnh lại thì trong ngực đã trống không.

Hắn quay đầu, phát hiện Khương Nghi thân trần chỉ kiên ôm laptop ngồi đầu giường gõ phím, hình như đang sửa số liệu thí nghiệm.

""

Lục Lê im lặng.

Gạch ngói xây đắp hôn nhân tương lai của hắn luôn luôn xuất hiện sai thời điểm.

Sửa xong số liệu, Khương Nghi ngẩng đầu lên thấy Lục Lê điềm tĩnh ngồi đầu giường chờ mình, tựa như đã chung sống hoà bình với thí nghiệm của cậu.

Khương Nghi hết sức vui mừng.

Hôm sau, Khương Nghi nghe Lục Bê hỏi mình muốn nuôi thú cưng không.

Khương Nghi dựa vào ghế salon, hai mắt sáng lên: "Nuôi chứ."

Lục Bê ôm cậu nghĩ thầm tốt rồi.

Khương Nghi toàn chạy tới phòng thí nghiệm chứ không thích ở nhà, đã đến lúc trong nhà có thú gì đó mới mẻ để níu chân cậu lại.

Khương Nghi hồ hởi hỏi: "Tụi mình nuôi gì đây?"

Lục Bê cúi đầu nói ra con vật hôm qua mình đã suy nghĩ cả đêm: "Rùa đen."

Tớ muốn nuôi rùa đen.

Cậu thấy sao?"

Nuôi một con rùa.

Vừa xấu xí vừa không bò lung tung.

Có thể khiến Khương Nghi thường xuyên về nhà cho ăn, còn có thể sống từ tám đến mười năm.

Chỉ lời chứ không lỗ.

Khương Nghi do dự: "Cậu thích rùa đen à?"

Lục Bê gật đầu: "Thích."

Khương Nghi hơi phân vân nhưng suy nghĩ một hồi vẫn nói: "Cũng được."

Tụi mình mua rùa đen về nuôi đi."

Toàn thân Lục Bê đều sáng khoái.

Một tuần sau, hểnh đi công tác về thành phố A, đến trường học rồi chạy về nhà thuê.

Trên đường về, Khương Nghi nhắn cho hểnh một tin vui, thú cưng của họ có bạn chơi chung rồi.

Lục Bê nghĩ thầm rùa ơi là rùa, cái nhà này nhờ vào mĩ hết đây.

Cố gắng lên nhé.

Về nhà thuê, Khương Nghi mở cửa cho hểnh với vẻ mặt vui sướng hiếm thấy, hểnh hỏ nói: "Hôm nay có đàn em hỏi tớ muốn nuôi nó không."

Nhìn nó y chang cậu hồi bé vậy ——"

Lục Bê nghĩ thầm một con rùa thì có tài đức gì mà giống hểnh lúc nhỏ chứ.

Sau đó một chú chó con lông mượt như nhung vẫy đuôi sủa gâu gâu với hểnh.

Lục Bê cúi đầu nhìn, lập tức đổi mặt với chó con mắt xanh.

"....."

Mắt xanh.

Chó con.

Khuông Nghi cong mắt nhìn chó con, sau đó thấy nó ngậm gì đó trong miệng, cậu ngẩn người rồi hoảng hốt nói: "Cái này không ăn được đâu——"

Chó con phun ra con rùa trong miệng rồi cánh giác nhẹ rũng sủa một tiếng với anh chàng mắt xanh mới vào cửa, còn giọng chân chỉ vào con rùa bò trên sàn.

Cứ như đang biểu đạt gì đó.

Lục Lê: "....."

Nếu hắn nhìn không lầm thì hình như con chó này đang chửi hắn đúng không?

(Bên Trung hay chửi "vương bát đản" là đồ con rùa, đồ khốn).

Chương 103: 103: Chương 101

Một người một chó giăng co trước cửa.

Một con rùa chậm chạp bò trên sàn.

Khuong Nghi "a" một tiếng rồi khom người nhặt con rùa lên, vừa ngẩng đầu thì phát hiện mắt xanh lớn và mắt xanh nhỏ đang gườm nhau.

Chó con mắt xanh cảnh giác nhe răng gồng mình nhìn Lục Lê đứng ở cửa.

Trên mặt Lục Lê chẳng có cảm xúc gì, thân hình cao gần mét chín hất bóng xuống sàn bao trùm chó con đi chập chững trước mặt.

Chó con còn chưa to bằng giày hắt không hề sợ hãi mà tiếp tục nhe răng với hắt.

Mười phút sau.

Khuong Nghi ôm chó con ngồi trên ghế salon, cậu khoanh chân hờ hờ nói: "Cậu nhìn này, mắt nó giống hệt cậu vậy."

"

Lục Lê nghiêm mặt không nói lời nào mà chỉ cắt rau trong bếp.

Chó con nằm trong lòng Khuong Nghi cực kỳ ngoan, ngoeo đầu sủa một tiếng rồi dụi vào má cậu khiến vế mặt Khuong Nghi vô cùng dịu dàng, hai mắt cong cong, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện trên má.

Cậu cũng cúi xuống dụi đầu chó con mượt như nhung, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Nó cũng giống cậu hồi nhỏ nữa."

"

Lục Lê đập dập một củ tỏi, nghĩ thầm thà nói con rửa bơi oàùm oạp trong bể nước giống mình còn hơn.

Khương Nghi co chân lại, ngón tay bị chó con gặm, cậu nói: "Đàn em bảo tìm thấy nó khi trời đang mưa.

Lúc đó nó bị ướt ở bồn hoa, nhìn khoảng bốn năm tháng tuổi, toàn thân ướt sũng, mắt cũng không mở ra được, chỉ biết nấp dưới bồn hoa tránh mưa thôi.

"

Cậu mỉm cười rồi nhẹ giọng nói: "Đàn em còn cho tớ xem ảnh chụp hôm đó nữa.

"

Lục Lê đang cắt rau trong bếp chợt dừng lại.

Khương Nghi sờ mũi chó con, thấy nó ngoẹo đầu tròn xoe mắt phoi bụng ra thì cười nói: "Cậu còn nhớ lần đầu tụi mình gặp nhau hồi bé không? Khi thấy tấm hình kia, tớ lập tức nhớ lại lần đầu tiên tụi mình gặp nhau.

"

Cũng là mắt xanh, nấp dưới bồn hoa, trời mưa làm toàn thân ướt đẫm, ánh mắt hết sức hung dữ.

Đàn em mềm lòng đem chó con về rồi đưa tới bệnh viện thú y khám, vì đã nuôi rất nhiều mèo con và chó con, hơn nữa chú chó này thuộc giống chó lớn nên đành tìm người khác nhận nuôi.

Sau khi biết Khương Nghi muốn nuôi thú cưng thì hỏi cầu may, còn lấy ảnh ra cho cậu xem.

Khương Nghi vừa thấy tấm hình chụp ngày mưa hôm đó thì lập tức nhớ tới Arno hồi nhỏ.

Sau đó chó con mắt xanh này theo cậu về nhà.

"!!"

Lục Lê không lên tiếng, hẩn quay đầu nhìn chó con ngoắc đuôi trên ghế salon, đặt dao phay trong tay xuống rồi đi tới tủ lạnh.

Khuong Nghi nghịch chân chó con, ngẩng đầu lên thấy Lục Bê lấy từ tủ lạnh ra một hộp ức gà tươi.

Sau đó nghiêm mặt bắt đầu làm đồ ăn dặm cho chó.

Ăn cơm tới xong, trước khi tắm Khuong Nghi bế chó con đặt cạnh Lục Bê để một người một chó bồi đắp tình cảm.

Lục Bê lạnh lùng cao ngạo gật đầu rồi sầm soi ngắm nghía chó con nhờ giống hần nên mới được vào nhà này.

Mắt xanh mới tới khá được sủng ái.

Trước khi tắm Khuong Nghi còn chơi với nó trên ghế salon một lúc.

Thậm chí tới nay cậu không mở laptop mà nằm gồi lên đùi Lục Bê chọn mua đồ dùng cho thú cưng.

Chó con nằm trên ghế salon liếc nam sinh tóc vàng một cái, sau đó quay đầu nhìn con rùa trong bể nước.

Lục Bê: "!!"

Khuong Nghi tắm xong ra ngoài thì phát hiện Lục Bê đang nghiêm mặt dạy dỗ chó con trên ghế salon.

Nam sinh tóc vàng cao gần mét chín đã từng đấm bể bao cát mà giờ lại ngồi trên ghế salon giảng đạo lý với chó con còn không to bằng giày hần.

"Mày tròng cái gì mà tròng?"

"Có tròng mày cũng không đến sớm bằng tao đâu.

"

"Còn tròng nữa à?"

"Còn tròng nữa có tin tao đặt tên mày là chó Rùa không?"

"Biết thân biết phận đi.

"

"Có mắt xanh thì ngon lắm sao?"

Khuong Nghi: "!!"

Cậu lau tóc với vẻ mặt phức tạp.

Chó con trên ghế salon sủa mấy tiếng về phía cậu.

Lục Lê quay đầu thấy Khương Nghi mới tắm xong.

Hắn thản nhiên bảo cậu: "Đang giao lưu tình cảm mà."

Đừng gấp.

"

Ánh mắt Khương Nghi phức tạp: "Ừay kết quả giao lưu thế nào rồi?"

Lục Lê: "Kết quả là nó nói muốn tên Rùa."

"

Chó con trên ghế salon sủa những xị như đang cố biểu đạt gì đó.

Lục Lê: "Cậu xem nó vui chưa kìa."

"

Hắn cúi đầu thân mật nói: "Ờo, Rùa xoay một vòng xem nào."

"

Khương Nghi: "!!"

Đến lúc đi ngủ, một người một chó vẫn chưa bắt tay làm hòa.

Biểu hiện cụ thể là vừa đóng cửa phòng ngủ thì chó con mắt xanh đã điên cuồng cào cửa, vừa cào vừa kêu ư ử, tựa như không hiểu tại sao Khương Nghi ở với mình cả ngày tự dưng biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Lúc đó hai người vừa lên giường.

Thậm chí Lục Lê đã sắp kéo ra ngăn tủ dưới cùng để lấy đồ.

Sắc mặt Khương Nghi trên giường ửng hồng, bờ môi ướt mọng, nghe thấy tiếng động thì nghiêng đầu do dự hỏi: "Có phải Vương Vương đang cào cửa không?"

Vì tên Rùa khó nghe quá nên Khương Nghi đã chọn một chữ trong đó, đặt tên cho chó con là Vương Vương.

Lục Lê liếm môi, hẩn cúi đầu thân mật cọ chóp mũi Khương Nghi rồi nói không phải.

"Gâu——"

Một giây sau, tiếng kêu lớn hơn vang lên kèm theo tiếng móng chó con cào cửa phòng ngủ.

Khương Nghi nhồm đậy quay đầu nhìn ra cửa, cậu đứng dậy vội vàng khoác áo rồi nói: "Không được, hình như tớ nghe tiếng Vương Vương thì phải."

"

Hai phút sau.

Chó con mắt xanh nằm trong lòng Khương Nghi, ngoẹo đầu nũng nịu với cậu.

"!/!"

Lục Lê xụ mặt nhìn chó con ngoắc đuôi trên thảm rồi lại nhìn Khương Nghi ngồi xổm trên sàn xoa lưng nó, kiên nhẫn dỗ dành nó đừng sợ.

Thậm chí Khương Nghi còn mặc sơ mi trắng của hẩn.

Đỗ xong đứa nhỏ, Khương Nghi vừa thở phào nhẹ nhõm thì quay đầu thấy bé lớn phụng phịu.

Khương Nghi: "!!!"

Cậu đánh phải kiên trì dỗ bé lớn.

Sau khi dỗ xong cả hai, Khương Nghi mới yên tâm nằm ngủ, hoàn toàn không hề hay biết hơn mười hai giờ đêm Lục Lê đứng dậy xách chó con ngủ say trên thảm ra phòng khách.

Hơn bốn giờ sáng, chó con tỉnh dậy tìm nệm sinh tóc đen có mùi thơm để chịu kia, ra sức chui vào phòng ngủ rồi mò tới tằm thảm nằm ngáy o o.

Hơn sáu giờ sáng, Lục Lê tự động thức giấc, việc đầu tiên là nhéo má người bên cạnh, kết quả vừa nghiêng đầu thì lập tức trông thấy chó con ngủ khò khò trên thảm.

"!!"

Thứ đồ chơi này sao cứ như âm hồn không tan vậy?

Khương Nghi có sức hút với mắt xanh mạnh thế cơ à?

Lục Lê xụ mặt xuống giường bế chó con ra tắm tắm ở phòng khách rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

Sau khi tỉnh giấc, Khương Nghi mơ màng hé mắt nhìn về phía tắm rồi hỏi bằng giọng khàn khàn mới ngủ dậy: "Ượng Ượng đâu rồi?"

Lục Lê nói nó đang ăn ở ngoài.

Khương Nghi yên tâm ngáp một cái, hồi lâu sau mới mơ màng nói với Lục Lê buổi sáng tốt lành.

Mãi hai tuần sau một người một chó mới chịu bắt tay làm hòa.

Đó là lần đầu tiên Lục Lê đem chó con ra gọi Khương Nghi về.

Tối hôm đó Khương Nghi vốn định ở phòng thí nghiệm với các đàn anh đến chín giờ.

Nhưng Lục Lê gửi cho cậu một video, trong video chó con cắn quần áo Khương Nghi kêu ư ử, thỉnh thoảng còn chạy ra cửa nhìn quanh như đang chờ cậu về.

Trong video, đôi mắt xanh biếc của chó con tiu ngiêu cụp xuống, nằm rạp trên sàn nhìn cực kỳ tội nghiệp.

Khương Nghi mềm lòng, thế là bây giờ tôi đã về nhà.

Lục Lê hết sức hài lòng với điều này.

Nhưng lần thứ hai hã đem con rùa ra triệu hồi Khương Nghi lại thất bại.

Trong video con rùa đen bò trên khóa cửa, bóng lưng cô đơn như đang đợi ai đó.

Lục Lê còn gửi mấy tin nhắn tha thiết nói Khương Nghi nên thường xuyên về sớm, ngày nào rùa đen cũng ngóng trông cậu về cá.

Lúc đó Khương Nghi im lặng hết hai phút rồi mới trả lời.

Cậu chậm rãi nói với Lục Lê.

Rùa đen nhà mình không thể nào leo lên khóa cửa được.

Lục Lê cũng im lặng một phút, sau đó tỉnh bơ rút lại video và tin nhắn.

Triệu hồi thất bại.

Bàn sau vẫn phải dùng chó Rùa thôi.

Chương 104: 104: Chương 102

"Sao hôm nay về sớm thế?"

Trong phòng thí nghiệm, mấy đàn anh đàn chị quen biết Khương Nghi trêu ghẹo: "Chẳng phải bình thường đều ở đến tối à?"

Khương Nghi ho khan một tiếng rồi nói: "Ượng Ượng ở nhà đang giục em về ạ."

Còn có con rùa leo lên khóa cửa nữa.

Mấy đàn anh đàn chị cười tủm tỉm: "Đi đi, số liệu để mai ghi cũng được."

Khương Nghi cười lộ ra lúm đồng tiền rồi đeo túi lên vai tắt tả về nhà.

Sau khi mở cửa, cậu phát hiện phòng khách trống trơn, phòng ngủ cũng trống trơn, chỉ có phòng làm việc là sáng đèn.

Khương Nghi rón rén đi vào phòng làm việc định cho Lục Lê một bất ngờ.

Kết quả vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy người trong phòng đang họp video sầm mặt chửi số liệu dự án có sai sót.

Khương Nghi: "....."

Nghe thấy động tĩnh, Lục Lê sầm mặt ngẩng đầu lên, trông thấy Khương Nghi mờ mịt đứng ở cửa.

Lục Lê: "....."

Một giây sau, trợ lý khiếp đảm trong cuộc họp video nhìn thấy sắc mặt Tiểu Lục tổng đột nhiên bình tĩnh trở lại rồi ôn hòa nói với bọn họ: "Sai lầm cũng là một loại trưởng thành."

Tôi mong mọi người nhớ rõ sai lầm lần này để lần sau đừng tái phạm nữa....."

Chốc lát sau, cuộc họp video kết thúc, Khương Nghi thở phào một hơi: "Tớ không quấy rầy cậu chứ?"

Lục Lê nói không có.

Lúc này Khương Nghi mới yên tâm lại, cậu nhìn hồ sơ chất đống trên bàn rồi do dự hỏi: "Cậu nhiều việc lắm à?"

Lục Lê dựa vào ghế thản nhiên nói: "Đâu có nhiều."

Tớ xử lý được hết."

Nhưng chẳng bao lâu sau, Lục Lê bắt đầu bận rộn hơn cả Khương Nghi.

Suốt thời gian đó vì chạy dự án mà hầu như đêm nào hắn cũng phải tăng ca, chạy tới chạy lui giữa trường học và công ty.

Củ lên xe thì lại ngã đầu xuống ghế sau ngủ.

Trong công ty, Lục Bê nhìn không được tới khu vực hút thuốc làm một điều cho tỉnh táo, cuối cùng đứng hơn mười phút, đợi mùi thuốc lá bay hết mới rời đi.

Trước khi về nhà, hắn cũng đứng ở cửa cúi đầu ngửi người mình, biết chắc không còn mùi thuốc lá mới vào nhà.

Bởi vì Khương Nghi luôn ở nhà chờ hắn.

Có khi ngủ trên ghế salon trong phòng khách, trên người đắp chăn mỏng, quyển sách đặt trên đầu gối, còn Vương Vượng nằm cạnh đép cậu.

Phòng khách bật đèn vàng dịu dịu, hàng mi dài của người trên ghế salon hắt bóng rõ rệt.

Cậu ngủ không say lắm, mỗi lần Lục Bê mở cửa lại mơ màng hé mắt ra nhìn hắn.

Lục Bê đi tới trước mặt rồi khom người ôm cậu.

Khương Nghi vòng tay qua cổ hắn, trong lúc nửa tỉnh nửa mê vùi đầu dụi mặt hắn như mèo con.

Lục Bê cúi đầu cọ chóp mũi cậu rồi hỏi khẽ: "Tắm chưa?"

Khương Nghi ngái ngủ nói: "Chưa."

Cậu cố mở mắt ra, hàm hồ nói: "Tớ sợ tắm xong sẽ ngủ quên mất....."

Lục Bê trấn an xoa eo cậu rồi thấp giọng nói: "Bàn sau về cứ tắm trước đi."

Đừng chờ tớ.

Lỡ ban đêm tớ không về được thì sao?"

Khương Nghi ôm cổ người trước mặt, ngáp một cái rồi lẩm bẩm: "Quen rồi....."

Cậu rúc vào ngực Lục Bê, đang buồn ngủ thì đột nhiên hít hít mũi như ngửi thấy mùi gì đó, hình như chưa chắc lắm nên mở mắt ra nín cổ áo Lục Bê rồi ngẩng đầu lên ngửi hắn.

Hai tay Lục Bê vờn vờn ôm cậu, cảm nhận được người trong ngực tựa quây còn tưởng Khương Nghi ngủ mơ muốn hôn mình, thế là khéo môi cong lên, cúi đầu kề sát người trong ngực.

Sau đó lập tức bị đẩy ra.

Lục Bê sững sờ.

Khương Nghi đẩy mặt hắn rồi ngồi thẳng dậy ngửa đầu hít hít, ngửi thấy mùi thuốc lá rất nhẹ trên người Lục Bê.

Lục Bê đang sững sờ được hôn một cái.

Hắn đứng tại chỗ, mơ hồ đón nhận nụ hôn của người trong lòng.

Cậu hôn rất tập trung, tựa như đang cố xác định gì đó.

Lục Bê đang định cúi đầu hôn sâu hơn thì phát hiện Khương Nghi thò tay vào túi quần hắt nhanh như chớp.

Quần tây bó sát người nên có động tác gì cũng cảm nhận được rõ mồn một.

Lục Bê rên khẽ một tiếng.

Cảm thấy người trong lòng khiến tinh thần mình phấn chấn hơn cả phê gấp trăm lần.

Hắn bế người lên giường, khi đề cậu xuống thì Khương Nghi mặc áo len trắng đột nhiên xoay mình.

Cậu ngồi trên bụng hắn, cúi đầu nắm cà vạt rồi cúi xuống gần hắn.

Hai mắt Lục Bê sáng rực, cử tướng Khương Nghi nổi hứng muốn chơi trò gì mới lạ với mình.

Trước đây ở tư thế này Khương Nghi mới bị thúc mấy lần đã chịu không nổi rồi.

Mắt hắn lóe sáng, nhếch môi nửa dụ dỗ nửa khích lệ: "Bé ngoan lợi hại ghê ——"

Một giây sau, bé ngoan lợi hại của hắn cười trên người hắn, nắm cà vạt hắn nghiêm mặt hỏi: "Cậu hút thuốc đúng không?"

Lục Bê: "....."

Khương Nghi nghiêm mặt hỏi tiếp: "Học từ lúc nào vậy hả? Sao tớ không biết gì hết? Hay là bấy lâu nay cậu vẫn lén tớ hút thuốc?"

Lục Bê nghiêng đầu ho khan một cái, không nói gì.

Bình thường hắn hút cũng không nhiều mà chỉ để tỉnh táo lại, mỗi ngày không quá một điếu, hơn nữa mỗi lần hút xong đều đứng ở chỗ thông gió cho bay hết mùi.

Ni ngờ người trong lòng lại thính mũi như vậy, vừa hút một cái đã ngửi thấy ngay.

Khương Nghi ngồi trên bụng nắm cà vạt hắn, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nghiêm nghị: "Nói mau."

Sau khi Lục Bê nói rõ bắt đầu hút thuốc từ lúc nào, còn cam đoan với cậu một ngày sẽ không hút quá một điếu thì Khương Nghi nháy phốc xuống giường.

Lục Bê đứng dậy đi theo cậu, bất đắc dĩ nói: "Mang dép vào ——"

"Mang dép rồi hãy ra ngoài chứ——"

Phòng ngủ có trải thảm để tiện cho Khương Nghi chơi xếp hình, nhưng phòng khách chỉ trải thảm quanh ghế salon mà thôi.

Khương Nghi nháy xuống giường hùng hổ đi chân đất tới giá treo áo khoác trong phòng khách, móc từ túi áo Lục Bê ra một cái hộp quẹt.

Lục Bê cầm dép lê chạy tới, trông thấy Khương Nghi nghiêm mặt bảo mình: "Tịch thu."

Lục Bê chẳng thèm nhìn hộp quẹt trên tay cậu mà nhếch môi ngồi xổm xuống mang dép cho cậu: "Ừ ừ ừ, tịch thu."

Khương Nghi mang dép vào, thấy thái độ thành khẩn của hắn mới hài lòng gật đầu.

Ngày hôm sau, Lục Bê cố tình lượn tới khu vực hút thuốc trên sân thượng công ty.

Lục Tiều đang dựa vào ghế vắt chân chữ ngũ hút thuốc, thấy Lục Bê thì cười như không cười: "Chà, sao

đại thiếu gia cũng tới đây thế?"

Quả thực hắn đang cười trên nỗi đau của người khác, dù sao mấy ngày nay Lục Bê bận bù đầu bù cổ, áp lực lớn đến nỗi muốn cái cũng không rảnh để cái.

Lục Bê liếc xéo hắn rồi dương dương tự đắc nói: "Tôi xem thử thôi."

Lục Tiều cười khẩy rồi ném hộp quẹt cho hắn, sau đó nghe thấy Lục Bê xưa nay luôn ngang tàng phách lối lịch sự nói: "Cảm ơn, không cần đâu."

Lục Tiều lại nghe người bên cạnh thương hại thở dài: "Không ai khuyên anh đừng hút thuốc sao? Tôi ghê vậy đó."

Lục Tiều: "....."

Hắn ngậm điều thuốc chậm rãi quay đầu nhìn Lục Bê.

Lục Bê đắc ý ngồi trên ghế, chân dài ghềch lên: "Nhìn em làm gì? Em có hút thuốc lá đâu."

Hắn chống cằm lười biếng nói: "Em có người khuyên mà."

Lục Tiều: "....."

Lục Bê: "Là Khương Nghi đó."

Lục Tiều: "....."

Hai phút sau.

Lục Bê bị đập ra khỏi khu vực hút thuốc, hắn không nói gì mà chỉ thương hại nhìn Lục Tiều từ trên xuống dưới với vẻ mặt tiếc hận.

Cứ như đang nhìn cô hồn chết yếu vậy.

Lục Tiều: "....."

Hôm nào hắn phải treo một tấm bảng ngoài công ty, trên đó viết "Cấm người và chó (lông) tóc vàng mắt xanh" mới được.

Hắn bực bội rít một hơi thuốc, cứ thấy tức tức lồng ngực.

Cuối cùng Lục Tiều hùng hổ dúi tắt điều thuốc, móc hộp thuốc lá ra đặt lên bàn rồi hừ lạnh một tiếng.

Ài nói không có người nào khuyên hắn đừng hút thuốc chứ?

Chẳng phải dòng chữ "Hút thuốc có hại cho sức khỏe" to tướng trên hộp thuốc lá cũng đang khuyên hắn đừng hút thuốc đó sao?

Thằng con lai tóc vàng này đang đắc ý gì hả?

Ngoài khu vực hút thuốc, Lục Bê nhón nhờ trở lại văn phòng xử lý công việc với tâm trạng vui phơi phới.

Kỳ nghỉ đông năm thứ ba, sau khi tịch thu hộp quẹt của Lục Bê, Khương Nghi liên tiếp phát hiện tàn tro chưa rửa sạch trong gạt tàn và thuốc lá nhét khắp mọi ngõ ngách ở nhà họ Lục.

Thậm chí có lần cậu còn lôi từ khe ghế salon ra hai điều thuốc được quấn trong màng bọc thực phẩm.

Khương Nghi mờ mịt nhìn thuốc lá bị gói kỹ trong màng bọc.

Cậu không hiểu tại sao rõ ràng ở trường Lục Bê đã cai thuốc mà vừa về tới nhà họ Lục lại hút tiếp.

Mới đầu cậu tưởng Lục Bê chịu áp lực lớn quá.

Nhưng sau khi tìm hiểu kỹ, cậu phát hiện phiền não lớn nhất mỗi ngày của Lục Lê là làm sao dụ cậu ngồi trên ăn mình một lần.

Phiền não thứ hai có lẽ là nghĩ cách tăng số lượng áo mưa mỗi đêm lên.

Khuông Nghi im lặng, quyết định cầm thuốc lá quần trong mànng bọc thực phẩm đi nói chuyện với Lục Lê.

Ài ngờ Lục Lê vừa thấy hai điều thuốc được giấu khéo léo kia thì cũng im lặng theo cậu.

Cuối cùng khéo miệng giật một cái rồi nhận tội.

Thế là hai đêm liền Lục Lê phải ngủ ở phòng kẻ bên.

Đến lần thứ ba Khuông Nghi tìm ra thuốc lá trong miệng bình hoa thì rốt cuộc Lục Lê không nhịn được nữa.

Một đêm nào đó, Khuông Nghi đang định xuống lầu chợt nghe thấy tiếng nói chuyện trong hành lang.

"Không được, lần này con không đợi nôi giùm mẹ nữa đâu."

Đây là giọng Lục Lê, nghe hết sức lạnh lùng.

"Thật ra hồi bảy tuổi bé ngoan mặc váy chụp ảnh vẫn còn hai tấm con chưa thấy đâu."

Đây là giọng mẹ Lục, vừa thông dong vừa tràn đầy tự tin.

Lục Lê: "....."

Lục Lê: "Một lần này nữa thôi đó, vớ lại gửi ảnh gốc lần trước cho con đi, đừng cắt hình con ra, cảm ơn."

Mẹ Lục vui vẻ nói: "Ồ, được thôi."

Khuông Nghi: "....."

Mười phút sau.

Trên ghế salon trong phòng khách.

Khuông Nghi đau đầu nói: "Dì, sao đi cũng....."

Mẹ Lục buồn bã: "Bé ngoan, thật ra trong lòng dì buồn lắm....."

"Đau khổ lắm....."

Khuông Nghi bị bộ dạng của mẹ Lục dọa sợ, luống cuống rút khăn giấy, chỉ sợ người trước mặt rơi lệ.

Mẹ Lục buồn bã nói tiếp: "Lâu lâu dì chỉ muốn thư giãn một tí thôi....."

"Dì biết nó có hại cho sức khỏe nhưng thỉnh thoảng hút một lần cũng đâu có sao, bé ngoan, con hiểu dì mà đúng không?"

Khuông Nghi đấu tranh nội tâm một hồi, cuối cùng đành chịu thua người phụ nữ dịu dàng rung rung nước mắt trước mặt, xoắn xuýt hồi lâu mới nói: "Hiểu thì hiểu.....! Nhưng vẫn nên hút ít thôi ạ."

Mẹ Lục lau lệ trên khóe mắt rồi cầm tay cậu nói: "Ừ, dì sẽ chú ý."

Lục Lê: "....."

Nửa tháng sau.

Trong vườn hoa nhà họ Lục thường xuyên xuất hiện cảnh Khuông Nghi đem theo một điều thuốc và mẹ Lục đem theo đồ ăn vặt linh kinh.

Khuông Nghi đẩy sang điều thuốc đã gói kỹ rồi nghiêm túc nói: "Con tìm được ba điều dưới ghế salon."

Chú Lục nói hai tuần đi mới được hút một điếu, đi có chắc là hai tuần nay chưa hút điếu nào không à?"

Người phụ nữ nằm trên ghế trịnh trọng nói: "Chắc chứ."

Khuông Nghi thò phào nhẹ nhõm rồi đưa điếu thuốc duy nhất trên tay cho mẹ Lục: "Thế thì được rồi."

Mẹ Lục cũng đẩy qua một gói khoai tây chiên vị mật ong rồi nghiêm túc dặn dò: "Ăn ít thôi."

Arno quaqu lẩm bẩm: "

Khuông Nghi trịnh trọng gật đầu.

Năm phút sau.

Trong vườn hoa, Khuông Nghi dựa vào xích đu ăn khoai tây chiên, chân dài buông thõng xuống đất, ăn được nửa gói thì dừng lại, ngáp một cái rồi phơi nắng với mẹ Lục.

Ánh nắng chan hòa ấm áp, những bụi hồng Corona đứng đưa trong gió, trên một chiếc xích đu khác, người phụ nữ tóc vàng chống cằm nhếch môi nhìn Khuông Nghi ngủ trên xích đu.

Một tay cậu rũ xuống bên hông ghế, ngón tay thon dài trắng nõn như được đẽo ra từ ngọc dương chi, khớp tay phơn phớt hồng tự nhiên.

Trong tiếng xào xạc của bụi hồng Corona, mẹ Lục lấy thước đo nhả ra đo chu vi ngón giữa của Khuông Nghi đang ngủ say.

Đo xong, bà nhả một con số cho Lục Lê.

Lục Lê trả lời lại rất nhanh, nói mình đo cũng ra số này.

Mẹ Lục: "....."

Bà nói quaqu nhả tin hỏi: "Mày đo rồi còn bắt mẹ đo làm gì há?"

Lục Lê hùng hồn trả lời: "Tại con sợ đo sai chút bộ."

Dù sao nửa đêm hắt lên lút bò dậy đo chu vi ngón tay Khuông Nghi cũng hơi hộp đến mức lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, chưa biết chừng đo sai cũng nên..

Chương 105

Đêm hè ve kêu không ngớt.

"Mặc vest à? Được rồi, khi nào chụp vậy?"

Trong phòng ngủ nhà họ Khương, Khương Nghi vừa lau tóc vừa nghe Ứng Trác Hàn nói qua điện thoại, cậu lưỡng lự hỏi: "Phải chụp trên du thuyền sao?"

Ứng Trác Hàn ở đầu dây bên kia vội nói: "Ừ, lần này phải chụp ảnh trên du thuyền."

Dứt lời, hắc hắc trương hỏi: "Sao thế, mấy ngày tới cậu không tiện à? Hay là không rảnh?"

Khương Nghi chống cằm tì tay lên bệ cửa sổ nhìn ánh đèn mờ hồ phía xa, cậu nhoẻn miệng cười, hàng mi dài rậm cong vút phủ bóng mờ ảo dưới ánh trăng.

Cậu trả lời rảnh rịch: "Rảnh chứ."

Đầu dây bên kia, mấy người không dám thở mạnh liếc nhau rồi thở phào nhẹ nhõm, tim vọt lên cổ lại hạ xuống.

Gió đêm lướt qua ngọn cây cuốn theo mùi hoa đànhi đànhi, Khương Nghi chống tay trên bệ cửa sổ nghe Ứng Trác Hàn nói với mình: "Ừ, vậy mấy ngày nữa tớ đem quần áo cho cậu. Hôm chụp ảnh tớ tới đón cậu nhé."

Khương Nghi cười nói: "Ừ"

Chợt nghĩ đến chuyện gì, cậu lại do dự nói: "Quần áo lần này....."

Áo len và quần jean rách lần trước không chỉ để lại ký ức sâu sắc cho Lục Lê mà cho cả cậu nữa.

Lúc chụp ảnh Ứng Trác Hàn còn háo hức hỏi cậu có thể xé lỗ rách trên quần jean rộng hơn không.

Khi Khương Nghi chụp ảnh đã thấy đuôi lạnh lẽo, do dự một hồi vẫn gương gao nói đừng xé.

Còn xé thêm nữa đừng nói là về quê bà nội cậu nhìn không quen mà chính cậu cũng nhìn không quen.

Ứng Trác Hàn đành phải tiếc nuối coi như thôi.

Nghe Khương Nghi nói, Ứng Trác Hàn như sợ cậu không đồng ý nên vỗ ngực cam đoan: "Cậu cứ yên tâm....."

"Chắc chắn lần này sẽ không giống lần trước đâu, bảo đảm bộ vest đang hoàng lấm."

Khuong Nghi thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói: "Ừ"

Sau khi cúp máy, Khương Nghi tiện tay đặt điện thoại cạnh bàn học rồi lau tóc, nhìn ánh đèn nhà họ Lục mơ hồ phía xa, gió đêm lướt qua tóc mềm ẩm ướt của cậu.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng nào đó, nghe chiếc điện thoại đặt giữa bàn "bíp" một tiếng ngắt máy, mấy người đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm điện thoại lập tức vỗ tay reo hò, bầu không khí trở nên sôi trào.

Chung Mậu hớn hỏ vỗ vai người bên cạnh: "Đệt, chú mày được phết đây! Chẳng có chút sơ hở nào luôn!"

Ứng Trác Hàn huýt sáo rồi dựa vào ghế rung đùi, trầm giọng nói như ông cụ non: "Chứ sao....."

"Các cậu không thấy tớ và Khương Nghi thân nhau cỡ nào à....."

"Từ nhỏ cậu ấy đã sợ tớ không chịu học sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp, tớ nói chụp ảnh tác phẩm nộp trước sẽ được cộng thêm điểm, kiểu gì cậu ấy cũng đồng ý thôi....."

Huống chi lần trước hẳn còn tìm Khương Nghi chụp ảnh hết sức nghiêm túc, lần này nói là bài tập trong kỳ nghỉ, mong cậu có thể lên du thuyền với mình để chụp ảnh, Khương Nghi sẽ không nghi ngờ đâu.

Tần Lan cũng lộ vẻ hào hứng, khi thể ngắt trời bàn chuyện trang trí du thuyền với Chung Mậu, thậm chí ngay cả Trình Triều luôn chững chạc trầm tĩnh cũng dựa vào ghế hút thuốc cười mắng đấm bạn ồn ào

trước mặt.

Cả đám bàn tán sôi nổi một hồi mới phát hiện người lẽ ra phải kích động nhất lại bình tĩnh lạ thường.

Nam sinh tóc vàng mặc vest ngồi im lìm trên ghế, khuôn mặt kiêu ngạo nhìn hết sức bình thản.

Hoàn toàn không giống người mấy ngày nữa sẽ cầu hôn trên du thuyền.

Ứng Trác Hàn ngờ vực hỏi: "Ê tên họ Lục kia, chắc không phải cậu chơi khăm bọn tớ đây chứ?"

Tên này bình thường đến mức quá bất thường rồi.

Ngay cả mấy ngàn tệ Khương Nghi đưa hẳn cũng phải nhét dưới gối rồi ngày ngày gọi điện khoe khoang với người khác Khương Nghi tốt với mình cỡ nào.

Giờ chuyện trọng đại như cầu hôn lẽ ra Lục đại thiếu gia phải loan báo cho cả thiên hạ biết chứ?

Bình tĩnh như vậy thật quá kỳ lạ.

Ứng Trác Hàn càng nghĩ càng thấy quái quái, đột nhiên sinh lòng cảnh giác.

Ban đầu Lục Lê hẹn cả đám tới rồi dè dặt nói mấy ngày nữa sẽ cầu hôn Khương Nghi, nhờ họ ra tay yểm trợ.

Cả đám sừng sốt hơn nửa tiếng mới hỏi đi hỏi lại Lục Lê có thật không, Lục Lê đều trả lời là thật.

Thậm chí ngay cả nhẫn đính hôn cũng đã chuẩn bị xong.

Chung Mậu khiếp sợ hỏi: "Sao gấp quá vậy?"

Lục Lê ngồi trên ghế sửa sang cổ áo rồi thận trọng nói: "Ừ tớ sắp đạp cha tớ xuống rồi."

Hắn bận rộn hai ba năm nay cũng không phải toi công vô ích.

Giờ có thể đạp cha hắn xuống bất cứ lúc nào rồi.

Còn có đủ năng lực để ăn nói với cha vợ tương lai của mình nữa.

Nhưng giờ lại tỏ vẻ bình tĩnh đến khó tin.

Ứng Trắc Hàn cảnh giác hỏi: "Cậu không bị tui tố thật đấy chứ?"

Nam sinh tóc vàng trên ghế hời hợt nói: "Bị các cậu làm gì?"

Hắn thản nhiên cầm hộp quẹt trên bàn, vừa đốt thuốc vừa thờ ơ nói: "Chỉ cầu hôn thôi mà."

Ứng Trắc Hàn: "....."

Ánh mắt phức tạp của hắn dõi theo Lục Lê bật hộp quẹt, ai ngờ tay run đến nỗi bật mãi không lên.

Đến chết vẫn còn mạnh miệng chứ gì?

*Mọi người trong phòng im lặng nhìn nam sinh tóc vàng trên ghế vừa run rẩy bật hộp quẹt vừa hời hợt nói:
"Tình cảm của tui tố tốt đẹp thế cơ mà."*

"Đi đến bước cầu hôn này chẳng phải là nước chảy thành sông trời đất tác hợp thượng đế an bài sao?"

"Chuyện này hết sức bình thường mà..... Phắc."

"Mẹ nó thằng nào làm hư hộp quẹt thế hả, bật không được còn để trên bàn làm gì?"

Mọi người: "....."

Trình Triều rút một hơi thuốc rồi bình tĩnh nói: "Thằng này để đó."

Lục Lê: "....."

Trình Triều bình tĩnh nói tiếp: "Lần đầu nghe nói hộp quẹt mới ra mắt của hãng G lại bật không lên đây."

Mẹ kiếp giờ còn chưa tới lúc cầu hôn.

Mà Lục đại thiếu gia đã run tay cỡ này rồi.

Tới hôm đó còn đến mức nào nữa?

Lục Đại thiếu gia dựa vào ghế nệm tóc vàng, hít sâu một hơi rồi lẩm bẩm: "Mẹ nó dù sao cũng mới cầu hôn lần đầu mà....."

Biết rõ Khương Nghi sẽ nhận lời hẳn.

Biết rõ cả hai sẽ cùng nhau đi đến cuối đời.

Nhưng hôm nay nghĩ đến đó tay vẫn run dữ dội.

Chốn tình trường không ai có thể bắt khả chiến bại mãi mãi.

Nhưng nếu người kia là Khương Nghi.

Thì Lục Lê cảm thấy có thể.

Ít nhất là hoàn toàn có thể trong thế giới của hẳn.

Từ sau đêm đó nói chuyện với Ứng Trác Hàn, Khương Nghi phát hiện Lục Lê bắt đầu bận rộn hơn, ở bên cậu luôn xuất quỷ nhập thần.

Thường xuyên tặng ca đến khuya mới về.

Thình thoảng cậu sẽ đến ngôi nhà ở trung tâm thành phố chờ Lục Lê, mãi đến lúc ngủ quên ở phòng khách vẫn không đợi được hẳn về.

Vào kỳ nghỉ, Vương Vương mắt xanh và rùa đen trong bể nước cũng theo họ từ thành phố A về thành phố S.

Có lần Khương Nghi có ý mở TV chờ Lục Lê, cứ tưởng nghe tiếng TV sẽ đợi được hẳn về, nhưng khi tỉnh giấc lại phát hiện Lục Lê đã bế cậu về phòng ngủ đắp kín chăn như thường lệ.

Cậu dụi mắt ngáp dài rồi gọi "Ượng Ượng".

Kết quả không gọi được Ượng Ượng mà lại gọi ra Lục Lê mới tởm xong.

Hắn mặc đồ ngủ lau tóc, đi tới trước giường cúi đầu hôn Khương Nghi: "Sao thế?"

Khương Nghi nằm trên giường, mắt lún trong chăn mềm, cậu tròn xoe mắt đưa tay sờ mắt Lục Lê rồi nghiêng đầu hỏi: "Dạo này cậu bận lắm à?"

Lục Lê nắm tay cậu hôn một cái, không hiểu sao lại cười rồi thấp giọng ừ một tiếng.

Hắn nói: "Bạn chủ. Tôi đang làm một chuyện quan trọng lắm."

Ngón tay Khương Nghi bị hôn hơi nhột, cậu cười lên: "Được rồi."

Cậu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu quan trọng đến vậy thì cậu cố gắng lên nhé."

Lục Lê cúi đầu nhìn cậu, sau đó thấp giọng cười nói: "Ừ."

Nói xong hắn lại cúi người hôn môi Khương Nghi, mười ngón đan xen với cậu như mấy ngày trước, hắn hỏi khẽ: "Bé ngoan. Tụi mình sẽ ở bên nhau thật lâu đúng không?"

Chóp mũi Khương Nghi bị cọ ngứa, tóc mái cũng hơi rối, cậu nghiêng đầu cong mắt cười: "Đúng vậy."

Dạo này mỗi tối trước khi ngủ hoặc sau khi thức dậy, Lục Lê luôn lẳng lặng nhìn cậu chăm chú rồi đột nhiên nhẹ giọng hỏi cậu: "Bé ngoan, tụi mình sẽ luôn bên nhau đúng không?"

Câu trả lời của Khương Nghi luôn chỉ có một.

Mắt cậu cong cong, trên má hiện ra lúm đồng tiền nhỏ, nói với người trước mặt: "Đúng vậy. Arno, tụi mình sẽ luôn ở bên nhau."

Sáng hôm đó lên đường tới du thuyền chụp ảnh.

Khương Nghi vẫn dậy sớm như mọi ngày, Lục Lê đã lén sẵn bữa sáng, khi cậu đang rửa mặt trong phòng tắm thì bị ôm chầm từ sau lưng.

Khuong Nghi lau mặt rồi nhìn nam sinh tóc vàng trong gương, hần tì cầm lên vai cậu, đôi mắt xanh thắm như mặt biển hiền hòa, đột nhiên nở nụ cười rồi nghiêng đầu hôn lên má cậu, sau đó hỏi cậu: "Bé ngoan, tụi mình sẽ luôn bên nhau đúng không?"

Khuong Nghi cười đáp: "Đúng vậy."

Hai người trao nhau một nụ hôn có vị kem đánh răng bạc hà trước gương.

Hôm chụp ảnh thời tiết rất đẹp, ánh nắng trong veo như nước, bầu trời xanh thắm như đất ngọc.

Khi Khuong Nghi cầm vest để chụp ảnh thì phát hiện đó là một bộ vest trắng tinh.

Kiểu dáng hết sức cầu kỳ, eo bóp vừa khít, nhìn chắt vài và đường may là biết rất đắt tiền.

Khuong Nghi hiếm khi nào mặc đồ trang trọng.

Nhưng mỗi lần mặc đều cực kỳ bắt mắt, dù là cổ áo cài kín, vòng eo thắt lại hay đôi chân dài dưới quần tây đều đẹp không tưởng.

Ngoại hình cậu vốn đã xuất chúng nên mặc vest trắng càng thêm nổi bật, ngay cả khuy măng sét bằng đá quý cũng không bắt mắt bằng ngũ quan của cậu, nhưng gương mặt lại trầm tĩnh chứ không hề phô trương.

Ứng Trác Hàn dẫn cậu đi làm tóc.

Ứng Trác Hàn kéo nhà tạo mẫu tóc sang một bên rồi vắt hết óc diễn tả với ông.

"Anh phải làm sao để cậu ấy giống như hoàng tử vậy. Anh hiểu không? Anh hiểu cảm giác mà em muốn có không?"

Ứng Trác Hàn cũng hơi chột dạ.

Ài bảo tên họ Lục nói với hần như thế làm gì.

Hần chỉ biết diễn tả với nhà tạo mẫu vậy thôi.

Nhà tạo mẫu tóc: "....."

Ông quay đầu nhìn thanh niên tóc đen chơi Anipop trên ghế, cậu mặc vest trắng ngồi đó làm cả tiệm như sáng bừng lên.

Nhà tạo mẫu tóc gật đầu lia lịa: "Ừ, hiểu rồi hiểu rồi."

Ưng Trác Hàn mừng rỡ vỗ vai nhà tạo mẫu tóc rồi ung tay làm một tấm thẻ hội viên tám ngàn tám.

Chương 106

Khương Nghi đã chơi xong hai ván Anipop mà hai nhà tạo mẫu bên cạnh vẫn đang cầm lược và kéo hươ tay mái chôn, hình như còn đang bàn bạc với nhau để thống nhất kiểu tóc.

Cậu hơi băn khoăn, cảm thấy hai nhà tạo mẫu trước mặt có vẻ trịnh trọng quá rồi.

Ài ngờ vừa quay đầu nhìn Ứng Trác Hàn, cậu phát hiện hẳn nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn gật đầu phát biểu ý kiến của mình.

"Không đứng, các anh phải hướng tới sự tao nhã hiểu không?"

"Ừ, đứng đứng đứng, chính là cảm giác này nè."

Khương Nghi không hiểu lắm, chỉ biết sau khi xác định được kiểu tóc, bốn nhà tạo mẫu xúm lại bắt đầu tạo kiểu cho cậu.

Làm tóc xong, Ứng Trác Hàn lượn quanh Khương Nghi hai vòng, hẳn hài lòng vung tay lên nạt thêm tám ngàn tám vào thẻ hội viên của mình.

Trong gương phản chiếu ánh đèn sáng ngời, thanh niên mặc vest trắng có dáng người thẳng tắp, tóc mái chải ngược lộ ra gương mặt cực kỳ thanh tú, làn da trắng sứ, đường cong từ xương mày đến sống mũi rõ ràng thanh thoát, đuôi mắt hẹp dài hơi xéch lên, đôi mắt to tròn đen láy, hàng mi dài rậm, xinh đẹp đến bức người.

Khi Khương Nghi đứng trước gương cúi đầu sửa lại nơ áo vest, người trong tiệm liên tục ngoái đầu nhìn cậu.

Sau khi lên xe thể thao của Ứng Trác Hàn, Khương Nghi ngồi ở ghế phụ nhìn chiếc xe lao vun vút trên con đường ven biển.

Thời tiết rất đẹp, bầu trời mênh mông không một gợn mây, xanh thẳm như hòa vào biển cả bao la.

Trên đường đi, Ứng Trác Hàn có vẻ hơi khấn trương, trong lúc chờ đèn đỏ, hắn liên tục quay đầu nhìn Khương Nghi, lúc thì cảm rờn gió biển mạnh quá, lúc thì xúc động vô cớ, lái nhái nói tên rùa thúì Lục Lê kia đúng là có số hưởng mà.

Cũng chẳng biết đang mừng gì nữa.

Có lẽ mười mấy năm qua hai người chưa bao giờ hợp nhau cả.

Khương Nghi nở nụ cười.

Cậu gác tay lên cửa xe, khuôn mặt xinh đẹp bức người rạng rỡ dưới nắng, ánh mắt lướt qua mặt biển gợn sóng lăn tăn phía xa, con đường thẳng tắp ven biển rất vắng vẻ, chỉ có tiếng gầm rú của siêu xe vang lên.

Khương Nghi nhắn tin cho Lục Lê.

Cậu nói hôm nay sẽ đi chụp ảnh với Ứng Trác Hàn trên du thuyền ở bờ biển.

Cậu còn nói mình mặc bộ vest trắng rất vừa người, làm tóc gần một tiếng đồng hồ, cảm thấy lần này Ứng Trác Hàn làm bài tập rất kỳ công.

Khương Nghi nghĩ ngợi rồi lại cúi đầu nhắn thêm một tin —— "Tiếc thật đó."

Bởi vì sáng nay Lục Lê nói phải đi công tác ở thành phố A, chắc vài ngày nữa mới về.

Có lẽ hôm nay họ không gặp nhau được rồi.

Lục Lê trả lời cậu rất nhanh.

Hắn nói: "Đúng là tiếc thật đấy."

Khương Nghi lại nghiêm túc an ủi hắn: "Không sao đâu, còn lần sau mà."

Lần sau thế nào hắn cũng thấy thôi.

Siêu xe từ từ dừng lại, mặt biển xanh thẳm sóng nước lấp loáng, hải âu trắng vỗ cánh lượn quanh.

Ứng Trác Hàn vừa xuống xe vừa tự dặn mình đừng hồi hộp.

Khuong Nghi bật cười rồi đi theo hắn hỏi: "Sao cậu căng thẳng thế? Tôi nhớ đây đâu phải lần đầu tiên cậu chụp hình."

Ứng Trác Hàn không nói gì mà chỉ ho khan một tiếng.

Du thuyền đậu gần bờ biển rất lớn, trên boong tàu cách một đoạn lại treo một chùm hồng trắng, trên thành cầu thang dành cho người lên xuống cũng buộc đầy hoa hồng, ruy băng trắng tinh bay phất phơ trong gió biển.

Du thuyền đồ sộ như được hoa hồng trắng bao phủ, tỏa sáng rực rỡ trên mặt biển xanh biếc gợn sóng lăn tăn, thảm đỏ trải dài từ boong tàu đến đại sảnh.

Trên du thuyền chẳng có bóng người, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng gió biển và hải âu kêu vang.

Khuong Nghi cử đi mấy bước thì lại thấy một bó hồng trắng buộc ruy băng, cậu hơi kinh ngạc, không ngờ lần này Ứng Trác Hàn lại tổ chức chụp ảnh long trọng như vậy.

Cậu đi vào đại sảnh du thuyền lấp lánh ánh đèn pha lê, nơi này rộng thênh thang, tầng hai và tầng ba hình bán nguyệt chẳng có ai, đèn pha lê treo giữa sảnh tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Khuong Nghi dừng lại giữa đại sảnh, cậu mặc vest trắng đứng trên thảm đỏ, chung quanh là hoa hồng trắng rợp trời, khôai ngô tuần tú như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Cậu quay lại định hỏi Ứng Trác Hàn rốt cuộc hôm nay chụp ảnh gì, nào ngờ vừa quay đầu thì chẳng thấy Ứng Trác Hàn đâu nữa.

Dường như cả đại sảnh ngoài cậu ra chỉ còn hoa hồng trắng bạt ngàn, vừa ấm cúng vừa yên tĩnh.

Khuong Nghi mờ mịt, cậu đang định bước ra ngoài thì chợt nghe tiếng đàn piano trầm bổng du dương vang lên trong đại sảnh vắng lặng.

Tiếng đàn êm đềm như nước chảy dưới đầu ngón tay, là bản nhạc mà Khuong Nghi hết sức quen thuộc.

Khuong Nghi dừng bước rồi nhìn về hướng phát ra tiếng đàn.

Bên kia đại sảnh, trước cây grand piano là một thanh niên tóc vàng mặc vest đen ngồi đàn trên ghế, sống lưng thẳng tắp.

Hắn đàn rất nhẹ nhàng, tựa như trở lại lúc nhỏ Khuong Nghi tập đàn với hắn, luôn đầy lòng kiên nhẫn, Khuong Nghi nói muốn nghe bài gì thì hắn sẽ học bài đó ngay.

Như thế hắn học đàn piano chỉ vì cậu vậy.

Khuong Nghi ngẩn ngơ.

Người trước mặt đang đàn bài "Hôn lễ trong mộng".

Là "Hôn lễ trong mộng" mà năm mười bảy tuổi họ chạy trốn tới phòng nhạc bỏ hoang và ngồi chung một ghế, Lục Lê đã nắm tay dạy cậu đàn.

Là "Hôn lễ trong mộng" mà năm mười bảy tuổi Lục Lê nghiêng đầu hỏi cậu sau này có đi với người khác không.

Hoa hồng trắng tràn ngập không gian như tình yêu thầm lặng từ từ xuất hiện trong tiếng đàn êm ái, sau đó cuộn cuộn dâng trào trong tim như thủy triều.

"Đạo này cậu nhiều việc lắm à?"

"Ừ."

"Bạn chứ."

"Tôi đang làm một chuyện quan trọng lắm."

Khuong Nghi ngẩn người nhìn Lục Lê trên ghế, đàn xong âm cuối cùng hắn ngẩng đầu nhìn cậu.

Hắn nhìn Khuong Nghi mặc vest trắng, im lặng một lát rồi đột nhiên cười lên, thấp giọng nói: "Đẹp lắm."

Thật là đẹp.

Người yêu của hắn thật sự rất đẹp.

Nhưng hắn đang khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi.

Lục Lê nghĩ thầm vô dụng quá đi.

Nhưng đúng cách hắn không xa là Trương Nghi.

Không phải ai khác.

Là Trương Nghi mà hắn thích bấy lâu nay.

Là Trương Nghi mà từ nhỏ hắn đã bảo vệ chu toàn.

Lục Lê mặc vest đen đứng đây, tóc vàng trên trán chải ngược ra sau để lộ gương mặt tuấn tú kiêu ngạo, đường cong xương mày hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch lên.

Hắn đi về phía Trương Nghi, thật chậm thật chậm.

Trương Nghi đứng tại chỗ như vừa mới định thần lại, nhìn Lục Lê đi tới chỗ mình.

Cậu nhìn Lục Lê đi đến trước mặt, nhìn nam sinh tóc vàng luôn ngang tàng ương bướng quỳ một chân xuống đất, nhìn hắn mở hộp nhung ra rồi giơ lên một chiếc nhẫn.

Giọng Lục Lê rất nhẹ như sợ quấy nhiễu gì đó, ngẩng đầu nhìn cậu chăm chú rồi trầm thấp hỏi khẽ: "Bé ngoan, tụi mình sẽ luôn bên nhau đúng không?"

Câu hỏi này họ đã từng diễn tập vô số lần.

Lúc sáng sớm nắng chiếu qua khe màn, lúc hoàng hôn dựa nhau chơi đùa trên ghế salon, lúc đêm khuya ôm ấp hôn lên trán cậu.

Lục Lê nửa quỳ ở đầu giường hỏi cậu rất nhiều lần: "Bé ngoan, tụi mình sẽ luôn bên nhau đúng không?"

Câu trả lời của Khương Nghi đến giờ vẫn chỉ có một.

Dù là khi hơi thở quần giao, thậm chí toàn thân ẩm ướt ánh mắt thất thần, cậu cũng sẽ vòng đôi tay trắng mịn ôm cổ người trên thân rồi thì thầm: "Đúng vậy."

"Tụi mình sẽ luôn ở bên nhau."

Họ sẽ luôn bên nhau.

Chỉ có cái chết mới chia lìa được họ mà thôi.

Xưa nay Khương Nghi vẫn luôn mạnh mẽ như vậy.

Tính cậu trầm lặng ôn hòa nhưng luôn kiên trì với những chuyện mình đã quyết định, không bao giờ biết đến hai chữ "bỏ cuộc".

Giữa đại sảnh du thuyền, Khương Nghi đứng trên thảm đỏ cúi người nhìn Lục Lê quỳ một chân trên sàn, cậu chìa tay ra rồi nhìn hắn như vô số lần diễn tập trước đây.

Cậu nói khẽ: "Đúng vậy."

"Arno, tụi mình sẽ luôn bên nhau."

Lục Lê quỳ một chân trên sàn đeo nhẫn vào tay Khương Nghi, sau đó trao cho cậu một nụ hôn rất nhẹ.

Khương Nghi có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay giữ chặt gáy mình đang khẽ run.

Nhịp tim hắn vừa nhanh vừa mạnh, dù yên lặng hôn môi cậu nhưng Khương Nghi vẫn có thể cảm nhận được tim Lục Lê đang đập rất nhanh.

Cuối cùng Lục Lê cúi đầu hôn lên trán cậu rồi khàn giọng cười nói: "Cậu ngẩng đầu nhìn xem."

Khương Nghi thò ra một hơi rồi ngược nhìn lầu hai lầu ba của đại sảnh, kinh ngạc phát hiện trước lan can hai tầng lầu đều là những gương mặt quen thuộc.

Ung Trác Hàn và Chung Mậu huyết sáo với họ, Trình Triều đút tay vào túi, trên môi hiện ra ý cười nhìn

cậu, cha Khương đứng cạnh Lục Đình có vẻ vừa vui vừa buồn, mẹ Lục vịn lan can cầm quạt cười với họ.

Chung Mậu dựa vào lan can: "Đột, sao nhìn cảnh này muốn khóc quá bây ơi."

Tân Lan u sầu thở dài: "Mười mấy năm rồi đó....."

Hải cảm thán: "Nhìn anh em mình đi đến bước kết hôn này....."

Trình Triều chống tay trên lan can hời hợt định chính: "Chưa kết hôn đâu. Mới định hôn thôi."

Chung Mậu cười hì hì: "Thì cũng sắp rồi còn gì....."

Nhìn Lục Bê che chở người ta thế kia chưa biết chừng vừa đủ tuổi sẽ dụ dỗ người ta đi đăng ký kết hôn, khỏi mất công cái trắng mình cực khổ trông nom lại bị ai đào mất.

Trình Triều hời hợt nói: "Khương Nghi nói Lục Bê phải chờ mình học xong trên sĩ mới kết hôn được."

Nếu không tại sao lúc đặt nhẫn, tên họ Lục lại chọn ngón giữa chứ.

Chung Mậu "à" một tiếng rồi dựa vào lan can nhìn hai người giữa đại sảnh hít sâu một hơi, sau đó nổi lông tôn kính nói: "Lục ca trâu bò thiệt."

Mẹ nó thế mà hải cũng chờ nổi.

Cái này phải chờ bao nhiêu năm chứ?

Ở bên kia, mẹ Lục và cha Lục thi nhau an ủi nhân viên mấy chục năm của mình: "Anh Khương, không sao không sao....."

"Con lớn rồi còn gì, bình thường mà....."

Cha Khương thở dài rồi vui mừng cảm thán: "Tôi không sao....."

"Chỉ là con lớn nhanh quá....."

"Không để gì không để gì....."

Chộp mất một cái đĩa từ đứa bé đi chập chững biến thành người lớn.

Cha Lục cũng vui mừng cảm thán: "Đúng vậy, con lớn nhanh quá....."

Chộp mất một cái đĩa đập ông xuống ghế Lục thị.

Rốt cuộc ông cũng có thời gian ở bên vợ mình rồi.

Không dễ gì không dễ gì.

Chương 107

Hoàng hôn mùa thu.

Trong viện nghiên cứu, mấy người mặc áo khoác trắng cười nói rôm rả, vắn eo bẻ cổ trêu chọc nhau.

"Hiếm lắm hôm nay mới được một lần không cần xem số liệu nữa....."

"Thay đồ xong các cậu định ăn gì?"

"Đi ăn với đám anh Dũng đi, nghe nói quán lần trước Tiểu Búi và trợ lý Khương đi ăn cũng ngon lắm, tên gì ấy nhỉ?"

"Tiểu Búi? Tiểu Búi?"

Mấy người mặc áo khoác trắng quay đầu nhìn người đứng phía sau.

Búi Du ngẩn ra hồi lâu mới định thần lại: "Hà, sao à?"

Mấy đồng nghiệp nhìn không được cười hỏi: "Giờ mới tỉnh hồn à?"

"Mất cử dấn chặt vào trợ lý Khương mãi thôi."

"Bọn anh đang hỏi quán lần trước cậu đi ăn với trợ lý Khương tên gì thế?"

Búi Du ho khan, hẩn nói tên quán ăn rồi xoay người nói: "Các anh đi ăn trước đi, để em về xem trợ lý Khương còn ở phòng thí nghiệm không."

Nhìn chàng trai vội vã chạy tới phòng thí nghiệm, mấy người mặc áo khoác trắng lắc đầu thở dài thườn thượt.

"Tên nhóc kia chưa biết trợ lý Khương đính hôn đúng không?"

"Chắc không biết đâu, đạo này làm thí nghiệm trợ lý Khương không đeo nhẫn mà."

"Lại thêm một tên nữa, người thứ mấy trong năm nay rồi nhỉ?"

"Chẳng nhớ, dù sao tên nhóc này cũng đâu phải người đầu tiên....."

"Năm nay trợ lý Khương hai mươi tám rồi đúng không? Đám nhóc này sao chẳng chịu suy nghĩ gì cả, với ngoại hình của trợ lý Khương để gì còn độc thân chứ....."

Trước phòng thí nghiệm, trên lan can hành lang phủ đầy lá phong đỏ rực, thanh niên mặc áo khoác trắng cao dong dỏng, một tay đốt tui, tay kia cầm cà phê, thong thả đi trên hành lang.

Sương mặt thanh niên cực kỳ tuấn tú, đôi mắt đen láy, làn da trắng nõn, sắc môi hơi nhạt, khí chất trầm tĩnh, nhìn hơi xanh xao ốm yếu nhưng vẫn cực kỳ cuốn hút.

Khi nhàn nhã bước đi, cổ chân trắng ngần bị ống quần che khuất của thanh niên thấp thoáng lộ ra một sợi dây đỏ.

"Trợ lý Khương ——"

Giọng nói vừa mừng rỡ vừa háo hức vang lên đằng xa, Khương Nghi cầm cà phê thoáng dừng lại, trông thấy nam sinh mới tuyển vào cách đây không lâu chạy ba bước một đến trước mặt anh.

Bùi Du gãi đầu, hắn cao hơn Khương Nghi, nụ cười rạng rỡ mang theo vẻ thấp thỏm khó giấu: "Tôi nay trợ lý Khương có ở phòng thí nghiệm không ạ?"

Khương Nghi lắc đầu: "Tôi nay thì không."

Anh mỉm cười rồi ôn tồn nói: "Tôi nay về nhà ăn cơm."

Bùi Du lộ vẻ hụt hẫng nhưng chỉ chốc lát sau đã tươi tỉnh trở lại, vừa đi vừa hỏi người bên cạnh mấy vấn đề nghiên cứu khoa học.

Khương Nghi giải đáp cho hắn, giọng nói không nhanh không chậm, logic rõ ràng, chẳng có lấy nửa câu

thừa thừa, chỉ với mấy câu đã phân tích được vấn đề một cách sâu sắc.

Bùi Du say sưa lắng nghe, như được thấy lại trợ lý Khương diễn thuyết ở đại học A mấy năm trước, dường như người trước mặt luôn có một sức mạnh khiến người ta bất giác bình tĩnh lại, từ đó đi theo anh.

Đó là sức mạnh âm thầm bộc lộ ra từ kiến thức uyên bác thâm hậu.

Hỏi xong Bùi Du do dự một lát rồi lấy hết can đảm nói: "Trợ lý Khương, nghe nói quán ăn lần trước mình đi có món mới đây ạ....."

Khương Nghi bật cười, anh nghiêng đầu nhìn nam sinh bên cạnh rồi dịu giọng nói: "Có rảnh thì cậu đi ăn chung với anh Dũng đi. Ngày nay anh Dũng còn đang cặm rùm không tìm được quán nào đây."

Bùi Du gãi đầu, cổ gấu vể hực hắng nhưng cũng biết mình không có cơ hội nào mời tiền bối trước mặt đi ăn nữa.

Lần trước mời được anh là vì mình xung phong giúp một tiền bối ở phòng thí nghiệm, tiền bối kia mời cả Khương Nghi nên họ mới có cơ hội ăn cơm chung.

Có lẽ vì quá hực hắng nên bước chân hẳn chậm lại, vừa ngẩng đầu thì thấy một sợi dây đồ lấp ló trên cổ chân thanh niên cao gầy đi trước mặt.

Bùi Du sững sờ.

Ấn tượng của hẳn về tiền bối là trầm lặng hướng nội, cẩn thận tỉ mỉ, làm nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc khắt khe, nhưng sợi dây đồ trên cổ chân lại khiến anh nhiễm chút khói lửa trần gian.

Khương Nghi cũng dừng bước rồi băn khoăn quay đầu, tựa như không hiểu tại sao người sau lưng không đi nữa.

Bùi Du vội vàng đuổi theo rồi rít xin lỗi, cuối cùng vẫn nhìn không được, gãi đầu ngại ngùng nói thấy dây đồ trên cổ chân Khương Nghi lại nhớ tới cháu mình.

Hắn nói: "Búc cháu em sinh ra không được khỏe lắm, sợ nó chết yếu nên người nhà cũng đeo dây đồ gần đồng xu cho nó....."

Khuong Nghi thoáng dừng lại, sau đó nở nụ cười, dứt tay vào túi nghiêng đầu nói: "Đây là người yêu tôi đeo cho đây."

Bùi Du đột nhiên trở mắt lấp bắp: "Người, người yêu?"

Khuong Nghi ừ một tiếng, uống hết ngụm cà phê cuối cùng rồi bỏ ly giấy vào thùng rác, nghiêng đầu cười nói: "Người yêu hẹn hò mười hai năm rồi."

Cùng lúc đó, chàng vạng tối.

"Lục tổng, Lý tổng mời dự tiệc lúc tám giờ tối, vẫn từ chối như mọi lần hay sao ạ?"

Trong văn phòng rộng thênh thang, trước cửa sổ sát đất to lớn, chàng trai mặc vest mang giày da có gương mặt góc cạnh, tóc vàng chải ngược ra sau để lộ ngũ quan tuấn tú, sống mũi cao thẳng, đôi mắt màu xanh nhạt có tính áp đảo cực mạnh, vừa sắc bén vừa kiêu ngạo.

Lục Lê đứng dậy thản nhiên nói: "Từ chối đi."

Trợ lý thở dài rồi theo Lục Lê vào thang máy xuống ga ra tầng hầm.

Lục Lê ngồi vào ghế sau, hai chân bắt chéo, cúi đầu nhìn đồng hồ, hồi lâu sau phát hiện xe vẫn chưa khởi động.

Hắn nhú mày nhìn ra phía trước, trông thấy một người đàn ông trung niên cười đơn đã chặn trước đầu xe, hình như đang cuống quýt nói gì đó.

Trợ lý vội vàng xuống xe, chỉ chốc lát sau đã kính cẩn khom lưng báo cáo: "Lục tổng, đây là ông chủ Hoàng Lợi của công ty Ước Tín nửa năm trước vẫn luôn tìm ngài hợp tác đây ạ."

"Cách đây không lâu công ty Ước Tín kinh doanh thua lỗ nặng, nửa năm trước muốn hợp tác với Lục thị."

"Ông ấy nói mong ngài cho mình một cơ hội để cứu công ty ạ."

Lục Lê chẳng lộ ra cảm xúc gì, thản nhiên nói: "Bảo ông ta làm theo quy trình đi."

Trợ lý bên ngoài gật đầu.

Nhưng chỉ chốc lát sau, trợ lý nghe người đàn ông nói gì đó mà lộ vẻ kinh ngạc, đo dự một hồi lại xoay người nói với chàng trai trong xe: "Lục tổng, Hoàng tổng nói mình có cách liên lạc với thầy thuốc Trung y ngài đang tìm đây ạ."

Hầu như cả giới đều biết Lục đại thiếu gia có người yêu từ lúc mới sinh đã ốm yếu mà hãn nạng niu như báu vật.

Nhiều năm qua vẫn miệt mài tìm danh y khắp nơi chữa trị cho người yêu của mình.

Còn mua đầu giá miêng ngọc phi thủy hơn tám chục triệu để ném xuống hồ cho người yêu ôn dưỡng thân thể.

"....."

Cửa sổ xe hạ xuống rất nhanh, Hoàng Lợi lau mồ hôi trán, chàng trai lạnh lùng sắc bén nhìn ông rồi trầm giọng gọi trợ lý bên cạnh nhận lấy hồ sơ trên tay ông.

Hoàng Lợi toát đầy mồ hôi thở phào nhẹ nhõm, cảm tạ trời đất và thần tiên bốn phương, còn không quên cảm tạ người yêu ốm yếu kia của Lục tổng.

Sáu giờ rưỡi.

Khuong Nghi nằm trên ghế salon ngáp một cái, phát hiện trên người mình đắp một tấm chăn mỏng.

Trong bếp hầm canh sôi ừng ực, chàng trai cởi áo vest đang cúi đầu rửa cà chua.

Khuong Nghi mang dép ôm hãn từ phía sau, hôn hãn một cái rồi nhỏ giọng nói như đang dụ dỗ: "Bỏ một trái cà chua thôi. Được không?"

Lục Lê thiết diện vô tư nói: "Không được."

Hãn nghiêng đầu rồi công tư phân minh nói tiếp: "Trừ khi đêm nay em ngồi trên ăn thêm hai lần."

Khương Nghi: "....."

"Một trái cà chua đổi lại em ngồi trên ăn hai lần. Anh học toán kiểu gì vậy?"

Lục Lê thân nhiên rửa sạch cà chua: "Thầy thế dạy đây."

Nói xong hắn lại nghiêng đầu cắn tai Khương Nghi: "Chẳng phải em nói run chân không còn sức nữa à....."

"Ngồi trên ăn không bị mỏi chân đâu....."

Khương Nghi giẫm lên dép hắn rồi phụng phịu nói: "Không muốn, mỏi eo lắm."

Lúc trẻ họ còn thủ đề vào tường làm.

Nhưng tư thế này mang đến cảm giác trời buộc quá mạnh, người trong ngực không cử động được mà chỉ có thể để mặc hắn ghì chặt rồi lắc lư theo.

Bàn đó Khương Nghi khóc nức nở.

Canh sôi ừng ực tỏa mùi thơm lừng, Lục Lê vừa tắt bếp vừa hôn Khương Nghi.

Chốc lát sau, hắn buông người trong lòng ra rồi khàn giọng nói: "Đi ăn cơm thôi."

Khương Nghi ôm cổ hắn ậm ừ bằng giọng mũi, nhìn hết sức ngoan.

Nếu mười mấy năm trước lúc còn đi học điều Lục Lê lo nhất là Khương Nghi làm bài tập ngủ muộn.

Thì mười mấy năm sau điều Lục Lê lo nhất là chuyện ăn cơm của Khương Nghi.

Năm hai mươi lăm tuổi, Khương Nghi phải làm tiểu phẫu dạ dày.

Lúc đó hai người vừa xa nhau ba tháng, Khương Nghi học cao học ở thành phố A, còn Lục Lê tiếp quản công ty ở thành phố S.

Sau khi biết Khương Nghi phải mổ, Lục Lê hai mươi lăm tuổi cảm thấy đầu mình nổ tung.

Hắn chẳng còn để ý gì nữa mà chụp lấy chìa khóa lái xe từ thành phố S đến thành phố A ngay trong đêm, trên đường đi hoang mang nghĩ nếu vì ba tháng nay không có hắn bên cạnh mà Khương Nghi xảy ra chuyện gì.

Thì hắn sẽ hận mình cả đời, chỉ bằng nhảy sông đi theo Khương Nghi cho rồi.

Khi Lục Lê chạy tới thành phố A thì Khương Nghi vừa tỉnh thuốc mê, thều thào gọi tên hắn, sau đó áp mặt vào tay hắn hỏi sao hắn lại tới đây.

Trên đường đi Lục Lê đã bình tĩnh lại, chỉ cúi người khàn giọng nói đến thăm Khương Nghi.

Từ đó trở đi, dù có bận rộn cỡ nào mỗi tuần Lục Lê đều đến thành phố A mấy lần, qua một năm vé máy bay đã xếp thành chồng.

Ban đêm, vì Khương Nghi đòi thả một trái cà chua nên phải ngồi trên ăn thêm hai lần.

Khương Nghi hai mươi tám tuổi đã mất đi vẻ ngây ngô nhưng lúc ăn toàn thân vẫn ửng hồng như lần đầu.

Khi anh nức nở gọi tên Lục Lê với dáng vẻ chín chắn của tuổi hai mươi tám, Lục Lê mê luyến đến sắp phát điên, chỉ hận không thể nuốt chửng người vào bụng.

Chẳng ai biết trong khoảnh khắc riêng tư, thanh niên chứng chắc lên bực nhận giải thưởng sang năm sẽ trở thành giáo sư Khương Nghi đẹp đến mức nào.

Nhưng hắn biết.

Hắn còn có thể biết cả đời.

Tháng Mười một, khi tuyết đầu mùa rơi xuống, Lục Lê đưa Khương Nghi đến gặp thầy thuốc Trung y kia, ông kê một số món ăn bổ dưỡng rồi căn dặn từ từ bồi bổ thân thể.

Cuối tháng Mười hai, Khương Nghi đã ăn nhiều hơn xưa, mùa đông tay chân cũng đỡ lạnh hơn.

Đầu tháng Một, hai nhà bắt đầu bàn bạc về hôn lễ của hai người, sau khi tìm địa điểm và mời khách thì phát hiện hai vợ chồng trẻ đã quàng khăn ấm thắm chạy trốn, bà cụ cười khúc khích ra mở cửa cho hai

người.

Tuyết rơi lác đác cuối trời, nhẹ nhàng im ắng phủ lên chụp đèn hai bên đường, dưới ánh đèn mờ ảo, tuyết đọng trên đường bị giẫm lên phát ra tiếng lách tách.

Mặt tuyết lấp lánh dưới ánh trăng, vợ chồng trẻ chuồn êm ra ngoài nắm tay nhau, hai bóng người mặc áo khoác đen đồ dài trên đất, tay nắm tay vai kề vai, cùng che chung một cây dù đen.

"Lúc này anh có nghe họ nói không? Còn muốn để anh em mặc váy hồi nhỏ trong lễ cưới nữa chứ....."

"Em cũng muốn để, em phải để hình mặc đồ con gái hồi bé....."

Khuong Nghi nhin không được cười, sau đó thấy Lục Lê bên cạnh chợt nghĩ đến điều gì nên nghiêng đầu nhìn mình.

"Em còn nhớ chuyện hồi nhỏ mà lúc này họ kể không?"

Lục Lê thấp giọng nói: "Lúc đó em nhỏ xíu xiu, hết như món quà ba tặng cho anh vậy."

Khuong Nghi nắm tay hắn: "Quà gì cơ?"

"Búp bé."

Khuong Nghi dừng lại rồi do dự nói: "Thế nên món quà sinh nhật đầu tiên anh tặng em là....."

Lục Lê: "Gấu bông."

Hắn nở nụ cười rồi thấp giọng nói: "Ừ búp bé luôn ở cạnh gấu bông mà."

Khuong Nghi bật cười: "Sao em không biết nhỉ?"

Lục Lê cười khẽ một tiếng rồi lẩm bẩm: "Chuyện em không biết còn nhiều lắm....."

Bóng hai người dần khuất nơi cuối đường, mặt trăng phía chân trời tĩnh mịch dịu dàng, bóng dáng đồ dài trên tuyết quần quýt không rời, tựa như những năm tháng dài đằng đẵng sau này cũng sẽ như vậy.

Năm năm tháng tháng, đều như hôm nay.

Chương 108: Phiên Ngoại 1

Bầu trời xám xịt, ngọn cây xào xạc trong gió, không khí hòa lẫn hơi nước ẩm ướt có mùi rỉ sét.

Văn phòng rộng thênh thang, những đám mây trắng nặng ngoài cửa sổ sát đất u ám đến nỗi không thấy được chút ánh sáng nào.

"Mai là sinh nhật mẹ con đây."

Trước bàn làm việc bằng đá cẩm thạch, người đàn ông ngồi dựa vào ghế đang gọi điện thoại, lông mày nhíu chặt, ông xoa thái dương, lạnh giọng nói với đầu dây bên kia: "Con nhất định phải về."

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì mà người đàn ông im bặt.

Thật lâu sau, ông mới trầm giọng nói: "Được thôi."

"Hết học kỳ này ba sẽ cho con về nước."

"Nhưng ngày mai con bắt buộc phải về với mẹ con."

"Còn bài tập trên lớp nhớ nộp cho giáo viên đúng hạn đây."

Người đàn ông vừa dứt lời thì đầu dây bên kia lập tức cúp máy như lười nói tiếp.

Lục Đình dựa vào ghế, đôi mày rậm nhíu chặt, hình như hơi đau đầu nên cầm gói thuốc lá lên đốt một điếu.

Nửa ngày sau, ông nói với nhân viên trong văn phòng đang chờ mình tan sở: "Anh Khương."

Khương Quốc Quân là tài xế của ông mấy chục năm nay, tính tình trung hậu, nghe vậy thì vội hỏi: "Sao vậy Lục tổng?"

Lục Đình yên lặng gỡ điều thuốc, ông dựa vào ghế nói với giọng mệt mỏi: "Tôi nhớ hình như con anh cũng mười bảy mười tám rồi nhỉ?"

Khuông Quốc Quân khẽ gật đầu: "Vâng."

Lục Đình thở dài hỏi: "Học ở trường trung học số 1 đúng không? Tôi còn nghe nói nó tự thi đậu vào nữa."

Trường trung học số 1 là trường trọng điểm của tỉnh, học sinh có thể đậu vào đây đều vượt trội hơn các bạn đồng trang lứa.

Khuông Quốc Quân ngại ngừng nói: "Đúng là tự thi đậu ạ, tại con tôi không chịu thua kém ai....."

Lục Đình lại thở dài một hơi: "Chắc chưa bị mời phụ huynh lần nào đâu nhỉ?"

Ài ngờ Khuông Quốc Quân thành thật đáp: "Mời rồi ạ....."

Lục Đình sững sờ, sau đó tự nhủ không chỉ có mình bị mời phụ huynh nên lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều, tỏ vẻ đồng cảm hỏi: "Sao con anh lại bị mời phụ huynh thế?"

Ông vừa định hỏi đánh nhau hay trốn học thì thấy Khuông Quốc Quân gãi đầu nói: "Hình như là mời lên sân khấu chia sẻ cách dạy con với các phụ huynh khác ạ....."

Lục Đình: "....."

Khuông Quốc Quân thật thà ngượng ngừng nói: "Người quê mùa như tôi đâu biết dạy con thế nào, tất cả là nhờ con tôi tự phấn đấu thôi....."

Lục Đình im lặng, nhớ lại con mình sau khi về nước đánh nhau trốn học liên miên, bỏ trốn ra để được vào trường trung học số 1 trọng điểm của tỉnh, kết quả tháng nào cũng bị trường gọi điện tới.

Thấy bộ dạng đau đầu của Lục Đình, Khuông Quốc Quân nhớ lại cậu chủ Lục gia quanh năm ở nước ngoài gần đây mới về nước, cũng biết quan hệ cha con Lục gia không thân thiết nên vội nói: "Tại cậu chủ chưa quen đây thôi....."

Lục Đình thở dài một hơi rồi dụi tắt điều thuốc, không nói năng gì.

Lục gia chỉ có một đứa con, cũng chính là cậu chủ Lục Bê mà Khương Quốc Quân vừa nói.

Thời trẻ ông và vợ đều bận lo sự nghiệp nên hầu như không có thời gian theo sát con mình, sau khi lớn lên con chẳng thân thiết gì với họ mà thậm chí còn xa lánh nữa.

Dần dà họ phát hiện con mình lớn lên toàn tập hợp tính xấu của hai vợ chồng, ngang tàng ngỗ nghịch, hung hăng càn quấy, lạnh lùng khó gần, kiêu căng nổi loạn.

Ông nội Lục không cho phép đứa cháu duy nhất của Lục gia ở nước ngoài nên âm thầm bắt Lục Bê về nước sau lưng họ.

Cả nhà họ Lục đều không ngờ sau khi máy bay hạ cánh, Lục Bê bỏ lại đám vệ sĩ rồi một thân một mình trốn đi.

Ông nội Lục nổi trận lôi đình, không nói hai lời cắt hết mọi nguồn tài chính của Lục Bê.

Sau khi biết tin, hai vợ chồng phải lật tung cả thành phố A và những nơi lân cận mới tìm được Lục Bê.

Lúc đó Lục Bê đang đấu boxing ngầm cho người ta.

Thấy họ đến, hắn dựa vào võ đài chẳng lộ ra cảm xúc gì, ương bướng hệt như sói con, toàn thân toát ra vẻ hung hãn.

Thoạt nhìn như không có tiền nên mới đi đấu boxing ngầm, nhưng càng giống đang trả thù đời hơn.

Hết sức ngỗ nghịch.

Lục gia chẳng mấy ai có tính tình ôn hòa, cứ nhìn lão gia tức giận là biết.

Vì vậy cả nhà đã từng cố gắng ngồi lại nói chuyện với nhau.

Nhưng đều không có ngoại lệ.

Bản nào cũng nói chưa đầy ba câu đã đâm phán bất thành.

Mi này đều giống hệt thùng thuốc nổ.

Lục Đình đau đầu bóp trán, nhớ lại giáo viên gọi điện cách đây không lâu, lại nhớ đến con anh Khương cũng mười bảy mười tám mà cực kỳ hiền lành hiếu chuyện.

Mặc đồng phục trắng tinh, thân hình gầy gò, đeo cặp đứng bên đường, thấy ông còn nói: "Chào chú Lục ạ."

Vừa hiếu chuyện vừa lễ phép.

Chỉ là sức khỏe không tốt lắm mà nhìn có vẻ xanh xao ốm yếu.

Lục Đình dựa vào ghế nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, một lát sau vẫn bảo Khương Quốc Quân đến trường trung học số 1 đưa đủ cho Lục Lê.

Khương Quốc Quân an ủi: "Một ngày nào đó cậu chú sẽ hiểu lòng Lục tổng thôi....."

Lục Đình giở tài liệu ra: "Hy vọng là vậy."

Có hiếu hay không chỉ là phụ.

Dù sao tên nhóc Lục Lê kia nhìn như chẳng có bạn bè gì.

Vừa mới chuyển trường, tính tình phách lối, bề ngoài hung dữ, lại còn nóng tính như thế.

Người khác gặp mưa còn có thể che dù với bạn mình, chưa biết chừng còn được bạn đưa dù nữa.

Còn Lục Lê.....

Lục Đình lắc đầu.

Tính xấu như chó thể kia chắc phải đợi mưa về nhà thôi.

Trường trung học số 1, năm giờ rưỡi chiều.

Chuông báo tan học vang vọng khắp trường, sau khi tiếng chuông kết thúc, cả trường náo nhiệt hẳn lên.

Đám người túa ra hành lang trên các dãy lầu, học sinh tụm tùm ba vừa đi vừa cười nói.

Lớp chọn của khối mười một, có người réo gọi ngoài cửa phòng học: "Khuong Nghi ——"

"Đi ăn cơm không?"

Nam sinh ngồi bàn kế cuối trong lớp dùng bút lại rồi ngẩng mặt lên, lắc đầu nói: "Không đi đâu. Các cậu đi ăn trước đi."

Tổng Từ Nghĩa ngoài cửa hơi tiếc nuối nhưng vẫn cười nói: "Ừ. Cậu làm bài xong nhớ đi ăn nhé."

Nam sinh gật đầu rồi rũ mắt tiếp tục giải đề, ánh đèn hắt xuống hàng mi dài rậm cong vút phủ bóng mờ nhạt.

Cửa sổ lớp để mở nửa cánh, gió cuốn theo hơi nước ẩm ướt thổi vào làm áo đồng phục trắng trên người nam sinh bay phất phơ, phác họa ra thân hình mảnh khảnh.

Nam sinh có mái tóc đen nhánh, dung mạo cực kỳ đẹp nhưng không hề nữ tính, thân hình hơi gầy hơn các bạn đồng trang lứa, khuôn mặt lộ vẻ ốm yếu, khí chất trầm tĩnh.

Lớp học mau chóng vắng đi, chỉ còn tiếng viết chữ sột soạt và trang giấy bay lào xào trong gió.

Chẳng bao lâu sau Khuong Nghi viết xong câu trả lời cuối cùng, dùng bút lại rồi xoay xoay cổ tay.

Cậu nhìn phòng học trống trơn, sau đó đứng dậy đóng lại cửa sổ mở rộng, góc giấy bay bay trên bàn rồi cuộc ngừng lại.

Khuong Nghi ngẩng đầu nhìn ngọn cây đu đưa trên bầu trời âm u, không khí nặng trĩu hơi nước như có thể đổ mưa tầm tã bất cứ lúc nào.

Cuối lớp để mấy cây dù rải rác, cũng chẳng còn lại bao nhiêu, hầu hết ai có dù đều đã che về nhà.

Khuong Nghi cúi xuống, bàn tay trắng nõn thon dài cầm lên một cây dù đen ở góc trong cùng.

Cây dù đen này rất sạch sẽ, góc cạnh nhẵn thín, chụp dù tí mí phủ lên khung dù.

Cậu cầm cây này lên rồi lại cầm một cây dù đen khác của mình ra khỏi lớp.

Lớp chọn của khối mười một nằm trên lầu ba, Khương Nghi cầm dù cố tình chọn hành lang vắng vẻ mà đi, lượn một vòng lớn đến lớp quốc tế ở tòa nhà kế bên.

Giờ này lớp quốc tế chẳng còn ai nữa.

Bàn cuối trống trơn, chỉ có một chồng bài kiểm tra cao như núi.

Nhưng chỉ giây lát sau, trên bàn học có thêm một cây dù đen.

Đầu cầu thang lầu năm, Khương Nghi tỏ vẻ trịnh trọng như vừa hoàn thành nhiệm vụ cách mạng giao phó, cúi đầu nhắn tin cho cha Khương.

Khương Nghi: Ba ơi, con đưa dù rồi, không cần chạy tới đâu ạ.

Ông trả lời lại rất nhanh.

Cha Khương: (Emoji tươi cười)

Cha Khương: Cảm ơn bé ngoan nha.

Khương Nghi: (Mèo con cúi chào)

Khương Nghi vui vẻ nhắn lại một emoji.

Mấy tháng trước cậu gặp cha Khương ở trường, nghe nói sắp đến ông đến đưa dù cho cậu chủ Lục Lê của nhà họ Lục.

Đúng lúc Khương Nghi và Lục đại thiếu gia học chung trường, cậu không muốn cha Khương chạy tới chạy lui nên xung phong làm giùm cha Khương.

Mỗi khi muốn đưa gì, Khương Nghi luôn mua trước rồi đem tới cho Lục đại thiếu gia, lần nào cũng hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Nhấn tin xong, Hương Nghi nhìn ra bầu trời âm u, nghĩ tới căn tin hầu như lần nào cũng ăn không hết, cậu nhăn nhu suy tư mấy giây rồi quyết định về lớp ăn bánh mì.

Cậu vừa bước vào lớp chưa bao lâu thì bên ngoài mưa rơi lớp đập rồi đổ xuống như trút.

Trong lớp quốc tế bên kia.

Nam sinh tóc vàng cao lớn đeo túi, vai rộng chân dài, tóc trán bị nước mưa thấm ướt, tay quần băng vải, lạnh lùng đi vào lớp.

Hắn mặc đồng phục, ướt áo ướt sưng nước mưa, hờ hững đi đến bàn cuối lớp.

Trên bàn chất bài kiểm tra cao như núi, còn có một cây dù đen.

Ánh mắt Lục Lê hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm cây dù đen kia.

Hắn không nhớ rõ bao nhiêu lần rồi.

Nhưng chỉ cần trời mưa thì trên bàn hắn luôn xuất hiện một cây dù đen.

Năm ngoái hắn về nước, hai tháng trước mới chuyển tới trường trung học số 1, thường ngày rất hiếm khi giao tiếp với người trong trường.

Nhưng trên bàn luôn xuất hiện mấy thứ linh tinh.

Có lúc là dù che mưa, có lúc là băng vải, có lúc là thuốc trị thương, đôi khi còn có cơm nắm tiện lợi và sữa.

Đối phương hết như mèo hoang xuất quỷ nhập thần, tha đồ đặt lên bàn học rồi chạy vội đi.

Lục Lê từng thấy chữ viết của đối phương.

Tờ giấy kia dán trên hộp thuốc trị thương, nét chữ mạnh mẽ khỏe khoắn, dặn hắn dùng thuốc này hiệu quả lắm.

Không cần mua thuốc khác đâu.

Lục Lê từng cố tìm ra người tặng đồ cho mình nhưng chẳng lần nào thành công, hình như đối phương hết sức cảnh giác, vừa nghĩ thấy mùi không ổn thì chuồn lẹ hơn bất kỳ ai khác.

Lục Lê nhét bài kiểm tra trên bàn vào túi, sau đó cúi đầu xem dự báo thời tiết trên điện thoại.

Ngày mai sẽ mưa.

Tốt lắm.

Hắn không tin ngày mai vẫn không bắt được.

Lục Lê thô bạo nhét cây dù vào túi đeo vai rồi thờ ơ xuống lầu, khi ra khỏi tòa nhà hắn kéo mũ áo khoác lên đầu, hai tay rút túi đi ra cổng trong cơn mưa tầm tã.

Chạng vạng tối hôm sau.

Chuông tan học reo lên trong tiếng mưa lộp độp.

Lớp chọn, Tổng Từ Nghĩa cầm dù đứng ở cửa lớp gọi như mọi ngày: "Khương Nghi ——"

"Đi ăn cơm không?"

Khương Nghi trong lớp ngẩng lên rồi lắc đầu cười nói: "Cậu đi trước đi. Tôi chưa giải đề xong, chừng nào giải xong tôi sẽ đi ăn."

Tổng Từ Nghĩa gãi đầu nói: "Được rồi, vậy cậu nhớ đi ăn đấy nhé."

Hắn là học sinh năng khiếu, không học chung lớp với Khương Nghi nhưng hầu như người trong lớp cậu đều biết hắn, có mấy bạn học chơi bóng chung với hắn còn trên ghẹo: "Lại tới rủ lớp trưởng đi ăn à?"

Tổng Từ Nghĩa cười đánh mấy đứa bạn: "Cậu hỏi có thừa quá không vậy?"

Hắn vừa đi theo đám bạn tới căn tin vừa nói: "Tôi đến lớp chọn ngoại trừ tìm Khương Nghi còn có thể làm gì nữa chứ?"

Các bạn học lớp chọn cười ha ha: "Cậu thân với lớp trưởng quá nhỉ."

Tổng Từ Nghĩa cười nói: "Bọn tớ học chung nhà trẻ, quen biết mười mấy năm rồi còn gì....."

Tính cách Khương Nghi trầm lặng, quan hệ với người chung quanh không tệ nhưng rất ít bạn thân, có lẽ vì nhìn giống con nhà người ta mà các phụ huynh hay nói, cộng thêm ngoại hình xuất chúng nên hầu hết mọi người đều tưởng cậu không thiếu bạn bè, cũng thức thời không đến làm quen.

Tổng Từ Nghĩa rất vui vì mình đã quen Khương Nghi hơn mười năm.

Tiếng ồn ngoài hành lang dần biến mất, phòng học cũng vắng lặng, Khương Nghi làm bài nửa tiếng vươn vai một cái rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Vẫn đang mưa.

Khương Nghi đến chỗ cắt dù cuối lớp khom người cầm lên hai cây dù đen, sau đó che dù xuống lầu đi tới lớp quốc tế ở tòa nhà bên cạnh.

Hành lang lầu năm vắng hoe, Khương Nghi nhìn thoáng qua, trông thấy cửa lớp quốc tế đóng kín, trong phòng học không có ai nên cậu yên tâm đi vào.

Cậu quen chân đi tới bàn cuối như thường lệ rồi đặt cây dù lên bàn học trống trơn.

Ái ngờ cửa phòng học đột nhiên "rầm" một tiếng như bị ai đóng lại đột ngột.

Khương Nghi giật mình quay đầu, trông thấy nam sinh tóc vàng đứng sau cửa lớp chậm rãi đập cửa, một tay rút túi, nheo mắt nhìn cậu chằm chằm.

Tướng mạo hắc cực kỳ hung dữ, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn không dễ gần chút nào.

Tóc vàng.

Mắt xanh.

Chính là Lục Đại thiếu gia xấu tính mà cha Khương hay nói.

Khuong Nghi đứng sững tại chỗ.

Bắt được rồi.

Lục đại thiếu gia xấu tính canh chừng cả buổi chiều mới đợi được nam sinh hay lên vào.

Nam sinh bị hù dọa có vẻ rất sợ hãi, đôi mắt long lanh mở to, tóc mái ẩm ướt dính trên lông mày, làn da trắng xanh lộ vẻ ốm yếu, hàng mi dài đen nhánh, xinh đẹp cực kỳ.

Đôi mắt tròn xoe đen láy của nam sinh khiến Lục Lê chợt nhớ tới chú mèo con bà ngoại mình nuôi.

Khi bị hấn tóm cũng tỏ vẻ khiếp sợ như nam sinh bây giờ.

"....."

Cửa sổ lớp chưa đóng phát ra tiếng lạch cạch, bài kiểm tra trên bàn cuộn theo hơi nước bay lên, Lục Lê thờ ơ lạnh lùng nhìn tờ giấy bay ra cửa sổ.

Ài ngờ nam sinh tóc đen mới này còn cứng đờ tại chỗ phản ứng nhanh hơn cả người bình thường, hai mắt mở to, lập tức chụp lại bài kiểm tra cho hấn, còn cúi đầu cẩn thận vuốt phẳng phiu rồi đặt lên bàn.

Lục Lê: "....."

Hấn lạnh mặt hỏi: "Dù đều là cậu đưa à?"

Khuong Nghi thoáng do dự rồi gật đầu.

Lục Lê tiếp tục lạnh mặt: "Những thứ kia cũng là cậu đưa sao?"

Khuong Nghi chần chờ gật đầu.

Cậu thấy nam sinh tóc vàng cao lớn đi tới chỗ mình, vai rộng eo hẹp, hấn cúi đầu nhìn cậu rồi thờ ơ nói: "Chiều ngày mười tám tháng Năm có đưa hẹn tôi ra đánh nhau."

Khuong Nghi lộ vẻ mờ mịt, tựa như không hiểu tại sao người trước mặt bỗng nhắc chuyện này.

Lục Lê hờ hững nói: "Hôm đó trời mưa, tôi cầm cây dù cậu để trên bàn đi đánh nhau. Lúc sắp đánh thì dù tôi bị lật ngược."

Khương Nghi sửng sồ.

Lục Lê: "Lật ngay trước mặt mười thằng du côn. Nan dù lộ hết ra ngoài."

Khương Nghi: "....."

Nam sinh tóc vàng thờ ơ nói tiếp: "Đám rác rưởi kia cười không thở nổi, cười tôi hết nửa tiếng. Sau đó mắng tôi nghèo như chó."

Khương Nghi: "....."

Cậu há hốc miệng, nhớ lại mấy cây dù đưa cho nam sinh tóc vàng đều là loại bán trong tiệm tạp hóa ven đường.

Bởi vì nam sinh tóc vàng chưa bao giờ đem theo dù, xưa nay cũng không cầm dù về nên mỗi lần đưa đều phải mua mới.

Thế là dứt khoát đến tiệm tạp hóa ven đường mua.

Chủ tiệm cũng đã quen mặt cậu.

Hôm qua đi mua còn cười tít mắt giảm giá cho cậu xuống 88%.

Nam sinh tóc vàng nhìn bộ dạng quần bách của nam sinh trước mặt, hần nhướn mày rồi tiếp tục cười lạnh: "Còn có thuốc trị thương cậu đem cho tôi nữa."

"Bảo tôi cứ dùng thuốc để trên bàn đi, khỏi cần mua thuốc khác."

Hắn cười lộ ra hàm răng trắng bóc: "Tôi dùng rồi."

"Kết quả một tháng vẫn chưa lành."

"Cậu đoán xem tại sao?"

Khương Nghi vô thức hỏi: "Tại sao cơ?"

Nam sinh tóc vàng cười lạnh: "Thuốc hết đấy rồi."

Khương Nghi mở to mắt, nhớ lại hôm đó cậu không kịp đến nhà thuốc nên đem từ nhà đi một túi đầy thuốc trị thương.

Sợ Lục đại thiếu gia chê loại này rồi bắt cha Khương đi thêm chuyến nữa, Khương Nghi còn viết một tờ giấy bảo hẳn thuốc này tốt lắm.

Hồi nhỏ cậu bị đùng bầm tím, bôi thuốc này mấy ngày là hết ngay.

Lục Lê cúi đầu nhìn đôi mắt tròn xoe của Khương Nghi, nhìn cậu khẩn trương đến nỗi hàng mi dài vô thức chớp chớp, chớp mũi đồ ừng sực sực mấy lần.

Đúng là thuốc trị thương hết hạn rồi.

Nhưng vẫn còn tác dụng, chữa bầm tím bong gân hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ là Lục đại thiếu gia vẫn luôn xấu tính.

Uốn đi cây dù bị lật ngược, bị chửi nghèo như chó đã đủ làm đại thiếu gia canh cánh trong lòng.

Ài ngờ một hôm nào đó, đại thiếu gia bôi thuốc xong tiện tay cầm lên xem mới phát hiện đã quá hạn sử dụng.

Đại thiếu gia tức suýt ọp mũi.

Uổng công hẳn bị ma xui quỷ khiến làm theo tờ giấy, trên giấy bảo hẳn bôi thuốc, thế là hẳn bôi, tha thiết căn dặn hẳn đừng mua thuốc khác, hẳn cũng không mua.

Trước kia ở nước ngoài cũng có người nhét đồ hoặc thư trong ngăn kéo Lục Lê.

Những tờ giấy kia hết sức tỉ mỉ tinh xảo, có tờ cắt ra từ thiệp mừng, có tờ được vẽ bằng bút nhũ kim rất đẹp, có tờ còn tỏa ra mùi thơm dịu dịu, nét chữ thanh mảnh hoặc cứng cáp.

Nhưng Lục Lê hoàn toàn không xem, cũng chẳng nhận thứ gì.

Còn tờ giấy nam sinh tóc đen trước mặt để lại cho hắn giống như một mảnh giấy nháp.

Có khi còn là loại giấy năm xu một xấp trong tiệm văn phòng phẩm.

Nhìn như bị xé vụn ra, thậm chí mặt sau còn viết công thức toán.

Đối phương không nỡ cho hắn tờ nháp sạch sẽ mà tìm tờ còn trống một mặt để viết cho hắn.

Nhưng dù vậy Lục Lê vẫn vô thức làm theo tờ giấy kia.

Có thể vì nét chữ mạnh mẽ khỏe khoắn thật sự rất đẹp.

Cũng có thể vì hôm nào đó phát hiện mặt sau tờ nháp có vẽ mấy hình người.

Ngày 21 tháng 6 hình người ché đồ ăn ở căn tin thật là dở.

Ngày 23 tháng 6 hình người cũng ché đồ ăn ở căn tin thật là dở.

Ngày 25 tháng 6 hình người vẫn kiên trì không ngừng ché đồ ăn ở căn tin thật là dở.

Lần đầu tiên Lục Lê đồng tình với đối phương.

Đúng là dở thật.

Nhưng đồng tình thì đồng tình.

Con giận trong lòng đại thiếu gia vẫn chưa tan hết.

Từ lúc sinh ra hắn đã ngậm thìa vàng, nói mua trường đua là có ngay trường đua, muốn gì được nấy.

Kết quả bị mấy thằng du côn tóc xanh tóc đỏ mắng là quý nghèo.

Cả khu phố phía Bắc thành phố S đều biết nickname quý nghèo của tên con lai mắt xanh đánh nhau hết

sức lợi hại này.

Lũ côn đồ kia không hề biết lai lịch Lục Đại thiếu gia.

Bọn hắn chỉ biết nam sinh tóc vàng mắt xanh này gắn liền với hai chữ quý nghèo.

Lục Lê tự nhủ mình phải tìm ra kẻ lén lút tặng đồ để tính sổ mới được.

Kết quả vừa gặp nam sinh này, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lục Lê là thì ra trước kia mẹ hắn vừa oé kiếu trang sức vừa lải nhải không phải là nói nhảm.

Mẹ hắn nói: "Mẹ muốn tìm người mẫu nào đẹp như đá quý cơ."

Bức đó Lục Lê mười bốn tuổi chỉ cảm thấy mẹ mình nói oó ỏn.

Kết quả là có người đẹp như đá quý thật.

Không cần làm gì mà vẫn hết sức bắt mắt.

Lục Lê lại cúi đầu nhìn Khương Nghi khẩn trương chớp mắt liên tục, hắn chợt hiểu ra tại sao trước kia ở nhà ngoại mình ôm chú mèo trắng như tuyết cả ngày không buông tay.

Thú vị.

Muốn trêu.

Lục Lê khẽ nhường mày, hắn cố ý nói mình bơi thuốc cả tháng vẫn không lành.

Quả nhiên người trước mặt càng thêm luống cuống, hai tay bám vào bàn học phía sau, hàng mi dài rậm chớp liên hồi, chóp mũi hơi đỏ cũng sục sục mấy lần.

Khương Nghi nghĩ thầm tiêu rồi.

Thấy hàng mi dài run rẩy không ngừng, Lục Lê tưởng người trước mặt sợ hãi, thế là càng muốn trêu cậu hơn.

Kết quả hẳn chưa kịp mở miệng thì đã thấy nam sinh trước mặt đột ngột quay đầu đi hắt hơi liên tục, chớp mũi đã đỏ bừng mà vẫn chưa hết hắt hơi.

Cửa sổ lớp mở toang, gió lạnh cuốn theo mưa bụi động trên tóc như sương giăng.

Bông mi Khương Nghi bị nước mắt sinh lý thấm ướt, mi mắt cũng đỏ theo chớp mũi, hắt hơi bảy tám cái liền, nhìn như mới bị đánh một trận, đáng thương cực kỳ.

Cái cuối cùng hắt xì không ra, vừa ngẩng đầu thấy Lục Lê thì lập tức hoảng sợ hắt xì.

Lục Lê: "....."

Hắn im lặng.

Hắn nhớ hình như mình chưa đụng vào người trước mặt mà?

Học sinh Trung Quốc đều giỏi ăn vạ vậy sao?

Khương Nghi hắt hơi đến hoa mắt váng đầu, sực sực một cái rồi vịn bàn bình tĩnh lại, không hề phát hiện cửa sổ đã đóng kín.

Cậu vẫn đang nghĩ xong đời rồi.

Cậu bạn mắt xanh này nhìn hết sức hung dữ.

Cậu còn hắt hơi bảy tám cái trước mặt người ta.

Khương Nghi thấp thòm ngẩng đầu lên, vừa mở miệng thì thấy cậu bạn mắt xanh hờ hững nhìn mình.

Khương Nghi xoa mũi lí nhí: "Xin lỗi."

Lục Lê vẫn lạnh mặt không nói gì.

Nhìn cậu thực sự rất ngoan, tóc đen ẩm ướt dính trên lông mày, đôi mắt to tròn rử xuống, chớp mũi ừng ực, chống tay trên bàn học của hắn.

Sau đó ngại ngùng nói với hắn: "Tôi không có tiền."

"Nên mua dù hơi rẻ."

"Đợi mấy ngày nữa có tiền tôi sẽ mua dù xịn cho cậu."

"Được không?"

Chương 109: Phiên Ngoại 2

Được không?

Lục Lê cúi đầu nhìn chớp mũi ứng đở của Trương Nghi.

Sau đó chợt hỏi: "Vậy hôm nay tính sao?"

Trương Nghi vô thức thốt lên: "Hôm nay gì cơ....."

Lục Lê đứng thẳng dậy, hơi hắt cằm lên rồi thản nhiên hỏi: "Hôm nay trời mưa làm sao tôi về được?"

Trương Nghi há to miệng không nói nên lời.

Cậu định hỏi chẳng phải mọi lần cậu đều lười che dù, chỉ kéo mũ áo khoác lên đầu rồi về sao?

Hôm nay mưa đâu có lớn bằng mấy ngày trước.

Mấy ngày trước còn có sấm chớp ầm ầm, thời tiết xấu hơn hôm nay nhiều.

Nam sinh tóc vàng toàn kéo mũ trùm đầu rồi đi về nhà.

Nhưng nhìn nhận một hồi, đổi diện với đôi mắt xanh hung dữ kia, Trương Nghi vẫn nuốt xuống lời trong miệng.

Sau đó chỉ vào cây dù trên bàn: "Hôm nay gió không mạnh đâu."

Ý là có thể che cây dù cậu mưa này.

Lục Lê "ồ" một tiếng: "Hôm đó đánh nhau gió cũng đâu có mạnh."

Khương Nghi: "....."

Cậu im lặng một lát rồi lại nói: "Dù của hai đứa mình giống nhau mà."

Cậu đang cố nói cho người trước mặt biết cây dù này chẳng có vấn đề gì cả, ít nhất hẳn che cũng không có vấn đề.

Nếu có vấn đề thì người trước mặt về chung với cậu vẫn mắt mặt như thường thôi.

Lục Lê thô bạo nhét bài kiểm tra trên bàn vào khe cửa sổ, sau đó lạnh nhạt nói: "Che dù của cậu đi. Có mắt mặt cũng phải mắt mặt chung."

Năm phút sau.

Hành lang dưới lầu, Khương Nghi cầm dù im lặng không nói lời nào.

Nam sinh tóc vàng cao gần mét chín sau lưng cậu đeo túi trên vai, vai rộng eo hẹp, thân hình cao lớn, giờ khắc này lười biếng nói: "Đi thôi."

Khương Nghi trầm giọng nói: "Một cây dù che không đủ đâu. Để tớ đi lấy cây khác."

Chẳng biết người sau lưng ăn gì mà cao thế chứ.

Lục Lê hừ một tiếng: "Không được."

Hắn cúi người cầm cây dù trên tay Khương Nghi: "Lỡ dù tôi lại bị lật ngược thì sao?"

Khương Nghi quay sang nói: "Tớ đổi với cậu."

Lục Lê mở dù lên, sau đó nhẹ răng cười nói: "Không muốn."

Cuối cùng hai người vẫn che chung một cây dù.

Rõ ràng mới quen chưa đầy một tiếng nữa.

Khương Nghi chưa bao giờ che chung dù với ai, người bên cạnh rất cao, ngón tay cầm cán dù quắn bẻ,

bả vai hai người đụng nhau, len lỏi đi giữa đám đông.

Ừ không cần cầm dù nên hai tay Khương Nghi rút trong túi ẩm áp dễ chịu, chẳng bao lâu sau cậu đã phát hiện ra ưu điểm của thân hình cao to bên cạnh.

Chắn gió.

Mưa bụi gần như không hắt vào được, gió lạnh cũng thổi không lọt.

Khương Nghi ngẩng đầu nhìn nam sinh tóc vàng.

Ừn rất hung dữ.

Nhưng có thể chắn gió.

Đi vài bước, mưa bụi lất phất giữa không trung càng lúc càng nặng hạt.

Trong lòng Khương Nghi giật thót, sau đó lại an ủi mình dù bị lật ngược cũng chẳng sao.

Cậu bạn mắt xanh bên cạnh đã che kín cậu rồi.

Người khác cũng đầu nhìn thấy cậu.

Nam sinh tóc vàng rũ mắt hỏi: "Lầu mấy?"

Khương Nghi "hả" một tiếng, không kịp phản ứng.

Lục Lê dừng lại trước một dãy lầu khác: "Lớp cậu ở lầu mấy?"

Khương Nghi vô thức đáp: "Lầu ba."

Lục Lê xếp dù lại: "Lớp nào?"

Khương Nghi: "Lớp chọn."

Lục Lê đưa cậu lên lầu, khóe môi hơi nhếch: "Giống lắm."

Nhìn là biết học sinh giỏi ngoan rồi.

Rất được thầy cô quý mến.

Khuong Nghi nhìn nam sinh tóc vàng đi lên lầu mới phát hiện hẳn muốn tới phòng học của cậu.

Hắn đưa cậu về lớp.

Khuong Nghi ngồi trên ghế chần chờ nhìn nam sinh tóc vàng dựa trên bệ cửa sổ.

Nửa bả vai hắn ướt sũng, từ khuỷu tay lên bệ cửa sổ hỏi cậu: "Cậu tên gì?"

Khuong Nghi nhớ lại cha Khuong từng nói khi đưa dù không được để lộ Lục gia nhờ đưa.

Quan hệ giữa Lục Lê và người Lục gia vô cùng xa cách.

Nếu biết Lục gia đưa dù tới, rất có thể hắn sẽ phớt lờ sự tồn tại của cây dù.

Khuong Nghi điềm tĩnh nói: "Lôi Phong."

Làm việc tốt không để tên.

Lôi Phong tháng Ba, hai ta đồng hành.

Rất hợp với việc cậu làm.

Nam sinh tóc vàng ở nước ngoài từ nhỏ đến lớn lặp lại lần nữa: "Lôi Phong?"

Khuong Nghi bình tĩnh gật đầu.

Không hiểu sao lúc này Lục đại thiếu gia rất ôn hòa, hài lòng gật đầu với cậu rồi lẩm bảm một câu.

"Họ Lôi? Hiếm gặp nhỉ....."

Vì hắn nói nhỏ quá nên Khuong Nghi không nghe rõ.

Cậu chỉ nghe được câu sau của Lục Lê: "Hiếm gặp nhỉ....."

Khương Nghi khẽ gật đầu: "Ừ, hiếm lắm."

Làm việc tốt không để tên đứng là rất hiếm thấy trong thời buổi này.

Lục Lê không hỏi người trước mặt tại sao đưa dù cho mình.

Mới đầu hắn còn tưởng đối phương thích mình.

Nhưng sau khi trải nghiệm dù bị lật ngược, thuốc trị thương quá đắt, hộp sữa không có ống hút, cơm nắm dở ẹc ở cửa hàng tiện lợi và giấy nháp năm xu một xấp.

Lục Lê mới biết đối phương thích cái bép chứ thích.

Lúc đi nam sinh tóc vàng không cầm theo cây dù màu đen mà bỏ nó vào sọt đựng dù treo ở hành lang.

Khương Nghi đẩy cửa sổ ra, do dự hỏi hắn: "Cậu không che dù à?"

Nam sinh tóc vàng: "Về lớp lấy."

Khương Nghi: "....."

Cậu im lặng hồi lâu mới đỡ đũa hỏi: "Sao lúc này cậu không cầm theo?"

Bạn này chính nam sinh trước mặt đã nói trời mưa không biết làm sao về nhà.

Không muốn che dù của cậu chính là nam sinh trước mặt.

Giờ muốn đợi mưa về lớp lấy dù cũng là nam sinh trước mặt.

Nam sinh tóc vàng "ồ" một tiếng, sau đó nghĩ ngợi rồi thành thật đáp: "Vui mà."

Đúng là vui thật.

Nam sinh tóc đen trước mặt thú vị hơn quyền anh nhiều.

Nói chuyện với cậu làm Lục Lê rất thích thú.

Hệt như lần đầu chơi với rô-bốt biết cử động khi còn nhỏ vậy, tràn đầy háo hức.

Khương Nghi: "....."

Có bệnh.

Cậu té tái đóng lại cửa sổ.

Ngày hôm sau.

Trời vẫn âm u nhưng không còn đổ mưa to như hai ngày trước mà chỉ mưa lắt phất.

Mưa bụi mảnh như tơ, nếu không để ý sẽ rất khó phát hiện ra.

Kết quả vì cơn mưa bụi cơn con này mà Khương Nghi bị tìm tới cửa.

Buổi tối tan học, Khương Nghi im lặng nhìn nam sinh tóc vàng trước mặt.

Nam sinh tóc vàng: "Sao hôm nay không đưa dù cho tôi?"

Khương Nghi không nói gì mà quay đầu nhìn làn mưa gần như không thấy được ngoài cửa sổ, trả lời bằng sự im lặng.

Lục Lê nhìn cậu: "Dự báo thời tiết nói mưa này mới có hại nhất đây. Đi lâu đầu đau lắm....."

Khương Nghi chết lặng đưa dù của mình cho người trước mặt: "Lấy dù của tớ này."

Lục Lê cúi đầu nhìn cây dù trong ngực, sau đó nhe răng cười nói: "Đi chung đi."

Khương Nghi: "Tớ ở ký túc mà. Chúng ta đâu có tiện đường."

Lục Lê chống dù lên: "Tiện đường."

Khương Nghi: "Không tiện."

Lục Lê: "Tiện."

Khương Nghi: "Không....."

Lục Lê bình tĩnh: "Nghèo như chó."

Khương Nghi: "....."

Lục Lê bình tĩnh nói tiếp: "Hai tháng."

Khương Nghi: "Tiện đường....."

Thôi kệ.

Có người cầm dù còn chắn gió cho cậu nữa.

Nhưng đổi cây dù khác đại thiếu gia lại không biết mở.

Đại thiếu gia cúi đầu sẫm soi chốc lát, cuối cùng "xoẹt" một tiếng, dù tự động bung ra, Khương Nghi tro mắt nhìn Lục Lê lanh tay lẹ mắt nắm chặt nan dù không cho nó bung.

Sau đó nhúu mày nói: "Dù quái gì đây? Bật mạnh ra ngoài là sao."

Giờ còn đang bật ra trong tay hắn nữa.

Khương Nghi chết lặng nói: "Cậu thả tay ra đi."

Sắc mặt Lục Lê hết sức khó coi: "Nó hư rồi. Cứ bung mãi thôi."

Khương Nghi chết lặng nói: "Thì để nó bung đi."

Lục Lê cúi đầu nghiên cứu, sau đó "ồ" một tiếng rồi thả tay ra.

Dù tự động "xoẹt" một tiếng bật lên.

Đại thiếu gia nhú mày nhận xét: "Làm màu."

Khương Nghi yên lặng cầm dù, Lục Lê giành cây dù từ tay cậu rồi lại nhú mày hỏi: "Sao dù này to thế?"

Khương Nghi gio chân đứng nhẹ vào giày thể thao phiên bản giới hạn của Lục Lê để ra hiệu cho hắn cúi đầu.

Lục Lê cúi đầu, nghe thấy Khương Nghi bình tĩnh nói: "Cậu to cỡ nào còn không biết hay sao?"

Giày cậu nhỏ hơn Lục Lê nhiều.

Nam sinh tóc vàng tiếc rẻ nói: "Được thôi."

Trước lạ sau quen mà.

Hai người che chung một cây dù, ngón tay Lục Lê vẫn quấn băng.

Đi đến sân tập, nam sinh tóc đen đeo cặp bóng thấp giọng nói: "Dù lệch rồi kìa."

Lục Lê vốn đang đi ngược hướng gió làm mưa bụi toàn hất vào người hắn, hình như không biết che dù nên cầm rất tùy ý, mái dù nghiêng hẳn về phía cậu.

Mưa bụi rơi ướt nửa bả vai Lục Lê.

Nghe người bên cạnh nói chuyện, Lục Lê cúi đầu nhìn khuôn mặt lộ vẻ ốm yếu của Khương Nghi, màu môi rất nhạt.

Hắn nhớ hình như chú mèo con trắng muốt ở nhà bà ngoại không thích nước.

Cũng chẳng thích lạnh.

Mèo con cao quý phải ở nơi ấm áp mới đúng.

Lục Lê ừ một tiếng, sau đó còng nghiêng dù về phía Khương Nghi hơn.

Khương Nghi: "....."

Cậu tỏ vẻ bất lực, thấy Lục Lê không hiểu lời mình nói thì dứt khoát cầm cán dù, nắm tay Lục Lê chính cho dù thẳng lại.

Lục Lê cúi đầu nhìn chăm chú bàn tay Khương Nghi trên cán dù, đầu ngón tay vô tình đặt lên mu bàn tay hắn.

Quả nhiên.

Bà ngoại hắn rất biết cách nuôi mèo.

Mèo con được ẵm áp.

Thì sẽ tỏ ra thân thiện.

Lục Lê hết sức hài lòng.

Tiệc là đoạn đường từ trường đến ký túc xá không dài lắm nên chẳng mấy chốc đã tới ký túc xá.

Thấy Lục Lê trả dù cho mình, Khương Nghi đầu đầu hỏi: "Chẳng phải cậu nói trời mưa sao?"

Lục Lê kéo mũ áo khoác lên, thân nhiên nói: "Mưa đâu có lớn."

Khương Nghi: "....."

Cậu nhét dù vào ngực Lục Lê bảo hắn đem theo.

Lục Lê không cảm mà nhún mày hỏi: "Mai cậu không đến tìm tôi nữa à?"

Khương Nghi gật đầu: "Ngày mai hết mưa rồi mà."

Lục Lê không vui lắm, lạnh lùng nói: "Ai bảo thế?"

Khương Nghi: "Dự báo thời tiết."

Lục Lê im lặng.

Khương Nghi vừa quay lưng đi thì sực nhớ ra chuyện gì nên quay đầu lại, do dự chỉ vào ngón tay Lục Lê: "Cái này đừng đụng nước nhé."

Lục Lê sững sờ.

Khương Nghi: "Lúc về che dù đi, đừng để băng dính nước. Dán băng cá nhân cũng được."

Cậu nhớ ngón tay Lục Lê vẫn luôn quấn băng.

Từ khi cậu bắt đầu đưa dù cho Lục Lê, vết thương trên ngón tay hẳn cứ lặp đi lặp lại như không lành được.

Mấy ngày trước cậu còn thấy lớp băng trên ngón tay Lục Lê rỉ máu lắm lắm nữa.

Lục Lê làm thinh, hồi lâu sau mới không đầu không đuôi nói: "Băng cá nhân."

Khương Nghi: "Hả?"

Lục Lê nhìn cậu: "Băng cá nhân lần trước còn không?"

Khương Nghi đeo cặp đứng ở cổng khẽ gật đầu: "Ờn."

Lục Lê: "Lấy hình mèo ấy."

Hắn luôn kiêu căng ngang tàng, nhưng hình như giờ cảm thấy giọng điệu mình có vẻ ra lệnh quá, cũng không muốn nói với người trước mặt bằng ngữ khí này, Lục Lê nghĩ ngợi rồi lần đầu tiên trong đời ngập ngừng nói thêm: "Được không?"

Khương Nghi nhin không được nở nụ cười.

Cậu nhìn nam sinh tóc vàng hung dữ cao gần mét chín hỏi xin mình băng cá nhân hình mèo.

Lục Lê cúi đầu nhìn nam sinh trước mặt có đôi mắt cong cong, trên má hiện ra lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Cậu cười bảo hân: "Mèo à, sao cậu ngày thơ thế?"

Lục Lê nhú mày không nói gì.

Khuong Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Hết mèo rồi."

Băng cá nhân kia là cậu tiện tay mua ở cửa hàng tiện lợi ven đường.

Chắc vì muốn thu hút sự chú ý của trẻ con nên băng cá nhân bày bán trên quầy đều in hình mấy con thú đáng yêu.

Nam sinh tóc vàng có vẻ hơi thất vọng, hồi lâu sau mới nói: "Đừng lấy chó."

Băng cá nhân lần trước Khuong Nghi để trên bàn học của hân có hình chó con.

Khuong Nghi ngẫm nghĩ: "Hình như chỉ còn chó thôi....."

Cậu không mua nhiều mà chỉ lấy một hộp.

Hơn nữa thỉnh thoảng cậu cũng bị đụng bầm nên hộp băng cá nhân rất mau hết.

Nam sinh tóc vàng nhú mày cau kinh nói: "Không lấy hình chó đâu, xấu lắm."

Mèo xinh hơn.

Muốn mèo cơ.

Khuong Nghi cúi đầu lấy từ trong túi ra một đồng xu đưa cho nam sinh: "Vậy cậu tự mua đi."

Lục Lê: "....."

Khuong Nghi chỉ đường: "Ra cổng trường rẽ phải, quẹo vào ngã tư thứ hai sẽ thấy một cửa hàng tiện lợi đó."

Chỉ đường xong, Khuong Nghi vừa vẫy tay vừa quay người lên lầu: "Bái bai."

Lục Lê cầm dù nhìn nam sinh tóc đen đeo cặp lên lầu.

Hắn đứng tại chỗ hồi lâu, đến tận khi nam sinh tóc đen khuất sau cầu thang ký túc xá.

Nửa tiếng sau.

Nam sinh tóc vàng che dù đeo túi trên vai đứng trước cửa hàng tiện lợi ở ngã tư thứ hai bên phải cổng trường.

Hắn đi vào ngồi xuống kệ hàng lựa một hộp băng cá nhân hình mèo.

Cuối cùng tính tiền ra về trước ánh mắt kinh ngạc của chủ tiệm.

Mười giờ tối.

Nhà họ Lục.

Người phụ nữ tóc vàng hút thuốc, không nhận được hỏi: "Nó có về không?"

Lục Đình trấn an: "Về chứ."

Người phụ nữ tóc vàng dụi tắt điếu thuốc, khuôn mặt đẹp sắc sảo lộ ra vẻ mệt mỏi: "Thằng nhãi mới lớn này....."

Vừa dứt lời thì thằng nhãi mới lớn bước vào cửa.

Mẹ Lục quay đầu thấy Lục Lê tám trăm năm không che dù cầm theo một cây dù về.

Bánh kem trên bàn ăn rốt cuộc được thấp nền, cả nhà ngồi cạnh nhau không nói năng gì.

Nhưng trong ngọn lửa bập bùng, ánh mắt Lục Lê rơi vào ngón tay mẹ Lục.

Hắn dựa vào ghế, nhớ lại cách đây không lâu có một nam sinh tóc đen chỉ vào băng vải của hắn nói:

"Đừng đụng nước. Dán băng cá nhân cũng được."

Sau khi thổi nến cắt bánh kem, Lục Lê quăng hộp băng cá nhân ra.

Mẹ Lục nhú mày nhìn hộp băng trước mặt.

Lục Lê nhìn vết trầy do đánh bóng trang sức trên ngón tay bà: "Đừng đụng nước. Dán băng cá nhân đi."

Mẹ Lục kinh hãi nhìn ngón tay mình.

Có bị gãy đâu chứ.

Bà và cha Lục liếc nhau, thấy được vẻ ngỡ ngàng trong mắt người kia.

Người phụ nữ tóc vàng nghiêm túc hỏi: "Con gây ra chuyện gì rồi hả?"

Lục Lê: "....."

Hắn vô cảm nhìn hai vợ chồng.

Hồi lâu sau hai vợ chồng mới chịu tin con trai đem về cho mình một hộp băng cá nhân chứ không phải một hộp thuốc nổ.

Mẹ Lục tặc lưỡi rồi lười biếng nói: "Có phải bị gãy đâu."

Nói vậy nhưng bà vẫn tháo nhãn cười ném cho chồng mình, sau đó cầm lên một miếng băng cá nhân, giấu hình mèo con phía trên rồi nhướn mày nói một cách ưu nhã: "Chà. Dễ thương ghê."

Lục Lê gật đầu nói thêm: "Còn đẹp nữa."

Khóe miệng mẹ Lục giật giật, nhìn hình đầu mèo tròn vo trên băng cá nhân, thực sự nghĩ không ra chữ "đẹp" này và mèo con trên băng cá nhân có liên quan gì nhau.

Ăn bánh kem xong, Lục Lê lên lầu.

Hai vợ chồng Lục gia ngồi trên ghế salon bàn tán.

"Chắc là bắt chước ai rồi."

Mẹ Lục quả quyết: "Nếu không có cho nó mười cái đầu cũng không nói được lời này đâu."

Bà hiểu con mình rất rõ.

Lục Đình thoáng suy tư: "Có khi nào con mình tỏ lòng hiếu thảo không?"

Mẹ Lục phì cười: "Thế thì hiếu thảo chết em rồi. Có cho nó thêm mười cái đầu cũng không nói được vậy đâu."

Vết thương trên ngón tay mình đã mấy tháng rồi vẫn chưa lành thì làm sao biết dặn bà đừng đụng nước chứ.

Lục Đình gật đầu: "Hình mèo xinh vậy chắc bạn gái đưa cho nó đây."

Hai vợ chồng nhất trí với quan điểm này.

Dù sao Lục Lê chuyên đầu quyền anh ngăm cũng không thể tự mua bằng cá nhân hình mèo được.

Cuối cùng hai người nhất trí chờ khi nào vui vui sẽ hỏi Lục Lê xem dạo này có bạn mới nào không.

Dù sao có thể chịu được tính xấu như chó của hấn cũng chẳng để gì.

Phải mời người bạn này về nhà chơi mới được.

Một tuần sau.

Thời tiết cực đẹp.

Dự báo thời tiết nói hơn mười ngày kế tiếp sẽ có nắng ráo.

Hoàn toàn không có khả năng đổ mưa.

Ngày thứ ba Khương Nghi đụng phải nam sinh tóc vàng lên lầu tìm mình.

Đường như hấn không chịu được nữa, nằm trên bệ cửa sổ viện có: "Nắng gắt quá. Chờ đủ về chung đi."

Khuong Nghi: "....."

Cậu nghiêm mặt đóng ập cửa sổ.

Cậu lùn gì có tiền mua dù che nắng chứ.

Mua dù che mưa thôi đã đủ đau ví rồi.

Cha Khuong cũng đâu được lệnh đưa dù che nắng cho đại thiếu gia này.

Lục Lê nhủ mày, hẳn giữ cửa sổ không cho cậu đóng rồi nói: "Năng lớn làm tổ đau đầu lắm."

Khuong Nghi nghiêm mặt: "Đau đầu thì uống thuốc đi."

Cậu cũng đâu phải Hậu Nghệ.

Chẳng lẽ có thể bắn rơi mặt trời hay sao?

Lục Lê lại nói: "Tớ cầm dù cho cậu. Đưa cậu về luôn."

Hắn nghĩ ngợi, sau đó thản nhiên nói: "Xem như cảm ơn vậy."

Khuong Nghi: "Tớ không về. Tớ còn phải đi ăn cơm nữa."

Lục Lê cúi đầu nhìn cậu: "Tớ đi chung với cậu."

Khuong Nghi cảnh giác: "Tớ đâu có dù che nắng."

Lục Lê suy tư hai giây: "Dù che mưa cũng được."

Khuong Nghi tiếp tục cảnh giác: "Cậu cầm dù à?"

Lục Lê gật đầu: "Tớ cầm."

Khuong Nghi bán tín bán nghi, sau đó thấy nam sinh tóc vàng thật sự cầm dù che mưa đi theo cậu tới nhà

ăn, trên đường đi mặt vẫn tỉnh bơ.

Nhà ăn chẳng có món gì ngon.

Khương Nghi lấy đại ít cơm và đồ ăn.

Lục Lê ngồi đối diện nhúu mày lắm lắm: "Ăn như mèo ấy....."

Khương Nghi ăn rất chậm, chậm đến nỗi Lục Lê ăn xong ngồi thêm hai mươi phút mà cậu vẫn chưa ăn xong.

Trưa đầu tiên, Lục Lê đợi Khương Nghi nửa tiếng.

Trưa thứ hai, Lục Lê đợi Khương Nghi bốn mươi phút.

Trưa thứ ba, Lục Lê hỏi Khương Nghi mình ăn cà tím trong khay cậu được không, Khương Nghi nói được.

Trưa thứ tư, Lục Lê hỏi Khương Nghi mình ăn cơm trong khay cậu được không, Khương Nghi nói được.

Một tuần sau, Lục Lê hết sức tự nhiên ăn đồ trong khay Khương Nghi.

Khương Nghi không để ý lắm, chỉ cảm thấy hình như nhà ăn ở trường không còn nấu đồ như trước nữa, bởi vậy cũng không còn ghét tới nhà ăn.

Sau đó vì Lục Lê đi học chuyên cần một cách bất thường nên Lục Đình và mẹ Lục hỏi hẩn.

Lục Lê lau miệng rồi nói với vẻ hồ hững: "Tìm người ăn chung thôi."

Nhìn như rất thờ ơ nhưng ăn xong vẫn ngồi trên ghế, mông cũng không nhích, cứ như đang đợi hai vợ chồng hỏi vậy.

Quả nhiên Lục Đình thắc mắc: "Bạn con à?"

Lục Lê ậm ừ.

Lục Đình lại hỏi: "Nam hay nữ?"

Họ đã chuẩn bị tinh thần nghe Lục Lê nói là nữ, ai ngờ từ miệng hắn thốt ra một chữ: "Nam."

Làm rối loạn đồng câu hỏi tiếp theo của hai vợ chồng.

Hai người im lặng một hồi, mẹ Lục đau đầu bóp trán nói: "Thôi anh hỏi đi."

Lục Đình do dự nói: "Tinh tình thế nào?"

Lục Lê: "Cũng tạm."

Lục Đình đang định hỏi tiếp thì thấy Lục Lê nghĩ ngợi rồi nói thêm: "Rất hiền lành cẩn thận, lâu lâu hơi ít nói nhưng làm gì cũng tận tâm hết."

"Thành tích rất giỏi, học đều các môn, thể dục không giỏi lắm nhưng con giỏi thể dục nên tại con bù trừ cho nhau."

"Tinh tình rất hiền, bề ngoài cũng đẹp nữa."

"Chỉ hơi kén ăn thôi."

Nhưng bà ngoại hắn từng nói mèo con xinh đẹp luôn có một vài thói quen xấu.

Lục Đình: "....."

Cái này gọi là cũng tạm đây à?

Sắp tăng bốc người ta lên tận mây xanh luôn rồi.

Thế mà là cũng tạm à?

Ông im lặng rất lâu, từ đầu đến cuối không tìm được cơ hội chen vào, đợi người trước mặt dừng lại thì Lục Đình mới có cơ hội lên tiếng.

Ông mang tâm thái "thì ra con mình cũng gặp được học sinh tốt như vậy", dịu giọng hỏi: "Ồ, vậy bạn con

tên gì?"

Bóp quốc tế hầu hết đều là người trong giới, bọn trẻ chưa quen biết nhiều nhưng người lớn đều biết nhau cả.

Lục Đình thàn liệt kê tên họ những đứa nhỏ trạc tuổi con mình, sau đó nghe thấy con mình nói: "Tên à? Tên cậu ấy hiếm gặp lắm."

"Họ Lôi."

"Tên là Lôi Phong."

Lục Đình: "....."

Chương 110: Phiên Ngoại 3

Lôi Phong?

Lục Đình im lặng.

Từ nhỏ Arno đã sống ở nước ngoài.

Tiếng Trung cũng học đứt quãng bảy tám năm nên không rành mấy nhân vật quen thuộc của Trung Quốc.

Đừng nói đối phương bảo Arno mình tên Lôi Phong, Arno sẽ không nghi ngờ.

Chỉ sợ đối phương nói với Arno mình tên Thái Bạch Kim Tinh.

Chắc Arno cũng sẽ nghĩ họ Thái Bạch này thật hiếm thấy.

Con trai mình còn dựa vào ghế, trong giọng nói hờ hững khó giấu vẻ khoe khoang: "Tụi con quen nhau mười bốn ngày rồi."

Nói đúng ra tính cả hôm nay là mười bốn ngày rưỡi.

Lục Đình xoa mi tâm: "Con chắc chắn bạn mình tên Lôi Phong chứ?"

Lục Lê "ừm" một tiếng, sau đó giống như đã nói xong đề tài này nên lười nói tiếp, nhưng khi đứng dậy rồi đi lại nghe Lục Đình hỏi: "Các con quen nhau hai tuần. Sau đó bạn con nói mình tên Lôi Phong à?"

Lục Lê liếc nhìn ông: "Ừm."

Lục Đình: "Con bị lừa rồi."

Lục Lê: "?"

Hắn quay người, cau mày hỏi: "Là sao?"

Lục Đình bung cà phê lên, trong giọng nói mang theo vẻ thương hại khó nhận ra: "Tự lên mạng tra đi. BẠN CON NÓI TÊN GIẢ ĐÂY."

Sắc mặt Lục Lê lạnh đi, có vẻ không tin lắm.

Nam sinh tóc đen nhìn vừa hiền lành vừa xinh đẹp.

Sao lại gạt người được chứ?

Sau đó Lục Lê lên lầu, về phòng ngủ tra cứu tên Lôi Phong.

Năm phút sau, hắn lạnh mặt đóng laptop lại.

Suốt hai ngày cuối tuần, Lục Đình đều không thấy Lục Lê ở bàn ăn, quán gia vừa rót cà phê cho ông vừa nói: "Tiểu thiếu gia xuống lầu lúc chín giờ mấy rồi Ạ."

Cuối cùng quán gia lại thấp giọng nói: "Lúc ra cửa còn đem theo găng tay đảm bốc nữa."

Lục Đình nhú mày, vẻ mặt hơi trầm tư.

"Khương Nghi."

"Tớ mua bữa sáng ngoài tiệm cho cậu nè, còn nóng lắm đó."

Sáng thứ Hai, không khí mát mẻ, nắng sớm che khuất đường chân trời, phần lớn học sinh còn ngại ngủ hấp tấp chạy vào lớp.

Tổng Từ Nghĩa nhét túi điểm tâm vào tay thiếu niên trước mặt rồi nhẹ răng cười, nhìn rất vui tươi khỏe khoắn.

Khương Nghi đeo cặp, vừa đi vừa cong mắt nói: "Cảm ơn cậu."

Cậu cắn bánh bao, Tống Tử Nghĩa hỏi: "Sao lớp cậu ngày nào cũng giao nhiều bài tập quá vậy?"

Hắn sực nhớ ra chuyện gì nên quay đầu nhìn Khương Nghi, ngập ngừng hỏi: "Phải rồi, cậu có biết đứa con lai bằng tuổi tui mình mới chuyển tới không? Trước kia rất hiếm khi đến trường, nhưng dạo này nghe nói ngày nào cũng đi học, còn hay chạy tới tòa nhà giảng dạy của cậu nữa."

Khương Nghi dừng lại, cúi đầu hút sữa đậu nành rồi lắc đầu: "Không rõ lắm."

Tống Tử Nghĩa ngập ngừng: "Nhưng tui nó nói....."

Khương Nghi: "Nói gì cơ?"

Tống Tử Nghĩa gãi đầu: "Tui nó nói đứa con lai kia ngày nào cũng tới chơi với cậu cả."

Khương Nghi: "....."

Cậu đã bảo dù nắng gắt cũng đừng che dù rồi mà.

Cả trường đều biết đang mùa hè mà hai nam sinh ngày ngày che chung một cây dù.

Đã tóc vàng mà còn cao to nữa, muốn người khác không thấy cũng khó.

Quai hàm Khương Nghi nhúc nhích, cậu nuốt bánh bao xuống rồi nói: "Không phải ngày nào cũng đến đâu....."

Dứt lời, ba lô của Khương Nghi bị một bàn tay thon dài túm lấy.

Cậu vẫn không hay biết gì mà đi tiếp, đến khi bước mấy lần mới phát hiện không đi được.

Khương Nghi: "?"

Cậu ngậm bánh bao ngơ ngác quay đầu.

Nam sinh tóc vàng sau lưng còn dán băng cá nhân trên má, vể mặt lạnh lùng, một tay túm ba lô cậu, rũ mắt nhìn cậu chằm chằm.

Nhìn có vẻ hơi trịch thượng, giọng nói bình tĩnh: "Lôi Phong?"

Khương Nghi: "....."

Người này không có ý tốt.

Tổng Từ Nghĩa nhíu mày, hẳn bình tĩnh hỏi: "Bạn học, cậu làm gì vậy? Có gì từ từ nói."

Nam sinh tóc vàng cười khẩy, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo: "Liên quan gì mày. Cút xa một chút."

Khương Nghi: "....."

Lửa giận của Tổng Từ Nghĩa lập tức bốc lên, muốn hất tay kẻ trước mặt đang nắm ba lỗ Khương Nghi ra, ai ngờ nam sinh tóc vàng giơ tay kia lên chụp cổ tay hắn vừa nhanh vừa mạnh.

Lực nắm cực mạnh khiến người ta không sao nhúc nhích được, sắc mặt cũng lạnh lẽo đáng sợ.

Khương Nghi quay đầu thấy hai người sau lưng thì vô thức hất tay Lục Bê ra.

Tổng Từ Nghĩa nheo mắt, xương tay hắn sắp bị người trước mặt bẻ gãy, nếu đổi thành Khương Nghi ôm yếu thì chẳng phải sẽ bị bóp nát sao?

Nhưng cánh tay tiếp theo lại khiến người ta trở mắt.

Ngón tay nam sinh tóc vàng hệt như bê tông cốt thép siết cổ tay hắn thế mà bị Khương Nghi hất ra thật.

Thậm chí còn chưng hửng nhìn Khương Nghi.

Trong nhà Tổng Từ Nghĩa không nuôi mèo.

Nếu không hẳn sẽ thấy vẻ mặt nam sinh tóc vàng rất quen thuộc.

Hầu hết những người bị mèo con xinh đẹp cào đều chưng hửng như vậy.

Hồi lâu sau, Tổng Từ Nghĩa và Khương Nghi nghe thấy nam sinh tóc vàng trước mặt chậm rãi nói: "Cậu

Đánh tớ à?"

Khương Nghi: "....."

Tổng Từ Nghĩa: "....."

Tổng Từ Nghĩa cúi đầu nhìn cổ tay mình bị bóp bầm tím, bỗng nhiên cạn lời.

Trên mặt nam sinh tóc vàng chẳng có cảm xúc gì, chậm rãi nói: "Cậu gạt tớ mình tên Lôi Phong. Giờ cậu còn đánh tớ nữa à?"

Khương Nghi đeo ba lô không cao bằng người trước mặt: "....."

Cậu há hốc miệng nhìn vẻ mặt dần u ám của nam sinh tóc vàng, một tuần không gặp, trên người hắn lại có thêm không ít vết thương.

Hắn lườm Khương Nghi một cái rồi quay lưng đeo ba lô đi.

Khương Nghi vô thức gọi tên hắn, thấy nam sinh tóc vàng đi thẳng thì tưởng đối phương không thèm để ý mình, cậu thở dài, không gọi tên Lục Lê nữa.

Tổng Từ Nghĩa gãi đầu rồi nhỏ giọng hỏi: "Cậu quen cậu ta à?"

Khương Nghi hơi xoắn xuýt, cuối cùng vẫn gạt đầu: "Lúc trước tớ có đưa cho cậu ấy mấy thứ....."

Tổng Từ Nghĩa do dự: "Cậu gạt cậu ta mình tên Lôi Phong thật à?"

Khương Nghi: "....."

Cậu xoa mũi không nói gì.

Hai tuần nay họ đều không gọi tên nhau.

Mỗi lần tan học, đối phương sẽ đến cửa sổ tìm cậu rồi gõ bàn ra hiệu cho cậu đi ăn cơm.

Tổng Từ Nghĩa nhìn Khương Nghi rồi lại nhìn nam sinh tóc vàng đi xa, cuối cùng ho khan nói: "Chắc

cậu cũng biết gần đây đổi người thầu căn tin đúng không?"

"Họ nói....."

"Hình như Lôi Phong không thích ăn gì đó nên cấp trên bảo trường mình đổi người thầu căn tin khác....."

Khương Nghi sùng sốt.

Tổng Từ Nghĩa: "Mới đầu mọi người đều tưởng là Lôi Phong nào đó làm việc tốt không nói tên....."

Hắn quay đầu nhìn Khương Nghi, do dự hỏi: "Chắc không phải Lôi Phong là cậu đây chứ?"

Khương Nghi: "....."

Ở góc rẽ của tòa nhà bên kia.

Nam sinh tóc vàng hậm hực đi vài bước, nghe Khương Nghi gọi tên mình thì vẻ mặt giãn ra nhưng vẫn cương quyết đi tiếp.

Đến khi đi bảy tám bước mới phát hiện Khương Nghi không gọi nữa.

Lục Lê: "....."

Hắn dừng lại, tưởng Khương Nghi gọi nhỏ quá nên mình không nghe.

Nam sinh tóc vàng đứng im đợi mấy giây.

Vẫn không ai gọi hắn.

Lục Lê không tin, vờ như lơ đãng lùi lại mấy bước dọc gốc cây.

Vẫn không ai gọi hắn.

Lục Lê lạnh mặt quay đầu lại, phát hiện nam sinh tóc đen đeo ba lô và tên ngốc bên cạnh đã biến mất.

Bóng lưng u ám của nam sinh tóc vàng càng u ám hơn, đập viên gạch nhỏ lên trên bồn hoa phát ra tiếng

cột kết.

Buổi trưa tan học, Khương Nghi đeo ba lô ra cổng trường.

Cậu vào cửa hàng tiện lợi lần trước rồi ngồi xổm trước kệ hàng chọn băng cá nhân.

Khương Nghi chọn mấy hộp băng cá nhân hình mèo.

Lúc tỉnh tiền, cậu thấy nam sinh tóc vàng cũng đẩy cửa kính bước vào.

Nhìn thấy cậu, vẻ mặt hắn không hề thay đổi mà vẫn lạnh lùng như cũ.

Cứ như người đi theo Khương Nghi không phải mình vậy.

Khương Nghi khựng lại, sau đó cầm băng cá nhân ra ngoài cửa hàng tiện lợi ngồi chờ.

Cậu ngồi trên ghế dài, hai tay chống lên ghế, quay đầu nhìn người trong cửa hàng tiện lợi, chờ đợi hết sức chăm chú.

Ánh nắng giữa hè xuyên qua nóc bạt lùm tóc cậu bóng mượt, đôi mắt đẹp như pha lê.

Lục Lê dạo quanh cửa hàng tiện lợi một vòng, cuối cùng mới đi tới mở tủ lạnh lấy nước, nhìn bóng Khương Nghi bên ngoài phản chiếu trên cửa tủ lạnh.

Mặc đồng phục, đeo ba lô, hai tay chống trên ghế dài, quay đầu chờ hắn.

Nhìn rất ngoan.

Ngón tay Lục Lê giật giật, lấy một chai nước lạnh, trả tiền rồi vẩn nấp uống mấy hớp.

Thấy nam sinh tóc vàng đẩy cửa đi ra, Khương Nghi đứng lên gọi: "Lục Lê ——"

Nam sinh tóc vàng dừng bước rồi hờ hững nhìn cậu.

Khương Nghi đưa cho hắn một hộp băng cá nhân: "Hình mèo đó."

Cậu nghì ngời giầy lát rồi nói tiếp: "Mai một cần thì cứ hỏi tớ nhé. Tớ mua nhiều lắm."

Cậu ngại ngần xoa mũi, lí nhí nói: "Không phải tớ cố ý lừa cậu đâu."

"Tại tớ sợ cậu biết tên tớ sẽ không muốn che đậy của tớ nữa."

"Thỉnh thoảng việc của cha tớ là đưa đũa cho cậu."

Dù Khương Nghi không nói chuyện này ra thì cuối tuần vừa rồi Lục Lê cũng đã điều tra rõ ràng.

Hắn biết cha Khương Nghi là nhân viên lâu năm của nhà họ Lục, cũng biết đôi khi Lục Đình sẽ nhờ cha Khương Nghi đến trường đưa đũa cho hắn.

Lục Lê cầm lấy hộp băng cá nhân hình mèo cô ý mua cho hắn, sau đó nhìn chằm chằm người trước mặt rồi nói: "Tên."

Thấy hắn chịu nhận băng cá nhân, Khương Nghi thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt cong cong: "Khương Nghi."

Lục Lê "ừ" một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn cậu.

Khương Nghi tưởng Lục Lê là con lai nên không rành tiếng Trung, muốn giải thích cũng khó, thế là dứt khoát lấy điện thoại ra gõ hai chữ Khương Nghi.

Cậu giơ điện thoại lên lắc lắc: "Là Khương Nghi này nè."

Lục Lê nhìn cậu chằm chằm, bỗng nhiên nói: "Tớ biết rồi. Vậy còn nhũ danh?"

Khương Nghi sững sờ, đúng là cậu có nhũ danh nhưng chỉ có người nhà gọi, hơn nữa hồi bé gọi nhũ danh thì không sao, giờ lớn rồi lại thấy hơi ngại.

Cậu không muốn nói nữa.

Nam sinh tóc vàng lại nheo mắt: "Cậu đã lừa tớ hai tuần. Thế mà nhũ danh cũng không muốn nói tớ biết sao?"

Khuông Nghi: "....."

Nếu như danh của cậu là Tráng Tráng hay Đại Lực thì cậu sẽ chẳng chút do dự nói với người trước mặt.

Im lặng hồi lâu, nam sinh tóc đen đeo ba lô nghiêng đầu, vành tai ửng đỏ.

Cậu nhỏ giọng nói: "Bé ngoan."

"Như danh của tớ là bé ngoan."

Nội dung từ *Chương 1: Chương 1* đến *Chương 110: Phiên Ngoại 3*

Truyện được tải từ [DUEBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)